

Giới thiệu Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa

Thể loại: Xuyên nhanh, sủng, boss, 1x1

Coverted: PaduC - wattpad

Dịch/Editor: Bạch Tư Lăng/PaduC, Phong Lưu Công Tử (130 trừ đi)

Bìa design by Kyo_ Darkparadiseteam

Vòng quay định mệnh giúp Nam Tần gặp gỡ được một con thần thú có thể xuyên qua các thế giới. Cô và nó hợp tác cùng nhau, cô giúp nó thu thập công đức. Sau khi thành công cô có thể quay lại quá khứ nghịch thiên cải mệnh.

Nhưng hiện giờ cô thật sự hối hận, khóc không ra nước mắt.

Không ngờ những giá trị công đức mà cô kiếm được từ vai đại boss giá trị hắc hóa 100 giá trị ác niệm 100, cô chỉ muốn lọc sạch những tính hồn tà ác đó nhưng lại không muốn bọn họ động lòng với cô a a!

Biến thái 1 ăn thịt người!

Biến thái 2 là ác quý!

Biến thái 3...

Cho đến khi Nam Tần biết rằng hóa ra tất cả đều là một người thì hai mắt trợn tròn trực tiếp nằm trên đất già chết.

Boss đại nhân tà nị cuồng khốc bá túm cười tà tà: "Bảo bối, nằng không phải muốn lọc sạch linh hồn ta sao? Vậy dứt khoát cũng tính lọc thân thể ta đi."

Nói xong, trực tiếp cởi áo tháo thắt lưng trần trụi: "Đến đây nào bảo bối, mau tới tính lọc ta."

Nam Tần: "Tự làm bậy không thể sống, thật muốn chết quá phải làm sao bây giờ?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Đùng tình tương, tình tương sẽ bị sét đánh

Nam Tần đã chết, chỉ vì cứu một đứa bé chạy băng qua đèn đỏ, mà bị xe đâm cho nát như, chết mới thể thảm làm sao.

Nhưng hiện giờ, cô nhìn xung quanh lại thành ra một mảnh tối đen, có chút ngu ngơ.

Đây là nơi nào? Tại sao ở đây lại tối đen như mực, chẳng thấy cũng chẳng nhìn rõ quang cảnh gì hết? Chẳng lẽ...

Định mệnh, cô vì cứu người mà biến thành một đồng thịt nát, không thể lên trời thì cũng thôi đi đây lại bị đẩy xuống địa ngục ư?

Nam Tần vừa định chỉ tay lên trời mà mắng to, đột nhiên mảnh đen kịt tối tăm này giờ lại biến chuyển ngay trước mắt, dần dần hình thành một con ốc xoáy.

Con ốc xoáy ấy càng ngày càng lớn, cũng càng lúc càng sáng rõ, sau cùng khai mở biến thành một bầu trời rực rỡ ánh sao.

Nam Tần ngơ ngác đứng nhìn kỳ cảnh trước mắt.

Cộc cộc cộc, âm thanh của một vật gì đó đang chạy ra ngoài.

Đột nhiên, hai mắt của Nam Tần trợn trừng, một con tuần mã trắng như tuyết bay ra từ khoảng không, ngay giữa không trung tung mình thành một vòng cung tuyệt đẹp, sau đó vỡng vàng mà tiếp đất ngay trước mắt Nam Tần.

Tứ chi nó thon dài, lông mao mượt mà đẹp đẽ, cái đuôi tựa như một tán ô xoè, một chân trụ một chân co, toả ra ánh sáng lấp lánh như sao trời.

"Muốn tiếp tục sống không?" Con ngựa trắng nhìn chăm chăm Nam Tần hỏi.

Bên ngoài Nam Tần có vẻ không chân bước trước bảo táp, nhưng trong lòng lại cả kinh sét đánh ầm ầm, mãnh liệt không hề dứt đoạn.

Cô đã chết rồi! Đã thể còn có thể trông thấy một con tuần mã, con ngựa này không những toả ra vàng hào quang mà còn biết nói chuyện!

"Ta là thánh thú thượng cổ Hư Không Thú, sở hữu thần lực cường đại, là chủ của thời gian và không gian, có thể nghiền nát không gian, cũng có thể xuyên qua thời không, không những có thể quay trở lại quá khứ, mà còn đi được tới tương lai." Ngựa trắng nói.

Nghiền nát không gian? Xuyên qua thời không?

Nam Tần đầu tiên là sững sờ, tiếp theo liền chỉ vào nó mà cười haha: "Bảo bối này, ngươi không phải chọc cười ta đâu, haha..."

Nam Tần cảm thấy còn cười chưa thỏa mãn, thì đã bị một cỗ áp lực thật lớn đang gia tăng đột ngột quét qua, linh hồn trong khoảnh khắc bị đè ép tới mức muốn vận vẹo!

Chỉ tổn một cái nháy mắt, cô đã ở trong một toà đại điện cổ kính, mà phụ nữ nơi đây đều mặc váy dài tay rộng.

Nam Tần như hoá đá, còn chưa kịp nhìn kĩ, linh hồn cô lại bị bóp méo.

Cứ như thể mười mấy hiệp, Nam Tần chứng kiến đủ loại không gian thế giới muôn hình vạn trạng, nào là cổ đại vương hầu thế gia, nào là cộng quân dân quốc, rồi thế giới hiện đại, thế giới tu chân, thế giới giữa các hành tinh...

CMN (chửi thề) còn có cả xã hội nguyên thủy nữa chứ, một mảnh vải cũng không mặc, chỉ bọc vài片片 lá cây làm tiết khô, thực sự rất đau mắt.

Hư Không Thú ngừng ngẩng cái đuôi phát sáng sau mông, nói: "Chi cần người giúp ta độ hoá những kẻ mang sát khí ác ý, thanh tẩy những linh hồn xấu xí, giúp ta thu thập đủ công đức, ta liền mang người quay trở lại quá khứ, cải mệnh cho bản thân người."

Nam Tần đỏ mắt, hỏi lại: "Những người người gọi là mang đầy sát khí ác ý, liệu ta có thể hiểu rằng bọn họ là những kẻ tâm lý biến thái, sát nhân cuồng ma, hận không thể bắt tất cả mọi người cùng chết, đã thể còn muốn huy diệt thế giới, chính là cái loại vai phản diện đại boss?"

Hư Không Thú trầm mặc.

Nam Tần cũng trầm mặc trong chốc lát, nhưng rất nhanh cô đã cười rộ lên: "Được thôi, dù gì ta cũng đã chết rồi, cuộc mua bán này ta cũng chẳng thiệt thòi, đúng không?"

Cô cười cười đuôi mắt uốn cong thành một đường, con người đen láy phản chiếu toàn bộ bầu trời, so với ánh sao càng thêm sáng lạng.

Hư Không Thú có vẻ vừa ý, gật gật đầu.

Ngay sau đó, thân thể nó co rúm lại nhỏ xíu, cuối cùng lại biến thành một viên cầu tròn lẩn. Trên mặt viên cầu có mắt mũi miệng, tứ chi ngắn tũn cơ hồ đều được giấu dưới lớp lông mềm mại như nhung.

"Tại sao người lại biến thành cái dạng này?" Nam Tần giật mình, hai mắt sáng lên.

Bộ lông xù kia, mới đáng yêu làm sao.

Hư Không Thú đột nhiên biến thành một viên cầu nhiều lông tròn vo, rất không tự nhiên mà vận vẹo cái eo, hừ nhẹ một tiếng: “Còn không phải do vừa nãy mang người xuyên qua nhiều thế giới như vậy, linh lực tiêu hao quá mức, cho nên mới bị biến thành trạng thái lúc nhỏ.”

“Phụt, vậy mới nói đừng tính tướng, tính tướng sẽ bị sét đánh, ha ha ha...” Nam Tầm không nhịn được cười ha hả, tiếng cười réo rắt, bữa bãi tới cực điểm.

Hư Không Thú xụ mắt giờ vuốt nhỏ, bỗng nhiên nhả vào ngay giữa trán của Nam Tầm lấy một giọt máu, lạnh lùng thốt lên: “Khế ước linh hồn kí kết thành công, tiến vào thế giới đầu tiên...”

“Này đợi đã, ta còn chưa chuẩn --” Nam Tầm nói còn chưa hết câu, linh hồn đã bị một áp lực quen thuộc bức bách khiến cho vận vẹo.

Tiếp theo hai mắt tối sầm, không còn biết gì nữa.

Phụt một tiếng.

Âm thanh của tiếng binh khí sắc nhọn xuyên qua máu thịt dần dần rõ ràng.

Nam Tầm từ từ mở mắt liền cảm thấy có thứ gì đó bắn trên mặt mình, cô đưa tay lên sờ thử.

Đỏ tươi màu đỏ tươi, sền sệt sền sệt, thì ra là máu.

Vừa ngẩng đầu lên, liền trông thấy một cái đầu tròn vo kì quái ở ngay trước mặt mình, máu chảy đầm đìa.

Nam Tầm...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thế giới 1, Yêu Vương biển đệ - Cô dâu loài người

Nam Tầm cười ha ha một tiếng trong lòng, giọng điệu cực kì dịu dàng tự nhảm trong đầu: “Bảo bối người đi ra đi, ta đảm bảo không đánh chết người đâu--”

Trên cổ tay Nam Tầm xuất hiện thêm một chiếc vòng bạch ngọc, vòng tay hơi nóng lên, tiếng Hư Không Thú trực tiếp vang lên trong đầu Nam Tầm.

“Người có thể gọi bản thân thú là Bát gia.” Hư Không Thú nói.

Nam Tầm khòe miệng hơi nhếch: “Tiểu Bát, Bát gia, đến đây, nói với tỷ một chút tình huống ở đây thế nào.”

Hư Không Thú hừ hừ: “Chính là tình huống mà người đang thấy, xét thấy lúc trước người nghi ngờ năng lực của bản thân thú, cho nên ta trực tiếp mang người tới thế giới cao cấp. Nơi này khá tương đồng với nơi mà ta cư ngụ, người có thể dùng tâm cảm thụ sức mạnh cường đại của ta, khá khá.”

Hai chữ khá khá này trong giây phút đã dim Hư Không Thú cao lãnh một phát xuống nền đất.

“Huyền Nhi biểu muội, muội không sao chứ?” Một giọng nam vang lên đầy hoảng hốt.

Sau một phút, Nam Tầm liền cảm thấy trên tay căng cứng, nâng được một người đàn ông cao lớn kéo ra phía sau.

Nam Tầm có chút lơ mơ, một lần sóng ký ức đang mạnh mẽ rót vào đầu của nàng.

Nhìn bóng người cao to che chắn ở phía trước, Nam Tầm kêu một tiếng theo bản năng: “Biểu ca?”

Tần Nhạc Hiến quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái, dịu dàng cười cợt với nàng: “Biểu muội yên tâm, có ta ở đây, sẽ không cho người xảy ra chuyện gì.”

Khóe mắt gương lên, khuôn miệng cười mỉm, trời sinh phong lưu.

Tần Nhạc Hiến bày ra một kết giới bảo vệ cho Nam Tầm, sau đó liền tiến về phía trước đối phó với đám quái vật.

Nam Tầm tìm tòi trong ký ức, bảy quái vật này hình như có tên gì đó mà Yêu nguyệt Ma Lang thú, tính cách cực kỳ tàn bạo, vừa xuất hiện liền là cả đám.

Đây là một thế giới Huyền Vũ, vị trí bọn họ đang ở gọi là đại lục Ngân Xuyên, người tu luyện Huyền Vũ được xưng Huyền giả, cường giả vi tôn*.

Trên đại lục Ngân Xuyên lúc này không có hoàng đế, chỉ lấy Ngũ đại Gia tộc cầm đầu các gia tộc lớn.

Ngũ đại Gia tộc phân bố ở vị trí đông tây nam bắc trên đại lục Ngân Xuyên, trong đó gia tộc có thế lực lớn nhất có họ kép Tùy Ly, là tộc nhân tộc Ngự thú cực kỳ bá đạo cầm đầu.

Tộc nhân tộc Ngự thú là gì?

Chính là nhân tộc trời sinh có năng lực giao lưu cùng vạn thú*, hiểu được rất nhiều vu thuật và bí thuật nghịch thiên, ngay cả Yêu thú Thần thú cũng phải kiêng kỵ ba phần.

Mà cỗ thân thể Nam Tầm nhập vào này là con gái độc nhất của gia chủ tộc Tùy Ly, đứng hàng thứ chín, tên Tùy Ly Huyền, lớn lên một bộ khuynh quốc khuynh thành hồng nhan họa thủy, chi tiết -- như gổi thêu hoa, nhìn được mà không dùng được.

Tùy Ly Huyền không kể thừa bất kì năng lực ngự thú nào của tộc nhân Ngự thú tộc.

Chỉ bằng điểm này, Tùy Ly Huyền đã được coi là si nhục của tộc Tùy Ly.

Nhưng, có thể ngự thú hay không, Nam Tầm nay đã biến thành Tùy Ly Huyền hiểu rõ hơn bất kì ai, mỹ nhân này thật ra tâm địa quá thiện lương, nàng không nỡ bóc lột những linh thú kia, vì vậy mới tình nguyện làm một tên ngớ ngẩn cái gì cũng không biết.

Tùy Ly Huyền vô dụng như vậy đương nhiên bị gia tộc Tùy Ly ruồng rẫy, bị đem ra làm vật hy sinh cho gia tộc.

Cha mẹ tuy rằng rất thương yêu nàng, nhưng căn bản không chống lại được trưởng lão gia tộc cùng Tứ đại Gia tộc khác cường ép, chỉ có thể giao nàng ra để gả cho Vương của các loài yêu thú -- Một con Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà* làm nhân loại cùng chủng thân thú kiêng dè không thôi.

“Tiểu Bát này, con Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà này là một con rắn sao?” Nam Tầm hỏi Hư Không Thú.

“Đúng vậy khá khá. Người yên tâm, tuy rằng thú thể của Yêu Vương có xấu một chút, nhưng sau khi hấn hóa hình lại anh tuấn bất phàm, ngọc thụ lâm phong, đẹp như thiên thần. Chà chà, người phải biết, những con yêu quái nhỏ bé kia ái mộ Yêu Vương có thể xếp hàng dài tới Bắc cực, nhiều không đếm xuể. Người gả đi tuyệt đối không chịu thiệt thòi. Hơn nữa bằng trí tuệ và vẻ đẹp của người, khiến cho con Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà này bỏ tà theo chính là việc nằm trong tầm tay, điểm công đức của ta phải dựa vào người rồi.”

Khóe miệng Nam Tầm liền giật giật.

Đột nhiên rất muốn treo con Hư Không Thú hình viên cầu này lên mà đánh, bây giờ phải tính sao đây?

*Cường giả vi tôn: Kẻ mạnh làm vua.

*vạn thú: chục nghìn con thú

*Tứ trào xích huyết đằng xà: con rắn màu đỏ có cánh và bốn móng:3

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Nguyên chủ à, bị Yêu Vương ăn

Nam Tầm soi mói Tần Nhạc Hiện đang chiến đấu kịch liệt với đám Yêu nguyệt Ma lang thú ngoài kia, đáng đáp mạnh mẽ, rắn rỏi khỏi ngờ, đặc biệt đôi mắt như hoa đào khẽ nhếch lên, rất hấp dẫn người ta, cũng khó trách Túy Ly Huyền bị hấn dụ theo bỏ trốn.

Túy Ly Huyền mới vừa biết được tin tức phải gả cho Yêu Vương, ngay ngày hôm sau liền bỏ nhà theo Tần Nhạc Hiện. Chẳng qua dựa vào thể lực to lớn của tộc Túy Ly ở giới Huyền Vũ, chỉ sợ chẳng bao lâu nữa cũng bị tóm lại.

“Tiểu Bát, Túy Ly Huyền thật đâu? Ta nhập vào cơ thể của nàng, vậy nàng đi đâu?” Nam Tầm hỏi.

Hư Không Thú trầm mặc một hồi mới nói: “Ba ngày nữa Túy Ly Huyền sẽ chết thảm, ta đồng ý siêu độ linh hồn giúp nàng, cho nên ta đem ngươi về ba ngày trước khi nàng chết thật để sử dụng cơ thể của nàng.”

Chờ chút!

Định mệnh, nàng hình như vừa phát hiện ra chuyện khó lường gì đó!

“Tiểu Bát, người nói là ba ngày nữa ta sẽ chết thê thảm sao?” Đôi mắt đẹp của Nam Tầm khẽ trùng.

Hư Không Thú cười haha một tiếng: “Đừng vậy đấy.”

“Chết như thế nào? Chết thảm đến mức nào?”

“Chuyện này thì, vẫn chấp nhận được, người bỏ nhà theo trai cùng đàn ông lạ đã xúc phạm đến vầy ngực của Yêu Vương, sau đó Yêu Vương ăn ngươi từng miếng từng miếng một vào bụng, còn tên đàn ông kia thì bị Yêu Vương hút khô máu treo ở cửa thành phơi bảy ngày bảy đêm, cuối cùng bị phơi thành một cái xác khô.”

Nam Tầm đã không nghe lọt câu tiếp theo, trong đầu của nàng hiện tại đều là câu nói “ăn từng miếng từng miếng vào bụng” quanh quẩn.

“Tiểu Bát à, ăn theo người hiểu cũng giống từ ăn mà ta hiểu ư?” Nam Tầm ôm chút hy vọng.

Hư Không Thú mất hứng: “Ta giống kẻ hay đùa giỡn sao, người chính là bị con Yêu Vương khát máu tàn bạo kia ăn từng miếng vào bụng đó, đến xương cũng chà thềm nhà.”

Nam Tầm rung mình một cái, hừ nói: “Không phải ta, là Túy Ly Huyền mới đúng.”

“Khà khà, bây giờ người chính là Túy Ly Huyền, ba ngày nữa người sẽ bị Yêu Vương ăn đó, làm cho tốt vào, ta rất xem trọng người nha~”

Nam Tầm cảm thấy một lòng không muốn nói chuyện cùng Hư Không Thú nữa.

Lúc này, Tần Nhạc Hiện vừa giết hết một đám Yêu nguyệt Ma lang thú mang theo mùi máu tanh đi tới.

Hắn không dám đến gần, sợ một thân mùi máu làm ô uế thiếu nữ đẹp tựa thiên tiên trước mắt.

“Biểu muội đừng sợ, ta đã giải quyết hết toàn bộ bảy Yêu nguyệt Ma lang thú này rồi.” Tần Nhạc Hiện nhìn nàng, ánh mắt ôn nhu mê luyến.

Nam Tầm khẽ cười cười: “Biểu ca, hình như ta nghe thấy tiếng nước chảy đâu đây, chúng ta mau đi rửa mặt đi.”

Tần Nhạc Hiện đứng ngốc tại chỗ, chỉ đàn dòn nói: “Biểu muội, muội cười lên trông thật đẹp.”

Giọng nói như muốn cuốn trôi đi.

Nam Tầm xi một tiếng bật cười, nàng phải đẹp đến độ nào mà cười một cái liền có thể mê hoặc đối phương thành bộ dáng này?

Tần Nhạc Hiện đầu nặng bước chân không vững đi về phía trước, hai vành tai hướng về phía Nam Tầm trở nên đỏ bừng.

Nam Tầm đi theo sau hắn, nhìn đáng đáp đàn dòn này thỉnh thoảng lại cười khẽ hai tiếng.

Hai người đi không bao lâu quả nhiên thấy một dòng suối nhỏ trong veo.

Tần Nhạc Hiện dành phía gần đầu nguồn dòng suối cho Nam Tầm, tự mình bơi xuống dưới, còn dặn dò liên tục: “Biểu muội, nếu có chuyện phải gọi ta ngay, ta ở phía trước.”

Nam Tầm đáp lại, chờ người đi xa liền không thể chờ đợi được nữa mà đi tới bên bờ.

Mặt nước rất trong, bóng loáng như gương, phản chiếu rõ ràng dung mạo của nàng.

Nam Tầm thấy khuôn mặt của bản thân mình xong, liền hít một ngụm khí lạnh, trong lòng hỏi Hư Không Thú: “Tiểu Bát, nói thật, có phải người là nhan không* không?”

Hư Không Thú khà khà đáp: “Nhìn ta đối tốt với người như thế nào, tìm cho người một dung mạo khuynh quốc khuynh thành như vậy, đã thế bỏ nhà theo trai cũng là bỏ trốn cùng với một mỹ nam.”

Hai mắt Nam Tầm nhìn trời, trợn trừng một cái đầy khinh thường: “Đứng, xác thực khuynh quốc khuynh thành, chỉ là ba ngày sau sẽ là khuynh quốc khuynh thành trên trời cao.”

Hư Không Thú không chột dạ chút nào, eo mấp uốn một cái, móng vuốt nhỏ nhếch lên: “Ài ya, vì vậy mới cần người tới xoay chuyển càn khôn mà.”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chám)Net**.

Chương 4: Tới đây, đến trong lòng của tử tử

Nước sông hắt lên một khuôn mặt thiếu nữ tuyệt đẹp, đẹp tựa thiên son tuyết liền*, khí chất sạch sẽ xuất thần, đôi mắt đẹp ẩn chứa sóng nước mùa thu uyên chuyển, trong suốt thấy đáy, không vướng một chút tạp chất nào, sống mũi thẳng đứng, đầu mũi tròn bóng, cơ hồ có thể trông thấy khuôn mặt đang chiếu ra những ánh nắng ấm áp, môi khép hờ tựa cánh hoa đào, lộ ra một khe hở, lỗ mũi có thể trông thấy chiếc lưới màu phấn hồng.

Đây là một người con gái mỹ miều đến nỗi người ta liến tiết tới gần, chỉ sợ chẳng may tới gần sẽ khiến nàng bị nhiễm bụi trần khí tục.

Nam Tầm chớp chớp đôi mắt nhìn nữ tử trên mặt nước, người ẩn bên trong cũng chớp chớp đôi mắt nhìn lại nàng.

“Thối được rồi được rồi, người đừng than thân trách phận nữa, mau nghĩ cách hoàn thành nhiệm vụ của bản thân người đi –” Hư Không Thú đang nói một nửa liền im bặt.

“Tiểu Bát? Tiểu Bát?” Nam Tầm kêu lên và tiếng cũng không nghe thấy đối phương trả lời.

Nam Tầm cảm thấy quái lạ mà nói thảm vài tiếng, nhìn xung quanh một vòng cũng chưa nhận ra có gì không ổn.

Phát hiện trên tóc và mặt vẫn còn dính máu tươi, Nam Tầm liền ngồi xổm xuống đất, đem mái tóc nhúng vào trong làn nước, nghiêng đầu, sau đó lấy tay làm lược, vừa gột rửa mái tóc vừa suy nghĩ tình cảnh hiện tại.

Nếu như mục tiêu của nàng là độ hoá Yêu Vương, vậy thì nhất định phải trở thành người bên cạnh Yêu Vương. Trước mắt lần hoá thân này chính là một cơ hội hiếm có, cũng may nàng mới chỉ rời đi có một ngày, vẫn còn khả năng quay lại tìm cơ cho việc đào hôn.

Gột rửa sạch mái tóc dài, Nam Tầm trực tiếp cúi xuống lấy nước vỗ vào mặt.

Bọt nước trên mặt nàng chảy xuống từng hạt từng hạt, dưới ánh nắng mặt trời lóe ra hào quang lấp lánh, mỗi hạt nước rơi xuống tựa như là một viên trân châu.

Bỗng nhiên nghe thấy động tĩnh lạ, Nam Tầm quay đầu.

Ở nơi cách nàng không xa có một cây đại thụ, bên dưới có một con tròng nhĩ thổ (thỏ tai dài) đang giương cặp mắt lên quan sát nàng chăm chú.

Con thỏ này mang đôi mắt đỏ như máu, u ám mà thâm sâu, quanh thân tản ra một cỗ khí tức âm buốt đến tận xương.

Nam Tầm không hề nhận ra không khí xung quanh nó, nàng hoàn toàn bị bộ lông xù của linh thú thu hút.

Tròng nhĩ thổ là loài linh thú thấp kém nhất, chỉ ăn cỏ, đối với Nam Tầm mà nói chẳng có chút nguy hại nào, hơn nữa nhóc thỏ này cả người lông xù xù, đặc biệt rất đáng yêu.

Nam Tầm nhắc làn váy, nhẹ nhàng mà bước tới, ngồi xổm xuống, cùng tròng nhĩ thổ mắt lớn mắt nhỏ nhìn nhau.

Thế mà con tròng nhĩ thổ này không hề trốn tránh, cứ đứng đó đợi nàng tiến lại gần.

“Này thỏ con, có phải mi bị lạc đường hay không? Lại đây, ngồi trong lòng tỷ tỷ, ta mang mi trở về nhà.” Nam Tầm cười tủm tỉm nói giọng dụ dỗ, duỗi tay liền ôm trường nhĩ thổ vào lòng.

Con tròng nhĩ thổ này thân mình hơi cứng lại một chút, ở nơi không ai có thể nhìn thấy, con ngươi đỏ như máu quét qua một đạo sát khí cuồng bạo.

“Tiểu Bát Tiểu Bát, ta có thể nuôi nó làm thú cưng được không? Con tròng nhĩ thổ này thực sự đáng yêu chết người rồi, cơ mà người yên tâm đi, ta vẫn thích người nhất, người vẫn là cưng nhất.” Nam Tầm hỏi Hư Không Thú trong lòng.

Hư Không Thú không trả lời.

Nam Tầm coi như là nó đã đồng ý rồi, vui mừng nâng tròng nhĩ thổ lên cao, “Thỏ con, sau này mẹ con chúng ta sống nương tựa vào nhau có được không?”

Tròng nhĩ thổ không phản ứng, tựa hồ nghe không hiểu nàng nói gì, nó chỉ mờ to đôi mắt đỏ như máu, khẽ liếc qua nàng.

Nam Tầm cũng chỉ mong chờ nó có thể hiểu những gì nàng nói, nàng vốn chỉ muốn tìm một con vật nuôi không có linh tính nghe nàng lai nhai vài câu, người ở đây nàng cũng chẳng thân quen, Tiểu Bát thì không thêm để ý tới nàng, thứ nàng sợ chính là nhiệm vụ còn chưa hoàn thành thì đã buồn chết rồi.

Nam Tầm sờ qua sờ lại đôi tay của nhóc thỏ nhìn không được mà tiến lại gần nó mà cọ cọ vài cái.

Hà ha, thật mềm mại, thật thoải mái, sau này có thể đem ra làm gối ôm.

Đôi tai dài của tròng nhĩ thổ hơi rũ xuống, đôi đồng tử cũng hướng xuống thấp, ẩn sâu trong đáy mắt đang cất lực áp chế một cỗ khát máu thô bạo khuấy động.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vài Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Ta không nghe, không nghe không nghe

“Biểu muội, muội đã xong chưa?” Xa xa truyền đến tiếng của Tần Nhạc Hiền.

Nam Tầm ôm tròng nhĩ thổ vào trong ngực, đáp: “Biểu ca, ta rửa mặt xong rồi.”

Nghe được lời này, Tần Nhạc Hiền trong nháy mắt liền hiện diện trước mặt Nam Tầm, hẩn ngơ ngẩn nhìn thiếu nữ trước mắt, cũng không biết nhìn thấy được gì, đột nhiên quay người đi.

“Biểu muội, ta đi nhóm lửa, váy của muội bị ướt, phải hơi khô mới được.” Nói xong lao đảo đi xa.

Nam Tầm cúi đầu nhìn bản thân, nàng vừa gội sạch tóc, bây giờ mái tóc dài đen nhánh bị nàng vắt lên trút xuống từ vai phái như thác nước đen, phần đuôi tóc đang chảy xuống mấy giọt nước, vừa vẩy nhỏ trên eo, thấm ướt quần áo, mơ hồ có thể nhìn thấy da thịt bên hông.

Cũng khó trách dọa Tần Nhạc Hiền thành cái dáng vẻ này.

Nam Tầm vội vã dịch con tròng nhĩ thổ trong ngực xuống bên dưới chặn da thịt bên hông.

Vì thế, đôi mắt đỏ bùng của tròng nhĩ thổ không biết xử xeo thế nào mà nhắm ngay chỗ kia, thu hết đường cong bên hông vào trong mắt.

Trong con ngươi của con thú không chút cảm xúc dư thừa, chỉ có chút tỉnh mạch, lúc nhìn đến chỗ mê người kia như chẳng phải nhìn thấy cảnh đẹp, mà là một bữa ăn ngon.

Nếu Nam Tầm nhìn thấy ánh mắt bây giờ của tròng nhĩ thổ, nhất định sẽ sợ tới mức ném con thỏ thật xa, sau đó bỏ chạy.

Khổ nỗi chính là Nam Tầm không thấy được, Hư Không Thú cư trú trong vòng tay cũng không nhắc nhở nàng.

Tần Nhạc Hiền nhóm một đống lửa, bỏ bỏ nói với thiếu nữ đối diện kế hoạch sau này, có vẻ rất hưng phấn.

Nam Tầm ngồi yên nghe, thỉnh thoảng vuốt lông cho con trường nhĩ thổ trong ngực, nghĩ Tần Nhạc Hiền này chỉ sợ thật sự mến mộ Túy Ly Huyền, nếu không sẽ không lộ dáng dấp ngượng ngùng như mới nếm tình đầu như vậy, tuy rằng nàng cảm thấy Tần Nhạc Hiền chắc chắn là tay giả dối.

Đối đối phương nói xong, Nam Tầm nhìn hẩn, bỗng mở miệng nói: “Biểu ca... Hay là chúng ta vẫn nên trở về đi thôi.”

Giương mặt tuân từ còn mang theo khát khao của Tần Nhạc Hiền lập tức đánh lại: “Biểu muội, muội nói gì vậy?”

Nam Tầm nói: “Xin lỗi biểu ca, ta lừa huynh, thực ra ta không thích huynh, chỉ là ta quá sợ hãi, cho nên mới muốn biểu ca mang ta trốn hôn.”

“Biểu muội muội đừng nói nữa! Ta không nghe, ta không muốn nghe!”

Nam Tầm nghĩ thầm: người anh em, người không thể không nghe, nếu hai ta thực sự tiếp tục bỏ trốn, chờ Yêu Vương biết đến, ta sẽ bị nuốt sống, mà người cũng sẽ biến thành xác khô, ta thật vì mạng của người mà.

Thế là Nam Tầm không quân hẩn, tiếp tục nói: “Biểu ca, nếu ta thực sự bỏ đi như vậy, gia tộc Túy Ly sẽ hổ thẹn vì ta, vị trí gia chủ của cha chị sợ cũng không ngồi vững. Dù sao ta cũng không có gì vướng bận, hòa thân liền hòa thân đi, một cái mạng mà thôi. Nếu có thể đối đầu hòa bình giữa nhân tộc và yêu thú, hy sinh một mình ta vẫn rất có lợi.”

Nam Tầm cũng thấy tự cảm động bởi một phen lời nói hiên ngang lẫn lộn của mình.

Về mặt Tần Nhạc Hiền biến đổi, hơi không chế không được tức giận quát: “Biểu muội muội đừng có hồ đồ! Không đi được đâu! Muội có biết Vương của yêu thú là con quái vật tàn bạo khát máu thế nào không! Nếu muội đi, nhất định một đi không trở lại!”

Lúc hắn nói lời này, con trăng nhĩ thổ vùi trong ngực Nam Tầm giương mắt nhìn phía hắn, một đôi đồng tử đỏ sền sệt như máu tóa ra lệ khí cực độ hung ác nham hiểm.

Nam Tầm lộ một nụ cười yếu ớt, vẻ mặt có chút bi ai, thê mỹ như đoá sen trắng không dính bụi trần: “Vậy thì có sao, nếu như đây là điều mọi người mong muốn, ta liền thuận theo mong muốn của họ, chỉ mong khi ta hy sinh thực sự có thể đổi lấy hòa bình ngàn người họ muốn.”

“Không được, ta không cho phép muội mạo hiểm! Biểu muội muội rõ ràng biết tâm ý của ta, nhưng vì sao... đến tận cùng vì sao muội đột nhiên thay đổi chủ ý?”

Tần Nhạc Hiền nói lẩm bẩm, thân mình run rẩy, một bộ dáng bị đá kích lớn.

Nam Tầm lại xin lỗi lần nữa: “Ngày mai trời vừa sáng, chúng ta liền trở về đi thôi, là ta có lỗi với huynh.”

“Tỷ Ly Huyền!” Tần Nhạc Hiền tức giận kêu cả họ cả tên nàng.

Đôi mắt hoa đào của người đàn ông lóe tia máu, hắn cười lạnh một tiếng: “Ta đây đối với ngươi như móc tìm móc phổi, ngươi lại hỏi bảo ta như vậy? Lúc cần thì lợi dụng ta, lúc không cần thì đá văng?”

Nam Tầm bị vẻ mặt dữ tợn của hắn dọa sợ rồi.

Đm, nàng đoán được Tần Nhạc Hiền sẽ tức giận, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới hắn sẽ nổi điên thành như vậy.

Tần Nhạc Hiền bước từng bước đến gần nàng, vẻ mặt càng ngày càng nham hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Bị dọa ngốc, con thổ uống máu người

Nam Tầm lùi về sau một bước, trầm nghĩ toi rồi, tên Tần Nhạc Hiền này nhìn có vẻ thẹn quá hóa giận rồi.

“Tiểu Bát Tiểu Bát, người mau nói gì đi! Ta coi như có biết Taekwondo với Tân đá*, nhưng thế giới này quá trâu bò, ta căn bản không đánh thắng được hắn. Ta cũng không muốn vừa đến thế giới này đã chết toi đâu.” Nam Tầm kêu nửa ngày, Hư Không Thủ vẫn không đáp lại tiếng nào.

“Biểu ca, có chuyện gì thì từ từ nói.” Nam Tầm cười khan, nỗ lực điều hòa không khí.

Khóe miệng Tần Nhạc Hiền nhếch lên, giọng điệu cực kì ôn hòa: “Biểu muội, ta muốn muội, chờ chúng ta đã giao nẫu thành con, muội sẽ không nghĩ đến chuyện trở về nữa.”

Nam Tầm chửi thề trong lòng, không nhìn ra tên Tần Nhạc Hiền này có vẻ đang hoảng hóa ra là mặt người dạ thú.

Nam Tầm lập tức bỏ chạy, lúc chạy còn không quên vót theo con trăng nhĩ thổ.

Nhưng nàng đâu phải đối thủ của Tần Nhạc Hiền. Trên đại lục Ngán Xuyên này, Huyền giả phân từ thấp đến cao theo thứ tự Huyền đồ, Huyền sĩ, Huyền sư, Huyền tướng, Huyền Vương, Huyền Hoàng, Huyền Đế, Huyền Thánh.

Mỗi một Huyền giai lại chia thành sơ cấp, trung cấp, cao cấp và đỉnh cấp.

Tần Nhạc Hiền tuổi còn trẻ đã là Huyền sư sơ cấp, không phải tay mơ như Nam Tầm nghĩ mà có thể động.

Nam Tầm bị gã đàn ông phía sau vỗ xuống đất, mắt thấy một tay hắn sắp mò vào làn váy nàng, con trăng nhĩ thổ trong ngực Nam Tầm bỗng bay vào một cái ra ngoài.

Trăng nhĩ thổ trực tiếp nhảy đến trên vai Tần Nhạc Hiền, ngoác miệng ra, một đôi răng cửa sắc bén cứ như vậy đâm vào máu thịt Tần Nhạc Hiền.

Ừng ục, ừng ục.

Nam Tầm xác định mình không nghe lầm, mẹ nó đây là tiếng nuốt máu người.

Con trường nhĩ thổ này vì cứu nàng lại đi uống máu người.

Nam Tầm có chút hơi cảm động, lại nhìn Tần Nhạc Hiền đã hôn mê bất tỉnh, Nam Tầm lập tức ôm lấy trường nhĩ nhỏ nhanh chân bỏ chạy.

Đột nhiên nhớ ra cái gì, Nam Tầm ngừng đầu lên trời hừ nhẹ vài tiếng, thả ra tinh thần lực của mình.

Qua một lúc, một con chim thanh loan xà xuống từ bầu trời đêm.

“Người bạn nhỏ, có thể chở ta một đoạn đường không? Ta muốn về gia tộc Tỷ Ly ở phương nam.”

Chim thanh loan kêu hai tiếng, cúi người xuống.

Nam Tầm vui vẻ trong lòng, lập tức ôm trăng nhĩ thổ bỏ lên.

Tỷ Ly Huyền vô dụng chỗ nào chứ, nàng ta vốn là thiên tài ngự thú mà! Nàng tùy tiện ngâm nga vài câu là có thể triệu hồi linh thú xung quanh.

Không lâu sau, chim thanh loan giương cánh bay cao, hướng về phương nam.

Ánh mắt trăng nhĩ thổ trong lồng ngực Nam Tầm rơi trên người nàng, bên trong lạnh căm mang theo nghiên cứu nghiên ngắm.

Đợi sắp đến gần nhà, Nam Tầm liền từ biệt thanh loan, chuyển sang đi bộ.

“Cứu muội? Sao người lại ở đây!” Một người đột nhiên sợ hãi kêu lên.

Nam Tầm nghe tiếng nhìn lại, là một thiếu nữ mặc váy hồng nhạt thêu đủ loại bướm.

Thiếu nữ gấp nàng, gương mặt vẻ khiếp sợ.

Nam Tầm nhận nhạet quát nàng: “Tam tỷ, nơi này là nhà của ta, ta không ở nơi này thì nên ở nơi nào?”

“Không phải người vừa bỏ trốn cùng Hiền biểu ca à!” Giọng Tỷ Ly Nguyệt the thé, nói xong dường như ý thức được mình vừa nói chuyện gì không nên nói, lập tức che miệng lại.

Nam Tầm hơi ngạc nhiên khóe môi: “Tam tỷ, đừng nói lung tung chuyện làm bẩn người trong sạch này nha. Nếu bị phụ thân ta và mấy vị trưởng lão biết được, sợ là muốn đánh què người đấy.”

Nói xong, trực tiếp xẹt qua bên người thiếu nữ kia, một thân quần áo trắng nhẹ nhàng dập dòn trong gió, mang theo hương thơm thoang thoảng.

Tỷ Ly Nguyệt tức đến độ suýt cắn nát một cái răng bạc, tức không có chỗ phát tiết, liền nện trên đầu hai con dực phi báo bên cạnh.

Cặp dực phi báo kia phát tiếng gào thét khổng lồ, nhưng giận mà không dám nói gì.

Gia tộc Tỷ Ly tuy tu luyện Huyền Vũ cũng không có gì xuất sắc, nhưng năng lực Ngự thú của họ cực kỳ mạnh mẽ. Bọn họ là Ngự thú sư trời sinh, dù chỉ là một Huyền sĩ nhỏ nhoi cũng có thể điều khiển một con linh thú hơn ngàn năm tuổi.

Túy Ly Nguyệt đột nhiên nghĩ đến cái gì, không khỏi cười lạnh một tiếng: “Trở về cũng được, gả cho con súc sinh kia rất tốt.”

Dưới cái nhìn của nàng, tất cả yêu thú đều là súc sinh, cả Yêu Vương cũng không ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Tiểu Bạch, đây là rượu độc ư

Cha mẹ Túy Ly Huyền biết được con gái rượu của mình trở về liền vội vã đuổi tới.

Nam Tầm còn chưa ngồi ấm mông trên ghế đã thấy cửa phòng bị một cơn gió phá tan.

Một phụ nhân mỹ lệ hùng hổ chạy vào, nhanh chân vài bước đến trước mặt Nam Tầm ôm chặt lấy nàng, gào lên: “Huyền Nhi, con gái ngoan của mẹ, con trở về làm gì vậy. Nếu đã chạy thì chạy xa một chút a, thực sự là tức chết mẹ rồi!”

Vị đại thúc đẹp trai, cũng chính là cha nàng theo phía sau, nhìn thấy bộ đức hạnh này của mẹ nàng, vội vã tạo kết giới cách âm ngoài gian nhà, bằng không lời này mà bị người có ý đồ nghe được, nhất định gặp phiền toái.

Nam Tầm lấy làm kinh hãi.

Hóa ra cha mẹ nàng ngay từ đầu đã biết nàng bỏ trốn cùng Tần Nhạc Hiến?

Nam Tầm cúi thấp đầu, nói nhỏ: “Mẹ, nếu con bỏ đi luôn, mẹ với cha phải làm sao bây giờ? Hơn nữa con ở gia tộc Túy Ly cũng không có tác dụng gì, không bằng làm chút công hiến vì gia tộc.”

Mẹ nàng vừa nghe lời này, nước mắt cứ chảy xuống không dứt như nước lũ.

Cha nàng cũng đỏ mắt: “Huyền Nhi, là cha bất lực, không bảo vệ được con.”

Nam Tầm lắc đầu, nói rung rung: “Nói có mấy vị trưởng lão tộc Túy Ly tạo áp lực, ngoại có các thế gia khác nhìn chăm chăm. Người ngoài chỉ nhìn thấy cha thân là gia chủ gia tộc Túy Ly mà về vâng, sao biết được nỗi khổ trong lòng cha. Vì vậy, con không trách cha mẹ, thật sự.”

Cha nàng một đàn ông có tuổi, nghe xong lời này cũng không nhịn được nữa, ôm lấy mẹ nàng cùng nhau gào lên.

Nam Tầm.....

Mẹ nàng còn muốn giúp nàng chạy trốn, không ngờ tin tức nàng trở về đã bị Túy Ly Nguyệt mách cho mấy vị trưởng lão, các trưởng lão nghe tiếng tới rồi, còn giằng co với cha nàng hồi lâu.

Cuối cùng cha Túy Ly Huyền tro mắt nhìn mấy vị trưởng lão cách ly toàn bộ sản của nàng, kết giới cách ly cường đại này chỉ sợ con ruồi cũng không lọt được khe.

Gia chủ tộc Túy Ly, nghe chức vị này về vâng bao nhiêu a. Thực ra cha nàng rất uất ức, ông chính là một con rối năng lực xuất sắc của gia tộc Túy Ly, quyền quyết định một số chuyện lớn cuối cùng vẫn phải do mấy vị trưởng lão.

Nhân tộc và Thú tộc đã chiến đấu vài trăm năm, lúc trước có thể nói hai bên cùng tồn tại. Nhưng Thú tộc có năng lực hồi phục mạnh mẽ hơn Huyền giả nhân loại, vì lẽ đó bọn họ nhất định phải kéo dài thời gian đình chiến này.

Sau đó, mấy gia tộc lớn trải qua thương lượng, liền có sách lược kết giao như hiện tại.

Gia tộc Túy Ly chính là đứng đầu Ngũ đại gia tộc, vì thế hiện thành ý kết giao, người này đương nhiên phải xuất thân từ tộc Túy Ly, nhưng con cháu nhà Túy Ly đều có năng lực, mấy vị trưởng lão căn bản không nỡ.

Liền, ánh mắt của mọi người rơi trên người Túy Ly Huyền.

Không có bản lĩnh, nhưng lại là con gái gia chủ, còn đẹp như thiên tiên, lật cả tộc Túy Ly cũng không tìm được người thích hợp hơn nàng.

Cả sân to rộng trong nháy mắt chỉ còn mỗi Nam Tầm, còn có con trăng nhĩ thổ trong lòng nàng.

Có lẽ do trăng nhĩ thổ quá nhỏ bé không gây chú ý, cả quá trình chưa ai đặt mắt trên người nó.

Nam Tầm thử liên hệ cùng Hư Không Thú, nhưng con vật nhỏ này không biết xảy ra chuyện gì, một tiếng cũng không thèm đáp lại.

Thế là Nam Tầm chỉ có thể căn nhắc lái nhai cùng trăng nhĩ thổ.

Lúc ăn cơm, Nam Tầm ăn cùng bàn với trăng nhĩ thổ, lúc ngủ ôm trăng nhĩ thổ chung chăn chung gối, cứ như vậy trôi qua hai ngày.

Ngày hôm đó, Nam Tầm ôm trăng nhĩ thổ nằm trên xích đu, ánh mắt thất thần nhìn bầu trời đêm đầy sao.

“Tiểu Bạch, ta muốn uống rượu quá, uống say rồi thì chẳng còn buồn phiền gì nữa cả.” Nam Tầm xoa lỗ tay trăng nhĩ thổ nói thầm.

Dù đôi tai có bị chà đập, trăng nhĩ thổ cũng chỉ phản ứng nhàn nhạt, nó nghiêng đầu nhìn bên cạnh, tròn mắt đỏ sẫm xem qua một đạo huyết quang rồi biến mất.

Một phút sau, Nam Tầm chỉ vào bàn nhỏ hô lên kinh ngạc.

“Rượu? Sao nơi này lại có thể có một bình rượu?” Nam Tầm nhìn chăm chăm bàn nhỏ trước mắt, chỉ thiếu một chút có thể nhìn ra cái lỗ.

Cuối cùng Nam Tầm xác định mình không hoa mắt, trên bàn kia thực sự có một bình rượu xuất hiện.

Nam Tầm thấp thỏm hồi lâu, hỏi trăng nhĩ thổ: “Tiểu Bạch, mi nói xem rượu này không phải rượu độc chứ?”

Trăng nhĩ thổ liếc nàng một cái, mặt không hề cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 8: Đồng tử rắn, thổ hóa trai đẹp

Nam Tầm trừng mắt, một đôi mắt đẹp nhìn hướng trăng nhĩ thổ, cười hi hi: “Tiểu Bạch, uống cùng ta đi, chúng ta không say không về, hai ta vừa vận có thể làm bạn đi đường Hoàng Tuyền*.”

Nói xong, nàng nâng bầu rượu, ngửa đầu uống ngum lớn, tư thế uống rượu phóng khoáng đến quá thực không giống nữ nhân.

Miệng nàng căng một ngum lớn, sau đó nhấc trăng nhĩ thổ lên, miệng vênh lên liền rót rượu vào miệng con thú.

Ở lúc bởi môi Nam Tầm chạm vào miệng nhỏ của trăng nhĩ thổ, quanh thân trăng nhĩ thổ bỗng tán ra huyết sát chi khí cường đại, một đôi mắt màu máu của thò lại biến thành... Đồng tử dựng đứng của loài rắn!

Rót xong một ngum rượu lớn, đầu Nam Tầm đã bắt đầu xoay mòng mòng.

“Tiểu Bạch ơi, làm sao cơ thể mĩ lệ lại lắc lư như vậy? Mĩ không phải say rồi đấy chứ?” Nam Tầm chế nhạo tràng nhĩ thổ.

Trong mắt tràng nhĩ thổ xẹt qua một tia tâm tình bất định.

Huyết sát chỉ khí quanh người hấn dọa người như vậy lại không khiến nữ nhân này lộ ra chút sợ hãi nào?

Nam Tầm không cảm giác được sát khí gì cả, chẳng qua cảm thấy không khí xung quanh hơi lạnh, nâng liền một tay ôm trường nhĩ thổ vào ngực sưởi ấm, một tay cầm bầu rượu tiếp tục uống.

Thiếu nữ mặc váy trắng dài lắc lư đứng lên, dáng người lay động uyển chuyển đung đưa, thỉnh thoảng xoay một vòng, tự thành một vũ điệu mê hoặc lòng người, thoáng như tiền tử rơi làm xuống thế gian.

Quay một vòng lại một vòng, rượu trong bầu chảy xuống theo khóm môi nàng, vẫn kéo dài tới phong cảnh ý vị trong vạt áo.

Rượu đã hết, nàng tiện tay ném bầu rượu kia đi.

Nghe tiếng leng keng, thiếu nữ không khỏi cười ha ha lên: “Rượu ngon, rượu ngon.”

Nam Tầm nhìn phía tràng nhĩ thổ, nắm lỗ tai nó bắt đầu nhảy.

Sau đó, nàng vừa nhảy vừa hừ nhẹ: “Phát bay pháp, phát oa bay pháp, phát oa phát……. Phát phát oa, phát oa phát oa. Phát oa phát a a ôi, cái nào mấy cái nào, nha nha kéo mấy kéo, cái nào cái nào cái nào nha nha cái nào mấy cái nào lặp lặp lặp lặp rồi mấy ừ ừ……”*

Mặc dù chỉ là tiếng phát phát phát oa oa oa, nhưng tiếng ca trong trẻo này phảng phất như nước suối sạch sẽ nhất trần đời, ngọt ngào đến cực điểm thông thấu đến cực điểm, lại mờ ảo tựa tiền âm, phá tan tầng mây u ám xông thẳng lên trời.

Tràng nhĩ thổ mang khuôn mặt thô chết* lúc nghe được tiếng ngâm nga này lại biến có biến hóa vi diệu, ánh mắt nhìn về phía thiếu nữ bỗng trở nên vô cùng thâm thúy như hai động sâu không đáy.

Trong bóng đêm, thiếu nữ không vương bụi trần xoay tròn múa, tiếng hát sạch sẽ mờ ảo.

Bên ngoài kết giới, một đám chim đang chậm rãi tụ lại, dù loại chim nhỏ xoay quanh bay lượn trên góc sân theo tiếng ngâm nga, đám chim quanh thân dẫn theo linh khí dù mọi màu sắc không ngừng tập hợp, dệt thành một thế giới ngũ thái ban lan*, đẹp đến như mộng ảo.

Nhìn thấy dị tượng như vậy, con mắt tràng nhĩ thổ giật giật, đột nhiên tránh thoát lòng nàng, trong chớp mắt liền nhảy vào bóng tối.

Tiếng ngâm nga của Nam Tầm im bặt: “Tiểu Bạch, mĩ muốn đi đâu vậy? Tiểu Bạch --”

Khuôn mặt nhỏ của Nam Tầm đỏ ửng, ô ô hai tiếng: “Đồ Tiểu Bạch không lương tâm, uống công ta thương người, ợ ~”

Tràng nhĩ thổ đã hòa vào bóng tối nghe được tiếng nói thầm hơi dừng bước chân một chút, sau đó lại tiếp tục nhảy về sâu trong màn đêm.

Tràng nhĩ thổ chạy lại chạy, cái bóng* nho nhỏ dưới ánh trăng càng kéo càng dài, càng cao càng rộng, cuối cùng đã biến thành dáng hình cao lớn của một người.

*Cái bóng là bóng bị ánh sáng chiếu ra, không phải bóng dáng.

Bóng người từ từ đứng lên từ mặt đất, sương đen nồng nặc tụ lại phía sau tràng nhĩ thổ.

Từ trong sương đen, một người đàn ông mặc áo choàng đen thông thả đi ra.

Người đàn ông dáng người cao to kiên cường, mái tóc đen tùy tiện khoác trên vai, gương mặt tuấn mỹ vô dục tựa yêu thần, chỉ là trên mặt không có bất kì biểu cảm gì, lông mày dài, một đôi đồng tử dựng đứng đỏ sẫm như máu không hề gợn sóng, làm cho người ta có cảm giác âm u, sống mũi cao thẳng như ngọc trụ kinh thiên, môi mỏng khẽ nhếch hơi phỉm tím.

Áo khoác đen bập bùng trong màn đêm quanh quần cùng huyết sát chỉ khí thô bạo bao quanh thân hấn, mùi máu tanh nồng nặc trong nháy mắt trường lên.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Yêu Vương? Định mệnh*, bị hù chết

Tràng nhĩ thổ vừa thoát khỏi khống chế ngay lập tức ý thức được nguy hiểm, phát ra một tiếng kêu chói tai, xóc móng vuốt bỏ chạy.

Huyết đồng* của người đàn ông hơi nghiêng, năm ngón tay vừa cong đã biến thành một bộ móng sắc bén tựa rồng lại tựa như chim ưng.

Con tràng nhĩ thổ liều mạng khều khoảng bốn chân giữa không trung, cuối cùng vẫn bị hấn hút vào móng, sợ hãi kêu loạn chết chết.

Con mắt đỏ sẫm của hấn quét về phía ba môi* của tràng nhĩ thổ, một bàn tay khác vẫn giữ hình dáng tay người chậm rãi lần được môi mình, ngón tay nhẹ nhàng vờn vẽ trên đó.

Không biết nhớ tới cái gì, môi mỏng của người đàn ông khẽ cong lên.

Sau đó đôi môi vẫn mang ý cười đột nhiên không báo trước mở to, bên trong lộ hai cái răng nọc vô cùng sắc bén.

Người đàn ông nhắm ngay tràng nhĩ thổ ở tay phải cắn một cái, cứ như vậy cắn rớt một mảng thịt sống.

Trong khoảng khắc, máu me đầm đìa, bộ lông trắng như tuyết bị máu tươi nhuộm đỏ.

Tràng nhĩ thổ dù sắp chết vẫn cố giãy dụa, nhưng chỉ phí công, rất nhanh đã bị người đàn ông nuốt từng miếng vào bụng.

Người đàn ông mặt không thay đổi nhai thịt thô trong miệng, môi mỏng phỉm tím bị máu tươi nhuộm đậm. Trong màn đêm lóe ra ánh sáng buốt lạnh, lộ ra khuôn mặt đẹp trai đến cực điểm kia, lại giống như ác quỷ cất bước trong màn đêm chuyên uống máu người.

Đợi đến khi tràng nhĩ thổ bị nuốt sống không chừa mảnh xương, người đàn ông khò ngó cao lớn mặc áo choàng đen này mới chậm rãi đi về hướng kết giới.

Kết giới cách ly nhìn có vẻ cực kỳ vững chắc của gia tộc Túy Ly cứ như vậy bị hấn dùng một móng vuốt xé rách, sau đó không coi ra gì rời đi.

Ở một khắc người đàn ông rời đi kết giới, trong đầu Nam Tầm đột nhiên xuất hiện tiếng của Hư Không Thử: “Định mệnh, hù chết bảo bảo! Không hổ là vai ác đại boss giá trị ác niệm 100!”

“.... Tiểu Bát, ngươi còn sống cơ à, ta còn tưởng ngươi chết rồi chứ? Có điều, khi nào thì ngươi học được nhưng từ ngữ hiện đại này vậy?” Nam Tầm ợ một cái, trong miệng toàn mùi rượu.

“Lão tử vẫn sống tốt, làm sao chết được?” Hư Không Thử hừ nhói.

Nam Tầm cất tiếng: “Vậy mà mấy ngày nay ta gọi người vô số lần, làm sao ngươi không lên tiếng?”

Hư Không Thử trầm mặc hồi lâu mới nói: “Lão tử không nghĩ thế giới này có Yêu Vương mạnh như vậy. Mẹ nó hấn mới xuất hiện một giây đó, lão tử liền cảm nhận được sát lực chỉ khí nồng nặc quanh người hấn. Nếu lúc đấy ta lại nói với ngươi thêm một câu, tuyệt đối sẽ bị hấn phát hiện, sau đó hai ta đều chơi xong (game over).”

Nam Tầm nghe nó nói xong liền có chút lơ mơ: “Tiểu Bát, ngươi nói mê sáng gì đấy. Yêu Vương ở nơi nào, làm sao ta không thấy?”

Hư Không Thử ha ha hai tiếng.

Nam Tầm đánh hơi được mùi vị không ổn từ hai tiếng ha ha này.

“Chính là con vật người kêu Tiểu Bạch rồi ôm vào ngực như ôm bảo bối... Con trăng nhĩ thổ kia đấy.”

Nam Tầm nghẹn hai giây: “Tiểu Bát, người đang trêu ta sao?”

“Đừng, ta đang trêu người.”

Nam Tầm thở phào nhẹ nhõm

“Ha ha, người thấy có khả năng sao?” Hư Không Thú lại nói một câu khiến Nam Tầm cứng lại rồi.

“Yêu Vương này thật thần thông quảng đại, trực tiếp dùng bí pháp giấu mình trong bóng của trăng nhĩ thổ, lại phân một tia nguyên thần bám vào trên người nó để không chế nó.” Hư Không Thú giải thích.

Nam Tầm vẫn khó có thể tin: “Nhưng tại sao Yêu Vương phải bám trên người trăng nhĩ thổ?”

“Vấn đề này hơi rất hay.” Hư Không Thú dừng một chút, trả lời: “Có thể là... Ăn no rừng mỡ?”

Nam Tầm...

“Tiểu Bát, ta cảm thấy ta đã xong rồi.” Nam Tầm vuốt mặt, vẻ mặt như cha mẹ chết.

Hư Không Thú ha ha nói: “Đừng đấy, ta đếm xem ha. Thời điểm người ôm Yêu Vương không buông tay, Yêu Vương động sát khí một lần. Lúc sụt sụt trên mặt hân, lại một lần. Lúc vồ lấy tai hân, lại tới một lần. Chính lúc người ăn bữa tiệc lớn, còn nhất định bắt hân ăn củ cải, cũng là một lần. Lúc đêm người ngủ ôm hân chảy nước miếng, Yêu Vương còn nhìn chăm chăm cổ người cả buổi. Vừa nãy người mạnh mẽ ép hân uống rượu, sát khí mãnh liệt trong mắt Yêu Vương đủ làm người người ra cái động. Còn có cuối cùng, người kéo hai lỗ tai hân nhảy vòng vòng...”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Đến đây, cùng thương tổn lẫn nhau

“Cục cưng, người đừng nói nữa, hãy để ta lắng lắng.” Nam Tầm không muốn nghe, nằng cảm thấy nếu cứ nghe tiếp sẽ không nhận được tât chết chính mình.

“Nghĩ thoáng chút đi, sự tình đã qua.” Hư Không Thú khuyên nhủ.

Nam Tầm nghĩ đến cái gì, vội vã lên án nó: “Người biết rõ trăng nhĩ thổ là Yêu Vương mà người lại không nhắc nhở ta?”

Hư Không Thú ho nhẹ một tiếng: “Ta cũng không nghĩ tới Yêu Vương mạnh như vậy, ta mà lên tiếng, hân nhất định sẽ phát hiện ta.”

“Vì vậy người tro mắt nhìn ta liên tục tìm đường chết?” Nam Tầm nói âm u.

“Không có tro mắt nha, ta thừa dịp khoảng thời gian này có ý đi học tri thức thế giới các người, giờ ta là một con Hư Không Thú bất kị thời đại, hi hi.”

Nam Tầm: “Cục cưng, người thật sự không cần nhắc hiện hình sao?”

Hư Không Thú hừ hừ: “Người cho rằng ta đần như người sao? Hiện hình để người đánh ta?”

Nam Tầm: “... Cục cưng, người thật thông minh.”

“May là Yêu Vương bám vào người trăng nhĩ thổ, mà không phải lộn rừng gì đó.” Nam Tầm có chút vui mừng vỗ vỗ lồng ngực mình.

“Có gì khác nhau sao?” Hư Không Thú khó hiểu.

“Nếu là lộn rừng nhỏ, ta sẽ không nuôi nó, mà nướng lên ăn luôn.”

Hư Không Thú...

Bỗng nhớ tới cái gì, Nam Tầm bấm tay tính toán, không khỏi thốt lên đầy kinh ngạc: “Tiểu Bát, hình như ngày mai chính là ngày cuối cùng, xong xong, ngày mai ta sẽ bị Yêu Vương nuốt sống!”

Hư Không Thú ừ một tiếng.

“Ta cảm thấy hai ta có thể trực tiếp đi thế giới kế tiếp.” Nam Tầm đề nghị thực chân thành.

Hư Không Thú lập tức trả lời một câu: “Không tới phút cuối cùng tuyệt không thể từ bỏ, ta xem trọng người nha~”

Nói xong lời này, Hư Không Thú lại tiếp tục già chết rồi.

Sau đó mặc kệ Nam Tầm hồ loạn thế nào, Hư Không Thú đều quyết già chết đến cùng.

Nam Tầm hy vọng ngày mai mình cũng có thể ru rú trong nhà, nhưng rất hiển nhiên, ghét của nào trời trao của ấy. Sáng sớm ngày kế, một đám người liên xuất hiện oanh oanh liệt liệt trước tiểu viện của nàng.

Vốn là con gái gia chủ, tiểu viện độc lập này của nàng đã được cho là vô cùng rộng rãi, vậy mà khi nhóm người này đến lại lập tức trở nên chật chội lạ thường.

Mấy vị trưởng lão đi phía trước, sau đó là cha mẹ nàng, tiếp theo chính là một đoàn thúc thúc bá bá thăm thăm ca ca muội muội* theo sau.

Nam Tầm không biết xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy ánh mắt mấy ông lão nhìn nàng sáng quắc đến có thể ăn thịt người, mà vẻ mặt cha mẹ nàng đều như sắp khóc.

Đội mấy ông lão thăm thía nói ra sự tình, Nam Tầm vẫn còn thần thờ.

Vương bấy yêu thú kia vậy mà sai một tiểu yêu đến nói, ngày mai sẽ phái người tới đón tân nương tử*.

Nguyên bản đề nghị kết giao là mấy gia tộc lớn đơn phương mong muốn. Bọn họ dự định trực tiếp ném người lẫn kiện hoa trước lối vào Ma Vực, sau đó liền xem Yêu Vương có đồng ý nhận nương tử hay không.

Họ chưa từng nghĩ tới, Yêu Vương biết được việc này lại càng chủ động phái người tới đón dâu!

Này có phải có nghĩa Yêu Vương rất hài lòng ủng cứ viên tân nương tử?

Nam Tầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, có chút kích động: “Tiểu Bát, ngài mai Yêu Vương tới đón ta, vậy có phải có nghĩa hôm nay ta sẽ không bị ăn? Ta đã thay đổi vận mệnh bị ăn của Tỷ Ly Huyền rồi!”

Hư Không Thú khả khả một tiếng: “Chúc mừng nha, nói không chừng ngày mai người bị ăn đấy? Người đã quên người làm những chuyện đại nghịch bất đạo với Yêu Vương rồi há?”

Nam Tầm...

“Ha ha, cục cưng à, nếu ta mà bị ăn thì điểm công đức của người cũng đi tong nha.” Đến đây, cùng thương tổn lẫn nhau a.

Hư Không Thú lập tức liền ịu xù.

Nam Tầm đánh mở mắt liền đối diện bốn đôi mắt đen thui phát sáng, cách ra xa xem lại, là bốn tỷ nữ rất đẹp.

Bốn người khẽ hành lễ: “Điện kiến cô nương.”

Thái độ lờn nhác mà chẳng để tâm này, hiển nhiên không đem tâm nương nhân tộc trước mặt để vào mắt.

Nhưng Nam Tầm là ai chứ. Bất kể nam nữ già trẻ, không quá một canh giờ, nàng tuyệt đối có thể hòa vào một đồng.

Thế là một canh giờ sau, bên trong điện truyền đến tiếng cười cười nói nói vui vẻ, đặc biệt náo nhiệt.

“Người con người này thật thú vị, hoàn toàn khác những nhân loại ta biết.” Tỷ nữ kêu Hồng Trù che miệng cười duyên nói.

Nam Tầm trừng mắt nhìn nàng: “Nhân loại đều không phải như ta, hai con mắt một lỗ mũi một cái miệng sao?”

“Xì” Lục Tuệ không nhịn được phụt cười: “Ý của Hồng Trù là, nàng nhìn thấy nhiều nhân loại giao hoạt gian trá, mà người lại đơn thuần không rành thế sự như vậy.”

“Đừng rồi, làm sao người lại đến Ma Vực của chúng ta?” Lam Thủy hỏi.

Nam Tầm cảm một quả đồ au từ đĩa trái cây bên cạnh, cũng không cần biết là quả gì, cứ như vậy cắn răng rắc, sau đó vung vẩy hai chân, cười khanh khách với Lam Thủy: “Ai nha, Lam Thủy tỷ tỷ không phải đoán được rồi sao. Ta là tới thực thi mỹ nhân kế, nếu Yêu Vương có thể thích ta, ta có thể thôi gió bên gối hắn, để Yêu Vương không tấn công nhân tộc nữa, rồi nhân tộc cùng yêu thú có thể sống chung hòa bình.”

“Khụ! Khụ khụ...” Mấy người bị sặc nước.

Lam Thủy lập tức gỡ lên trán nàng: “Người cũng thực thật thà, hỏi cái gì nói cái đó. Nhớ kỹ đây, những câu nói như thế ngàn vạn lần đừng để người khác nghe được, bằng không người không giữ được mạng nhỏ đâu.”

Ba người kia vội vàng gạt đầu cũng dận dò một phen.

Nam Tầm cười ha ha: “Xin nghe mấy bị mỹ nhân tỷ tỷ giáo huấn.”

Hồng Trù cười không nhề: “Cái miệng nhỏ của người như lau mặt vậy. Nhưng vẫn là quên đi thôi, chúng ta so với người cũng chẳng tính mỹ nhân gì.”

Mấy người đùa giỡn một phen, mỗi ngày trò chuyện tâm sự trên trời dưới đất, đảo mắt đã trôi qua một tháng.

Nam Tầm chống cằm, trông mòn con mắt hướng bên ngoài cửa điện.

“Lục Tuệ, Yêu Vương đã đón ta về, nhưng vì sao không tới gặp ta? Hắn không gặp ta thì ta làm sao quyến rũ hắn?” Nam Tầm hỏi, chớp chớp đôi mắt to đen lầy long lanh nước.

Một tiếng cà rắc.

Bên trong đại điện đen kịt, Yêu Vương ngồi lệch trên vương ý hắc huyền tinh, trong tay đang nắm một ly rượu tinh xảo. Cũng không biết làm sao, Yêu Vương vừa ngáy người, bàn tay dùng sức một chút, ly rượu làm bằng chất liệu tốt nhất đã bị bóp nát.

Rượu tinh khiết nồng nàn chảy xuống theo ngón tay thon dài, cả phòng ngập tràn hương rượu.

Dừng một chút, mặt hắn lại không thay đổi tiếp tục uống.

Con yêu thú đứng ngoài cách đại điện ba trượng không nghe được tiếng gì, liền lập lại một lần: “Vương, bây giờ đã qua một tháng, ngài tính xử trí nữ tử nhân tộc kia thế nào? Có phải hút cạn máu nàng ta rồi treo ở đầu thành nhân tộc?”

Yêu Vương cười nữ tử nhân tộc nhưng chưa hề có động tĩnh một tháng nay, lũ yêu thú hoàn toàn cho rằng Yêu Vương đang biến đổi phương pháp nhục nhã nhân tộc, chỉ là bọn hắn càng thích phương thức máu tanh trực tiếp, nên không kịp đợi, đẩy một con tiểu yêu đến dò hỏi.

Yêu Vương lạnh lùng liếc hắn một chút, nói điềm nhiên: “Chuyện của bản vương khi nào đến phiên các người lăm miệng?”

Yêu thú kia rầm một tiếng quý trên mặt đất: “Tiểu nhân biết sai!”

Con mắt máu đỏ của Yêu Vương hơi híp lại, thường thức xoay cái ly trong tay, cũng không biết nhớ tới cái gì, khòe miệng vậy mà khẽ cong lên: “Quyền rũ sao... A, bản vương ngược lại muốn nhìn, người phải quyến rũ như thế nào...”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 13: Kinh hãi, đùa giỡn Yêu Vương

Trong điện, một đám yêu thú giương mắt nhìn nhau, không biết Yêu Vương vì sao bỗng nhiên tự lăm bằm, đợi đến lúc vô tình chúng liếc thấy Yêu Vương khòe miệng mang cười, nhưng cùng run lên trong lòng, không dám ho he gì nữa.

Lần cuối Yêu Vương lộ ra nụ cười kiểu này là khi nào đấy, hình như là lần ăn tươi nuốt sống Yêu Vương đời trước.

.....

Bốn người Lục Tuệ nghe được lời nói của Nam Tầm đã không thấy kinh ngạc nữa.

Đừng xem nha đầu này đáng vẻ ngây thơ trong sáng, nàng thật ra là người lỗ mắng cái gì cũng nói được. Càng khiến người ta không thể chỉ trích là, lúc nào phát ngôn, nha đầu này cũng về mặt vô tội, ánh mắt trong suốt.

Mỗi lúc như vậy các nàng liền lập tức cảm thấy các nàng tự mình quá đen, cho nên mới suy bụng ta ra bụng người làm bản đối phương.

Vậy nên bất luận Nam Tầm làm cái gì nói cái gì, bốn người một khi đối diện đôi mắt sạch sẽ như thanh tuyến đó liền một câu nói nặng cũng không mở miệng được.

“Khụ, Tầm Tầm à, Yêu Vương ngài bề bận công việc, người thông cảm chút.” Từ Linh giải thích.

Nam Tầm liền gục đầu xuống, hỏi Hư Không Thủ trong lòng: “Tiểu Bát, ta vừa mừng lại vừa lo, Yêu Vương lạnh nhạt ta, mạng nhỏ của ta tạm thời được bảo vệ. Nhưng nếu hắn vẫn không gặp ta, nhiệm vụ của ta làm sao bây giờ? Làm sao ta còn có thể giúp người độ hóa Yêu Vương, làm sao lọc sạch quả tim đen sì sì này?”

Hư Không Thủ không phản ứng nàng.

Nam Tầm sâu kín hít một hơi, thật là gánh nặng đường xa mà.

“Nhân tới nhàm chán, không bằng chúng ta chơi đuổi bắt đi?” Lục Tuệ thấy nàng thương tâm khổ sở như vậy, nỗ lực rời sự chú ý.

Nam Tầm đã thay cái váy cưới bốc lửa hôm đó từ lâu, nàng mặc vào váy trắng nàng thích nhất, sạch sẽ đến không dính bụi trần.

Lúc này, mặt nàng quấn một mảnh lụa đỏ. Trắng điểm tuyết đỏ, có một phen phong vị khác.

Dài lụa được Lục Tuệ buộc, nha đầu này buộc cũng thật chặt, Nam Tầm ngay cả chút ánh sáng cũng không nhìn thấy được.

Nói thật là trò giải trí ở cổ đại thực sự quá ít, càng không nói thời đại chỉ có nhân tộc, thần thú và yêu thú thượng cổ. Các nàng dù chỉ có thể chơi trốn tìm, bắt bướm bắt chim gì đó, nhưng Nam Tầm đã rảnh rỗi sắp mốc meo, chỉ chơi trốn tìm thôi cũng khiến nàng thật hào hứng.

Nam Tầm duỗi hai tay sờ soạng bốn phía.

Không biết nha đầu xấu xa nào chọc eo nàng một chút, lại người nào sờ tay nhỏ của nàng.

“Bọn nha đầu xấu xa, dám đùa giỡn ta, chờ ta bắt được các ngươi, nhất định phải hôn một ngụm, xem các ngươi còn dám hay không.” Nam Tầm cười hô.

Vừa mới bắt đầu vẫn là tiếng cười nói không ngừng, đột nhiên trong phút chốc, không khí xung quanh bỗng im bất. Nam Tầm cảm thấy không đúng, đang muốn kéo dài lụa trên mặt xuống xem, đúng lúc này lại nghe được tiếng bước chân tới gần.

Khóe miệng Nam Tầm cong lên: “Cho rằng không lên tiếng là ta không biết các ngươi ở nơi nào sao?”

Dứt lời, nàng đột nhiên nhào về phía trước ôm lấy người kia, lại sau đó miệng nhỏ của nàng vênh lên, cứ như vậy hôn tới, còn “chụt” một tiếng vang dội.

Nhưng mà --

Cái hôn này không dừng trên mặt trắng của đối phương, mà lại rơi vào... trên cằm.

“Hít~”

Xung quanh vang lên vài tiếng hít sâu, một luồng khí lạnh tan ra trong phút chốc, buốt giá đến người ta phải run mình.

Nam Tầm trái tim hồi hộp đập một tiếng.

Nếu lúc này nàng còn không biết mình ôm người đàn ông, nàng chính là đồ ngu. Nhưng hành động liền mạch vừa này không rút lại được a, chờ phát hiện người mình ôm không đúng, cái miệng nhỏ của nàng đã vênh lên về phía trước.

“Tiểu Bát Tiểu Bát, ta xong rồi! Người này tám chính phần mười là Yêu Vương, ta vậy mà dám đùa giỡn hắn!”

Người có thể đi tới đi lui tự nhiên ở nơi này ngoại trừ vị Yêu Vương khát máu tàn bạo trong truyền thuyết kia, sợ là không còn người thứ hai rồi!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vài Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Kinh điển, người thật đẹp mắt

Không nghe Hư Không Thủ đáp lại, Nam Tầm mới nhớ ra Tiểu Bát nhà nàng yếu bóng vía, sợ Yêu Vương cực kì.

Nam Tầm định làm bộ không biết mình hôn người đàn ông, nhưng điều này có thể sao?

Cái eo nàng ôm cứng trắng như vậy, cái đầu cao to như vậy, kẻ ngu si đều biết không thích hợp rồi.

Trái tim Nam Tầm nhảy rầm rầm lên, rất sợ Yêu Vương một chốc liền ăn tươi nuốt sống nàng.

Bỗng nhiên nàng buông tay, nhanh chóng lùi về sau vài bước, kéo vạt xuống dài lụa bịt mắt, sau đó nhìn người đàn ông trước mặt.

Này vừa nhìn, nàng liền ngây dại.

Nàng cảm thấy Tần Nhạc Hiên lớn lên đã rất đẹp trai, không nghĩ tới so cùng người này cũng chỉ là bùn.

Người này có một đôi mắt đỏ sẫm long lanh thâm thúy, lông mày dài, sống mũi thẳng, môi mỏng hơi phồng tím mẩn thành một đường thẳng, mà dù cho là huyết đồng hay là sắc môi hơi tím khác người thường cũng không cách nào che lấp dáng vẻ anh tuấn của hắn. Cằm độ cong vừa đúng, thêm chút thì hơi âm như*, thiếu chút thì quá mức thô kệch. Lúc hắn nhìn khiến người cảm giác được giá lạnh tận xương, nhưng vẫn như thiếu thân muốn ngắm lâu vài lần.

Nam Tầm và Tiểu Bát như nhau là nhan không, vẫn là fan cứng. Nàng thích tất cả những thứ đẹp đẽ, đặc biệt là người, nhưng chỉ giới hạn ở thưởng thức, sẽ không sinh ra cảm tình khác.

Vậy là lúc này nàng nhìn người đàn ông bằng ánh mắt không thêm che giấu kinh điển, cũng không mang chút si mê dâm loạn nào.

“Dung mạo người thật dễ nhìn.” Nam Tầm không nhịn được cảm thán chút.

“Hít ~” Người xung quanh hít vào một ngụm khí lạnh.

Nam Tầm có một tật xấu, nàng vừa nhìn thấy thứ gì xinh đẹp, là gan sẽ vụt vụt phình to mấy lần, sau đó là các loại tìm đường chết, người khác muốn ngăn cũng không ngăn nổi.

Giờ phút này, nàng chuyên tâm thưởng thức mỹ nam trước mắt, hoàn toàn quên mất thấp thòm trước đó.

Bốn nha hoàn Lục Tuế, Hồng Trù, Lam Thủy và Từ Linh phía sau Nam Tầm hoàn toàn vui đầu gất gao quý trên mặt đất, thân thể run rẩy không ngừng.

Các nàng muốn nhắc nhở Nam Tầm, nhưng các nàng không dám, ở uy hiếp tính mạng phía trước, các nàng vẫn rất sợ chết.

Người đàn ông trước mặt mặc một thân trường bào đen bó eo, áo choàng ngoài thân, cổ áo và tay áo được thêu ám văn màu vàng có vẻ cao quý vô cùng.

Giương mặt tuân tía kia vẫn luôn không có biểu tình, bên trong huyết đồng đỏ đậm lại như xẹt qua tâm tình gì đó, một thoáng liền qua.

“Người cũng biết ta là ai?” Người đàn ông hỏi, tiếng nói trầm thấp, lạnh lẽo thấu xương.

Nam Tầm không khỏi nói thầm: “Liên giọng nói cũng dễ nghe như vậy.”

Ngón tay nàng đùa nghịch lục đỏ trên tay, đôi mắt sáng người nhìn hắn, cười nói: “Có thể ra vào tự nhiên ở đây, ngoài trừ vị Yêu Vương trong lời đồn kia còn có thể là ai?”

“Vậy người có biết, cớ đời này không người dám nhìn thẳng bốn vương?” Yêu Vương nói, âm thanh không trập trùng, nghe không ra hi nộ*.

Hồng Trù đang quý chung quý không đành lòng, thấp giọng cầu xin: “Vương, mời ngài bớt giận, Tầm Tầm nàng không hiểu quy củ, nàng cũng không có ý mạo phạm vương.”

Yêu Vương chưa liếc nàng một cái, nhưng Hồng Trù miệng đã phun một ngụm máu tươi, thân thể nằm rạp xuống, tựa hồ có sức ép vô hình đang ấn trên người nàng.

Về mặt Nam Tầm hơi đổi: “Hồng Trù!”

Nàng chợt trừng Yêu Vương, nói có chút tức giận: “Vì sao không thể nhìn thẳng? Người không thể gặp người hay là sao? Rõ ràng lớn lên đẹp mắt như vậy, vì sao ta không thể nhìn chút? Nếu người không thích ta xem người, sau này ta không nhìn người nữa, người trách tội người khác làm gì!”

Môi mỏng Yêu Vương mím lại càng chặt, một lúc lâu, hắn hơi nheo mắt, đột nhiên hỏi một câu chẳng liên quan: “Người không cảm thấy đôi huyết đồng này của bốn vương đáng sợ?”

“Không phải là hai con mắt đỏ sao, nơi nào đáng sợ hả? Người không muốn có thể cho ta!”

Thời khắc này, xung quanh rất yên tĩnh.

Yên tĩnh như chết vậy.

*âm như: về nữ tính

*hĩ - nộ: vui - giận

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Nghe nói, người muốn quyền rũ bỏ vương

Về mặt Yêu Vương bí hiểm nhìn Nam Tầm, hắn không nói lời nào, Nam Tầm cũng mỉm môi không nói lời nào.

Bỗng Yêu Vương phát tay hướng bốn người phía sau, trầm giọng nói: “Tất cả các người lui ra.”

Hồng Trù còn muốn nói điều gì, lại bị mấy người Lam Thủy lôi đi.

Một nữ tử nhân tộc mà thôi, dù có chút tiếc hận, các nàng cũng không có bản lĩnh nhúng tay. Chỉ mong hôm nay Yêu Vương tâm tình tốt, có thể lưu nàng toàn thây.

Chờ mấy người đều lui ra, thân thể cao to của Yêu Vương bỗng nghiêng về phía trước, bóng dáng màu đen hoàn toàn bọc Nam Tầm bên trong.

Nam Tầm theo bản năng lui về sau hai bước: “Làm, làm gì?”

Nàng bắt tri bất giác phản ứng lại, người trước mắt là nữ nam tuyệt sắc không sai, nhưng hắn còn là Yêu Vương ăn thịt người không chớp mắt trong miệng Tiểu Bát!

Đm, nàng vừa nãy đã nói cái gì?

“Bây giờ biết sợ?” Yêu Vương gھừ cọt một tiếng, cánh tay dài duỗi ra ôm lấy eo nàng, siết nàng rất chặt, phảng phất dùng chút sức là có thể cắt đứt.

Nam Tầm nào ngăn vội vả giờ hai tay ôm cổ hắn, cũng ôm gấu gao, vẫn còn ngờ ngác quay đầu, trong miệng lại phun ra một chữ: “Sợ.”

“Sợ còn dám chọc ta, hả?” Người đàn ông bỗng mở miệng, khoe môi hơi cong lên thành độ cong mê người.

“Ta chỉ ăn ngay nói thật, nếu như làm người tức rồi, sau này ta sẽ không nói nữa. Người có thể không ăn ta được không?” Nam Tầm nhìn hắn, đáng đáp thật đủ tội nghiệp.

“Đã sợ bốn vương, vì sao ôm cổ bốn vương?” Trong giọng điệu bình thản là ý cười không dễ phát giác.

Rất nhạt, rất ngắn, liền thoáng mà qua.

Nam Tầm càng ôm sát cổ hắn, trong lời nói mang theo âm rung: “Ôm chặt để đợi lát nữa người ăn ta, ta sẽ không nhìn thấy cánh người ăn ta, mà nói không chừng ta còn có thể nhân cơ hội cắn cổ người một cái.”

Lý do này thật khiến người ta không nhịn được cười.

“Yên tâm, tạm thời không ăn người.” Yêu Vương hơi nhún mày.

Tuy vậy Nam Tầm vẫn chú ý hai chữ “tạm thời” trong câu, vì lẽ đó sớm hay muộn cũng bị ăn?

Trong lòng Nam Tầm sợ sệt, nỗ lực gọi Tiểu Bát, Tiểu Bát nhưng yếu bóng vía đến không dám thốt một câu.

Nàng liền vội vàng vùi mặt vào cổ người đàn ông, lộ ra hàm răng trắng nghiền kén kẹt ở đó: “Được rồi, lúc người ăn ta xin thông báo sớm một tiếng, ta trước cắn người mấy cái. Con người của ta à, có lúc không muốn chịu thiệt.”

Yêu Vương nhìn thiếu nữ hồi lâu, cảm giác hơi nóng đánh vào cổ, ánh mắt ám trầm.

Tầm mắt hắn hơi dời xuống, rơi vào thân thể linh lung yếu điệu của thiếu nữ, không khỏi nheo mắt lại.

Nam Tầm cười khan một tiếng, nỗ lực dời sự chú ý: “Thế nào, vóc người ta cũng không tệ lắm đúng không?”

Yêu Vương đột nhiên nắm chặt cánh tay, một đôi huyết đồng gấu gao nhìn chằm chằm Nam Tầm: “Người nữ nhân này thực sự là...”

Rõ ràng sợ hắn muốn chết, nhưng ngược lại càng ôm hắn chặt hơn.

Hắn không nhìn thấu nữ nhân này.

Nam Tầm ôm cổ hắn, nhìn đôi huyết đồng đỏ sẫm long lanh kia, không hiểu sao lại buồn lòng người, bỗng cong cong mắt này: “Nghe đồn dung mạo người mặt xanh nanh vàng, có ba đầu sáu tay, vì vậy vừa biết phải gả cho người, ta sự cợ kì. Không nghĩ tới người lại đẹp trai như thế. Nếu sớm muộn phải chết, ta ngược lại đã chẳng sợ hãi nữa.”

Yêu Vương không vạch trần việc nàng đảo hôn, hắn sâu kín nhìn nàng chốc lát, bất thành linh phun ra một câu: “Nghe nói... Người muốn quyền rũ bỏ vương? Hiện tại bốn vương liền ở ngay đây, người muốn quyền rũ làm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Mất không chế, vẫn là ăn người đi

“Khụ, khụ khụ.” Nam Tầm bị sắc nước miếng.

Đm! Chẳng trách Tiểu Bát vẫn không lên tiếng, hóa ra một tháng qua, Yêu Vương một mực giám thị nàng?

Cmm cuồng nhện trộm a! (stalker)

Nam Tầm run lên một cái, nỗ lực nhếch miệng cười khan: “Đó là ta nói đùa, ngài cũng đừng coi là thật.”

“Không, bốn vương lại cảm thấy người nói rất nghiêm túc.” Yêu Vương nói.

Nam Tầm không biết có phải mình nghĩ quá rồi hay không, nàng người thấy mùi đùa dỡn từ lời của hắn.

“À!” Nam Tầm bỗng kinh hô.

Thất thần một lát, Nam Tầm liền bị người đàn ông này ôm ngang lên!

Yêu Vương môi mỉm vẫn cong một đường đẹp đẽ, giọng nói như củ tinh mạch không gợn sóng: “Đi vào, giúp người quyền rũ.”

Nam Tầm...

Có câu nói tự làm bậy không thể sống, nàng thật muốn đi chết ngay bây giờ.

Nam Tầm đã quên hơn một tháng này nàng nói ra có bao lời hùng hồn, Yêu Vương cuồng rình coi này có phải đều nhớ tất cả trong lòng không hả?

Nếu là như vậy... Ha ha.

Trên giường, một nam một nữ ngồi đối mặt nhau.

Người đàn ông đẹp trai vô cùng nhưng mặt không hề cảm xúc nhìn thiếu nữ, chờ động tác của nàng.

Nam Tầm thỉnh giáo Hư Không Thủ trong lòng: “Tiểu Bát, nên quyền rũ thế nào?”

Hư Không Thủ cuối cùng cũng coi như không giả bộ chết, liễu lĩnh nguy hiểm bị Yêu Vương phát giác, nhỏ giọng chỉ đạo: “Rất đơn giản, các loại ôm này, cò này, vịn vịn này, liếm này.”

Nam Tầm “... Ta luôn cảm thấy ta tuổi già khó giữ được mình.”

Hư Không Thủ: “Đừng dài dòng, nhanh lên!”

Nam Tầm nuốt ngụm nước miếng, khẽ hỏi người đàn ông trước mặt: “Người thật muốn để ta... quyền rũ người?”

Yêu Vương ừ một tiếng, trong con ngươi đỏ sẫm, màu máu sền sệt sâu thẳm đến cực điểm.

“Mặc kệ ta làm gì người sẽ không tức giận chứ?” Nam Tầm hỏi.

Yêu Vương lại ừ một tiếng.

“Khụ, vậy ta liền... bắt đầu nhé?”

“Ừ.”

Nam Tầm xem xét người đàn ông nửa ngáy, rồi từ từ đến gần, thật nhanh chụp một ngụm trên môi mòng của hắn.

Mặt người đàn ông không hề cảm xúc.

Nam Tầm là gan lại phi ra, tới gần hôn hai con mắt của hắn, sau đó đến chớp mũi cũng một chút.

Người đàn ông vẫn mặt không cảm xúc.

Tay Nam Tầm hơi run rẩy mò bên hông hắn, tháo ra đai lưng, tiếp theo hai tay nhỏ dò xét tiến vào.

Lòng ngực cứng rắn, da dẻ bóng loáng, thật lạnh.

Nam Tầm vừa vịn thực nóng, trên mặt đã nóng bỏng lên, liền kéo vạt áo nửa người trên của đối phương xuống, cả người dựa vào ôm lấy đối phương, khuôn mặt nóng bỏng kề sát ngực hắn, dựa theo Tiểu Bát dạy, cò này cò này.

Thịch, thịch thịch thịch.

Nàng nghe được tiếng tim đập, một cái một cái, đặc biệt có lực.

Sau đó một khắc nào đó, âm thanh kia càng ngày càng nặng, càng lúc càng nhanh.

Nam Tầm đang cảm thấy khó mà tin nổi, nàng chợt thấy cổ mình có cảm giác mát mẻ, nên liếc mắt nhìn.

Nam Tầm thiếu chút nữa sợ ngất đi.

Một cái lưỡi rắn thật dài từ miệng người đàn ông này thò ra, chính đang liếm cổ nàng, cần cổ rất nhanh đã bị liếm ướt một mảnh.

“Cmn Tiểu Bát! Ta sắp bị Yêu Vương ăn! Hắn đang liếm cổ ta, thấy không? Đm hắn đang liếm cổ ta! Hắn chuẩn bị ăn ta!” Nam Tầm sợ đến sắp nứt cả tim gan.

Đứng như dự đoán, sau một phút Nam Tầm liền nghe được giọng người đàn ông trầm thấp truyền đến từ đỉnh đầu: “Vừa này bốn vương có chút mất kiểm soát, bốn vương tuyệt đối không cho phép phát sinh tình huống như thế, vì vậy bốn vương cảm thấy vẫn ăn luôn là tốt nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Đáng sợ, lão xử nam vạn năm

“Tiểu Bát Tiểu Bát, nhiệm vụ thất bại! Hai ta mau trốn đi!” Nam Tầm sợ hãi kêu to trong lòng.

Hư Không Thủ tức tức trả lời một câu: “Không cần từ bỏ. Vẫn còn cơ hội. Người mau nỗ lực khiến hắn sung sướng cả về tinh thần và thể xác, vượt qua cảm dỗ huyết nhục. Cmn, người nhanh lên. Chậm chút nữa sẽ bị ăn thật đấy!”

Vội vã chỉ đạo xong, Hư Không Thủ lại tiếp tục giả chết rồi.

Não Nam Tầm quay mòng mòng. Tuy nói chết qua một lần cũng không sợ chết như vậy, nhưng nàng thực sự không muốn bị ăn từng miếng, kiểu chết này quá giày vò người.

Thế là Nam Tầm bỏ nài người đàn ông trên giường, không nói hai lời liền mạnh mẽ hôn lên môi hắn, cắn xé lung tung, tay nhỏ trượt khắp người hắn, từ từ mò xuống phía dưới.

Ngực người đàn ông phập phồng, một khắc nào đó bỗng hít một ngụm khí lạnh.

Hắn rốt cuộc buông tha ý nghĩ ăn luôn Nam Tầm, bàn tay siết chặt gáy nàng, hung hăng mà nhiệt liên mút hôn môi hồng.

“Nữ nhân, đây chính là người không muốn thống khoái, sau này hối hận cũng vô dụng.” Gắn bó giao triền, hắn nói như vậy, tiếp theo lộn một vòng trời đất quay cuồng đặt thiếu nữ dưới thân.

Nam Tầm chợt thấy trên người mất lạnh, quần áo nàng bị bàn tay người đàn ông chấn một chương, trong nháy mắt vỡ thành từng mảnh.

Sau một giây, Nam Tầm hoảng sợ trốn to hai mắt.

Trong phòng lập tức truyền đến tiếng kêu thảm thiết, nghe thực sự bi ai, làm người nghe rơi nước mắt.

Giường dưới thân không biết làm bằng chất liệu gì mà thật không rắn chắc, kêu loạn kẹt kẹt kẹt, từng tiếng từng tiếng, từ thấp đến cao, từ nhanh tới chậm, cuối cùng tiếng vang cuối quá mức khốc liệt, trực tiếp rầm một cái sụp mất.

Lúc mấy người Lục Tục cảm nhận được khí tức Yêu Vương đã đi xa, vội vã chạy vào phòng hy vọng có thể thay Nam Tầm nhặt xác. Nào ngờ trên giường không có ai, chân giường lại rải rác đầy vụn quần áo.

Giường sụp đến không nhìn ra dáng vẻ ban đầu, nhưng trên giường có thể thấy được một vệt máu chói mắt.

Hồng Trù không ngừng lau nước mắt: “Chỉ sợ Tầm Tầm đã bị vương nuốt sống.”

Ba người kia không khỏi lờm nhàng.

Lam Thủy nói: “Hong Trù, lẽ nào ngươi không nghĩ thấy mùi gì sao?”

Hồng Trù gật đầu, tiếp tục khóc: “Đương nhiên nghĩ thấy, toàn là mùi máu! Mấy người các ngươi thật vô tâm, Tầm Tầm ít ra cũng kêu chúng ta tỷ tỷ hơn một tháng, giờ nàng bị Yêu Vương ăn, các ngươi lại chẳng thương tâm chút nào!”

Từ Linh không nhịn được bật cười: “Này rõ ràng là mùi vị hoan ái*, sợ là Yêu Vương đã sung hạnh Tầm Tầm, chúng ta sau này phải đổi giọng gọi phu nhân.”

Hồng Trù há to miệng cá kinh: “Sao, sao sao có thể có chuyện đó? Yêu Vương rõ ràng chưa từng làm hạnh bất cứ nữ nhân nào!”

Thấy vẻ mặt ba người giống nhau như đúc, Hồng Trù hỏi chậm chạp: “Vậy Tầm Tầm đâu, làm sao không thấy người?”

Lục Tuệ che miệng cười nhẹ: “Tự nhiên là vương chưa thỏa mãn, mang nha đầu này về tẩm cung tiếp tục.”

“Nhưng tẩm cung của vương chưa bao giờ để bất kì kẻ nào đặt chân!” Hồng Trù lại cá kinh.

Rất nhanh, Hồng Trù liền tin mấy người giải thích, bởi sáng sớm ngày kế, Nam Tầm đã nằm trên giường các nàng thay mới, khuôn mặt trắng xám đến không còn chút máu nào.

Mấy người tiến lên vừa nhìn liền sợ hãi nhảy dựng.

Trên da thịt vốn trắng nõn như tơ lụa của thiếu nữ chẳng chút dấu răng xanh tím, xem ra thật khủng bố.

Bốn người vừa mừng lại vừa lo.

Đừng nói khiến người ngủ lại, Yêu Vương chưa bao giờ cho người nào đặt chân vào tẩm cung, thiếu nữ trước mắt này lại khiến Yêu Vương phá lệ!

Nhưng nhìn đến bộ dáng này của nàng, mấy người còn có lo lắng không nói thành lời.

Thân thể nhân loại yếu đuối không thể so với yêu thú hóa hình người, làm sao có thể chịu được Yêu Vương đòi lấy vô độ?

Mấy người vội vã hầu hạ Nam Tầm rửa thay quần áo. Sau khi dọn dẹp sạch sẽ, Nam Tầm nằm trên giường, một bộ không muốn sống

“Tiểu Bát à, đàn ông quả nhiên trên giường một vẻ, dưới giường một vẻ. Ta đã sắp rách thành vải nát, hần còn ném ta về.”

Lúc này Hư Không Thủ đã có thể nói chuyện, bởi tên biến thái này cuối cùng không giám thị Nam Tầm nữa.

“Ngươi nên vui mừng. Vì ta mách nước cho ngươi nên Yêu Ngươi này chưa tàn nhẫn quyết tâm ăn ngươi.”

Nam Tầm ha ha, hai mắt nhắm thờ nhìn trần nhà, khóc lớn trong lòng: “Tiểu Bát, ta không sạch sẽ. Người ta trước đây còn chưa từng yêu đương, kết quả vừa tới đây, cái gì cũng mất...”

Hư Không Thủ lời ít ý nhiều an ủi nàng: “Thân thể này không phải của ngươi. Mặc kệ xảy ra chuyện gì, linh hồn của người đều cực kỳ sạch sẽ. Người có thể coi tất cả như trò chơi, chờ nhiệm vụ hoàn thành, trò chơi cũng kết thúc, ngươi lại có thể trở về thế giới hiện thực.”

“Có thật không?”

“Thật!”

Hư Không Thủ không biết mình một phen khuyên bảo ý vị sâu xa khiến sau này Nam Tầm hoàn toàn thả bay chính mình, làm nó vừa vui mừng lại đau đầu.

“Có hai tin tức tốt, một là giá trị hắc hóa của Yêu Vương vốn chỉ có 80, vẫn chưa hắc hóa hoàn toàn. Hai là giá trị ác niệm vừa rút từ 100 xuống 95.” Lúc này Hư Không Thủ thấy tâm tính Nam Tầm không ổn, vội vã đòi sự chú ý của nàng.

Nam Tầm vừa nghe lời này quả nhiên có chút tinh thần, tuy nhiên nàng vẫn không nhận được chăm chọc trong lòng: “Ta sắp rách thành vải nát, giá trị ác niệm mới giảm 5 điểm?”

Nhưng rất nhanh nàng lại mừng rỡ lên: “Tiểu Bát, đây có phải có nghĩa, cùng Yêu Vương lần lộn 19 lần nữa, ta có thể tiêu trừ hết giá trị ác niệm của hần?”

Hư Không Thủ trầm mặc một hồi, trả lời: “Ngươi có thể thử xem.”

Lão xử nam vạn năm vừa khai huân* rất đáng sợ, chứ nói vị Yêu Vương này không gần nữ sắc đã mười mấy vạn tuế*.

Chạng vạng ngày hôm đó, dấu tây xanh tím vô cùng thâm trên người Nam Tầm còn chưa biến mất, mấy nha đầu đang cười đùa với nàng ăn ý lùi ra.

Sau đó một khác, không khí trước mặt nàng vận vào một trận, người đàn ông mặc áo bào đen đẹp tựa thần kia cứ như vậy đột ngột xuất hiện trước mắt nàng.

Nam Tầm còn chưa uống xong một hớp trà, liền bị người này trực tiếp gánh đi đại diện.

Trong căn phòng đen thui, chỉ có vài viên dạ minh châu khảm trên tường phát ra ánh sáng nhàn nhạt xanh thẫm, nhìn qua có chút âm u khủng bố.

Nam Tầm không quá thích nơi này, có điều lúc làm loại chuyện đó độ sáng tối chút cũng tốt cực kì, nàng dễ thẹn thùng.

Hôm nay Yêu Vương im lặng vô cùng, thấy nàng rồi một câu chưa nói đã chần vờ quần áo nàng, đề lên.

Tiếng rên ri đứt quãng tràn ra từ miệng Nam Tầm, nàng vội vã bưng kín miệng mình, nhưng không ngờ bị người đàn ông trên người đẩy ra: “Đừng nhắm nép, bốn vương thích nghe.”

Giọng đàn ông phá lệ trầm thấp khàn khàn, Nam Tầm chưa từng nghe qua.

Nam Tầm một đôi mắt to đầy nước, nói có chút tủi thân: “Lần sau đừng phá vỡ quần áo của ta, thật đáng tiếc.”

Động tác người đàn ông dừng một chút, nói thấp giọng sát bên tai nàng: “Không sao, lần sau bốn vương đưa ngươi một ít.”

Nam Tầm bị người đàn ông lần qua lộn lại như bánh nướng áp chảo, thân thể mềm thành bãi bùn, cả người xụi lơ vô lực.

Sau đó nàng bị người đàn ông ôm ngang trở về tiểu điện.

Thời điểm này người Lục Tuệ tằm rửa cho Nam Tầm, nhìn thấy một thân dấu hôn xanh xanh tím tím đặc biệt rõ ràng, không khó tưởng tượng tình hình chiến đấu của hai người có bao nhiêu kịch liệt.

---

*hoan ái: làm chuyện đó:D make love:D có nên gắn mác H cho truyện này không đây hìhì. Mấy chap nữa có tên XO gì đó cũng có nghĩa này nha:D

*khai huân: thoát kiếp virgin:D

*tuế: năm - “vạn tuế vạn tuế vạn tuế”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Khả khả, linh thú dễ thương

Hồng Trù nhìn mà mặt đỏ tận mang tai: “Vương làm sao thô lỗ như vậy, ra tay cũng không biết nặng nhẹ.”

Nam Tầm ha ha nói: “Hong Trù yên tâm, lần này ta đã trả thù lại, phía sau lưng hẳn toàn vết xước ta dùng móng tay cào, phỏng chừng còn chảy máu đấy, không thể nhẹ hơn ta bao nhiêu.”

Mấy người bị lời của nàng dọa sợ rồi.

Đây chính là Yêu Vương! Nha đầu này lại dám khiến Yêu Vương chảy máu! Chẳng lẽ nàng không biết máu Yêu Vương quý giá thế nào sao?

Nam Tầm nằm nhoài trong bồn tắm chộp mắt, không thể chờ đợi hỏi Hư Không Thú: “Tiểu Bát, giá trị ác niệm thế nào rồi?”

Hư Không Thú có chút ịu xù: “Giảm, giá trị ác niệm giảm xuống 94.”

Khuôn mặt tươi cười của Nam Tầm cứng đờ: “Cái gì? Người ta nhọc công khổ sở hầu hạ hẳn lâu như vậy, cái quái gì mới giảm một điểm?”

Hư Không Thú giải thích: “Lần thứ hai mà, khẳng định không so được lần đầu tiên.”

Nam Tầm thờ dài, lòng chua xót tiếp nhận sự thật này: “Một điểm thì một điểm, tích ít thành nhiều.”

Bởi vì bị đá kích, hai ngày sau Nam Tầm khô tránh khỏi sa sút lười biếng. Mỗi đến khi Hư Không Thú nói nàng biết, sau một lần giá trị ác niệm chỉ còn giảm 0.1, Nam Tầm bị giật mình cũng không dám tiếp tục biếng nhác, mỗi lần đặc biệt phối hợp.

Ngắn ngủn mấy ngày, thân thể Nam Tầm và Yêu Vương đã đạt tới trình độ phù hợp trước nay chưa từng có.

Nam Tầm không biết Yêu Vương có tài lòng hay không, bởi hẳn làm mỗi lần một ít, về mặt cũng ngày ngày càng lạnh lùng.

Nam Tầm không để ý tới những thứ này, chỉ cần giá trị ác niệm đối phương giảm là được.

Ngày tháng không biết xấu hổ giằng co được hơn một tháng, giá trị ác niệm của Yêu Vương rơi từ 94 xuống 85 sau lại không còn động tĩnh gì nữa.

Nam Tầm nóng nảy.

Hư Không Thú nhưng bình tĩnh cực kì, còn an ủi nàng: “Đừng vội, ở thế giới Huyền Vũ này, nhân loại tu luyện Huyền Vũ đều có thể kéo dài tuổi thọ. Tuy rằng tộc nhân Ngự thú tộc không có thiên phú tu luyện Huyền Vũ, nhưng bọn họ biết được rất nhiều vu thuật bí thuật, có lẽ có biện pháp kéo dài tuổi thọ, người còn rất nhiều thời gian nha. ~”

Nhưng Nam Tầm không hề cảm thấy được an ủi.

Chuyện Yêu Vương ngày ngày sùng hạnh một nữ tử nhân tộc đã sớm truyền khắp Ma Vực, cũng không biết Yêu Vương nói gì mà những yêu thú thống hận nhân loại tận xương cũng không coi chuyện này to tát.

Nam Tầm hỏi Hư Không Thú nguyên nhân.

Hư Không Thú nói: “Cái này à, bởi Yêu Vương nói trước mặt lũ yêu thú, người chỉ là món đồ chơi mà thôi, chờ hẳn chơi chán sẽ ăn luôn người, sau đó tuyên chiến với nhân tộc.”

Nam Tầm rùng mình: “Được lắm, quả là đàn ông cận bã vô tình qua cầu rút ván.”

Có điều thù oán phải lớn đến nỗi nào mà yêu thú quyết không đội trời chung với nhân tộc chứ?

Hư Không Thú lại giải thích: “Là nhân tộc tự tìm đường chết. Trước đây thật lâu thật lâu vốn chỉ có yêu thú và thần thú tranh đấu, chẳng qua thần thú không địch lại yêu thú, liền sắp xếp nhân tộc trà trộn vào, yêu thú chết trên tay nhân tộc vô số kẻ, bây giờ nỗi thù hận nhân tộc còn vượt qua cả thần thú.”

Nam Tầm lại nghe Tiểu Bát kể rất nhiều chuyện liên quan đến yêu thú thần thú và nhân tộc, được mở mang nhận thức sâu hơn với thế giới này.

Ví dụ như Yêu Vương, một con Tử Trảo Xích Huyết Đẳng Xà thật ra là thần thú Đẳng Xà biến dị, nhưng biến dị này lại thiên tính khát máu tàn bạo, bị thần thú Đẳng Xà coi như dị loại, nhẫn tâm trục xuất ra bộ tộc Đẳng Xà, cuối cùng lưu lạc thành Thượng cổ hung thú.

Lại ví dụ như con thần thú đang đứng đầu Tử đại thần thú - Thanh Long, rất lâu trước đây vốn sống chết đối đầu cùng thần thú Đẳng Xà.

Vì tranh cướp địa vị lãnh đạo trong nhóm thần thú, đồng thời vì kéo dài nỗi giận, Thanh Long từng tạp giao* cùng rất nhiều thần thú khác nhau, sinh ra đủ loại long thú, Hắc Long, Hoàng Long, Lam Long, trong đó huyết thống thuần khiết cao quý nhất bộ tộc chính là Ngũ Trảo Kim Long, có thể xưng quý tộc trong long tộc.

Hiện nay, số lượng đầu rồng ở bộ tộc long thú được tính khá quan, đã sớm thăng thế tộc Đẳng Xà tự cho là thanh cao.

“Vật dĩ hi vi quý*, tộc long thú nên thực hiện kế hoạch hóa gia đình thôi.” Nam Tầm bình luận.

*Vật dĩ hi vi quý: hiếm mới quý!

Hư Không Thú nói: “Bầu không khí giữa nhóm long thú đã ô uế, lưu tình* khắp nơi, vô cùng không biết xấu hổ.”

Trời vừa tối, Nam Tầm liền bị Yêu Vương bán nướng áp chảo, giữa ban ngày lại trò chuyện tào lao cùng Tiểu Bát, tháng ngày trôi qua muốn bao nhiêu suy sút có bấy nhiêu suy sút.

Đột nhiên hai ngày nay, Yêu Vương không lại sùng hạnh Nam Tầm nữa, khiến Nam Tầm cảm thấy kinh ngạc.

Nam Tầm hỏi mấy người Lục Tuệ, không người nào không áp ứng.

Cuối cùng vẫn là Hồng Trù tức giận bất tỉnh: “Mấy lão già ở Ma Vực từ khi nghe Yêu Vương có thể gần nữ sắc, dâng lên không ít yêu thú xinh đẹp từ Ma Vực, lúc này sao vương có thể nhớ được phu nhân! Ta còn nghe nói, buổi tối hôm qua, vương ngự vô số nữ tử, toàn bộ tắm cùng đều có thể nghe được tiếng những con thú dám dâng đồ rến rĩ, tức chết ta!”

Nam Tầm nghe xong hơi xúc động: “Tiểu Bát, đàn ông quả nhiên là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới.”

Hư Không Thú: “Yêu Vương vốn là yêu thú, còn là một con rắn. Người chưa từng nghe xà tính bốn đảm sao?”

Nam Tầm nhất thời không có lời nào để nói.

Tuy vậy Nam Tầm cũng không thương tâm, trái lại cảm thấy được giải thoát rồi. Mấy ngày nay lăn lộn cũng không giảm giá trị ác niệm của Yêu Vương, nàng có thể thừa dịp này suy nghĩ biện pháp khác.

Làm thế nào để một con yêu vương khát máu tàn bạo nhận ra thế gian chân thiện mỹ* đây?

Nam Tầm ngày ngày suy nghĩ, cơm cũng ăn ít đi rất nhiều.

Dáng vẻ ấy rơi vào mắt mấy người Hồng Trù chính là trà không nhớ cơm không nghĩ.

Hồng Trù thay nàng tỏ vẻ không đáng, ngày ngày nhắc tới vương sùng hạnh yêu nữ nào, yêu nữ đó căn bản không cách nào so với nàng.

Nam Tầm cảm thấy mạch não Hồng Trù thực kì quái, may là nàng không có cảm tình gì với Yêu Vương. Nếu là ai yêu tha thiết Yêu Vương, nghe được những lời này của Hồng Trù chắc phải tức hộc máu.

Mấy người Lục Tuệ vì đỡ nàng vui vẻ, không biết tìm từ nơi nào hai con linh thú đáng yêu.

Linh thú kia kêu chi chi thú, cả người lông xù cùng màu trắng, còn đáng yêu hơn tràng nhĩ thọ.

Khả năng đặt tên của Nam Tầm thực phé, liền gọi chúng nó Đại Bạch, Tiểu Bạch.

“Hong Trù, Đại Bạch và Tiểu Bạch đâu, ta vừa nhỏ đồng cỏ này, khẳng định chúng nó thích.” Trong tay Nam Tầm túm một nhúm cỏ tươi xanh mơn mơn.

Hồng Trù về mặt chi tiết rên sất không thành thép nói: “Phu nhân, đã lúc nào rồi mà người chỉ biết treu đùa linh thú, vương đã hồi lâu không đến rồi!”

Lam Thủy lập tức kéo nàng sang bên, thấp giọng năn: “Được rồi! Đừng nhắc những chuyện này trước mặt phu nhân, người còn hận sắc mặt phu nhân chưa đủ khó coi sao?”

Nam Tầm không thêm đề ý xua tay: “Không sao không sao, Hồng Trù cũng sợ ta thất sủng thôi, nhưng chuyện như vậy ta làm sao được, chẳng bằng thế nào thì thế thôi.”

Hồng Trù tức giận giậm chân.

Đại Bạch và Tiểu Bạch đột nhiên không thấy, mấy người liền phân công nhau tìm.

Lục Tuệ không biết nhìn thấy cái gì, bỗng hét lên một tiếng, mấy người nghe thấy lập tức chạy đến.

Đại Bạch và Tiểu Bạch vốn là hai con linh thú đáng yêu nay chỉ dư lại một miếng da nằm dưới bóng cây, máu thịt bên trong đã bị hút khô.

Bốn tỷ nữ cùng một người ngằm hiểu ý.

Sợ là không biết vương tới đây lúc nào, sau đó thấy hai con linh thú không hợp mắt liền ăn luôn.

Nam Tầm nhìn hai tấm da còn thấm máu, mắt tối sầm lại ngắt đi.

*tạp giao: giao phối linh tinh bất kể đối tượng nào

*lưu tinh: ý ở đây là tạo con cháu khắp nơi

*chân thiện mỹ:

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Mang thai, mộng bức sẩy thai

Khí tỉnh lại, trong phòng nồng đậm mùi thuốc gay mũi.

Nam Tầm vừa mở mắt đã thấy nam nhân ngồi bên giường, bỗng bật dậy đầy nghi ngờ: “Không phải ngài đi sủng hạnh mấy yêu thú xinh đẹp kia rồi sao, làm sao lại nhớ đến chỗ ta rồi hả?”

Nam Tầm chỉ đơn thuần khó hiểu, nhưng vào tai người bên lại thay đổi ý vị, tựa như đang ghen, oán trách hằn.

Ánh mắt Yêu Vương nhìn nàng khẽ động, trong mắt xẹt qua chút cảm xúc.

"Người mang thai." Yêu Vương bỗng mở miệng nói.

Nam Đầu đầu tiên là sững sờ, hai mắt lập tức trừng lớn, choáng váng tại chỗ.

Ở lúc Nam Tầm còn không lấy lại tinh thần để cảm nhận tâm trạng vui sướng sắp làm mẹ, Yêu Vương đột nhiên bung bát thuốc đen sì đến trước mặt nàng, mặt không đổi sắc ra lệnh: "Uống đi."

Nam Tầm nhìn bát thuốc màu đen tán ra vị đắng, ngu ngơ hỏi một câu: "Đây là cái gì? Thuốc dưỡng thai sao?"

Yêu Vương không nói gì, chỉ mỉm môi mỏng, đáy mắt có tâm tình phức tạp đang loạn xoay vòng.

Nam Tầm đột nhiên liên hiểu, đây không phải thuốc dưỡng thai mà là... Thuốc phá thai.

Nam Tầm nhìn người đàn ông trước mặt, nhìn nhìn rồi từng viên nước mắt như hạt châu lặng lẽ chảy xuống, khốc lóc hỏi: "Không thể không uống sao?"

Yêu Vương nhìn nàng với vẻ linh khốc vô tình: "Người không thể hoài đứa trẻ của bốn vương."

Sau đó Nam Tầm không hỏi nhiều nữa, nhận lấy bát thuốc kia ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, rồi nhẹ buông tay, cái bát đập choang xuống đất, chia năm xẻ bảy.

Nam Tầm không chú ý tới Yêu Vương bỗng nắm chặt hai tay, chặt đến lòng bàn tay nhỏ máu.

"Tiểu Bát, trong lòng ta thật khổ sở. Đứa nào này xác thực không thể muốn. Ta vốn là một linh hồn lang thang, không thể sinh con ở bất kì thế giới nào, chỉ là nghĩ đến tay tay giết chết đứa trẻ chưa thành hình này, ta luôn có cảm giác thật tội lỗi." Nam Tầm cup mắt, về mặt bị thương.

Coi như không có bát thuốc phá thai này của Yêu Vương, nàng cũng sẽ không lưu lại đứa bé này.

"Mới có mấy tháng, ta đã trải qua đại hôn, mang thai, sẩy thai, ha ha..." Câu cuối ha ha không kể hết tang thương.

Hư Không Thú vậy mà dám trả lời nàng: "Thế giới này ném hết thống khổ, thế giới sau sẽ quen. Lần này là sai lầm của ta, nhiệm vụ sau này ta đảm bảo không để xảy ra sai lầm như vậy nữa."

Nam Tầm kinh ngạc: "Tiểu Bát, người đang nói chuyện ư, không sợ Yêu Vương phát hiện người?"

Hư Không Thú hừ hừ: "Hiện tại hắn đang tâm thần bất định, nào có tâm tư chú ý những thứ khác."

Nhìn Nam Tầm uống thuốc xong, Yêu Vương liền rời đi, bóng lưng xem qua có chút hờu quạnh. Nam Tầm lại không quản hấn, đầu nàng lệch xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Thuốc phá thai của Yêu Vương quả nhiên là thuốc tốt, nàng uống vào bụng cũng không đau, trái lại tinh thần tốt hơn rồi.

Chợt nghe được tiếng kỳ quái, Nam Tầm mở mắt nghiêng đầu nhìn, thấy được cảnh khiến nàng thật giật mình.

Hồng Trù đang cong mông quý trên đất, chính đang lè lưỡi liếm thứ gì ở đó!

"Hong, Hồng Trù, người đang làm gì đấy?" Nam Tầm một mặt như gặp quý.

Từ Linh bên cạnh ho nhẹ một tiếng giải thích: "Vừa lúc Yêu Vương đi, lòng bàn tay chảy mấy giọt máu. Mắt Hồng Trù tình cờ lập tức liếm được ngay."

Lục Tuệ cũng nói về tiết hận: "Lúc trước ta có thể hóa hình nhờ may mắn được Yêu Vương ban cho một giọt máu. Vừa nhìn thấy giọt máu trên đất, đang nghĩ cầm lọ lại đây cất giữ, nào biết Hồng Trù động tác nhanh như vậy!" Nói xong, hận hận trừng Hồng Trù.

Nam Tầm co giật khóe miệng, nhìn về phía Lam Thủy, người duy nhất vẫn tính bình thường.

Lam Thủy lưng từng cười: "Phu nhân không biết sao, máu Yêu Vương chứa đựng yêu lực cường đại. Toàn bộ Ma Vực đều khát vọng được Yêu Vương ban một giọt máu. Chỉ là trừ chính Yêu Vương, ta chưa từng thấy người nào có thể làm Yêu Vương chảy máu."

Nam Tầm gật gù, không hỏi tại sao Yêu Vương chảy máu. Do tâm tính không tốt, năng rất nhanh đắp chân ngủ như chết rồi.

Lam Tầm cho đám Lục Tuệ một ánh mắt, mấy người nhỏ giọng lui ra.

"Yêu Vương sở dĩ không cho phu nhân lưu lại đứa nhỏ này, chắc không phải sợ đứa nhỏ này muốn mạng phu nhân chứ..." Không biết ai trong bốn người nhỏ giọng thảm thi một câu.

Vài tháng liền tiếp, Yêu Vương đều chưa từng đến tiểu điện chỗ Nam Tầm, nghe nói kẻ này ngày ngày chè chén, rượu ngon không ngừng, tháng ngày trôi qua rất xa hoa lãng phí.

"Cmn, giá trị ác niệm của Yêu Vương đột nhiên giảm 10 điểm!" Hư Không Thú chợt rống lên như quỷ kêu, dọa Nam Tầm đang cắn hạt dưa sợ hết hồn.

Nam Tầm sững đến phát rồ, nhưng lại nghi hoặc không rõ: "Làm sao đột nhiên giảm nhiều vậy? Chẳng lẽ Yêu Vương bỗng thông suốt chuyện gì?"

Phải biết rằng Yêu Vương keo kiệt cực kì. Trước đây năng ra sức cùng hần lẫn lộn, hần cho nhiều nhất cũng chỉ 5 điểm, sau đó càng đáng thương 1 điểm, 0.5 điểm. Bây giờ bỗng giảm cả 10, đây chính là chuyện chưa từng có!

Nam Tầm bỗng vỗ tay: "Ta biết rồi. Nghe nói dạo này Yêu Vương hàng đêm ngủ vùi vùi nữ nhân, đoán chừng do quá thỏa mãn, khiến hần phát hiện thể gian này hóa ra còn chuyện mất hồn như vậy, vì vậy giá trị ác niệm mới có thể giảm nhiều như thế."

Hư Không Thú gật đầu tán thành: "Vậy chúng ta có nên chọn cho hần vài nữ nhân?"

"Chuyện này không cần ta quan tâm, những lão yêu Ma Vực kia chắc đã xem xét hết toàn bộ yêu thú Ma Vực xinh đẹp rồi, đủ cho hần một trận mất hồn."

Nam Tầm tâm tính tốt, không khỏi ngâm nga khúc: "Pha phi pha, pha phi pha, pha oa pha..."

"Gia điệu này thật bi thương." Hồng Trù không nhịn được xoa viên mắt ê ẩm, giúp Nam Tầm đổi một nắm quả hạch.

Luệ Tuệ luôn thờ dài: "Phu nhân đã bắt đầu tìm vui trong nỗi khổ."

Tối hôm đó, Nam Tầm mơ một giấc mơ. Đầu tiên năng ngửi được một mùi rượu thơm tinh khiết, sau đó không nhịn được ghé sát vào chỗ có hương rượu nồng nặc nhất, chỗ kia mềm nhũn, còn có chút lạnh, năng nhẹ nhàng đến gần nếm nếm.

Cuối cùng năng xoa miệng, hử hử mà nở nụ cười: "Thật ngọt a, a..."

Không khí xung quanh bỗng nóng rực, một luồng khí nóng đến mức có thể làm bỏng người bao quanh Nam Tầm.

Hồ hấp bị thứ gì cướp đi, trên người mát lạnh, sau đó nóng lên...

Hôm sau trời vừa sáng, Nam Tầm nhìn mảnh xanh xanh tím tím trên người mình, một mặt hóa đá.

"Tiểu Bát, tối qua Yêu Vương tới à?"

Hư Không Thú gật đầu: "Ta chỉ biết hần tối, lúc sau xảy ra cái gì dừng hỏi ta. Loại hình ảnh cay mắt này ta luôn tự động che chắn, hơn nữa ta không dám xem chiến, nhìn lâu hần sẽ phát hiện ta."

Nam Tầm nói câu này còn tạm được, sau đó hỏi Tiểu Bát: "Người nói Yêu Vương có phải có bệnh không? Hần đã có nhiều nữ yêu thú xinh đẹp như vậy còn đến trêu chọc ta làm gì?"

Hư Không Thú cười khà khà: "Ta nghĩ tới nghĩ lui, nói chung là vì ta tìm cho người một bộ thân thể trời sinh vưu vật, khiến hần nhớ mãi không quên?"

Nam Tầm....

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hóa Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tầm Tầm, năng quá ham chơi

Nam Tầm đang định nói gì, bỗng nhiên Tiểu Bát lại kêu to hưng phấn: "Oa oa oa! Vừa nãy ta kiểm tra, giá trị ác niệm của Yêu Vương lại giảm 5 điểm, hiện giờ đã thành 70 rồi!"

Nam Tầm nghe vậy, hai mắt sáng lên. Năng chợt cảm thấy tiền đồ sáng lạn, giá trị ác niệm Yêu Vương biến thành 0 chỉ ngay trong tầm tay!

Lúc này tâm tính thay đổi tốt hơn, sức ăn của Nam Tầm cũng biến lớn, mấy người Lục Tuệ vui mừng không thôi.

Mấy ngày liền tiếp, cứ đến mỗi đêm khuya, con Yêu Vương này đều lên lút nhân lúc tối lửa tắt đèn vào tiểu điện của Nam Tầm, sau đó ôm Nam Tầm liêu chết triền miên, lần qua lộn lại áp chảo bánh nướng.

Nam Tầm dù rất muốn mở mắt xem tình hình, nhưng cũng không biết tại sao, năng rõ ràng cảm thấy đối phương đang ở, lại không mở mắt nổi, ngoại trừ rên rì thờ dốc cũng không nói được tiếng nào.

Nam Tầm bực mình đến không được.

Ở Yêu Vương hàng đêm bỏ giường, sáng hôm sau vẫn truyền ra tin Yêu Vương hàng đêm sinh ca sủng hạnh yêu thú, Nam Tầm giờ mới hiểu được, cái gì mà Yêu Vương đêm đêm ngủ vùi nữ nhân chứ, tất cả là dọa người. Yêu Vương cần bản chưa sủng hạnh qua những nữ yêu thú kia!

"Tầm Tầm." Giọng đàn ông khàn khàn mất tiếng mang hương rượu thơm vang bên tai, huân đến người cũng say.

Nam Tầm nói với mấy nha đầu Lục Tuệ, tên ở nhà của mình kêu Tầm Tầm. Năng sợ lúc bị gọi Huyền Huyền hay Tiểu Huyền, năng chưa phản ứng kịp liền lòi, nhưng năng chỉ nghe qua mấy nha đầu kia gọi mình Tầm Tầm lúc nó đùa, chưa bao giờ nghe giọng trầm thấp hòa hoãn như vậy, mang theo loại nhiệt độ nóng rực thấm thấu linh hồn gọi tên năng.

Lỗ tai có chút ngứa, có chút tê dại, như muốn mang thai.

Nam Tầm rất muốn mở mắt, lần này năng rốt cuộc như nguyện. Năng cảm nhận được trọng lượng nặng nề đè trên người mình, cũng nhìn thấy cặp mắt đỏ sẫm pha huyết quang trong bóng đêm.

Cặp huyết đồng kia vẫn luôn nhìn thẳng vào năng.

"Người làm sao..." Nam Tầm há miệng, một câu còn chưa nói xong, môi mòng lãnh lạnh của người đàn ông này bỗng ngậm lấy môi năng, ngăn không cho năng nói lên lời.

Đợi đến khi Nam Tầm lần thứ hai một thành bãi bùn, Yêu Vương từ phía sau ôm năng vào ngực hần, cầm ti trên đầu năng, hai tay siết eo năng thật chặt.

Hai đôi mắt đồng thời nhìn khung trắng ngoài cửa sổ, một đôi đen kịt long lanh, một đôi đỏ sẫm dọa người. Hai người trong lúc nhất thời lặng im không nói gì.

"Đêm nay mặt trăng thật tròn..." Nam Tầm thanh thanh giọng cảm thán một câu.

Yêu Vương ở phía sau trầm thấp ừ một tiếng, nói: "Cảnh sắc lúc đẹp thế nào cũng không sánh bằng một phần ngàn Tầm Tầm trong mắt bốn vương."

Nam Tầm khòe miệng run rẩy: "Tiểu Bát, Yêu Vương bị làm sao vậy, cứ như trong một đêm đốt sáng kĩ năng nói lời âu yếm ấy."

Tiểu Bát nhận túng không dám lên tiếng lúc này.

"Tầm Tầm, năng còn oán giận bốn vương?" Yêu Vương hỏi.

Nam Tầm sững sờ: "Oán giận người cái gì? Là giận người cho ta uống thuốc phá thai, hay oán người lạnh nhạt ta mấy tháng?"

Lời này khiến Yêu Vương đột nhiên nắm chặt bàn tay, một lúc lâu, phía sau truyền đến giọng nói tràn đầy hồ thẹn của hắn: "Tầm Tầm, bốn vương... Chớ trách ta, Tầm Tầm. Đứa bé kia xác thực không thể giữ lại. Nàng chỉ có một tâm thần thể nhân loại, làm sao chịu được huyết mạch bá đạo từ Tứ Trảo Xích Huyết Đăng Xà? Đứa nhỏ sẽ lấy mạng nàng, mà bốn vương không nỡ nàng chết. Còn những lời đồn đại bên ngoài về những nữ nhân kia, bốn vương chưa từng chạm vào các nàng."

"Ta không tin." Nam Tầm hừ nhẹ một tiếng.

Yêu Vương hít sâu, có chút bất đắc dĩ: "Bốn vương tuy là một con yêu thú, nhưng bốn vương chưa bao giờ nói dối."

Nam Tầm sờ bụng mình, động tác này vào được mắt Yêu Vương, khiến xấu hổ trong mắt hắn càng sâu.

"Vậy sau này ta cũng không thể có con sao?" Nam Tầm hơi thương cảm hỏi.

Yêu Vương hung hăng ôm nàng vào lòng, thấp giọng nói: "Tầm Tầm, sẽ có, bốn vương sẽ nghĩ cách cải thiện thể chất của nàng, đảm bảo nàng có thể chịu đựng huyết mạch của bốn vương. Vì vậy lần này đừng trách ta được không?"

Nam Tầm khẽ gật đầu, nhẹ giọng đáp: "Được, ta tin chàng một lần. Chàng kêu ta Tầm Tầm, vậy ta nên gọi chàng là gì? Chàng tên gì?"

Yêu Vương sững sốt.

Tên...

"Gọi ta Huyết Minh đi." Yêu Vương nói, ánh mắt khẽ động, có chút tự giễu: "Tên này đã mấy vạn năm chưa từng có người kêu lên rồi."

Nam Tầm xoay người, nâng mặt hắn, nghiêm túc nhìn hắn, nói: "Vậy mỗi ngày ta đều gọi chàng như vậy có được không? Huyết Minh, Huyết Minh, Huyết Minh..."

Cái tên mấy chục nghìn năm chưa từng được người kêu lại từ miệng nữ nhân này khẽ làm bầm mà ra, trái tim Huyết Minh mạnh mẽ nhảy lên, đôi mắt máu khẽ nhũn lại, vron mình dể nàng dưới thân.

Nam Tầm trộm hít một tiếng trong lòng: "Tiểu Bát, người nói rất đúng. Xà tính bốn dân, huống chi còn là con lão dân xà."

Lật qua lật lại, Huyết Minh trực tiếp ôm Nam Tầm trở về tâm cung Yêu Vương, nơi này có một ao tắm cực lớn.

Con đại yêu này có ham muốn chiếm hữu quá mạnh mẽ, không cho phép tỷ nữ giúp Nam Tầm tắm rửa. Hắn tự mình ra trận, đúng là một phen giặt sạch Nam Tầm từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài.

Vừa tắm xong, hắn nhìn chăm chăm Nam Tầm vẫn đang trần truồng, ánh mắt bỗng lại nóng rực lên, nóng rực đến nỗi có thể xuyên người nàng ra cái động.

Nam Tầm nghĩ không xong, liền một cước đạp người vào trong nước, khiến Huyết Minh uống phải mấy ngụm nước tắm, sau đó nàng bỏ thật nhanh hướng về mép ao.

Kết quả một giây sau, tại đây trong ao tắm này đã xảy ra cảnh tượng khiến Nam Tầm cả đời khó quên.

Bên hông nàng bỗng bị quần bơi một cái đứt rần tron trượt, đỏ như máu, vẩy bên trên nhiễm huyết quang, làm người ta sợ hãi cực kỳ.

"Tầm Tầm, nàng quá ham chơi rồi." Phía sau truyền đến tiếng đàn ông âm trầm, còn phảng phất ý cười lạnh lẽo.

Nam Tầm sắp khóc: "Con mẹ nó Tiểu Bát, cái đuôi rần thật lớn. Ta nghĩ sẽ có ngày như thế, nhưng ta không nghĩ nó tới nhanh như vậy..."

Nam Tầm bị đuôi rần quần quanh kéo kéo, kéo tới trong lòng người đàn ông.

Nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai từ từ kia, Nam Tầm thờ phào nhẹ nhõm, cũng còn tốt, quay người lại chưa thấy đầu rần to. Nửa người nửa xà cái gì còn có thể tạm thời chấp nhận.

"Tầm Tầm, nàng đang sợ ta sao?" Huyết Minh hỏi, giọng nói mang vẻ ôn nhu hiếm thấy.

Nam Tầm nỗ lực cười: "Mới nhìn thấy tự nhiên hơi sợ, nhưng nhìn nhiều lần khẳng định ta sẽ không sợ nữa."

Môi mòng Huyết Minh khẽ cong: "Ta biết rồi, sau này mỗi ngày ta đều hóa bán thú. Chờ nàng nhìn quen bộ dáng này, ta lại hiện ra thú thể hoàn chỉnh, đến lúc đó nàng sẽ không sợ rồi."

Nam Tầm...

Thấy nàng không nói lời nào, ánh mắt Huyết Minh trầm xuống, giọng nói bỗng dừng hạ nhiệt độ: "Lẽ nào Tầm Tầm mới vừa gạt ta? Nàng sợ thân thú của ta, nàng cảm thấy thân thú của ta thật xấu?"

Nam Tầm khóc lớn trong lòng: "Tiểu Bát, Yêu Vương là đại biến thái hi nộ vô thường! Đáng và nửa người đuôi rần quá đàn, chẳng lẽ ta phải nói đẹp để? Nhưng nếu ta nói thân thú của hắn thật xấu, người nói xem hắn có thể trong lúc nóng giận ăn luôn ta?"

Tiểu Bát yếu bóng vía chú định sẽ không trả lời nàng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyến: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Tầm Tầm, quần áo đã cởi

"Không xấu không xấu. Không phải là rần sao, trước đây ta từng nuôi đấy." Nam Tầm lập tức trả lời, cười đặc biệt chân thành.

Nam Tầm chưa từng nuôi, người từng nuôi rần là Túy Ly Huyền.

Nghe xong lời này, Huyết Minh có chút cao hứng, lại có chút tức giận. Hắn ôm sát con người nhỏ bé trong ngực, trầm giọng dặn dò: "Cải tính động một cái là nhặt nuôi linh thú linh tinh của nàng nên sửa đi. Sau này không cho phép nuôi bất kì linh thú nào nữa, nếu không hai con chỉ thú kia là kết cục của chúng nó."

Nam Tầm dờ mờ một tiếng trong lòng, Đại Bạch và Tiểu Bạch của nàng quả nhiên bị biến thái chết tiệt này ăn!

"Được, ta sửa. Nhưng Huyết Minh, về sau chàng cũng đừng ăn thịt sống nữa, rất không vệ sinh sạch sẽ nha." Nam Tầm run rẩy trong lòng, vẻ mặt lại rất bình tĩnh.

Huyết Minh sững sốt, có vẻ không nghĩ tới đối phương sẽ trả lời một câu như vậy.

Hắn cười nặng nề ra tiếng: "Nhưng thịt tươi ăn ngon, ta thích mùi vị của máu. Nếu sau này nàng không ngoan, ta liền ăn luôn nàng."

Nam Tầm rùng mình: "Huyết Minh, đừng ghê kiểu này được không?"

Huyết Minh thè lưỡi rần liếm cổ nàng, phía sau lưng, còn có xương quai xanh đẹp đẽ, dùng chất giọng khàn khàn nói: "Đừng sợ, ta chỉ dọa nàng thôi. Tầm Tầm, ta không hiểu sống chung cùng nhân loại thể nào, ngày sau nàng dạy ta được không?"

Nam Tầm nghe thế, cả người sững sờ trong phút chốc, sau đó gật đầu đáp: "Ta cũng không hiểu làm sao ở chung cùng yêu thú, chàng cũng dạy ta được không?"

Huyết Minh cười nói: "Tốt."

Người đàn ông này luôn mang vẻ mặt không hề cảm xúc, một khi cười lên tựa như hàn băng vạn năm hòa tan, như vạn cây hoa mai trong một đêm nở rộ.

Trái tim Nam Tầm lỡ nhịp.

Hừ, thật là sắc đẹp hại người mà.

Từ đó, Nam Tầm được Yêu Vương tiếp đi tâm cung, bắt đầu cuộc sống ở chung không biết xấu hổ không tiết tháo.

Tin tức này rất nhanh truyền khắp Ma Vực, nổ tung giữa đám yêu thú đã hóa hình và yêu thú chưa hóa hình.

Mấy con đại yêu vạn năm thần hồng nhan họa thủy, nhưng trước thực lực tuyệt đối của Yêu Vương, lũ yêu thú không dám ho he gì.

Ngoại trừ tâm con Địa ngục Ma báo đến rước dâu và bốn tỷ nữ, không có bất kì yêu thú nào biết vị nữ tử nhân tộc này trông ra sao. Chúng nó chỉ biết Yêu Vương canh giữ người này đến gió thổi không lọt, hiện tại còn trực tiếp đem người vào tâm cung của mình.

Đây chính là thù vình mấy chục ngàn năm qua chưa người nào từng nào có!

Lũ yêu thú ước ao lại đồ kị, nhiều hơn là ý nghĩ muốn đánh chết Nam Tầm.

Nam Tầm bề quan sống cuộc sống gia đình. Bên ngoài tâm cung Yêu Vương có kết giới cường đại, ngoại trừ Yêu Vương, không có bất kì yêu thú có thể đi vào, an toàn cực kì.

Lúc Yêu Vương không có ở đây, Hư Không Thú thỉnh thoảng sẽ lên sóng, hỏi báo tiến độ cho Nam Tầm.

Mãi tới mai lui, giá trị ác niệm của Yêu Vương rốt cuộc rớt xuống 50.

"Đang làm gì?" Bên tai bỗng truyền đến giọng đàn ông nhu hòa, sau đó liền có lưỡi rắn liếm thoith vành tai Nam Tầm, sau đó quần áo vốn mỏng manh bị người đàn ông này tùy ý khảy, cứ như vậy xoẹt xoẹt rơi xuống đất.

Nam Tầm mẹ nó muốn mắng người, không, muốn mắng rắn.

Nàng chẳng qua chỉ kiến nghị con dâm xà này đừng mỗi lần đều chán vỡ xiêm y của nàng, kết quả con dâm xà này xác thực không chán vỡ xiêm y của nàng nữa, nhưng lại tìm về cho nàng vài món váy lụa lông lèo, hai ngón tay kéo một chút là có thể kéo rút.

Máy là mỗi ngày Nam Tầm đều ru rú trong tâm cung không ra cửa, bằng không một thân quần áo này nàng thật sự không cách nào gặp người.

Tên biến thái chết tiệt, con dâm xà chết tiệt.

Nam Tầm vỗ lui đầu hần, rồi chuyển chú nướng thịt lợn rừng da hồng trong tay: "Đừng nghịch, đang nướng thịt cho chàng đây."

Dám quang vinh chính đại bác lò nướng thịt trong tâm cung Yêu Vương, chỉ sợ tìm toàn bộ đại lục Ngăn Xuyên cũng chỉ có một mình Nam Tầm.

Huyết Minh ôm eo nàng từ phía sau, bàn tay hạy kiểm xấu vuốt ve chỗ hần thích nhất, thấp giọng nói: "Tầm Tầm, nhưng ta đã cởi xiêm y của nàng."

Nam Tầm tròn trắng mắt hướng lên trời: "Cởi thì cởi, toàn thân ta có chỗ nào chàng chưa nhìn qua? Tất cả đội ta nướng chín thịt lợn này rồi nói sau."

Huyết Minh thâm trầm nhìn chăm chăm thịt linh thú bị nướng cháy mỡ xị xì trong tay nàng: "Vậy lúc nào mới có thể nướng xong?"

Nam Tầm đến gần hít một ngụm mùi thơm: "Ngay đây."

Thịt nướng tỏa hương thơm phức. Sau khi nướng kỹ thịt, Nam Tầm xé một chân, còn dư lại toàn bộ cho Huyết Minh. Nhìn hần lớn miệng cắn, nàng vui vẻ hỏi: "Ăn ngon không? Có phải ngon hơn ăn thịt tươ?"

Động tác ăn thịt của Huyết Minh dừng một chút, trầm giọng nói: "Nếu ngày ngày nàng nướng thịt cho ta ăn, vậy ta có thể đáp ứng nàng, sau này không ăn thịt sống nữa."

Nam Tầm vui mừng mà nói: "Không sao cả, vậy mỗi ngày ta đều nướng cho chàng ăn. Có điều, không cho phép chàng bắt nạt những linh thú nhỏ bé đáng yêu kia đấy."

Khóe miệng Huyết Minh khẽ nhếch, trầm trầm đáp một tiếng: "Tốt."

Chờ hai người com nước no nê, Huyết Minh đưa ngón tay tới miệng Nam Tầm.

Nam Tầm ngay lập tức cúi đầu, một bộ thủ thăm cừu đại hạn nhìn hần: "Ngày hôm nay có thể miễn không? Ta mới ăn thịt nướng xong, chàng liền bắt ta uống máu."

Huyết Minh bắt đầu đi xoa đầu nàng: "Nàng cũng biết cả Ma Vực này có bao nhiêu yêu thú muốn uống máu bốn vương đều không uống được, nàng lại làm về mặt ghét bỏ này."

Nam Tầm đương nhiên biết, hình ảnh Hồng Trù nằm bò trên đất liếm máu thật khác sâu lòng người.

Đây là thế giới Huyền Vũ, cũng không phải thế giới tiên hiệp mà động vật thực vật tu luyện hơn một ngàn năm là có thể thành yêu. Thần thú và yêu thú nơi đây đều là linh thú*, trừ vài thần thú huyết thống cao quý và đại yêu chưa quá trăm năm có thể hóa hình người, hoặc cao thâm hơn từ nhỏ có thể hóa hình người, thì linh thú bình thường chỉ có tu vi đạt đến trình độ giống Đế giai nhân loại mới có khả năng hóa hình.

Nhưng Đế giai đầu dễ đạt thành như vậy. Nhân tộc một đời theo đuổi Thánh giai, đếm đến nay cũng có rất ít mấy người từng thành công, đạt đến Đế giai cũng không quá trăm người.

Nhân tộc như vậy, yêu thú càng như thế.

Vậy vì sao Ma Vực xuất hiện rất nhiều yêu thú hóa hình?

Tất cả vì một con đại yêu, cũng chính là con dâm xà trước mặt Nam Tầm đây.

Từ Trào Xích Huyết Đằng Xà là Đằng Xà biến dị nhưng yêu lực cao hơn thần thú Đằng Xà không chỉ một cấp bậc. Máu nó thừa hưởng yêu lực cường đại của nó, phàm là uống máu con Từ Trào Xích Huyết Đằng Xà này, tu vi đều tăng nhanh như điều gặp gió, không quá 500 năm liền có thể đạt Đế giai, mà nhân loại cũng phải tốn bốn đến năm ngàn năm, thậm chí càng lâu.

Có thể nói, toàn bộ Ma Vực, trừ mấy lão yêu thú tự mình tu luyện thành công, những yêu thú hóa hình khác tất cả nhờ dùng qua máu Yêu Vương.

Nhân tộc và thần thú muốn giết chết Yêu Vương cũng không phải không có lý do. Năng lực bá đạo như vậy thực khiến người ta kiêng kỵ.

Nam Tầm ôm ngón tay Huyết Minh, nhìn ngón tay thon dài mượt mà này, nói thầm: "Nhưng ta không thích uống máu, mùi khá tanh."

Huyết Minh búng trán nàng: "Ngoan, uống mới có lợi cho nàng."

Nam Tầm không thể làm gì khác hơn là cắn ngón tay hần, mút vài lần có lệ.

Uống xong máu, Nam Tầm tính toán, lại nên áp chảo bánh nướng rồi.

Quả nhiên, lần này Huyết Minh áp chảo bánh nướng thật hăng say, chỉ là đến nửa đường, ánh mắt hần đột nhiên sáng quắc hỏi Nam Tầm: "Tầm Tầm, ta ngày ngày cho nàng xem thân thú của ta, không biết nàng... đã chuẩn bị xong chưa?"**

*chuẩn bị xem thân thú hoàn chỉnh đó ==))

*linh thú: theo mình suy luận thì linh thú là động vật có khả năng khai linh trí hoặc đã khai linh trí, tức là có suy nghĩ như con người => linh thú là động vật có trí khôn, trong đó bao gồm thần thú- yêu thú, nhưng muốn tu luyện đến Đế giai mới hóa hình người được

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vài Ác Lại Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đói chết hay tìm chết?

Nam Tầm cơ hồ trong một giây đã hiểu ý của hắn, ngay lập tức vội vã lắc đầu: "Chuyện này... Chuyện này... Có thể cho ta thêm một chút thời gian?"

Nếu mỹ nam đang mây mưa cùng nàng bỗng hóa thành một con rắn dài dẹt đậm có cánh, có bốn móng to, hình ảnh này quá đẹp nàng không dám nhìn, chắc chắn sẽ trợn mắt ngất đi ngay.

Đôi huyết đồng của Huyết Minh xẹt qua tia thất vọng, thờ dài một tiếng: "Được, bốn vương chờ nàng."

Nam Tầm khóc ròng trong lòng cùng Tiểu Bát, nàng thật sự không hiểu tại sao Yêu Vương vẫn xoắn xuýt muốn hóa thú rồi lăn lộn cùng nàng, tâm lý nàng có năng lực chịu đựng có vẻ rất lớn sao?

Yêu Vương biến thất vọng thành động lực, áp chảo bánh nướng càng háng say khiến Nam Tầm nhất thời kích động mà cào một đường sau lưng hắn.

Không cần nhìn, khẳng định đã chảy máu.

Bị nàng xẹt một cái như vậy, Huyết Minh vốn đang áp chảo bánh nướng tối sầm mắt, đột nhiên ôm chặt nữ nhân dưới thân.

Sau một khắc, sau lưng trần trụi của hắn bỗng mọc lên một đôi cánh khổng lồ, trên lưng cũng xuất hiện hàng gai nhọn sắc bén, như cắm hàng loạt mũi dao nhỏ máu.

Nam Tầm kinh ngạc thốt lên một tiếng. Cánh của Tử Trào Xích Huyết Đằng Xà!

Nghe đồn rẽ cánh là nơi yếu nhất, Yêu Vương dám lộ điểm yếu cho nàng xem?

Đôi cánh màu máu to lớn giãn ra rồi hợp lại, bao lấy hai người bên trong, che đi một mảnh ý xuân tràn lan.

Ngày kế, Nam Tầm vừa tỉnh đã nghe Hư Không Thú vui vẻ nói: "Giá trị ác niệm rút xuống 40 rồi."

Nam Tầm chậm rãi xoay người: "Tôi qua con đầm xà kia mới với ta, hẳn bị tộc Đằng Xà mời làm khách, có khả năng phải tốn một thời gian mới có thể trở về, bảo ta tự chơi ở đây. Ôi, ta không nghĩ tới đây, hẳn đường đường là Yêu Vương vậy mà cũng thêm đi Hồng Môn Yến* này. Đằng Xà sớm đã trục xuất hẳn khỏi tộc, lần này mời hẳn làm khách, khẳng định chẳng có ý tốt gì."

*Hồng Môn Yến: ý nói một cái bẫy, một bữa ăn vui vẻ nhưng thực ra đầy nguy hiểm

Hư Không Thú không để ý lắm: "Theo bản thân thú đo lường, hẳn là sự tồn tại lợi hại nhất ở thế giới này, người bình thường không tính kế được hắn."

Nam Tầm ồ một tiếng, tiếp tục nằm xuống chuẩn bị ngủ tiếp.

Chợt nhiên nghĩ đến gì, Nam Tầm tung mình bật dậy: "Đêm, xong đời! Huyết Minh dặn đi dặn lại không cho ta bước khỏi tầm cung nửa bước."

Yêu Vương bày kết giới bảo vệ cường đại ngoài tầm cung, trừ khi nàng chủ động ra ngoài, những người khác đứng hòng bước vào.

Hư Không Thú ngáp một cái: "Vậy người đứng ra ngoài chứ sao."

Nam Tầm co quắp nghiêm mặt nói: "Hắn chẳng để lại gì cho ta ăn, ta vẫn ở đây chẳng phải chết đói đến nơi rồi à?"

Đạt đến cánh giới của Yêu Vương là đã không cần ăn ngủ cốc hoa màu, nhưng Nam Tầm không được, nàng không ăn com thật sẽ chết đói.

Hư Không Thú trầm mặc hồi lâu mới nói: "Theo bản thân thú biết, ra cửa điện này, bên ngoài không thiếu yêu thú muốn mạng người đâu."

Nam Tầm đi ra ngoài có thể bị người ám hại chết, mà không đi ra ngoài nhất định sẽ chết đói.

Vì vậy sau khi đói bụng ba ngày, Nam Tầm đầu óc nặng nề rút cuộc bước ra tầm cung Yêu Vương

Nam Tầm thấy xa lạ cực kì với khung cảnh xung quanh đây, bình thường nàng đều được Yêu Vương ôm, thuần đi mà vào, vào rồi lại chưa từng ra ngoài.

"Phu nhân! Làm sao ngài lại đi ra đây vậy?"

Nam Tầm mới ra tầm cung không lâu, liền nghe tiếng thét kinh hãi.

Nam Tầm nhìn người kia, không khỏi vui vẻ: "Hồng Trù? Sao người ở đây? Mấy người Lam Thủy đâu, vì sao chỉ thấy một mình người?"

Hồng Trù nghe xong lời này, tức giận giậm chân: "Ta lo lắng cho ngài, vì vậy mới đến đây ngắm xem. Nhưng chúng yêu thú đều biết bên ngoài tầm cung là cấm địa của Yêu Vương, không có bất kì yêu thú gì được đến gần. Mấy người Lam Thủy thật cứng nhắc, dù nói thế nào cũng không chịu đi cùng ta."

Nam Tầm hơi cảm động, vội khoác tay nàng ta: "Cảm ơn Hồng Trù, nhưng đừng trách Lam Thủy. Toàn bộ Ma Vực nào có ai dám cãi mệnh lệnh của Yêu Vương?"

Hồng Trù nói: "Không phải ta đây đang cãi đây sao, nhưng mấy ngày nay Yêu Vương không ở đây nên không biết ta tới."

Nam Tầm ngượng ngùng nói:"Hồng Trù, ta có chút đói bụng, có thể làm cho ta ít đồ ăn không?"

Đầu tiên Hồng Trù sững sờ, lập tức cười duyên: "Vương cũng thật là, lại quên phu nhân phải ăn ngủ cốc hoa màu, không thể so những yêu thú hóa hình như chúng ta."

Dưới sự giúp đỡ của Hồng Trù, cuối cùng Nam Tầm cũng chưa uất ức tới mức đói chết.

Chỉ là Nam Tầm lại rầu rĩ, Huyết Minh không cho nàng bước khỏi tầm cung một bước. Bây giờ nàng mới phát hiện ra, không biết còn có thể đạp trở lại hay không?

Đáp án hiển nhiên là, không thể.

"Phu nhân mau mau về tầm cung đi. Giờ người xuất hiện đã như lao đầu đến trước mũi dao, mấy lão yêu kia đã sớm muốn lấy mạng ngài rồi." Hồng Trù thúc giục.

Nam Tầm lúng túng: "Ta ra rồi còn có thể trở về?"

Hồng Trù cười cợt: "Người bình thường thì không được, nhưng phu nhân lại khác. Ngài ăn ái trên miền cùng Yêu Vương mấy năm, trên người sớm mang mùi Yêu Vương, chỉ cần chút huyền lực mong manh là có thể xé rách kết giới đi vào."

Nam Tầm nghe được hai chữ "mấy năm", cảm thấy hơi khiếp sợ, nàng vội hỏi Hư Không Thú: "Tiểu Bát, ta chung sống cùng Yêu Vương trong tầm cung đã mấy năm rồi hả?"

Hư Không Thú nói: "Đúng vậy đó, chứ không ngại nghĩ sao."

Nam Tầm nhất thời cảm khái không thôi. Nàng nghe Hồng Trù, trực tiếp đi vào kết giới, ai ngờ vừa chạm vào, trán nàng đã sưng thành ngọn núi nhỏ.

Hồng Trù đỡ trán: "Thật xin lỗi phu nhân, ta đã quên ngài chỉ là Huyền sư sơ cấp."

Nam Tầm cảm thấy mình tiến bộ thật mau, nhưng lại nghe ra ý từ kinh bỉ từ miệng Hồng Trù.

Lúc vừa tới Ma Vực nàng chỉ là một Huyền đồ, mỗi ngày được Huyết Minh cho ăn các loại linh đan diệu dược. Lúc này mới tu đến Huyền sư sơ cấp như nay.

Từ Huyền đồ đến Huyền sĩ rồi mới tới Huyền sư, nàng cảm thấy năng tiến bộ tốc độ như thần nhá. Hơn nữa Ma Cung ở đỉnh Ma Vực, nơi gần như không có nguyên tố tự nhiên trong không khí, tất cả đều là nguyên tố hắc ám, nàng chỉ có thể cảm huyền tinh tu luyện. Hướng chỉ thời gian năng tu luyện mỗi ngày ít như vậy, thời gian còn lại dùng để ứng phó con đầm xà nào đó rồi.

Hồng Trù suy nghĩ một chút nói: "Trong lúc vô tình ta có học được chút chút Toàn ảnh thuật. Nếu phu nhân không chê, ta sẽ chui vào bóng của ngài, cùng theo ngài vào."

Nam Tầm sững sờ, nhớ tới trước đây Yêu Vương từng giấu mình trong bóng trăng nhĩ thổ. Đây không phải bí pháp sao, Hồng Tù vậy mà cũng biết được?

Lúc này Nam Tầm vỗ tay một cái: "Thật tốt." Lập tức lại nghiêm mặt nói: "Không bằng Hồng Trù cũng thuận tiện mang nhiều chút đồ ăn vào?"

Hồng Trù vung vẩy túi chứa đồ trong tay, cười nói: "Ày, trong này đều là lương khô."

Hai người ăn nhip với nhau, Hồng Trù giấu dưới bóng Nam Tầm, mà Nam Tầm được nâng ta trợ lực, rất dễ dàng phá tan tầng kết giới bảo vệ kia, một lần nữa về tới tẩm cung.

Lần này có lương khô dự trữ, Nam Tầm không cần lo lắng mình sẽ chết đói nữa.

Tiến vào tẩm cung, Hồng Trù liền chui ra từ bóng nằng, sau đó ném bao chứa lương khô trên mặt đất.

"Cảm ơn người Hồng Trù. Chờ Huyết Minh trở về, nhất định ta sẽ nói tốt cho người trước mặt hần vài câu. Người mau mau rời đi đi. Nếu nơi này có mùi của người, Huyết Minh trở về sẽ không cao hứng." Nam Tầm nhắc nhở.

Hồng Trù không có trả lời, nằng ta khó mà tin nổi nhìn chằm chằm Nam Tầm, giọng cất cao: "Huyết Minh? Người dám gọi thẳng tên húy của vương!"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Khóc mù mắt, giá trị ác niệm bản ngược trở lại

Vừa gào xong, nằng ta lại trừng mắt lườm lò nướng giữa tẩm cung: "Nơi này vì sao lại có thứ này?"

Nam Tầm hơi nhàu mày, nói thầm cùng Hư Không Thú: "Tiểu Bát, hình như ta đánh hơi được mùi đồ kị... Xong đời, ta giống như vừa dẫn sói vào nhà rồi."

Hư Không Thú cười ha ha: "Hiếm thấy có lúc người gác ngõ được như thế."

Nam Tầm: "Người không hiểu. Phụ nữ hiểu phụ nữ nhất. Người nhìn xem, sắc mặt ghen ghét của Hồng Trù đã lộ ra. Chỉ là ta không nghĩ tới, bình thường nằng nguy trang trước mặt ta tốt như vậy, ta ngờ ra là không phát hiện chút nào."

Hư Không Thú hừ hừ: "Người thần kinh thô, đương nhiên không phát hiện, ta đã sớm phát hiện."

"Người phát hiện mà người không nói?" Nam Tầm khinh bỉ nó.

Hư Không Thú quanh co tìm cớ: "Còn không phải vì biến thái Yêu Vương động chút là thích giám thị người nên ta chưa tìm được cơ hội."

"Vậy phải làm sao bây giờ? Ta sợ nhất Hồng Trù sẽ giết người diệt khẩu." Nam Tầm hơi thấp thỏm.

Hư Không Thú lại bắt đầu mách nước: "Nghĩ biện pháp thỏa mãn lòng hư vinh của nằng ta đi, như vậy nằng ta nhiều lắm cũng dễ biu nhục nhã người thôi, sẽ không lập tức giết người."

Nam Tầm...

"Ta hỏi người đấy, cái thứ rác rưởi này là người tha vào tẩm cung của vương?" Hồng Trù cau mày.

Nam Tầm gật đầu: "Đúng vậy, vì ta muốn nướng thịt cho vương ăn."

Hồng Trù biến sắc ngay tức khắc, quát lên: "Vương không phải nhân tộc, mới không cần ăn đồ nướng chín! Sau này đừng cho hần ăn những thứ đồ bản này!"

"À nha, được." Nam Tầm vội vã nói hần là.

Đừng trách nằng tưng, một khi còn chưa độ hóa tiêu trừ hết giá trị ác niệm của Yêu Vương, nằng phải nghĩ cách bảo vệ mạng nhỏ của mình.

Hồng Trù trừng nằng, khoe miệng bỗng cong lên, vron tay bóp cằm nằng: "Khuôn mặt xác thực đẹp, nhưng người căn bản không có tư cách đứng trước mặt Yêu Vương."

Nam Tầm gãi vờ mới phát hiện đáng về lạ lưng của nằng ta, trợn to hai mắt: "Hồng Trù, người, người, vì sao người dùng loại khẩu khí này nói chuyện với ta?"

Hồng Trù hừ lạnh, ngón tay mảnh khảnh bấm cầm Nam Tầm ra vết máu, sau đó đẩy nằng ra.

Nam Tầm thuận thế ngã trên nền đất, để nằng ta có thể nhìn từ trên cao xuống mà làm mưa làm gió, tận lực thỏa mãn lòng hư vinh của nằng ta.

"Túy Ly Huyền, người chỉ là kẻ hèn nhân loại, dựa vào cái gì ngày ngày quẩn Yêu Vương không tha? Người cái đồ nhân loại dễ tiện! Ta từng cho rằng Yêu Vương không thích nữ nhân, vì hần chán ghét bất kỳ nữ nhân nào đến gần. Nhưng là! Nhưng là Yêu Vương lại có hứng thú với người! Người đến tột cùng có chỗ nào hơn Hồng Trù ta? Khuôn mặt? Nhưng Hồng Trù ta cũng không kém. Hay kỹ xảo trên giường? Hồng Trù ta biết chín chín tám mươi một tư thế, đảm bảo hầu hạ Yêu Vương vui sướng, sao người có thể sánh được ta?"

Nam Tầm thầm cười ra tiếng: "Tiểu Bát, nữ yêu này thật đen tối, không phải nằng ta xem xuân cung đồ nhiều quá đấy chứ?"

Hư Không Thú: "Trước hết nghĩ tới hoàn cảnh của người đi."

Nam Tầm lập tức không cười được.

Hồng Trù hoàn toàn lờ sắc mặt xấu xí, đồ kị Nam Tầm đến muốn chết: "... Người có biết khi ta nhìn người người đầy dẫu hèn có bao nhiêu kích động lại có bao nhiêu đồ kị? Kích động vì vương thích nữ nhân, ta cũng có cơ hội, mà đồ kị vì vương mê huyền người. Mấy năm qua, trừ mỗi tháng hiện thân ở đại hội Ma Vực, vương chưa từng bước ra tẩm cung một bước, hùng tâm tráng chí muốn một lần diệt trừ hết nhân tộc cũng bị người mài cho chẳng còn, người thật đáng chết!"

Nam Tầm núp mình ở góc, nói có chút tổn thương: "Hồng Trù, ta đến bây giờ vẫn coi người như chị em. Người nếu thích vương, có thể nói cho ta, ta sẽ nói cho vương."

"Đù rồi Túy Ly Huyền. Hồng Trù ta không cần người bỏ thí!"

Hồng Trù bế ghế nhìn nằng từ trên cao, cười lạnh: "Giờ người có hai lựa chọn. Một là rút ngay ra tẩm cung của vương, sau khi rời khỏi đây sẽ bị chúng yêu thú phanh thây mà chết. Hai là ở đây hầu hạ ta, không thì ta sẽ lập tức ăn người!"

Nam Tầm vì bảo vệ mạng nhỏ, rất muốn chọn cái thứ hai. Nhưng nằng làm con gái gia chủ tộc Túy Ly, không thể khiến cha già mất mặt.

Thế là Nam Tầm rất có cốt khí ra khỏi tẩm cung Yêu Vương mà nằng đã ở được mấy năm.

Hồng Trù phía sau cười lạnh một tiếng, dường như đã thấy kết cục nằng bị lũ yêu thú chia năm xẻ bảy.

Lúc sắp bước khỏi tẩm cung, Nam Tầm không nhìn được ngoảnh đầu nhìn lại, trùng hợp thấy Hồng Trù nâng tờ lụa tuyết tằm trên giường bị trên miệng mũi, lộ ra đáng về say mê. Sau đó, nằng ta co rúc trong chăn, gầy dựa thân thể, trong miệng rên rì a a nha nha.

Nam Tầm...

Nam Tầm thật không không biết xấu hổ nói cho nằng ta, Huyết Minh chưa bao giờ đáp tờ tuyết tằm, là nằng thích tằm xong rồi bọc trên người, trên đó dù có mùi gì cũng là của nằng.

Vừa ra tẩm cung, Nam Tầm lập tức móc một đồng bùa mẹ già kín đáo đưa cho nằng, nằng nhớ trong này có Truyền tống phù.

Truyền tống phù mặc dù có thể đưa người đi cách mấy chục dặm, nhưng toàn bộ Ma Vực bày kết giới, nằng nhất định không ra được, chỉ có thể tạm thời rời tẩm cung Yêu Vương ở đình Ma Vực.

Nam Tầm đang chuẩn bị sử dụng Truyền tống phù rồi đi nơi này, không ngờ Hư Không Thú trong đầu đột nhiên kêu như quý rống: "Đờ mờ Đờ mờ! Vừa xảy ra chuyện gì? Tại sao giá trị hắc hóa của Yêu Vương bỗng nhảy vọt tới 100! Giá trị ác niệm cũng nhảy về 99!"

Trong đầu Nam Tầm như có tiếng vang ầm ầm, biểu tình khiếp sợ không kém Hư Không Thú: "Tiểu Bát người nói gì? Giá trị ác niệm biến về 99? Con mẹ nó vì sao giá trị ác niệm còn có thể đàn hồi! Đây chẳng phải, chẳng phải tâm huyết của ta nhiều năm qua đổ sông đổ bể?"

Nam Tầm thực muốn khóc lớn một hồi.

Hư Không Thú cũng bị đá kích, trong nhất thời trầm mặc không nói.

"A!" Nam Tầm đang khổ sở bỗng bị người che miệng lại.

Nam Tầm muốn giãy dụa, lại nghe được bên tai một giọng nói quen thuộc: "Đừng sợ, là ta."

Nam Tầm trừng mắt, hình như là tiếng của Lam Thủy.

Không phải chứ, một Hồng Trù, lại tới một Lam Thủy, lẽ nào Lam Thủy cũng trộm ái mộ Yêu Vương nên hận nàng tận xương?

Lam Thủy đưa Nam Tầm một cái ô lụa đen, trầm giọng nói: "Cầm cái ô này rồi đi phía sau ta, bất luận thấy cái gì cũng không được mở miệng nói chuyện."

Nam Tầm cúi đầu nhìn ô lụa đen trong tay, mờ hồ cảm nhận được yêu khí quán quanh nó, không khỏi hỏi: "Lam Thủy, đây là cái gì?"

"Ô liễm tức yêu khí thượng hạng, có thể che giấu khí tức nhân loại của ngươi." Lam Thủy nói, hơi nhu nhu: "Huyền Nhi, việc này không nên chậm trễ, mau chóng rời đi cùng ta."

Nam Tầm ngẩn ra, bốn người Lam Thủy và Lục Tuệ chưa bao giờ kêu nàng Huyền Nhi, Lam Thủy trước mắt không hiểu sao khiến người ta cảm thấy kỳ quái.

Tuy rằng kỳ quái, cũng không có ác ý, vì vậy Nam Tầm không hỏi nhiều nữa, che ô liễm tức theo phía sau nàng.

Lam Thủy dựa vào một viên lệnh bài đi một đường thông suốt.

Dọc theo con đường này, Nam Tầm thấy được không ít yêu thú nhân hình, nửa người nửa thú, còn có yêu thú hung ác không thể hóa hình.

"Lam Thủy, người đang dẫn ta đi đâu vậy?" Nam Tầm nhỏ giọng hỏi.

"Rời Ma Vực." Lam Thủy sắc mặt nặng nề đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Bị tóm, Yêu Vương thật thâm hiểm

"Lam Thủy, ta không thể rời Ma Vực." Nam Tầm lập tức nói.

Mục đích của nàng là ở bên người Yêu Vương để tiêu trừ giá trị ác niệm của hắn, đương nhiên không thể rời đi Ma Vực.

Lam Thủy cho rằng nàng sợ Yêu Vương truy sát, không khỏi nhẹ giọng giải thích: "Chớ sợ, Yêu Vương đã bị Long thú và Đẳng Xà liên thủ bắt được, việc này chẳng mấy chốc sẽ truyền đến Ma Vực, người cần phải rời đi trước lúc này."

Cái gì?

Về mặt Nam Tầm chấn động.

Huyết Minh bị bắt?

"Tiểu Bát, đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì? Làm sao Yêu Vương bị tóm được?" Nam Tầm vội hỏi Hư Không Thú.

Hư Không Thú: "Người chờ chút, đợi ta nhìn xem."

Nam Tầm đoán rằng Hư Không Thú chắc có thiên lý nhãn hoặc thuận phong nhĩ gì đó, hoặc là một pháp bảo có thể nhìn nơi nó muốn.

"Con mẹ nó không tốt, chuyện lớn rồi! Ta thấy Yêu Vương bị giam trong một cái lồng, cả người chảy máu đầm đìa! Chẳng trách giá trị hắc hóa lập tức biến thành 100, giá trị ác niệm cũng bắn ngược về 99!" Hư Không Thú rống như quý giáo.

Nam Tầm rơi vào trạng thái mộng lung: "Nếu hắn chết rồi, ta làm sao bây giờ?"

Hư Không Thú nói: "Trước hết thoát thân quan trọng, chờ lũ yêu thú đợi ở Ma Vực biết Yêu Vương xảy ra vấn đề, sợ là muốn bắt người khai đao."

Người Nam Tầm run lên, sau lại yên lặng.

Hai đầu rắn đen vừa nghe là thiên địch của mình Cự nhân Miêu đầu ung, lại có Yêu Vương tự mình điểm hóa, liền không dám nghĩ vấn đề thân phận của nàng nữa, vội nói bồi tội: "Đã là đại nhân Thiết Dực Hóa sư có chuyện phải làm, Hoàng kim Cự mãnh đương nhiên có thể rời đi."

Lam Thủy lấy ra lệnh bài, tức giận nói: "Đại nhân Thiết Dực Hóa sư mệnh ta ra ngoài làm việc. Vị phía sau này là em gái vừa hóa hình, cũng là Cự nhân Miêu đầu ung mà vương tự mình điểm hóa. Chẳng lẽ các ngươi muốn chặn đường ta?"

Hai đầu rắn đen vừa nghe là thiên địch của mình Cự nhân Miêu đầu ung, lại có Yêu Vương tự mình điểm hóa, liền không dám nghĩ vấn đề thân phận của nàng nữa, vội nói bồi tội: "Đã là đại nhân Thiết Dực Hóa sư có chuyện phải làm, Hoàng kim Cự mãnh đương nhiên có thể rời đi."

Nam Tầm ngẩn ngang trong gió, nàng chơi với Lam Thủy lâu như vậy, lần đầu tiên biết thân thủ của nàng là một con Hoàng kim Cự mãnh.

Lam Thủy không xinh đẹp bằng Hồng Trù, làm sao lại là Hoàng kim Cự mãnh chứ?

*mãng: mãnh xà, rắn

Rời Ma Vực, Lam Thủy lại dẫn Nam Tầm đi rất xa mới dừng lại.

"Lam Thủy, rốt cuộc vì sao người phải giúp ta trốn thoát?" Nam Tầm hỏi.

Ánh mắt Lam Thủy nhìn nàng đầy từ ái, giống ánh mắt trường bối nhìn tiểu bối: "Huyền Nhi, hiện tại Yêu Vương đã bị bắt, giờ người là công thần lớn nhất. Nếu có thể thoát thân thành công, người chính là kiều ngao của tộc Tỷ Ly."

Nam Tầm mừng bức, hỏi Tiểu Bát: "Yêu Vương bị bắt thì liên quan gì đến ta?"

Hư Không Thú nói nó cũng không rõ ràng.

Sau đó Nam Tầm liền rùng mình, nàng luôn cảm thấy mình bị quán vào bầy rập nào đó. Ở tình huống nàng không biết, dường như đã xảy ra đại sự gì.

"Người rốt cuộc là ai?" Nam Tầm nhu nhu nhìn Lam Thủy.

Vành mắt Lam Thủy hơi đỏ lên: "Huyền Nhi có từng nghe cha mẹ người đề cập đến cô cô Lam Tâm của người?"

Về mặt Nam Tầm hơi đỏ.

Nàng đương nhiên biết cô cô Lam Tâm trong miệng Lam Thủy. Cha nàng hai trăm tuổi mới có nàng, sau khi sinh nàng lại chưa từng gặp lại vị cô cô này. Có người nói trong trận đại chiến nhân thú trăm năm trước, vị cô cô Lam Tâm này, cũng chính là em gái cùng cha khác mẹ của cha nàng Túy Ly Lam Tâm bỗng mất tích không dấu vết, sau đó chưa từng xuất hiện qua.

Tất cả mọi người đều nói Túy Ly Lam Tâm đã mất mạng trong bụng yêu thú giữa đại chiến, cha mẹ nàng còn vì vậy buồn bã một thời gian dài.

"Người rõ ràng là yêu thú, làm sao có thể là cô cô ta. Cô cô ta đã sớm chết rồi." Nam Tầm nói, bởi vừa này có khả năng nàng vừa nghe một chuyện cười.

Lam Thủy cười khổ: "Huyền Nhi, người đã giác tỉnh truyền thừa đặc thù của Ngự thú tộc chúng ta hay chưa?"

Nam Tầm lắc đầu: "Chưa từng."

Lam Thủy gật đầu: "Vậy thì khó trách. Trong truyền thừa của Ngự thú tộc chúng ta có các loại phương pháp ngự thú tinh túy, còn có rất nhiều bí pháp và cấm thuật tuyệt thế, trong đó có loại cấm thuật lợi hại gọi là Phệ hồn thuật..."

Lúc trước Túy Ly Tâm bị thương trong đại chiến, tinh thần lực cũng bị trọng thương nên không còn cách nào ngự thú, nhưng Túy Ly Lam Tâm lại cực kì có thiên phú trong tu luyện Huyền Vũ. Dù rằng không thể ngự thú cũng là Huyền giả rất lợi hại.

Tuy nhiên ở tình huống như vậy, mấy lão già tộc Túy Ly lại đưa ra một quyết định điên rồ.

Họ sử dụng Trừu hồn thuật, rút ra sinh hồn Túy Ly Lam Tâm còn đang sống sờ sờ, sau đó nhét vào cơ thể một con Hoàng kim Cự蟒.

Túy Ly Lam Tâm bị mạnh mẽ nhét vào cơ thể Hoàng kim Cự蟒, một thể song hồn, vì giữ lấy cơ thể của nó, nàng dựa theo ý may vị trưởng lão mà sử dụng cấm thuật Phệ hồn thuật để cắn nuốt nguyên thần Hoàng kim Cự蟒.

Nam Tầm đã sớm kiến thức mấy lão già kia buồn nôn thế nào, nhưng không nghĩ họ còn có thể làm chuyện càng ghê tởm hơn.

Lam Thủy thấy rằng oán giận, không khỏi cười cợt: "Không nên trách các vị trưởng lão. Việc này là ta tự nguyện, ta cam nguyện làm tai mắt của tộc Túy Ly, giúp mọi người sớm ngày tiêu diệt Yêu Vương khát máu tàn bạo, vì một nhân tộc thái bình thịnh thế."

Giờ khắc này Nam Tầm cảm thấy quanh thân Lam Thủy như tỏa hào quang, còn là loại ánh sáng vàng chói mắt, thiếu chút nữa lóa mù mắt nàng.

Nàng vốn thấy bất công thay cho Lam Tâm, nhưng chưa hề nghĩ tất cả do nàng cam tâm tình nguyện.

"Đưa nhó, mấy năm qua ngày ngày người bồi tiếp Yêu Vương, thực sự khổ người. Tuy vậy cũng may người hạ vu độc cho Yêu Vương, lúc này mấy vị đại nhân tộc Long thú và Đẳng xà mới đắc thủ bắt sống súc sinh kia. Người là nữ anh hùng của cả nhân tộc, tộc Ngự thú chúng ta tự hào vì người."

Nam Tầm sưng sờ.

Chờ chút, vị cô cô này của nàng đang nói gì, tại sao nàng một câu cũng nghe không hiểu?

"Ý của nàng là, vì người hạ vu độc đặc thù của tộc Ngự thú lên Yêu Vương, lúc này mới khiến Yêu Vương không địch lại rồi rơi vào kết cục như thế, bị giam trong lồng, cả ngày bị quất, kết cục thê thảm." Hư Không Thú tốt bụng mà giải thích một câu.

"Mẹ nó ta biết ý của nàng. Ta chỉ không hiểu lúc nào ta hạ vu độc Yêu Vương rồi hả?" Nam Tầm có chút nóng nảy.

"Ta cũng không biết đấy." Hư Không Thú trả lời một câu liền im luôn.

Nam Tầm muốn đánh chết Hư Không Thú.

"Huyền Nhi, trở về đi thôi. Cô cô sẽ không tiễn người." Lam Thủy bỗng nói, ánh mắt nàng nhìn phương xa, vẻ mặt phiền muộn.

Nam Tầm đột nhiên hoàn hồn kinh ngạc: "Cô cô chẳng lẽ không theo ta về tộc Túy Ly?"

Túy Ly Lam Tâm sờ sờ đầu nàng, khỏe miệng mỉm cười: "Cô cô đã trở nên người không ra người, thú không ra thú từ lâu, không có mặt mũi nào lại về tộc Túy Ly, càng không có dũng khí đối mặt tất cả tộc nhân tộc Ngự thú. Huyền Nhi, như vậy từ biệt ở đây đi."

Nam Tầm há miệng muốn khuyên bảo nàng, nhưng một câu cũng không thốt lên lời.

"Đi nhanh đi." Túy Ly Lam Tâm thúc giục.

Nam Tầm cứ đi được mười bước lại quay đầu lại, chờ đến lần cuối cùng quay đầu lại, đã không thấy bóng dáng nữ tử vừa khề cười duyên với nàng.

"Đừng xem nữa. Nàng đã sớm có ý muốn chết, bây giờ Yêu Vương bị bắt, nàng đã không còn lý do sống tiếp." Hư Không Thú nói.

"Người đang nói nàng sẽ tự sát?" Nam Tầm cả kinh, tuy nhiên nghĩ đến lại thấu hiểu: "Nàng ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, rõ ràng là một con người, lại phải nghĩ cách trà trộn vào đám yêu thú, trong lòng nàng khẳng định rất khổ đi, bây giờ cũng coi như giải thoát rồi."

Hư Không Thú trầm mặc.

Nam Tầm bỗng cảm thấy bước chân của mình trở nên thật nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Oan uổng, bị cho là quyền rũ đàn ông của nàng ta

Không biết đã đi bao lâu nhưng thực sự đã đi mệt, Nam Tầm mới triệu hồi một con Đại bàng Kim Sí. Đại bàng Kim Sí ngáy đi hơn ngàn dặm, chẳng mấy chốc đã đưa Nam Tầm về tới gia tộc Túy Ly.

Có người gặp nàng trở về, lập tức kinh ngạc thét lên, rất nhanh một đám người chạy ra đón.

Giữa ánh mắt khác nhau của mọi người, cha già mẹ già của nàng nước mắt ràn rụa mà tiếp nàng về.

Trong mắt người ngoài, Nam Tầm là đại công thần. Đại đa số người kính nể không thôi hành vi "vì nghĩa quên mình" của Nam Tầm, chỉ có số ít người nhìn nàng bằng ánh mắt cổ quái, dù sao nàng ủy thân cho Yêu Vương mấy năm, thân thể đã sớm không sạch sẽ.

Mẹ già ôm nàng khóc rất lâu, khóc không thành tiếng nói: "Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi..."

Nam Tầm cảm thấy rất mệt mỏi, ôm mẹ nàng nói nhỏ: "Mẹ, con mệt quá."

Mẹ nàng liền dặn nàng nghỉ ngơi cho khỏe, mắt đỏ rời đi.

Nam Tầm hít một hơi: "Tiểu Bát, xin lỗi nhé. Lãng phí nhiều thời gian như vậy mà ta lại không thể tiêu trừ hết giá trị ác niệm của Yêu Vương, điểm công đức cũng chẳng chiếm được rồi."

Hư Không Thú nói: "Đừng nhụt chí, còn có cơ hội mà. Yêu Vương bị bắt, cũng không phải chết."

Nam Tầm nhảy bật lên từ trên ghế: "Con mẹ nó Tiểu Bát, người có ý gì? Yêu Vương chẳng lẽ còn có thể trốn ra được?"

Hư Không Thú cười khà khà: "Ta chưa nói hết mà. Yêu Vương là nhân vật mạnh mẽ nhất thế giới này, hần sao có thể chết dễ dàng như vậy, trốn ra là chuyện sớm hay muộn thôi."

Nam Tầm lại chậm rãi ngồi xuống, nói vô cùng dịu dàng với Hư Không Thú: "Người có biết bây giờ bên ngoài có tưng ta thế nào? Túy Ly Huyền con gái gia chủ Túy Ly một mình vào động ma, liều mình vì thiên hạ, giúp Yêu Vương bị bắt, quả thật là kỳ nữ thiên hạ khó gặp, ha ha."

"Tiểu Bát à, người biết điều này có nghĩa gì không? Điều này có nghĩa là Yêu Vương trốn ra được, người hần muốn ăn đầu tiên chính là ta."

Nói xong, ngữ điệu dịu dàng của Nam Tầm đột nhiên xoay ngoắt: "Cái quái gì vậy, cuối cùng vẫn bị ăn!"

Hư Không Thú lần đầu tiên dùng giọng điệu thương lượng với nàng: "Ta biết người ở thế giới này ngày ngày run sợ, đề bồi thường, mặc kệ nhiệm vụ thế giới này có hoàn thành hay không, thế giới sau ta đều đáp ứng một yêu cầu của người, thế nào?"

Nam Tầm lúc này mới có chút tinh thần: "Còn tạm được."

Sau đó, Nam Tầm bắt đầu ăn no chờ chết ở nhà Túy Ly.

Nam Tầm nghĩ rất đơn giản, nếu nhất định bị Yêu Vương ăn, không bằng nhân dịp này ăn nhiều chút.

Chỉ là, khẩu vị Nam Tầm rõ ràng rất tốt, nhưng ngày càng gầy gò thêm, sắc mặt cũng biến thành màu trắng xám bệnh trạng.

Mẹ nàng phát hiện sắc mặt nàng là lạ, lập tức mới tới thật nhiều vị thầy thuốc có mặt mũi, nhưng mỗi vị đều lắc đầu nói không tra được nguyên nhân sinh bệnh.

Mẹ nàng cũng chỉ có thể kết luận là tâm bệnh, lo lắng không ngớt.

Nam Tầm nói muốn thanh tỉnh, mẹ nàng đều nghe theo nàng, chỉ cách dăm ba bữa lại đến xem nàng, mỗi ngày làm đồ ngon cho hạ nhân mang đến. Mẹ nàng lại lo lắng bọn hạ nhân lăm lăm nói lung tung gì đó, liền chuyển môn chọn hai nha đầu yên tĩnh, một hầu hạ rửa mặt, một hầu hạ ẩm thực, còn lại đuổi hết ra ngoài.

Nói chung, mẹ nàng vì nàng đúng là moi hết tâm gan.

Nam Tầm thích yên tĩnh, ngoại trừ lúc cần thiết, luôn đuổi đi hai nha đầu, một mình ở lại.

Nam Tầm miễn cưỡng làm mình tỉnh táo, nghe Hư Không Thú tám nhăm cùng nàng chuyện linh tinh phát sinh ở nhà Túy Ly những năm nàng không ở đây.

Ví dụ như, Tần Nhạc Hiền, biểu ca bà con xa của nàng, lúc trước lòng tràn đầy đều là nàng, còn suýt nữa làm chuyện cảm thù với nàng, không lâu trước đây cưới đã Túy Ly Nguyệt, làm quan hệ nhà Tần và nhà Túy Ly thân cận thêm thân.

Lại ví dụ như, gia tộc Túy Ly những năm này giữ quan hệ rất tốt với tộc Long thú, Ngũ tỷ của nàng còn kết ước bình đẳng cùng một vị đại nhân Long thú.

Nam Tầm uống một chén trà, lao đao đến trong tiểu viện hóng gió.

"Tiểu Bát, mấy ngày gần đây ta luôn cảm thấy choáng đầu ù tai, ta đây bị sao vậy?" Nam Tầm hỏi.

Hư Không Thú im lặng một hồi mới nói: "Ta cũng không biết xảy ra chuyện gì, cho người một viên thuốc cường thân kiện thể này."

Nó vừa nói xong, trong miệng Nam Tầm liền thêm một viên thuốc, vào miệng lập tức tan.

"Ta cảm thấy tốt lắm rồi, cảm ơn người nha Tiểu Bát." Nam Tầm cười cợt, nằm trên xích đu.

Hư Không Thú: "Người đừng đột nhiên khách khí với ta như vậy, ta thật không quen."

Nam Tầm.....

Xích đu du đưa kéo kẹt, đầu óc Nam Tầm dần mê man, bất tri bất giác liền ngủ thiếp đi.

Đột nhiên cảm thấy hơi ngứa, Nam Tầm giật mình, đột nhiên mở mắt ra.

Vừa lúc nhìn thấy khuôn mặt phóng to chuẩn bị dán lại đây, Nam Tầm vươn mình tách ra, gằm lén: "Đằng đó tử*, người dám phi lễ ta!"

*Đằng đó tử = đồ sở khanh

Người đàn ông kia cười lạnh một tiếng, âm u nhìn nàng nói: "Túy Ly Huyền, chuyện đến nước này, người còn giả bộ cái gì trinh tiết liệt nữ*? Thân thể của người cũng không biết bị súc sinh kia làm nhục bao lần! Tinh nguyên để một súc sinh chà đạp cũng không đồng ý ủy thân cho ta, người cũng thật đủ ti tiện!"

*Trinh tiết liệt nữ = người con gái thà chết bảo vệ trinh tiết

Lúc này Nam Tầm mới phát hiện, người lên lút vào sân của nàng không phải ai khác, chính là Tần Nhạc Hiền lúc trước trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

"Làm cái, ai cho phép người tiến vào! Bây giờ ta là đại công thần tộc Túy Ly, người dám bắt kinh với ta?" Nam Tầm quát đầy tức giận.

Tần Nhạc Hiền như nghe được chuyện cười, bắt đầu cười ha ha: "Ta nói biểu muội a biểu muội, người chẳng lẽ không biết mọi người ngầm bàn tán người thế nào sao? Thân thể này của người ủy thân cho Yêu Vương đã sớm dơ bẩn không thể tả, theo tính tình mấy ông lão sĩ diện đến chết kia, sớm muộn sẽ âm thầm kết liễu người. Cũng chỉ có cha mẹ ngu xuẩn của người mới thực sự tị hận vì người!"

"Người căm miệt!" Nam Tầm mắng.

Ồ gia tộc Túy Ly, cũng chỉ có cha mẹ nàng đối nàng tốt nhất. Nàng không cho phép Tần Nhạc Hiền nói một câu không phải.

"Biểu muội, chẳng lẽ người còn không rõ tình cảnh của mình sao? Biểu ca đã từng làm tổn thương người?"

Nói xong, hần đột nhiên kéo tay Nam Tầm, đáy mắt xẹt qua vẻ phức tạp, giọng nói cũng hạ thấp: "Huyền Nhi, ta mang nàng rời nơi này có được không? Biểu ca không chê."

Đáy mắt sâu xa dẫn theo vẻ khẩn cầu, chỉ là Nam Tầm không nhìn thấy.

Nàng hất tay Tần Nhạc Hiền, lạnh lùng nói: "Biểu ca dám nói chưa từng làm tổn thương ta? Nếu lúc trước không có Tiểu Bạch cứu ta, ta cũng đã bị người.... Bây giờ người vừa cưới Tam tỷ, cần thận mà sống cùng nàng, đừng tiếp tục đến nhục nhã ta!"

Một điểm sáng cuối cùng nơi đáy mắt Tần Nhạc Hiền tắt rụi, hần cười lạnh liên tục: "Hay, hay, ngày sau ta sẽ không quản người nữa."

Nói xong hần phát tay áo rời đi, có điều mới tới cửa đã thấy Túy Ly Nguyệt đi vào.

Nam Tầm nhìn ánh mắt ác độc của nữ nhân kia, thờ dãi một hơi trong lòng: "Tiểu Bát, phòng chừng nàng ta tưởng ta quyến rũ đàn ông của nàng ta, vì vậy mới lộ vẻ mặt như bắt gian tại giường này."

Hư Không Thú lập tức trả lời: "Nàng nghĩ không sai mà, Tần Nhạc Hiền quyến rũ người, với người quyến rũ hần có khác nhau nhiều sao?"

Nam Tầm....

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Phát sóng trực tiếp, Yêu Vương ăn thịt người

Tần Nhạc Hiên về mặt nhàn nhạt nhìn người vừa đến, hơi nhủ mảy: "Sao nàng lại đến đây?"

Túy Ly Nguyệt giọng the thé: "Nếu ta không đến, làm sao nhìn thấy các người khanh khanh ta ta*!"

*khanh khanh ta ta = anh anh em em

Tần Nhạc Hiên ôm lấy eo nàng ta: "Nguyệt Nhi ngoan, đừng náo loạn, ta tới nhục nhủ nữ nhân này, làm sao khanh khanh ta ta với nàng ta được. Một đóa tàn hoa bại liễu, sao so bằng nửa phần nàng?"

Nam Tầm cảm thán, phụ nữ quả là loại sinh vật kỳ quái. Nàng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Túy Ly Nguyệt lập tức cười rộ lên, thẹn thùng ôm lấy Tần Nhạc Hiên: "Hiên ca ca, chàng nói thật chứ."

"Tự nhiên là thật." Tần Nhạc Hiên cười nâng cằm nàng ta, cúi đầu hôn xuống.

Nam Tầm dôi mắt làm như không thấy, lại không ngờ cách làm này của nàng giống như kích thích hai người kia, động tác của hai người kia càng thêm can rở, rên rì không ngừng, thiếu chút nữa trình diễn một hồi xuân cung sống trước mặt nàng.

Nam Tầm không biến sắc, trái lại có tâm sự dờ ra nhìn bầu trời đêm đầy sao.

Chẳng biết lúc nào, tiếng phóng đăng không còn, lúc Nam Tầm nhìn sang chỉ còn dư lại một mình Túy Ly Nguyệt.

Vốn cũng là mỹ nhân xinh đẹp, nhưng vì căm ghét khiến gương mặt xem ra cực kì dữ tợn.

"Túy Ly Huyền, ta nói cho người biết, cách Hiên biểu ca xa một chút! Bây giờ người xách giày cho chàng cũng không xứng!"

Nam Tầm hít một hơi: "Nhìn ta giống người cần ôm đùi gấp sao?"

Hư Không Thú trả lời: "Tần Nhạc Hiên này không quá mấy năm liền thăng từ Huyền sư sơ cấp đến Huyền vương trung cấp, đúng là kỳ tài ngút trời!"

Nam Tầm ồ một tiếng, nhìn bầu trời đêm lại trở nên buồn ngủ.

Nàng rốt cuộc bị làm sao vậy, tại sao lại cảm giác cơ thể càng ngày càng suy yếu?

Thoảng cái đã trôi qua hai tháng, nghe nói hai tháng này Ma Vực xảy ra nội loạn, Ngũ đại gia tộc nhân tộc và Thanh Long cầm đầu chúng thần thú nhân cơ hội này tấn công Ma Vực. Chúng yêu thú như rắn mất đầu bị đánh tan tác, cuối cùng bị bức ép đến đỉnh Ma Vực, mở ra đại trận phòng ngự Yêu Vương bố trí, lúc này mới ngăn trở nhân tộc cùng thần thú tiến thêm một bước công kích.

Lũ yêu thú giật mình nhận ra sơ đồ bố trí trận phòng vệ ở Ma Vực bị trộm, giữa họ có kẻ trộm!

Rất nhanh, chúng yêu thú liền liên tưởng đến nữ nhân nhân tộc Yêu Vương cưới kia, trong khoảng thời gian ngắn mọi mũi tên đều chỉ về Túy Ly Huyền con gái gia chủ Túy Ly.

Nam Tầm nghe Hư Không Thú đưa tin tình hình thực tế, uất ức đến suýt phun một ngụm máu.

Cái quái gì vậy, tại sao cái gì cũng đổ hết lên đầu nàng?

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, sơ đồ bày trận phòng vệ này sợ là bị cô cô Túy Ly Lam Tâm của nàng trộm được rồi đưa tộc Túy Ly, cho tới kích độc trên người Yêu Vương, nàng suy nghĩ nát óc cũng không biết ai làm. Bằng tính cách giác của Huyết Minh, căn bản không ai có thể đến gần hẳn.

"Tính đi tính lại, kiểu gì cũng bị Yêu Vương ăn, công nôi thì công đi." Nam Tầm nhìn rất thoảng.

Hư Không Thú chợt hỏi một câu: "Người biết lúc trước vì sao bản thần thú nhìn trúng người không?"

Nam Tầm ngập đầu biếng nhác: "Chẳng lẽ vì ta xinh đẹp như hoa?"

Hư Không Thú yên lặng chốc lát, giọng điệu nghiêm túc chưa từng có: "Người người này nhìn như tùy tính, sống thật phóng khoáng, có vẻ ở chung với ai cũng được, nhưng thật ra là kẻ không tìm không phải chưa bao giờ dễ giao phó cảm tình, trời sắp xuống cũng có thể ngủ như lợn chết. Tuy nhiên, một khi người đã đề tâm chuyện gì thì sẽ làm hết toàn lực, chấp nhất đến đáng sợ, người như vậy làm nhiệm vụ tỷ lệ thành công thường rất cao."

"Ai ya làm sao người bỗng nhiên khen ta, ta thật ngượng ngùng." Nam Tầm che mặt e thẹn.

Hư Không Thú.....

Tóm lại thì những câu nó nói phía trước bị đối phương tự động xem nhẹ?

"Tiểu Bát, ta có phải bị ung thư không hả? Ta cảm thấy cơ thể như bị vết sạch, lập tức thành đèn cạn dầu rồi." Nam Tầm ôm lồng ngực mình nói.

Nàng hơi nghiêng mình, dùng tay chống đầu, gương mặt xuất trần thoát tục đã mất hết sắc máu, trắng bệch như tờ giấy.

Lần này, Hư Không Thú trầm mặc rất lâu: "Thực ra, ta nghi ngờ người bị trúng ----"

Còn chưa hết lời, Hư Không Thú như nhận thấy gì, ngữ điệu đột nhiên thay đổi: "Đờ mờ, Yêu Vương phá vỡ nhà giam Chín tầng trời ma chí bảo của Long tộc, hiện đã trốn ra ngoài rồi!"

Nam Tầm nhất thời tim không đau, đầu cũng không đau, sợ đến run rẩy hỏi: "Có người nói lúc Yêu Vương bị giam ở đó bị tộc Long thú hành hạ rất thảm. Tiểu Bát, có cách nào thấy tình huống của Yêu Vương bây giờ không?"

Ngữ khí Hư Không Thú có chút quái lạ: "Người thật muốn nhìn?"

Nam Tầm gật đầu mẫn liệt, sau khi xem cũng có thể chuẩn bị tâm lý.

"Yêu Vương đang trên đường về tâm cung, ta phát sóng trực tiếp cho người ngay đây."

Hư Không Thú vừa dứt lời, Nam Tầm liền cảm thấy hai mắt nóng lên, sau đó nàng liền "xem" được tâm cung Yêu Vương.

"Tại sao lại có một nữ nhân giống ta như đúc ngồi giữa tâm cung?" Nam Tầm cả kinh, nhưng rất nhanh nàng đã hiểu.

Kết giới của Yêu Vương không phải người nào cũng có thể phá tan đi vào, vì vậy nữ nhân bên trong rất có thể là Hồng Trù, có điều không biết Hồng Trù dùng bí pháp gì khiến nàng ta giống nàng như đúc.

Nhưng chẳng lẽ Hồng Trù không biết Ma Vực đã trời đất xoay vần sao? Hay là nàng ta sợ ra ngoài tâm cung không đi vào được nữa, hai tháng qua nàng ta chưa từng rời tâm cung nên cũng không biết ngoài điện xảy ra chuyện gì?

Nam Tầm chưa kịp nghĩ sâu, bởi tâm cung bỗng rung chuyển một trận, hư không bỗng vặn vẹo, một người đàn ông cao to mặc áo ào đen trực tiếp xuất hiện trong tâm cung.

Nam Tầm bị giật mình.

Người đàn ông dù có mặc một thân áo bào đen cũng không che nổi vết thương đầy rẫy trên người hắn. Khắp mình hắn đầy máu me, đặc biệt là trên khuôn mặt vốn đẹp trai vô dục có vài vết roi sâu tận xương, máu thịt tràn ra ngoài, mơ hồ có thể thấy được xương trắng, lại thêm đôi mắt màu máu tàn ra thù hận khắc cốt kìa, cả người như ác quỷ tắm áo mà ra.

"Túy Ly Huyền" trong tâm cung bị dọa đến hoa dung thất sắc, lao đảo lui lại mấy bước, nói có chút hoảng sợ: "Vương, vương ngài làm sao có thể biến thành bộ dạng này?"

Đôi mắt máu tràn đầy thù hận của Yêu Vương thẳng tắp nhìn chằm chằm "Túy Ly Huyền", bỗng nhiên sau một khắc đã biến thành một đôi đồng tử đục đục màu máu!

Hắn đột nhiên há miệng, trên lợi lộ ra hai viên răng ngọc sắc bén, sau đó miệng càng ngoác càng lớn, không quá một lúc đã biến thành một đầu rắn khổng lồ!

Lưỡi rắn thật dài xẻo một tiếng quẩn "Tủy Ly Huyền" vào miệng lớn như chậu máu, đầu người đẹp đi vào miệng rắn, tiếp theo là cơ thể, cuối cùng là hai chân mất một chiếc giày, hoàn toàn bị nuốt vào miệng rắn.

Tất cả xảy ra trong một hai giây ngắn ngủn.

Hình ảnh gián đoạn, Nam Tầm tỳ vào bàn bên cạnh, khom lưng, há mồm.

Nôn, nôn hết sức.

Lần đầu tiên tận mắt thấy hình ảnh Yêu Vương ăn thịt người, dạ dày Nam Tầm không ngừng quay cuồng, bữa cơm cách đây một đêm cũng bị nôn ra.

"Bình tĩnh, bình tĩnh, bị ăn cũng không phải người" Hư Không Thú an ủi như thế.

Nam Tầm che lại dạ dày, muốn khóc không khóc được nói: "Hắn muốn ăn chính là ta, chính là ta!"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Tầm Tầm, coi như tìm được người

Nam Tầm hồi hận, nàng không nên bắt Tiểu Bát mờ Thiên lý nhân. Nàng rõ ràng đã chuẩn bị tốt tinh thần bị ăn, nhưng vừa tận mắt thấy Yêu Vương ăn thịt người, nàng tình nguyện tự dùng đao kết quả cho sớm ngày lên trời, cũng không muốn bị Yêu Vương nuốt vào bụng.

Đình linh linh, đình linh linh.

Trắc yêu linh* ngoài nhà Tủy Ly đột nhiên vang lên giữa bóng đêm tĩnh mịch.

*Trắc yêu linh = chuông cảm ứng yêu quái

Mọi người bị dọa tỉnh, các loại linh thú hí vang đầy sợ hãi.

"Không xong, có yêu thú lợi hại vừa xông vào -- " Không biết là trường lão nào hết lớn, ngay sau đó liền vang lên những tiếng bước chân ngồn ngộn, những tiếng kêu hoảng loạn.

Nam Tầm bỗng thẳng lưng: "Dờ mờ Tiểu Bát! Đừng nói với ta là Yêu Vương tìm tới cửa. Không phải hắn đang ở tâm cung Ma Vực sao?"

Hư Không Thú giải thích: "Có một loại Huyền kỹ gọi là thuận đi, ý là trong chớp mắt có thể xé rách hư không đến bất kỳ nơi nào hắn muốn."

*thuận đi dịch chuyển tức thời

Nam Tầm...

Hư Không Thú nói xong câu đó thì không hề hề rằng nữa, Nam Tầm đoán Yêu Vương đã đến rồi.

Trong nháy mắt, đầu nàng xẹt qua vô số hình ảnh, cuối cùng dừng lại ở cảnh tượng "Tủy Ly Huyền" bị hắn ăn tươi nuốt sống.

Hai chân nặng như chì, thực sự là muốn động cũng không động được.

Vậy là nàng chỉ có thể trở mặt nhìn phía trước, chớp đôi mắt to đen láy ngậm đầy nước...

Bị dọa.

Bóng đêm trước mắt nhẹ khuấy lên, một người mặc áo bào đen máu me be bét xuất hiện trước mặt Nam Tầm.

Mọi mong hắn khẽ nhếch, dịu dàng nói với nàng: "Tầm Tầm, coi như tìm được nàng rồi."

Nước mắt Nam Tầm chảy càng dữ dội, nàng nhìn hắn, khẽ lầm bầm: "Huyết Minh... Rốt cuộc chàng đã tới."

Hai người chậm rãi đi về hướng người còn lại, thâm tình nhìn nhau chăm chú, sau đó cùng giơng tay ra.

Một đôi tay run rẩy muốn đụng vào vết roi trên mặt đối phương, một phe khác lại trực tiếp bóp lấy cái cổ trắng nõn tinh tế.

Nam Tầm bị siết đến không nói được một câu, cổ họng bị chặn lại, chỉ cần đối phương lại dùng thêm chút sức, cái cổ này cũng sẽ cà rắc mà gãy.

"Tầm Tầm, bốn vương đối người không tốt sao? Vì sao phải phản bội bốn vương, hà?" Huyết Minh ghé sát bên tai nàng, giọng trầm thấp mang lạnh lẽo thấu xương.

Nam Tầm muốn giải thích, nhưng cổ nàng sắp bị bóp vụn: "Minh.... Không có.... Phản bội...."

"Tầm Tầm, có nhớ bốn vương từng nói gì không? Nếu người không nghe lời, bốn vương sẽ ăn người từng miếng, từng miếng vào bụng." Huyết Minh ôn nhu nói, bàn tay bóp cổ nàng chậm rãi buông ra.

Nam Tầm có thể thờ dốt, họ khan kịch liệt, nhưng ngay khi người kia vừa buông tay mấy giây, hắn đột nhiên cúi đầu cắn lên bá vai nàng vô cùng tàn nhẫn, xé rách một mảnh da thịt.

Nam Tầm đau đến nước mắt chảy ròng, nhưng vẫn cứ thể nhẫn nhịn không ho một tiếng.

Huyết Minh nhai miếng thịt trong miệng, mọi mong bị máu nhuộm đỏ, chói mắt đến cực điểm.

"Minh, ta chưa từng phản bội chàng, tại sao chàng không tin ta..." Nam Tầm khóc không ra tiếng, giọng tràn đầy oan ức.

Nàng oan ức thật sự, rõ ràng cái gì cũng chưa làm, kết quả cái gì cũng bắt nàng gánh.

Huyết Minh há mồm, hai viên răng ngọc sắc bén đâm thật sâu vào máu thịt chuẩn bị lại cắn một ngụm, nghe được nàng biện giải, hắn khinh thường xì một tiếng, lạnh giọng trào phúng: "Tầm Tầm, người và ta cùng ở chung ngày ngày đêm đêm, kẻ có thể hạ vu độc cho ta đến thần không biết quỷ không hay chỉ có thể là tộc nhân Ngự thú người. Vu độc này thật đúng là lợi hại a, có thể đồng loại hơn nửa tu vi của bốn vương. Bốn vương bị nhốt trong nhà giam Chấn tâm trời ma, ngày ngốc ở đó hai tháng có thừa, người có biết hai tháng này bốn vương bị hành hạ thế nào?"

Nói xong, giọng hắn đột nhiên trầm xuống: "Mà hết thảy, đều bởi Tủy Ly Huyền người ban tặng!"

"Tầm Tầm, bốn vương thật sự thích người, nhưng người lại tính kẻ bốn vương, khó thoát cái chết. Bốn vương nghĩ tới nghĩ lui, không bằng nuốt người vào bụng, như vậy chúng ta có thể hợp hai làm một. Tầm Tầm, người nói xem có được không?"

Cơ thể Nam Tầm không ngừng run khẽ, cảm giác suy yếu lúc trước lại vây đến, lúc này càng thêm mãnh liệt.

Nàng biết mình sắp bất tỉnh, liền dùng một tay ra sức bóp cánh tay hắn, một tay khác nắm chặt vạt áo trước ngực hắn, thờ hồn hèn giải thích: "Huyết Minh, ta không biết vì sao chàng trúng độc, càng không hề tiết lộ sơ đồ trận phòng ngự Ma Vực. Ta ngày ngày ở chung một chỗ với chàng, chưa từng bước khỏi tâm cung một bước, thì làm sao biết bố trận phòng ngự Ma Vực thế nào được? Minh, lúc biết chàng bị bắt ta rất lo cho chàng, thật sự rất lo cho chàng... Ta thật sợ chàng đã chết, thật sợ..."

Nói lời cuối cùng, nàng không nhịn được khóc rung rức lên: "Ta không phải kỳ nữ hiền ngoan lầm lệt trong miệng nhân tộc, ta không biết rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì... Ta chẳng muốn gì cả, chỉ muốn chàng sống sót trở về, Minh, chàng tin ta, tin ta đi mà..."

Ánh mắt Huyết Minh nhìn nàng đầu tiên là trào phúng xem thường, tiếp theo hồ hững, cuối cùng hẳn chậm rãi trợn to mắt, trong mắt hiện vẻ hoảng sợ.

Nam Tầm cảm thấy vẻ mặt hẳn rất kỳ quái, chẳng lẽ vừa nãy nàng diễn quá xuất sắc, Huyết Minh rút cuộc tin tưởng nàng?

Đầu óc có chút trầm, có thứ chất lỏng chảy xuống từ miệng mũi, Nam Tầm ngẩn ra, không khỏi đưa tay lên sờ.

Máu.

Mũi và miệng nàng đều đang chảy máu.

Tầm mắt dần dần nhòe đi, khỏe mắt cũng chảy ra hai hàng huyết lệ.

"Ta, ta đây làm sao vậy?" Nam Tầm không hiểu hỏi.

"Huyết Minh, Huyết Minh, đầu ta thật choáng, mắt cũng không thấy rõ chàng nữa, ta mệt mỏi quá, rất muốn ngủ a..."

Bàn tay Nam Tầm nắm chặt vạt áo Huyết Minh không biết buông ra từ lúc nào, cơ thể cũng chậm chậm ngã xuống phía sau.

Huyết Minh đột nhiên duỗi tay bắt lấy eo nàng, hưng hăng ôm nàng về trong ngực hẳn, giọng nói mang theo tia sợ hãi chính hẳn cũng không nhận ra được: "Tầm Tầm! Tầm Tầm..."

Huyết Minh ôm ngang Nam Tầm vừa muốn rời đi, đã thấy ánh lửa sáng rực ngoài sân.

Khứu giác nhạy bén của linh thú đánh hơi được mùi vị đại yêu, dẫn tộc nhân Túy Ly vây quanh chỗ sân này.

Mọi người chỉ nghĩ là tướng lĩnh yêu thú Ma Vực nào đó, không nghĩ được lại là Yêu Vương!

"Yêu Vương không phải bị nhốt tại nhà giam Chín tâm trời ma của đại nhân Thanh Long sao? Tại sao lại xuất hiện ở đây!" Trưởng lão cầm đầu vừa hãi vừa sợ.

Phải biết nhà giam Chín tâm trời ma này được đúc bằng xương rồng và gân rồng đã ngoài hai trăm ngàn năm, còn dùng Thiên Hóa cực kỳ hiếm thấy chế tác, đúc ra lại đánh thêm mấy đạo cấm chế Thượng cổ, chính là bảo khí Thánh giai Long tộc! Yêu Vương liền chạy thoát dễ dàng như vậy?

"Huyền Nhi!" Trong đám người có một phụ nhân xinh đẹp kêu lên sợ hãi.

Người con gái trong ngực Yêu Vương sống chết không rõ, thất khiếu đỏ máu, trên vai lại bị bết máu thịt, máu tươi chảy ròng ròng nhiễm đỏ quần áo trắng, xem ra vô cùng thảm.

"Đồ nghiệt súc! Ngươi làm gì con gái ta?" Gia chủ Túy Ly, Túy Ly Khánh Thạch biến sắc quát lớn.

Mẹ của Túy Ly Huyền nhìn thấy Túy Ly Huyền đã bị Yêu Vương ăn vài miếng, trực tiếp trợn trắng mắt ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xìên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Ai ya, kỹ thuật diễn không tồi nha

Huyết Minh vốn muốn dùng một ngọn đuốc thiêu hết tòa phủ đệ Túy Ly đến không còn một mống, nhưng hẳn nhìn thấy gã đàn ông trung niên vẻ ngoài giống mấy phần người con gái trong ngực mình liền hạ thủ lưu tình, bàn tay vung lên, một trận khói đen đánh tới mấy lão già cầm đầu kia.

Khói đen bao vây không mồi lửa tự cháy, mấy lão rít gào không ngừng.

Mọi người vội vã dập lửa, lại trong lúc lơ đãng, Yêu Vương máu me đầy mình đã mang thiếu nữ sống chết không rõ rời đi.

"Gia chủ! Mấy vị trưởng lão đã, đã..." Một người bị thống kêu lên.

Mọi người phản hận gần chết nhìn đồng tro đen trước mắt, mấy vị trưởng lão đã bị khói đen của Yêu Vương trực tiếp thiêu thành tro tàn!

Cha Túy Ly Huyền Túy Ly Khánh Thạch siết chặt nắm đấm, gần từng chữ: "Yêu Vương giết hại con gái ta, còn đốt chết năm vị trưởng lão tộc Túy Ly ta, thù này không báo, ta thẹn với liệt tổ liệt tông! Càng thẹn với tất cả tộc nhân Ngự thú! Từ đây Yêu Vương chính là kẻ thù không đội trời chung của tộc nhân Ngự thú, ta Túy Ly Khánh Thạch không tiếc bất kì giá nào cũng phải diệt trừ con nghiệt súc này!"

Khi Nam Tầm tỉnh lại, nàng đang nằm trong ngực Yêu Vương.

Đôi huyết đồng của người kia không hề nhúc nhích nhìn chăm chăm nàng, mọi thứ thấu xương hẳn không thể nuốt nàng vào bụng đã tiêu tan không thấy, thay vào đó là tình yêu nồng nặc nóng rực như dung nham cùng với nỗi hối hận nồng đậm.

Nam Tầm chậm rãi gơ tay lên đụng vào vết thương tràn cả máu thịt trên mặt hẳn, có chút đau lòng nói: "Mấy ngày không gặp chàng, chàng liền biến thành đáng vẻ chẳng ra người chẳng ra quỷ này. Nhưng không sao cả, trong mắt ta, chàng vẫn đẹp tựa lần đầu chúng ta gặp gỡ."

Giọng nàng rất nhẹ, phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ ngủ thiếp đi, nhưng khúc miệng hơi cong khiến gò má tái nhợt gầy gò bỗng có thêm chút sức sống.

Huyết Minh cũng kéo khúc môi: "Là ta đã quên, Tầm Tầm thích nhất khuôn mặt của ta, ta không nên mang đáng vẻ quỷ quái này dọa nàng."

Nói xong, bàn tay hẳn tích tụ một đám khói đen che lên mặt, chờ khói đen tan đi, khuôn mặt tràn đầy vết thương lại trở nên đẹp trai như yêu thần.

Nam Tầm khẽ cười, dùng đầu ngón tay đâm mặt hẳn: "Chàng a, ta chưa có chỗ chàng, chàng nên xử lý vết thương trên người trước đi."

"Được, đều nghe nàng." Huyết Minh nói, giọng nói dịu dàng hiếm thấy.

Hắn làm lành toàn bộ vết thương trên người, chỉ là miệng thương nơi ngực dường như có hơi sâu, thời gian chữa trị lâu hơn chút.

Nam Tầm liền nhận ra được là lạ, lập tức kéo mở áo hẳn, thấy được một hồ máu gai mất ở đó.

"Huyết Minh, nơi này là đàn điền, chẳng lẽ bọn họ mọc... Thú đàn của chàng?" Nam Tầm đau lòng rơi xuống hai hàng nước mắt, nhìn không được vuốt ve hồ máu đó: "Bọn họ làm sao có thể, làm sao có thể..."

Huyết Minh sờ đầu nàng, nhẹ hôn trên chóp mũi không chút sắc máu của nàng, thấp giọng nói: "Tầm Tầm đừng lo lắng. Mặc dù trong người bốn vương có vu độc, bọn chúng cũng đừng hòng làm bốn vương trọng thương. Thú đàn bốn vương không có thất lạc, chỉ là tạm thời đặt ở nơi khác."

Hơi ngừng lại, ánh mắt của hẳn thâm trầm nhìn chăm chăm Nam Tầm: "Tầm Tầm, nàng có biết nàng trúng vu độc, mà thời gian đã lâu?"

Nam Tầm kinh ngạc trợn to mắt: "Minh, chàng nói gì? Ta trúng vu độc ư? Ta trúng vu độc lúc nào chứ?"

Huyết Minh nhẹ nhàng vỗ về cái cổ mảnh khảnh của nàng, nơi yếu ớt này hẳn chỉ cần dùng chút lực là có thể bẻ gãy, nhưng người con gái trong ngực hẳn không để ý chút nào, bại lộ hết thảy nhược điểm trí mạng của nàng trước mặt hẳn.

Người con gái này a... Tại sao lại muốn trêu chọc hẳn chứ, hẳn sẽ không bỏ qua cho nàng, hẳn chắc chắn sẽ không buông tha nàng, cả đời này nàng đừng hòng rời đi hẳn.

"Minh, ta đang nói chuyện với chàng á, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?" Nam Tầm lắc lắc cánh tay hẳn.

Huyết Minh nhìn nàng, động tác dịu dàng gạt mấy sợi tóc rối ra phía sau tai nàng, lạnh nhạt nói: "Ta vẫn một mực nghĩ, đến tận cùng nàng đã hạ vu độc cho ta khi nào, tuy rằng không nhớ nổi nhưng tóm lại người làm chuyện này là

nàng. Vì vậy ta cho là nàng hận muốn ta đi chết, lúc ấy ta rất tức giận, tức giận đến nỗi muốn nuốt nàng vào bụng, như vậy nàng không bao giờ có thể gạt ta nữa. Nhưng khi phát hiện vu độc trong người nàng, ta mới hiểu được.... Tầm Tầm, trước khi nàng đến Ma Vực đã bị hạ một loại vu độc lợi hại, ta ngày đêm hoan hào* cùng nàng, vu độc trên người nàng mới truyền cho ta."

*hoan hào: làm chuyện ấy

Nói đến đoạn sau, đôi huyết đồng của Huyết Minh trào lên sát khí khát máu, quanh thân cũng quấn quanh khí hung ác tối tăm.

Nam Tầm nghe nói như thế, khẽ cười dờ mờ trong lòng: "Tiểu Bát, ta muốn ngươi có ích lợi gì? Ta trúng vu độc quái đản gì ngươi cũng không biết!"

Hư Không Thú cười khan: "Bản thân thì tuy rằng thần thông quảng đại, nhưng cũng không phải toàn năng. Thầy thuốc nhà Tụy Ly còn không tra được đây."

"Ngươi lại dám nói chuyện rồi hà?" Nam Tầm kinh ngạc.

Hư Không Thú hừ một tiếng: "Yêu Vương bị thương thành cầu, ngay cả viên thú đan bá đạo kia cũng cho ngươi nuốt vào, bây giờ dù hần có bốn con mắt bốn lỗ tai cũng không phát hiện được ta."

Nam Tầm ngăn ra.

Huyết Minh cho nàng thú đan của hần?

Tiểu Bát từ trước đến nay sợ Yêu Vương sợ muốn chết lại không sợ hần, vậy hần phải bị thương nghiêm trọng đến cỡ nào?

Nam Tầm nhìn người trước mắt, bỗng hỏi: "Minh, vậy vu độc trên người chàng..."

Huyết Minh khẽ cười cười: "Tầm Tầm yên tâm, đã giải."

Nam Tầm thở phào nhõm, sau đó lại nghĩ đến chuyện gì, sắc mặt khẽ biến, lập tức hỏi: "Thú đan thì sao, thú đan của chàng rốt cuộc ở nơi nào?"

Huyết Minh mỉm miệng, nói có vẻ không để tâm: "Cái này không cần Tầm Tầm lo lắng, nói chung ta sẽ không có chuyện gì."

Nam Tầm đột nhiên đỏ cả mặt, hỏi: "Có phải đặt trong người ta không, có đúng hay không? Chàng nói đi?"

Huyết Minh trầm mặc.

"Chàng lấy về đi, ta không cần! Ta không cần thú đan của chàng, chàng cho ta, chàng làm sao bây giờ? Rõ ràng chàng bị thương nặng như vậy... Ta không muốn, chàng lấy đi, chàng lấy nhanh đi..." Nam Tầm không ngừng lặp đi lặp lại câu này, thái độ quyết tuyệt, ánh mắt nhìn Huyết Minh tràn đầy đau lòng.

Hư Không Thú nhỏ giọng thì thầm một câu: "Kỹ thuật diễn tiến bộ nhanh như thần nhạ, sau này sẽ cho ngươi giải thưởng tân nữ diễn viên."

Về mặt đau lòng của Nam Tầm thiếu chút nữa vỡ tan, cũng may nhận được.

Huyết Minh thủ hết vào đáy mắt về đau lòng trong mắt nàng, cánh tay ôm nàng bỗng siết chặt, cúi đầu xuống liền mạnh mẽ nuốt bỏ mọi nàng, tham lam đòi lấy không biết thỏa mãn.

"A.....a a a....." Nam Tầm dùng hết sức đẩy hần ra, thật vất vả có thể thở dốc, vội quát khẽ một câu: "Nếu chàng không lấy lại thú đan, lần sau đừng hòng lên giường của ta!"

Cũng không biết câu này lấy lòng Yêu Vương nơi nào, càng làm hần sung sướng cười trộm thấp, tiếng cười nặng nề khiến khoang ngực chấn động, truyền qua da thịt tới trong tai Nam Tầm, tâm tình cũng bị cảm nhiễm tốt hơn nhiều.

"Chàng cười cái gì, ta nói thật đấy!" Nam Tầm có chút xấu hổ.

Huyết Minh vừa cười vừa chấn vỡ xiêm y của nàng, không nói hai lời liền ôm ngang nàng đến bên giường, sau đó xoay người đè lên.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyen: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Mở khóa chín chín tám mươi một thức

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Không chờ hần lại gần, Nam Tầm bỗng nổi giận đẩy hần ra: "Chàng không muốn sống nữa à? Vu độc trong người ta còn chưa giải đấy!"

Huyết Minh cười nói: "Vu độc trên người trên người ta đã trừ bỏ hết rồi, mà vu độc trong cơ thể Tầm Tầm đã có thú đan của ta khống chế, tạm thời sẽ không truyền tới trên người ta."

Nói xong, hần kiên định từng chút từng chút hợp hai làm một cùng nàng, bắt đầu lặp đi lặp lại nhấm nháp mỹ vị dưới thân.

Khi Nam * bãi bùn * Tầm mở mắt, đã không thấy bóng dáng người bên cạnh.

"Tiểu Bát, Yêu Vương đi đâu vậy?" Nam Tầm ngáp một cái hỏi.

Lão dâm xà khai trai lần nữa thật đáng sợ, nàng cảm thấy cơ thể của nàng đã không phải của nàng, toàn thân đau nhức vô lực.

Ngữ điệu của Hư Không Thú như bay lên: "Yêu Vương đi sửa trị những con yêu thú không an phận ở Ma Vực á~"

Nam Tầm cười ha hả: "Tâm tình tốt ha, Tiểu Bát?"

Hư Không Thú khả khả nói: "Chỉ một đêm hôm qua, giá trị ác niệm của Yêu Vương liền giảm từ 99 xuống còn 10, sao tâm tình ta có thể không tốt được chứ? Sức mạnh của tình yêu thật là lớn nha, là do ngươi đã khiến Yêu Vương một lần nữa nhận thấy thế giới này ngoại trừ giết giết giết ăn ăn ăn còn có chuyện càng tốt đẹp hơn, ta tính 10 điểm giá trị ác niệm này chờ hần báo thù xong sẽ tiêu tan hết, muah ha ha..."

Nhưng Nam Tầm không cao hứng như nó, trầm mặc chốc lát, nàng bỗng hỏi: "Hần không còn thú đan mà có thể đánh thắng nhân tộc và Thanh Long cầm đầu Thần thú sao?"

Hư Không Thú τότε liền kinh ngạc: "Ngươi đang lo lắng cho Yêu Vương ư? Ngươi, ngươi ngươi ngươi... Không phải ngươi cũng yêu Yêu Vương rồi đấy chứ?"

Nam Tầm kòem một cái: "Ta vẫn nhớ rõ Yêu Vương cắn một miếng thịt trên vai ta đấy, cảm giác kia chưa xót thoải mái làm ta muốn chết đến nơi rồi."

Hư Không Thú ò một tiếng.

Nam Tầm tiếp tục: "Ta càng nhớ rõ hình ảnh Yêu Vương nuốt sống Tụy Ly Huyền già kia, cảnh tượng quá tốt đẹp ta không dám nhìn, nhưng mỗi đêm nó đều phải xuất hiện trong mơ một lần, ha ha."

Hư Không Thú lại ò một tiếng.

Nam Tầm hừ lạnh nói: "Chẳng lẽ ngươi cảm thấy ta là M*? Yêu một con dâm xà hờ chút sẽ ăn ta? Nếu không phải ta thông minh nhanh trí, kỹ thuật diễn hạng nhất, ta đã sớm bị biến thái này nuốt sống rồi!"

*M: masochist 。

Hư Không Thú: "Ai nha, không có là tốt rồi, ta không phải sợ ngươi sa vào mả. Ngươi phải biết tất cả những thứ này đối với ngươi mà nói đều là giả, mục tiêu của ngươi là trở lại thế giới của ngươi, đừng quên sơ tâm cơ ~"

Nam Tầm nhìn viên dạ minh châu khảm trên tường, đôi mắt đen nhánh bị ánh sáng mờ ảo phản chiếu đặc biệt sáng sủa.

Nàng vẫn rất tỉnh táo.

Có lẽ một lúc nào đó Huệt Minh đối nàng tốt nhất, nàng cũng từng rung động trong nháy mắt, nhưng xưa nay nàng luôn là một kẻ vô tình lý trí đến gần như lạnh nhạt, vẫn luôn nhớ rõ mục đích của chính mình.

Lại nói, nếu không phải nàng may mắn, EQ cao, nàng con mẹ nó thật sự đã bị Huệt Minh ăn rồi! Là thật không phải giả.

Yêu Vương mỗi ngày sẽ biến mất trong chớp lát, thời gian còn lại thì ở tám cung, không biết xấu hổ mà dè dặt Nam Tầm lẫn lộn lộn.

Vừa bắt đầu chỉ là đơn thuần dè ép, sau đó không biết Yêu Vương được ai chỉ điểm thế nhưng đột nhiên thông suốt, thay đổi vô số chiến trường, trên bàn trang điểm, trên bàn đá, trên sàn nhà, thậm chí trên tường.

Tư thế cũng giải khóa chín chín tám mươi một thức tùy theo sân, chơi đến vui về vô cùng.

Nam Tầm rất muốn mắng người, nhưng mỗi lần ngay cả sức lực mắng người nàng cũng không còn.

"Tầm Tầm, ta đã cho người đưa chiến thư đến nhân tộc và tộc thần thú, ước định một trận chiến mười năm sau, đến lúc đó mặc kệ kết quả thế nào, hai bên sẽ ngừng khai chiến vạn năm, bảo đảm đại lục Ngân Xuyên vạn năm hòa bình." Bàn tay Huệt Minh hạnh kiểm xấu vuột ve nơi thịt mềm bên hông Nam Tầm, theo động tác lưu manh như vậy là khẩu khí vô cùng đứng đắn.

Nam Tầm uể oải ừ một tiếng, giờ ngón tay mềm nhũn chỉ lỏng ngực mình, nói: "Minh, vu độc trên người ta đã không còn nữa, chàng thu hồi thủ đoạn đi thôi."

Huết Minh yêu thương đuôi lười rần rần bởi môi nàng, trong mắt mang cười: "Tầm Tầm có biết thiên hạ này có bao nhiêu kẻ muốn lấy thủ đoạn của ta, thứ người khác luôn mơ tưởng sao nàng luôn khinh thường như thế?"

Đối với lười rần làm loạn trên mặt nàng, Nam Tầm thấy nhiều đã không cảm giác quái lạ nữa, nghe vậy trả lời khá nghiêm túc một câu: "Ta chỉ không muốn chàng có chuyện, thời gian mười năm đối với chàng như trong nháy mắt, chàng phải nắm chặt thời gian khôi phục thực lực mới được."

Nói xong lời này Nam Tầm quay ra nói với Tiểu Bát: "Ta cảm giác mình thật cận bã nha, các loại lời âu yếm đều có thể hạ bút thành văn, tuy nhiên cũng phải nhờ "tình thoại bảo điển" Tiểu Bát người tặng cho ta."

Cũng không biết có phải gần đây Yêu Vương khôi phục không sai biệt lắm, số lần Tiểu Bát đáp lời càng ngày càng ít, lần này không đáp lại nữa.

Lời âu yếm của Nam Tầm quả nhiên khiến Huệt Minh động lòng, hần nhéo mũi Nam Tầm, cung chiêu trong ánh mắt như muốn tràn ra: "Được, đều nghe Tầm Tầm, ta sẽ mau chóng kết thúc tất cả những chuyện này. Không phải nàng nói muốn đi du sơn ngoạn thủy sao? Chờ trận đại chiến này kết thúc, ta sẽ đi cùng nàng."

Nam Tầm vui vẻ vòng lấy cổ hắn: "Đây là chàng tự nói đấy."

Nói xong liền chủ động hôn lên môi hắn, nói dứt quãng: "Mau tới lấy thủ đoạn."

Huết Minh cười ra tiếng, lười dài treu đùa một trận, mới vươn vào cơ thể nàng lấy ra viên thủ đoạn màu máu.

Mười năm ở Ma Vực thấm thoát trôi đi. Mười năm này, Huệt Minh và Nam Tầm sống như đôi vợ chồng già, Nam Tầm mỗi ngày sẽ nấu cơm chờ Huệt Minh, Huệt Minh ban ngày xử lý xong chính vụ sẽ chạy về ăn cơm cùng nàng.

Dù là ai cũng không nghĩ đến, Huệt Minh đã từng là một con yêu thú khát máu thích ăn thịt sống uống máu tươi nay đã biết thuần thực cầm thú, gấp một đồng rau xanh vào trong bát Nam Tầm, về mặt cung chiêu nói: "Suốt ngày ăn thịt làm sao được, mau ăn chút rau cải đi."

Nam Tầm không thịt không vui, vừa nhìn thấy một đồng rau trong bát lập tức biến sắc, hừ hừ một tiếng, gấp một đĩa củ cải thái sợi vào bát Huệt Minh, cười đến mặt mày cong cong: "Minh, ăn nhiều củ rốt có lợi cho cơ thể nha."

Thuận lợi nhìn thấy mặt Huệt Minh đổi sắc, Nam Tầm cười ha ha.

Trong lúc vô tình nàng phát hiện Huệt Minh cực kì căm ghét ăn củ rốt, thực ra loại rau củ này cũng không tính là củ rốt, chỉ là vị và màu sắc rất giống củ rốt, nàng coi nó như củ rốt.

Một khi Huệt Minh bắt nạt Nam Tầm, Nam Tầm liền làm củ rốt ăn. Mấy ngày nay bị người nọ chơi đùa quá mức, trong lòng nàng khó chịu, gần như ngày ngày đều làm một bàn toàn củ rốt thái sợi.

Tuy Huệt Minh biến sắc, nhưng vẫn nghe lời ăn hết củ rốt Nam Tầm gấp cho hắn, sau đó nghiêm mặt nhìn nàng: "Được rồi, nàng cũng mau ăn hết rau trong bát đi, không được chứa một cọng."

Nam Tầm chỉ có thể mang về mặt đau khổ ăn củ cải xanh.

Đội hai người đã no nê, không biết cùng nghĩ đến cái gì, cùng nhau im lặng.

"Minh, ba ngày nữa chính là ngày đại chiến." Nam Tầm mở miệng nói.

Huết Minh ừ một tiếng: "Nàng yên tâm, ta sẽ không sao cả. Đội cho trận chiến này kết thúc, mặc kệ kết quả thế nào, hai phe phải tuân thủ ước định đình chiến vạn năm."

Nam Tầm đưa tay đan mười ngón tay cùng hắn: "Chàng nhất định phải trở về bình an, chàng hứa với ta đi."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 30: XO, mỹ nam hóa rắn

"Được, ta hứa nhất định sẽ không rút cọng lông nào về gấp nàng." Huệt Minh cười nhạt nói.

Nói xong, Huệt Minh bỗng biến ra một vòng tay xấu từ chuỗi hạt châu đỏ như máu, sau đó đeo lên cổ tay nàng, trầm giọng dặn dò: "Vòng tay này làm từ vây cứng rắn nhất trên người ta, trừ ta ra, bất luận kẻ nào cũng không thể tháo xuống. Nếu nàng gặp chuyện gì, cứ lắc nó rồi kêu tên ta ba tiếng, dù xảy ra chuyện gì ta cũng lập tức chạy đến tìm nàng."

Nam Tầm tò mò nhìn vòng tay chăm chú, lung lay mấy cái, sau đó kêu Huệt Minh ba tiếng, cười hí nhát hỏi: "Là như vậy sao?"

Huết Minh bóp nhẹ mũi nàng, môi mỉm cười lên: "Đúng, chính là như vậy."

Đội Huệt Minh rời đi, Nam Tầm lười biếng ngáp dài: "Tiểu Bát, mười năm nay ta chưa từng ra cổng một bước, sắp quên mặt trời ngoài kia ra sao rồi."

Ồi, nàng đây có tính là bị bao nuôi?

Năm nó nàng bị Yêu Vương dùng cổ kiệu trắng khênh về Ma Vực, chưa từng báỉ thiên địa nên không được coi là vợ hắn, mà nàng cứ như tình nhân Yêu Vương nuôi, cả ngày giấu giấu điểm điểm.

Nam Tầm ngây ngốc ở Ma Vực lâu như vậy, yêu thú gặp qua diện mạo của nàng cũng không có mấy.

Còn về cổ kiệu màu trắng, Nam Tầm từng hỏi Huệt Minh lý do, kẻ này mặt vô tội nói, vì hắn cảm thấy màu trắng rất hợp nàng nên cố ý sai người nhất định phải làm cổ kiệu trắng, còn dùng tơ tằm tuyết vạn năm.

Nam Tầm nghe xong dờ khóc dờ cười.

Hư Không Thú cũng ngáp theo nói: "Mỗi ngày xem các người tình tứ sắp lóc mù mắt ta rồi. Tin tức tốt đấy, giá trị Yêu Vương chỉ còn 5 điểm."

Nam Tầm chống cằm hỏi: "Chờ ta tiêu trừ hết giá trị ác niệm của Yêu Vương, có phải ta sẽ phải lập tức rời khỏi thế giới này?"

Hư Không Thú nói: "Là như vậy không sai, cho người nhiều lắm hai ba ngày dừng lại."

Nam Tầm đột nhiên im lặng không nói gì nữa.

Trận chiến này nhất định quy mô chưa từng có. Vì thần gây họa tới dân chúng vô tội và sinh linh bốn bề, yêu thú cùng nhân tộc và Thần thú định địa điểm chiến tranh ở một mảnh cánh đồng hoang vu, cánh đồng hoang này chiếm

diện tích mấy trăm dặm, cho dù là Đại năng giả Đế giai đối chiến, kích thước chiến trường cũng coi như đủ.

Buổi tối trước ngày khai chiến, Huyết Minh theo thường lệ ôm Nam Tầm áp chảo bánh nướng.

Nam Tầm rằm rì dưới thân hần, nằng lại chẳng muốn động, toàn bộ tùy đối phương dẫn vật.

Thời điểm đang áp chảo bánh nướng hăng say, Huyết Minh bỗng hôn vành tai nàng, giọng ôn hòa nói gì đó.

Đầu óc Nam Tầm đang quay mòng đây, không nghe rõ hần nói gì, chỉ cho là hần vừa nói lời âu yếm, liền mơ màng ừ một tiếng.

Trong phút chốc, đôi huyết đồng của Huyết Minh sáng lên, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm nàng.

Nam Tầm thấy mà sợ hãi, yếu ớt hỏi Hư Không Thủ: "Tiểu Bát, hình như vừa nãy ta vừa đáp ứng chuyện gì đó không nên đáp ứng."

Hư Không Thủ đương nhiên không trả lời nàng.

Có điều Nam Tầm loáng thoáng nghe được Tiểu Bát cười trên sự đau khổ của người khác, trong lòng càng run rẩy.

Bỗng nhiên một khắc đó, con người của Nam Tầm đột ngột co rút lại, trái tim như muốn pằng một tiếng nổ tung.

Yêu Vương một giây trước còn là mỹ nam tuyệt sắc, trong nháy mắt đã biến ra thú thể hoàn chỉnh -- Tử Trảo Xích Huyết Đằng Xà!

Nam Tầm bị sợ choáng váng, ánh mắt ngây ngốc nhìn đầu rắn khổng lồ trên đỉnh đầu, thân rắn màu đỏ thô to quấn quanh cơ thể trần truồng của nàng một vòng lại một vòng chỉ chứa cổ và đầu, hai chân trước như móng rồng chống hai bên nàng, đôi cánh đỏ đậm to lớn che đầy một người một thú bên trong.

Cái lưỡi rắn màu hồng liếm liếm khuôn mặt nhỏ của Nam Tầm, đôi huyết đồng như xích điểm trùng trùng nhìn nàng.

Nam Tầm đã sớm thấm roi lệ đầy mặt, nhưng mặt ngoài không tỏ vẻ chút nào, một lần nữa an ủi trái tim cuồng dại trong lồng ngực, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy đầu rắn kia, hơi ngửa đầu hôn lên miệng rắn.

.....

Ngày hôm sau, Yêu Vương đã lao tới chiến trường, Nam Tầm chôn mặt trong gối không muốn gặp người.

Hư Không Thủ ho nhẹ: "Ngaoan, ác mộng tối qua đã đi rồi, giá trị ác niệm của Yêu Vương chỉ còn 1 điểm nha, chúng ta rất nhanh có thể rời khỏi thế giới quái đản này ~"

Nam Tầm nhấc đầu lên, con mắt đỏ ngầu: "Tiểu Bát, ta có thể tin người sao?"

"Đương, đương nhiên! Người không tin ta còn có thể tin ai?"

Trận đại chiến nhân thú này chưa ngoài ba năm là chưa thể kết thúc. Có Nam Tầm nhắc nhở, lần này Huyết Minh không lại bỏ dối Nam Tầm, trực tiếp tặng nàng một nhẫn trữ vật có thể chứa cả đồ sống. Đây chính là bảo khí Đế giai, trâu bò không thể tả, Nam Tầm đeo lên liền yêu thích không muốn tháo ra.

Trong nhẫn trữ vật nuôi không ít linh thảo linh quả linh thú, Nam Tầm đôi bụng có thể lòi một con linh thú ra nướng ăn, hoặc hái chút rau ăn.

Nam Tầm ăn no liền ngủ, ngủ no liền ăn, cuộc sống trôi qua không khác gì sáu gạo.

Cuộc sống như thế chẳng mấy chốc đã qua năm tháng, Nam Tầm nhéo hống mình, hơi thương cảm nói: "Tiểu Bát, người có thấy ta mập lên một chút hay không?"

Hư Không Thủ xì một tiếng: "Cả ngày ăn không ngồi rồi, chỉ mập một chút mà không phải hai chút là người nên vui mừng khôn xiết rồi."

Nam Tầm than thở: "Không phải vậy thì ta còn có thể làm gì? Máy cuốn sách Huyết Minh tìm cho ta, ta đã xem xong rồi."

"Nếu không, ta phát sóng trực tiếp cho người Yêu Vương đại chiến với nhân tộc, thần thú?" Hư Không Thủ chọt đề nghị.

Nam Tầm hơi do dự: "Có phải rất đẫm máu hay không?"

Hư Không Thủ liền nói: "Ngay cả cảnh Yêu Vương ăn thịt người người cũng thấy, còn sợ càng máu me?"

Nam Tầm ngẫm lại cũng đúng, liền đồng ý.

Bởi sớm chuẩn bị tâm lý, Nam Tầm nhìn tới cảnh tượng cụt tay gãy chân cũng có thể mặt bình tĩnh xem tiếp.

"Dờ mờ Tiểu Bát! Người mau nhìn, giữa chiến trường có một con rồng dài màu xanh thật đẹp thật uy vũ! Lê nào đây chính là Thanh Long đứng đầu Thần thú trong miệng mọi người?" Nam Tầm kích động nói.

"Còn có nơi đó, người nhìn kia, mấy con rắn đen mọc cánh kia có phải Thần thú Đằng Xà?" Nam Tầm vội vã chỉ về một nơi khác.

Trước đây không lâu Nam Tầm mới thấy qua thú thể của Huyết Minh nên liếc qua cũng biết thứ kia là Đằng Xà.

So sánh với nhau, thú thể của Huyết Minh Tử Trảo Xích Huyết Đằng Xà chẳng qua là có thêm bốn cái móng đỏ như móng rồng, vây quanh thân càng sắc bén, gai nhọn trên lưng càng sắc nhọn dọa người, màu sắc cũng không đen như mực mà đỏ đậm như máu, ngoài ra cũng chẳng khác nhau nhiều.

Theo lý thuyết, Tử Trảo Xích Huyết Đằng Xà tuy là Đằng Xà biến dị, tính cách hơi khát máu, nhưng không thể phủ nhận một điều, trên người hần cũng chảy huyết mạch Đằng Xà, hần đã từng là tộc nhân Thần thú Đằng Xà.

Nhưng những Đằng Xà này vì sao lạnh lùng vô tình như vậy, nhất định phải gài Huyết Minh vào chỗ chết?

Huyết Minh từng nói, khi bé hần sinh ra không giống anh chị em, nhận hết mọi loại bất nạt. Hần vẫn nhẫn nhịn thiên tính khát máu trong xương, yên lặng mà thừa nhận tất cả, chưa từng đáp trả, nhưng dù có thế, hần cũng không thích không được tàn thành.

Mãi đến một lần, hần thực sự không nhịn được ăn sống một con lợn hoang da hồng có răng nanh.

Cách hần ăn quá đẫm máu, hần trực tiếp đâm móng vuốt vào trong bụng con lợn này, lòi hết nội tạng của nó bắt đầu gặm, ăn đến máu me đầy mặt.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xìên: Vài Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Kinh sợ, Tử Trảo Xích Huyết Đằng Xà

Một màn đâm máu này trùng hợp bị anh cùng cha khác mẹ của Huyết Minh nhìn thấy, lúc đó Đằng Xà vẫn tuổi nhỏ đã bị Huyết Minh dọa sợ rồi, nhưng hần nhẫn nhịn nỗi sợ hãi bày ra một mưu lớn.

Hần đánh ngất mắt ấu tề* Đằng Xà vừa bị yêu thú làm trọng thương rồi mang tới địa bàn săn mồi của Huyết Minh, sau đó làm thuật pháp che mắt lên ấu tề.

*ấu tề: động vật còn nhỏ hoặc mới sinh

Lúc này Huyết Minh thấy không phải một ấu tề Đằng Xà, mà là một con lợn hoang da hồng, hần cần từng miếng con lợn hoang da hồng này vào bụng.

Hần không biết tất cả những chuyện này đều do anh cùng cha khác mẹ bày ra, hần tàn nhẫn ăn đồng tộc của mình, hơn nữa còn là một ấu tề bị thương

Tất cả bị các trưởng lão tộc Đằng Xà tận mắt nhìn thấy, bị sự khát máu tàn nhẫn của hấn dọa đến.

Huyết Minh đã từng giải thích, chỉ là bất kể hấn giải thích thế nào, những Đằng Xà kia cũng không chịu tin, chúng chỉ tin tưởng đôi mắt mình nhìn thấy, ngay cả cha mẹ ruột của Huyết Minh cũng thấy sợ hấn tàn bạo, lấy hấn làm hồ thẹn.

Huyết Minh cứ như vậy vị tử hình tại chỗ, không một ai tin hấn, tất cả mọi người đều muốn hấn chết.

Vì hòa vào tộc nhân, hấn cố nén thiên tính khát máu, quay đầu nhìn lại thứ gì cũng không đạt được, vậy là hấn hắc hóa, đánh đổi nửa mạng sống trốn ra tộc Đằng Xà, từ đây bắt đầu bắt chấp tất cả tự do phóng thích thiên tính của mình, muốn ăn linh thú gì cứ há mồm mà nuốt, cách ăn muốn bao nhiêu tàn bạo có bấy nhiêu tàn bạo.

Hấn không ngừng cắn nuốt, năng lực càng ngày càng cường đại, sau lại ăn tươi nuốt sống Yêu Vương tiền nhiệm rồi trở thành Yêu Vương mới, tiếp tục tự do tùy tính.

Cứ như vậy, hung danh Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà truyền xa, nhân tộc và Thần thú nghe đến thì biến sắc, tộc Đằng Xà coi hấn làm hồ thẹn, vì diệt trừ tên bại hoại này thậm chí hợp tác cùng đối thủ một mắt một còn- tộc Long Thú.

Lúc Huyết Minh nói tới những chuyện này, sắc mặt bình tĩnh đến đáng sợ, Nam Tầm lại đau lòng hấn.

Huyết Minh cũng từng là một đứa trẻ, cũng từng đơn thuần, chỉ tiếc ông trời nhất định phải biến hấn thành một con hung thần chỉ thú khát máu.

Nam Tầm nghĩ tới đây, lập tức chẳng còn hào cảm với những con Đằng Xà giữa chiến trường kia, ngay cả Thanh Long uy vũ nàng cũng cảm thấy khinh thường.

"Tiểu Bát, ngươi có thấy Huyết Minh không? Sao ta lại không thấy hấn?" Nam Tầm hỏi.

"Cái điểm đen nhỏ kia không phải hấn sao." Hư Không Thú nói.

Nam Tầm hít mắt xem xét hồi lâu, mới nhìn thấy một điểm đen nhỏ trên đầu một con Hắc Cự Mãng hai đuôi, con cự mãnh này vốn màu đen, mà hấn cũng mặc một thân áo bảo đen, thực sự khó có thể nhận ra.

Nam Tầm nhìn tới Huyết Minh, ánh mắt vẫn luôn dõi theo hấn, nhìn hấn đứng trên hắc mãng phóng đại chiêu, khối đen xích huyết lợi hại bị hấn tùy tay vung lên liền quần trắng về hướng mục tiêu, thiêu đến cả thần thú cả Đại năng Đế giai nhân tộc kêu thảm thiết không ngớt, rất nhanh đã hóa thành đồng tro tàn.

"Biến thái nhà ta thật lợi hại quá a...." Nam Tầm cảm thán.

Mất thấy Thanh Long dẫn dắt với con tạp long* áp tới từ chính diện, mà mấy con Đằng Xà vây lại từ phía sau, Nam Tầm hít thở căng thẳng, bực tức nói: "Cây nhiều đánh ít, quá không biết xấu hổ!"

*tạp long: rồng không chính thống, sinh ra do Thanh Long tạp giao.

Hư Không Thú nói: "Đừng nóng vội, biến thái nhà ngươi có khả năng lắm, chờ xem đi."

Từ từ, biến thái thì biến thái, nó còn thêm hai chữ "nhà ngươi" vào làm gì?

Ngay lúc Hư Không Thú vừa dứt lời, điểm đen trên đầu hắc mãng bay xèo ra ngoài.

Một luồng khói đen nồng nặc nhanh chóng hội tụ xung quanh điểm đen, hình thành một đám mây đen lớn.

Thời khắc này, hết thấy yêu thú, nhân tộc cùng thần thú đang ác chiến đều dừng lại, đồng loạt nhìn trân trân về đám mây đen lớn này, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi hoặc kiêng kỵ.

Nam Tầm cũng tròn to mắt nhìn phía này.

Chờ mây đen tan đi, một quái vật khổng lồ che kín bầu trời hiện hình.

Thấy rõ dáng vẻ quái vật khổng lồ, miệng Nam Tầm ngoác thành chữ O. Thân thú của Yêu Vương lần trước nàng nhìn thấy quả thật nhỏ hơn bây giờ gấp bội lần! Hơn nữa lúc đó ánh sáng tầm cung mập mờ, hai người lại đang làm chuyện đáng xấu hổ, cho nên nàng căn bản không nhìn kỹ thân thú Yêu Vương.

Nhưng hôm nay...

Hung thú này chỉ hiện ra thú thể đã khiến vạn vật sinh lòng sợ hãi muốn lui bước.

Đôi cánh xương xẩu to lớn giãn mở cơ hồ che đầy hơn nửa bầu trời. Trên thân rắn khổng lồ cứng rắn là vảy đỏ xích huyết rậm rạp phủ kín. Bốn trảo trước sau, đầu móng sắc nhọn. Trên đầu rắn, một đôi mắt rắn đỏ sẫm có hằn khi khát máu tràn ra. Dọc từ đỉnh đầu xuống sau lưng mọc lên hàng loạt gai sắc bén nhìn như bị cắm vào vụn mũi dao nhỏ máu. Cái miệng lớn như chậu máu há ra, có thể thấy được đôi răng nọc lóe ánh bạc dọa người!

Nam Tầm sờ lồng ngực mình, trái tim của nàng thật quá mạnh mẽ, trước đây không lâu còn ôm ấp hôn hít với con hung thú như thế.

Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà hiện ra thú thân đơn giản thô bạo, trong nháy mắt đã nuốt hết một đám Đại năng già nhân tộc, những Đại năng già kia đều là những kẻ phần khởi chiến đấu mở đường trên tiền tuyến, trình độ ít nhất cũng là Hoàng cấp trở lên, vậy mà ngay cả cơ hội gây dựa cũng không có liên bị Yêu Vương nuốt sống.

Nam Tầm rung mình.

Tuy rằng nàng đã xem qua cảnh Huyết Minh ăn thịt người, nhưng hôm nay vẫn có chút... Những người này vẫn đang sống sờ sờ a, trong chớp mắt đã tiến vào bụng Yêu Vương.

"Không xem được không cần miễn cưỡng." Hư Không Thú hiểu ý nói, sau đó tắt đi phát sóng trực tiếp.

Nam Tầm khá tức, nhưng nghĩ đến những hình ảnh vừa này, vẫn ngoan ngoan tiếp thu ý kiến của Hư Không Thú.

Vừa chuẩn bị nằm xuống, Nam Tầm đột nhiên cảm giác được toàn bộ tầm cung chấn động.

"Là kết giới, có người động kết giới ngoài tầm cung." Về mặt Nam Tầm biến đổi.

Người và yêu thú bên ngoài muốn nàng chết nhiều lắm, bây giờ Yêu Vương lại đang ở chiến trường cánh đồng hoang, cách Ma Vực quá xa, kết giới này mặc dù có hấn khống chế, thực lực lại không mạnh mẽ bị kíp lúc hấn ở Ma Vực. Nếu thật có nhân vật lợi hại nhất quyết muốn phá tan kết giới này, cũng không phải không thể.

Nam Tầm nghe tiếng rầm rầm, tim cũng nhảy theo thành thịch.

"Đang phá kết giới là một con Đằng Xà, bên cạnh còn có vị biểu ca cầm thú của người." Hư Không Thú nói.

Nam Tầm hơi thở phào nhẹ nhõm, ít nhất không phải những yêu thú mới lời chưa nói liền ăn thịt người kia.

"Đừng rồi, còn có cha ngươi nữa." Hư Không Thú do dự bổ sung.

Nam Tầm lập tức vui vẻ: "Ông ấy cho là ta bị Yêu Vương nhốt nên đến cứu ta?"

Hư Không Thú trầm mặc một hồi, trả lời: "Có lẽ vậy."

Nam Tầm nghe khẩu khí của nó có cái gì không đúng, nhưng lúc này chưa nghĩ nhiều.

Đã có cha già của nàng ở, Đằng Xà và biểu ca cầm thú hấn sẽ không gây bất lợi cho nàng.

Những tiếng rầm rầm nghe khiến lòng người run sợ, nhưng những người bên ngoài kia còn đang không biết một mồi phá hư kết giới.

"Cha ngươi dùng bí pháp nghịch thiên mượn lực, hơn nữa có một con Thần thú Đằng Xà, kết giới này sợ rằng chẳng mấy chốc sẽ bị phá tan." Hư Không Thú nhắc nhở.

Cái gì? Nghịch thiên mượn lực?

Nam Tầm hô khẽ: "Ông ấy điên rồi? Đây chính là một trong những loại cảm thuật phản phệ lợi hại nhất, ông ấy dám sử dụng bí thuật bậc này, cũng không sợ Thiên Đạo bắt dung!"

Nhưng nghe được bên ngoài tầm cung oàng một tiếng kịch liệt, sau một khắc cửa lớn tầm cung bị một chương vỡ nát.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Bị chém một nhát đau phát khóc

Nam Tầm vừa liếc thấy cha hồ của nàng, trong lòng lo lắng chạy nhanh đến đón: "Cha, làm sao cha lại đến ---"

Chát!

Nam Tầm còn chưa dứt lời, Túy Ly Khánh Thạch đã tát vào mặt nàng làm nàng ngã lăn ra đất, khóe miệng chảy máu, mắt nổ đom đóm.

Nam Tầm ôm khuôn mặt bị đánh sưng, khó tin nhìn cha hồ, rít gào với Tiểu Bát: "Ta con mẹ nó lo ông ấy gặp chuyện, vậy mà ông ấy bay thẳng tới tát ta? Đây con mẹ nó là cha đẻ của Túy Ly Huyền sao?"

Hư Không Thú trả lời: "Thật là."

Cha nàng Túy Ly Khánh Thạch chỉ vào nàng, tức giận mắng ra tiếng: "Con bất hiếu, bất hiếu a! Còn một cha người tướng người chết thâm trong tay Yêu Vương, nhưng không nghĩ người cầu kết làm việc xấu cùng súc sinh kia! Toàn bộ tộc nhân Ngự thú đang ở ngoài kia chống lại Yêu Vương, người lại sống nhàn nhõ trong tầm cung của hắn! Nếu không có đại nhân Hắc Trạch nhìn thấy tận mắt, cha còn không dám tin tưởng, người người... người thật thẹn với người nhà Túy Ly!"

Gã đàn ông mặc áo màu xanh đen bên cạnh duy trì vẻ lạnh nhạt nói: "Gia chủ Túy Ly, những lời răn dạy đề sau hãy nói, bây giờ chính sự quan trọng."

"Đúng vậy, đương. Chúng ta nên nghe đại nhân Hắc Trạch làm chính sự trước đi, ta tin biểu muội chỉ bị ma quỷ ám ảnh nhất thời, trở về khuyên nhủ là có thể hối cải làm lại từ đầu." Tần Nhạc Hiến theo sau phụ họa.

Nam Tầm nghe ba người này, trực giác có chuyện không ổn sắp xảy ra.

Nàng không muốn rời đi nơi này, nhưng trước mặt ba người này, nàng căn bản vô lực phản kháng.

Nam Tầm bị cha hồ đánh ngất rồi vác đi.

Vào thời khắc kết giới ngoài tầm cung bị phá vỡ, đồng tử dựng đứng của Tử Trảo Xích Huyết Đằng Xà giữa chiến trường chợt co rụt lại, bắn huyết quang bốn phía. Hắn muốn trở về tầm cung, không ngờ bị mấy con rồng thối và Đằng Xà cuốn lấy không thể phân tâm chút nào. Thanh Long còn thừa lúc hắn thất thần mà phá một miệng máu trên lưng hắn, bây giờ hắn muốn xé rách hư không rời chiến trường đơn giản là chuyện xa vời.

Huyết Minh nồn nóng không thôi, cuối cùng càng lúc càng giết chóc tàn bạo.

Nam Tầm vừa tỉnh lại đã thấy vài người đứng xung quanh: cha nàng, mẹ nàng, biểu ca cầm thú, còn có vị kia gọi Đằng Xà Hắc Trạch.

Mẹ nàng vừa kéo tay nàng vừa khóc không ngừng: "Huyền Nhi, tại sao con có thể làm chuyện hồ đồ này? Yêu Vương là ai chứ, hắn ăn thịt người, khát máu tàn bạo, mười năm trước còn giết mấy vị trưởng lão tộc ta! Con làm sao có thể bị hắn đầu độc? Lê nào con đã quên mình là tộc nhân Ngự Thú, là con gái gia chủ Túy Ly!"

Nam Tầm biết cha mẹ hồ của nàng thật thương nàng, nhưng nghe xong những lời này trái tim của nàng lại rét lạnh.

Lúc trước họ đưa nàng đi Ma Vực hòa thân, có từng vì nàng mà cân nhắc nhiều như vậy? Lê nào vì đại nghĩa chôn xác trong bụng Yêu Vương mới là chết có tôn nghiêm, mà bây giờ nàng sống thật tốt là sai rồi?

Nàng tự nhận chưa làm bất cứ việc gì đáng xin lỗi nhân tộc, chẳng qua chỉ "yêu" phái Yêu Vương mà thôi, chẳng lẽ cứ như vậy bị thế nhân bắt dung?

Nam Tầm bỗng cười gượng cợt, gương mặt nhìn cha mẹ hồ của nàng, nhẹ giọng nói: "Cha và mẹ có biết năm đó mấy vị trưởng lão họ vu độc cho con? Từ giờ khác tuyến con đi hòa thân, con chỉ là quân cờ tên gọi hy sinh vì đại nghĩa của họ thôi, trong mắt họ con đã sớm là người chết."

Túy Ly Khánh Thạch nghe nói vậy, ánh mắt lấp lánh cực xấu hổ: "Huyền Nhi, chuyện đó sau này cha mới biết. Có thể mấy vị trưởng lão hồ thẹn với con, nhưng nhiều năm qua họ cúc cung tận tụy vì nhà Túy Ly, tất cả quyết đoán cũng vì gia tộc này, cũng vì muốn dân trăm họ khắp thiên hạ. Yêu Vương một ngày chưa bị diệt, thiên hạ khó được thái bình."

Nam Tầm hơi nhếch miệng rù rì: "Vi vậy nên con đáng chết sao?"

Túy Ly Khánh Thạch tái xanh mặt: "Đừng nói nữa! Người ở bên Yêu Vương đã là bôi nhọ cửa nhà, cha cũng tình nguyện người chết dưới vu độc!"

Mẹ nàng ôm nàng khóc: "Huyền Nhi, đừng cãi cha con, con cứ ngoan ngoãn nhận sai đi, mẹ van con đấy."

Nam Tầm trầm giọng: "Ta không sai. Các người bắt ta tới không phải muốn lấy mạng ta sao? Nếu là vậy thì ta ray đi."

Hư Không Thú bị thái độ bất khuất của nàng dọa sợ, tán thưởng tự đáy lòng: "Nhìn người bây giờ rất giống nữ anh hùng sắp chịu chết, đẹp trai cực kỳ."

Nam Tầm lập tức trả lời: "Tiểu Bát, lẽ nào người không nhìn ra ta đang câu giờ sao? À nha, biến thái nhà ta làm sao chưa tới cứu ta, còn không tới nữa thì ta sắp không giữ được tư thái bất khuất thể sống thể chết này rồi."

Hư Không Thú.....

Vừa nẩy mắt nó mù, thật sự.

Nam Tầm cố nén không nhận sai, già vô triệt để thái độ bất khuất thể sống chết, khiến cha của nàng hạ quyết tâm, trực tiếp nói với Đằng Xà kia: "Đại nhân Hắc Trạch động thủ đi, ta đành coi như chưa từng sinh một đứa con gái như thế."

Mẹ nàng nước mắt đầm đìa quý xuống đất: "Cầu xin đại nhân Hắc Trạch tha cho con gái ta một mạng, nàng chỉ bị Yêu Vương đầu độc, nhất thời lạc lối mà thôi."

Nam Tầm há miệng kinh ngạc, không nghĩ tới mẹ của Túy Ly Huyền có thể vì bảo đảm một cái mạng nhỏ của nàng mà quý xuống cầu xin Đằng Xà.

Đằng Xà Hắc Trạch lạnh nhạt nói: "Xin phu nhân đứng lên, ta có thể không lấy tính mạng của nàng, chỉ muốn tạm thời niêm phong huyết khế Huyết Minh in ở nguyên thân của nàng, sau đó..."

Nghe xong chú ý của Đằng xà, người mỹ phụ ôm chặt Nam Tầm vào ngực, nói dịu dàng: "Huyền Nhi không sợ, không sợ. Đại nhân Đằng Xà chỉ muốn một cánh tay của con mà thôi."

Cái gì? Một cánh tay?

Hai mắt Nam Tầm trừng lớn nhìn Đằng Xà đi tới trước mặt nàng đặt phong ấn giữa trán nàng. Nàng trở mặt mà nhìn cánh tay đeo vòng huyết châu bị mẹ nàng nâng lên, sau đó Đằng Xà Hắc Trạch nhẹ nhàng vung một đạo Huyền nhận*.

*Huyền nhận: Huyền trong Huyền vũ, mọi người ở thế giới này tu luyện Huyền vũ, kiểu như linh lực; nhận là dao.

"A ----- "

Trong nháy mắt, Nam Tầm kêu lên thảm thiết, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Bọn họ thể nhưng, thể nhưng chém một bàn tay của nàng!

Nam Tầm nhìn cánh tay ngọc tình tẻ máu me be bét trên nền đất, nước mắt chảy xuống ào ào.

Hư Không Thủ khó hiểu: "Có đau đến nổi đấy không? Rõ ràng ta vừa giúp người che chắn 90% cảm giác đau."

Nam Tầm nói: "Cảm ơn Tiểu Bát, chẳng trách vừa rồi ta không đau mấy. Cơ mà ta khóc không phải vì đau, mà vì ta không còn tay, trở nên khuyết tật dị dạng. Đối với một nhan khổng thâm niên, này không phải muốn mạng ta sao."

Hư Không Thủ: "Ồ, vậy à, vậy vừa này nên để người đau chết đi."

Nam Tầm cho rằng sau này nàng luôn phải mang dáng vẻ quý quái này, ai ngờ một giây sau mẹ nàng liền cho nàng ăn một viên đan dược, dịu dàng dỗ dành: "Huyền Nhi đừng khóc, đừng khóc. Đây là Ngân khoái trường cốt đan*, ăn vào là có thể mọc tay nhanh thôi."

*Ngân khoái trường cốt đan: Thuốc mọc xương

Nam Tầm thăm mừng rỡ. Tuy nhiên do đã trải qua đại bi đại hi, trên mặt nàng biểu hiện vô cùng hồ hững, trái lại như đáng buồn hơn.

Đằng Xà Hắc Trạch đi rồi, lúc đi cầm theo chuỗi vòng tay Huyết Minh tự mình đeo cho Nam Tầm, trên đó còn dính máu, mặt khác còn lấy đi áo ngoài của Nam Tầm, phía trên cũng dính lung tung toàn máu của nàng.

Nam Tầm có chút lo sợ, liền vội vàng hỏi Hư Không Thủ: "Tiểu Bát, con Đằng Xà nhìn chẳng có vẻ gì tốt lành này cầm vòng tay và quần áo dính máu của ta chạy lấy người, người nói xem hắn đang muốn làm gì đấy?"

*Đằng Xà: rắn có cánh

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Thủ đan nổ tung

Hư Không Thủ hít một hơi, giọng điệu thâm trầm: "Bọn chúng muốn tìm đường chết đấy mà, dám dùng người kích thích Yêu Vương. Lẽ nào chúng không biết Yêu Vương mà tức giận thì hậu quả rất đáng sợ?"

Mà lúc này, biểu ca cảm thụ Tần Nhạc Hiên của Túy Ly Huyền vừa khéo trả lời nghi vấn này, hắn cười với Túy Ly Khánh Thạch: "Mỗi đượng yên tâm, Yêu Vương đối biểu muội có tình, một khi hắn thấy di vật của biểu muội lòng tất sẽ loạn. Phụ thân cháu có một con Dệt mộng thủ cường đại, sẽ nhân cơ hội này dắt hắn vào giấc mộng rồi nhốt hắn trong đó. Đến lúc đó Yêu Vương sẽ tùy chúng ta xử lý."

Túy Ly Khánh Thạch gật gù qua loa, nói có vẻ mệt mỏi: "Gần nửa tộc nhân Ngự Thủ ta đều lao tới chiến trường, ta cũng tận khả năng giúp đại nhân Hắc Trạch đạt được thứ hắn muốn, thậm chí dùng tới bí thuật nghịch thiên. Chuyện tộc Ngự Thủ chúng ta nên làm đều đã làm..."

Nam Tầm nghe được mà hết hồn, vội hỏi Hư Không Thủ: "Tiểu Bát, Huyết Minh sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Có phải hắn sẽ cho là ta chết thật rồi, sau đó rơi vào bẫy rập của bọn chúng?"

Hư Không Thủ liên tục bảo đảm: "Tuýt đối sẽ không, người cho rằng mặt người lớn đến nỗi nào chứ. Biến thái này dù có thích người cũng chưa thể vì người chịu chết."

Nam Tầm thờ phào nhẹ nhõm: "Có câu này của người là ta yên tâm." Hơi ngừng lại, lại giải thích: "Còn 1 điểm giá trị ác niệm chưa tiêu trừ, Huyết Minh không thể xảy ra chuyện lúc này được."

Hư Không Thủ ồ lên: "Ta cần người giải thích sao?"

Nam Tầm nói không có, liền an tâm nằm trên giường dưỡng thương.

Chợp mắt không bao lâu, trong đầu vang lên tiếng rít chói tai lập tức đánh thức Nam Tầm.

Nam Tầm tung mình bật dậy, xoa trán nói: "Tiểu Bát, người con mẹ nó thấy quý sao? Sao lại rít chói tai như thế."

Hư Không Thủ khóc lớn: "A a a à! Còn đáng sợ hơn chuyện mà quý 1000 lần, hu hu, người biết vừa này xảy ra chuyện gì không? Mẹ nó giá trị ác niệm của Yêu Vương lại nhảy vọt về 100 rồi! Không phải 99, là 100!"

Nam Tầm...

"Tiểu Bát, người đừng nói giỡn, chuyện này chẳng buồn cười chút nào đâu."

Hư Không Thủ tiếp tục khóc lớn: "Ta nào có giỡn."

Nam Tầm lao đảo đi tới trước cửa sổ, sắc trời giờ đã tối, giữa bầu trời không có những vì sao, chỉ có một mảnh âm u.

Nam Tầm nhìn màn đêm, mặt không thay đổi nói: "Vòng đi vòng lại, kết quả ra công dã tràng, Tiểu Bát, lòng ta khổ a."

Hư Không Thủ nức nở: "Lòng ta càng khổ. Nếu là giá trị ác niệm Yêu Vương biến thành 0, chỉ riêng thế giới này ta có thể được rất nhiều công đức. Vừa thấy đã sắp thành công, nhưng hôm nay lại mất trắng hu hu..."

Nam Tầm không có tâm tình an ủi nó, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, năng đột nhiên biến sắc, quát khê: "Tiểu Bát, nhanh lên! Nhanh cho ta xem tình huống chiến trường!"

Trong chiến trường máu chảy thành sông, Thanh Long và Đằng Xà ở cùng một phe giằng co cùng phe còn lại Tử Trảo Xích Huyết Đằng Xà.

Nam Tầm từng thấy con Đằng Xà kia, tên gọi Hắc Trạch.

Hắc Trạch nắm trong tay một cái áo dính đầy vết máu, khỏe môi nhếch lên cười gần tàn khốc: "Huyết Minh, lâu rồi không thấy, có khỏe hay không..." Nói đến đây, hơi dừng một chút, sau đó lại cong môi: "... Em trai của ta."

Ánh mắt Huyết Minh gắt gao rơi trên mảnh áo dính máu, lạnh lẽo thấu xương: "Lời vừa rồi của người bốn vương không tin một chữ."

Hắc Trạch cười ha ha, vẻ mặt trào phúng: "Nhưng người đã tin không phải sao? Kết giới ngoài tầm cung đã rách, kẻ bắt tiêu tâm can của người chính là ta."

Nói xong, hắn ném mảnh áo tới trước mặt Huyết Minh, lại mở lòng bàn tay, lộ ra vòng tay nhuộm máu: "Vòng tay này làm từ vảy cứng rắn nhất trên người người, bị người làm cầm chủ, trừ khi bản thân nàng, bất luận kẻ nào cũng không thể lấy xuống. À đúng rồi, còn có huyết khê ở nguyên thần của nàng ta, người đã không cảm ứng được nữa chứ gì? Huyết Minh, đừng tự lừa mình dối người, nữ tử nhân loại người vẫn che chở đã... Chết rồi."

"Không, không thể! Tầm Tầm sẽ không chết, nàng không thể chết được! Ta đã hứa với nàng xong việc sẽ đi du sơn ngoạn thủy, ta còn chưa thực hiện tâm nguyện của nàng, nàng chưa thể chết được, không thể chết..." Huyết Minh ôm lấy vật áo dính máu tự lẩm bảm, biểu tình điên cuồng.

Hắc Trạch khẽ gật đầu với Thanh Long, hai người không dấu vết ra hiệu cho phía sau.

Những người phía sau lui lại lặng lẽ không tiếng động.

Hiện tại Yêu Vương tâm thần bất định, chính là thời cơ tốt nhất để mở ra đại trận Huyết sát oán linh Thượng cổ.

Từ lúc chiến trường được xác định, Thanh Long và Hắc Trạch đã hồi muốn bí pháp hung trận của tộc Ngự Thủ, bày ra đại trận Huyết sát oán linh Thượng cổ giữa chiến trường này. Đại trận này cần lấy máu hiến tế, triệu hồi oán linh khắp thế gian, mượn sức mạnh đông đảo của chúng để tiêu diệt sinh linh trong trận.

Trận này không cách giải, đến khi vật sống cuối cùng trong trận bị thôn phệ*, trận mới mới có thể tự động giải trừ.

*thôn phệ: hấp thu

Chỉ cần mọi người cùng lui khỏi khu vực pháp trận, tiếp đó gia chủ Tần Già thả Dệt mộng thủ dẫn Yêu Vương vào trận. Đến lúc đấy chờ pháp trận này mở ra, dù là Yêu Vương có bản lĩnh lớn bằng trời cũng đừng hòng đi ra từ đại trận Thượng cổ này!

Chỉ là pháp trận còn chưa kịp mở, mọi người liền thấy Yêu Vương bỗng ngửa đầu cười ha ha. Hắn gắt gao nắm lấy mảnh áo dính máu của nữ tử nhân tộc kia, hai mắt đỏ đậm nhỏ máu, tiếng cười còn bi thương hơn khóc.

"Nếu Tầm Tầm chết rồi, các người còn sống làm cái gì? Thế giới này còn giữ làm gì? Không bằng hủy diệt! Hủy diệt hết thảy, ha ha ha..."

Người đàn ông một thân áo bào đen đẹp như yêu thần cười to điên cuồng, huyết sát lệ khí quanh thân tăng vọt, Huyền giả Hoàng giai xung quanh đã miệng mũi đỏ máu, quỷ rập xuống đất.

Hai mắt Hắc Trạch trừng lớn, sợ hãi hét to: "Huyết Minh, ngươi, ngươi muốn làm gì ---"

Huyết Minh nghiêng đầu nhìn hắn, một đôi mắt đỏ sẫm hung ác lạnh lẽo, hơi nhếch mép nhưng không trả lời hắn. Huyết đồng của hắn xoay quanh rơi vào trên người Thanh Long, giọng nói lãnh trầm như băng: "Thanh Long, bốn vương và ngươi không thù không oán, nhưng ngươi lại mấy lần tính kế bốn vương, thậm chí liên hợp với Hắc Trạch đối phó bốn vương. Ngoại trừ Hắc Trạch, bốn vương cũng hận thấu ngươi. Hôm nay, bốn vương lấy Tử Trảo Xích Huyết Đăng Xà chỉ danh nguyên rủa long tộc ngày sau nhất định đi hướng diệt vong!"

Thanh Long tròn trĩnh, cả giận nói: "Huyết Minh, ngươi dám!"

Hắc Trạch hét lớn với Thanh Long: "Đừng tranh luận với hắn, mau rời đi nơi này để mở đại trận Huyết sát oán linh Thượng cổ!"

Yêu Vương khề cong khoe miệng, lộ tiếng cười gần khát máu: "Chậm, các ngươi cũng đừng nghĩ chạy, đều đến chôn cùng bốn vương và Tầm Tầm đi!"

Nhìn thấy tình hình trận chiến, lúc này Nam Tầm đột nhiên mở to hai mắt: "Tiểu Bát, Tiểu Bát! Huyết Minh hẳn muốn làm gì vậy?"

Hư Không Thú cũng bị hóa đá: "Ta nghĩ hắn muốn tự bạo thủ đan, đồ mờ! Thượng cổ hung thú mấy chục ngàn năm, nếu thủ đan mà bạo, toàn bộ ---"

Tiểu Bát còn chưa nói xong, hình ảnh gián đoạn, toàn bộ mặt đất đột nhiên rung lên kịch liệt.

Màn đêm đen nhánh bị huyết quang chói mắt rọi sáng, trong chớp mắt này, cả bầu trời đêm bỗng rực sáng như ban ngày.

Không lâu lắm, một tiếng nổ vang ầm ầm truyền đến từ nơi xa xôi, chấn động khiến màng tai người đau đớn.

Chân Nam Tầm mềm nhũn ngã phịch ra đất, nặng nề ngốc nhìn chằm chằm bầu trời sáng choang kia, nhìn huyết quang dần tàn đi, nhìn bầu trời dần dần tối lại lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Đều chết hết, sao ngươi còn chưa chết

"Tiểu Bát... Vừa xảy ra chuyện gì?" Nam Tầm ngơ ngẩn nhìn lên bầu trời.

Hư Không Thú hít sâu: "Yêu Vương tự bạo thủ đan, uy lực quá lớn làm toàn bộ chiến trường, tất cả nhân tộc, yêu thú, thần thú, cùng theo hắn nổ thành tro. Nếu không phải ngoài chiến trường kia được Nhân tộc dựng kết giới cách ly, e là hơn một nửa đại lục Ngăn Xuyên này đều bị hủy phá hủy."

Nam Tầm bỗng ôm chặt đầu, sau một trận đau đớn khôn tả, trong đầu nàng xuất hiện rất nhiều thứ, rất nhiều tình hoa ngư thú, còn có những vu thuật, bí pháp và trận pháp cổ xưa.

Nàng vừa thức tỉnh truyền thừa đặc thù của tộc nhân Ngư Thú.

Các tổ tiên tộc Ngư Thú, hay nói bân thân tộc Ngư Thú là một bộ tộc vô cùng thông minh. Bọn họ bắt chước phương thức truyền thừa ký ức qua huyết mạch của Đại yêu và Thần thú, dùng một loại bí thuật thượng cổ phong ấn kết tinh trí tuệ trong huyết mạch của chính họ, rồi truyền cho hậu thế.

Thời cơ đã chín, truyền thừa sẽ giác tỉnh, mà hậu nhân tộc Ngư Thú tư chất càng tốt, giác tỉnh truyền thừa sẽ càng nhiều.

Nam Tầm không nghĩ tới nàng sẽ giác tỉnh truyền thừa vào lúc này.

Yêu Vương đã chết rồi, giờ nàng thức tỉnh truyền thừa thì có ích gì chứ?

Nam Tầm qua loa lật xem những thứ trong đầu, phát hiện một hạng thuật phục sinh thì mắt sáng lên. Nếu có thuật phục sinh, nàng có phải có thể khiến thần không biết quỷ không hay mà phục sinh Yêu Vương?

Ngay khi Nam Tầm nhìn thấy thuật phục sinh này cần những điều kiện gì, trái tim nàng run lên, lập tức buông thả ý niệm này.

Bí thuật này cần dùng tới hàng trăm oán linh có quan hệ huyết thống để triệu tập mảnh vụn hồn phách, lại dùng tới máu thịt của trăm thuộc hạ trung thành để ngưng tụ thần thể mới, vân vân. Một cái thôi cũng khiến lưng Nam Tầm phát lạnh.

Nam Tầm thì triển một quyết pháp phá tan cửa bị Túy Ly Khánh Thạch dùng bí thuật đóng lại, rồi nhanh chóng xông ra ngoài.

"Huyền Nhi! Huyền Nhi, con muốn đi đâu?" Mẹ nàng vẫn canh giữ ở cửa, về mặt cá kinh nhìn Nam Tầm phá cửa mà ra.

"Mẹ, con muốn đến chiến trường. Lần này mẹ đừng cản con, mẹ cũng không ngăn được con đâu." Nam Tầm nói, về mặt kiên định.

Dứt lời, Nam Tầm bỗng nhắm hai mắt, trong khoảnh khắc, tinh thần lực to lớn được thả ra ngoài.

"Chư phương linh thú, xin cho ta mượn sức." Nam Tầm nhìn phương xa nói.

Thời điểm mặt đất rung chuyển trời sinh dị tượng, tất cả tộc nhân Ngư Thú đều ồn ào lao ra phòng, tụ lại ở nhà chính.

Nhưng vào lúc này, xa xa đột nhiên truyền đến tiếng Phi cầm Tẩu thú.

*Phi cầm Tẩu thú: chim bay, thú chạy

Một con Đại bàng Kim Sí hăng hái bay tới, chim Thanh Loan, chim lớn Hắc Vũ, vô số loài chim màu sắc sặc sỡ theo phía sau. Tất cả các loài chim mang thuộc tính tới, huyền quang quanh thân vô vân sắc màu nhuộm bầu trời thành một mảnh xán lạn.

Tẩu thú cũng chạy như điên tới. Mọi người lập tức nhường ra một con đường, nhìn các loại Hắc ban Liệp báo, Thiết dực Hùng sư xóc móng vuốt chạy về phía này.

Trong lòng mọi người chấn động mạnh.

Bọn họ đều là tộc nhân Ngư Thú, đương nhiên có thể nhận ra những linh thú này là được người triệu hoán tới. Nhưng những tộc nhân có bản lĩnh, bao gồm cả những người trẻ tuổi như Túy Ly Nguyệt, Tần Nhạc Hiền đều theo đuôi đại nhân Thần Thú lên chiến trường, linh thú mấy dặm xung quanh cũng bị bọn họ mang đi chiến trường tác chiến, vì vậy những sông linh thú này lại từ đâu mà tới?

Nếu từ nơi xa xôi, Ngư thú sư triệu hoán những linh thú này phải có tinh thần lực cường đại cỡ nào mới có thể làm được!

Mọi người tận mắt thấy một đám Phi cầm Tẩu thú này tiến vào phủ đệ nhà Túy Ly, không lâu lắm, Đại bàng Kim Sí cầm đầu bay ra, trên lưng nó có thêm một thiếu nữ áo trắng.

Vật áo trắng tung bay, không nhiễm một hạt bụi, linh cầm vờn quanh, tẩu thú đi theo, thật giống với Cửu Thiên thần nữ.

"Huyền Nhi! Huyền Nhi, đứng đi ---" Mẹ của Túy Ly Huyền lao đảo chạy ra, nhìn người đi xa mà lệ rơi đầy mặt.

Tất cả mọi người đều nói con gái nàng sinh không có chí tiến thủ, không có nửa phần tư chất Ngư Thú, nhưng là... Người vừa triệu hoán bách thú là ai?

Sớm biết ngày này, lúc trước mấy vị trưởng lão có chết cũng sẽ không hy sinh nàng.

Nàng đây là đi tìm nghịệt súc, đi chịu chết cùng nghịệt súc này a!

Mọi người còn không biết một mảnh chiến trường vừa mới thành tro bụi, đều cho rằng Nam Tầm phải đi chịu chết. Nhưng Nam Tầm thực ra chỉ đi nhặt xác mà thôi.

Đại bàng Kim Sí mang theo Nam Tầm bay thẳng tới chiến trường. Quân thú theo tới đánh hơi được mùi của vô số đồng bạn, rên rì không ngớt.

Huyết sát chi khí thấu xương trong chiến trường còn chưa tan đi khiến quân thú sợ hãi, chỉ dám loang quanh bên ngoài. Đại bàng Kim Sí là một nhánh của Thần thú Côn Bằng, có thể chống lại Huyết sát chi khí, lao thẳng đưa Nam Tầm tới giữa chiến trường.

Nam Tầm nhìn khắp bốn phía, không có một bóng người, chỉ có máu tươi chảy ào ạt trên đất, mùi tanh nồng mũi.

"Cái gì cũng không còn..." Nam Tầm ni non, chợt cảm thấy lồng ngực hơi đau.

Đại bàng Kim Sí bên cạnh dùng đầu thân mặt cọ năng, tựa như đang an ủi năng.

"Ta không sao, cảm ơn người." Nam Tầm chải vuốt những sợi lông vàng trên đỉnh đầu Đại bàng Kim Sí.

Một người một thú bước qua sông máu trên đất, phóng tầm mắt nhìn, trầm mặc xung quanh một mảnh vắng lặng xám xịt.

Nam Tầm nắm tay, không khỏi lẩm bẩm ra tiếng: "Tiểu Bát, người nói thế giới này hết thảy đều như trò chơi, trong trò chơi không thể coi là thật. Nhưng rõ ràng là những người sống sờ sờ, sống sờ sờ..."

Hư Không Thú trầm mặc chốc lát mới đáp: "Sống chết có số, người không nên quá để trong lòng."

Kỳ thực khổ sở nhất chính là nó. Mắt thấy sự đổi hóa Yêu Vương thành công, cuối cùng lại bị Đẳng Xà Hắc Trạch làm hỏng chuyện, thật là con mẹ nó tức chết thú.

Cũng không biết đã đi bao lâu, Nam Tầm rốt cuộc phát hiện vài miếng vải xích huyết ở một vùng máu.

"... Huyết Minh."

Ánh mắt Nam Tầm hơi lóe, sau đó ngồi xổm người xuống, cẩn thận nhặt vấy dề trong lòng bàn tay.

Đại bàng Kim Sí thấy vậy của Từ Trao Xích Huyết Đẳng Xà, bỗng rít lên thán thiết.

Nam Tầm vội an ủi nó: "Đừng sợ, ta chỉ muốn an táng Yêu Vương. Bây giờ sát khí oán khí trong chiến trường này không tiêu tan, chỉ có an táng Yêu Vương mới có thể lắng lại lửa giận của hân."

"Người sai rồi, những sát khí oán khí này không chỉ của Yêu Vương, còn của hơn mấy vạn nhân tộc và Thần thú!" Tiếng nói bao hàm thù hận truyền đến từ phía trước.

Nam Tầm đột nhiên ngừng đầu, nhìn thấy Hắc Trạch máu thịt be bét đứng trước mặt năng.

"Tiểu Bát, vì sao Hắc Trạch chưa chết? Hân cách Huyết Minh gần như vậy, mà Huyết Minh tự bạo thú đan uy lực cỡ nào chứ, sao hân còn chưa tan thành mây khói?" Nam Tầm nhủ mảy.

Hư Không Thú giải thích: "Trên tay hân có bùa hộ mệnh Yêu Vương đưa người, chính là cái vòng tay kia."

Hắc Trạch bước chân tập tễnh đi tới. Hai mắt hân gắt gao trừng Nam Tầm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta biết hân có tâm với người, cũng không ngờ đã để ý đến độ này! Lập huyết khế trên người người chưa nói, còn tự bạo thú đan! Tộc Đẳng Xà ta vì tiêu diệt tên đi loại kia mà toàn bộ đến chiến trường, bây giờ a, toàn bộ chôn cùng nghiệp súc kia, toàn bộ chết rồi ha ha ha..."

Hoi ngừng lại, âm điệu hân đột ngột chuyển biến: "Nhân tộc, Thần thú, yêu thú nơi đây đều táng cùng nghiệp súc, mà người... nhân loại dễ tiện nhất vẫn chưa có chết!"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Người con mẹ nó mang thai

Nam Tầm nhìn thủ hân và sát ý nồng nặc trong mắt hân, không hỏi cười lạnh: "Người hận ta? Đại nhân Hắc Trạch, người kỳ quá nha. Nếu không phải người tự cho là thông minh đi chọc giận Huyết Minh, mọi người cũng sẽ không đến mức như thế. Ké đầu sỏ là người, đáng chết nhất là người!"

Nam Tầm đứng lên, áp sát hân từng bước: "Cầm vòng tay Huyết Minh đưa ta để bảo đảm mạng mình, người không thấy xấu hổ sao?"

Hắc Trạch lao đảo lui vài bước, phịch mông ngã ngồi trên vùng máu. Hân mở tay phải, thần thờ mà nhìn vòng tay xuyên huyết châu đã nát bấy.

Nam Tầm đi tới trước mặt hân, không chút lưu tình đạp một cước vào ngực hân, đạp đến hân ói ra máu.

Nữ tử quan sát hân từ trên cao, ngữ điệu lạnh như băng: "Thật muốn thọc một dao đâm - chết - người. Nhưng đáng về chẳng ra người chẳng ra quỷ này của người đoán chừng sống không lâu, ta cũng không muốn ố uế tay của ta."

Nam Tầm liếc hân lần cuối cùng, rồi rời đi cùng Đại bàng Kim Sí, bỏ lại một ké sống dờ chết dờ giữa vùng máu.

"Người như vậy thật giống biến thành người khác, ta thật không quen nha." Hư Không Thú đột nhiên nói.

Mặt Nam Tầm không cảm xúc, nói lạnh nhạt: "Mười mấy năm, khó tránh khỏi gần mực thì đen, nhiễm phải thật xấu hi nộ vô thường của Huyết Minh."

Hư Không Thú....

Nó vẫn còn sợ sợ. Có một giây nào đó, nó cảm thấy Nam Tầm không tìm không phải nó biết vốn là đồ già, Nam Tầm hay cãi nhau ầm ĩ với nó cũng là đồ già, thật giống như trong lòng năng có một Nam Tầm khác, kia mới thật sự là năng.

Thật đáng sợ nha.

"Tiểu Bát, huyết khế Hắc Trạch nhắc tới là vật gì?" Nam Tầm bỗng hỏi.

Hư Không Thú đột nhiên hoàn hồn, trả lời: "Hân là một loại khế ước. Không phải thế giới này lưu hành khế ước bình đẳng giữa người và thú sao. Chẳng qua một bên vừa chết, những khế ước rơm rây sẽ hóa thành hư vô. Người không cần lo lắng."

Nam Tầm rời đi chiến trường tìm đến một nơi non xanh nước biếc. Năng tự tay đào cái hố, chôn vùi Huyết Minh vào đó, sau đó lập một bia mộ không tên.

Một người một thú dọc đường hàn huyền không ít, cuối cùng Tiểu Bát cũng coi như tìm về Nam Tầm quen thuộc kia, trong lòng cũng không hết hoảng như vậy nữa.

"Tiểu Bát, người nói xem, Huyết Minh cuối cùng tự bạo thú đan là bởi vì ta sao?" Nam Tầm nhìn bia mộ không tên hỏi.

Hư Không Thú xì một tiếng: "Người ngốc à. Yêu Vương là ké sẽ si tình đến độ tuấn tình sao?"

*tuấn tình: tự sát vì tình yêu.

Nam Tầm trầm mặc một hồi, nói: "Rất giống mà. Lúc Hắc Trạch ném áo dính máu của ta cho hân, hân liền tự bạo thú đan. Không phải vì ta thì vì sao?"

Hư Không Thú khinh bỉ mà nói: "Hân tự bạo thú đan không phải vì người, mà bởi vì Hắc Trạch và Thanh Long bày ra đại trận Huyết sát oán linh Thượng cổ. Trận pháp này do cha hờ của người tự mình bày cho họ, uy lực cực lớn, một khi mở ra, ngay cả Yêu Vương cũng cứu từ nhất sinh. Tính tình tên biến thái này người không phải không biết, cho dù hân có chết cũng phải kéo người khác chết cùng, vậy là tự bạo thú đan thôi."

"Thật không phải vì ta?" Nam Tầm chần chờ.

"Mặt người lớn bao nhiêu a? Người quên rồi sao, lúc đó giá trị ác niệm của Yêu Vương bán trở về 100, đầu hần tràn đầy ý nghĩ muốn hủy diệt thế giới, có quý mới nghĩ đến người."

Nam Tầm ồ lên, không lại truy hỏi việc này.

"Thời gian không sớm, chúng ta nên lên đường." Hư Không Thủ nhắc nhở.

Nam Tầm sững sờ: "Đi đâu?"

"Ngốc à, đi thế giới kế tiếp."

"Chờ chút, để ta rửa mặt thay quần áo một phen."

Hư Không Thủ quả thực muốn quý: "Đều phải chết đi thế giới tiếp, người còn rửa mặt thay quần áo làm cái quý gì a!"

"Người không hiểu. Nếu muốn chết, phải chết đẹp một chút."

Hư Không Thủ ha ha, tùy theo nàng. Nó có thể cảm nhận được tâm trạng Nam Tầm không tốt.

Nam Tầm tắm rửa sạch sẽ trong bồn tắm đầy cánh hoa, rửa hết mùi máu tanh trên người, mái tóc đen nhánh sáng loáng cũng được xử lý gọn gàng.

Soi mình trên mặt hồ hồi lâu, Nam Tầm hỏi Tiểu Bát: "Bây giờ đáng về của ta thế nào?"

"Đẹp, hoàn mỹ!" Hư Không Thủ trong vòng tay lên lét trơn trắng mắt.

Nam Tầm tìm được một biển hoa đẹp như mộng ảo, nằm xuống bày tư thế ngồn ngang xinh đẹp, đợi cho cánh hoa đỏ rơi tán loạn trên váy trắng mới nói với Hư Không Thủ: "Được rồi Tiểu Bát, xuất phát đi thế giới sau thôi."

Hư Không Thủ trầm nghĩ: Tổ tông coi như dẫn vật xong.

Hư Không Thủ bắt đầu phát công.

Ồ? Đờ mờ chuyện gì thế này!

Nam Tầm thấy Tiểu Bát không động tĩnh gì nửa ngày, không khỏi kinh ngạc. Nàng duy trì tư thế có vẻ rất đẹp này lâu như vậy, tay chân sắp cũng sắp cứng rồi đấy.

"Tiểu Bát, người nhanh lên đi." Nam Tầm giục.

Hư Không Thủ nói đầy căm tức: "Ta cũng muốn nhanh đấy, nhưng vấn đề là không rút được linh hồn của người!"

Nam Tầm a lên, lơ mơ hỏi: "Đây là vì sao?"

Hư Không Thủ cười gằn: "Cái này phải hỏi chính người, người con mẹ nó có phải đang cảm thấy gì không nên cảm không? Ta đã sớm nói lúc gần đi trên người người không thể mang bất cứ thứ gì của thế giới này. Người con mẹ nó coi lời Bão từ như gió thoảng bên tai à?"

Nam Tầm suy nghĩ một hồi, bồng "A" lên, gờ tay của mình: "Chẳng lẽ bởi vì nhấn trứ vật trên ngón tay ta?"

Hư Không Thủ rít gào: "Còn không mau ném xuống!"

Nam Tầm có chút không nề: "Thật sự không thể mang đi chết sao? Linh hồn ta cũng không mang đi được mà."

Hư Không Thủ nghiêng răng nghiêng lợi: "Không được!"

Nam Tầm tiếc hận hít một hơi, sau đó tháo xuống nhấn trứ vật Huyết Minh đưa nàng.

"Xây ra chuyện gì? Tại sao ta còn không thể rút linh hồn người!" Hư Không Thủ cá kinh, không khỏi hoài nghi: "Không phải người lại cầm cái gì đấy chứ?"

Nam Tầm nói: "Thật không có." Hơi ngừng: "Quần áo có tính không?"

Hư Không Thủ thoáng nghĩ ngợi: "Ta cũng không rõ. Hay là... Người coi ra thử xem?"

Nam Tầm....

Cuối cùng đương nhiên Nam Tầm không thực sự cởi sạch. Ở lúc chưa tìm ra nguyên nhân, Nam Tầm tạm thời trở về gia tộc Túy Ly.

Vào lúc này, tình huống bí thảm trên chiến trường đã truyền khắp đại lục Ngân Xuyên, cảm xúc bi thương bao phủ toàn bộ đại lục.

Thời điểm Nam Tầm trở lại nhà Túy Ly, nàng nghe được tiếng khóc của mọi người.

Vì tiêu diệt mối thù chung của nhân tộc và Thần thú là Yêu Vương, những người có chút năng lực đều lên chiến trường. Nhà Túy Ly đứng đầu Ngũ đại gia tộc càng phải lấy mình làm gương, những người tuổi trẻ phàm là có chút bản lĩnh cũng đều lên chiến trường giết địch, mà bây giờ, tất cả người và thú đều biến thành tro tàn.

Nam Tầm trở về tiểu viện của mình, sắp đặt cảm chế, ngoại trừ mẹ nàng, bất luận người nào cũng không được đến gần.

Nam Tầm cả ngày vui trong tiểu viện, nghiên cứu nguyên nhân không thể rời đi thế giới này cùng Tiểu Bát.

Đợi hơn một tháng sau, Hư Không Thủ đột nhiên chửi dờ mờ: "Lão tử cuối cùng biết vì sao rồi!"

Nam Tầm đang ăn quả chưa bị nó làm cho sợ hết hồn: "Tại sao?"

Hư Không Thủ gần như gầm lên: "Người mẹ nó còn hỏi ta tại sao, tự cúi đầu nhìn cái eo sắp mập thành thùng nước của người đi!"

Nam Tầm sững sờ: "Không phải mập hai chút sao, người giận gì a?"

Hư Không Thủ khóc lóc: "Béo than bần*, người đây là mang thai! Hơn nữa đã hơn sáu tháng rồi! Người có con ở thế giới này, có thể rời đi mới là lạ!"

*Béo cái cuccuc =)))

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Sinh trứng xong là có thể chạy lấy người

Sáu tháng trước là lúc Huyết Minh rời đi, lúc đại chiến mới bắt đầu.

Nam Tầm ngơ ngẩn: "Chẳng trách gần đây ta thấy cơ thể khá nặng nề, đặc biệt chỗ bụng dưới."

Hư Không Thủ quả thực muốn vỗ tay hoan hô cho phản ứng bình tĩnh của nàng.

"Tiểu Bát, ta có thể sinh đứa bé này chứ?" Nam Tầm bỗng hỏi, trong đôi mắt đen kịt chợt lóe lên tia sáng.

Hư Không Thú thốt lên kinh ngạc: "Ngươi điên rồi à? Ngươi là người phải rời đi!"

Nam Tầm vuốt bụng mình, nói nhẹ nhàng: "Ta cảm thấy đây là đứa bé đầu tiên quay lại tìm ta. Lần thứ nhất ta không muốn nó, lần thứ hai ta không thể không muốn nữa. Tiểu Bát, chẳng phải ngươi nói ta tùy tiện quá mức, lo rằng ta không thể tập trung làm nhiệm vụ sao? Nếu ta sinh đứa bé này, sau này ta lại có thêm một mục tiêu, đó chính là hoàn thành tất cả nhiệm vụ xong trở về xem nó."

Nếu Hư Không Thú có khả năng xuyên tới đây một lần, chắc chắn có thể xuyên lại lần nữa.

Lần này Hư Không Thú trầm mặc rất lâu, cuối cùng vẫn ừ một tiếng.

Nam Tầm đoán rằng nếu tác nhân bất trong bụng nàng có cốt nhục của Yêu Vương, nhất định sẽ đánh gãy chân nàng, rồi giết chết đứa trẻ trong bụng nàng. Vì vậy Nam Tầm để lại một phong thư liền lút rời đi gia tộc Túy Ly.

Đại bàng Kim Sí mang Nam Tầm bay về một rừng núi linh khí nồng đậm ở phương Bắc dưới sự chỉ dẫn của Tiểu Bát.

Nam Tầm tạm thời nghỉ chân ở đây, mà Đại bàng Kim Sí kia không muốn rời đi nên cũng ở lại cùng nàng, thành linh thú trông núi.

Nam Tầm nhìn cái bụng rỗng cuộc hiện ra dáng vẻ mang thai của mình, có chút lo lắng hỏi Tiểu Bát: "Bụng ta bảy tháng mới lộ ra, chẳng nhóc này không phải sẽ ở trong bụng ta ba đến bốn năm gì chứ?"

Hư Không Thú: "An tâm chờ đi, ba tháng sau là có thể sinh rồi."

Còn chưa tới ba tháng, Đại bàng Kim Sí trông núi đột nhiên đến chào từ biệt, nói là nó tìm được nửa kia. Hai con đại bàng dự định ngao du bầu trời, chơi đủ rồi sẽ sinh một tổ nhai con.

Nam Tầm nhìn theo Đại bàng Kim Sí đi xa, trong lòng có chút không nỡ.

"Nếu ngươi có đơn thi có thể gọi một đám linh thú đến chơi mà. Bây giờ ngươi đã là Ngự thú sư chính hiệu rồi." Tiểu Bát nhắc nhở.

Nam Tầm cảm thấy ý kiến này hay, nàng quyết định gọi những người bạn nhỏ.

Phi cầm Tẩu thú suốt ngày đến chơi đùa tại rừng núi này. Cũng không biết có phải chịu linh thú ảnh hưởng, linh khí nơi đây càng ngày càng dày đặc.

Nam Tầm vuốt bụng mình, nhìn khuôn mặt dần dần trở nên trắng xám gầy gò trong gương đồng, cảm khái nói: "Trước đây Huyết Minh nói với ta, nếu nhân loại mang thai con của yêu thú thì thân thể sẽ không chịu nổi, nghiêm trọng có thể chết. Ta cho là hân dọa ta, bây giờ nhìn lại có vẻ rất đúng đấy."

Hư Không Thú xui một tiếng: "Đương nhiên là thật. Huyết thống của yêu thú bá đạo cường hãn, chứ nói là hung sát chỉ thú Tử Trào Xích Huyết Đằng Xà. Nếu không phải ngươi từng liên tục uống máu Yêu Vương khiến cơ thể được cải thiện, không chừng bụng ngươi vừa được ba tháng, ngươi đã bị vật nhỏ trong bụng hút thành xác khô rồi."

Nam Tầm rùng mình, nhưng vẫn trù mến vuốt ve bụng: "Đứa nhỏ này khác mà, ngươi xem nó chưa bao giờ dần vật ta. Trừ việc ta thấy cơ thể suy yếu chút, lại không thai nghén không đau bụng. Nó ngoan cực kì."

Sự thực chứng minh, đứa trẻ trong bụng Nam Tầm thực biết điều. Lúc sinh con nàng chỉ đau một hồi như vậy.

Chẳng qua khi Nam Tầm nhìn thấy... quả trứng kia, cả người bỗng ngốc lảng.

Con mẹ nó, nàng đã quên cha đứa bé là một con rắn, còn là Tử Trào Xích Huyết Đằng Xà huyết thống cường hãn!

Nàng nóng lòng chờ ôm một em bé trắng trẻo mập mạp, lại chưa ngờ tới chỉ ôm được một viên trứng rắn nhẵn nhụi bóng lưỡng.

Hư Không Thú cười lên sặc sụa khổ của người khác, hi hi ha ha nói: "Nhìn ngươi mỗi ngày vui mừng như điên, ta không nhẫn tâm nói cho ngươi biết, ta đã biết ngươi mang thai một quả trứng từ lâu rồi, hừ ~"

Nam Tầm không phản ứng Tiểu Bát. Nàng vuốt ve quả trứng trong tay, hôn chụt một cái lên vỏ, rồi cẩn thận nhẹ nhàng đặt nó vào rổ, đắp một tấm khăn nhỏ cho nó.

Ngày hôm sau Nam Tầm gấp gấp chế tạo mười cái giỏ trứng, mỗi cái giỏ đều dùng vải vóc tốt nhất làm thành.

Nam Tầm đặt Đàn Đàn* vào trong giỏ, chỉ để lộ ra non nửa trứng.

*Đàn là trứng, gọi Đàn Đàn như Huyết Minh gọi Tầm Tầm ấy

Thấy đầu trứng quá mức bóng loáng đơn điệu, Nam Tầm nổi hứng nghịch ngợm, dùng bút vẽ một đôi mắt hoạt hình to tròn, còn có mũi miệng, miệng le lưỡi, đáng yêu cực kì.

Hư Không Thú...

"Bây giờ sinh xong trứng rồi, chúng ta cần phải đi." Hư Không Thú nhắc nhở.

Nam Tầm a lên: "Nhưng nó còn chưa nở mà."

Hư Không Thú cười lạnh: "Ngươi còn muốn chờ nó nở? Đứa con trai này của Yêu Vương thông minh lắm đấy, nó phỏng chừng nhận ra ngươi muốn rời đi nên không định phá xác. Nếu mấy trăm năm nó không phá xác, ngươi còn chuẩn bị chờ mấy trăm năm?"

Nam Tầm sửng sốt, con mắt long lánh: "Tiểu Bát, ngươi nói quả trứng có ý thức? Còn có còn có, Tiểu Bát, làm sao ngươi biết trong trứng là bé trai?"

Tiểu Bát bắt đầu già chết, tâm một không muốn nói chuyện.

Từ đó, Nam Tầm bắt đầu cuộc sống với quả trứng. Ban ngày nàng treo giỏ đựng Đàn Đàn bên hông, không có việc gì thì ra ngoài đi dạo, buổi tối ôm Đàn Đàn vào ngực kể chuyện cho nó nghe.

Đến lúc sau Nam Tầm cũng phát hiện, Đàn Đàn nhà nàng rất thông minh, thích nhất nằm trong giỏ trứng bằng tơ tằm tuyết, thích nhất tắm nước linh tuyến. Nó không thích Nam Tầm vẽ mặt lên trứng, có thời gian liền nghĩ cách cọ cho trôi mất.

Như vậy qua một năm, Đàn Đàn vẫn không có dấu hiệu phá xác, Nam Tầm liền hít một hơi nói: "Tiểu Bát, ta tin ngươi. Đàn Đàn quả nhiên có ý. Ta nghĩ rồi, chờ ta làm xong chuyện cuối cùng, chúng ta sẽ rời đi."

"Ngươi muốn làm gì?" Hư Không Thú hỏi.

Nam Tầm nói: "Cha Đàn Đàn phạm sát nghiệp quá nặng, ta muốn tích đức cho Đàn Đàn nhà ta. Trước mắt, sát khí trong chiến trường kia chưa tiêu tan, cứ theo đà này, tất sẽ sinh ra oán linh, ta muốn đi niệm phong chiến trường kia."

Hư Không Thú quát to: "Ngươi thật vĩ đại đấy. Ngươi có biết chiến trường kia lớn thế nào không? Chẳng phải chỉ bằng ngươi nghĩ phong là có thể phong!"

Nam Tầm cười khà khà: "Trong truyền thừa của tộc Ngự Thú có loại bí pháp này, có thể phong ấn một vùng không gian thành bí cảnh."

Vậy là Nam Tầm một người một ngựa lao tới ngoài chiến trường kia.

Dùng ròng rã ba ngày ba đêm, Nam Tầm rút cuộc thành công phong ấn toàn bộ chiến trường, mà chỗ hổng duy nhất thì dùng một viên đá ngọc khóa kín.

Suy nghĩ một lát, Nam Tầm bê đá ngọc thành hai nửa, chính mình giữ một khối nhỏ, còn lại gửi về nhà Túy Ly.

Nàng nghĩ, trứng gà tốt nhất không nên đặt trong một rổ*, chẳng may đá ngọc bị người mang ý đồ xấu thấy được, muốn dùng nó mở ra bí cảnh này thì hậu quả quá khó mà lường được.

*Ý là nếu có tài sản để hết ở một chỗ, lúc bị cướp sẽ mất hết nên phải phân tán lung tung thì mới còn của cải.

Nhưng khi Nam Tầm nghe Tiểu Bát kể lại, nàng suýt phun ra máu.

Cũng không biết vì sao, nửa khối đá ngọc giao cho mẹ nàng lại biến thành hai nửa, sau đó mỗi nửa lưu lạc đến trong tay tộc Long thú và Đằng Xà Hắc Trạch.

"Không sao, Hắc Trạch kia bị trọng thương đã gần đứt xa trời, muốn vào cũng vô dụng, chờ nó gi Long thủ. Lão tổ tông Thanh Long của chúng đã chết rồi, còn dư lại cũng chẳng ra thế thống gì, hơn nữa bọn chúng bị Yêu Vương nguyên rủa, một ngày nào đó sẽ sớm diệt vong." Hư Không Thủ nói như thế.

Lúc này Nam Tầm mới gạt gù, cảm thấy mình đã có thể yên tâm đi chết.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 37: Đặt tên, quả trứng kê Túy Ly Phong

Editor: PaduC

"Ta đã thêm gần trăm cảm chế lên Đan Đan, có thể duy trì ít nhất 500 năm. Bây giờ chúng ta có thể rời đi bất cứ lúc nào." Nam Tầm nói.

Hư Không Thủ tức giận: "Nhìn bộ dạng như ma ốm của ngươi đi. Linh hồn yếu ớt như thế, nếu giờ mang người xé rách hư không, người chờ hồn phi phách tán là vừa."

Nam Tầm vừa phong ấn chiến trường khiến sắc mặt nàng tái nhợt như quý, người gầy gò như thân cây.

Nam Tầm hỏi ngưng ngưng mà nói: "Ta từng cho rằng bí thuật này rất dễ dàng, không ngờ ta đã đánh giá cao năng lực của mình rồi."

Trầm mặc chốc lát, Hư Không Thủ nói: "Thôi, ta lại cho ngươi thêm hai mươi năm dưỡng nguyên thần. Nhưng ngươi phải biết, thế giới này ta rộng rãi với ngươi như vậy tất cả vì sai lầm của ta khiến ngươi có con với Yêu Vương. Sau này sẽ không có chuyện tiện nghi như vậy nữa đâu."

Nam Tầm rất muốn ôm Tiểu Bát hôn mấy cái: "Tiểu Bát, cảm ơn ngươi. Có điều hai mươi năm dài quá, mười chín năm là đủ rồi."

Hư Không Thủ...

Con mẹ nó khác nhau sao?

Còn dư lại mười chín năm, Nam Tầm vừa dưỡng thân thể của mình, vừa tranh thủ trò chuyện cùng Đan Đan.

"Tiểu Bát, ta nghĩ ta nên đặt tên cho Đan Đan."

"Ồ."

"Ta có thể dùng họ Nam của ta không?"

"Không thể, thế giới này không có Nam Tầm, chỉ có Túy Ly Huyền."

Nam Tầm đánh phải từ bỏ.

Một ngày, Nam Tầm nhìn cây phong lá đỏ bao phủ khắp đồi núi, bỗng vỗ tay cái bốp: "Có rồi!" Ngay sau đó nhấc giò trứng bên hông, cười tủm tỉm hỏi: "Con trai, sau này con tên Túy Ly Phong được không?"

Hư Không Thủ hừ một tiếng: "Nghe giống tên nữ nhân, không hay."

Nam Tầm không quan tâm ý kiến của nó.

Sợ Đan Đan không biết chữ, Nam Tầm liền khắc dưới đáy vỏ trứng ba chữ "Túy Ly Phong".

Lại một ngày, Nam Tầm nghĩ tới nghĩ lui rồi quyết định đi đào mộ Yêu Vương, lấy ra vài miếng vải xích huyết nằm đó nâng tự tay chôn, mang về núi Phiêu Miểu đặt cùng viên đá ngọc không trọn vẹn này ở căn nguyên linh mạch của núi.

"Tiểu Bát, trước đây ngươi nói thế giới sau sẽ đáp ứng ta một điều kiện, bây giờ còn giữ lời chứ?" Nam Tầm hỏi.

Hư Không Thủ hừ hừ: "Giữ lời."

Nam Tầm nghĩ nghĩ: "Ta hy vọng thế giới sau, đại boss phản diện thích ta từ đầu, như vậy công lược dễ dàng hơn nhiều."

Hư Không Thủ...

Nam Tầm thấy nó bị dọa ngốc, không khỏi cười ha ha: "Chỉ đùa thôi, ngươi đừng coi là thật."

Hư Không Thủ khá khà nói: "Ta vừa tưởng thật đấy, ta có thể thỏa mãn yêu cầu này của ngươi a."

Lần này đổi thành Nam Tầm tròn tròn mắt. Nàng hơi cảm động nói: "Tiểu Bát, ngươi đúng là yêu ta."

Năm cuối cùng Nam Tầm ở đây, núi Phiêu Miểu có vài Huyền giả tán tu tìm đến. Dù sao nàng cũng phải rời khỏi, nên không ngại thu lưu mấy người. Mấy Huyền giả này ở lại liền không muốn đi, dò hỏi Nam Tầm có thể khai sơn lập tông ở đây hay không, còn nói đồng ý tôn nàng làm sư phụ.

Nam Tầm gạt đầu, tiện tay vung lên: "Có thể, cứ gọi Phiêu Miểu Tông là được rồi."

Sau khi thu xếp con trai Đan Đan Túy Ly Phong vào một hang núi được thiết lập cấm chế, Nam Tầm dự định đi tự tử. Ngày nàng chết đó, Phiêu Miểu Tông đã có trăm tên đệ tử, chúng đệ tử bái hành đại lễ.

Nam Tầm đứng trên đỉnh núi, hai tay chấp sau lưng, một bộ dáng như cao nhân.

Quan sát núi sông đẹp đẽ dưới chân, Nam Tầm về mặt thỏa mãn nói: "Không nghĩ tới trước khi ta chết còn sáng lập một tông phái. Ta có linh cảm, ngày sau Phiêu Miểu Tông nhất định sẽ trở thành một đại tông phái trâu bò."

Hư Không Thủ: "Bớt nói nhảm, mau rời cái thế giới quái quỷ này thôi."

Linh hồn Nam Tầm rút ra từ trong cơ thể, được Hư Không Thủ mang theo rời khỏi thế giới này.

Trước lúc ngắt đi, Nam Tầm mơ hồ nghe được tiếng Tiểu Bát chửi dờ mờ: "Thật giống như có vật gì đó bám theo lão tử!"

.....

Khi Nam Tầm tỉnh lại, cô đang nằm trên một giường đơn. Giường này vừa cứng rắn vừa cộm cộm làm cả người cô không thoải mái, lại mờ mắt nhìn, ai u, làm sao lại thấy một gian phòng nát thế này. Trong phòng ngoại trừ một giường nhỏ một bàn nhỏ thì không còn gì khác. Trên bàn chất một xấp sách dày gần như chiếm hết toàn bộ diện tích bàn.

Đồ dùng trong nhà rách nát hiện đại hóa khiến Nam Tầm bỗng sinh cảm giác thân thiết. Chẳng qua khi nhìn thấy cánh tay căng nhân teo nhỏ của mình, Nam Tầm kinh ngạc tròn to mắt: "Tiểu Bát, ngươi mẹ nó tìm cho ta thân thể non nớt thế này, làm sao ta đi tiếp cận đại vai ác giá trị ác niệm 100 được?"

Hư Không Thủ tròn trĩnh mắt: "Non nớt chỗ nào, mười ba tuổi rồi được chứ?"

Nói xong lời này, giọng điệu Hư Không Thủ chợt trở nên nghiêm túc: "Giữa đường xuyên tới thế giới này xảy ra chút bất ngờ."

Nam Tầm bị giọng điệu của nó làm sốt sắng: "Cái gì bất ngờ?"

"Ta cảm thấy có thứ gì đi theo sau ta, nhưng điều này không có khả năng mà. Xé rách hư không cần sức mạnh vô cùng to lớn, ngoại trừ bộ tộc Hư Không Thú chúng ta trời sinh là khổng lồ của không gian và thời gian, người bình thường đừng hòng xé rách hư không dễ dàng như vậy."

Nam Tầm nghe khẩu khí nó, biết nó cũng không xác định, liền an ủi: "Có thể do ngươi nghĩ nhiều."

Không biết Hư Không Thú nhớ ra cái gì, đột nhiên chốt dạ ho lên: "Trong lúc... xuyên qua thế giới ta có chút khổng lồ sai thời gian. Lúc này giá trị ác niệm của đại boss phản diện vẫn chưa đầy vạch, cần phải chờ mười năm nữa."

Nam Tầm....

"Bảo bối, cho nên ngươi muốn nói gì?"

"Linh khí ở thế giới này mỏng manh, trong thời gian ngắn ta chưa thể mang ngươi xuyên qua mười năm sau, vì vậy ngươi chờ ta chút ha, chờ ta nghỉ ngơi nghỉ ngơi, sau đó sẽ mang ngươi xuyên thẳng mười năm nữa."

Nam Tầm hồi hận, sớm biết thế cô nên nán lại thế giới trước thêm mấy năm

Thế giới trước có con trai Đan Đan, thế giới này chỉ có một đồng chuyện rắc rối cùng bài tập làm mãi không xong

Thân thế này tên Bạch Mạt, có ba là một con sâu rượu kiêu chừc ma bài bạc, về sau lại cuốn hết tiền trong nhà bỏ trốn. Mẹ cô mang cô trải qua tháng ngày gian khổ ngày ngày ăn dưa muối củ cải, dù vậy Bạch Mạt cũng không có đối đến xanh xao vàng vọt, mà lại trở mà càng ngày càng tích cực.

Sau này cậu của Bạch Mạt có ý đồ muốn gả cô cho một ông chủ bốn mươi tuổi mất chốt trần trên.

Nhưng Bạch Mạt lại không chịu thua kém mà thi đậu trường trung học trọng điểm trong thành phố. Mẹ của cô liều mạng che chở, cậu cô lúc này mới bỏ ý kia.

Ba năm trung học cơ sở, Bạch Mạt lòng tự ái mạnh, vì vậy cũng không quen thân bạn học nào. Hơn nữa vì dễ không trở lại trần lấy chồng, cô khổ học ngày đêm, cuối cùng lại thi đậu trường cấp ba tốt nhất trong thành phố.

Chỉ là lên cấp ba, cuộc sống cũng không như ý. Lớp 11 năm ấy, mẹ của cô kiểm tra ra bệnh ung thư dạ dày. Cô vừa làm công dưới tuổi quy định vừa đi học, mỗi ngày còn phải chạy đến bệnh viện, sinh hoạt quá mệt mỏi khiến cô sớm sụp đổ. Lớp 12 năm ấy, mẹ cô qua đời, cô cũng bỏ lỡ thi đại học.

Bạch Mạt đành nhận mệnh, cô bị cậu gả cho ông chủ mất chốt xấu xí, cả ngày bị bạo hành gia đình, cuối cùng không chịu nổi gánh nặng, ở tuổi 30 uống thuốc tự sát.

Nam Tầm "Ồi..."

Hư Không Thú "Than cái gì, ta đã siêu độ linh hồn Bạch Mạt để trưng dụng cơ thể cô ấy, đưa ngươi đến lúc cô ấy mười ba tuổi."

Lúc này Bạch Mạt vừa thi đậu trường trung học cơ sở trọng điểm, ngày mai sẽ rời trần nhỏ vào thành phố trải nghiệm cuộc sống học sinh cấp hai.

Vừa nghĩ tới chính mình phải đi học cùng một đám em trai em gái nhỏ, Nam Tầm liền thấy đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vài Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Thế giới 2, Tôi có một cuộc hẹn với lệ quỷ

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Ngày thứ hai, Nam Tầm tạm biệt người mẹ gầy như que củi kia của cô, ôm bà nói: “Mẹ, con sẽ học hành chăm chỉ, lúc con không ở đây mẹ phải chăm sóc bản thân thật tốt.”

Về mặt của mẹ cô vui mừng, nói: “Mạt Mạt, chuyện học phí và sinh hoạt phí con đều không cần quan tâm, cho dù mẹ đập nát bán sắt vụn cũng sẽ cho con đi.”

Nam Tầm gật đầu, một người mất đồ ủng bước lên đường đi thành phố.

Con nhà người ta đều được ba mẹ đưa đi, chỉ có cô là tự mình vác túi hành lý đã cũ, tự mình đi báo danh, tự mình đi làm thủ tục nội trú.

“Ta cảm nhận được tâm tình của ngươi xuống rất thấp.” Hư Không Thú bỗng nhiên nói.

Nam Tầm nhếch miệng cười cười: “Không có gì, chỉ là nhớ đến mẹ ta thôi. Đại khái bà là nhớ thương duy nhất của ta ở trong cuộc sống thực tế.”

Mẹ cô hao tổn rất nhiều tâm huyết ở trên người cô, nhưng mẹ cô lại không ép cô học cái gì. Chơi piano hay violon cao nhã như vậy cũng không phải là cô không học không được, nhưng mẹ thích, cho nên cô học, còn học đến cấp mười. Cô thích Taekwondo, thích Tân dã, sau khi mẹ cô biết cũng không phản đối, còn khuyến khích cô làm bất kỳ chuyện gì mà mình muốn làm.

Hai người vừa là thầy vừa là bạn, mẹ khoan dung đối với cô mười đường tính cách cô trở nên vừa lạc quan vừa tùy tính, nhưng có lẽ là nguyên do bởi người ba cận bã, trong xương cốt cô lại là vô cùng lạnh nhạt.

“Tiểu Bát này, phục hồi nhanh lên đi. Mặc dù trước kia ta chính là một học bá, nhưng ta thật sự không muốn lại đi học lần nữa đâu.”

Hư Không Thú: “Ây da, chẳng lẽ ngươi không biết thế giới huyền vũ trước là thế giới cao cấp sao, đưa ngươi xuyên đến xuyên đi rất tiêu hao linh lực có được không? Một lần nữa trải nghiệm thời kỳ học sinh là chuyện mà bao nhiêu người trông mong cũng mong không được, ngươi phải biết đủ đi, hử~”

Được Hư Không Thú khuyến nhủ, Nam Tầm bắt đầu tự mình thả lỏng, dù sao trong trường học này không có người quen biết Bạch Mạt, cô cũng không sợ OOC (làm hỏng thiết lập nhân vật).

Bạch Mạt có vẻ ngoài đẹp thành tích tốt, người vui tươi nhiệt tình còn lấy giúp người làm niềm vui, rất nhanh đã lôi kéo được một đám em trai em gái, cuộc sống trôi qua khỏi phải nói thoải mái bao nhiêu.

Vì để mẹ của Bạch Mạt giảm bớt gánh nặng, Nam Tầm không biết lòng tự trọng là cái gì, gấp trường học có trợ cấp cho người có hoàn cảnh khó khăn liền xin, viết đơn xin trợ cấp có bao nhiêu thì thăm liền bấy nhiêu thì thăm. Máy vị thầy cô giáo của cô xem đến vành mắt ửng đỏ, sau đó đặc biệt nhiệt tình giúp cô đề ý, một khi có trợ cấp gì có thể xin, người thứ nhất nghĩ đến đều là cô.

Lúc thi tốt nghiệp trung học cơ sở, Nam Tầm không phụ sự mong đợi của mọi người mà thi được hạng nhất thành phố, đi trường trung học phổ thông trọng điểm, đem vinh dự cho trường học cũ, thuận lợi mà lấy được một số tiền giúp đỡ lớn. Trần trường của thị trấn trên biết cũng giúp đỡ một khoản, học phí ba năm trung học đều gom đủ.

Cô làm mẹ hờ vui mừng mà lau nước mắt, người cậu bụng dạ độc ác vẫn mong đợi cô thôi học lập gia đình kia cũng tạm thời dừng suy nghĩ không nên có.

Nhưng mà, Nam Tầm cuối cùng vẫn chờ tới một kiếp đã định trước trong sinh mệnh của Bạch Mạt, mẹ của Bạch Mạt té xỉu vào bệnh viện, được chẩn đoán ung thư dạ dày giai đoạn cuối.

Mỗi ngày Nam Tầm chạy hai bên, mệt mỏi đến khuôn mặt nhỏ nhắn đều gầy đi.

Vậy mà trước khi thi đại học một ngày, mẹ cô vẫn đi, ngày hôm sau cô không thể tham gia thi đại học.

Nam Tầm co quắp trên mặt đất, khóc lóc kể lể với Tiểu Bát: “Ta cảm thấy cả người ta đều đã bị đảo lộn rồi.”

Hư Không Thú hơi áy náy: “Chờ một chút, linh lực của ta sắp tràn đầy rồi, lâu nhất chưa đến một tháng.”

Nam Tầm an táng cho mẹ của Bạch Mạt xong, sau đó bán nhà ở đi, một mình rời đi thị trấn nhỏ.

Nam Tầm chỉ có bằng tốt nghiệp trung học phổ thông đang suy nghĩ phải kiếm tiền nuôi sống bản thân như thế nào, bỗng nhiên Tiểu Bát nhà cô vui mừng nói: “Ta phục hồi rồi, bây giờ ta liền đưa ngươi đến bốn năm sau!”

Nam Tầm còn chưa kịp phát biểu ý kiến, trước mắt liền tối đen.

Bốn năm sau, Nam Tầm thuê chung một căn nhà có hai phòng ngủ một phòng khách với người khác, không gian nhà cô ở này không lớn nhưng dọn dẹp rất sạch sẽ, trên ban công trồng mấy chậu cây mẫu tử, đặt một xích đu làm bằng trúc, thoát nhìn vô cùng thoải mái, đúng là phong cách cô thích.

“Tiểu Bát, bây giờ ta làm gì?” Nam Tầm hỏi.

“Ca sĩ quán rượu.” Hư Không Thú ưỡ ưỡ oai mà trả lời.

Nam Tầm ca kinh: “Ta lại có thể lưu lạc đến mức đi ca hát kiếm tiền sao? Thảm như vậy! Nhưng mà Tiểu Bát, người đây là làm sao? Nghe rất không có tinh thần.”

Hư Không Thú tui thân kéo giọng nói: “Linh khí của thế giới này quá mỏng manh, ta thật vất vả tập hợp toàn bộ linh khí lại dùng hết rồi, e rằng phải ngủ say một khoảng thời gian.”

Nam Tầm vội vàng nói: “Không được đâu Tiểu Bát, người không có ở đây ta làm sao mà tìm được boss lớn có giá trị ác niệm 100 chứ?”

Giọng nói của Hư Không Thú càng ngày càng nhỏ: “Không phải là lúc trước người yêu cầu mục tiêu tiến công chiếm đóng của thế giới này thích người sao, hẳn nhất định sẽ chủ động tìm đến cửa, ngoan, ta đi ngủ đây~”

Nam Tầmr . . . .

“Tiểu Bát? Tiểu Bát! Tiểu Bát...” Nam Tầm tình cảm nồng nàn kêu gọi rất nhiều lần, Hư Không Thú đều không có lên tiếng nữa.

Tiểu Bát không có ở đây, trong khoảng thời gian ngắn Nam Tầm vẫn rất không quen. Tuy nhiên khi cô nằm ở trên xích đu kia, ánh mặt trời ngoài cửa sổ ảm áp mà chiếu vào trên người, nghe tiếng nhạc nhẹ nhàng chậm rãi trong điện thoại di động, buổi chiều nghỉ ngơi thoải mái như vậy làm cho Nam Tầm rất nhanh liền quên đi hết thảy.

Nhạc nhẹ trong điện thoại di động bị tiếng chuông cất ngang, Nam Tầm mơ mơ màng màng mà cảm điện thoại lên, giọng mũi có hơi nặng mà trả lời một tiếng.

Đầu bên kia điện thoại thấp thoáng truyền đến một tiếng cười trầm thấp, đợi Nam Tầm nghe kỹ thì không còn nữa.

Nam Tầm buồn ngủ lập tức tỉnh hơn phân nửa, nhưng nhìn số điện thoại lạ hiện trên điện thoại, trực giác của cô là quảng cáo chào hàng gì gì đó, nên lại trở về bộ dáng lười biếng như cũ nghiêng cơ thể, ngáp một cái hỏi: “A lô, ai vậy?”

Đầu bên kia điện thoại im lặng một hồi, sau đó, giọng nói không nhanh không chậm của người đàn ông truyền đến: “Xin chào, là Bạch Mạt sao?”

Trong giọng nói trầm thấp kia xen lẫn một chút điệu dưng, làm cho người khác cảm thấy rất thoải mái, chỉ là, dường như giọng nói này mang theo sự lạnh lẽo, làm cho Nam Tầm không nhận được che kín chắn trên người.

Nam Tầm vội vàng nói phải, hốt: “Đúng, là tôi. Xin hỏi anh là ai, tìm tôi có việc sao?”

“Minh là Phó Vũ, cậu còn nhớ rõ mình không?” Người nọ không nhanh không chậm hỏi, chỉ là nghe giọng nói của anh cũng rất dễ làm cho người khác nảy sinh thiện cảm.

Nam Tầm cảm thấy tên Phó Vũ này rất quen tai, giống như là một người bạn học trung học của mình.

May Nam Tầm là trực tiếp xuyên đến từ bốn năm trước, cuộc sống trung học vừa mới trôi qua, nếu không thì cô thật đúng là không nhớ nổi người tên là Phó Vũ này.

Nam Tầm có chút mơ hồ, không biết sao đối phương có thể có số điện thoại của mình, hơn nữa ba năm trung học, tổng cộng số câu nói giữa cô và Phó Vũ cũng không vượt quá mười câu.

Xét thấy đầu bên kia điện thoại còn đang chờ câu trả lời của cô, Nam Tầm không có suy nghĩ nhiều, cô cười trả lời: “Đương nhiên mình nhớ rõ, Phó Vũ sao, cậu đưa con trai nhỏ nhất, nhưng lúc nào cũng ngồi ở hàng cuối cùng, còn cô, cậu không thích nói chuyện, nhưng mà thành tích của cậu tốt cực kì.”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười khê của người đàn ông, dường như tâm trạng của anh bởi vì một câu nói này mà trở nên rất vui vẻ.

“Bạch Mạt, bây giờ cậu đang ở đâu?” Phó Vũ hỏi.

Dường như tiếng hít thở của anh rất nhẹ, nói chuyện không có một chút tạm dừng âm cuối nào.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Hợp lớp, rơi xuống nước

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: PaduC/ Beta: Norah

Nam Tầm thở dài một tiếng: "Mình bây giờ à, đang làm công ở quán rượu tên Văn Hương, nói dễ nghe là ca sĩ, nói khó nghe chút là hát rong. Sau khi tốt nghiệp trung học mình không có tin tức của mọi người nữa, cũng không biết mọi người thế nào rồi. Đúng rồi Phó Vũ, cậu thì sao, bây giờ đang làm gì?"

Thực ra Nam Tầm cũng không ấn tượng lắm với Phó Vũ. Anh có vẻ không thích nói chuyện, lúc nào cũng ngồi im một mình ở góc lớp, lên lớp chưa bao giờ nghe giảng, sau giờ học cũng không đi chơi cùng bất kì ai, cả người tản ra luồng khí tối tăm u ám nồng đậm.

Tuy rằng như vậy, kết quả học tập của anh lại cực kì tốt.

Qua hết ba năm cấp ba, có phần mềm hack Tiểu Bát ở đây, Nam Tầm vụt một cái nhảy đến bốn năm sau, cũng không rõ tình trạng gần đây của Phó Vũ. Có điều trước khi đi cô nghe nói Phó Vũ đã thi đậu trường đại học tốt nhất thành phố. Rõ ràng anh có thể đi đại học số một số hai cả nước, vậy mà lại lựa chọn ở lại đây.

Đầu bên kia im lặng trong chốc lát, giọng nói của người đàn ông vang lên trầm trầm: "Sau khi tốt nghiệp mình mở công ty riêng, gọi là tập đoàn Tư Mạt."

*Tư trong tương tư, Mạt trong Bạch Mạt, tương tư Mạt □

Bởi vì đối phương nói xong lời này liền dừng lại, Nam Tầm không khỏi ngần ra, đầu kia hình như đang chờ cô phản ứng. Cô vội vàng hô lên kinh ngạc, thở dài nói: "Oa, vậy à, Phó Vũ cậu lại thật á!"

Người đầu bên kia không nói gì, bầu không khí trong lúc nhất thời có chút lúng túng.

Nam Tầm cười khan một tiếng phá vỡ bầu không khí căng thẳng này, dĩ dóm nói: "Nếu lúc nào cậu thiếu nhân viên thì cứ để mình đến làm cho cậu. Nói trước là mình không làm được việc gì yêu cầu kỹ thuật cao đâu, nhưng việc như bung trà rót nước cho cậu thì hoàn toàn không vấn đề."

Đầu bên kia điện thoại lúc này mới truyền đến tiếng của người đàn ông, pha thêm ý cười nhàn nhạt, còn có vẻ hoài niệm như có như không: "Bạch Mạt, cậu vẫn như trước đây vậy."

Nam Tầm không rõ ý tứ của những lời này.

Nhưng đối phương hiển nhiên không tiếp tục đề tài này, anh chỉ ra mục đích của cuộc điện thoại: "Ngày kia lớp cấp ba có họp lớp, tất cả mọi người sẽ đi, cậu có đến không?"

Nam Tầm không có hứng thú, mục đích của cô chính là chờ boss lớn chủ động tìm đến cửa, mau mau tiêu trừ hết giá trị ác niệm rồi đi thế giới sau.

"Phó Vũ, xin lỗi nha, gần đây mình rất bận, sẽ không tới được. Hơn nữa cậu nên biết, mình ngay cả đại học cũng không vào, nếu tới có bao nhiêu mất mặt a."

Phó Vũ bên kia điện thoại im lặng một hồi, đột nhiên nói: “Không đến thật sao? Tất cả mọi người rất nhớ cậu...”

Nam Tầm nghe được mùi vị cô đơn từ lời của anh, cô nghĩ mình cũng không thiếu gì một ngày như thế, liền sửa lời: "Vậy mình đi là được rồi."

Nói xong, cô cười xảo quyệt: "Nếu ông chủ như cậu tự mình mời mình đi, đương nhiên mình phải cho cậu mặt mũi chứ. Có điều đến lúc đó cậu cần che chở cho mình, đừng để người khác bắt nạt mình."

Phó Vũ nở nụ cười: "Được."

Nam Tầm hỏi: "Hộp lớp ở đâu vậy? Có xa hay không?"

"Không xa, ở ngay trong thành phố." Người đầu kia thấp giọng nói: "Đợi lát nữa mình gửi địa chỉ cho cậu." Hơi ngừng lại, giọng nói bỗng trở nên trầm thấp: "Bạch Mạt, mình chờ cậu tới..."

Nam Tầm nghe lời này luôn cảm thấy là lạ, nhưng lại không nói được là chỗ nào. Đối phương có ý gọi điện, thái độ lại thành khẩn như vậy, cô tự nhiên vỗ ngực thề thốt một lần nữa, nói ngày đó nhất định sẽ đi.

Người đầu kia cúp điện thoại.

Đình! Đối phương đã gửi địa chỉ hộp lớp tới đây.

Nam Tầm nhìn địa chỉ, quả thật không xa, ở ngay vùng ngoại thành, một nhà Nông Gia Nhạc rất nổi tiếng.

Nam Tầm cảm thấy thú vị, cô còn tưởng lớp trưởng sẽ chọn sẽ chọn quán cơm xa xỉ nào cơ đấy, ai ngờ một nơi có hơi thở tự nhiên như thế.

Nhưng Nam Tầm vẫn luôn khó hiểu, rốt cuộc sao Phó Vũ biết được số điện thoại của cô?

Hồi cấp ba trừ người có tiền, người bình thường còn chưa có điện thoại đi động. Hơn nữa dù có mua được điện thoại đi động, trường học cũng không cho mang theo, vì vậy hồi đó cô căn bản không để lại bất kì phương thức liên lạc nào.

Không nghĩ ra điều này, Nam Tầm cũng không muốn nghĩ tiếp. Có lẽ người ta là ông chủ lớn, vì vậy tùy tiện tra một chút là được.

Nằm trên ghế nghỉ ngơi trong chốc lát, Nam Tầm bắt đầu lục tung túi quần áo, cố gắng tìm một bộ khá thể diện. Hết cách rồi, ai kêu cô nghèo, mà quần áo tham gia sự kiện thể này cũng không thể quá khó coi.

Bạn cùng phòng Lâm Tinh Uyển dường như nghe được tiếng cô lục xục, không khỏi vừa ngáp vừa hỏi: "Mạt Mạt, giữa trưa cậu không đi nghỉ mà lại làm cái gì đấy?"

Nam Tầm cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục sục sạo: "Ngày mốt có hộp lớp cấp ba, không phải mình không có quần áo thích hợp sao."

Lâm Tinh Uyển còn tưởng chuyện gì lớn, lúc này liền nói: "Đừng tìm đừng tìm, chỗ chị đây nhiều quần áo lắm, có vài bộ cực kì hợp với cậu."

Nam Tầm hơi ngượng ngùng, cười cười nói: "Vậy thì cảm ơn bạn Tinh Uyển, chờ mình đi về sẽ làm một bàn đồ ăn khao cậu."

Lâm Tinh Uyển người này tính cách cười toe toét, rất hợp Nam Tầm, làm người cũng rất trọng nghĩa. Thế nhưng có chút khiến Nam Tầm không chịu được, đó chính là cuộc sống riêng của Lâm Tinh Uyển quá loạn, còn là người theo chủ nghĩa hưởng thụ, không riêng vật chất, còn có hưởng thụ ham muốn xác thịt.

Ở lần thứ nhất gặp được con bé này mang trai lạ về ngủ mưa trên ghế sofa, mắt Nam Tầm cay mù, cô mãnh liệt biểu đạt sự phản đối của mình. Con bé kia còn cười nhạo cô không hiểu phong tình, nhưng từ đó cũng rất ít khi mang trai lạ về nhà rồi.

Nam Tầm không phải không nghĩ đi tìm nhà mới, nhưng cô là đứa lười, một khi yên ổn liền chẳng muốn nhúc nhích nữa, nên cô vẫn cứ ở như vậy.

Chủ nhật Nam Tầm xin nghỉ, bắt xe thẳng đến địa chỉ hộp lớp.

Vừa xuống xe, Nam Tầm nhìn thấy thật xa phía trước đã có không ít người ở đó, đếm cẩn thận có ít nhất ba mươi người.

"Ồ, nhìn ai tới kia, đại mỹ nữ Bạch Mạt của chúng ta!"

Một cô gái trang điểm đẹp đẻ nằm nờ vô cùng tiến lên ôm Nam Tầm kéo vào bên trong: "Bạch lão đại, cậu còn nhớ mình chứ, mình là Trương Văn Văn."

Nam Tầm phụt một tiếng bật cười. Khi còn đi học cô quả thực có thu một tiểu mê muội*, không nghĩ tới cô gái nhỏ mập mạp ngày nào giờ đã trở thành đại mỹ nữ rồi.

*Tiểu mê muội: muội là em gái, mê là say mê, tóm lại là fangirl

Năm tháng thực sự là nhà điều khác.

Thời học sinh dường như là ngày tháng đơn thuần nhất đời người, đặc biệt là thời cấp ba tình tình mê mê. Tuy rằng mọi người đã không gặp mấy năm, nhưng rất nhanh đã hòa vào với nhau.

Mọi người phân công công tác, nữ nấu nước rửa rau, nam bắt gà bắt cá. Nam Tầm xem như là một trong bộ phận nhỏ dư thừa.

Cô đi dạo với Trương Văn Văn trên đường nhỏ, thuận tiện nhắc tới tình trạng gần đây của từng người.

Trong lúc lo lắng Nam Tầm liếc nhìn hướng nào đó, cũng không biết thấy gì, hai mắt cô đột nhiên trừng lớn, nhanh chóng chạy về hướng đó.

Bùm, cô đã nhảy vào ao nước.

Nam Tầm thấy được một cậu bé rơi xuống nước đang liều mạng gẫy dụa.

Nam Tầm bơi về hướng cậu bé, rõ ràng đã sắp với tới, lại đột nhiên cảm giác được có vật gì dưới nước cuốn lấy chân cô, không ngừng lôi cô xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Cậu ấy chết rồi, ngay ba ngày trước

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Ừng ục...

Nam Tầm gầy gù vài cái, lực lượng kỳ quái kia kéo cả người cô vào trong nước cho đến khi cả đầu cô cũng chìm xuống hoàn toàn.

Hồ hấp bắt đầu trở nên khó khăn, trong miệng không ngừng phun ra bong bóng nước.

Nam Tầm loáng thoáng nghe được trên bờ có người kêu lớn tiếng, kêu tên của Bạch Mạt.

Ngay lúc ý thức của cô dần trở nên hỗn loạn không rõ, dường như có người ôm hông cô, trên môi truyền đến cảm giác lạnh lẽo, sau đó một luồng khí được truyền cho cô.

Nam Tầm ôm lấy đối phương theo bản năng, tham lam hút khí mà đối phương đưa đến.

Dường như cô nghe thấy một tiếng than nhẹ bất đắc dĩ, mang theo bao dung và cung chiều vô tận, chiếm lấy một chút ý thức cuối cùng của cô.

Khi Nam Tầm tỉnh lại, cô đang nằm trong ngực một người đàn ông xa lạ.

“Tĩnh rồi tĩnh rồi, Bạch Mạt cậu không sao chứ?” Những người bên cạnh vội vàng hỏi han.

Nam Tầm lắc đầu một cái, có hơi mơ hồ mà nhìn người đàn ông ôm cô: “Anh đã cứu tôi à?”

Người này lớn lên rất tuấn tú, nghe vậy anh khẽ gật đầu, vẻ mặt quan tâm nói: “Bây giờ em cảm thấy thế nào? Anh là Bạch Cầu Duyên anh trai của Bạch Khê Diệp. Vừa rồi em bị rơi xuống nước làm mọi người sợ hết hồn.”

Nam Tầm vội vàng nhìn về hướng cái ao phía xa: “Bé trai vừa rồi rơi xuống nước đâu?”

Về mặt Tường Văn Văn có hơi kỳ quặc: “Bạch lão đầu, cậu đang nói gì vậy, trong cái ao kia có bé trai nào chứ. Mình chỉ nhìn thấy cậu chạy vọt như điên ra đằng kia, bùm một tiếng đã nhảy xuống rồi.”

Nam Tầm kinh ngạc mà nói: “Nhưng mà mình thật sự thấy một bé trai rơi xuống, mình nhảy vào chính là để cứu nó.”

Mọi người xung quanh im lặng trong nháy mắt, ngay sau đó cười rộ lên.

Bạch Khê Diệp trực tiếp dùng tay sờ trán cô, quan tâm nói: “Có phải cậu bị cảm hay không, cho nên nhìn hoa mắt?”

Nam Tầm được mọi người đưa đến nông trại nghỉ ngơi. Tất cả mọi người đều nói có nhìn hoa mắt, cô tự mình suy nghĩ một lát, có thể thật sự là cô... nhìn hoa mắt rồi?

Nam Tầm nghĩ mà sợ, phần mềm hack Tiểu Bát của cô giờ vẫn đang ngủ say, nếu như cô thật sự xảy ra chuyện gì trong thời gian này, vậy thì chơi xong rồi.

Ngồi trong chốc lát, Nam Tầm liền đi phòng bếp giúp đỡ.

Bỗng nhiên nhớ đến cái gì, Nam Tầm liền vội vàng hỏi Tường Văn Văn bên cạnh: “Đã lúc này rồi, Phó Vũ còn chưa đến sao?”

Đầu tiên Tường Văn Văn có nhớ một chút, ngay sau đó hơi kinh ngạc: “Cậu đang nói quái thai kia à?”

Cô ấy vừa mới nói xong liền che kín miệng mình, cười hi hi nói: “Mình sai rồi, mình không nên tùy tiện đặt biệt danh cho người khác. Chẳng qua mấy năm nay mình không có tin tức của người tàng hình này, không rõ tình hình gần đây của cậu ấy lắm. Chỉ là loại người như vậy, cho dù lớp trưởng hạ thấp mặt mũi gọi điện thoại cho cậu ấy, cậu ấy cũng không nhất định đến đâu.”

Nam Tầm hơi nhủ mảy, cô lại hỏi thêm vài người, lại phát hiện tất cả đều không biết Phó Vũ sẽ đến. Ngay cả lớp trưởng cũng hơi kinh ngạc, nói anh ta căn bản không có liên lạc với Phó Vũ, không chỉ có như vậy, ngay cả hôm nay Nam Tầm đến anh ta cũng có hơi không ngờ đến.

“Mình tưởng là những bạn học khác thông báo cho cậu, dù sao mình hỏi thăm hỏi lâu cũng không có hỏi thăm được tin tức của cậu, về phần Phó Vũ ——”

Lớp trưởng dừng một chút, trong ánh mắt thoáng qua vẻ hăm dọa: “Nói ra chắc mọi người không tin, Phó Vũ lúc trước còn mang bộ dáng nhút nhát vậy mà giờ đây đã là ông chủ lớn của tập đoàn Tư Mạt. Mình còn nghe nói năm thứ hai đại học cậu ấy đã bắt đầu gây dựng sự nghiệp rồi, cho đến sau tốt nghiệp, công ty đã được cậu ấy kinh doanh phong sinh thủy khởi (*).”

(*) Phong sinh thủy khởi: gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc. Có thể hiểu như thuận buồm xuôi gió. [Nguồn: LiLyTran – tangthuvien]

Người ở chỗ này không nhận được tầm tác thành tiếng, cảm thấy rất khó tin.

Ở trong ấn tượng của bọn họ, Phó Vũ giống như một quái thai, anh cũng không nói chuyện với bất kỳ ai, một mình ngồi ở trong góc, dường như cách ly cả thế giới với mình.

Trên thực tế, rất nhiều người đều thầm nghĩ ngờ Phó Vũ có thể có bệnh tự bế nặng, nghe nói loại người như vậy đáng sợ nhất, ngàn vạn lần không nên chọc.

“Lớp trưởng, bây giờ Phó Vũ lần lộn tốt như vậy, sao cậu không mời cậu ấy đến tụ họp một chút chứ?” Tường Văn Văn vội vàng hỏi.

Lớp trưởng cười mĩa một tiếng: “Lúc học trung học mình cũng không để ý đến cậu ấy chút nào, bây giờ bỗng nhiên gọi điện thoại cho người ta, có phải không được tốt hay không?”

Người bên cạnh không nhận được giễu cợt anh ta: “Nhìn bộ dạng sợ sệt bây giờ của cậu xem, chỗ nào còn có chút đáng về của lớp trưởng năm xưa.”

Mọi người cười cười đùa đùa, Nam Tầm kéo kéo khóe miệng, lại không cười được.

Cuộc điện thoại lần trước kia, cô biết được một tin tức chính xác, đó chính là Phó Vũ nhất định sẽ đến họp lớp, nhưng bây giờ cũng đã qua lâu như vậy, vẫn không thấy bóng dáng anh đâu.

Nam Tầm không ngờ, mọi người không đợi được Phó Vũ, lại đợi được Tần Giai.

Cô nàng lái BMW mà đến, mặc một bộ váy dài màu đen, lớp trang điểm trên mặt rất nhạt, cũng rất tinh tế.

Trong lòng Nam Tầm còn biết ơn Tần Giai.

Lúc học trung học, cuộc sống của Nam Tầm khó khăn, cho nên không có việc gì thì đi khu vực lân cận thu xếp làm công, nhưng bởi vì tuổi cô không đủ, người ta cũng không dám nhận. Sau này vẫn là cô bé trước mặt này giúp cô, cho cô bung mồm ở quán cafe phòng cơm Tây gì đó.

Cho dù bung mồm, tính chất công việc của cô cũng dễ cao nhiều.

Nghe nói quan hệ trong nhà của Tần Giai với Phó Vũ không tệ, hai nhà thường xuyên qua lại với nhau.

Tần Giai tháo mắt kính, ánh mắt lướt một vòng, cuối cùng kinh ngạc dừng trên người Nam Tầm.

“Bạch Mạt, vậy mà cậu cũng đến à?” Tần Giai nhìn cô chằm chằm thật lâu.

Nam Tầm bị cô nàng nhìn có hơi hoảng sợ, giải thích: “Mình nhận được điện thoại của Phó Vũ, cậu ấy nói cho mình biết địa chỉ, cho nên mình đến đây.”

Nhưng không ngờ Tần Giai nghe xong lời này của cô, đôi mắt bỗng mở to, thoáng lộ vẻ sợ hãi.

Chỉ có điều lúc này cô nàng cũng không có nói gì, bởi vì mọi người đã vậy lại đây.

Tĩnh cả Tần Giai, không tính Phó Vũ, bạn học trung học không sai biệt lắm đều đến đông đủ.

Ông chủ của Nông Gia Nhạc đưa lên món ăn đầy bàn, mọi người bắt đầu ăn ăn uống uống, vừa nói vừa cười.

Tần Giai không nói gì, mãi đến khi bữa tiệc kết thúc, bỗng nhiên cô ấy gọi Nam Tầm qua một bên tán gẫu.

“Bạch Mạt, bọn mình tìm cậu thật lâu.”

Cô ấy nói là bọn mình.

Trước khi Tần Giai đến, Nam Tầm cũng hỏi thăm được gần hết tình hình gần đây của mọi người.

Nghe nói Tần Giai vốn học chung trường đại học với Phó Vũ, chỉ là Phó Vũ thi đậu vào với thành tích đứng đầu toàn tỉnh, mà Tần Giai là trong nhà đập tiền đưa đi vào.

“Lúc trước cậu nói đi là đi, thật sự một chút tin tức cũng không để lại cho bọn mình, biến người mệnh nông, bọn mình có thể đi tìm chỗ nào...” Tần Giai bình thản nói.

Không biết có phải Nam Tầm nhìn nhầm hay không, cô cảm thấy thái độ của Tần Giai đối với cô có chút kỳ quặc, giống như có hơi oán hận phần nọ.

Nhưng mấy năm nay bọn họ không có tiếp xúc với nhau, một chút oán hận phần nọ này lại đến từ đâu chứ?

Bỗng nhiên Tần Giai nhìn cô chằm chằm, ánh mắt lộ ra chút lạnh lẽo: “Bạch Mạt, cậu biết không?” Cô ấy hỏi, sau đó cứ bắt ngờ làm người không kịp đề phòng mà vứt một quả bom xuống nước: “Phó Vũ chết rồi.”

“Ngày ba ngày trước, xảy ra tai nạn giao thông mà chết.” Cô ấy lạnh nhạt mà bổ sung.

Đôi mắt Nam Tầm chợt mở to, cảm giác mình có lẽ vừa nghe được chuyện cười nào đó.

Rõ ràng ngày hôm kia, Phó Vũ còn gọi điện thoại cho cô, vừa nói vừa cười mà tán gẫu với cô lâu như vậy.

Chẳng lẽ... Có người đang chơi trò đùa dai sao?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Đứa bé trai, môi lạnh như băng

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Tần Giai nói xong câu này, ánh mắt lại trở nên âm trầm: “Quan hệ của hai nhà bọn mình tốt, ba mẹ cậu ấy còn từng muốn cho mình gả qua nhà cậu ấy làm con dâu. Ban đầu mình chướng mắt cậu ấy, cảm thấy cậu ấy có bệnh, nhưng mà tiếp xúc bốn năm đại học, mình dần dần thích cậu ấy, mình thấy đề nghị này thật không tệ, tức là... cậu ấy đã sớm có người trong lòng rồi.”

Nói đến đây, ánh mắt cô ấy phức tạp mà nhìn thoáng qua Nam Tầm.

Nam Tầm bị cô nhìn đến hoảng sợ, giọng nói khô khốc: “Tần Giai, cậu nên bi thương.”

Tần Giai thờ dãi một tiếng: “Cậu nói xem, cậu ấy còn trẻ như vậy, đang lúc sự nghiệp thành công, sao nói đi thì đi chứ?”

Nam Tầm trong nháy mắt cũng có chút cảm thán, thật là quá trẻ tuổi.

“Tiểu Bát, tại sao kỳ tai ngút trời trên đời này đều là xảy ra tai nạn giao thông mà chết chứ? Người xem ta, khi còn sống cũng là không cẩn thận xảy ra tai nạn giao thông, haizz... Ta với Phó Vũ thật đúng là đồng bệnh tương liên (*).”

(*) Đồng bệnh tương liên: người cùng cảnh ngộ bất hạnh thương xót giúp đỡ lẫn nhau. [Nguồn: hvdc.thivien.net]

Tiểu Bát ngủ, bằng không nghe nói như vậy nhất định muốn cãi lại một câu: “Người con mẹ nó kỳ tai ngút trời cái gì hả?”

“Bạch Mạt, rốt cuộc làm sao cậu nhận được tin tức? Cậu biến mất nhiều năm như vậy, thành phố A lại lớn như vậy, tìm cậu cũng không dễ. Chẳng lẽ cậu vẫn luôn giữ liên lạc với những bạn học khác mấy năm nay?” Tần Giai bỗng hỏi.

Nam Tầm ngẩn ra, nói đúng sự thật: “Thật là có người gọi điện thoại cho mình tự xưng là Phó Vũ. Nhưng nếu Phó Vũ đã mất rồi, chắc người nào đó đùa dai thôi.”

Tần Giai hơi nhủu mày: “Trò đùa dai à? Cho dù có người muốn đùa dai, vậy thì đầu tiên phải biết phương thức liên lạc của cậu, mình và Phó... Mấy năm nay mình vẫn luôn hỏi thăm tin tức của cậu mà cũng không biết, một người chơi trò đùa dai sẽ biết dễ dàng như vậy à?”

Nam Tầm im lặng, cân nhắc nói: “Có thể không phải là Phó Vũ, là chính mình nghe nhầm.”

Tần Giai nhìn chăm chăm cô hồi lâu, không có lại tiếp tục đề tài này.

Cô ấy cảm điện thoại lên, mở ra danh bạ xóa số điện thoại của Phó Vũ, cô hơi thương cảm nói: “Sau này số điện thoại này cũng không gọi được nữa...”

Nam Tầm nhìn dãy số kia, bỗng cảm thấy hơi quen mắt, liền tìm trong điện thoại mình nhật ký cuộc gọi mấy ngày trước.

Này vừa nhìn, Nam Tầm sợ đến lạnh cả sống lưng, số đuôi của người gọi điện thoại đó lại giống số đuôi mà Tần Giai xóa đi như đúc!

Sao lại là số điện thoại của Phó Vũ?

“Bạch Mạt, sao vậy?” Tần Giai thấy vẻ mặt cô có gì đó không đúng, hỏi một câu.

Nam Tầm lắc đầu nói không sao.

Có thể là người chơi trò đùa dai đó dùng số điện thoại của Phó Vũ để gọi cho cô... nhỉ?

Nam Tầm có trực giác không thể nghĩ sâu chuyện này, vì vậy có vội vàng dừng lại, nên làm gì thì làm.

Họp lớp kết thúc, mọi người lần lượt rời đi.

Đợi đến còn lại một mình Nam Tầm, cô không nhận được mắng một tiếng. Lúc cô đến là bắt xe đến, bây giờ giữa rừng cây hoang vắng này, cô đi đâu mà bắt xe!

Cuối cùng Nam Tầm hỏi mượn bà chủ của Nông Gia Nhạc một chiếc xe đạp, chuẩn bị đạp xe đi về.

Đường dài mười mấy cây số, con mẹ nó phải đạp đến trời tối đen.

Nam Tầm đẩy xe vội vàng ra ngoài, kết quả không chú ý đụng phải một bé trai.

Đứa bé trai này mặc một cái áo phông nhỏ màu trắng, một cái quần đùi jeans, đôi mắt to trắng đen rõ ràng, đôi môi có hơi mỏng, hơi mím môi, giống như một búp bê tính xảo.

Trên tay cậu bé nắm một bó hoa cúc dại, đang ngược đầu, lẳng lặng nhìn chăm chăm vào Nam Tầm.

Nam Tầm từng gặp, đây là con trai nhỏ của bà chủ, chỉ là lúc trước cô nhìn thấy tên nhóc kia, nhìn thấy cậu vẫn bắt đé với một đám nhóc thôn quê, rất hoạt bát, không im lặng giống như bây giờ.

Khôn mặt tính tế của đứa bé không có chút biểu cảm nào, đôi mắt to kia cũng không có cảm xúc gì, một mảng yên lặng vắng vẻ bên trong.

Nam Tầm lúng túng cười cười, liền vội vàng hỏi: “Em trai, mới vừa rồi có bị chị đụng đau hay không? Chị xin lỗi em có được hay không?”

Đứa bé trai không nói gì.

Nam Tầm không nhận được ngồi xổm người xuống ngang với cậu, cười híp mắt nói: “Chị làm một trò ảo thuật cho em, em xem, biến biến biến, một viên chocolate!”

Nam Tầm đưa chocolate biến ra đến trong tay nhỏ bụ bẫm của đứa bé trai kia.

Cậu cúi đầu nhìn thoáng qua chocolate trong tay, sau đó lại ngẩng đầu lên nhìn cô, một đôi mắt to trắng đen rõ ràng kia lại làm cho Nam Tầm đọc được vài phần thâm trầm.

Nam Tầm xác định cậu không có bị mình đụng đau, đưa tay vuốt vuốt đầu tóc mềm mại của cậu, sau đó đẩy xe đi.

Đi ra vài bước, Nam Tầm vẫn là không nhận được quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Cậu vẫn là lẳng lặng nhìn cô như vậy, chỉ là cái miệng nhỏ nhắn đó tươi hơi nhếch lên một độ cong.

Nam Tầm cũng cong khòe môi theo, còn không quên đắc ý với Tiểu Bát ở trong lòng: “Ta biết mà, ta vừa ra tay, đứa bé có khó chăm sóc thế nào cũng sẽ bị ta thu phục.”

Đĩ nhiên là Tiểu Bát đang ngủ mê không có trả lời.

Đứa bé trai chậm chậm đi đến, từng bước từng bước một, đi rất ổn định, một chút cũng không giống như đứa bé hoạt bát bình thường.

Cậu đưa hoa cúc đại trong tay cho Nam Tầm.

Nam Tầm nói: “Hoa này là tặng cho chị sao? Cảm ơn em nha.”

Đứa bé trai không lên tiếng, chỉ lẳng lẳng nhìn cô.

Nam Tầm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế kia, khẽ cười cười, ngồi xổm người xuống hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn kia.

Đứa bé trai lại hơi nghiêng đầu đi, cô liền hôn một cái ở trên cái miệng nhỏ nhắn đó tươi kia.

Một cảm giác lạnh lẽo từ trên môi truyền thẳng đến đầu trái tim trong nháy mắt, lạnh đến Nam Tầm bắt giác rung mình một cái.

Nam Tầm sờ sờ đầu củi của mình: “Sao trời nóng mà trên người lại lạnh như vậy? Đừng ham chơi, nhớ về nhà sớm một chút, nếu như bị cảm, ba mẹ sẽ lo lắng.”

Nam Tầm bỏ hoa đầu củi của cái tặng vào trong giỏ xe, sau đó đạp xe xiêu xiêu vẹo vẹo rời đi, đường núi này thật sự không dễ đi.

Mới đạp đến nửa giờ, sắc trời liền tối xuống.

Nam Tầm nghiêng đầu nhìn thoáng qua, bỗng nhiên liền thấy được ruộng hoang trong mấy chỗ ngôi mộ, lúc này đúng lúc gặp phải một cơn gió lạnh thổi qua.

Nam Tầm rung mình một cái, có hơi hoảng sợ.

Cũng không biết có phải ảo giác không, Nam Tầm đạp xe đạp, lại có loại cảm giác càng đạp càng nặng, giống như chỗ ngồi phía sau trên xe đạp bỗng có thêm . . sức nặng của một người.

Nam Tầm bị so sánh bất thành hình của mình dọa hết hồn, cô vội vàng tăng thêm sức lực, tốc độ đạp xe nhanh hơn một chút.

Dường như gió buổi tối hơi lớn, còn có hơi lạnh, luôn có một luồng khí lạnh quán xung quanh người cô không đi, chỉ có điều may mà bây giờ là trời mùa hè, gió lạnh như vậy ngược lại làm cả người thoải mái.

“Này——”

“Này——”

Nam Tầm bỗng nghe thấy phía xa ở sau lưng có từng tiếng kêu như vậy, dường như đang gọi cô.

Nam Tầm muốn quay đầu lại theo bản năng, nhưng một giọng nói cô lại chợt quay đầu về.

Không thể quay đầu lại không thể quay đầu lại.

Nam Tầm mở mắt lạnh đầy trán, cứ hoảng sợ như vậy mà đạp xe hồi lâu, một đường nghe thấy tiếng kêu của ếch và dế, cuối cùng về tới nội thành.

Nam Tầm vọt đi tắm rửa, nằm ở trên giường thành hình chữ đại (大).

Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, Nam Tầm lại đi xuống lầu một chuyến, lấy hoa cúc đại trong giỏ xe đạp ra.

Nói thế nào cũng là một đứa bé dễ thương tặng cô, cứ vứt đi như vậy không tốt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Sau này, tìm người đàn ông biết nấu ăn

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Nam Tầm cắm hoa cúc đại vào một lọ thủy tinh đẹp đẽ.

Hoa cúc trắng tỏa hương thơm nhàn nhạt, Nam Tầm cảm thấy mùi hương dễ chịu liền đặt trên tủ đầu giường. Buổi tối ngửi mùi hoa, đúng lúc có thể mơ một giấc mộng đẹp.

Quả nhiên đêm này Nam Tầm ngủ rất ngon.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Nam Tầm theo thường lệ đến quán rượu.

Quán rượu cô ca hát ở trung tâm thành phố, cách chỗ cô thuê nhà có hơi xa, đi xe buýt mất hơn một giờ.

Nói thật Nam Tầm cảm thấy công việc này thật không tệ, cô chỉ nghĩ ngốc một đoạn thời gian ở thế giới này, cũng không cần làm việc nhiều, tiền lương đủ dùng là được. Bây giờ cô hát bảy đến tám bài một ngày ở quán rượu này, hưởng ứng tốt có thể được hai ba trăm một ngày, đối với một người chỉ có bằng trung học, thật sự là không tệ.

Hát liên tục mấy ngày, Nam Tầm còn hát ra cảm giác. Cô vốn có chút thiên phú ở phương diện âm nhạc, cộng thêm Bạch Mạt lại có giọng hát hay, cho nên ăn chén cơm này ăn đến rất vui vẻ.

Tuy nhiên mấy ngày nay, quán rượu có một thiếu gia nhà giàu đến cô vũ cho cô mỗi ngày. Thiếu gia nhà giàu này tên là Triệu Kỳ Lân, tên nghe thật uy vũ, chính là lớn lên có hơi . . . Ừm, một lời khó nói hết.

Nghe nói ba của gã là ông chủ mỏ khoáng, coi như là một nhà giàu mới nổi.

Nam Tầm lặp lại nhiều lần câu nói trước khi ngủ say của Tiểu Bát, phỏng đoán vị thiếu gia nhà giàu Triệu Kỳ Lân này có phải là mục tiêu boss lớn cần độ hóa của cô hay không, cho nên người ta chủ động tìm đến cửa.

Nhưng vừa nghĩ đến bộ dạng nhút nhát bụng phệ của Triệu Kỳ Lân, Nam Tầm lập tức loại bỏ suy nghĩ này. Tiểu Bát với cô đều là nhan không, sao bộ dạng boss lớn được chọn lại tại to mắt lớn như vậy?

Thiếu gia nhà giàu Triệu Kỳ Lân đang hoảng vãi ngày liền không nhận được nữa, ngày này trực tiếp ngăn cản cô bày tỏ suy nghĩ muốn một đêm phong lưu với cô.

Về mặt Nam Tầm thoáng cái liền đen, chịu đựng lửa giận mà khéo léo tỏ ý từ chối.

Triệu Kỳ Lân gạt bay ly rượu trên bàn, không ngừng nói từ ngữ tục tĩu: “Chẳng qua là một xx hát rong mà thôi. Ông đây để mắt đến cô là may mắn của cô, đừng mẹ nó không biết xấu hổ! Không phải là cô muốn tiền sao, đêm nay ông cho cô hai mươi vạn, mua một đêm của cô. Nếu như cô đề cho ông x đến thoải mái, ông lại thêm hai mươi vạn. . .”

Nam Tầm nghe đến tức giận, trực tiếp cầm chai rượu lên đập xuống ót gã.

Một tiếng choang, cả quán rượu im lặng.

Nam Tầm ngoáy ngoáy lỗ tai của mình, cười lạnh: “Rốt cuộc thế giới này lại yên tĩnh rồi”

Sau đó ông chủ quán rượu hòa nhã đưa Triệu Kỳ Lân này ra ngoài, sắc mặt rất đen nhìn về phía Nam Tầm.

Cũng may Nam Tầm đi đầu cũng có nhân duyên không tệ. Những người khác trong quán rượu rồi rít nói giúp cô, ông chủ mới không trực tiếp đuổi việc cô, chỉ trừ tiền lương một tháng.

Nếu ông chủ không có đuổi Nam Tầm, Nam Tầm liền mặt dày tiếp tục ngây ngốc.

Không bao lâu, Nam Tầm liền nghe nói vị phú nhị đại (*) Triệu Kỳ Lân này chết rồi, là xảy ra tai nạn giao thông mà chết.

(*) Phú nhị đại: thế hệ giàu có thứ hai, con của các tài phiệt, tỷ phú (con ông cháu cha).

Nghe nói cái chết của Triệu Kỳ Lân có hơi tà.

Gã thật sự là tự chết, nhưng mà lúc xe đến, gã như bị thứ gì đẩy ngay ra ngoài. Vì sao nói là thứ gì, bởi vì ngay lúc đó không có ai bên cạnh gã, ngay cả camera giám sát chỗ đó cũng cho thấy như vậy. Gã cứ bất ngờ mà vọt ra ngoài, kết quả đụng vào một chiếc xe ô tô, chết ngay tại chỗ.

Sau khi Nam Tầm nghe xong cũng không quá để ý, một ít lời đồn một truyền mười truyền trăm, cuối cùng liền truyền đến thay đổi hoàn toàn.

Chắc hẳn chỉ là tai nạn giao thông thông thường, Nam Tầm nghĩ.

Buổi tối quán rượu làm ăn không tệ, khách cũng khá nhiều, Nam Tầm hát thêm hai bài mới trở về.

Khi Nam Tầm về nhà liền thấy một bàn thức ăn, đôi mắt không nhìn được sáng lên, nước miếng đều sắp chảy ra: “Mình nói Tĩnh Uyên, hôm nay là ngày vui gì, sao cậu trở nên hiền thực như vậy?”

Giọng nói của Lâm Tĩnh Uyên truyền ra từ phòng bếp: “Hôm nay tâm trạng vui, cho nên mời cậu ăn bữa tiệc lớn.”

Vừa lúc Nam Tầm đói không chịu nổi, vui tươi hơn hờ mà đến phòng bếp cầm bát đĩa. Chờ Lâm Tĩnh Uyên đặt một đĩa đồ ăn cuối cùng lên bàn, cô không thể chờ đợi mà gấp ngay một miếng thịt gà kho cho vào miệng: “Úm! Tay nghề thật không tệ, sau này ai lấy được cậu thật là có phúc ba đời!”

Lâm Tĩnh Uyên khinh thường nói: “Cậu cũng dễ bị mua chuộc quá rồi đấy, chỉ là một bàn đồ ăn mà thôi.”

Nam Tầm cười ha ha nói: “Sau này mình muốn tìm một người đàn ông biết nấu ăn, một ngày ba bữa đều giao cho anh ấy.”

Nam Tầm nói xong lời này, bỗng cảm thấy một cơn gió xẹt qua cổ, có hơi ngứa, cô không nhìn được mà rụt cổ lại.

Com nước xong, Nam Tầm rất tự giác mà nhận việc rửa bát. Mặc dù cô ghét nhất rửa những thứ dầu mỡ như thế này, nhưng cô không thích ăn com không.

“Mặt Mạt, mình nhớ hoa cúc cậu để đã lâu rồi, sao còn nò đẹp như vậy?” Lâm Tĩnh Uyên vào phòng Nam Tầm mượn cục sặc, liếc mắt thấy một lọ hoa cúc trắng nở vắn nở rộ trên tủ đầu giường.

Nam Tầm cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ: “Mình cũng không biết, có lẽ sức sống của hoa này tương đối ngoan cường (bền bỉ và kiên cường)?”

Lâm Tĩnh Uyên nói: “Mặt Mạt này, mình thấy hoa này có hơi tà, hay là mình vứt nó đi?”

“Vậy không được!” Nam Tầm ôm cả hoa cả lọ vào trong ngực: “Đây là hoa một đầu củ cái tặng mình. Mình đồng ý với nó phải chăm sóc tốt rồi, dù sao vẫn để ở trong phòng, cậu lại không thấy được.”

Lâm Tĩnh Uyên lập tức trợn trắng mắt: “Nhìn đáng vẻ cậu che chở kia, không biết còn tưởng cậu ôm chính là sinh mạng của cậu đấy.”

Một tiếng đĩnh.

Điện thoại Nam Tầm bỗng vang lên một tiếng, màn hình sáng lên.

Lâm Tĩnh Uyên nhìn nhìn, khỏe mắt phát hiện một tin nhắn ngắn, sau đó thấy được nội dung bên trong.

“Mặt Mạt! Cậu, cậu cậu cậu có bạn trai lại không nói cho mình biết, cậu được lắm! Cậu xem, bằng chứng ở chỗ này, soái ca Bạch Khê Diệp này hẹn cậu đi xem phim!” Lâm Tĩnh Uyên cầm điện thoại lên lắc qua lắc lại với cô, vẻ mặt “bất gian tại giường”.

Nam Tầm cướp lại điện thoại của mình, giải thích: “Không phải là lần trước tham gia họp lớp sao, mình không cẩn thận rơi xuống nước, là anh ấy đã cứu mình. Anh ấy là anh trai của bạn học trung học của mình, ngày đó cũng đi theo cậu ấy.”

Lâm Tĩnh Uyên chặc chặc hai tiếng: “Bạn học Bạch Mạt, giải thích chính là che giấu. Không cần nói nữa, cậu đi hẹn hò đi, mình cũng sẽ không nói gì.”

Nam Tầm quả thật muốn đồng ý cuộc hẹn, một là Bạch Khê Diệp này có ơn cứu mạng với cô, hai là, cô hơi nghi ngờ Bạch Khê Diệp này là boss lớn phản diện mình phải đối.

Tiểu Bát nói, boss lớn phản diện đã sớm thích cô, mà cô cũng có chút tin tức từ chỗ Bạch Khê Diệp, họp lớp lần trước cũng không phải là lần đầu tiên họ gặp mặt.

Lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, dính đến một chuyện rất cầu huyết. Lúc Nam Tầm tăn bộ bị một tên trộm trộm ví tiền giữa ban ngày, sau đó lúc này một soái ca bỗng nhiên xuất hiện, giúp cô lấy ví tiền về.

Mà người này chính là Bạch Khê Diệp.

Dường như Bạch Khê Diệp vừa gặp đã yêu cô ngay lần đó.

Tiểu Bát là một nhan không, tìm người tương mạo ít nhất sẽ không kém, mà Bạch Khê Diệp xem như là một soái ca, anh còn thích cô. Nam Tầm không thể không nghi ngờ Bạch Khê Diệp chính là boss lớn cô phải đối.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Ngạc nhiên nghi ngờ, người đàn ông ngồi bên ghế trống

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Bởi vì biểu hiện bên ngoài của Bạch Khê Diệp nhìn qua không giống người vô cùng xấu, Nam Tầm còn có ý hỏi thăm một chút về bối cảnh của anh, bối cảnh rất trong sạch, trong nhà khá có tiền.

Hỏi bất ngờ, nhưng Nam Tầm đoán rằng có thể là Bạch Khê Diệp này giả bộ như người tốt, thực ra trong đầu một đồng ác niệm.

Xác định xong mục tiêu tiến công chiếm đóng, Nam Tầm vực tinh thần lên mười phần. Sau khi đối phương chủ động hẹn cô, cô vui vẻ đồng ý.

Lúc Nam Tầm xuống lầu, xe của Bạch Khê Diệp đã đỗ dưới tầng. Hai người đi thẳng đến rạp chiếu phim có hiệu quả âm thanh hình ảnh tốt nhất ở trung tâm thành phố.

“Bạch Khê Diệp, anh, anh đặt hai vé phim kinh dị sao?” Nam Tầm gật gật khoe miệng nhìn poster làm người sờn gai ốc trước công rạp chiếu phim.

Bạch Khê Diệp cười cười: “Không phải nữ sinh bọn em đều thích xem thể loại này à?”

Trong lòng Nam Tầm cười ha ha, dùng tưởng là tôi không biết ý đồ của anh.

Chủ nhật nhiều người, khu này lại là trung tâm thương mại sầm uất, vừa nhìn gần như kín hết chỗ, cho nên lúc Nam Tầm phát hiện chỗ ngồi bên trái trống thì hơi kinh ngạc.

Có thể là người nào đó mua vé kết quả bỗng có việc không đến được, Nam Tầm nghĩ.

Nam Tầm đoán là Bạch Khê Diệp tưởng lúc cô xem được một nửa sẽ sợ hãi rồi chủ động rúc vào trong ngực anh. Có vốn cũng tính phối hợp một chút, ai biết hiệu ứng của bộ phim này làm rất tệ, cô xem rồi xem liền ngủ gật.

Mơ mơ màng màng, dường như đầu cô nghiêng sang một bên, rơi xuống trên bả vai người bên cạnh.

Bả vai rất rộng, cô cọ hai cái, yên tâm mà ngủ.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, tiếng thét chói tai a a a xung quanh làm Nam Tầm chột bùng tỉnh.

Lúc này bộ phim đã đến đoạn cao trào, người xung quanh đều sợ hãi đến hết âm lên.

Bạch Khê Diệp bên cạnh hơi bất đắc dĩ nhìn cô: “Mặt Mạt, em xem phim kinh dị mà còn có thể ngủ được.”

Nam Tầm về mặt hơi ngáy ngốc nhìn anh.

Vừa rồi ngủ mơ mơ màng màng không có suy nghĩ, bây giờ nghĩ lại, hình như đầu cô nghiêng về phía bên trái, nhưng Bạch Khê Diệp lại ngồi ở... phía bên phải của cô.

Nam Tầm không nhận được nuốt nước bọt, có hơi khó khăn hỏi: “Vừa rồi ghé bên trái em có người đến sao?”

Bạch Khê Diệp nói: “Không có, vẫn luôn trống.”

Nam Tầm bỗng cảm thấy cả người hơi lạnh, bộ phim kinh dị chẳng kinh dị chút nào vừa xem cũng làm cho cô hơi sợ hãi.

“Chúng ta có thể đổi chỗ ngồi hay không?” Nam Tầm hỏi.

Bạch Khê Diệp trêu ghẹo: “Mặt Mạt, có phải em sợ hay không?”

Chờ hai người đổi chỗ ngồi xong, sau khi hai bên trái phải đều có người, cuối cùng Nam Tầm không còn sợ như vậy nữa.

Thật không dễ gì chịu đựng đến lúc bộ phim chiếu xong, xung quanh sáng lên, trong lòng Nam Tầm thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Khê Diệp kiên trì muốn lái xe đưa Nam Tầm về. Nam Tầm lại nghĩ đến vài chuyện kỳ lạ hôm nay gặp phải, liền gật đầu đồng ý.

Bạch Khê Diệp đưa cô một mạch lên tầng, trước khi đi ánh mắt anh sáng quắc nhìn Nam Tầm chăm chú.

Nam Tầm nghĩ dù sao anh cũng là mục tiêu cần tiến công chiếm đóng, cho anh một chút ngon ngọt cũng được, vì vậy liền nhón chân lên khẽ hôn lên gò má anh.

Vừa mới hôn xong, Nam Tầm liền hít hơi một cái, nói lầm bầm: “Hình như mấy ngày nay trời chuyển lạnh rồi.”

Bạch Khê Diệp cũng ôm cánh tay, nhìn cô cười: “Có vẻ hơi lạnh thật.”

Đội Bạch Khê Diệp đi xa, Nam Tầm vội vàng mở cửa vào nhà.

Chỉ là vừa mới vào cửa, Nam Tầm liền nghe thấy từng đợt âm thanh không hài hòa.

Âm thanh này còn phát ra từ trong phòng cô.

“A... A... Nhanh lên một chút, lại nhanh hơn một chút...”

“A... Honey, em quá tuyệt vời...”

Hình như là tiếng của Lâm Tinh Uyển và một người đàn ông.

Sắc mặt Nam Tầm thoáng cái liền đen lại. Cô kiên nhẫn cẩn thận lắng nghe hồi lâu, xác định không có nghe nhầm, bên trong thật sự có hai người, ở ngay trên giường cô mà lén ga giường!

Nam Tầm bịch một tiếng đá văng cánh cửa, nổi giận thét lên với một đôi lỏa thể trên giường: “Lâm Tinh Uyển! Con nhóc thối này ——”

Sau nửa giờ, người đàn ông lạ đã không thấy, Lâm Tinh Uyển cũng đã tỉnh rượu.

“Mặt Mạt, thật xin lỗi, lần này mình thật sự uống quá nhiều. Mình không phải cố ý, mình nhầm phòng của cậu thành phòng của mình.”

Thái độ nhận lỗi của Lâm Tinh Uyển coi như thành khẩn, nhưng Nam Tầm vẫn còn rất tức giận.

Mặc dù cô không có bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng, nhưng nghĩ đến giường mình luôn ngủ vừa mới có hai người làm vận động kịch liệt, trên giường còn có thể để lại một ít gì đó không ổn, cô liền có hơi...

Một đêm này, Nam Tầm là trôi qua trên ghế sofa.

Ngày hôm sau, Nam Tầm mang quyết tâm kiên định ra đi.

Lâm Tinh Uyển hơi áy náy: “Thật xin lỗi Mặt Mạt, mình chó không sửa được tật ăn phản, nhưng mà lần này mình là nghiêm túc. Mình đã cân nhắc chuyện này rất lâu, cho nên... Mình cũng đang muốn chuyển ra ngoài ở.”

Nam Tầm lắc đầu: “Mình chuyển ra ngoài thôi, dù sao mình cũng không ở lâu. Bây giờ tìm nhà cũng không khó, tiền lương của mình cũng nhiều hơn trước kia.”

Lâm Tinh Uyển cũng biết tính tình của cô, liền để tùy cô đi.

Nhưng mà ngày hôm sau, Nam Tầm thậm chí có ý nghĩ muốn đập chết Lâm Tinh Uyển. Cô còn chưa có chuyển ra ngoài, Lâm Tinh Uyển đã đưa người đàn ông ngày hôm qua về.

Nam Tầm tiếp tục tức giận chuyển đến quán rượu ở.

Bạch Khê Diệp nghe nói cô ở quán rượu, lập tức nói mình có một biệt thự để trống, vừa lúc cô có thể vào ở.

Nếu Bạch Khê Diệp là người không liên quan, Nam Tầm chắc chắn sẽ không đồng ý. Nhưng anh ta là boss lớn giá trị ác niệm 100 cần độ hóa, một khi cô đi qua ở, hai người vừa lúc có nhiều dịp tiếp xúc nhau hơn. Chỉ khi nào biết được nguồn gốc giá trị ác niệm của Bạch Khê Diệp, cô mới có thể nghĩ cách giúp anh tiêu trừ giá trị ác niệm.

Hơn nữa đúng lúc Nam Tầm cũng không muốn quay về căn nhà đang ở, liền đồng ý, hẹn ngày mai dọn đồ đi qua.

Bạch Khê Diệp mừng rỡ đến giúp cô dọn nhà, đồ đạc của Nam Tầm cũng không nhiều, cho nên thu dọn rất nhanh liền xong. Mấy chậu cỏ mẫu từ trên ban công cô không cần, bình hoa cúc trắng kia cũng không mang đi, bây giờ tâm trạng cô có hơi đi xuống, sợ rằng không có thời gian chăm sóc hoa hoa cỏ cỏ gì đó.

Một tiếng chaoang. Sau khi hai người đi, lọ hoa kia rơi trên mặt đất vỡ thành nhiều mảnh, hoa cúc trắng cũng rơi là tã trên đất dính vài giọt nước, thoát nhìn vô cùng... diêm lệ.

Hai người thu dọn qua loa biệt thự cùng nhau. Biệt thự này có hai tầng, Nam Tầm thích ban công rất lớn ở tầng hai, cho nên đồ đạc đều chuyển đến phòng ngủ tầng hai.

Bạch Khê Diệp thu xếp ổn thỏa cho cô liền rời đi, vừa bước vài bước lại có hơi lưu luyến không muốn đi mà nhìn cô.

Nam Tầm tặng cho anh một nụ hôn gió, cười nói: “Cảm ơn anh Khê Diệp nha, cảm ơn anh vẫn luôn chính nhân quân tử như vậy.”

Bạch Khê Diệp cười khổ: “Mặt Mạt, em cho là anh không muốn ở lại sao, chỉ là anh sợ hù dọa em.”

Trong lòng Nam Tầm phần nộ, vậy sao anh lại không chính thức hỏi tôi có bằng lòng làm bạn gái anh không. Nếu như anh hỏi, tôi cam đoan đồng ý ngay.

Cô cảm thấy bây giờ cô giống như là tình nhân nhỏ bé mà Bạch Khê Diệp bao nuôi, không thể thấy được ánh sáng.

Nhưng mà những điều này đều không quan trọng, chỉ cần có thời gian tiếp xúc nhau, cô còn có cơ hội tiêu trừ giá trị ác niệm của Bạch Khê Diệp.

Tuy nhiên khi bọn họ đã tiếp xúc với nhau bảy tám ngày, Nam Tầm vẫn không hề nhìn ra rốt cuộc nguồn gốc ác niệm ẩn sâu dưới đáy lòng Bạch Khê Diệp ở đâu. Điều kiện gia đình anh tốt, hoàn cảnh trưởng thành tốt, bây giờ vừa gặt hái được tình yêu lẫn sự nghiệp, cuộc đời ổn thỏa.

Nam Tầm cũng có hơi nghi ngờ có phải mình tìm nhầm người hay không.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vài Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Tiếng vỗ tay phía sau lưng

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Sau khi tiễn Bạch Khê Diệp đi, Nam Tầm cả người toàn mồ hôi chuẩn bị đi tắm nước nóng.

Cô đưa tay kéo khóa sau lưng, với hồi lâu mới tới, kéo xuống một mạch.

Đột nhiên, lưng Nam Tầm cứng đờ.

Cô cảm thấy hình như sau lưng có người nào đang nhìn cô. Cô chợt xoay người, kết quả phía sau trống rỗng không có gì cả.

Cánh cửa sổ sát đất để một khe hở, gió thổi vào từ khe hở kia mang vào luồng khí mát lạnh, thổi vào làm tấm rèm màu trang nhã bay lên lại hạ xuống.

Nam Tầm vội vàng đóng cửa sổ lại, sau đó tiếp tục cời quần.

Cởi được một nửa, cảm giác bị thứ gì nhìn chăm chăm càng rõ hơn.

Nam Tầm xoay người nhìn hồi lâu, chắc chắn không có gì cả mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Gần đây cô giống như hơi căng thẳng đến sắp bệnh thần kinh.

Nam Tầm cời quần áo thật nhanh, sau đó dùng tốc độ như tên bắn vọt vào phòng tắm.

“Ha ha.” Một tràng tiếng cười trầm thấp vang lên, chỉ là trong nháy mắt đã hòa tan trong gió.

Tuy là vào ở biệt thự để trông của Bạch Khê Diệp, Bạch Khê Diệp cũng uyển chuyển bày tỏ ý nghĩ anh bằng lòng nuôi cô. Nhưng Nam Tầm là một người phụ nữ vô cùng độc lập, vẫn luôn kiên trì đi làm việc ở quán rượu.

Ngày này quán rượu làm ăn có hơi vắng vẻ, lúc cô đi hát tối, chỉ có lúc đặc vài người.

Nam Tầm ngồi xuống trên sân khấu, bình thần hát vào micro một bản tình ca nhẹ nhàng “Theo đuổi”.

Giọng hát như ni non buồn trên miền hát về tình yêu cầu mà không được, khi hát xong, những người bên dưới đồng loạt vỗ tay.

Quán rượu mà Nam Tầm ca hát là một quán yên tĩnh, hoàn cảnh rất tốt, phần lớn người đến chỗ này là để thả lỏng tâm tình, uống một ly rượu, nghe thêm một bản tình ca nhẹ nhàng, một mối cá ngày có thể được giảm bớt không ít.

Nam Tầm quét mắt qua, trên mặt nẩy vị khách trong quán rượu mang theo ý cười, rất là lương thụ.

Hết thấy đều rất bình thường, nhưng không biết sao cô lại nảy sinh một ít cảm giác kỳ quái.

Bỗng nhiên một ngọn gió thổi đến bên tai, làm cho Nam Tầm không nhận được rung mình.

Trong quán rượu kín thế này thì gió ở đâu ra?

Nam Tầm càng nắm chặt micro, cô hơi nghi ngờ có phải gần đây cô bị bệnh hay không, sao cứ có ảo giác hoặc là ảo tưởng.

Một mình Nam Tầm ngồi trên sân khấu, cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo bao quanh cô, làm cho cô không có chỗ trốn.

Cô cố gắng vút bỏ cảm giác không bình thường kia, cầm micro hát lên ca khúc thứ hai “Yêu thầm”.

Tình yêu cầu mà không được, đau khổ thầm kín, một ca khúc được cô hát lên truyền cảm mui oán phẫn.

Bởi vì không có nhiều người, cho nên khi cô hát xong ca khúc thứ hai, tiếng vỗ tay cũng thưa thớt.

Nhưng cũng vào lúc này, Nam Tầm bỗng nắm chặt micro trong tay.

Cô nghe thấy tiếng vỗ tay của một người, phát ra từ phía sau cô, vô cùng rõ ràng, từng tiếng từng tiếng một.

Nam Tầm từ từ quay đầu lại, nhìn thoáng qua phía sau mình.

... Không có ai.

Nam Tầm bỗng cảm thấy sự lạnh lẽo lan từ bàn chân lên, lan thẳng đến lòng cô.

Không có ai, vậy tiếng vỗ tay kia truyền đến từ chỗ nào?

Cô không có nghe nhầm, vừa rồi thật sự có người vỗ tay ở phía sau cô.

Đến lúc này, cuối cùng Nam Tầm cũng nhìn thẳng vào suy đoán trong lòng mình.

Cô cảm thấy suy đoán này có hơi tức cười, nhưng mà lúc này cô thật sự không cười nổi.

Nam Tầm đắm tiếu nhân ở trong lòng, cười lạnh với Tiểu Bát: “Tiểu Bát à, có phải người đã sớm biết ta muốn đánh chết người, cho nên liền giấu đi không nói? Vốn tưởng rằng là một thế giới thanh tân, nhưng không ngờ là một thế giới có khẩu vị nặng như vậy. Đây tốt nhất là ảo giác của ta, bằng không... Ha ha, ta tìm được cơ hội nhất định phải đánh nát đầu người.”

Cô không biết lúc nào thì mình trên chọc thứ này.

Cô tự nhận mình chưa từng làm chuyện gì trái lương tâm, Bạch Mạt lại càng không làm chuyện trái lương tâm, cho dù thế giới này thật sự có quỷ, cũng không nên tìm đến cô.

Nam Tầm bị suy đoán trong lòng ép đến khó thở, dù ở thế giới trước nhìn thấy Yêu Vương ăn thịt người, cô cũng không có hoảng sợ như vậy.

Bởi vì, thứ không biết được là đáng sợ nhất.

Vội vàng hát xong hai khúc, Nam Tầm nhanh chóng xuống sân khấu.

Cô muốn lập tức rời khỏi chỗ này.

Lúc này đúng lúc có một đôi tình nhân rời đi, Nam Tầm thờ phào nhẹ nhõm, không dám nhìn mặt của những người khác, chào hỏi với người pha chế quen, theo sát sau lưng hai người rời đi ngay.

Rất nhanh, Nam Tầm đã trở về trong đám người, chỗ này có một phổ xá sầm uất, rất náo nhiệt.

Nghe thấy tiếng rao bán náo nhiệt xung quanh, còn có đèn neon đẹp mắt, tâm trạng căng thẳng của Nam Tầm thoáng thả lỏng.

Nam Tầm đi đến trạm chờ xe buýt mình đi mỗi ngày, lên một chuyến có nhiều người. Bởi vì quán rượu ở trung tâm thương mại, cách đó không xa lại là phổ xá sầm uất, cho nên người lên xe không tính là ít, có khoảng mười người.

Nhưng mà ngay sau đó, Nam Tầm bỗng nghĩ đến gì đó, có hơi hoảng sợ.

Cô vừa mới chuyển đến biệt thự của Bạch Khê Diệp, chỗ đó là khu biệt thự, khu vực không tính là rất vắng vẻ, nhưng mà hoàn toàn không sầm uất, cho nên sau khi cô xuống xe còn phải đi thêm một chuyến xe buýt nữa.

Nam Tầm muốn gọi điện thoại cho Bạch Khê Diệp, để cho boss lớn đến đón mình. Dù nói quý sợ kẻ ác, Bạch Khê Diệp giá trị ác niệm 100, quý gì gì đó chắc chắn không dám đến gần.

Nhưng mà Nam Tầm gọi vài cuộc, đều không có người nghe.

Lúc này xe đã đến điểm cuối, Nam Tầm không thể không xuống xe.

Mấy người vừa rời xuống xe nhanh chóng rời đi từng người một, cuối cùng chỉ còn một mình cô đợi xe buýt ở trạm xe.

Gió đêm mùa hè có hơi lạnh, Nam Tầm không khỏi co mình lại, siết chặt điện thoại trong tay.

Nam Tầm không nhận được lại gọi một cuộc điện thoại, đầu bên kia điện thoại vẫn luôn bận, cũng không biết là xảy ra chuyện gì.

Cũng may Nam Tầm không phải đợi xe đến quá lâu, Nam Tầm vội vã lên xe.

Bác tài xế nhìn thoáng qua cô, cười nói: “Cô bé à, sau này vẫn nên ít ra ngoài trời thế này.”

Nam Tầm nâng khóa môi: “Cảm ơn bác, sau này cháu sẽ chú ý ạ.”

Nam Tầm nhìn lướt qua bên trong xe, có một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng ngồi ở hàng cuối cùng.

Bây giờ Nam Tầm rất muốn tìm một người nói chuyện, nên cô đi đến bên cạnh người nọ, chủ động chào hỏi người nọ.

Người đàn ông bên cạnh vốn đang nhìn ra ngoài cửa sổ, sau khi nghe thấy giọng nói của cô thì không nhận được quay đầu lại nhìn cô.

Bộ dạng người đàn ông này rất tuấn tú, đôi mắt vô cùng sâu, áo sơ mi quần tây giày da, hoàn toàn là trang phục của tinh anh tầng lớp trên xã hội.

Nam Tầm thấy hơi quen mắt, nhưng không nhớ nổi đã gặp ở đâu.

Nam Tầm cười với anh, hỏi: “Tôi đi khu biệt thự ở phía trước, không biết anh đi đâu?”

Người đàn ông nhìn cô nói: “Tôi cũng vậy.”

Giọng nói anh rất êm tai, trong trong lạnh lạnh, tốc độ chậm mà trầm ổn.

Có người cùng nói chuyện, cảm xúc sợ hãi lúc trước của Nam Tầm giảm bớt không ít.

Người đàn ông bên cạnh không phải là người hay nói, nhưng nói chuyện với anh rất thoải mái, cho dù nói gì, anh cũng có thể tiếp chuyện, sau đó nói một đề tài mới.

Sau khi đến trạm, hai người xuống xe cùng nhau, Nam Tầm đã khôi phục tâm trạng bình thường vui vẻ tạm biệt bác tài xế.

Bác tài xế kia có hơi khó khăn nâng khóa miệng với cô, cười đến mức có chút khó coi.

Đợi đến lúc Nam Tầm đi xa, tài xế vội vàng quay đầu lại nhìn xem bên trong xe, rõ ràng không có một bóng người nào, cũng không biết cô bé vừa rời đi thầm nói chuyện với ai...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Người đàn ông không có bóng

Edit: PaduC / Beta: Norah

Người mặc áo sơ mi trắng này cùng đi vào khu biệt thự với Nam Tầm, hai người vừa đi vừa trò chuyện, tiếng cười vang không ngừng. Nói chính xác thì chỉ có một mình Nam Tầm cười, người bên cạnh dường như bị đơ cơ mặt, không thích cười. Nhưng lúc tâm tình anh tốt, có thể nhìn thấy ý cười trong đôi mắt thâm thúy đó, như vô vàn ánh sao sáng lấp lánh rất mê người.

Người đàn ông đưa Nam Tầm đến trước cửa biệt thự.

Nam Tầm rất cảm kích: "Nói thật, ngày hôm nay vừa xảy ra một chuyện khiến tôi khá sợ hãi, vì vậy cảm ơn anh đi cùng tôi tới tận đây. Đúng rồi, anh ở đâu, chắc phải ở gần đây chứ?"

Anh ta gật gù: "Tôi cũng ở đây. Cô vào đi thôi, chờ cô vào nhà rồi tôi sẽ rời đi."

Nam Tầm mở cửa, bỗng nhiên đầu óc như bị đập mạch, hỏi: "Anh có muốn vào uống chén trà hay không?"

Đầu tiên người đàn ông ngăn ra, sau đó trong mắt chậm rãi chảy xuôi ý cười: "Cô không sợ sau khi tôi vào rồi giật tiền cướp sắc à?"

Nam Tầm cười ha ha thành tiếng: "Người dám giật tiền cướp sắc tôi còn chưa sinh ra đâu. Anh đừng nhìn bộ dạng tôi có vẻ thực nữ, thật ra tôi đánh nhau rất lợi hại đó." Taekwondo cấp mười, Tân đã cấp mười không phải nói khoác.

Nghe xong lời này, ý cười trong mắt người kia càng nồng: "Tôi tin cô. Vậy tôi liền vào xin cốc nước."

Nam Tầm vốn cũng chỉ khách sáo, ai ngờ người này đúng là không khách khí chút nào.

Nhưng lời nói ra như bát nước đổ đi, cô không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt mời người đi vào.

Quả nhiên người này chỉ uống chén trà thì đi ngay, làm cho Nam Tầm thờ phào nhẹ nhõm.

Đèn tầng hai biệt thự sáng lên, người đàn ông vốn đã đi xa lại trở về trước cửa, ánh đèn đường ám áp chiếu vào trên người đó, trên đất không có... bóng.

Mấy ngày tiếp theo không xảy ra chuyện gì quái gì nữa, rốt cuộc trái tim căng thẳng của Nam Tầm có thể được thả lỏng.

Sau khi Nam Tầm chuyển vào biệt thự, ngày nào Bạch Khê Diệp cũng đến ăn cơm, nói là cơm cô nấu có mùi vị gia đình.

Trên thực tế việc Bạch Khê Diệp mỗi ngày đều đến làm cho Nam Tầm sắp phiền chết. Anh ta vừa đến, Nam Tầm vì tăng độ thiện cảm, ngày nào cũng phải làm một bàn đồ ăn phong phú, hơn nữa người này không hề có một chút

tự giác chủ động rửa chén nào, cơm nước xong liền nghỉ ngơi. Một chồng chén đĩa cao như vậy nhìn mà phát mệt.

Nam Tầm nhớ tới chuyện lần trước, trong lúc vô tình mở miệng đùa: "Bạch Khê Diệp, lần trước em gọi nhiều cuộc cho anh như vậy, sao mấy anh luôn bận vậy. Thành thật thú tội, có phải anh nấu cháo điện thoại với tình nhân nào đó sau lưng em không đấy?"

Bạch Khê Diệp có chút lơ mơ, anh vội vàng bật điện thoại nhưng cũng chưa nhìn thấy lịch sử cuộc gọi nào.

"Mặt Mạt, em không nên đổ oan cho anh nha. Khi nào thì anh không tiếp điện thoại của em rồi hả? Dù anh có đang nói chuyện với người khác, nhận được điện thoại của em, anh khẳng định sẽ kết thúc ngay."

Lần này đến phiên Nam Tầm bối rối.

Qua hồi lâu, Nam Tầm chợt nhảy ra một câu: "Bạch Khê Diệp, anh tìm bác sĩ tâm lý cho em đi."

Câu nói này khiến Bạch Khê Diệp bị dọa sặc, anh vội vàng hỏi: "Mặt Mạt, xảy ra chuyện gì vậy?"

Nam Tầm liền kể hết những chuyện kì quái mấy ngày trước cho anh nghe.

Bạch Khê Diệp nghe xong thì thờ phào nhẹ nhõm, chế nhạo chắc cô xem nhiều phim kinh dị quá. Nhưng vì để cô yên tâm, anh vẫn liên hệ với một bác sĩ tâm lý.

Bác sĩ tâm lý tên là Lý Mạc, là bạn học cũ của Bạch Khê Diệp.

Bác sĩ Lý hơi đẩy mắt kính gọng vàng trên mũi, cười rất chuyên môn hóa: "Cô Bạch không cần lo lắng, chắc do cô nghỉ ngơi không đủ nên dẫn đến tâm lý rối loạn, nghỉ ngơi vài ngày thì ổn thôi."

Nam Tầm yên lặng trợn trắng mắt: "Bác sĩ Lý, anh cảm thấy một ngày ngủ hơn chín tiếng, trong đó không hề giật mình thức giấc thì chất lượng giấc ngủ thế nào?"

Dường như bác sĩ Lý đã hiểu ý của cô, anh ta bảo cô nằm trên ghế sofa.

"Cô Bạch, cô nghe theo lệnh của tôi, thả lỏng."

Nam Tầm thả đến rất lỏng, muốn nghe xem anh ta có thể hót cái gì.

"Cô Bạch, bây giờ cô đang đứng trên một đồng cỏ xanh ngát, cô nghe thấy tiếng gió thổi động lá cây, tiếng sông chảy róc rách, tiếng chim bay ngang bầu trời, sau đó cô đi một lúc thấy được ba cánh cửa. Một trong số đó là cửa gỗ, trên cửa có dây leo màu xanh quấn quanh, cánh cửa thứ hai làm bằng sắt lạnh lẽo, cánh cửa thứ ba là cửa lớn một căn nhà nông thôn cũ. Bây giờ cô hãy chọn một cánh cửa."

Nam Tầm chọn cánh cửa thứ ba, cửa lớn nhà cũ.

Vừa mới bắt đầu Nam Tầm còn có thể phân rõ giấc mộng và hiện thực, sau đó cô thực sự có cảm giác mình đang đứng trước cửa một căn nhà lớn.

Không biết vì sao, căn nhà này nhìn có chút quen mắt.

Giọng bác sĩ Lý thoi miên trầm thấp: "Sau khi cô đẩy cửa đi vào rồi cô thấy gì sau cửa?"

Nam Tầm mở cửa lớn đi vào, nhìn thấy hoa cỏ xanh um trong sân, lại mở tiếp cửa nhà, cô không khỏi ngẩn ra.

Con mẹ nó cô thấy trên bàn cơm trong phòng khách tràn đầy đồ ăn thơm nức mũi, đều là món cô thích nhất!

Nam Tầm nhìn không được ngồi xuống nếm hai món, mùi vị cũng cực kỳ đáng khen, hoàn toàn bất kị đồ ăn khách sạn năm sao.

Đang lúc này, cô nghe thấy tiếng xắt rau chặt thịt truyền ra từ trong phòng bếp.

Nam Tầm thả đĩa xuống, chậm rãi đi tới.

Cô lặng lẽ gõ đầu vào phòng bếp.

Trong phòng bếp có một người đàn ông, người đó mặc áo sơ mi trắng phau, quần tây đen, gầy còn chưa kịp thay, vẫn là giày da đen bóng.

Bóng lưng người đàn ông cúi đầu làm cơm thực hấp dẫn người.

Vóc người của anh ta rất đẹp, hai chân thẳng tắp, cơ bắp tay nâng lên hạ xuống theo động tác xắt rau, ống tay áo cuộn lên nhẹ nhàng lay động.

Anh ta đang chú tâm việc trong tay, rồi dường như nhận thấy phía sau có người, động tác hơi dừng lại, sau đó chậm rãi quay đầu.

Giờ khắc này, Nam Tầm lại có chút chờ mong nhìn thấy gương mặt đó.

Nhưng lúc chờ được người đàn ông kia quay đầu, hai mắt Nam Tầm bỗng nhiên trừng lớn.

Người này không có mặt!

"A ---"

Nam Tầm hét toáng lên, giật mình mở mắt tỉnh lại.

Bác sĩ Lý bị cô làm sợ hết hồn, vội vàng hỏi cô: "Cô Bạch, đến cùng thì cô thấy gì sau cánh cửa cô chọn?"

Nam Tầm nuốt ngụm nước bọt, thấp giọng nói: "Tôi thấy trên bàn có rất nhiều món ăn, đều là món tôi thích nhất. Sau đó tôi nghe thấy tiếng người xắt rau trong bếp, vậy là tôi đi vào, kết quả... Tôi thấy được một người đàn ông, người đó không có mặt."

Bác sĩ Lý vừa bắt đầu vẫn còn cười, nhưng nghe xong lời này có hơi mất hứng. Anh cảm thấy có thể Nam Tầm đang chơi mình.

Trái qua anh thoi miên, những thứ người bệnh bình thường thấy đều do anh bố trí kỹ càng, sau những cánh cửa kia có tiền tài, có trai đẹp gái đẹp. Nhìn thấy những thứ này chứng tỏ gần đây áp lực quá lớn, vì từng quần vật chất hay tình cảm khó khăn. Sao cô Bạch đây lại có thể nhìn thấy người đàn ông không có mặt chứ.

Cô không phải đang chơi anh thì là gì?

Nếu không phải có gái trước mặt do Bạch Khê Diệp tự mình giới thiệu, có thể anh đã đuổi người ngay rồi.

Nam Tầm cũng nhìn ra bác sĩ Lý không vui, cô cũng không muốn gây phiền toái cho boss, liền cười cười nói: "Có thể do gần đây xem phim kinh dị quá nhiều, cho nên sinh ra loại ảo giác này."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Thoi miên, người trong giấc mơ

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Bác sĩ Lý nói: “Chúng ta thử lại lần nữa, lần này cô nhất định phải phối hợp đấy.”

Nam Tầm nhanh chóng nói được.

Lần này bác sĩ Lý không để cô nhầm mất ngay, anh lấy đồng hồ quả vọt từ trong túi, đứng đưa nhẹ nhàng trên đỉnh đầu cô.

Đôi mắt Nam Tầm nhìn chăm chăm vào đồng hồ đang không ngừng lắc lư kia, nhìn lại nhìn, mí mắt càng ngày càng nặng cho đến khi từ từ sụp xuống.

Xung quanh cô là một mảng trắng xóa. Đến khi phía chân trời dâng xa truyền đến âm thanh tích tắc, lúc này sương mù dày đặc ở xung quanh mới từ từ tan đi, cô cũng từ từ thấy rõ cảnh xung quanh.

Cô đang đứng ở trên một con đường, xung quanh có xe cộ qua lại không ngừng, người đi đường ngang dọc đội đèn xanh đèn đỏ đi qua.

Cô nhìn về phía đường đối diện, thấy được một người đàn ông.

Người nọ mặc áo sơ mi trắng, quần tây dài màu đen, giống như mới đi ra từ công ty.

Cao lớn, đỉnh đặc, đẹp trai, vừa liếc mắt trong đám người là có thể nhìn thấy anh.

Nam Tầm cảm thấy rất khó hiểu, rõ ràng cô có thể thấy rõ mặt anh, nhưng làm thế nào cũng không nhớ được mặt anh ra sao.

Người nọ không hề có biểu cảm mà đứng ở bên đường, thoát nhìn có hơi lạnh nhạt. Bỗng nhiên anh nhìn về phía cô, đôi mắt sâu không đáy nhìn thẳng cô, sau đó về mặt chợt biến đổi, trong mắt xẹt qua vui mừng không rõ.

Nam Tầm không nhận được nhìn nhìn hai bên trái phải của mình, bên cạnh không có ai.

Anh chính là nhìn... mình.

Trong phút chốc, người đàn ông kia chạy vọt qua bên này, dường như ánh mắt anh chỉ còn lại điều anh thấy, hoàn toàn quên mất hết thấy mọi thứ.

Sau đó, Nam Tầm nghe thấy tiếng thắng xe chói tai vang lên, rồi đến tiếng va chạm mạnh.

Người đàn ông ngã xuống đất, cả người toàn là máu.

Nam Tầm ngơ ngẩn nhìn người đàn ông bị xe đụng bay, bỗng nhiên cảm thấy khó thở, có chút thờ không nổi.

Miệng người đàn ông nằm ở trong vũng máu khe khẽ mấp máy, dường như đang gọi: “Bạch Mạt...”

Trong giây lát Nam Tầm bừng tỉnh, lập tức ngồi dậy, hung hăng thở hổn hển.

Cô kinh ngạc nhìn một vòng xung quanh, thấy bác sĩ Lý đang nháu mày.

“Cô Bạch, vừa rồi cô nhìn thấy gì?”

Nam Tầm kể cảnh trong mơ vừa rồi, chân mày bác sĩ Lý càng nhíu chặt hơn.

“Cô Bạch, tình hình của cô còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của tôi. Nếu như không phải là cô đang chơi tôi, tôi cảm thấy rất có thể tinh thần cô có chút vấn đề.”

Nam Tầm...

Cô cảm thấy đối phương đang biểu đạt uyển chuyển, cô bị bệnh thần kinh rồi.

Thật tức giận, lại có người nói cô bị bệnh thần kinh.

Bác sĩ Lý cắt đồng hồ quả vọt của mình, viết hai hàng chữ trên sổ khám bệnh, sau đó kê cho cô vài loại thuốc.

“Cô Bạch, nếu như cô uống thuốc này mà còn không chuyển biến tốt, tôi đề nghị cô ——” Nói đến đây, anh dừng một chút, đưa tay đẩy mắt kính trên sống mũi: “Có thể đi khoa tâm thần xem thử. Xin cô đừng tức giận, tôi chỉ là đề xuất kiến nghị khách quan của tôi mà thôi, cô có thể giữ lại ý nghĩ của mình.”

Nói xong, anh nhìn đồng hồ trên tường theo thói quen.

Nhưng chính vì vừa nhìn như vậy, tầm mắt anh giống như bỗng bị cố định lại.

Nam Tầm gọi hai tiếng: “Bác sĩ Lý? Bác sĩ Lý?”

Cô cảm thấy có gì đó không đúng, vội vàng quan sát ánh mắt người này, lại phát hiện ánh mắt anh trở nên tan rã, đáng vẻ nhìn chăm chăm đồng hồ treo tường lại giống như bị thôi miên.

Không bao lâu sau, anh chợt hoảng sợ trừng mắt, mũi miệng chảy máu, cả người cũng bắt đầu co giật, có hơi giống phát bệnh động kinh.

Nam Tầm bị giật mình, vội vàng xông ra bên ngoài hét to lên.

Bác sĩ Lý được đưa đi cấp cứu, Nam Tầm không rõ sau đó anh ta ra sao, chỉ nghe nói giống như có chút rối loạn thần kinh, tạm thời bị đưa đến khoa thần kinh để điều trị.

Từ đó về sau, Bạch Khê Diệp đều không có nhắc lại chuyện bác sĩ tâm lý nữa.

Nam Tầm càng khẳng định mình bị thứ dơ bẩn gì đó bám theo, nhưng mà có boss lớn giá trị ác niệm 100 Bạch Khê Diệp ở đây, lá gan Nam Tầm liền lớn hơn chút. Dù nói quý sợ kẻ ác, giá trị ác niệm của Bạch Khê Diệp đầy 100, cô chỉ cần đi theo bên cạnh anh, chắc là thứ kia không thể làm gì cô.

Ban đầu thần kinh hai người đều căng thẳng, sau đó Nam Tầm nói hình như gần đây không nghe thấy âm thanh kỳ lạ nào nữa, lúc này Bạch Khê Diệp mới thở phào nhẹ nhõm.

Tâm trạng mấy ngày này của Nam Tầm không tồi, Bạch Khê Diệp lại ở cùng cô thêm chút lát, nhưng anh đối xử với Nam Tầm rất cẩn thận, chưa từng yêu cầu ngủ lại.

Nhưng mà lần này, bên ngoài có mưa to.

“Mặt Mạt, bên ngoài đang mưa, hôm nay anh có thể nghỉ một đêm ở đây hay không?” Bạch Khê Diệp hỏi.

Nam Tầm không nhận được nụ cười: “Chỗ này là biệt thự của anh, anh muốn nghỉ thì nghỉ đi, có điều anh chỉ có thể ngủ ở phòng ngủ tầng một.”

Bạch Khê Diệp vui vẻ đồng ý.

Hai người com nước xong, Nam Tầm thu dọn chén đĩa xong, rồi cùng ngồi trên ghế sofa xem phim.

Xem một lúc, Bạch Khê Diệp bỗng nâng mặt Nam Tầm lên, cúi đầu định hôn xuống.

Nam Tầm sợ hết hồn, vội vàng đưa tay ngăn mặt anh lại, cười khan ha ha nói: “Khê Diệp, có phải chúng ta tiến triển quá nhanh hay không?”

Bạch Khê Diệp quả thật là một chính nhân quân tử, cô vừa từ chối, anh liền từ bỏ, chỉ là vẻ mặt có hơi thất vọng.

Nam Tầm hơi kinh ngạc. Để bị đuổi như vậy à? Đây thật sự là boss lớn phản diện giá trị ác niệm 100 sao?

“Mặt Mạt, em thật sự thích anh sao?” Bạch Khê Diệp bỗng hỏi.

Nam Tầm ngần ra, nhanh chóng nói: “Thích chứ, anh nhìn anh xem, bộ dạng đẹp trai, lại có tiền, còn đối xử với em tốt như vậy, em đi đâu mà tìm bạn trai tốt như vậy được, đúng không?”

Bạch Khê Diệp nghe xong thấy buồn cười: “Mặt Mạt, em thật sự là một người thẳng tính, chỉ là anh lại thích em như vậy. Em biết không, vào lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, hôm đó có một tên trộm trộm đồ của em, em cầm giấy cao gót lên, nhanh chân đuổi theo ngay, khi đó anh đã cảm thấy con gái như vậy thật là hiếm thấy, vô cùng ngẫu.”

Khỏe miệng Nam Tầm co rút, thầm nghĩ: Đây thật sự không xem là gì cả, anh chỉ chưa từng thấy bộ dạng xấn tay áo đánh nhau của tôi thôi, đó mới thật sự đẹp trai.

Thời gian không còn sớm, Nam Tầm ngáp một cái, chuẩn bị lên tầng đi ngủ.

Bạch Khê Diệp nhìn cô hồi lâu, trong lòng có phần rục rịch.

Anh nhìn không được, nhân lúc Nam Tầm vừa đứng dậy, nắm tay cô lại, trộm hôn lên môi cô một cái.

Nam Tầm vội vàng đẩy móng vuốt anh ra: “Đừng làm loạn, đã khuya lắm rồi.”

Lúc này Bạch Khê Diệp mới buông lỏng tay ra.

Nam Tầm ngủ một đêm không mộng mị đến hừng sáng. Cô đuổi thất lung tê môi, mở rèm cửa sổ sắt đất, nhìn ánh mắt trời màu vàng chiếu lên sàn nhà, chiếu lên người vô cùng ấm áp.

Nam Tầm đi xuống lầu, phát hiện Bạch Khê Diệp đã đi rồi. Cô tự đi đến phòng bếp hâm nóng một ly sữa tươi, sau đó chiên một quả trứng gà.

Vừa mới ăn xong bữa sáng, Nam Tầm đã nhận được tin nhắn của Bạch Khê Diệp, nói là có chuyện tìm cô, bảo cô đến một nhà hàng Tây bên cạnh chờ anh.

Vì có thể giữ ấn tượng tốt nhất mọi lúc, Nam Tầm cố ý thay bộ váy trắng mình thích nhất.

Vẫn chưa đến nơi, Nam Tầm đã thấy Bạch Khê Diệp ở đường đối diện, anh đang cầm một bó hoa hồng Mãn Côi, đang cười vẫy tay với cô.

Nhưng một giây sau đó, anh liền hoảng sợ trừng mắt, cả người không chịu khống chế mà bay ra ngoài, rơi vào ngay chính giữa đường cái.

Ngay lúc này, một chiếc xe tải lao đến.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Gì cơ? Ta đã thấy Boss?

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Bạch Khê Diệp bỏ lên muốn nhào sang bên, nhưng anh lại phát hiện cơ thể của mình như bị thứ gì túm chặt, không cách nào nhúc nhích.

Ngay sau đó, tiếng va chạm kịch liệt vang lên, xung quanh đầy những tiếng thét chói tai sợ hãi, rồi đến các loại tiếng ồn ào khác.

Tất cả xảy ra quá nhanh, Nam Tầm đứng sững sờ tại chỗ, đã quên làm bất kì phản ứng nào. Trong đôi mắt trùng lớn của cô chỉ còn một vùng máu, và cánh tay căng chân vung vãi lung tung.

Nam Tầm đang run lên, toàn thân đều đang run.

Sau đó cô khom người, ọc một tiếng phun ra ngoài.

Tại sao lại như vậy, rõ ràng Bạch Khê Diệp là boss lớn giá trị ác niệm 100 mà, sao có thể chết được, sao lại thế...

"Đờ mờ! Sao mà ông đây vừa tỉnh đã thấy hiện trường máu me be bét thế này!" Trong đầu bỗng vang lên giọng nói quen thuộc.

Nam Tầm sững sờ, tiếp theo mừng đến phát khóc: "Tiểu Bát, cuối cùng người cũng tỉnh lại, hu hu... Ta rất nhớ người đây Tiểu Bát, người không biết trong khoảng thời gian này ta gặp cái gì đâu, ta thật sự rất sợ hu hu... May mà tỷ không phải nữ sinh bình thường, nếu không đã sớm bị hù chết nhiều lần..."

Hư Không Thú trực tiếp phán một câu: "Lúc ta không có mặt người không có cố gắng sao, sao mà ta vừa tỉnh lại, ngược lại người lại trở nên ngu xuẩn?"

Nam Tầm...

"Rời khỏi nơi này trước rồi hãy nói." Hư Không Thú nói.

Nam Tầm ngây ngốc đồng ý, sau đó vẻ mặt như sắp khóc: "Người nói xem sao Bạch Khê Diệp, Bạch Khê Diệp có thể chết được? Một người tồi qua còn êm đẹp, sao nói không còn liền không còn."

Tuy rằng thời gian hai người ở chung rất ngắn, nhưng Bạch Khê Diệp thực sự đối xử với cô rất tốt. Tất cả những thứ này xảy ra quá đột ngột, cô chưa từng nghĩ tới Bạch Khê Diệp sẽ chết, anh ta không phải boss phản diện giá trị ác niệm 100 sao?

Hư Không Thú an ủi một câu: "Sống chết có số, khổ sở cũng vô dụng."

Nam Tầm dùng hồi lâu tỉnh lại, bỗng nhiên nói: "Tiểu Bát, ta luôn cảm thấy có người ở đây, ta làm cái gì cũng không sợ nữa."

Hư Không Thú kiêu ngạo hừ một tiếng: "Đúng vậy đây. Cho dù người xảy ra chuyện gì, ông đây trực tiếp mang người xé rách hư không rồi đi là được rồi. Vì vậy đừng sợ ha, lớn mật mà đi độ hóa boss phản diện đi, có ta ở đây. Chờ một chút, để ta tính toán tiến độ."

Nam Tầm đang muốn nói với nó có thể boss phản diện đã bị một con quý giết chết, chỉ là Nam Tầm còn chưa kịp mở miệng đã nghe Tiểu Bát quát to.

"Nam Tầm! Người đã làm gì đấy hả? Ta nhớ lúc mới mang người tới, giá trị hắc hóa của mục tiêu chỉ có 50, sao bây giờ lại biến thành 100 rồi! Còn có giá trị ác niệm 100 này, con mẹ nó một điểm cũng không rớt! Nhiều ngày như vậy người dùng để làm gì?"

Nam Tầm vẻ mặt mờ mịt, ngây ngốc hỏi: "Tiểu Bát, chẳng lẽ boss phản diện không phải Bạch Khê Diệp sao?"

Hư Không Thú ha ha: "Không phải đâu."

"Vậy là ai chứ?" Nam Tầm vội vã truy hỏi.

Hư Không Thú im lặng một hồi, nói quanh co: "Người còn chưa phát hiện thì thôi quên đi, rất nhanh người sẽ biết."

Nam Tầm...

Một người một thú trò chuyện câu được câu không, vừa nãy Nam Tầm tận mắt nhìn thấy cảnh người sống bị xe cán nát, trong lòng còn chút khủng hoảng, sợ sệt và buồn nôn. Nhưng bây giờ những cảm xúc này đã từ từ lắng xuống, tuy nhiên cô còn chưa dám quay đầu lại liếc một cái.

Cảnh sát giao thông nhận được báo án chạy tới nhanh chóng, phong tỏa hiện trường.

Về mặt Nam Tầm chết lặng đi trên đường, trong đầu nghĩ về lời Tiểu Bát vừa nói với cô.

"Tiểu Bát, có phải ta trên vào thứ gì không nên chọc rồi không?"

Hư Không Thú im lặng một lúc, ừ một tiếng.

"Bạch Khê Diệp chết có phải nó làm không?"

Hư Không Thú hơi dừng, lại ừ một tiếng.

Nam Tầm bỗng thấy tức giận, có cái gì cứ nhằm vào cô, tại sao phải tổn thương người vô tội!

Quý thì sao chứ, quý có thể giết người lung tung sao?

Sau khi Nam Tầm tức giận lại cảm thấy hồ thẹn và ăn năn không thôi.

Cô vốn tưởng Bạch Khê Diệp là boss lớn cô phải chờ nên cô mới có thể để mặc anh tới gần, còn vui vẻ tiếp nhận hết thầy trợ giúp từ anh.

Sớm biết thế, sớm biết có hậu quả như thế, nói thế nào thì cô cũng sẽ không tiếp xúc với người này...

"Tiểu Bát à, người nói người chết đi có thể gặp một con Hư Không Thú như ta gặp người, sau đó được cơ hội sống lại một lần nữa không?" Nam Tầm nhìn đám người đi lại không ngớt xung quanh, tâm tình đột nhiên xuống rất thấp.

Hư Không Thú: "... Có lẽ vậy."

Ánh mắt lạnh nhạt của Nam Tầm mềm mại hơn chút, nói rõ ràng: "... Vậy thì tốt rồi."

Hư Không Thú an ủi cô: "Người không thể chỉ phải sống chết của họ. Dù không phải do người, bọn họ cũng sẽ chết đi theo cách khác. Hãy tin ta, sống chết của mỗi người trong mỗi thế giới đều được định sẵn, chúng ta chỉ có thể can thiệp lại không thể phá hoại sự cân bằng đã định trước của nó."

Nam Tầm trầm thấp ừ một tiếng, không nói gì thêm.

Có Tiểu Bát nói lên miễn cần nằm ở một bên, Nam Tầm rất nhanh lại trở về thành Nam Tầm không tìm không phải mà Tiểu Bát quen thuộc.

Biệt thự không ở được nữa, Nam Tầm gói ghém đồ của mình, lần về quán bar ngủ ở đó.

Nhưng đây không phải kế sách lâu dài, Nam Tầm bắt đầu lên mạng tìm phòng cho thuê gần đó.

Tìm hồi lâu, không phải quá đắt thì là quá xa.

Nam Tầm ngáp dài, trực tiếp nằm liệt trên ghế sofa.

"Tiểu Bát, người cũng thấy đấy, người tìm cho ta cơ thể rách nát luôn trên trêu chọc ác quỷ. Bác sĩ Lý từng tiếp xúc với ta biến thành bệnh thần kinh, còn dư lại Triệu Kỳ Lân và Bạch Khê Diệp đều chết hết, còn đều bị xe đâm chết. Người đã thấy ai tự bay ra ngoài cho xe đâm bao giờ chưa?"

"Ừ, người muốn nói gì?"

"Ta phải đi tiếp cận vị boss phản diện giá trị ác niệm 100 kia, ai biết đâu được hẳn còn chưa được ta độ hóa thì đã bị ta khác chết rồi. Tuy rằng ta rất muốn đem thứ kia ra công lý, thay người đã chết lấy lại công đạo, nhưng ta là người rất biết điều, không làm gì được nó, đành phải chạy thoát. Bây giờ chúng ta đã lãng phí thời gian dài ở thế giới này lâu như vậy, không thể lại sống uổng thời gian, không bằng... Trực tiếp đi thế giới sau?" Về mặt Nam Tầm thật là phân tích.

Hư Không Thú dừng một chút, nói: "Người nghĩ nhiều rồi, thật đấy. Thế giới trước người làm rất tốt, về sau giá trị ác niệm của Yêu Vương từ 1 bắn ngược về 100 chỉ do bất ngờ, vì vậy thế giới này ta cũng coi trọng người nha..."

Nam Tầm không hiểu sao bị kỳ vọng cao...

"Nhưng bây giờ ta còn chưa gặp boss phản diện, tiêu trừ giá trị ác niệm thật xa vời."

Hư Không Thú nói: "Người gặp rồi."

Nam Tầm hóa đá: "Lúc nào, sao ta không nhớ rõ?"

Hư Không Thú khụ khụ: "Người suy nghĩ kỹ đi, chỉ số đẹp trai tương đối cao, dù sao ta là nhan khổng mã, cho nên tìm boss phản diện cho người đều là những anh chàng đẹp trai chân dài."

Nam Tầm thực sự không nhớ ra được. Mỗi ngày cô đi hát ở quán bar, gặp không ít anh chàng đẹp trai, nhưng cô không nhớ được ai cả.

"Chờ chút! Tiểu Bát, làm sao người biết ta gặp rồi? Lúc trước không phải người vẫn chưa tỉnh sao?" Nam Tầm nói đầy nghi ngờ.

Hư Không Thú cười khan ha ha: "Thình thoảng ta lại tỉnh một lúc. Lúc ấy trùng hợp thấy được, ta vốn muốn nhắc nhở người, nhưng ta thấy các người trò chuyện với nhau thật vui, nên lại đi ngủ tiếp."

Nam Tầm...

Cô vẫn không nhớ rõ là người nào, người trò chuyện với cô thật vui không ít đâu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Đen tối quá đấy, cũng không phải là ta đi hẹn hò

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Nam Tầm cho rằng bây giờ cô đã xui xẻo lắm rồi, nhưng không ngờ ngày hôm sau còn xui xẻo hơn.

Cũng không biết ông chủ quán rượu nghe lời đồn từ đâu, nói cô là sao chối chuyên khách người xung quanh, nên trực tiếp đuổi việc cô.

Trong hai vụ tai nạn gần đây, cách nạn nhân chết đều thật kỳ lạ. Bọn họ giống như là bỗng bị lực lượng kỳ quái nào đó ném ra ngoài, sau đó bị cố định ở giữa đường cái, tro mắt nhìn mình bị xe cán nát.

Xác suất xảy ra tai nạn giao thông cũng không lớn, mà hai người đã chết kia đều từng tiếp xúc cùng một người, vậy nên có phản khiến người khác chỉ trích.

"Tiểu Bát, nhìn ta rất giống sao chối gì đó sao?" Nam Tầm hỏi.

Hư Không Thú cười khà khà nói: "Cũng không phải, người là sao may mắn của ta, giá trị công đức của ta đều dựa cả vào người..."

Trong cùng một ngày, không có chỗ ở, cũng mất luôn công việc, càng chưa thấy bóng dáng boss phản diện cần tiến công chiếm đóng đầu, Nam Tầm cảm thấy đây đúng là một thế giới chết tiệt.

Nam Tầm xem mấy quảng cáo thuê phòng có vẻ đáng tin hôm trước, liên lạc với một nhà tiện nghi nhất trong số đó.

Sau khi chủ nhà nhận được điện thoại thì rất nhiệt tình đề cử nhà của mình với cô, hai phòng ngủ một phòng khách, còn nhanh chóng gửi hai tấm ảnh đến.

Nam Tầm xem xong có hơi ngạc nhiên.

Căn nhà kia trông không tồi, thiết kế cũng rất tuyệt, chủ nhà để lại toàn bộ đồ dùng mà không mang đi, thậm chí bên trong còn có đàn piano quý giá, tại sao chỗ tốt như vậy mà có thể rẻ vậy chứ?

Chủ nhà áp ứng giải thích vài câu, nói thẳng là vì lý do cá nhân nên muốn cho thuê nhanh.

Bấy giờ Nam Tầm có Tiểu Bát ở đây, cũng không sợ nguy hiểm gì nữa, vì vậy sau khi rời khỏi quán rượu thì trực tiếp mang hành lý đến nhà mới ở.

Căn nhà này đúng là tốt như lời chủ nhà nói, đầy đủ mọi đồ gia dụng.

Nhưng rất nhanh, Nam Tầm đã phát hiện có chút không đúng.

Cả căn nhà cô đang ở dường như chỉ có mỗi cô.

Cho dù là khu chung cư cũ, những căn phòng khác cũng không nên bỏ trống chứ? Đây không phải là quá lãng phí sao?

Nam Tầm hỏi Tiểu Bát có biết nguyên nhân hay không.

Tiểu Bát phán thẳng một câu: “Nếu như người sợ thì có thể tìm bạn cùng phòng mà.”

Nam Tầm nói: “Ta mới không sợ, một người ở tự do biết bao, có thể tùy ý buông thả.”

Tiểu Bát suy nghĩ một chút, lại trả lời cô: “Ta cảm thấy người ở một mình vô cùng tốt.”

Nam Tầm: “Không không, ta chợt cảm thấy, ở một mình đúng là có hơi yên lặng vắng vẻ, ta vẫn nên tìm một người thuê chung, còn có thể chia tiền với ta.”

Tiểu Bát: ...

Thật là một người phụ nữ thay đổi thất thường.

Nam Tầm lập tức đăng quảng cáo thuê chung lên mạng, bởi vì nỗi phòng trong này đều có khóa, cô còn ghi rõ không hạn chế nam hay nữ trên đó.

Nam Tầm vốn tưởng rằng phải đợi vài ngày mới có tin tức, nào ngờ đêm đó đã có cuộc gọi đến.

Dường như đã thấy số điện thoại gọi đến ở đâu đó, nhưng nhất thời Nam Tầm không nhớ ra.

“A lô, xin chào, là cô Bạch đúng không? Tôi nhìn thấy quảng cáo thuê nhà của cô trên mạng, cô có đề ý thuê chung ngắn hạn không?”

Là một người đàn ông, giọng nói trầm thấp, nói chuyện không nhanh không chậm, làm cho người ta cảm thấy rất lịch sự.

Nam Tầm nhanh chóng nói không ngại, có thể mang đồ vào ở bất cứ lúc nào, tiền thuê nhà trả theo tháng hay theo ngày đều được.

Bởi vì căn phòng Nam Tầm thuê nằm trong một xô của khu nhà nên không dễ tìm lắm, Nam Tầm rất nhiệt tình bày tỏ với đối phương, nếu như đến khu nhà mà không tìm được đường thì gọi điện thoại cho cô, tự cô đi đón.

Hư Không Thủ bỗng nói: “Có phải người đã quên bán thân giới tính nữ hay không, có phải nên rụt rè một chút?”

Nam Tầm đảo mắt kinh thường: “Tiểu Bát, không phải ta nói người, suy nghĩ của người thật sự quá đen tối. Ta cũng không phải đi hẹn hò, nếu như thái độ của ta không tốt hơn, thì ai chịu thuê chung với ta chứ?”

Lúc đúng chín giờ, Nam Tầm nhận được cuộc gọi, vội vàng đi ra đón bạn cùng phòng mới.

Cô tìm một vòng, rồi cuộc phát hiện một người đàn ông ở chỗ cổng sau khu nhà.

Lưng người đó thẳng tắp đứng dưới mặt cây cổ thụ, nửa bên mặt bị khuất trong bóng cây, mà nửa bên mặt còn lại bị ánh đèn đường vàng nhạt che phủ, trắng nõn trong suốt.

“Cô là cô Bạch Mạt sao?” Bỗng nhiên người đó mở miệng hỏi, giọng nói của anh hơi trầm hơn so với trong điện thoại, lại làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái thanh thản.

Nam Tầm nghe thấy câu này, cảm thấy có chỗ nào hơi kỳ lạ, nhưng đầu óc cô giống như bị thứ gì dán lại, chính là nghĩ không ra.

Người đó nói xong, đi về phía trước một bước, hoàn toàn đi ra từ trong bóng tối.

Là một anh chàng rất tuấn tú.

Anh để kiểu tóc ngắn gọn gàng, toàn bộ tóc trước mặt đều chải lên, lộ ra cái trán cao và đôi mắt đen nhánh, ánh mắt rất thâm trầm, nhìn không thấy đáy. Sống mũi anh cao thẳng, môi mỏng hơi mím, vẻ mặt không biểu cảm.

Nam Tầm nhìn thấy anh hơi quen lại nhất thời không nghĩ ra.

Nam Tầm người này, trí nhớ luôn không tốt, hoặc có thể nói cô không để tâm mọi thứ, là cái loại không tìm không phải.

Nam Tầm không nhớ nổi nên không nghĩ nữa, rất nhiệt tình trò chuyện với người vừa đến: “... Tuy là vị trí căn nhà này của tôi hơi lệch, nhưng tốt ở chỗ hoàn cảnh yên tĩnh. Vệ sinh trong nhà tôi dọn, anh không cần bận tâm, chỉ cần anh đừng vứt cho tôi một đồng tất thối quần lót bốc mùi là được rồi.”

Người bên cạnh lẳng lặng nghe, lúc nghe đến đó bỗng phát ra tiếng ha nhẹ, giống như là đang cười, nhưng lúc Nam Tầm nhìn sang, trên mặt anh không tỏ vẻ gì cả.

Cô phát hiện, từ lúc bắt đầu trò chuyện thì hình như người này chưa từng cười. Nam Tầm cảm thấy có thể anh là mặt than, không biết cười, có điều lúc anh nhìn Nam Tầm, trong mắt luôn chứa ý cười, làm cho người ta rất dễ nảy sinh thiện cảm.

Đôi mắt kia rất thâm thúy, nhìn chăm chú vào đó hồi lâu là có thể thấy lòng trắng hơi đỏ nhạt, không phải là đỏ tia máu, mà giống như một giọt máu loãng nhỏ vào rồi hòa tan.

Tóc của anh rất đen, giống như màu của màn đêm.

Môi khá mỏng, màu da nhạt.

Tất cả tôn lên làn da trắng hơn người thường, anh càng giống người bước ra từ tranh thủy mặc.

Rất đẹp, là một anh chàng đẹp trai.

Tuy nhiên càng nhìn lâu, Nam Tầm lại càng cảm thấy quen mắt. Chắc chắn cô đã gặp người này ở đâu rồi.

Đối phương thấy cô vẫn luôn nhìn mình chăm chú thì hỏi cô nhìn gì.

Nam Tầm cười cười nói: “Cảm thấy bộ dạng anh đẹp.”

Người đàn ông nhìn cô, ý cười trong mắt càng đậm hơn.

“Đừng rồi, tôi tên là Bạch Mạt, anh tên gì? Sau này tôi xưng hô với anh như thế nào?”

Người đàn ông dừng một chút, nói: “Tôi tên là Phó Mặc.”

Nam Tầm có hơi bất ngờ, nhanh chóng nói: “Phó trong phó thủy đông lưu sao? Tôi có một người bạn cùng lớp trung học cũng họ Phó.” Nói xong, cô có chút thương tiếc nói: “Nhưng mà hai tháng trước cậu ấy đã mất rồi.”

Phó Mặc nghe thấy vậy cũng không có xúc động lớn, chỉ là bình thản nói một câu: “Cô nên bị thương.”

Nam Tầm thở dài nói: “Chắc chắn bác trai bác gái rất khổ sở, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, cho dù ai cũng không chịu nổi.”

“Vậy còn cô?” Người đàn ông bên cạnh bỗng hỏi một câu.

Nam Tầm ngẩn ra, nói sự thật: “Tôi chỉ cảm thấy đáng tiếc, cậu ấy còn trẻ như vậy, lại còn xuất sắc như thế. Nói thật, tôi hoàn toàn không nhớ nổi đáng về của cậu ấy, hoặc có thể nói tôi chưa từng thấy rõ cậu ấy trông thế nào.”

“Ồ, phải không...” Phó Mặc nghiêng đầu nhìn cô, trong đôi mắt đen nhánh thâm thúy thoáng qua tia u ám.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Không sao, tôi thích bóng tối

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Hai người không tiếp tục đề tài này mà đổi sang nói những chuyện khác.

Cảm giác tán gẫu với Phó Mặc thật thoải mái. Kiến thức anh rộng rãi, cho dù đề cập tới bất kì chuyện gì anh đều có thể chậm rãi tiếp lời.

"Tôi vẫn luôn cảm thấy hình như chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi?" Nam Tầm không nhận được, chủ động hỏi vấn đề này.

Đôi mắt Phó Mặc dưới ánh đèn đường trở nên lấp lóe, thăm trầm nhìn cô: "Tôi cũng có cảm giác này, tôi cảm giác dường như tôi và cô đã biết nhau lâu lắm rồi."

Nếu không phải mặt người nói chẳng có cảm xúc gì, thiếu chút nữa Nam Tầm cho rằng đối phương đang tán tỉnh mình, còn dùng lời kịch khuôn sáo cũ để tán.

Nam Tầm đánh giá sườn mặt của anh, cảm thấy người này thật sự rất đẹp trai, tuy da dẻ có hơi trắng, nhìn có vẻ ốm yếu.

"A!" Nam Tầm bỗng kêu lên, chỉ vào anh nói: "Tôi biết anh là ai rồi!"

Phó Mặc nghe xong lời này, đôi mắt hơi nheo lại, sâu trong đáy mắt như nổi lên cái gì.

"Ồ? Vậy cô nói xem tôi là ai?" Anh nói.

Nam Tầm vui mừng mà nói: "Có phải anh đã nhận ra tôi rồi không? Lần trước trên xe buýt, tôi ngồi cạnh anh, sau đó anh còn đưa tôi về nhà."

Phó Mặc nhìn cô, khóe miệng càng cong lên, lặng lẽ nở nụ cười: "Không sai, là tôi."

Hai người hàn huyên hồi lâu, cuối cùng đã tới phía sau khu nhà, trước một nhà cao tầng.

Đèn đường trước cửa hình như hồng rồi, cả căn nhà vùi lấp trong bóng đêm dày đặc.

Nam Tầm hơi hối hận, lúc đi cô không nên tắt đèn vì tiết kiệm điện, khiến cho cả toà nhà đen sì sì, làm người ta có cảm giác thật u ám.

Nam Tầm vội vã hét thật lớn về phía tầng trên, phụt một tiếng, đèn cảm ứng ở cửa cả sáu tầng đều sáng lên.

Mới vừa hét xong, Nam Tầm hơi xấu hổ mà ho nhẹ hai tiếng, giải thích với người bên cạnh: "Đèn ở đây cũ quá rồi, đi qua đi lại nó cũng chưa chắc cảm ứng được. Lúc vào đây anh hét một tiếng là được rồi."

Ý cười trong mắt Phó Mặc chưa tan: "Không sao, tôi thích bóng tối, không có đèn tôi cũng có thể lên tầng."

Hai người đi lên, Nam Tầm vội vã dẫn anh đến xem một gian phòng khác: "Căn phòng này còn lớn hơn phòng của tôi, nhưng ánh sáng không tốt bằng phòng tôi. Nếu anh thích, tôi có thể đổi với anh."

Phó Mặc lắc đầu, nói: "Không cần, tôi rất thích phòng này, tôi không thích ánh sáng quá gắt."

Nam Tầm nghe lời này thì biết anh chuẩn bị ở lại. Nhưng cô cho rằng tới nay đối phương chỉ đến xem nhà, ngày mai mới chuyển vào, dù sao anh cũng chẳng mang gì theo. Sau đó cô không ngờ Phó Mặc đã ngồi xuống ghế sofa ở phòng khách.

"Tới nay anh muốn ở đây luôn sao?" Nam Tầm hơi ngạc nhiên: "Nhưng hình như anh không mang theo đồ gì cả."

Phó Mặc nhìn cô, trong mắt lại xẹt qua vẻ hài hước: "Không phải có thể vào ở bất cứ lúc nào sao?"

Nam Tầm đăng quảng cáo trên mạng đúng là nói có thể vào ở bất cứ lúc nào, nhưng dù gì cũng phải mang đồ xách tay mà không phải tay không vào ở chứ?

Nam Tầm ồ lên: "Vậy anh cứ ở lại đi. Đùng rồi, anh ăn cơm tối chưa, có muốn tôi nấu cho anh bát mì trứng không?"

Thật ra câu hỏi này chỉ do thuận miệng, vì vậy lúc nhìn Phó Mặc gật đầu, Nam Tầm có loại cảm giác dờ khóc dờ cười.

Cô không ngờ Phó Mặc là người không khách sáo thế này.

Có điều, cô luôn yêu thích người thẳng thắn.

Trong bếp truyền đến tiếng nấu ăn, Nam Tầm rán một quả trứng, sau đó thái sợi cà rốt và hành hoa thả vào, cuối cùng đã nấu xong bát mì thơm ngào ngạt.

Nam Tầm bung thẳng tới bàn trà trong phòng khách, thái độ phục vụ cực kỳ tốt, còn chuẩn bị xong cả đĩa cho Phó Mặc.

Bỗng nghĩ đến cái gì, Nam Tầm vội vàng hỏi: "Đây là bát đĩa tôi đã dùng, anh không chê chứ."

Phó Mặc nói: "Nếu là của cô, tôi không ngại."

Nói xong thì nhận lấy bát mì trứng và đĩa, bắt đầu ăn ung dung thong thả.

Nam Tầm bị câu nói này của anh làm đứng hình. Vậy nếu của người khác, anh sẽ để ý à?

Sao mà lời này nghe giống lời âu yếm vậy?

Nam Tầm quan sát anh một lúc, anh ăn có vẻ rất ngon, chỉ là cà rốt thái sợi trong bát đều bị anh gạt qua một bên, dường như là không thích ăn. Nam Tầm còn chú ý, mỗi lúc anh ăn xong một ngụm, liền đặt đĩa trong miệng mút một hời.

Đôi môi mỏng kia nhấp đầu đưa nhẹ nhàng như đang thưởng thức mùi vị gì, mùi vị nào đó không phải mì trứng, mùi vị mà cần thưởng thức rất lâu mới có thể nếm được.

Không biết sao, mặt Nam Tầm đỏ bừng lên.

Bát mì rất nhanh đã thấy đáy, Phó Mặc ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt là vẻ cười nhạt thỏa mãn.

"Cảm ơn mì của cô, ăn ngon thật. Ngày mai tôi sẽ nấu cơm cho cô ăn." Phó Mặc nói.

Nam Tầm liền vội vàng trả lời: "Không cần khách sáo như thế, chỉ là một bát mì mà thôi."

Nam Tầm vẫn chưa coi lời Phó Mặc nói là thật.

Nhưng ngày hôm sau, khi Nam Tầm đã ngủ một giấc thỏa mãn thức dậy, nghe được tiếng xào rau truyền đến từ phòng bếp.

Nam Tầm thò đầu vào bếp nhìn, một anh chàng đẹp trai vóc người cao gầy đang xắt rau ở đó.

Anh làm việc rất chăm chú, đầu hơi cúi, áo sơ mi trắng xắn lên lộ ra cánh tay hơi trắng xanh.

Nam Tầm bỗng cảm thấy đã thấy cảnh tượng này ở đâu đó.

Người nọ nghe được tiếng động, quay đầu lại nhìn cô. Một khuôn mặt đẹp trai, sống mũi cao, mày kiếm, đôi mắt tối tăm mà hẹp dài vốn không gọn sóng lúc nhìn thấy cô lại gom lên ý cười dập dờn, khiến anh trông có vẻ sinh động hơn.

"Dậy rồi à? Có đi phòng khách xem ti vi đi, tôi sắp nấu xong rồi." Phó Mặc nói.

Nam Tầm trừng mắt: "Phó Mặc, anh thật sự nấu cơm cho tôi à? Nếu vậy tôi ngại lắm nha."

Lúc này Tiểu Bát lập tức chen vào một câu: "Người còn có lúc biết ngại à?"

Nam Tầm không trả lời nó.

Phó Mặc nói: "Không sao, nấu cho một người hay hai người cũng là nấu, huống hồ tôi dùng nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh, cô có để ý tôi chực cơm hay không?"

Rõ ràng là Nam Tầm được hỏi, mà bị người này nói lại như đối phương được hỏi, tiền môn ăn ít như vậy sao bù đắp được công sức làm một bữa cơm.

Nam Tầm nhìn anh đã làm xong một nửa, cũng không khách sáo nữa mà mặt dày chờ ăn.

"Phó Mặc, hay là để tôi giúp anh?"

Nam Tầm xắn tay tào, làm bộ muốn đi vào.

"Không cần cô giúp, cô đi phòng khách xem ti vi đi. Giờ này chắc nhà dài đang chiếu một bộ cung đấu rất nổi gần đây đấy." Phó Mặc đứng ở cửa, mặt mày mỉm cười nhìn cô.

Không biết sao, Nam Tầm cảm thấy Phó Mặc như vậy... thật sự đẹp trai đến đứng tim!

"Vậy tôi... đi nhé?"

Phó Mặc khẽ gạt đầu, giọng nói vốn lạnh lẽo giờ phút này lại khiến người ta thấy thật ấm áp: "Đi thôi, chờ cô xem xong thì cơm nấu xong rồi."

Nam Tầm bay đi rồi. Cô thấy rất kì quái, rõ ràng cô và người đàn ông này mới gặp nhau một buổi tối, à, thêm lần trước anh ta đưa cô về nhà, tổng cộng hai lần, nhưng cô cảm giác như hai người đã quen biết thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Thích, người đàn ông đảm đang

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Gần đây trên TV chiếu bộ phim cung đấu rất hot. Nam Tầm ngồi trên ghế sofa, ôm gấu bông nhỏ trong tay, nghe tiếng động truyền đến từ phòng bếp, khóc mũi không nhìn được mà thoáng hiện lên ý cười hường thụ.

"Tiểu Bát, người biết không? Ta vẫn luôn cảm thấy sinh vật đàn ông không đáng tin cậy. Ban đầu mẹ ta rất ân ái với người đàn ông kia, nào là thề non hẹn biển, kết quả..."

A, người có biết người đàn ông kia là một kẻ cặn bã hay không. Lão ta đã có vợ có con rồi, mẹ ta còn ngốc nghếch hồ đồ mà chẳng hay biết gì. Về sau biết được bà khóc đến nổi mắt sắp mù, sau đó dứt khoát cắt đứt quan hệ với lão ta, khi đó đã biết là có ta rồi. Cho nên ta nghĩ, sau này ta không cần tình yêu. Nếu như nhất định phải kết hôn, nửa kia của ta sẽ giống như vậy, lên được phòng khách xuống được phòng bếp, còn ta có thể ra ngoài kiếm tiền nuôi gia đình."

Nam Tầm nhếch mũi, trong đôi mắt đen nhánh lại là một mảnh lạnh nhạt.

Hư Không Thú: "... Có phải người nhảm vai rồi rồi hay không? Kiểm tiền chính là đàn ông, nấu cơm chính là người."

Nam Tầm bĩu môi: "Muốn ta nấu cơm cũng được thôi, nhưng phía nam phải phụ trách việc rửa chén bát. Việc nhà phải mỗi người một nửa."

Hư Không Thú ho nhẹ một tiếng: "... Cái kia, có chuyện không biết có nên nói hay không?"

"Ày da Tiểu Bát, chúng ta đều là người một nhà, có gì cứ nói."

Hư Không Thú nói: "Người đàn ông bây giờ đang nấu cơm ở trong phòng bếp kia, chính là mục tiêu tiến công chiếm đóng... lần này của người, ngoài ra còn nói cho người một tin tốt, sau khi ở chung tới hôm qua và hôm nay, giá trị ác niệm của hắn đã giảm xuống còn 90 rồi."

"Cái gì? Phó Mặc là boss lớn giá trị ác niệm 100!" Nam Tầm cảm thấy rất khó tin: "Nhưng mà ta cảm thấy anh ta không giống người có giá trị ác niệm 100 chút nào, tìm của anh ta rất đen sao?"

Hư Không Thú nói: "Giá trị hắc hóa đã biến thành 100 rồi, còn có thể không đen sao? Về phần tại sao giá trị ác niệm lại cao như vậy... Khả khả, về sau người sẽ biết."

"Tiểu Bát, người có thể đừng cười như vậy không, ta rất hoảng sợ." Nam Tầm hoàn toàn chắc chắn Tiểu Bát biết chút gì đó, nhưng nó chính là thừa nước đục thả câu mà không nói.

"Nhưng mà Tiểu Bát, ta vẫn muốn cảm ơn người, lần này tìm cho ta một người rất hợp khẩu vị."

Hư Không Thú ồ một tiếng: "Khách sáo rồi, không cần cảm ơn, thật sự muốn cảm ơn thì chờ người tiêu trừ toàn bộ giá trị ác niệm lại cảm ơn."

"Tiểu Bát, Phó Mặc thích ta sao?" Nam Tầm có hơi ngượng ngùng mà bụm mặt hỏi. Người đàn ông chân thành lại thật lòng là đồ ăn của cô.

Hư Không Thú nhanh chóng trả lời: "Thích, rất thích người, sau này thì người có thể cảm nhận được sâu sắc rồi cuộc hẳn thích người nhiều bao nhiêu."

Mùi thơm của thức ăn đã bay ra từ trong phòng bếp, Nam Tầm vốn không đói lắm, ngửi thấy mùi thơm này lại cảm thấy đói bụng.

"Phó Mặc, thơm quá, có phải sắp xong rồi không?" Nam Tầm đi đến cửa phòng bếp, lộ ra đầu nhỏ, cười híp mắt hỏi người đàn ông đang nấu ăn.

Phó Mặc quay đầu lại nhìn thoáng qua cô, trong mắt có ý cười dịu dàng: "Sắp xong rồi, có phải để cô chờ lâu quá hay không?"

Nam Tầm nhanh chóng lắc đầu ngay, vui mừng mà nói: "Chỉ vì đồ ăn anh nấu quá thơm, cho nên tôi mới kiểm soát để lại đây người ngửi." Nói xong, cô hít mạnh một hơi: "Thơm quá đi."

Ý cười trong mắt Phó Mặc càng đậm: "Cô có thể thử dọn sắp xếp bàn ở phòng khách trước, chúng ta có thể ăn cơm ngay rồi."

Nam Tầm khom người với anh, cười nói: "Tuân lệnh, anh Phó Mặc đảm đang."

Phó Mặc lắc đầu, trong đôi mắt tràn đầy ý cười mang theo nồng đậm cung chiêu và dung túng.

Nam Tầm dọn dẹp hết đồ vật lung tung trên bàn qua một bên, lại cầm khăn lau qua một lần, cũng chỉnh ghế ngay ngắn lại.

Nam Tầm ngồi ở trên ghế, tập trung chờ ăn.

“Tiểu Bát, ta thật vui, Phó Mặc thật sự quá tốt. Sau này người cho ta tiến công chiếm đóng nhiều boss lớn đang như vậy đi, ta sẽ yêu người muốn chết!”

Giọng nói Hư Không Thú cao lên: “Người chắc chắn chứ?”

Nam Tầm nghe được một chút không đúng, vội vàng sửa lời lại: “Chúng ta nói chuyện này sau đi, sau này hãy nói ha ha.”

Nhưng mà Nam Tầm không hiểu, tại sao người đàn ông tốt như Phó Mặc lại là boss lớn giá trị ác niệm 100, phản ứng của Tiểu Bát cũng rất không bình thường, chẳng lẽ Phó Mặc còn có một mặt không muốn cho người khác biết sao?

Nam Tầm không còn nghĩ tiếp vấn đề này nữa, bởi vì Phó Mặc đã nấu xong đồ ăn rồi.

Nam Tầm vội vàng giúp đỡ bưng đồ ăn.

Nhìn ba món ăn một canh trên bàn, đều là món cô thích ăn, Nam Tầm cảm thấy mình quá hạnh phúc. Boss lớn phản diện không chỉ thích cô, tay nghề còn tốt như vậy, Tiểu Bát đối xử với cô thật sự quá tốt.

Nam Tầm không khách sáo nhận bát cơm Phó Mặc đưa cho cô, cầm đũa lên và miến lớn mà ăn.

Nam Tầm khẩu vị tốt ăn liền hai bát cơm, ba món ăn đều bị cô ăn quét gần hết, sức ăn này hoàn toàn không thua một người đàn ông.

Nam Tầm vừa ngừng đũa đã đối diện với ánh mắt mang cười của Phó Mặc, không nhận được đồ mặt.

“Cái này... Thật ra bình thường tôi không ăn nhiều như vậy, đồ ăn nấu thật sự là quá ngon.” Nam Tầm ho nhẹ một tiếng, giải thích.

Đôi mắt Phó Mặc hơi cong lên, thoát nhìn tâm trạng rất vui: “Cô thích là được rồi.”

“Sau này ai làm bạn gái anh chắc chắn rất hạnh phúc.” Nam Tầm thuận miệng nói một câu, sau đó lại nghĩ người bạn gái này chắc chắn là mình, ha ha.

Phó Mặc nhìn cô, ánh mắt sáng rực: “Vậy em có bằng lòng làm bạn gái anh không?”

Nam Tầm nuốt nửa phun ngụm nước trong miệng.

Cô không ngờ boss lớn chủ động trực tiếp như vậy, thật là làm cho cô thụ sủng nhược kinh (*).

(*) Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ.

Nhưng mà, tuy rằng lúc ấy cô còn chưa xác định quan hệ với Bạch Khê Diệp, người ngoài đều biết bạn trai cô vừa mất, cô cứ thuận miệng đồng ý như thế, có thể bị cho là lăng lợ hay không?

Cần nhắc một hồi như vậy, ánh mắt Nam Tầm âm thầm trong nháy mắt, cô hơi cúi đầu, cười khổ nói: “Xin lỗi, Phó Mặc, bây giờ tôi còn chưa thích người khác được, bạn trai tôi vừa mới mất.”

“... Hình như em rất thích anh ta?”

Nam Tầm lắc đầu: “Không thể nói là rất thích. Dù sao thì thời gian chúng tôi chung đụng không lâu, nhưng anh ấy thật sự rất tốt, đối xử với tôi cũng vô cùng tốt, chỉ sợ trong thời gian ngắn tôi không quên anh ấy được.”

Phó Mặc hơi rù mắt: “... Ồ, phải không?”

Hai người cũng không nói thêm gì nữa, trong thời gian ngắn không khí có chút căng thẳng.

Trong đầu Nam Tầm bỗng nhảy ra giọng nói của Tiểu Bát: “Tại sao người lại nói như vậy? Người quên hẳn là mục tiêu người cần tiến công chiếm đóng rồi à?”

Nam Tầm lập tức nói: “Nếu như ta đồng ý ngay lập tức, chẳng phải có vẻ ta rất không dè dặt sao?”

Hư Không Thú cười ha ha: “Vậy chúc người may mắn nha ~”

Nam Tầm không hiểu ý tứ những lời này của Tiểu Bát.

Cơm nước xong, Nam Tầm còn chưa kịp mở miệng, Phó Mặc đã đi rửa chén bát.

Nam Tầm ngồi ở phòng khách xem TV, ăn táo mà Phó Mặc đã gọt cho cô trên bàn trà, cảm thấy Phó Mặc là một người đàn ông tốt nhất trên đời.

Phó Mặc lau khô tay trở về phòng khách, toàn thân anh vẫn như vậy, áo sơ mi trắng quần tây đen giày da, trên làn da trắng nõn không hề có chút mồ hôi nào, điều này làm cho Nam Tầm cảm thấy rất kỳ lạ.

Lần trước lúc Nam Tầm gặp anh, toàn thân anh cũng như vậy, áo sơ mi trắng giống như luôn không dính hạt bụi nào, dường như sẽ không bao giờ bẩn.

Hơn nữa, từ lúc anh dọn vào ở, anh vẫn mang đôi giày da sáng bóng kia, cho dù là ở trong phòng, cũng chưa từng cởi ra.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 51: Ta khẳng định, anh ấy đang tán ta

Editor: Norah

Nam Tầm hỏi nghi vấn của bản thân.

Ánh mắt Phó Mặc hơi thay đổi, không đáp mà hỏi lại: “Vậy em có để ý hay không?”

Nam Tầm nói không để ý, ai mà không có một hai sở thích kỳ quặc.

Phó Mặc liền cười, không nói gì.

Cơm nước xong, Nam Tầm ngồi ở ghế sofa tiếp tục xem phim cung đấu, Phó Mặc đi lau nhà, sau đó cũng ngồi xuống sofa.

Nam Tầm có loại ảo giác, anh vừa đến đây, khoảng không xung quanh mình đều trở nên mát mẻ, không còn khí khô hanh ngày hè, rất thoải mái.

Nam Tầm đưa điều khiển TV cho anh, để anh chuyển kênh mình thích.

Phó Mặc lắc đầu: “Anh không thích xem TV lắm, em tìm kênh mình thích mà xem, anh tùy em.”

Lúc này Nam Tầm mới xem tiếp.

Xem một lát, Nam Tầm bỗng hơi mệt mỏi.

Phó Mặc cười nói: “Mệt thì ngủ trên ghế sofa một lát đi, chút nữa anh gọi em.”

Khóe môi Nam Tầm cong lên: “Vậy chút nữa anh nhớ gọi tôi nha.”

Phó Mặc chỉnh âm thanh TV nhỏ lại, đôi mắt nhìn người phụ nữ nằm ở bên cạnh anh, trong đôi mắt lạnh lẽo thoáng qua tia điên cuồng.

Sau đó, khỏe mỗi anh nâng lên một chút, tôn lên tia điên cuồng cổ chấp trong mắt, nhưng lại lộ ra vẻ xáo quyet.

“A ——” Nam Tầm thét lên một tiếng, chợt bùng tỉnh từ trong mộng.

Phó Mặc vẫn ngồi ở bên cạnh cô, anh vội vàng quan tâm hỏi cô: “Sao vậy? Nhìn sắc mặt em hơi khó coi.”

Sắc mặt Nam Tầm trắng bệch, cô nhìn Phó Mặc, về mặt muốn khóc mà không khóc được: “Tôi, vừa rồi tôi thấy ác mộng! Quá đáng sợ!”

Phó Mặc nói: “Không cần sợ, chỉ là nằm mơ mà thôi.”

Nam Tầm không ngờ ban ngày mình cũng có thể mơ thấy ác mộng, nhưng sau khi thấy Phó Mặc ở bên cạnh, loại cảm giác rợn cả tóc gáy trong mộng vừa rồi thoáng bớt đi một chút.

“Tôi mơ thấy Bạch Khê Diệp, chính là bạn trai tôi, anh ấy hỏi tôi anh có đẹp trai không, tôi nói dĩ nhiên là đẹp, sau đó mặt anh ấy bỗng chốc thay đổi, là bộ dạng anh ấy khi chết, bị xe cán máu thịt lẫn lộn, tất cả đều là máu, đáng sợ nhất là anh ấy vẫn không ngừng hỏi tôi mặt anh có đẹp hay không, tôi bị sự sống động này làm bùng tỉnh!”

Phó Mặc vỗ lưng cô an ủi: “Đừng sợ, đây chỉ là ngày nghỉ đêm mơ thôi, sau này đừng nhớ anh ta nữa sẽ không sao.”

Nam Tầm có niềng mà nói không rõ được, cho dù thỉnh thoảng có nhớ đến Bạch Khê Diệp cũng là bởi vì trong lòng ấy náy, cảm thấy là bản thân làm liên lụy đến anh, nhưng cũng không phải là sợ nhớ nhưng mà Phó Mặc tương.

Nhưng bây giờ, cô không dám nhớ đến Bạch Khê Diệp nữa, cho dù có tình cảm gì với Bạch Khê Diệp, cô đều không dám nhớ đến nữa.

“Ngủ thêm một chút đi, anh ở bên cạnh.” Phó Mặc nói.

Nam Tầm lắc đầu, cô vừa mới mơ thấy ác mộng, không dám ngủ tiếp.

Phó Mặc cũng rất kiên trì: “Tin anh, sẽ không thấy ác mộng nữa.”

Cũng không biết có phải do lời này của đối phương có tác dụng thôi miên hay không, sau khi cô nghe xong thì cảm thấy lại bắt đầu buồn ngủ.

“Vậy tôi chỉ ngủ một lát thôi, anh nhớ gọi tôi.” Sau khi Nam Tầm lẩm bầm một câu, lại nằm ngủ trên ghế sofa.

Lần này cô ngủ rất ngon.

Nam Tầm xin thề với trời, cô thật sự chỉ muốn ngủ nửa giờ, kết quả ngủ như heo, khi thức dậy cũng đã là chạng vạng tối.

Cô vừa mở mắt thì thấy gương mặt phóng to của Phó Mặc, trắng nõn nhẵn bóng, tinh xảo đẹp trai.

“Em ngủ rất ngon, nước bọt đều chảy đến trên mũi anh rồi.” Phó Mặc nói.

Dường như ý cười trong mắt anh chứa một loại ma lực, rất dễ làm cho người ta lún sâu vào trong đó.

Nam Tầm nghe lời này, bỗng chốc đứng dậy, vội vàng lau miệng, lại phát hiện không có gì cả.

Chết tiệt, vậy mà người này lại nghiêm túc nói đùa!

“Có phải tôi ngủ rất lâu hay không, tại sao anh không gọi tôi chứ?” Nam Tầm nói, rất nhẹ nhàng chuyển đề tài.

Ánh mắt Phó Mặc dịu dàng dừng ở trên khuôn mặt hồng hào của cô, nói: “Anh thấy em ngủ rất ngon, cho nên không nỡ đánh thức em.”

Hỏi dừng lại, anh lại thêm một câu: “Dáng vẻ em ngủ rất dễ thương.”

Nam Tầm bị anh đùa đến đỏ mặt, lần đầu tiên cô nghe thấy có người khen cô dễ thương, rất xấu hổ.

Chết tiệt chết tiệt chết tiệt, boss lớn đang đùa giỡn cô đúng không?

Nhưng mà có thể đừng nghiêm túc mà đùa giỡn cô như vậy hay không? Nếu như về mặt hơi bi ối một chút, cô tuyệt đối sẽ đập lên mặt anh một đập, nhưng về mặt bây giờ của Phó Mặc đứng đắn như vậy, cô thật sự không xuống tay được!

Nam Tầm cảm thấy mình cần tỉnh táo một chút, đầu óc vừa mới tỉnh ngủ của cô có hơi mơ hồ, không thể suy nghĩ vấn đề rõ ràng.

Chờ sau khi Nam Tầm rửa mặt bằng nước lạnh rồi đi ra, thấy Phó Mặc đứng ở trước cây đàn piano trắng trong phòng khách.

Một cây đàn piano rất long lanh, ánh mặt trời chiếu vào xuyên qua cửa sổ, đúng lúc dừng ở trên phím đàn đen trắng đan xen nhau, làm cho cảm giác lạnh lẽo ấm áp hơn một chút.

Nam Tầm đi đến trước mặt Phó Mặc, giải thích: “Đây là chủ nhà để lại, nói đến cũng kỳ lạ, mấy thứ quý giá như piano, bà cũng nên mang đi một cái, không biết tại sao lại để lại. Hơn nữa piano này rất nặng, tôi vốn muốn chuyển nó sang chỗ khác, nhưng mà tôi lại chuyển không nổi.”

Phó Mặc nghe xong lời này, đôi mắt hơi híp lại, tầm mắt dừng ở trên ghế ngồi trước piano, dường như đang nhìn gì đó.

“Thật ra thì piano này để ở đây cũng về cùng tốt, chỉ là tôi cảm thấy có hơi chói ánh sáng, làm cho phòng khách hơi tối.” Nam Tầm nói.

Phó Mặc nghe xong lời này, lập tức nói: “Em muốn chuyển đến chỗ nào, anh giúp em.”

Nam Tầm cười cười nói: “Có bạn cùng phòng như anh, thật sự là em được hỏi to rồi.”

Phó Mặc dễ dàng nâng piano lên, chuyển đến chỗ Nam Tầm chỉ, vẫn là ở trong phòng khách, chỉ là cho cửa sổ hiện ra hoàn toàn, ánh mặt trời chiếu xiên vào từ cửa sổ lớn, mặt đất đầy ánh nắng.

Tuy là vẫn là trời mùa hạ, nhưng căn nhà bên này nhận được rất ít ánh nắng mặt trời, cho nên ánh nắng chiếu vào cũng không gắt, ngược lại ấm áp.

Nam Tầm lại vội vàng chuyển ghế sofa đến phía trước, vậy thì lúc ngủ, ánh nắng có thể chiếu lên người với mặt cô, nghĩ cũng thấy thoải mái.

Sau khi Phó Mặc chuyển piano, anh liền cúi đầu nhìn chỗ đó, Nam Tầm cho là anh có hứng thú với piano, không nhịn được đi đến bên cạnh anh, cùng anh nhìn về phía piano trước mặt, cười hỏi: “Anh có biết đàn piano hay không?”

Phó Mặc gật đầu: “Nhưng mà, đã lâu chưa đàn.”

Trong lòng Nam Tầm nói, tôi cũng vậy, chị còn là cấp mười piano đó, không biết hai ta kỹ thuật của ai cao hơn một bậc.

Nhưng mà Nam Tầm không dám làm hỏng thiết lập nhân vật, biết đàn piano là Nam Tầm, không phải Bạch Mạt, vì vậy lúc Phó Mặc hỏi cô, cô lắc đầu.

“Thứ này đối với tôi mà nói thì quá xa xỉ.” Nam Tầm cảm thán một câu, về mặt có hơi mất mát.

Tiểu Bát vỗ tay theo thường lệ: “Thân ái, kỹ thuật biểu diễn càng ngày càng tốt, nhìn xem về mặt mất mát này, hoàn toàn diễn ra hình ảnh một người phụ nữ nhà nghèo không dám mơ ước xa vời.”

Nam Tầm trực tiếp xem lời của Tiểu Bát thành ngon gió, thở một chút là đi qua.

“Mạt Mạt, muốn học không? Anh có thể dạy em.” Đôi mắt Phó Mặc nhìn về phía Nam Tầm, giọng nói vào lúc này trở nên đặc biệt trầm thấp, giống như chứa một ít cảm giác mê hoặc lòng người.

Nam Tầm giương mắt nhìn anh, bỗng chốc liền rơi vào đôi mắt sâu thẳm như lỗ đen.

Trái tim Nam Tầm nhảy thịch lên một cái, lập tức nói với Tiểu Bát: “Ta càng khẳng định, Phó Mặc đang tán ta!”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Mạt Mạt, hãy cảm nhận theo anh

Editor: Norah

Beta-cr: PaduC

Con mẹ nó gọi Mạt Mạt tự nhiên như thế, đơn giản chính là một cao thủ tán gái.

Tiểu Bát cười hi hi: “Ngốc ă, đây không phải chuyện tốt sao, không cần người chủ động, boss lớn đã chủ động đưa đến cửa.”

Hạnh phúc đến quá nhanh, Nam Tầm suýt nữa không kiềm chế được cong khóe miệng, cảm giác boss lớn chủ động dụ dỗ cô như này mà không phải cô phí hết công sức tăng thiện cảm của đối phương thật là vô cùng tốt.

Không được không được, cô phải rụt rè một chút, ngàn vạn lần không thể bật cười.

“Phó Mặc, bây giờ em học thì có quá muộn hay không?” Nam Tầm hỏi.

Đôi mắt tím tối của Phó Mặc lộ ra ý cười nhạt đơn thuần, giọng nói cũng trở nên vô cùng dịu dàng: “Không muộn, em là một cô gái thông minh.”

Mạt Nam Tầm lại đỏ lên.

Chết tiệt chết tiệt, cứ bị Phó Mặc chọc ghẹo nữa, sớm muộn gì cô cũng sẽ nứt mặt nạ mặt.

Phó Mặc không nói thêm gì nữa, trực tiếp ngồi xuống trên ghế piano, sau đó vỗ vỗ chỗ bên cạnh, ý bảo Nam Tầm ngồi xuống bên cạnh anh.

Nam Tầm căng thẳng ngồi xuống, hai tay không biết nên để ở đâu mới tốt.

Không có chuẩn bị chút nào, Phó Mặc giơ tay lên, ấn xuống trên phím đàn piano.

Nam Tầm chú ý ngón tay anh thon dài đẹp mắt, đôi tay kia linh hoạt nhảy múa trên phím đàn, nơi đi qua giống như nở một đường hoa tươi, hương thơm say lòng người, tiếng đàn từ thấp đến cao, lại từ cao từ từ hạ xuống, giai điệu tuyệt đẹp, du dương trầm bổng.

Nam Tầm nghe đến say mê, cô không ngờ kỹ năng đánh đàn của Phó Mặc lại tốt như vậy.

Kết thúc một khúc, Nam Tầm vẫn đắm chìm không dứt ra được.

“Quá tuyệt vời.” Nam Tầm khen.

“Đến, Mạt Mạt, đưa tay cho anh.” Phó Mặc chọt đuôi tay về phía cô.

Nam Tầm sửng sốt một chút, chỉ ngây ngốc mà đưa tay trái qua.

“Cả hai tay.” Phó Mặc dịu dàng nhắc nhở.

Sau đó Nam Tầm lại ngây ngốc mà đưa tay kia đến.

Cánh tay phải của Phó Mặc xuyên qua dưới nách cô, như vô tình bao cô ở trong ngực mình, rất lịch sự mà không đụng phải cô.

Sau đó, anh cẩn thận tách từng ngón tay Nam Tầm ra, chạm rãi để từng ngón tay phủ lên bàn tay anh, cẩn thận từng ngón từng ngón một, cho đến khi mười ngón chồng lên nhau.

Nhiệt độ cơ thể anh thấp hơn so với người bình thường, hoặc có thể nói có hơi lạnh.

Một chút cảm giác lạnh lẽo theo mười ngón tay hai người chạm nhau vẫn luôn lan vào trong cơ thể cô, làm cô không khỏi run rẩy.

“Mạt Mạt, hãy cảm nhận theo anh.” Phó Mặc thấp giọng nói.

Nam Tầm nói được, ngay sau đó, cô đã cảm nhận được mười ngón tay của mình từ từ nhảy lên theo mười ngón tay của Phó Mặc.

Anh cố ý thả chậm tốc độ, tiếng đàn cũng từ vui vẻ như vừa rồi trở nên trầm thấp hơn.

Hai người đàn một hồi, Nam Tầm chợt nhận thấy ánh mắt nóng bỏng chiếu thẳng trên gò má mình.

Cô nghiêng đầu nhìn, không biết từ khi nào thì Phó Mặc quay đầu sang nhìn cô, trong ánh mắt phức tạp chứa chút âm u lạnh lẽo điên cuồng làm cho lòng người kinh sợ.

Nam Tầm sợ hết hồn, nhưng chờ khi cô nhìn kỹ lại, trong đôi mắt kia chỉ có ý cười thản nhiên, làm cho người ta thấy rất thoải mái, dường như ánh nhìn vừa rồi là ảo giác của cô.

Nam Tầm nhớ lại ánh mắt vừa mới nhìn thấy kia, bỗng hơi hoảng sợ. Cô bỗng đứng phắt dậy từ trên ghế piano, cười khan nói với Phó Mặc: “Phó Mặc, thời gian không còn sớm, em đi nấu cơm. Anh, anh muốn ăn cháo không, em nấu ít cháo.”

Nói xong liền vội vàng chạy vào phòng bếp.

Vừa mới chạy vào phòng bếp, tiếng Hư Không Thủ lại vang lên: “Chúc mừng nha, giá trị ác niệm xuống đến 80 rồi.”

“Cái gì? Nhanh như vậy? So với thể giới của Yêu Vương, tốc độ này đơn giản chính là tốc độ ngồi tên lửa!” Nam Tầm vô cùng phấn chấn.

Xem ra, đối phương quả thực thích cô.

“Tiểu Bát, nãy tiếng ta ngủ kia, boss lớn làm gì thế?” Nam Tầm hỏi.

Câu trả lời của Hư Không Thủ làm cho cô rất hài lòng: “Hắn luôn nhìn người, tình yêu trong mắt, chắc, nồng đậm đến hạn không thể ăn người vào trong bụng ngay tại chỗ.”

Ngữ khí khoa trương của Tiểu Bát lấy lòng Nam Tầm.

Chờ sau khi người đi rồi, Phó Mặc lẳng lặng ngồi một mình trước đàn piano, ánh mắt âm trầm, quanh người từ từ tản ra hơi thở lạnh lẽo âm u.

“Đứng rồi Phó Mặc!” Bỗng nhiên cửa phòng bếp lộ ra đầu nhỏ của Nam Tầm, cô nhìn về phía người đàn ông dường như vẫn chưa hề nhúc nhích, nhắc nhở một câu: “Trong tủ lạnh có rất nhiều hoa quả, nếu như anh đói bụng thì ăn lót dạ trước.”

“Được.” Phó Mặc trả lời, từ từ thu lại hơi thở lạnh lẽo u ám quanh người.

Anh bỗng hơi cong khóe miệng nở nụ cười.

Dường như đôi môi màu hồng nhạt kia đỏ hơn trước không ít, hòa với nụ cười đó, có vẻ yêu mị lạ thường, giống như là hoa bi ngạn đỏ như máu nở ở nắm mồ, tỏa ra hương thơm nồng liệt giữa một vùng thối nát hủ bại...

Bóng đêm nặng nề, đứng là thời điểm đi vào giấc mộng say.

Lúc Nam Tầm ngủ đến mơ mơ màng màng, bỗng nghe thấy phòng khách truyền đến tiếng kết kết, giống như là có người đang dùng sức kéo thứ gì nhưng thứ đó quá nặng, cho nên ma sát mạnh với sàn.

Chỉ chốc lát sau lại vang lên tiếng đàn, nhưng mà tiếng đàn này lại khó nghe, thậm chí có hơi chói tai.

Nam Tầm nhú mào, thầm nghĩ Phó Mặc đây là làm gì vậy, khuya rồi không ngủ mà âm ỉ cái gì.

Sau khi lăm bằm hai tiếng, Nam Tầm chuẩn bị ngồi dậy xem thử. Nhưng mà lúc cô đang muốn ngồi dậy, tiếng đàn khó nghe kia đã ngưng lại, phòng khách lại trở nên yên lặng như lúc đầu.

Vì vậy, Nam Tầm không quản nữa, tiếp tục ngủ.

Trong phòng khách tối đen, Phó Mặc âm u nhìn chăm chăm cô bé đang ngồi trên ghế piano, piano đã bị cô bé dời về chỗ cũ.

Bộ dạng cô bé rất dễ thương, cô bé ngồi ở trên ghế khóc hu hu, đôi mắt chảy xuống hai hàng huyết lệ: “Mẹ, con sai rồi, con sẽ chăm chỉ luyện đánh đàn, con sẽ không ham chơi nữa.”

Khóc lóc, cô bé chột thay đôi sắc mặt, gương mặt trở nên trắng bệch nhợt nhạt, nhẹ rặng trợn mắt với Phó Mặc, hung ác nói: “Tại sao không cho tôi đánh đàn, tại sao không cho tôi đánh đàn, tôi đàn không hay sao? Tôi nào tôi cũng đều luyện tập mấy tiếng, càng ngày tôi sẽ càng đàn hay hơn, chờ tôi đàn hay rồi, mẹ sẽ không tức giận...”

Phó Mặc hơi híp mắt lại, ngắt lời cô bé: “Mi quá ớn.”

“Xen vào việc của người khác, đây là địa bàn của tôi, anh dám chọc tôi!” Cô bé tức giận nói, bỗng nhào về phía Phó Mặc.

Phó Mặc nhoáng một cái đã bóp cổ của cô bé, lạnh lùng nói: “Muốn chết.”

Cô bé kia hoảng sợ kêu gào: “Đại nhân tha mạng, tôi không dám nữa.”

“Muốn rồi.” Phó Mặc thu bàn tay lại.

Cô bé đỏ thét lên một tiếng, cơ thể nhanh chóng thu nhỏ lại, sau đó cứ như vậy bị anh ném thẳng vào trong miệng, yết hầu lên xuống một chút, nuốt xuống.

Cánh tay Phó Mặc vung lên, cả đàn piano và ghế đều bay lên, nhẹ nhàng trở về vị trí ban đầu.

Nhìn đàn piano trắng lạnh lẽo trong phòng khách, Phó Mặc bỗng nghĩ đến cảnh ban ngày hai người ngồi ở đó đánh đàn.

Trong lòng vừa nghĩ, anh đến ngồi xuống trước đàn piano.

Nam Tầm lại nghe thấy tiếng đàn trong giấc mơ, nhưng mà lần này nhẹ nhàng êm tai, đối với thính giác mà nói là một bữa tiệc thịnh soạn.

Nam Tầm tập trung lắng nghe hồi lâu, cuối cùng khẳng định không phải là mình nằm mơ, trong phòng khách có người đang đánh đàn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Hồng Loan tinh động, lão thụ nở hoa

*Hồng Loan tinh động: mệnh có sao Hồng Loan, chỉ may mắn và tính việc cưới hỏi (ngắn gọn là: tình yêu đích thực đến rồi.)

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Vừa nghe đã biết là Phó Mặc.

Nam Tầm ngáp một cái, đứng dậy ra khỏi phòng ngủ.

Những đầu ngón tay nhảy múa linh hoạt trên phím đàn xen kẽ trắng đen, tiếng nhạc rung động lòng người vang lên trầm bổng dưới những đầu ngón tay ấy. Ánh trăng ngoài cửa sổ đã lên cao, chiếu vào gò má tinh xảo của người đàn ông, trắng nõn đến trong suốt, phảng phất như có thể hòa tan dưới ánh trăng bất cứ lúc nào.

Nam Tầm đứng yên tĩnh bên cạnh, không có quấy rầy anh.

Mãi đến nốt nhạc cuối cùng đã kết thúc, Phó Mặc mới nghiêng đầu nhìn cô, thấp giọng nói: "Có phải làm phiền em rồi không?"

Nam Tầm lắc đầu, cười cười: "Ban ngày đã ngủ rất nhiều, cũng không mệt lắm. Anh thì sao, không ngủ được à?"

Phó Mặc ừ một tiếng: "Đến buổi tối lại mất ngủ."

"Vậy à, vậy em và anh nói chuyện một lúc đi." Nam Tầm nói

Phó Mặc hơi dịch sang bên, vỗ vị trí đã trống không bên cạnh: "Mặt Mạt, em ngồi xuống đây."

Nam Tầm ngồi bên cạnh anh, nghiêng đầu nhìn anh. Đôi mắt của cô đen kịt sáng sủa, chứa đầy nước, ánh trăng chiếu vào như sóng nước đập dòn lấp lánh ánh sao. Mái tóc đen xõa ra, nhìn có vẻ rất mềm, khiến người ta muốn xoa một cái.

"Mặt Mạt, còn muốn học piano không?" Phó Mặc hỏi.

"Còn." Nam Tầm cười nói.

Phó Mặc bỗng giang tay vòng lấy cô, là thật chạm vào.

Anh kéo nửa người Nam Tầm vào lòng, cánh tay luồn dưới cánh tay cô, mu bàn tay anh chạy dọc từ cánh tay tới bàn tay cô, nâng bàn tay cô lên.

Khi anh vòng lấy mình, cơ thể Nam Tầm không khỏi cứng đờ.

Dù cho có cách một lớp quần áo cũng có thể phát hiện cơ thể người đàn ông này lạnh lẽo cỡ nào. Đặc biệt khi bàn tay anh xẹt qua nhẹ nhàng dưới cánh tay cô, cho tới lúc này nâng tay cô lên, loại cảm giác lạnh lẽo kia còn lưu lại khắp tay chân.

Lúc ngửa đầu nhìn anh, càng cảm thấy sắc mặt của anh trắng xám đến gần như trong suốt.

"Mặt Mạt, tập trung một chút." Phó Mặc đột nhiên mờ miệng, tiếng của anh khẽ vang lên ngay bên tai cô, ở trong bóng đêm nồng đậm có vẻ như có như không.

Nam Tầm vội vã ồ lên, tập trung theo tiết tấu của anh.

Nam Tầm vui mừng vì cả căn nhà này có mỗi hai người họ, nếu không hàng xóm nghe có người nửa đêm không ngủ còn hừng lên đánh đàn, nhất định sẽ tìm đến cửa.

Thực ra vấn đề Nam Tầm lo lắng là có thật trước đây, chỉ có điều khi hai nhà bên cạnh phát hiện trong phòng này không có người ở, mà mỗi buổi tối vẫn có tiếng đàn chói tai phát ra, bọn họ sợ quá chứng, vì vậy liền nối đuôi nhau rời khỏi nơi này.

Một bài đánh ba lần, Nam Tầm đã thuộc nhưng cô không dám biểu hiện ra. Lúc Phó Mặc để cô tự đàn, cô sẽ tùy ý gõ mấy cái.

"Mặt Mặt." Phó Mặc bỗng gọi cô.

"Hả?" Nam Tầm đáp, nghiêng đầu nhìn anh.

Ngay lập tức, hai mắt cô chợt trợn to.

Mặt Phó Mặc phóng to trước mắt cô, sau đó trên môi truyền đến cảm giác lạnh lẽo, khóe miệng còn bị đầu lưỡi đối phương liếm một hồi.

Lòng Nam Tầm run lên, gương mặt đã đỏ thành đít khi.

"Anh, anh anh anh..." Nam Tầm chỉ vào người sầm sỡ cô, chưa nói được một câu đầy đủ đã nhanh chân chạy.

Nam Tầm chạy về phòng mình, mặt đỏ hồng đờ ra. Cô vội vã hô hoán Tiểu Bát: "Tiểu Bát Tiểu Bát, ta mới vừa bị boss khinh bạc. Vấn đề là ta lại không tức giận, người nói xem có phải ta đã động sao Hồng Loan, cây gĩa nở hoa rồi?"

Phó Mặc này quá hút người, cô sắp không chịu nổi.

Hư Không Thú ngáp, nói: "Đây là chuyện tốt mà. Chẳng qua ta phải nói cho người, sao Hồng Loan động chút là được rồi, đừng để nó rớt xuống."

Nam Tầm có hơi bất ngờ: "Tiểu Bát, người vẫn là Tiểu Bát mà ta biết kia sao, không phải chết sống báo ta động gì cũng không nên động tĩnh sao?"

Hư Không Thú cười hi hi: "Bởi vì ta biết người chỉ động được bây giờ, nhưng rất nhanh sẽ không động được nữa."

Nam Tầm...

Nam Tầm cảm thấy Tiểu Bát rất có thâm ý, thế nhưng viên cầu nào đó chết sống không nói nó giấu diếm ý gì.

Nam Tầm cứ phải mộng mà đi như vậy, Phó Mặc trong phòng khách kính ngạc nhìn ôm ấp thất bại, trong mắt chợt trở nên hung ác nham hiểm, bàn tay đặt trên phím đàn nắm chặt lại.

"Vẫn không được sao. Nhưng Mặt Mặt, anh sắp không nhìn được..." Anh khẽ lẩm bẩm, từng hàng máu đỏ sẫm đột nhiên chảy xuống từ trán, càng ngày càng nhiều, cuối cùng đã chảy đầy cả khuôn mặt.

Lại ngẩng đầu lên, máu tươi trên khuôn mặt đẹp trai tinh tế kia nhằng nhịt khắp nơi, trên trán có một hố máu bị đâm thủng, máu tươi tràn ra từ bên trong, chảy dọc theo viền cằm nhỏ xuống từng giọt từng giọt rơi trên phím đàn đen trắng, vang lên tiếng tí tách lạnh lạnh...

Cây gĩa suýt nở hoa Nam Tầm cảm thấy mặt còn có chút nóng, cô mở cửa sổ phòng ngủ ra thêm chút nữa. Gió mát từ cửa sổ thổi vào, mang theo cả hương hoa trong khu nhà.

Gió lạnh thổi vào, lại ngửi hương hoa ngoài cửa sổ, mặt Nam Tầm cuối cùng cũng coi như chẳng nóng như vậy nữa.

Cô lại lần về ổ chăn, dự định làm một giấc tới hưng đông.

Trong mơ mơ màng màng, Nam Tầm chợt cảm giác được một luồng mát mẽ đánh úp lại đây, sau đó từ từ lan lên theo lòng bàn chân tới đùi dưới lớp chăn ấm áp mềm mại.

Cảm giác lạnh lẽo làm toàn thân Nam Tầm đều phát run.

Cơ thể cô bỗng căng thẳng, hô hấp dường như dừng lại tại thời khắc này.

Cô muốn động đây, lại phát hiện mình không nhúc nhích được, cũng không phát ra được tiếng nào, chỉ có thể thở dốc trầm thấp, bị động chịu đựng vui thích vật kia mang đến.

Trái tim Nam Tầm nhảy lên kịch liệt, cô há to miệng, đến một phút cuối rồi cuộc kêu to thành tiếng.

"A ----"

Nam Tầm bật người dậy, thở hổn hển dồn dập, đầu đầy mồ hôi.

Nam Tầm nhìn xung quanh, ở đây không có thứ gì, vừa nãy chỉ là một giấc mơ.

Cô dờ khóc dờ cười, không biết nên gọi đây là ác mộng, hay là.... mộng xuân.

Ngày hôm sau, ánh mắt Nam Tầm nhìn Phó Mặc rất mơ hồ.

Người mấy trăm năm sẽ không mộng xuân như Nam Tầm ở lúc quen biết Phó Mặc chưa đến ngày thứ hai đã mộng xuân. Cô cảm thấy chắc chắn là cô đã nổi ý đồ không thể nói nào đó với Phó Mặc.

Hai người ở cùng nhau ba ngày. Mỗi ngày đều là Nam Tầm mua nguyên liệu, Phó Mặc nấu cơm, Nam Tầm có thể toàn tâm toàn ý trải nghiệm cuộc sống sâu gạo. Tuy rằng chỉ có ba ngày, bọn họ ăn ý như từ lúc sinh ra đã thế.

Phó Mặc thực nhân nhượng cô, chưa bao giờ tức giận với cô, Nam Tầm có loại cảm giác mình được anh cưng chiều.

Nam Tầm cho rằng nếu hai người cứ tiếp tục ở chung như thế, quan hệ giữa cô và boss lớn sẽ càng ngày càng thân mật. Chờ lại qua một đoạn thời gian, boss lớn có nhắc lại chuyện muốn hẹn hò, cô có thể thuận miệng đáp ứng.

Đến khi trở thành người thân cận nhất của boss, tiêu trừ hết giá trị ác niệm của anh là việc trong tâm tay. Vì vậy khi ngày thứ tư Phó Mặc nói muốn đi, Nam Tầm hoàn toàn ngờ ngác.

"Trong nhà cũ có một số việc, anh có thể phải rời đi một quãng thời gian." Phó Mặc nhìn cô nói, nơi sâu trong đáy mắt có thứ gì đó như mạch nước ngầm bắt đầu khởi động mà Nam Tầm xem không hiểu.

Nam Tầm đột nhiên nói: "Anh đi rồi, em làm sao bây giờ?"

Phó Mặc nghe xong, nhìn cô chớp lát. Anh bỗng nở nụ cười, khóe miệng cong lên, trong mắt cũng tràn đầy ý cười: "Mặt Mặt, anh sẽ không để em rời khỏi anh, vĩnh viễn sẽ không."

Nam Tầm nghe lời này, cũng không biết sao mà thấy sợ quá.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Tiếng chuông, tiếng hát của cô

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

“Vậy khi nào anh quay lại?” Nam Tầm hỏi.

Phó Mặc hơi nghiêng đầu, cười nói: “Em cũng có thể đến tìm anh mà.”

Sau đó Nam Tầm nhận được một địa chỉ, mà Phó Mặc nói đi là đi, không mang theo một áng mây trời (*).

(*) Trích từ bài thơ Tạm biệt Khang Kiều của Từ Chi Ma:

...

Tôi lặng lẽ ra đi

Cũng như tôi từng lặng lẽ đến

Tôi vẫy vẫy cánh tay áo

Không mang theo một áng mây trời

(Tác giả bộc bạch tình cảm lưu luyến của mình đối với Khang Kiều cũng như quãng ngày lưu học tại Anh. Mặc dù lưu luyến nhưng ông vẫn quyết định tạm biệt Khang Kiều trở về nước.)

[Bản dịch của Ngọc Ánh, Ánh nắng và màu trắng, NXB Văn học, 2014]

“Tiểu Bát, bỗng dưng ta phát hiện, từ khi ta ở chung một chỗ với boss lớn thì không còn gặp lại thứ kia nữa. Phó Mặc quả nhiên là boss lớn giá trị ác niệm 100, ngay cả quý cũng sợ anh ấy.”

Nghĩ đến đây, Nam Tầm hơi hoảng hốt nói: “Bây giờ Phó Mặc đi rồi, ta sẽ không gặp phải thứ kia nữa chứ?”

Tiểu Bát ho khan, nói: “Chuyện này không dễ sao, người nghĩ cách luôn luôn ở gần đại boss, có hần thì bất kỳ thứ dơ bẩn gì đó đều không dám lại gần người người.”

Nam Tầm thở dài, mệt mỏi ngồi ở trên ghế sofa, nhìn căn phòng trống vắng yên tĩnh, đột nhiên thấy hơi vắng lặng.

Nếu ngày từ lúc bắt đầu ở một mình, Nam Tầm cũng sẽ không cảm thấy loại cảm giác này. Nhưng lúc ở chung, Nam Tầm chỉ cần ngồi một bên chờ ăn, ngày tháng trôi qua thật sự nhàn nhã, cảm giác tồn tại của Phó Mặc quá lớn rồi, bây giờ có thật sự không quen.

Nam Tầm cảm tiền phòng ba ngày Phó Mặc đưa cho cô trước khi đi, đi dạo một vòng siêu thị, mua chút thực phẩm dự trữ.

Tối hôm đó, nhân viên thu ngân siêu thị tính toán số tiền như mọi ngày, kết quả phát hiện ở bên trong có hai tờ tiền âm phủ, suýt nữa bị dọa chết. Người đó khóc thút thít nói với những người khác mình thu hai tờ tiền âm phủ, quản lý mắng cô không có mắt, không phân biệt được tiền âm phủ với tiền thật. Cô gái kia rất tủi thân, ban ngày lúc cô thu tiền rõ ràng thấy là tiền thật.

Nam Tầm lại nhét đầy túi lạnh, rồi lau sàn phòng khách.

Cô ngừng đầu nhìn về phía trước, chợt phát hiện phòng Phó Mặc chưa đóng cửa, để lại một khe hở.

Trong khe hở kia là một mảnh tối đen.

Nam Tầm nhìn chăm chăm khe hở kia, trái tim lại không chịu khống chế mà đập thật mạnh.

Đây là phòng Phó Mặc vừa ở, hần phải tràn đầy sức sống, nhưng mà lúc này Nam Tầm chỉ nhìn thấy một khe cửa tối đen, còn có cảm giác tử khí thâm trầm bên trong.

Cô đứng ở cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Khi cửa bị đẩy ra thì phát ra âm thanh rất nhỏ, vào giây phút này bị phóng to gấp mấy lần.

Nam Tầm bỗng thấy hơi hoảng sợ: “Tiểu Bát, người nơi xem Phó Mặc có thể dễ lại thứ gì không thể cho người khác thấy hay không? Ta bỗng cảm thấy tim đập thật nhanh.”

Hư Không Thú nói: “Yên tâm đi, có gia che chờ người, nếu như có thứ không thể cho người thấy, gia sẽ che chắn tất cả các giác quan của người ngay.”

Vì vậy, Nam Tầm an tâm đi vào phòng.

Hình như Phó Mặc không thích môi trường quá sáng. Ánh sáng trong phòng ngủ lơ mờ, rèm cửa sổ bị kéo kín lại, không hề có ánh nắng chiếu vào.

Căn phòng rất ngăn nắp, ngay cả chăn cũng gấp gọn gàng, giống như đang vẽ ban đầu, nhưng mà...

Nam Tầm đưa tay sờ qua bàn, lại sờ thấy một lớp bụi mỏng.

Nam Tầm có loại ảo giác, thật giống như từ sau khi Phó Mặc vào ở, anh chưa hề động vào đồ vật trong phòng.

Nhưng sao có thể có chuyện này chứ?

“Tiểu Bát, ba ngày nay ta không có nằm mơ, có một người tên là Phó Mặc ở cùng ta ba ngày đúng không?” Nam Tầm vội vàng hỏi Tiểu Bát.

Hư Không Thú nói: “Không phải là nằm mơ đâu.”

Lúc này Nam Tầm mới yên tâm, về phần tại sao trong phòng Phó Mặc có bụi, Nam Tầm nghĩ có lẽ bụi ở bên này khá nhiều.

Mặc dù boss lớn đi rồi, nhưng Nam Tầm luôn luôn tưởng nhớ đến giá trị ác niệm trên người anh, suy nghĩ có muốn lúc nào đó tìm cơ chủ động đưa đến cửa hay không.

Đúng lúc này, chủ nhà gọi điện đến đây, nói có một cô gái muốn thuê chung với cô, tiền thuê nhà của cô giảm một nửa, hỏi Nam Tầm có đồng ý hay không.

Nam Tầm đã hiểu, tuy nói là hỏi cô có đồng ý hay không, thật ra thì chủ nhà đã quyết định cho thuê rồi. Đây vốn là nhà của chủ nhà, cũng không cần phải hỏi cô.

Lúc này Nam Tầm thấy may mắn boss lớn vừa mới chuyển đi, nếu không việc cô lên cho người khác thuê phòng bị chủ nhà biết thì không tốt lắm.

“Tiểu Bát, sau này ta phải thuê chung với người khác, hình như ta không còn cơ hội ở riêng với boss lớn nữa.” Nam Tầm nói.

Hồi lâu sau Hư Không Thú mới đáp: “Yên tâm đi, hần sẽ chủ động tìm đến cửa.”

Nam Tầm suy nghĩ một lúc, nói: “Ta cảm thấy ta vẫn nên gọi cho Phó Mặc, nói với anh ấy phòng của anh có người khác vào ở rồi.”

Hư Không Thú nói: “Không cần thiết.” Hần biết mọi chuyện của người.

Nam Tầm hừ hừ: “Ngốc thế, ta đang tìm cơ hội bồi dưỡng tình cảm với Phó Mặc.”

Hư Không Thú: “... Thật thông minh nha, chắc chắn hần sẽ rất vui mừng.”

Nam Tầm tìm số boss lớn trong danh bạ điện thoại.

Vừa mới bấm xong, Nam Tầm đã bị giọng hát chợt xuất hiện làm hoảng sợ. Đó là cô đang hát, bài hát "Yêu thầm" cô thích nhất lúc cô ở quán rượu. Tiếng nhạc vang lên từ phía sau cửa phòng, là tiếng chuông điện thoại.

Bài hát kia chắc là người khác ghi âm ngay lúc đó, thậm chí cô còn nghe thấy xung quanh có tiếng vỗ tay bốp bốp khi hát xong.

Nam Tầm từ từ quay đầu, nhìn về phía phòng ngủ mình vừa mới đi ra.

“Tiểu Bát, vừa nãy ta đi vào không thấy có điện thoại ở bên trong mà, sao lại có tiếng chuông đi động truyền ra từ trong đó? Tiếng chuông này còn là bài ta hát ở quán rượu.” Nam Tầm cảm thấy có chỗ nào đó hơi kỳ lạ.

Hư Không Thú nói: “Không phải người vào xem thì biết à.”

Nam Tầm đẩy cửa vào ngay sau đó, cô vừa nhìn đã thấy điện thoại nằm ở góc bàn.

Chuông điện thoại đi động vẫn đang vang lên, màn hình sáng lên, điện thoại hiện lên hai chữ “Mặt Mạt”. Hình nền vẫn mà là hình cô đang ngồi ở trên ghế cao của quán rượu, cầm micro biểu diễn đầy tình cảm nồng nàn.

Nam Tầm ngán ra. Phó Mặc từng đến quán rượu cô hát sao?

Tiểu Bát nói boss lớn phản diện thích cô trước, có phải nói lúc anh gặp cô ở quán rượu thì vừa gặp đã yêu cô rồi?

Nam Tầm hơi ngượng ngập, vừa nghĩ đến không biết lúc nào boss lớn ngồi ở một góc nghe cô ca hát, còn thầm thích cô, cô lập tức cảm thấy mình thật có sức hấp dẫn.

Nam Tầm cúp điện thoại, màn hình điện thoại của Phó Mặc dần tối lại. Cô cẩn thận cất điện thoại của Phó Mặc vào trong túi, quyết định bây giờ đi đưa cho anh.

Đưa điện thoại là một cơ rất hay, hơn nữa Phó Mặc phát hiện điện thoại mất rồi, chắc chắn rất sốt ruột.

Nam Tầm tìm địa chỉ nhà cũ nhà họ Phó mà Phó Mặc để lại cho cô. Sau khi thấy rõ địa chỉ, Nam Tầm hơi kinh ngạc, cô không ngờ nhà cũ mà Phó Mặc nói ở ngay trên trấn nhỏ cô sống lúc nhỏ.

Cô nhớ hồi đi học, nghỉ hè cô hay đạp một chiếc xe đạp cũ đi loanh quanh, thường đi qua một căn biệt thự. Biệt thự kia rất xa hoa, còn có sân rộng rãi, trồng các loại hoa cỏ.

Khi đó cô không thể nào nhìn được nhìn thêm vài lần. Có đôi khi cô cũng sẽ thấy một bóng dáng thấp bé đứng trên ban công tầng hai. Cô đứng ngược sáng, nên không nhìn rõ dáng vẻ cậu bé sau bóng rèm cửa sổ, nhưng mà lúc tâm trạng cô tốt thì sẽ vẫy tay với cậu bé, sau đó đạp xe đạp cũ đi xa.

Chẳng lẽ cậu bé đó chính là Phó Mặc?

Đột nhiên Nam Tầm cảm thấy, đây chính là duyên phận.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyen: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Được, coi như bồi thường

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Nam Tầm về tới trấn nhỏ ly biệt đã lâu dựa theo con đường trong ký ức, sau đó tìm được nhà họ Phó cách trấn nhỏ không xa.

Biệt thự hai tầng trước mắt vẫn giống như trong ấn tượng cũ, trong sân mọc đầy hoa cỏ. Tầng hai có cửa sổ sát đất thật lớn, rèm vàng nhạt gần như trắng nhẹ nhàng đung đưa, chỉ là lần này không nhìn thấy cậu bé đứng sau rèm cửa nữa.

Biệt thự này cách thôn trấn phía sau một đoạn, bình thường cũng không có người đi về hướng bên này. Nó nằm sâu kín ở nơi đây, dường như ngăn cách với mọi thứ xung quanh.

Nam Tầm gõ vang cửa lớn, mới vang lên một lúc, cô đã nghe được tiếng cọt kẹt.

Cửa mở, người đàn ông cao ngất đứng sau cửa, ẩn trong bóng tối. Anh vẫn trước sau như một mặc một thân áo sơ mi trắng quần tây đen, vừa nhìn thấy Nam Tầm, trong mắt lập tức xôn lên ý cười.

"Mặt Mạt, sao em lại tới đây?" Phó Mặc hỏi.

Nam Tầm quơ di động trong tay, cười nói: "Lúc đi anh lo đăng quá, điện thoại di động cũng không mang. Em đành phải đàm nhận nhiệm vụ chuyển phát nhanh đưa điện thoại tới cho anh đây."

"Mau vào đi, bên ngoài nóng." Phó Mặc nói.

Nam Tầm đi theo Phó Mặc vào phòng, cô nhìn cách sắp xếp phòng khách, lại chợt sinh ra một loại cảm giác như từng quen biết.

Phó Mặc đi phòng bếp rót nước cho cô. Nam Tầm không nhịn được đi theo, cô xem bóng lưng Phó Mặc, nhìn một hồi, trên trán liền chảy ra một lớp mồ hôi lạnh.

Cô đã nhớ ra thấy ở đâu, đó là lúc bác sĩ tâm lý họ Lý thôi miên cô. Cánh cửa cô thấy trong giấc mơ chính là cửa lớn căn nhà này, khung cảnh sau cánh cửa cũng là những thứ cô nhìn thấy như hiện tại, giống như đức.

Mà bây giờ...

Nam Tầm nhìn bóng lưng người đàn ông kia, vừa lúc thấy anh rót nước xong chậm rãi xoay người.

Nam Tầm chợt ngừng thở.

"Mặt Mạt, em làm sao vậy, sao ra nhiều mồ hôi thế này?" Phó Mặc đi tới trước mặt cô, vờn tay muốn lau giúp cô.

Không phải người không có khuôn mặt, mà là Phó Mặc.

Nam Tầm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi Phó Mặc đến gần, cô vẫn lùi một bước theo bản năng, tránh anh đụng vào.

Phó Mặc thấy cô né mình, ánh mắt trở nên hơi tối tăm trong nháy mắt, nhưng rất nhanh anh đã khôi phục dáng vẻ ban đầu.

"Mặt Mạt, anh chỉ lo cho em." Phó Mặc thở dài.

Nam Tầm dần hoàn hồn, không khỏi chửi mình bị thần kinh trong lòng.

"Em không sao, có thể là do bên ngoài quá nóng." Nam Tầm vội vàng nói, rồi nhận lấy nước trong tay anh, tu ừng ực.

Người nọ nhìn cô rót từng ngụm lớn vào miệng, cũng không có bất kì biểu hiện kinh ngạc gì với cách uống hào hùng như thế, ngược lại trong mắt chứa ý cười.

Nam Tầm không về ngay, mà mặt dày ngồi một lúc. Phó Mặc mở ti vi, chuyển kênh cô thích, xem cùng cô.

Mãi đến khi sắc trời hơi tối, Nam Tầm mới tạm biệt rồi đi.

"Phó Mặc, em đi đây."

Phó Mặc nhìn cô không nói gì, qua hồi lâu mới nói: "Mặt Mạt, anh thật muốn nuốt em vào bụng, như vậy chúng ta sẽ vĩnh viễn không tách ra."

Lúc anh nói lời này, ý cười trong mắt thật đậm.

Nam Tầm tròn mắt trắng mắt: "Anh còn trêu em nữa, em sẽ tức giận đấy."

Phó Mặc cười ha ha.

Phó Mặc đưa Nam Tầm đến cửa liền dừng lại. Anh nhìn Nam Tầm, nói giọng dịu dàng: "Mặt Mạt, liên lạc bằng điện thoại bất cứ lúc nào nhé."

Nam Tầm ho nhẹ: "Được."

Mới vừa ra cửa biệt thự, Hư Không Thủ liền tới báo tin vui: "Chúc mừng, giá trị ác niệm lại giảm rồi, bây giờ là 75."

Nam Tầm nghe xong rất vui vẻ. Đã đi rất xa, nhưng cô vẫn không nhịn được quay đầu ngoái nhìn.

Ngoài cửa đã không có bóng người, Nam Tầm vốn cảm thấy hụt hẫng, lại bỗng phát hiện sau cửa sổ tầng hai, một người đàn ông đang đứng sau rèm cửa màu trắng bị gió thổi đung đưa.

Là Phó Mặc.

Nam Tầm nhếch miệng, những tia nắng ấm áp còn sót lại của ánh trời chiều chiếu vào trên mặt cô. Cô vẫy tay với người đàn ông sau cửa sổ, cười đến vô cùng xán lạn.

Cơ thể Phó Mặc né trong bóng tối của rèm cửa, đôi môi mỏng đỏ hơn ngày thường hơi cong lên.

Trở lại nhà mình, Nam Tầm phát hiện trong phòng đột nhiên có thêm một người.

Nghe được tiếng động, cô gái ngồi trên ghế sofa quay đầu lại nhìn cô, khẽ gật đầu: "Chào cô, tôi tên Tô Hàm, là bạn cùng phòng mới của cô."

Cô gái trước mặt tầm khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, để kiểu tóc ngắn giả dợn, ngũ quan đoan chính, ánh mắt sắc bén, de de màu lúa mạch.

Nam Tầm không ngờ đối phương hành động nhanh như vậy. Chẳng qua cô chỉ đi ra ngoài một chuyến, bạn cùng phòng mới này đã chuyển vào rồi.

"Chào cô, tôi là Bạch Mạt." Nam Tầm thoáng ngẩn ra sau đó duỗi tay về phía cô ấy: "Rất hân hạnh được biết cô."

Rất nhanh Nam Tầm đã biết, nghề nghiệp của Tô Hàm là cảnh sát, chẳng trách nhìn như người biết võ.

Nam Tầm không biết sao Tô Hàm lại nghĩ tới nơi này thuê phòng, gần đây cô ấy có vẻ đang điều tra thứ gì.

Tô Hàm giống như người không quá biết gánh vác cuộc sống, cơ bản ba bữa cơm của cô ấy đều gọi thức ăn ngoài, ngay cả dọn nhà vệ sinh cũng kêu người giúp việc tới cửa.

Nam Tầm rất ngạc nhiên, hỏi Tiểu Bát: "Cảnh sát bây giờ đều có tiền như vậy à?"

Hừ Không Thử: "Tùy thôi. Họ Tô nhà bọn họ là thế gia trừ tà, ông của cô ấy là đại sư trừ tà có tiếng. Thế nhưng Tô Hàm là ngoại lệ, đương khí trên người cô ấy quá thịnh, không thể mở Quỷ nhãn."

Nam Tầm vừa nghe, ánh mắt nhìn Tô Hàm trở nên lóng lánh trong chốc lát.

Thầy trừ tà đó, nghe thật trâu bò. Tuy rằng Tô Hàm không phải, nhưng ông nội cô ấy phải, nhà bọn họ có rất nhiều người đều như vậy.

Mất thấy Tô Hàm lại muốn gọi thức ăn ngoài, Nam Tầm có chút không nhìn nổi, chủ động nói: "Một ngày ba bữa giao cho tôi được rồi, có điều cô rửa chén."

Tô Hàm vội vàng gật đầu: "Được, chờ chút nữa tôi đi mua mấy rửa bát."

Nam Tầm....

Người có tiền thật tùy hứng.

Nam Tầm hỏi Tiểu Bát: "Thế giới sau có thể cho ta xuyên thành con nhà giàu không?"

Hừ Không Thử suy nghĩ một lúc nói: "Được, coi như bồi thường."

Nam Tầm vào lúc này còn không quá hiểu hai chữ "bồi thường" Tiểu Bát nói có ý gì.

Không lâu sau đó, khi cô đã nhìn ra được sự tinh túy của hai chữ này, ý nghĩ duy nhất chính là đập Tiểu Bát từ bánh bao thành bánh.

Nam Tầm ở chung với Tô Hàm vô cùng hài hòa. Vừa bắt đầu, thái độ của Tô Hàm còn chưa cởi mở, sau đó đã nhận Nam Tầm làm em gái.

Nam Tầm cũng cảm thấy Tô Hàm làm người không tệ, mãi đến tận khi cô phát hiện gần đây Tô Hàm đang điều tra cô.

Tô Hàm bị cô phát hiện cũng không lúng túng, chỉ nghiêm túc giải thích: "Mạt Mạt, em có nghe nói chứ? Cái chết của Triệu Kỳ Lân và Bạch Khê Diệp nhìn bên ngoài như tai nạn giao thông, thực ra rất kì quái. Càng không cần nói Lý Mặc, một bác sĩ tâm lý đang yên đang lành bỗng biến thành bệnh thần kinh."

Nam Tầm nhớ tới cái gì, vẻ mặt hơi đổi, trề miệng ra không nói.

"Mạt Mạt, em hãy nói thật cho chị, có phải em đã tiếp xúc với nó rồi không?" Ánh mắt Tô Hàm đột nhiên trở nên sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vài Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Gương trừ tà, quỷ khí trên người

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Nam Tầm nấp máy miệng, hỏi Tiểu Bát ở trong lòng: "Ta có nên nói cho Tô Hàm những chuyện không thể tưởng tượng nổi kia không, nếu như nói cho cô ấy biết thì có thể chọc nó tức giận hay không? Tuy rằng mấy ngày qua thứ kia không đi theo ta nữa, nhưng ta vẫn sợ quá, lúc nào cũng lo nó lại chọt xuất hiện."

Hừ Không Thử vô cùng bình tĩnh trả lời một câu: "Tô Hàm là khí vận tử của thế giới này, sao có thể chết dễ dàng như vậy được."

Nam Tầm không nên nổi tò mò: "Khí vận tử? Ta có thể hiểu thành nhân vật chính trong một quyển tiểu thuyết không?"

"Có thể hiểu như vậy."

"Vậy sao ta không nhìn thấy khí vận tử của thế giới trước?"

"Thần mệnh, khí vận tử của thế giới trước là ai đã không còn quan trọng. Dù sao toàn bộ đều chết trong trận đại chiến kia."

"... Không phải người nói khí vận tử không chết dễ dàng như vậy sao?"

"Đó không phải là tình huống đặc biệt à. Ai có thể ngờ bùm cái thì Yêu Vương đã bạo thủ đan, ngay cả khí vận tử cũng bị nổ chết."

Nam Tầm ...

"Tiểu Bát, nếu ta không đến thế giới này, cuối cùng boss phản diện sẽ ra sao?" Nam Tầm bỗng hỏi.

Hừ Không Thử nói: "Đương nhiên là bị khí vận tử giết chết."

Nam Tầm ồ lên đầy hàm ý sâu xa: "Ta hiểu rồi, người đây là đang giành giá trị công đức với khí vận tử."

Hừ Không Thử áp ứng giải thích ngay tức khắc: "Ta đây đang làm chuyện tốt mà. Người nghĩ đi, nếu như khí vận tử chống lại boss phản diện, cuối cùng chắc chắn boss phản diện sẽ bị giết chết, mà ta thì chỉ cần tiêu trừ giá trị ác niệm trên người boss phản diện. Một khi giá trị ác niệm của đại boss phản diện bị tiêu trừ, Thiên Đạo cũng sẽ không để cho khí vận tử tiêu diệt hẳn, ta đây là đang cứu mạng hẳn, hừ~"

Biết Tô Hàm là khí vận tử có khí vận thêm thân, Nam Tầm cũng không đối gạt, nói cho cô ấy biết chuyện kỳ lạ gặp phải trong khoảng thời gian này.

Sau khi Tô Hàm nghe xong thì im lặng thật lâu.

Cô đã vô cùng chắc chắn, thứ kia có loại đục vọng chiếm hữu mãnh liệt gần như vận vẹo với Bạch Mạt. Nó không chấp nhận được bất luận kẻ nào xi và bôi nhọ cô ấy, càng không cách nào tha thứ đàn ông đến gần cô ấy.

“Tô Hàm, tại sao chị muốn tra những thứ này?” Nam Tầm hỏi.

Tô Hàm lạnh lùng nói: “Chị không cho phép bất kỳ tên tội phạm nào nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, cho dù nó là gì đi nữa.”

Nam Tầm trầm nghĩ: Tô Hàm đúng thật là một cảnh sát tốt chính trực vì dân phục vụ, thảo nào lại là khí vận tử.

Tô Hàm đeo một cái lục lạc lên tay Nam Tầm, nói: “Đây là lục lạc trừ tà. Nếu như có tà ám gần người, nó sẽ vang.”

Nam Tầm hoảng sợ, vội vàng nói không cần.

Chết tiệt, nếu như thứ này luôn vang không ngừng, cô sẽ bị dọa chết tươi. Thay vì biết mà bắt lặc, còn không bằng không biết gì cả.

Tô Hàm thấy cô sống chết không cần, đành phải đổi một cái bùa hộ mệnh cho cô: “Quý gia có chấp niệm quá sâu với em, chắc chắn nó vẫn sẽ tìm đến cửa. Bùa hộ mệnh này là lúc ông nội chị còn sống làm, có tất cả hai cái, tặng em một cái này. Em nhớ cất kỹ ở bên người, ngàn vạn lần không thể để rời khỏi người. Hôm nay chị quay về nhà chính lấy vài món đồ trừ tà. Nhớ kỹ, cho dù xảy ra chuyện gì thì em cũng đừng ra khỏi căn nhà này, chờ chị quay về.”

Nam Tầm thấy cô ấy nói rất nghiêm túc nên cô cũng nghiêm túc gật đầu ngay. Nhưng cô hơi tò mò: “Tô Hàm, nếu em không ra khỏi căn nhà này thì quý gia không tìm đến cửa sao?”

Tô Hàm nói: “Chị còn không rõ đạo hạnh của quý này lắm, nhưng nó đã đâm giết người, vậy chắc chắn không đơn giản. Cho dù là quý gì, một khi rời khỏi nơi căn nguyên của nó, đạo hạnh của nó sẽ yếu dần, quý lợi hại hơn nữa cũng như vậy. Nếu như nó có thể rời khỏi nơi căn nguyên mà ngày ngốc ở chỗ khác thời gian lâu, vậy chắc chắn là bám vào vật trung gian nào đó.”

“Nơi căn nguyên là gì?” Nam Tầm hỏi.

“Chính là nơi nó vẫn luôn ở lúc còn sống, nơi đó có hơi thở lúc sinh thời, cho nên âm khí quý khí mạnh nhất.”

“Mạt Mạt, ngoại trừ Bạch Khê Diệp, trước kia em có bạn trai nào không? Hoặc là nói, em có biết ai thích em, kiểu rất thích không?” Tô Hàm bỗng hỏi.

Về mặt Nam Tầm vô tội nói: “Trước kia chưa từng yêu đương, nhưng nhận được không ít lời tỏ tình với thư tình, khoảng hai mươi ba mươi, nhưng cụ thể là ai thì em không nhớ.”

Tô Hàm: ...

Tô Hàm đi rồi, trước khi đi còn dán hai lá bùa trước cửa. Nam Tầm nghe lời cô ấy nói, cả ngày đều không ra khỏi cửa, ngồi trên ghế sofa xem TV một mình.

Di động vang lên, Nam Tầm thấy trên điện thoại hiển thị “Boss lớn”, khóc miệng không nhận được mà cong lên, vội vàng nhận điện thoại: “A lô, Phó Mặc.”

“Mạt Mạt, em đang làm gì vậy?” Giọng nói đầu bên kia điện thoại hơi trầm thấp, cũng rất dịu dàng.

Gần như Nam Tầm đã tưởng tượng ra dáng vẻ đôi mắt thâm thúy của anh chứa đầy ý cười, thật sự vô cùng hấp dẫn người khác.

“Em đang ở nhà, Tô Hàm không cho em ra khỏi cửa. Đúng rồi, Tô Hàm chính là bạn cùng phòng mới của em. Anh biết không, cô ấy rất lợi hại, tổ tiên nhà họ Tô bọn họ đều là thầy trừ tà!”

Người ở đầu bên kia điện thoại ngừng hỏi lâu rồi mới ừ một tiếng, sau đó hỏi: “Tại sao cô ta không cho em ra khỏi cửa?”

Nam Tầm liền giải thích: “Tô Hàm nói có thứ gì đó bám theo em, nếu như em không ra khỏi cửa thì không sao.”

“Mạt Mạt, vậy em sợ không?”

Nam Tầm nói: “Đương nhiên sợ, nếu người bình thường gặp phải chuyện như vậy đều sẽ sợ đúng không?” Nhưng cô chỉ sợ những thứ không biết, mà không phải là sợ làm chuyện trái lương tâm nên sợ quý gõ cửa.

Lần này người ở đầu bên kia điện thoại im lặng thật lâu, lâu đến nỗi Nam Tầm cho là anh đã không còn nghe máy nữa.

“Phó Mặc? Phó Mặc?” Nam Tầm vội vàng gọi hai tiếng.

“Anh đây.” Người đàn ông nói.

Không biết có phải là ảo giác của mình hay không, Nam Tầm thấy giọng nói Phó Mặc trở nên hơi lạnh, thậm chí ý lạnh kia còn xuyên qua điện thoại truyền đến đầu bên này của cô, làm cho lỗ tai cô hơi run lên.

Hai người lại trò chuyện hồi lâu rồi mới cúp điện thoại.

Nam Tầm vội vàng hỏi Tiểu Bát: “Ta vừa nói gì làm cho Phó Mặc không vui sao, tại sao ta cảm thấy anh ấy hơi mất tập trung?”

Tiểu Bát nói: “Ta cũng không biết.”

Lúc Tô Hàm trở lại, mang theo một ít đồ vật nhìn rất kỳ lạ, ví dụ một cái gương đồng, một túi gạo nếp nhỏ, một thanh kiếm gỗ đào, còn có tro hương và lá bùa văn vân.

Tô Hàm rắc gạo ở khe cửa và trên cửa sổ, rắc tro hương đầy sàn nhà, gương đồng đặt ở trên bàn đối diện cửa.

“Chẳng lẽ gương này là gương chiếu yêu trong truyền thuyết?” Nam Tầm hỏi.

Tô Hàm quét mắt nhìn cô, giải thích: “Là gương trừ tà gia truyền của nhà họ Tô chị, sau khi ông nội chị qua đời thì thứ này truyền lại cho ba chị. Tiếc là ba chị là một thương gia, căn bản không có hứng thú với đồ ông nội truyền lại. Mà mặc dù chị có hứng thú nhưng không có thiên phú như ông nội, chị không mở được Quý nhân.”

Nam Tầm nghe ra được một chút tiếc nuối từ lời của cô ấy.

Bởi vì tò mò, Nam Tầm đứng trước gương trừ tà quan sát một hồi: “Lạ thật, sao em cảm thấy trên người em tỏa ra khí đen?”

Tô Hàm vừa nghe thấy lời này, mặt bỗng biến sắc, vội vàng nhìn trong gương, quả nhiên thấy quanh người Nam Tầm bao phủ một lớp quý khí nhàn nhạt.

“Mạt Mạt, có phải gần đây em tiếp xúc với thứ kia không?” Giọng Tô Hàm trầm lại.

Về mặt Nam Tầm mơ hồ: “Không có mà, không phải mấy ngày gần đây chị luôn ở cùng em sao, hôm nay em cũng nghe lời chị không đi đâu cả.”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Nhà hoang, cô bé trong ảnh

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Về mặt Tô Hàm rất nghiêm túc: "Gương trừ tà sẽ không sai, mấy ngày nay chắc chắn em có tiếp xúc với con quý kia!"

Suy nghĩ một chút, cô ấy bỗng nhiên hỏi: "Mạt Mạt, mấy ngày nay hình như ngày nào em cũng gọi điện thoại cho một người. Người kia là ai?"

Nam Tầm lập tức hiểu ý của Tô Hàm, sắc mặt cô thoát cái trở nên trắng bệch: "Là Phó Mặc, người mấy hôm trước em mới quen, là người cực kỳ tốt."

Tô Hàm cười lạnh: "Khó trách chị vừa vào ở đã cảm giác được quý khí rất nặng trong phòng."

Nam Tầm...

"Mặt Mạt, đưa điện thoại cho chị." Tô Hàm nói.

Tay Nam Tầm run run mò điện thoại trong túi.

Tô Hàm giờ điện thoại trước gương trừ trà, quả nhiên thấy quý khí vô cùng nồng nặc quấn quanh điện thoại kia.

Nam Tầm cũng nhìn thấy, trên điện thoại di động có rất nhiều khí đen.

Tô Hàm hỏi Nam Tầm số điện thoại của Phó Mặc là số nào, Nam Tầm liền chỉ cho cô ấy xem.

Tô Hàm lập tức gọi điện, dường như đang tìm người tra giúp số điện thoại.

Quá trình này cũng không lâu, rất nhanh, phía bên kia đã gửi tên người tương ứng, còn có ảnh chụp người nọ lại đây.

Tô Hàm ngừng đầu nhìn Nam Tầm, đưa bức ảnh trên điện thoại cho cô xem: "Phó Mặc em nói có phải người này không?"

Nam Tầm đến gần xem xét, khi nhìn rõ bức ảnh trên giấy chứng minh, sợ đến lao đảo: "Chuyện này sao có thể?"

Tô Hàm nói nhân nhậ: "Người tương ứng số điện thoại này gọi Phó Vũ, là CEO tập đoàn mới nổi Tư Mạt, một tháng trước bất hạnh qua đời do tai nạn giao thông."

Hai mắt Nam Tầm đột nhiên trừng lớn: "À? Chị nói ai? Phó Vũ!"

Tô Hàm nghe kể Phó Vũ là bạn học cấp ba của Bạch Mạt, nhìn cô đầy ý tứ sâu xa: "Người chết tên Phó Vũ là bạn học cấp ba của em? Nếu là bạn học cấp ba, tại sao bây giờ em mới biết cậu ta trông ra sao?"

Nam Tầm trắng mặt nói: "Hồi cấp ba anh ta còn để tóc dài che hết cả trán và mắt, em thực sự không biết anh ta trông thế nào."

"Mặt Mạt, dựa theo lời giải thích của em, em ở chung cùng một con quý rờn rã ba ngày mà không tự biết?"

Nam Tầm khó khăn nuốt nước miếng: "Em cảm thấy bọn họ không thể là một người. Phó Mặc hoàn toàn khác với Phó Vũ trong ấn tượng của em."

Tô Hàm bật cười ha ha: "Chị tin em, nói không chừng bọn họ là sinh đôi."

Nam Tầm...

Tô Hàm nói nghiêm nghị: "Mặt Mạt, nếu em đã tin chắc bọn họ không phải một người, vậy chúng ta cùng đi chào hỏi Phó Mặc trong miệng em ngay bây giờ thử xem."

Trong lòng Nam Tầm hồi hộp: "Em, chúng ta? Em cũng phải đi sao? À... Tô Hàm, chị xem trời đã tối rồi, không bằng ngày mai mình lại đi chứ? Hay là, chị tự đi một mình?"

Tô Hôm liếc cô: "Mặt Mạt, chị cần em dẫn đường."

Nam Tầm nhận mệnh dẫn cô ấy đi căn nhà cũ mới đến không lâu trước đây.

Mà khi Nam Tầm thấy đáng về căn nhà một lần nữa, kinh ngạc há to miệng.

Nhà cũ bây giờ hoàn toàn khác lúc ba ngày, hoa cỏ trong sân vì lâu không người chăm sóc đã úa tàn, rèm cửa màu trắng tầng hai không hề lay động, không nổi lên được nửa phần gọn sóng, nhìn cả căn nhà không có chút sinh khí nào.

Nam Tầm nuốt nước miếng, tiến lên gõ vang cửa lớn.

Bốn bề yên tĩnh, trừ tiếng gõ cửa của cô vang vọng trong màn đêm, không có tiếng gì khác.

"Phó Mặc, là em, Bạch Mạt. Anh có ở nhà không?" Nam Tầm kêu to ngoài cửa.

Vẫn không có người nào lên tiếng.

Tô Hàm đợi không kịp, trực tiếp chạy lấy đà nhảy tới hàng rào, thành công nhảy qua, sau đó mở cửa cho Nam Tầm.

Nam Tầm...

Tô Hàm mở cửa lớn cho Nam Tầm từ bên trong, hai người một trước một sau đi vào trong.

Tô Hàm bật đèn cửa, khung cảnh bên trong khiến Nam Tầm ngẩn người.

Vẫn là nơi quen thuộc, chỉ là trong phòng bốc lên mùi bụi bặm, tùy ý quét qua là có thể thấy lớp bụi trên bàn.

Đáng vẻ kia ít nhất đã có một tháng không ai ở.

Lá gan Tô Hàm rất lớn, cô ấy đi trước, Nam Tầm bám sát sau lưng.

Cũng không biết có phải do thần kinh quá căng thẳng hay không, Nam Tầm cảm giác có người đi theo sau mình, tiếng bước chân kia chông lên tiếng bước chân của cô.

Nam Tầm không dám quay đầu lại nhìn.

Hai người lên tầng hai, vào phòng ngủ của Phó Vũ.

Trong phòng có vẻ như không thay đổi kể từ khi Phó Vũ qua đời, trừ một lớp bụi mỏng bên trên. Phó Vũ dường như có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, đồ vật trong phòng đều bày đến mức rất chỉnh tề.

Tầm mắt Nam Tầm rơi vào khung ảnh trên tủ đầu giường.

Trong ảnh có một cô bé. Cô bé cột tóc đuôi ngựa, mặc đồng phục cấp ba rộng rãi, đang nằm trên bãi cỏ. Đầu cô bé gối lên hai tay đan phía sau, chân phải gác lên chân trái, đáng vẻ thực thoải mái lười biếng. Quyển sách ngữ văn cấp ba che trên mặt cô, ánh mặt trời xuyên qua cành lá sum suê của cây to phía sau lưng làm bóng lá loang lổ rơi vào trên người cô.

Tấm hình này chụp rất có cảm giác nghệ thuật, cảm giác rất đẹp để duy nỹ.

Nhưng Nam Tầm vừa nhìn đồng phục học sinh xấu kinh người kia, liền biết cô bé này là bạn cùng trường cấp ba của cô.

Đang nhìn bức ảnh đến xuất thần, Tô Hàm đột nhiên vỗ vai Nam Tầm khiến cô sợ quá chứng.

"Mặt Mạt, đi thôi, về rồi hãy nói." Tô Hàm nói vẻ nghiêm túc.

Trong đầu Nam Tầm bây giờ rất loạn, nên Tô Hàm nói cái gì, cô làm theo cái đấy.

Lúc hai người rời đi, Nam Tầm không nhận được ngoài đầu liếc nhìn.

Vừa nhìn, hai mắt Nam Tầm bỗng trừng lớn.

Đằng sau cửa sổ lớn tầng hai, đằng sau rèm cửa trắng bị gió thổi nhện nhạo có một người đàn ông đang đứng.

Sắc mặt Nam Tầm trắng bệch.

Nhưng đợi Nam Tầm nhìn kỹ, lại không thấy bóng người kia nữa.

Bước chân Nam Tầm lao đảo, kéo chặt Tô Hàm đang đi phía trước.

Trong giây lát, Nam Tầm chợt nghĩ đến rất nhiều thứ. Ví dụ như cô bé trong bức ảnh ở phòng của Phó Vũ là ai, con mẹ nó đó chính là cô hồi cấp ba. Bởi vì đó là xác của Bạch Mạt, mặt cũng bị che lại rồi, vì vậy cô mới không nhận ra ngay.

Phó Mặc và Phó Vũ giống nhau như đúc. Người Phó Vũ thầm mến là cô, Phó Mặc thích cô, còn hỏi cô có muốn làm bạn gái anh hay không. Tô Hàm nói người tên Phó Mặc không tồn tại, Tiểu Bát nói Phó Mặc là boss phản diện, giá trị hắc hóa và giá trị ác niệm của anh đều 100, mà boss phản diện thích cô...

Tất cả những điều này đều nói rõ đáp án Nam Tầm thầm muốn.

Sau khi trở về hai người ngồi trên ghế sofa, bởi vì đều có tâm sự nên ai cũng trầm mặc.

Nam Tầm không ngờ, người cô hiếm khi có ấn tượng tốt lại không phải người, mà là quý.

Đây thực sự là... Ha ha.

Tô Hàm bỗng nhiên đứng lên: "Mạt Mạt, chị phải đi chùa Linh Ân một chuyến để mời đại sư Vô Trần xuống núi. Gần đây ác quỷ hoành hành, âm khí đại thịnh, không thể để mặc những thứ này làm bừa được."

Nam Tầm há miệng, khó cần nói: "Chị muốn đại sư Vô Trần gì đó đối phó Phó Vũ? Nhưng, nhưng mà Phó Vũ có thể không phải một con quỷ xấu..."

"Bạch Mạt! Em đang cầu xin vì một con quỷ sao?" Sắc mặt Tô Hàm trầm xuống trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Nghi vấn, chặn của ai

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Nam Tầm không nói nữa, cô hỏi Tiểu Bát trong lòng: "Nếu như khí vận từ chống lại boss phản diện, boss có thể bị cô ấy giết chết hay không?"

Hư Không Thú bình tĩnh đáp lại một câu: "Yên tâm đi, bởi vì người tham gia, boss lớn lệ quý lợi hại hơn Phó Vũ ở quỹ đạo ban đầu gấp bội lần, cho dù đại sư Vô Trần đến đây hấn cũng không sợ."

Có được lời này, Nam Tầm hơi thờ phào nhẹ nhõm, nhưng cô nhanh chóng nghĩ đến gì đó, sắc mặt đen lại: "Tiểu Bát, người thật khổ công giấu diếm ta nha." Hơi dừng, giọng nói bỗng cất cao lên: "Người con mẹ nó để ta đi độ hóa một con quỷ?!"

Nam Tầm suýt nữa khóc thành tiếng: "Người lại có thể để cho một con quỷ yêu ta? Ta cảm ơn người, con mẹ nó ta không cần!"

Hư Không Thú giả chết hồi lâu rốt cuộc đã lên tiếng: "Sao người lại không hiểu dụng tâm lương khổ (*) của gia chủ, để tìm được thế giới thỏa mãn điều kiện của người, gia rất không dễ dàng. Tuy là quý, nhưng con quỷ này thích người, thích đến vô cùng ~ còn có, hân đẹp trai chân dài, còn biết nấu ăn, không phải loại hình người thích sao~"

(*) Dụng tâm lương khổ: dùng nhiều tâm tư trí lực để suy đi tính lại.

Nam Tầm nặc kệ nó giải thích như thế nào đều rất muốn một phát tát chết nó.

Sáng sớm ngày hôm sau Tô Hàm đã đi rồi, Nam Tầm ngáp một cái đến phòng tắm rửa mặt.

"Chết tiệt đây là gì vậy?!" Nam Tầm trừng mắt nhìn chỗ cổ mình trong gương, phát hiện một dấu hôn đỏ.

Cô chẳng quen thuộc gì hơn loại dấu vết này, thế giới trước mỗi ngày đều bị Yêu Vương lăn qua lộn lại ra dấu vết bánh nướng áp chảo, cô thấy thứ này quá nhiều rồi.

"Tiểu Bát, có phải tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì rồi không?" Nam Tầm run giọng hỏi.

Hư Không Thú nói: "Không có dấu, người không nên nghĩ quá nhiều."

"Nhưng mà cánh tay ta hơi tê mỏi, chắc không phải ta bị quý đè chứ? Tiểu Bát, người thành thật nói cho ta biết, có phải boss lớn lệ quý theo vào hay không?"

Hư Không Thú dùng một lát mới nói: "... Không có."

"Tại sao người phải ngừng lại một lúc?"

"Chỉ là ta đang suy nghĩ chuyện khác."

"Thật sao?"

"... Thật sự."

Tuy là Tiểu Bát nói như vậy, nhưng Nam Tầm vẫn không yên tâm quan sát hồi lâu. Gạo nếp trên cửa sổ và trong khe cửa đều không có dấu vết bị động chạm, tro hương trên mặt đất cũng không xuất hiện dấu chân kỳ lạ nào, lúc này Nam Tầm mới yên tâm.

Hiện tại biết boss lớn sẽ không gặp phải chuyện không may, trong phòng chỉ có một mình, Nam Tầm bắt đầu phóng thích bản thân.

Piano trắng kia còn đặt ở vị trí cũ trong phòng khách. Nam Tầm rất thích ca khúc mà Phó Mặc, à không, phải nói là Phó Vũ dạy cô. Cô đã sớm ngứa tay đến muốn đàn một ca khúc hoàn chỉnh, nhưng bởi vì Tô Hàm luôn ở đây, để không phá hỏng thiết lập nhân vật, cô vẫn luôn chịu đựng không động vào.

Bây giờ, cô ngồi trên ghế piano, ngón tay thon dài trắng nõn di chuyển linh hoạt trên phím đàn đen trắng, làm gì có nửa phần mới lạ như lúc Phó Vũ dạy cô. Tiếng đàn êm tai và tiếng hát của Nam Tầm bay lượn lưu loát trong phòng, cực kỳ khoan khoái.

Hư Không Thú: "Người... haizzz, bỏ đi."

"Ồ đây lại không có người ngoài, thiết lập nhân vật có phá thì phá thôi." Nam Tầm không bận tâm nói.

Hư Không Thú: ...

Người thì không có, nhưng mẹ nó lệ quý lại có một con. Lão tử không nói cho người biết, đó là sợ dọa người.

Chỉ là Hư Không Thú không ngờ, lúc Nam Tầm lộ ra loại "tính cách thật" này, giá trị ác niệm của quý bên cạnh ngược lại giảm xuống là tả.

Nam Tầm đàn đến mệt mỏi, nằm nghỉ ngơi trên ghế sofa, bắt tri bắt giác liền ngủ.

Lúc tỉnh lại đã đến giờ cơm tối, Nam Tầm ngáp một cái, sau đó nhìn chân trên người, cả người đều mơ hồ.

“Tiểu Bát, lúc ta sắp ngủ tự đắp chăn cho mình sao?”

Hư Không Thú trả lời: “Trong mơ màng người cảm thấy hơi lạnh nên bò dậy đắp chăn cho mình.”

Nam Tầm hơi hoài nghi: “Thật sự?”

Hư Không Thú nói như chém đinh chặt sắt: “Thật sự.”

Nam Tầm ồ một tiếng, đứng lên nấu cơm tối.

Cả ngày hôm nay không ra khỏi cửa, trong tủ lạnh cũng không mua thêm gì, Nam Tầm định ngày mai đi dạo siêu thị.

Nam Tầm ăn xong cơm tối ngồi ở trên ghế sofa xem TV một lúc, sau đó đến phòng tắm tắm rửa.

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, lúc cô đi vào phòng tắm, cảm giác được một cơn gió lạnh thổi vào.

“Tiểu Bát, sao vừa rồi có một cơn gió lạnh vậy?”

“Bởi vì thời tiết sắp thay đổi thôi. Tắm rửa sạch sẽ đi, ta che chăn nằm gác quan ngay đây.”

Lúc Nam Tầm cởi quần áo, loại cảm giác bị gió lạnh vờn quanh càng rõ ràng hơn.

Thật sự do cô nghĩ nhiều rồi sao?

Nam Tầm cảm thấy hơi lạnh, không nhịn được bật máy nước nóng lên hai nấc.

Lúc gội đầu, Nam Tầm bỗng phát hiện mình quên cầm khăn lông qua đây, bọt đầu gội làm mắt cay cay, Nam Tầm vội vàng đưa tay đi mò khăn lông trên giá.

Quả trình lấy khăn lông thuận lợi hơn tưởng tượng của cô, tay vừa mới tìm được giá bên cạnh, cô đã mò đến khăn lông, thật giống như có người đặc biệt đưa cho cô.

Buổi tối hôm đó, Nam Tầm mơ một giấc mơ.

Chắc là lúc lớp 11, gương mặt cô vẫn còn non nớt, sau khi tan học cô mang cặp sách tính đi thẳng đến bệnh viện chăm sóc mẹ của Bạch Mạt.

"Thằng nhóc thôi, lấy toàn bộ tiền ra biếu mấy ông trẻ đi!"

Nam Tầm nghe tiếng nhìn lại, thấy vài tên du côn đang ngăn một cậu nam sinh lại đòi tiền.

Nam Tầm vốn vội vã đến bệnh viện không muốn xen vào, nhưng cô thấy được người nọ mặc đồng phục giống bọn cô, mà cậu nhóc đề tóc mái dài làm cho cô nhanh chóng nghĩ đến "người tàng hình" trong lớp.

Cậu nam sinh kia cúi đầu, lấy tiền trong túi ra.

Tên côn đồ kia cười vang lên: "Thật sự là một đứa cháu trai ngoan, như vậy là đúng rồi. Chỉ có điều, ông đã sớm nhìn mày không vừa mắt, đáng về nhút nhát này của mày dựa vào gì mà sinh trong gia đình có tiền! Đánh, đánh chết nó cho tao!"

Không bao lâu thì cậu nam sinh đã bị đánh vô cùng thảm.

Nam Tầm nhìn đến nóng nảy, trực tiếp xắn tay áo lao vào đánh nhau.

Mấy tên côn đồ trợn tròn mắt, hoàn toàn không ngờ người đẹp trước mặt còn hung hãn hơn nam sinh, chân thon dài quét ngang, chề dọc, vung một quyền qua lại đánh cho tên côn đồ ngã xuống đất.

"Chết tiệt!" Tên côn đồ cầm đầu phun nước bọt ra đất, không rảnh lo thương hương tiếc ngọc, kêu mấy người anh em bao vây lại.

Nam Tầm chỉ bị đánh trúng một quyền trên mặt, trên móng bị đập một cái, thế nhưng ba tên côn đồ lại bị cô đánh cho mặt mũi bầm dập.

"Bà đây đã dùng đi động chụp lại cảnh vừa rồi bọn mày cướp bóc, nếu như không muốn ăn com tù thì sau này thấy bà phải đi đường vòng!" Nam Tầm hung dữ trừng mắt nhìn mấy tên côn đồ.

Đương nhiên, lời này là dọa người, sao lúc đó Bạch Mạt nghèo như vậy có thể mua nổi điện thoại di động.

Nhưng mấy tên côn đồ tin, bỏ chạy bỏ chạy.

Nam Tầm xoa mặt mình, đau đến rít một tiếng, cô quay đầu nhìn thoáng qua cậu nam sinh kia, đi qua vỗ vỗ bả vai cậu, nói: "Đừng sợ, sau này chị che chở cậu."

...

Khi đó nói muốn che chở cậu chỉ vì để cho cậu không sợ hãi, căn bản Nam Tầm không để trong lòng. Nhưng cậu nam sinh này, có phải cậu luôn ghi ở trong lòng hay không?

Ngủ một giấc dậy, Nam Tầm vẫn đau eo mỗi tay như cũ, cô nhìn xem gương, nhìn đến mấy dấu đỏ tím trên cổ.

Nam Tầm dừng một chút, sau đó như không có việc gì mà tiếp tục đánh răng rửa mặt.

Hư Không Thú vừa mới bịa tốt lý do lừa bịp cho qua: ...

Cô đây là biết rồi sao? Hay vẫn là... không biết?

Hư Không Thú hoảng hốt. Đây, này quá bình tĩnh rồi đó.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 59: Nằm liệt, bị quỷ dân loạn

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Nam Tầm bình tĩnh pha cốc sữa đậu nành ăn bánh rán, sau đó bình tĩnh mà đi dạo siêu thị, sau đó bình tĩnh mà chọn một đồng hồ ăn đi quầy thu ngân tính tiền.

Sau khi phát hiện những đồ ăn vặt vô bổ vừa bỏ vào không thấy đâu, Nam Tầm chỉ hơi sững sốt lại tiếp tục bình tĩnh.

Nam Tầm mang một túi đồ ăn đi trên đường lớn. Dù đi dưới ánh nắng chói chang, cô không có chút cảm giác nóng bức nào, một luồng gió mát mẽ theo sát phía sau như hình với bóng.

Tâm tình Nam Tầm có chút phức tạp.

Trong mơ cô mơ thấy rất nhiều thứ, tất cả đều là chuyện hồi cấp ba, một cậu bé dùng ánh mắt nóng bỏng như thể nào nhìn trộm cô.

Cô chưa bao giờ biết một người sẽ có chấp niệm sâu đến vậy với đối tượng yêu thầm, nồng nhiệt đến gần như bệnh hoạn.

Cảm giác được người yêu quý hẳn phải rất hạnh phúc, nhưng bị người như Phó Vũ yêu lại làm cô cảm thấy hơi đáng sợ.

Nam Tầm mở TV, chuyển kênh cô thích nhất. Vốn nghĩ xem chương trình mình thích có thể lên tinh thần, nhưng không ngờ sáu ngủ vẫn tới.

Nam Tầm biết, cô trở nên thích ngủ như thế là không bình thường.

Cô lại mơ một giấc mơ, lần này không phải thời cấp ba nữa.

Trong mơ cô mặc váy liền áo trắng, đứng một mình trên đường lớn, xung quanh không có bất kì ai.

Đi rất lâu, rốt cuộc cô nhìn thấy một người, sau đó cô chạy tới hướng người đó.

Đó là một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, dáng người cao to, chỉ là không thấy rõ mặt. Người đó đưa một bó cúc trắng như tuyết cho cô.

Nam Tầm sững sờ, đưa tay nhận lấy theo bản năng, rồi nói cảm ơn.

Mặt của người kia bỗng trở nên rõ ràng, Nam Tầm sợ đến lùi lại một bước.

Là Phó Vũ!

Khỏe miệng Phó Vũ hơi cong, ánh mắt nhìn cô dịu dàng mà cung chiều. Anh nói nhẹ nhàng: "Mặt Mạt, đây là lần thứ hai em nhận hoa của anh, nhận lấy nó đồng nghĩa em đồng ý làm bạn gái anh. Mạt Mạt, anh muốn em..."

Nói xong, anh cúi đầu xuống hôn lên Nam Tầm, đồng thời hai tay vừa kéo đã xé nát quần áo của cô.

Nam Tầm cá kinh. Đờ mờ cô thật sự không biết nhận lấy hoa có nghĩa đồng ý làm bạn gái nha! Còn có đây là trước mặt mọi người, tuy rằng không có bất kì ai, nhưng đây là trên đường nha trên đường, anh lại lột sạch cô như vậy!

Tâm trạng hoảng hốt, Nam Tầm mạnh mẽ cắn miệng của anh, đẩy anh ra.

Hai mắt đột nhiên mở to, Nam Tầm bừng tỉnh, duỗi tay khẽ sờ trán thấy đầy mồ hôi lạnh.

Nam Tầm cảm thấy boss lệ quý hơi quá đáng, vậy mà dám loạn cô trong mơ.

Nam Tầm nghĩ đến trong mơ, con sắc quỷ này táy máy tay chân với cô ngay trên đường lớn, cảm thấy thật căm tức.

Cô đi lấy tắm bồn hộ mệnh Tô Hàm đưa nhét dưới gối, như thế vẫn chưa đủ, cô còn đặt cả kiểm trừ tà của Tô Hàm dưới gối.

Tô Hàm nói, nếu như phát hiện gió lạnh không bình thường, cứ đâm thẳng kiểm trừ tà này, đảm bảo vật kia hồn phi phách tán. Nếu không hồn phi phách tán cũng sẽ giảm rất nhiều quý lực.

Nam Tầm đương nhiên không muốn đối phó boss lệ quý, cô còn muốn giá trị ác niệm trên người boss đấy. Thế nhưng lần này boss lớn hơi quá đáng, còn chẳng để cô có một giấc ngủ ngon.

Nhưng vốn tưởng có thể ngủ một giấc ngon lành, Nam Tầm vẫn lại nằm mơ.

Lần này, cô mặc váy cưới trắng tinh nằm trên giường King size.

Nam Tầm liền vội vàng đứng lên ra cửa, phát hiện nơi này là một lâu đài phong cách châu Âu xa hoa, bên trong không có bất kì ai.

Cô kéo làn váy thật dài, một mình chạy trốn trên hành lang không bóng người, tiếng giày cao gót đập trên đất lộp lộp cộp, nghe mà lòng phát hoảng.

Khi cuối cùng cũng chạy khỏi lâu đài, cô phát hiện trên ngón áp út của mình có buộc một sợi chỉ đỏ.

Sợi chỉ đỏ kia dẫn cô đi về phía trước, cô đi theo phía sau. Sau khi vòng qua mấy ngọn núi già, cuối cùng sợi chỉ đã tới điểm cuối. Một chiếc nhẫn kim cương từ đầu kia chỉ đồ lướt đến ngón áp út của cô, vầng vàng mà vòng vào.

Sau đó, một người đàn ông đi ra từ phía sau ngọn núi già.

Người nọ mặc áo sơ mi trắng như tuyết, hai mắt chứa ý cười mà nhìn Nam Tầm, nói dịu dàng: "Mạt Mạt, gả cho anh nhé?"

Nam Tầm nhìn Phó Vũ, bật thốt lên: "Nhưng anh đã chết, sao em gả cho anh được?"

Nam Tầm vừa dứt lời, liền nhìn thấy ý cười trong mắt Phó Vũ biến mất không thấy tăm hơi, đôi mắt trở nên âm trầm u ám, khuôn mặt đẹp trai tinh tế thay đổi đáng sợ trong nháy mắt, trên trán có một hố máu lớn, máu tươi chảy xuống từ trán.

Nam Tầm biến sắc hoàn toàn, quay đầu bỏ chạy.

"Mạt Mạt, Mạt Mạt..." Người kia vẫn một mực gọi sau cô.

"A ---"

Kêu to một tiếng, Nam Tầm đột ngột mở to mắt.

Con mẹ nó còn nẩy lần như vậy nữa, chắc chắn cô sẽ bị boss lệ quý làm cho suy nhược thần kinh!

May mà, may mà chỉ là nằm mơ.

Nam Tầm há miệng thở hổn hển, muốn duỗi tay lau mồ hôi trên trán.

Nhưng đúng vào lúc này, cô chợt phát hiện cả người không thể động đậy!

Váy ngủ trên người không biết đã rơi xuống đất từ lúc nào, cô đã bị lột sạch bong.

Ngay lập tức, Nam Tầm hoảng sợ trừng lớn mắt, cô nhận ra được trong chăn có thêm một người.

Cảm giác mát mẻ ẩm ướt rơi trên đùi cô.

Đờ mờ lần này là thật! Không phải nằm mơ a a a a!

Nam Tầm muốn mở miệng nói chuyện, lại phát hiện cổ họng như bị ngăn chặn, không nói được câu nào.

Trong đêm tối, một bàn tay che lên hai mắt cô.

Trước mắt vừa tối sầm lại, Nam Tầm liền cảm thấy trên môi chợt lạnh, nụ hôn lạnh lẽo lại mãnh liệt làm cô hít thở không thông.

Ban đêm yên tĩnh, tiếng nước chảy chặc chặc và tiếng thở dốc tinh tế đan xen vào nhau, bị phóng to mấy lần trong căn phòng lạnh lẽo.

Trời đã sáng, Nam Tầm nằm liệt trên giường.

Qua hồi lâu, cô mới hồn phi phách lạc đứng dậy mặc quần áo từ từ đi rửa mặt.

Kiểm trừ tà và bồn hộ mệnh quái gỡ gì đó đã nát, còn là cái loại nát thành bột phấn.

Chẳng dùng được cái lông gì! Không chỉ không dùng được, còn chọc giận anh. Tối ngày hôm qua, hết thầy đều là sự trừng phạt của anh. Cả người cô đầy dấu vết xanh tím, cô nhìn mà cũng phải sợ.

Anh nghĩ chính cô muốn dùng những thứ đó kia đối phó anh, vì vậy tức rồi?

"Tiểu Bát, ta không thể tin được mình vừa bị một con quỷ âm loạn." Nam Tầm ha ha trong lòng.

Cô có nên vui mừng rằng boss lệ quý chưa làm bước cuối cùng?

Hư Không Thú thờ phào nhẹ nhõm: "Thần mến, rốt cuộc ngươi chịu để ý ta rồi, chụt chụt ~"

"Tiểu Bát... à"

Hư Không Thú tràn đầy chột dạ: "Đồng như vậy, ta thật không có ý giấu ngươi. Nếu ta nói khoảng thời gian này ngày nào hẳn cũng theo ngươi, ngươi còn không bị dọa chết à?"

"Khụ khụ, tin tức tốt nha. Trải qua những ngày ở chung này, giá trị ác niệm của boss lệ quý đã giảm xuống 45 rồi ~"

Nam Tầm lập tức sửa đúng: "Không phải ở chung, mẹ nó là rình coi!"

Hư Không Thú nói quanh co: "Mặc kệ hẳn nhìn trộm hay cái gì, giá trị ác niệm giảm là chuyện tốt mà."

"Tiểu Bát, ta rất muốn giả như ngươi thành bánh nhân thịt, thật đấy."

Hư Không Thú...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xìên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Không ổn, là trận tụ quỷ

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Nam Tầm phát tiết xong bắt đầu bàn bạc việc chính: "Giá trị ác niệm vẫn còn lại 45, nói nhiều không nhiều, nói ít không ít. Cũng không biết lúc Phó Vũ còn sống có nguyện vọng gì, nếu ta thay anh ấy hoàn thành, có phải giá trị ác niệm có thể tiêu trừ hay không?"

Hư Không Thú nói: "Sở dĩ người sau khi chết biến thành lệ quý, hoặc là oán khí quá nặng, hoặc là chấp niệm quá nặng. Oán khí nặng thì giúp hẳn báo thù sẽ bình ổn oán khí, chấp niệm nặng thì đương nhiên là giúp hẳn hoàn thành tâm nguyện chưa hoàn thành lúc còn sống. Không biết đại boss lệ quý là loại nào. Dù sao hẳn cũng đã ở trước mặt, chỉ bằng chính miệng ngươi hỏi hẳn đi?"

Nam Tầm suy nghĩ một lát, cảm thấy khả thi. Tuy rằng giữa cô và boss lớn biết rõ ràng trong lòng, nhưng lớp cửa sổ kia vẫn chưa đâm thủng. Bây giờ, là lúc ngã bài. Hơn nữa, lại bị anh làm như vậy nữa, sẽ chết người.

Sau khi Nam Tầm chuẩn bị sẵn tinh thần thì đến phòng khách.

Nam Tầm ngồi ở trên ghế sofa, nhìn xung quanh một vòng, về mặt hơi phức tạp nói: "Phó Vũ, em biết anh đang ở đây. Em muốn nói chuyện với anh."

Trong phòng thổi qua một cơn gió lạnh.

Nam Tầm cảm thấy nhiệt độ quanh người xuống thấp rất nhiều.

Con quỷ kia, ở ngay trong căn phòng này.

"Phó Vũ, em, bây giờ em mới biết anh thích em, cảm ơn anh thích em, thật sự.

Cả đời này em sống rất khổ cực, ba em là sâu rượu, sau đó lại cuốn tiền trong nhà đi, rồi thì mẹ cũng mất, còn lại một mình em lẻ loi hiu quạnh... Em chưa từng hưởng thụ cảm giác được người khác cưng chiều, nhưng mà anh đã cho em. Nếu, nếu như anh có tâm nguyện gì chưa hoàn thành, anh có thể nói với em, cho dù em phải lên núi đao xuống chảo dầu cũng sẽ giúp anh thực hiện."

Nam Tầm vừa nói xong lời này, trong phòng liền có từng cơn gió lạnh thổi qua, mạnh mẽ cuốn những vật nhỏ trên bàn bay lên, sau đó nện xuống mặt đất lạch cạch.

Nam Tầm vội vàng hỏi Tiểu Bát: "Đây là làm sao vậy? Ta nói lời nào không đúng chọc giận anh ấy sao?"

Hư Không Thú nói: "Ngươi đừng đoán suy nghĩ của biến thái, đoán tới đoán lui cũng không hiểu rõ được."

Nam Tầm nuốt một ngụm nước bọt, mặt mắt nhìn lớp tro hương trên mặt đất có thêm hai dấu giày, đang nhanh chóng kéo đến phía cô bên này, mãi cho đến trước mặt cô mới ngừng lại.

Cho dù không nhìn thấy, cô cũng cảm nhận được tầm mắt của anh, lạnh lẽo nóng bỏng, mâu thuẫn như thể lại trộn lẫn với nhau, rơi thẳng trên người cô, làm cho cô không có chỗ nào lẩn tránh.

Trái tim Nam Tầm đập mạnh, cô cảm giác rõ ràng vành tai của mình bị thứ lạnh lạnh ẩm ướt ngậm lấy, sau đó giọng nói dịu dàng của người nọ vang lên ở bên tai.

"Mặt Mạt, anh không cần gì cả, anh chỉ cần em. Tâm giờ tối nay, anh ở nhà chờ em... Mạt Mạt, em nhất định phải đến."

Nói xong lời này, cơn gió lạnh kia liền biến mất.

Trong lòng Nam Tầm rất hoảng hốt, hỏi Tiểu Bát: "Boss lệ quý đang hẹn ta sao?"

Hư Không Thú nói: "Đừng vậy."

"Vậy ngươi nói ta có nên đi hay không?"

"Đi chứ, tại sao lại không đi?"

"Nhưng mà ta sợ."

"Đừng sợ, có ta ở đây."

Hư Không Thú tiếp tục khuyên nhủ: "Ngươi đã quên mục đích của chúng ta rồi sao? Không phải chúng ta muốn tiêu trừ giá trị ác niệm trên người boss lớn lệ quý sao. Ngươi ta cũng nói rồi, chỉ cần ngươi thôi."

Trong lòng Nam Tầm thấy thật bị kích: "Vi sao lần nào cũng bắt ta hy sinh tiết tháo để tiêu trừ giá trị ác niệm chứ?"

Hư Không Thú an ủi cô: "Hy sinh một mình ngươi là có thể độ hóa đại boss phản diện tràn đầy ác niệm trên thế giới này, vì vậy cứu vớt nghìn nghìn vạn vạn con dân. Wow, đây là một hành động vĩ đại và đáng ca tụng biết bao!"

Nam Tầm không bị nó ca ngợi làm ung nháo, hoàn toàn lý trí mà phân tích: "Ta đang suy nghĩ, độ hóa boss lớn phản diện không nhất định phải làm người yêu của anh ta nha, người thân cũng có thể. Tiểu Bát à, lần sau cứ cho ta làm mẹ hoặc bà, con gái hoặc là chị em của boss cũng được."

Hư Không Thú suy nghĩ một lát, nói: "Nếu như hoàn thành nhiệm vụ lần này, thế giới sau chắc chắn ta sẽ thỏa mãn yêu cầu của ngươi."

Vì hạnh phúc ở thế giới sau, Nam Tầm lấy hết can đảm, một mình đến nhà cũ của nhà họ Phó.

Hoàng hôn buông xuống, bóng tối đang dần dần nuốt căn nhà cũ tro tro kia.

Đến trước nhà cũ, Nam Tầm vẫn hơi sợ sợ: "Tiểu Bát, ngươi hát đi, ngươi không hát thì ta sẽ không đi vào."

Hư Không Thủ lạng lẹ trợn trắng mắt, cam chịu cất tiếng hát: "Hãy đứng lên, những người không muốn làm nhân dân nô lệ! Với máu thịt của chúng ta..."*

*Quốc ca Trung Quốc: Nghĩa dũng quân tiến hành khúc

Nam Tản...

Lúc Tô Hàm đến chùa Linh Ẩn tìm đại sư Vô Trần thì đại sư đang bế quan, cô đợi hai ngày mới đợi đến lúc ông ra ngoài. Sau khi đại sư Vô Trần biết mục đích cô đến, ông lắc lắc đầu, chỉ nói một câu: "Lệ khí và chấp niệm của quý này quá nặng, chỉ có thể tránh, không thể trừ chọc."

Tô Hàm thuyết phục nhưng không có kết quả, chỉ có thể quay về trước. Nhưng sau khi phát hiện không thấy Bạch Mạt đầu, mặt Tô Hàm đột nhiên biến sắc.

Cô biết, chắc chắn Bạch Mạt đã đến nhà cũ của nhà họ Phó, nhưng cần bản lúc này đến nhà cũ của nhà họ Phó chính là tự chui đầu vào lưới!

Rốt cuộc cô ấy có biết hay không, Phó Vũ đã không còn là người nữa, mà là lệ quý!

Một con lệ quý điên cuồng đến biến thái!

Tô Hàm càng nghĩ càng lo lắng, đi suốt đêm đến chùa Linh Ẩn.

"Đại sư Vô Trần, mạng người liên quan với trời, xin người giúp đỡ con!"

Đại sư Vô Trần im lặng hồi lâu, cuối cùng than một tiếng: "Đi đi. Mọi việc có nhân đều có quả, lão tăng nợ ông nội con một ân huệ, bây giờ cũng là lúc hoàn trả rồi."

...

Buổi tối nhà cũ ẩn trong bóng đêm, không nhìn thấy chút ánh sáng nào.

Đại sư Vô Trần nhìn căn nhà trước mặt, vẻ mặt nặng nề: "Ở đây sát khí ngập trời, quý này còn lợi hại hơn so với tưởng tượng của lão tăng."

"Vậy, vậy đại sư có thể đối phó không?" Tô Hàm vội vàng hỏi. Cô đến là để cứu người, đương nhiên cũng không thể để cho đại sư Vô Trần xảy ra chuyện gì.

Đại sư Vô Trần lần Phật châu trong tay, thần nhiên nói: "Có thể thử một lần."

Nhà họ Phó vẫn là đáng về cũ kỹ như lần trước, bên trong im ắng, không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào.

"Tô Hàm, lấy bùa hộ mệnh theo sát lão tăng." Đại sư Vô Trần dặn dò.

Hai người từ từ bước lên bậc thang lên tầng hai.

Trong yên tĩnh vắng vẻ, chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân hai người lên tầng, tự dưng làm cho người ta cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Đại sư Vô Trần cứ đi hai bước thì dãn một lá bùa lên hai bên cầu thang. Sau khi dán năm tấm như vậy, bước chân của ông chợt dừng lại.

Chính vào lúc này, xung quanh hai người nổi cơn gió lạnh.

Tô Hàm thấp thoáng nghe thấy tiếng cười và tiếng khóc, từng hồi từng hồi, đan xen lẫn nhau, mạnh mẽ kích thích màng nhĩ của cô.

Đại sư Vô Trần biến sắc, bỗng quát khẽ một tiếng: "Không ổn, chỗ này có một trận tụ quý!"

Ông vừa dứt lời, Tô Hàm theo sát phía sau liền kêu lên sợ hãi.

Một bàn tay chợt vươn ra từ trong bóng tối, liên tục túm lấy chân Tô Hàm mà kéo xuống.

Đại sư Vô Trần đột nhiên ném lá bùa trong tay tới phía sau Tô Hàm, một tiếng thét chói tai vang lên, quý kéo túm lấy Tô Hàm kia lập tức biến thành tro bụi.

Tô Hàm lắc lắc đầu hơi choáng váng, đứng lên lần nữa.

Đại sư Vô Trần trầm giọng nói: "Ở đây có một trận tụ quý, ác quý và quý chết oan trong phạm vi vài dặm đều bị tập hợp lại, nhưng tạm thời lão tăng chưa tìm ra mất trận. Con cầm chắc bùa hộ mệnh, nếu như thấy ác quý đánh lên thì dán bùa hộ mệnh lên người ác quý."

Tô Hàm gật đầu, vịn vào thang bò trở về.

Lệ quý kia đang ngăn cản bọn họ lên tầng. Bây giờ cô vô cùng chắc chắn, Bạch Mạt đang ở trên tầng.

Cô ấy gặp nguy hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Nghi thức, tôi rất tức giận

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Đại sư Vô Trần tiếp tục đi lên phía trên, chỗ cầu thang ông đi qua bị dán đầy bùa chú. Tô Hàm thì nắm chặt bùa hộ mệnh trong tay, càng đi cẩn thận hơn.

Mắt thấy sắp đến tầng hai, âm khí vừa mới bị trấn áp lại bùng lên mãnh liệt gấp bội, xung quanh tiếng quý khóc không ngừng.

Tô Hàm nghe cẩn thận có thể nghe rõ vài câu.

"Tôi không muốn chết, không muốn chết, cho tôi mạng của cô, tôi muốn mạng cô..."

"Hu hu hu, tại sao không cứu tôi, tại sao không cứu tôi. Tôi chết rồi, các người cũng phải chết..."

"Tao muốn giết mày, tại sao cảnh sát không bắt mày, tại sao! Rõ ràng mày định chết tao..."

Đột nhiên trên đỉnh đầu hai người có vô số mặt quý xuất hiện, tản ra mùi mực rữa hôi thối, đang hung tợn trừng bọn họ.

Tô Hàm nhìn mà sơn cả tóc gáy, vậy mà thấy được Triệu Kỳ Lâm và Bạch Khê Diệp giữa vài mặt quý lớn nhất.

Vô số mặt quý tụ lại cùng nhau ngay trên trần nhà, giống như hợp thành một trận pháp to lớn.

Đại sư Vô Trần bình tĩnh nói: "Không cần sợ, những lá bùa vừa này tạo thành một trận bát quái chống lại quý, những ác quý và quý chết oan còn chưa phá được trận của lão tăng."

Nhưng ngay lúc đại sư Vô Trần vừa dứt lời, những ác quý trong trận tụ quý như bị cái gì kích thích, càng không sợ chết thì nhau đáp xuống, toàn bộ há to miệng muốn cắn xé hai người.

Đại sư Vô Trần biến sắc, trong miệng đọc thầm kinh Phật.

Ngay tức khắc, những lá bùa xung quanh không gió tự cháy, tự động bay lên bỏ nhào vào những ác quỷ kia.

Bùa chú nện trên mặt ác quỷ, lập tức bùng lên ngọn lửa ngút trời. Ánh lửa kia càng dữ dội hơn ngọn lửa bình thường, ngọn lửa hùng hực vây lại đốt cháy hết ác quỷ trên trần nhà.

Ác quỷ kêu lên tiếng thét chói tai thảm thiết, tiếng sau còn thê thảm hơn tiếng trước.

Tô Hàm tận mắt thấy những ác quỷ này bị thiêu thành tro trong lửa lớn.

Đợi đến khi tắt cả ác quỷ đều tan thành mây khói, những lá bùa đang cháy cũng biến thành bụi đen rơi xuống.

Tô Hàm thở phào một hơi: "Đại sư, những ác quỷ này đã tan thành tro bụi rồi sao?"

Đại sư Vô Trần gật đầu, khoe miệng bỗng tràn ra hàng máu tươi.

Tô Hàm sợ đến hét to: "Đại sư!"

Đại sư Vô Trần phát tay: "Không ngại, lão tăng chỉ không ngờ trận tự quỷ này lại như vậy, vì vậy hao phí không ít tâm sức của lão tăng."

Tô Hàm cảm thấy hồ thẹn, trầm ngâm nửa ngày, nói có chút khó khăn: "Đại sư, nếu không thể thì... Chúng ta từ, từ bỏ đi."

Nhưng đại sư Vô Trần lại lắc đầu: "Chưa tới thì thôi, bây giờ lão tăng đã đến nơi này rồi, nhất định phải cứu người từ trong tay con lệ quỷ kia."

Cuối cùng hai người đã lên tới tầng hai, đi tới trước cánh cửa cuối cùng.

Đại sư Vô Trần cắn ngón tay, viết một chữ Phật lên cửa, sau đó dùng chuông vỗ bỏ cánh cửa kia.

Tô Hàm theo sát phía sau đại sư Vô Trần vọt vào.

Trong phòng không tối tăm như cô tưởng tượng, đêm nay ánh trăng rất đẹp. Ánh sáng màu bạc chiếu vào từ ngoài cửa sổ, làm tắt cả mọi thứ trong phòng đều như được phủ một tấm lụa mỏng mờ ảo.

Bên giường có một người đàn ông đang ngồi, anh đưa lưng về phía hai người, vẫn luôn cúi đầu nhìn cô gái trên giường.

Mà trên giường lớn kia, một cô gái đang nằm ở giữa, xung quanh cô là những lá bùa vẽ đầy các ký tự bằng máu quý quái. Một hàng nền bập bùng ngọn lửa xanh biếc xếp thành vòng tròn quanh người cô, chiếu sáng lấp lóe lên mặt cô, khiến gương mặt xinh đẹp càng nổi lên vẻ trắng xanh.

Cô gái nhìn thật bình thản mà cũng... tỉnh mạch như chết.

Ánh mắt Tô Hàm đột nhiên trầm xuống.

Là Bạch Mạt!

Đại sư Vô Trần kéo lại Tô Hàm đang muốn tiến lên, vẻ mặt nghiêm túc nhìn người đàn ông trước mắt, hoặc phải nói là... Nam quỷ.

Vào lúc này, người nọ chậm rãi quay đầu.

Anh mặc áo sơ mi trắng như tuyết, sắc mặt tuy có hơi trắng xanh nhưng vẫn cứ đẹp trai tinh tế như trước. Khóe miệng anh xuất hiện ý cười, ánh mắt tỉnh mạch không gọn sóng, lạnh trầm sâu thẳm: "Thực là một đám rác rưởi, nhanh như vậy đã để các người lên đây."

"Phó Vũ! Rốt cuộc anh đã làm gì với Mạt Mạt?" Tô Hàm cá giận nói.

Khóe môi Phó Vũ khẽ cong, cười đến rất vui vẻ: "Bây giờ Mạt Mạt rất tốt. Rất nhanh cô ấy có thể vĩnh viễn ở bên tôi rồi."

"Làm sao bên nhau? Lê nào anh muốn biến cô ấy thành lệ quỷ giống anh!" Tô Hàm siết chặt nắm đấm.

Phó Vũ hơi nghiêng đầu, có chút mất hứng nói: "Lệ quỷ? Không, làm sao tôi đành lòng, tôi chỉ muốn biến Mạt Mạt thành con rối sinh động sẽ không chết cũng không mục nát. Không phải con rối chết, cô ấy sẽ là con rối sinh động có ý thức của chính mình. Có điều ---"

Đầu tiên tôi cần giết chết cô ấy, sau đó phong ấn linh hồn cô ấy lại trong thi thể. Như vậy, cô ấy có thể ở bên tôi vĩnh viễn, thật tốt."

Tô Hàm cá kinh: "Vĩnh viễn? Thực là nực cười! Anh có nghĩ tới hay không, Bạch Mạt đã biến thành con rối còn là Bạch Mạt trước đây sao? Dù cô ấy có ý thức của mình, nhưng cô ấy sẽ cười sao? Sẽ nhảy sao? Cô ấy sẽ không cảm giác được tim đập nữa, không chạm được nhiệt độ, cô ấy sẽ không vui vẻ, mà chỉ có thể hận anh!"

Tô Hàm đã nghĩ thấy mùi máu tanh gay mũi. Cô nhìn thấy hai cô tay của Bạch Mạt đều đang cháy máu!

Con ma quỷ này muốn giết Bạch Mạt!

Ánh mắt Phó Vũ trở nên hung ác, nhưng khóe miệng anh lại cong lên lần nữa.

Anh tham lam nhìn cô gái trong huyết trận, nói dịu dàng: "Thì có sao, chỉ cần cô ấy có thể vĩnh viễn làm bạn với tôi. Dù cho có hận tôi thì cũng chẳng sao cả." Trong lời nói còn chứa chan vẻ thỏa mãn ngọt ngào.

Nói xong, anh lại cao hứng nói: "Trước đây cảm thấy cứ chết như vậy rất không cam lòng, nhưng bây giờ tôi lại rất sung sướng. Bây giờ mỗi ngày tôi có thể ở bên cạnh Mạt Mạt, nhìn cô ấy cười, không kiêng kị mà thường thức không gian riêng của cô ấy. Cô có biết cô ấy đáng yêu cỡ nào không, trước đây tôi vẫn luôn không biết."

"Cảm giác này thật quá kỳ diệu, tôi chưa từng thỏa mãn như thế. Thế nhưng ---"

Ngữ điệu của anh bỗng xoay ngoắt, lạnh lẽo thấu xương: "Sao trên đời này lại có nhiều kẻ đáng ghét như vậy? Điều không nên nói thì đừng nói, thứ không nên vọng tưởng càng không nên mơ tưởng, bằng không, tôi sẽ rất tức giận."

Trong lòng Tô Hàm phát lạnh: "Vì lẽ đó, cũng bởi lý do buồn cười này mà anh giết hai người vô tội, còn biến một thầy thuốc tâm lý thành bệnh thần kinh?"

Mà bây giờ, ngay cả người phụ nữ anh yêu nhất, anh cũng muốn giết chết!

"Tô Hàm, ngày hôm nay có mang lão lừa trọc này đến cắt đứt nghi thức của Mạt Mạt, tôi cũng rất không hài lòng đấy." Ngữ khí của Phó Vũ rất nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt anh lại càng lúc càng lạnh lẽo âm trầm.

Lúc Tô Hàm tranh cãi cùng Phó Vũ, đại sư Vô Trần đã khôi phục gần đủ. Ông chắn trước Tô Hàm, nhìn lệ quỷ trước mặt, rồi chấp tay trước ngực: "A di đà Phật, thí chủ quý, lão tăng vẫn khuyên cậu buông xuống chấp niệm, trở về với trời đất đi."

Phó Vũ cười lạnh, anh cúi người hôn lên trán Bạch Mạt, sau đó đứng dậy đi tới hướng đại sư Vô Trần.

"Lão lừa trọc, không phải ông chuẩn bị sẵn sàng đến thu phục tôi sao. Đã như vậy, bót già vờ già vọt đi."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Phó Vũ, em sẽ luôn ở bên anh

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Ánh mắt đại sư Vô Trần tối sầm lại "Nếu như vậy, cũng đừng trách lão tăng không khách khí!"

Đại sư Vô Trần nhún lúc bất ngờ, đánh ra năm sáu lá bùa trong nháy mắt.

Lá bùa lập tức tự cháy, ánh lửa đỏ rực vây Phó Vũ lại.

Tô Hàm thấy hai người đánh nhau, vội vàng vòng qua bọn họ đi cứu Bạch Mạt.

Bạch Mạt sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, nhìn qua cô vẻ đã mất quá nhiều máu. Tô Hàm xé hai mảnh vải từ trên giường băng tay Bạch Mạt lại, cầm máu tạm thời.

Nhưng vẫn chưa đủ, nhất định phải nhanh chóng đưa Bạch Mạt đến bệnh viện, nếu không cô ấy sẽ chết.

Tô Hàm vội vàng nhìn về phía sau, vừa nhìn, đôi mắt cô bối vì hoảng sợ mà chột trợn trừng.

Rõ ràng lá bùa của đại sư Vô Trần đã thiêu đốt cơ thể Phó Vũ, cô cũng thấy cơ thể lệ quỷ này bắt đầu cháy đen, nhưng ngay sau đó, quanh người lệ quỷ lại tản ra một loại sương đen kỳ dị.

Ầm thanh sột soạt sột soạt vang lên, sương đen này đã cắn nuốt sạch sẽ toàn bộ ngọn lửa trên bùa, không chỉ vậy, sương đen còn khôi phục cơ thể cháy đen của lệ quỷ như lúc ban đầu.

"Lão lừa trọc, ông chọc giận tôi rồi." Lệ quỷ kia âm trầm nhìn đại sư Vô Trần, đôi mắt thoáng ánh lên sắc đỏ đậm, anh đi mấy bước đã đến gần ông.

Đại sư Vô Trần vội vàng nện từng viên Phật châu qua.

Phật châu vốn mang theo niệm lực tối cao nhưng khi chạm vào lệ quỷ, toàn bộ đều bị sương đen ăn mòn, xem ra lại không có chút tác dụng nào.

Đôi mắt lão của đại sư Vô Trần càng trừng lớn hơn, loại cảm giác áp bức chưa bao giờ có bao vây lấy ông.

Phó Vũ dùng một chương đã đánh đại sư Vô Trần nhào ra sàn, đang muốn lại dùng một quyền đánh nát đầu ông, cơ thể anh bỗng cứng đờ.

Tô Hàm dán lá bùa hộ mệnh kia lên lưng anh.

Phó Vũ chỉ dùng lại một chút liền từ quay đầu.

Tô Hàm mở to mắt, kinh ngạc nhìn anh.

Phó Vũ cười lạnh: "Ngay cả Phật châu của lão lừa trọc cũng vô dụng với tôi, cô còn muốn dựa vào một lá bùa hộ mệnh để đối phó với tôi? Thật sự là ý nghĩ viên vông."

Nói xong, anh duỗi tay bóp cổ Tô Hàm, nâng cô lên cao sau đó quăng mạnh cô xuống đất.

Một tiếng bịch, cả người Tô Hàm nện xuống mặt đất. Một vũng máu lớn từ từ tràn ra rồi lan rộng từ sau ót cô, ánh mắt cô dần mất đi tiêu cự, giây phút này không hề có sức phản kháng.

Phó Vũ gơ tay, định dùng một chiêu cuối giết chết cô.

Nhưng mà đúng vào lúc này, eo anh bỗng bị người ôm lấy từ phía sau.

"Phó Vũ, đừng tổn thương người vô tội nữa! Em ở lại cùng anh được không, em ở cùng anh, cả đời đều sẽ không rời khỏi anh, anh đừng tổn thương những người khác, em xin anh..." Cô gái khóc cầu xin.

Cả người Phó Vũ run lên.

Mạt Mạt... tỉnh rồi sao? Tỉnh từ khi nào?

Cô đều đã nhìn thấy nghe thấy toàn bộ rồi sao?

Sau khi nhìn thấy mặt tàn nhẫn khát máu của anh, còn nói ra lời như vậy sao?

Hay là nói... cô chỉ đang lừa gạt anh?

Đại sư Vô Trần chỉ nghĩ đi, nhưng Tô Hàm trên sàn đã nằm trong vũng máu rất lâu, còn không cấp cứu kịp thời thì rất có thể sẽ chết vì mất quá nhiều máu, Nam Tầm thật gấp gáp.

Trong lòng cô lúc này rất muốn bùng nổ một câu nói tục.

Chiết tiết, lúc cô đến thật sự ôm thái độ hy sinh chính mình mà đến, nhưng chỉ định hy sinh tiết tháo của bản thân, thật không phải đi tìm chết. Cô không ngờ mình gặp Phó Vũ còn chưa kịp nói câu nào thì đã té xỉu trong nụ cười quỷ quyệt của người đàn ông kia.

Nếu không phải vừa rồi Tô Hàm cầm máu kịp thời cho cô, Tiểu Bát cũng cho cô dùng Hộ Tâm Hoàn để cô tỉnh lại kịp lúc, mạng nhỏ của cô thật sự sẽ để lại đây rồi.

Phó Vũ tên biến thái này!

Nam Tầm ôm chặt người đàn ông trước mặt, mặc dù trên người anh lạnh như băng, cô cũng không dám buông lỏng chút nào.

"Phó Vũ, em sẽ ở lại cùng anh, sẽ không rời khỏi anh nữa." Nam Tầm không ngừng nói, ý đồ thuyết phục người đàn ông trước mặt.

Phó Vũ từ từ gơ tay, bàn tay to lạnh lẽo đặt ở trên tay bên hông, anh có phần khó có thể tin: "Mạt Mạt, em nói đều là thật sao, em thật sự sẽ ở lại cùng anh sao? Luôn luôn ở cùng anh?"

Nam Tầm gật đầu thật mạnh: "Ừ!"

Phó Vũ rất vui mừng, anh vẫn cho là Mạt Mạt sợ anh chán ghét anh, cho nên anh mới muốn giết cô biến cô thành con rối, để cô mãi mãi ở lại bên cạnh mình. Nhưng bây giờ Mạt Mạt của anh lại nói... sẽ cam tâm tình nguyện luôn luôn ở bên anh.

Vui sướng đến bất ngờ cũng không làm cho Phó Vũ đánh mất lý trí.

Anh liếc mắt xem thường người phụ nữ nằm trong vũng máu kia, khóe miệng hơi cong lên, giọng điệu dịu dàng nói: "Mạt Mạt, chờ anh giết người đàn bà này và lão lừa trọc trước, anh bảo đảm với em, đây nhất định là hai người cuối cùng."

Ý nghĩ dùng kiếm chọc chết boss lớn lệ quỷ Nam Tầm cũng có.

Hừ Không Thủ cảm nhận được cảm xúc dao động trong cô, vội vàng xoa dịu: "Nhịn đi bảo bối, câu nói vừa rồi của người làm giá trị ác niệm rút 20 đó! Còn lại 25, sắp thành công rồi!"

Nam Tầm nghe xong lời Tiểu Bát nói, tuy vẫn rất muốn đâm tiểu nhân nhưng quá thực được nó xoa dịu lại.

"Phó Vũ, em chỉ có một yêu cầu này, đừng giết Tô Hàm và đại sư Vô Trần. Buông tha họ đi, chẳng lẽ anh không muốn ở cùng với em sao?" Nam Tầm khẩn cầu.

Ánh mắt của Phó Vũ đang đưa lưng về phía cô hơi hip lại, sau đó chậm rãi nở nụ cười, dịu dàng nói: "Được, nghe Mạt Mạt."

Nam Tầm nghe thấy lời này, vội vàng nâng Tô Hàm trên sàn dậy, nói với boss lớn lệ quỷ trước mặt: "Anh.. ném đại sư Vô Trần đang hôn mê ra khỏi nhà, em đưa Tô Hàm đến bệnh viện, sẽ trở lại nhanh thôi."

Phó Vũ lẳng lặng nhìn cô không nói gì, nhìn mãi khiến cho trong lòng Nam Tầm sợ hãi.

"Phó Vũ, em đồng ý với anh, em sẽ trở về." Nam Tầm vội vàng cho boss đại nhân thuốc an thần.

Qua một lúc lâu, trong mắt Phó Vũ mới hiện lên ý cười: "Được, anh chờ em."

Nam Tầm tự mình đưa Tô Hàm đến bệnh viện, nhìn cô ấy được đẩy vào phòng cấp cứu. Đợi đến mấy tiếng sau khi phẫu thuật xong, xác định với bác sĩ Tô Hàm đã thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, cô mới yên tâm rời khỏi.

Nam Tầm len lén hỏi Tiểu Bát một tiếng: "Boss lớn lệ quý vẫn đi theo ta sao?"

Tiểu Bát nói: "Nói nhảm, dựa vào dục vọng khổng chế và chiếm hữu đến biến thái của con quý này, chắc chắn hẳn muốn theo sát người không rời bước nào."

"Đại sư Vô Trần đâu?"

"À, lão lừa trọc kia bị đại boss lệ quý kéo thẳng ra nhà cũ, sau đó ném vào trong nghĩa trang gần đây."

Nam Tầm...

Được rồi, không chết là được.

"Tiểu Bát à may mắn có phần mềm hack như người ở đây, nếu không thì ta rất muốn ba chân bốn cẳng chạy đi." Nam Tầm hơi vui mừng nói.

Tiểu Bát cười hi hi nói: "Không cần cảm ơn, tiêu trừ tất cả giá trị ác niệm là được."

Nam Tầm không có quay về ngay, cô đi bộ một vòng thật lớn ở trên đường cái, nghĩ rằng chờ cô vào nhà cũ của nhà họ Phó âm âm u u kia, sau này cũng đừng mong nhìn thấy mặt trời bên ngoài rồi.

Sáng sớm, cơ bản trên đường phố không có người nào, Nam Tầm cũng không sợ gặp phải ăn trộm gì, dù sao có sẵn vệ sĩ boss lớn lệ quý.

Đi loang quanh đến lúc siêu thị mở cửa, Nam Tầm liền đi siêu thị mua rất nhiều thức ăn, còn có rất nhiều trái cây và rau, túi lớn túi nhỏ, cô xách đến gần như một thành chó.

Hư Không Thú khó hiểu hỏi: "Người đang làm gì đấy? Sao người không mua toàn bộ đồ trong siêu thị luôn đi?"

Nam Tầm trả lời: "Ta cũng muốn vậy đấy, nhưng không phải không có tiền sao, vói lại ta cũng chuyển không được. Người đã quên, ta sắp ở chung với một con quý biến thái cố chấp, quý đại nhân không cần ăn cơm, nhưng mà ta cần, nếu không ta sẽ chết đói."

Hư Không Thú...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Ngu xuẩn, con quý yêu đương

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Nam Tầm ha ha nói: "Ta chưa bao giờ mắc sai lầm hai lần cùng một việc."

Nam Tầm gọi xe về nhà cũ. Bác tài xế đó rất nhiệt tình, còn tính giúp cô xách đồ vào nhà, dọa đến cô vội vàng lắc đầu xua tay.

Xe taxi vừa đi xa, cửa nhà liền mở ra. Phó Vũ vẫn mặc áo sơ mi trắng quần tây đen, cứ như vậy đứng ở cửa nhìn cô, trong mắt chứa ý cười mà nhìn cô.

Nam Tầm hơi cong khóe miệng, hỏi: "Không phải anh vẫn luôn chờ em ở cửa chứ? Em chi đi siêu thị mua ít thức ăn, vậy nên về trễ một chút."

Nói xong, giro túi lớn túi nhỏ trong tay, quở trách: "Còn ngần người gì nữa. Làm bạn trai của em, chẳng lẽ không nên giúp em cầm đồ à?"

Con quý trước mắt sững sờ một hồi, sau đó đưa tay nhận lấy túi trên tay cô, đôi mắt lạnh lẽo nhưng lại lóe... ánh sáng cực nóng bỏng. Anh còn có chút không tin, cho rằng vừa này nghe lầm.

"Mặt Mặt, em vừa nói với anh cái gì? Anh là bạn trai em?" Phó Vũ gắt gao nhìn người con gái trước mắt.

Rõ ràng đã chết không cảm nhận được tim đập, nhưng giờ phút này anh lại cảm thấy anh có cảm giác hạnh phúc đến nghẹt thở.

Nam Tầm huyếch ngực anh: "Tiền sinh Phó Vũ, bên ngoài rất nóng, chúng ta có thể vào nhà trước rồi nói không? Há?"

Phó Vũ dẫn đòn mà mặc cô đẩy chính mình, dưới chân không chú ý lao vào một cái.

Nam Tầm liền vội vàng kéo anh về đằng trước, bởi vì quán tính, gương mặt tuấn tú của anh phóng to ngay trước mặt cô. Da thịt mặc dù có hơi trắng xanh, nhưng cũng bóng loáng như sứ, đẹp đến tinh xảo khiến người ta không nhận được muốn sờ thử.

Lá gan Nam Tầm lúc này lớn đến mức khó tin nổi.

Cô giờ tay sờ mặt Phó Vũ, nhẹ giọng nói: "Có hơi lạnh."

Phó Vũ nghe lời này, ánh mắt tối lại, cũng âm thầm hơn, nhưng rất nhanh anh nghe được người trước mắt nói: "Nhưng mà không sao, sau này em có thể làm ấm anh."

Sau đó, cô dán mặt cô lại gần.

Bọn họ mặt dán mặt, nhiệt độ lan truyền lẫn nhau, làm ấm lên gương mặt lạnh lẽo và trái tim sẽ không bao giờ nhảy lên kia.

Sau mười phút.

Nam Tầm vui trên ghế sofa trong phòng khách, vừa xem phim truyền hình vừa gặm táo.

Răng rắc răng rắc, quả táo này thật giòn, mùi vị thật không tệ.

Hư Không Thú đột nhiên ủa ra một câu: "Lá gan người thật mập nha. Người dám để đại boss lệ quý nấu cơm cho người, người đã quên trước đây không lâu hẳn còn muốn mạng của người à?"

Nam Tầm cười ha ha: "Tiểu Bát, một con thú như người không hiểu được sinh vật nhân loại phức tạp. Phó Vũ anh ta thích ta như vậy, ta mà khách khí, anh ta ngược lại cảm thấy ta có ý đồ gì khác."

Nói xong, Nam Tầm có chút thương cảm mà than thở: "Làm cái nghề này của ta, đầu lúc nào cũng treo ở thất lục quân, huống chi ta còn toàn tiếp xúc với biến thái tâm lý vận vẹo. Mặc kệ là ba năm cấp ba, hay là mấy ngày nay, đại biến thái Phó Vũ đã sớm nhìn thấu tính tình của ta. Nếu ta mà che giấu ngược ngược xoắn xít hòa theo yêu thích của biến thái, không chỉ kết quả phản lại, mà chính ta cũng sống uất ức."

Hư Không Thú ò lên: "Người vui vẻ là được rồi, nhưng đừng quên giá trị ác niệm."

Vừa này giá trị ác niệm lại giảm rồi, nhưng lúc này nó không muốn nói cho Nam Tầm, miễn cho cô khoe khoang.

Trong phòng bếp bay ra mùi đồ ăn thơm phức mê người. Nam Tầm hít thật sâu, thực sự thèm ăn không nhận được, liền len lén úp sấp ở cửa phòng bếp thò đầu vào thăm dò.

"Wow, wow, tiền sinh Phó Vũ, anh thực là quá đảm đang, em làm bạn gái anh quả thực là có phúc ba đời!" Nam Tầm cười híp mắt nói.

Người đang xào rau quay đầu lại nhìn cô, trong mắt đầy ý cười.

"Đi phòng khách chờ, sắp xong rồi." Người nọ nói.

"Tiên sinh Phó Vũ yêu quý, em muốn ăn cà rốt thái sợi xào thịt, anh đừng quên ơ~"

"Biết rồi, nấu cho em ngay đây." Người đàn ông cười nói, sau đó xoay người tiếp tục xào rau.

Nam Tầm vui vẻ về phòng khách, tiếp tục trò chuyện cùng Tiểu Bát trong lòng: "Phó Vũ thật là một người đàn ông nội trợ tốt."

Hư Không Thú khả khả nhắc nhở: "Hắn không phải người, mà là con lệ quỷ nha ~"

Nam Tầm lập tức ỉu xù, không khỏi cảm khái: "Chấp niệm của anh ấy quá nặng, căn bản là ta không đáng để anh ấy nhớ mãi không quên nhiều năm như vậy."

Hư Không Thú gật đầu: "Đúng vậy đấy, người chính là căn bản."

Nam Tầm...

Trên bàn có ba món một canh, màu sắc hương vị đầy đủ. Nam Tầm ăn đến rất thỏa mãn, còn không quên gấp rau cho boss đại nhân.

Phó Vũ nhìn cả rốt thái sợi đầy trong bát, vẻ mặt thoáng biến hóa vi diệu, bỗng nhiên nói: "Mạt Mạt, anh không cần ăn cơm."

Nam Tầm à một tiếng, biểu đạt chút cảm giác tiếc nuối, sau đó ăn luôn cả bát trước mặt Phó Vũ.

Hư Không Thú: "Người là heo à? Ăn nhiều như vậy."

Nam Tầm: "Com Phó Vũ nấu thật sự là ăn quá ngon, cứ như chuyên môn học vì ta vậy."

Com nước xong, Phó Vũ chủ động thu dọn bát đĩa. Chờ anh cạ rửa xong đi ra từ bếp, Nam Tầm đã ngủ trên ghế sofa rồi.

Phó Vũ ngồi bên người cô, cúi đầu đánh giá cô, vẻ dịu dàng trong mắt tràn đầy mà ra, tràn ngập cả căn phòng.

Nhìn một chút, đôi mắt Phó Vũ không khỏi hơi nheo lại.

Rõ ràng đã rất thỏa mãn, nhưng tại sao vẫn cảm thấy không đủ chứ. Anh muốn càng nhiều, càng nhiều..

Nam Tầm vừa ngủ một giấc thỏa thuê, không biết cô được Phó Vũ ôm lên giường của anh từ lúc nào. Ôm chân trên người, cô có chút mơ hồ nhìn về phía người đàn ông đang ngồi trước bàn đọc sách, ngáp một cái hỏi: "Phó Vũ, anh đang làm gì thế?"

Phó Vũ nghiêng đầu nhìn cô: "Dậy rồi à?"

Nam Tầm đứng lên đi đến phía sau anh, nhìn thấy một bức vẽ trên bàn, không khỏi kinh ngạc há miệng: "Anh vẽ em?"

Trên bàn đọc sách là một bức phác họa chân dung, vẽ đáng vẽ Nam Tầm nằm trên ghế sofa ngủ say. Gương mặt đó vẽ rất tinh tế, thậm chí có thể đếm rõ được từng sợi lông mi vênh cong, vừa đen vừa dày. Đường vân trên môi và ánh nước do lúc đó mơ thấy gì mà liếm môi cũng được khắc họa rất tỉ mỉ. Môi hé mở, lộ ra miệng bên trong, mơ hồ có thấy hai cái răng cửa nhỏ.

Nam Tầm có hơi thẹn thùng. Cũng may lúc ngủ cô không chảy nước miếng, nếu không theo tính tình của Phó Vũ, phồng chùng cả vệt nước miếng cũng ra vẽ được.

"Phó Vũ, sau này không được vẽ đáng ngủ của em nữa." Nam Tầm nói.

Phó Vũ không rõ: "Tại sao?"

"Em sợ em có động tác bất nhã gì anh cũng vẽ ra, như vậy em sẽ rất tức giận và xấu hổ muốn chui xuống đất."

Sau đó anh liền nở nụ cười, nói: "Em thế nào cũng đẹp."

Nam Tầm búng cái đồ thẩm mỹ: "Tiểu Bát, ta được một con quý khen dễ nhìn, vậy mà ta có chút thẹn thùng là sao?"

Hư Không Thú đã biết rõ tính Nam Tầm yên lặng trợn mắt: "Đó là bởi vì con quý trước mặt là một con quý rất đẹp trai. Có điều người thẹn thùng cái gì chứ. Dù sao túi da này không phải của người, hẳn khen cũng không phải người."

Nam Tầm lập tức hỏi Phó Vũ: "Phó Vũ, anh cảm thấy vẻ ngoài em đẹp, hay là linh hồn đẹp?"

Phó Vũ sững sờ, dường như không ngờ cô sẽ hỏi vấn đề này. Suy nghĩ một chút, anh khẽ mỉm cười: "Mạt Mạt rất xinh đẹp, nhưng linh hồn càng đẹp hơn."

Nam Tầm đắc ý, Hư Không Thú già chết.

Quý đang yêu đương đều ngu xuẩn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyến: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Chúng ta đi hẹn hò đi

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Nam Tầm tính đi tắm nước nóng, nhưng nghĩ đến trong phòng còn có một con quý giới tính nam nào đấy thì vội vàng chui vào phòng tắm, khóa chặt cửa lại.

Ngoài cửa truyền đến tiếng cười rầu rĩ của boss lớn lệ quý: "Mạt Mạt, cửa và tường đối với anh đều vô dụng thôi."

Ý là anh muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó, muốn nhìn thấy gì thì đều có thể nhìn thấy được.

Nam Tầm lớn tiếng cảnh cáo: "Họ Phó kia, nếu anh dám đi vào, em dùng chân đá bay anh!"

Quý ngoài cửa lại cười khê một tiếng: "Mạt Mạt, thực ra anh đã sớm nhìn qua rồi, ừm, em... rất tuyệt."

"Mẹ nó cút xa một chút cho em——" Bên trong phòng tắm truyền ra tiếng rống giận dữ của Nam Tầm.

Ý cười trong mắt Phó Vũ lại nồng thêm, sau khi đứng ở trước cửa phòng tắm một lúc lâu mới rời khỏi như cô mong muốn.

Nam Tầm vội vàng hỏi Tiểu Bát: "Quý đại nhân đi xa chưa?"

Tiểu Bát không trả lời.

Nam Tầm chợt nhớ ra, Tiểu Bát đã che chắn tất cả giác quan rồi, bây giờ không nhìn thấy cũng không nghe thấy gì cả.

Cảm thấy boss lớn lệ quý đã đi xa, cuối cùng Nam Tầm mới thoải mái tắm nước nóng.

Nam Tầm dùng khăn lông quấn quanh thân thành bánh chưng lớn, sau đó chui vào trong chăn mặc đồ ngủ một cách lủi loát, rồi dùng chăn che kín bản thân lại.

Phó Vũ thấy toàn bộ quá trình, anh ngồi ở bên giường, trong mắt chứa ý cười.

"Mặt Mạt, ngủ đi, yên tâm, anh sẽ không đối với em như vậy."

Nam Tầm không tin liếc nhìn anh: "Lúc ở trong nhà Tô Hàm, chẳng lẽ người hai lần ba lượt giờ trò lủi loát với em không phải là anh?"

Phó Vũ ghen hợm, dùng một chút rồi chọt cái đầu xuống, đáng vẻ biết lỗi, nói: "Mặt Mạt, sau này nếu em không muốn, anh sẽ không chạm vào em."

Nam Tầm lập tức hỏi Tiểu Bát ở trong lòng: "Người tin không?"

Tiểu Bát vô cùng dứt khoát trả lời một câu: "Không tin."

Tuy boss lớn lệ quý nói sẽ không chạm vào Nam Tầm, nhưng quý không cần đi ngủ, cho nên lúc Nam Tầm ngủ, anh liền chuyển ghế đến ngồi bên giường, đôi mắt nhìn chòng chọc vào ót cô.

Nam Tầm: "Tiểu Bát, gây ta lạnh quá. Anh ấy lại nhìn chăm chăm ta như vậy nửa thì ta cảm thấy đầu ta có thể sẽ nở hoa mất."

Hư Không Thủ vội vàng đưa ra kiến nghị: "Không phải người đến đáng hiển tiết tháo à, còn không mau mời tiên sinh lệ quý lên giường?"

Nam Tầm: "Được rồi bảo bố, người vẫn tiếp tục già chết đi."

Gan Nam Tầm rất lớn, mặc dù sau lưng có con quý vẫn nhìn như hổ rình mồi, nhưng dù cô lo lắng không yên thì vẫn ngủ như chết được.

Trước khi ý thức mơ hồ thì cô nghĩ, nếu tiên sinh lệ quý muốn già làm quân tử, cô để cho anh già đủ.

Nhưng mà đến nửa đêm, Nam Tầm mơ mơ màng màng cảm thấy có con gió lạnh chui vào trong chân, bao chặt lấy cô.

Nam Tầm thảm trọng trắng mắt trong lòng, quay người lại ôm cọc gỗ lạnh buốt bên cạnh.

Sáng sớm hôm sau, một mình Nam Tầm nằm ở trong chăn, quý đại nhân trong phòng cũng không thấy đâu.

Chờ đi xuống tầng, Nam Tầm mới phát hiện trên bàn có thêm một ly sữa nóng hổi và bánh mì nướng.

"Phó Vũ? Phó Vũ?" Nam Tầm gọi hai tiếng, không có ai đáp lại.

Nam Tầm ăn xong bữa sáng, một mình đến trong sân nhỏ cỏ. Ngày hôm qua lúc cô mua đồ đã tiện thể mua luôn ít hạt giống hoa, chọt muốn xới đất, trồng một vài loài hoa mới.

Việc cu li này vốn nên để Phó Vũ làm, nhưng lại không biết con quý này đã chạy đi đâu rồi.

Lúc nhỏ được một nửa cô đại, bên tai chọt truyền đến giọng nói của Phó Vũ: "Mặt Mạt, em đang làm gì vậy?"

Nam Tầm bị anh dọa sợ, rất muốn trách mắng một câu sao anh đi đường lại không có tiếng động, sau đó nhớ đến anh là quý, quý đi đường vốn dĩ chính là không có tiếng động.

"Em muốn trồng hoa, vốn định tìm anh giúp em nhỏ cỏ, nhưng mà anh không ở nhà."

Phó Vũ nghe vậy, ánh mắt nhìn cô trở nên vô cùng dịu dàng, anh đưa bó hoa cúc trắng trong tay cho cô, cười nhạt nói: "Đây là anh vừa hái trong đồng ruộng."

"Sáng sớm đã không thấy bóng dáng anh đâu, thì ra đi hái hoa cho em sao?" Nam Tầm hơi bất ngờ, cô nhận hoa đặt ở chóp mũi ngửi ngửi.

Hương thơm hoa cúc trắng nhàn nhạt, ngửi cực kỳ khoan khoái.

"Em rất thích, cảm ơn tiên sinh Phó Vũ." Nam Tầm cười nói, cho anh một cái ôm nồng nhiệt.

Phó Vũ ôm lấy cô, nghiêng đầu hôn một nụ hôn lên sườn mặt cô: "Anh biết em sẽ thích mà."

Nam Tầm lặng lẽ giật giật khóe miệng.

Nếu như tôi nói không thích thì anh muốn như thế nào?

Đến khi ôm đủ rồi, Phó Vũ xoa đầu cô, chủ động nhận cái xẻng trên tay cô bắt đầu xới đất trong sân, Nam Tầm thì gieo hạt trên đất đã xới xong.

Sau giữa trưa, Nam Tầm ngồi ở trên ban công ngắm phong cảnh, Phó Vũ bỗng ôm lấy eo cô từ phía sau: "Mặt Mạt, chính là con đường nhỏ trước mặt này, trước kia mỗi ngày mùa hè anh đều có thể thấy em đạp một chiếc xe đạp cũ kỹ đi qua từ chỗ này, có đôi khi em còn vẫy tay với anh, thậm chí cười với anh nữa."

Trong lòng Nam Tầm im lặng trả lời một câu: Nếu như tôi biết sau này anh sẽ biến thành một con lệ quý như vậy, lúc trước tôi chỉ biết khóc với anh.

"Lúc trước em cho là một đứa trẻ đứng trên ban công, tiên sinh Phó Vũ, em thật không ngờ đó chính là anh." Nam Tầm nói.

Ánh mắt Phó Vũ hơi nheo lại, nhấn mạnh: "Mặt Mạt, bây giờ anh cao 1m86, một bàn tay cũng có thể nâng em lên."

Nam Tầm còn chưa kịp phản ứng có chuyện gì xảy ra thì cô đã cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng, cả người được một cánh tay có lực mạnh mẽ nâng lên, không nhìn được hô một tiếng hoảng sợ.

Nam Tầm vội vàng bám vào đầu anh, để phòng chính mình ngã xuống. Bây giờ cô giống như một đứa trẻ ngồi ở trên cánh tay trái của anh, cô cũng sờ ngó từ trên cao nhìn xuống lệ quý đang ngửa đầu nhìn cô.

Cô chưa từng trải nghiệm qua cảm giác này, chưa bao giờ có một cánh tay mạnh mẽ như vậy có thể cho cô dựa vào, chưa từng có.

Tại sao Phó Vũ lại là một con lệ quý chứ, nếu như không phải thì thật tốt.

Đầu óc Nam Tầm nhất thời chập mạch, bỗng nhiên thốt ra một câu: "Phó Vũ, chúng ta đi hẹn hò đi."

Ánh mắt Phó Vũ ngơ ngàng nhìn cô gái ngồi ở trên bả vai, thì thào lặp lại: "Hẹn hò?"

"Hôm nay có hơi muộn rồi, chúng ta chỉ có thể xem một bộ điện ảnh. Ngày mai thì chúng ta đi dạo phố đi khu vui chơi đi công viên chèo thuyền, chúng ta có thể làm rất nhiều rất nhiều chuyện mà các cặp đôi hay làm..." Nam Tầm không ngừng nói một tràng.

Ánh mắt Phó Vũ càng lúc càng mờ mịt, cuối cùng lại trở nên hơi thương cảm.

"Mặt Mạt, có phải em đã quên... anh đã chết rồi không?"

Nam Tầm nói: "Em biết chứ, nhưng vậy thì có liên quan gì, chúng ta vẫn có thể hẹn hò."

Tình Nam Tầm nói làm là làm. Số tiền cô gửi trong ngân hàng còn một ít, dù để mua một cái váy đẹp, sau đó buổi tối lại đi xem một bộ điện ảnh.

Lôi kéo tiên sinh quý của mình, Nam Tầm hấp tấp đi dạo một trung tâm thương mại, thử đồ cho tiên sinh quý xem thử. Lúc đầu cô còn mong đợi anh cho chút ý kiến, kết quả tiên sinh quý nhìn cô mặc gì cũng gật đầu nói đẹp.

Cuối cùng khi cô thay một bộ váy trắng đi ra, tiên sinh quý nhìn đến hai mắt đều dính trên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 65: Đừng khóc, anh sẽ thật nhẹ thật nhẹ

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Vóc người khô quắt khi còn bé của Bạch Mạt được Nam Tầm nuôi rất tốt, bây giờ trước lời sau lớn còn có vòng eo thon nhỏ. Cái váy liền áo màu trắng bó eo kiểu dáng đơn giản phóng khoáng, còn tôn lên đường cong này cực kỳ hợp với cô.

Phó Vũ tiến lên ôm eo cô, nói: "Mạt Mạt, anh muốn tự mình mua cái váy này cho em."

Nam Tầm nghiêng đầu liếc anh, khinh bỉ không chút lưu tình: "Mua kiểu gì, dùng tiền âm phủ mua à?"

Tiền sinh quý nhất thời nín thinh.

Tiền của anh bây giờ thực sự đều là tiền âm phủ.

Nam Tầm thay váy mới đi trên đường lớn, ti lệ hấp dẫn người khác ngoái đầu lại là trăm phần trăm. Phó Vũ có chút không vui, ánh mắt anh thâm trầm nhìn chằm chằm những giới tính nam nhìn về phía Nam Tầm, sát khí trong mắt nháy loạn lên: "Mạt Mạt, anh thật muốn mọc sọc mắt bọn họ."

Nam Tầm đau đầu, vội vã nắm chặt tay anh: "Tiền sinh Phó Vũ, bây giờ em là của anh. Người khác chỉ có thể nhìn, mà anh không giống vậy."

Vốn tưởng phải tốn công sức một phen mới có thể bình ổn lửa giận của Phó Vũ, kết quả cũng không biết anh nghĩ tới gì, hơi cúi đầu, khóe miệng cũng cong lên: "Mạt Mạt, anh hiểu."

Nam Tầm có chút mờ mịt.

Đại nhân quý, đến cùng thì anh hiểu cái gì? Sao tôi chẳng hiểu gì hết?

Lúc xem phim, Nam Tầm mua hai tấm vé. Mặc dù người ngoài nhìn vào thấy bên cạnh Nam Tầm trống không, nhưng chỉ có cô biết ngồi bên cạnh cô là một con quý cô chấp.

Suốt quá trình xem phim, bàn tay lạnh lẽo kia gắt gao nắm chặt tay cô. Anh không xem phim, ngược lại liên tục nhìn chăm chăm cô.

May mà gan Nam Tầm lớn, dù cho đại nhân quý vẫn luôn nhìn cô với đôi mắt sáng quắc, cô cũng có thể mặt không đổi sắc tiếp tục xem phim của mình, còn xem đến say mê.

Đến cuối phim, nữ chính mắc bệnh ung thư chết rồi, nam chính cảm thấy không còn nữ chính thì không sống nổi, liền đi tông xe, hai người đều chết hết.

Nội dung phim rất cầu huyết, nhưng thắng ở diễn viên có thực lực, sắp xếp khung cảnh cũng rất xa hoa đẹp đẽ.

Xung quanh một tràng tiếng ghen ngào, mọi người đều bị tình yêu kinh thiên động địa này làm cảm động đến nước mắt chảy ròng ròng, nhưng Nam Tầm lại không rơi một giọt nước mắt nào, cô cảm thấy tình cảm này quá giả.

Phó Vũ vẫn luôn không để tâm xem phim chỉ thấy được một màn cuối cùng, anh bỗng hỏi Nam Tầm: "Mạt Mạt, nếu em là nam chính, em sẽ chết theo sao?"

Nam Tầm chậm rãi xoay người, thuận miệng trả lời: "Đương nhiên sẽ không. Cõi đời này nào có nhiều tình yêu muốn chết muốn sống như vậy. Nam chính kia cứ như vậy buông tay đi rồi, cũng chẳng thêm để ý những người lo lắng cho anh ta, đặc biệt là ba mẹ. Người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh hẳn rất đau lòng nha. Nói cho cùng người đàn ông này là kẻ ích kỷ lại bất hiếu."

Bàn tay Phó Vũ nắm tay cô bỗng nhiên siết chặt, anh chợt lạnh lùng hỏi một câu: "Nếu như người chết là anh, em sẽ đi theo anh sao?"

Nam Tầm đột nhiên có chút kinh sợ, dờ mờ cô vừa nói gì khiến boss đại nhân rất không hài lòng à?

"Tiểu Bát Tiểu Bát, ta sợ quá. Ta nên trả lời câu hỏi này thế nào đây?"

Hừ Không Thử "... Chúc người nhiều may mắn."

Nam Tầm chuẩn bị tâm lý một hồi, nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt rất kiên định: "Phó Vũ, anh muốn em chết theo anh à? Nếu như anh muốn, em sẽ đi chết, dù sao mẹ thương em nhất đã mất, cõi đời này cũng không còn người để em vương bận nữa."

Phó Vũ trầm mặc một hồi, lắc đầu: "Nếu Mạt Mạt mà chết rồi, sẽ không còn nhiệt độ như bây giờ nữa. Dù có luyện em thành con rối, em cũng không phải Mạt Mạt ban đầu. Anh thích em còn sống."

Nam Tầm nắm chặt tay anh kéo tới bên môi hôn một cái, nói: "Phó Vũ, anh muốn thế nào cũng được, dù cho có làm sai điều gì, em cũng không trách anh..."

Phim điện ảnh còn chưa chào bế mạc, con lệ quý Phó Vũ này đã vội vội vàng vàng kéo Nam Tầm rời đi.

Đọc đường đi Phó Vũ trầm mặc không nói, chỉ luôn gắt gao nắm tay Nam Tầm

Đến nhà cũ, cửa không gió tự mở, Phó Vũ nâng Nam Tầm chống trên cửa, nụ hôn hùng hực kịch liệt đánh úp xuống.

Đôi mắt Nam Tầm trợn trừng

Đờ mờ, lời vừa này của cô chẳng tính là lời ầu ỹ gì lại kích thích boss lớn lệ quý?

"Tiểu Bát Tiểu Bát, xong rồi xong rồi, ta cảm thấy có thể boss đại nhân muốn lăn lộn với ta!"

Hừ Không Thử ồ một tiếng: "Ngày này sớm muộn cũng tới, có câu nói chết sớm siêu sinh sớm, người nhìn thoáng chút... Ta che chắn gác quan ngay đây, bye bye~"

"Tiểu Bát! Tiểu Bát chết tiệt!"

Nam Tầm bị đại nhân quý hôn đến không thở nổi, thật vất vả tìm được chút khe hở, vội vàng nói: "Đi... Đi phòng ngủ..."

Sau đó đại nhân quý liền ôm cô đi lên tầng. Nam Tầm sợ ngã xuống, vội vã nắm chân quần quanh eo anh.

Đại nhân quý nở nụ cười rầu rĩ, tiếng cười vang vọng giữa rừng môi hai người, chấn động đến mức đầu lười cô hơi tê tê.

Bỗng cảm thấy trên người hơi lạnh, cô cúi đầu nhìn, quần áo đã bị bóc ra, sau đó là giây linh tinh bị nện lung tung trên sàn gỗ phòng khách.

Sau đó là quần lót, áo lót... rơi xuống một đường.

Rầm rầm, cửa phòng ngủ đã bị đóng sầm lại rồi.

Chỉ chốc lát sau, trong phòng truyền đến tiếng khóc thê thảm của Nam Tầm

Đại nhân quý liếm khô nước mắt cô, giọng nói đặc biệt dịu dàng: "Mạt Mạt đừng khóc, anh sẽ thật nhẹ thật nhẹ..."

Nhưng tiếng gào của Nam Tầm vẫn vang lên cả đêm.

"Phó Vũ, anh con mẹ nó lừa quý à ---"

"Mạt Mạt, lần này thực sự sẽ rất nhẹ."

"Anh con mẹ nó cút xa một chút cho em, không có lần sau ---"

Sáng ngày hôm sau, Nam Tầm bọc mình thành tấm cung, chỉ lộ ra cái đầu, hai mắt thần thờ mà nhìn ngoài cửa sổ.

Đại nhân quý thóa mẫn đã đi mất, có vẻ như đang làm bữa sáng dưới nhà.

Hư Không Thứ: "Thân ái, người không sao chứ? Hi hi, tin tức tốt đấy, trải qua một hồi chiến đấu kịch liệt đêm qua, giá trị ác niệm của boss lệ quý đã giảm liên tục 20 điểm rồi nha, 20 nha! Còn sót lại 5 điểm chúng ta sẽ lập tức thành công!"

Nam Tầm iu xiu mà ồ lên: "... Ta đang truy điệu tiết tháo hôm qua ta đánh mất."

Hư Không Thứ khụ khụ: "Thân ái, làm cái nghề như chúng ta, chỉ có ném mất tiết tháo mới có thể đổi lấy một mảnh tươi sáng, nhìn thoáng chút ha~"

Nam Tầm ha ha: "Tiểu Bát, ném tiết tháo chính là ta, không phải người."

Hư Không Thứ bắt đầu già chết.

Nam Tầm ôm chân ngồi dậy, không biết nghĩ đến cái gì, vội gọi Tiểu Bát: "Tiểu Bát, người đừng vội già vờ chết, ta hỏi người chuyện nghiêm túc này."

Hư Không Thứ đầy máu phục sinh: "Thân ái, người cứ hỏi"

"Buổi tối hôm qua, lúc ta lần lần lộn lộn cùng đại nhân quý, ta chợt có cảm giác linh hồn giao thoa quen thuộc, người nói xem vì sao ta lại sinh ra loại cảm giác quen thuộc này?" Nam Tầm hỏi.

Hư Không Thứ ời chào một tiếng: "Thân ái, người thật đen tối nha, còn linh hồn giao hòa nữa chứ. Người nói thẳng thần thể giao hòa là được rồi mà ~"

Nam Tầm đỡ trán: "Tiểu Bát, ta đang rất nghiêm túc hỏi người vấn đề này."

Hư Không Thứ hơi dừng, nói: "Hắn là người... nghĩ nhiều rồi?"

Nam Tầm ừ một tiếng, không nói gì thêm, chỉ hơi đỡ ra nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt sáng sáng tối tối, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Từ bỏ, cơ hội cuối cùng

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Nam Tầm bọc chân nằm liệt ở trên giường, đến khi ngửi thấy hương thơm ngào ngạt của thức ăn, cô mới xoay đầu lại. Tuy nhiên khi phát hiện là đại nhân quý bụng đồ ăn lại đây, cô lại vội vàng quay đầu về, tỏ vẻ hờn dỗi.

Phó Vũ hơi bất đắc dĩ, anh xối đầy cơm đến trước mặt Nam Tầm, dỗ dành: "Mặt Mạt, ăn cơm đi, đều là đồ ăn em thích nhất."

Nói xong, anh đưa tay ôm toàn bộ tấm cung trên giường lên, trực tiếp bung bát cơm, múc một thìa lớn đút cho cô.

Nam Tầm vốn còn không muốn ăn, kết quả ngay lúc này bụng lại kêu lên ọt ọt.

Cmm, ngày hôm qua nướng bánh cà đêm, hôm nay trời vừa sáng lại nướng bánh áp chảo, cô liền ngủ thẳng đến giữa trưa, không đói bụng mới là lạ.

Nam Tầm ngoan ngoãn ăn thìa cơm kia, sau đó há miệng, chờ được đút tiếp.

Phó Vũ cười khê, đút cô ăn từng thìa từng thìa một, đến khi thấy đầy bát, anh lại đi xối thêm một bát nữa.

Nam Tầm ăn được nửa bát nữa, lúc thật sự ăn không vào nữa liền lắc đầu, vỗ vỗ bụng phình lên của mình: "No rồi."

Phó Vũ xoa đầu cô, lại gần đặt một nụ hôn lên đôi môi đầy dầu của cô, sau đó thu dọn bát đĩa rồi đi.

Nam Tầm hạnh phúc nằm liệt ở trên giường, thuận tiện tán gẫu với Tiểu Bát: "Phó Vũ thật là một con quý nội trợ tốt, tay nghề nấu ăn đặc biệt hợp khẩu vị của ta."

Hư Không Thứ lập tức chọc phá bong bóng hạnh phúc của cô: "Người đã quên đại nhân quý từng giết chết hai người, còn có một người bị hấn chính thành bệnh thần kinh à?"

Nam Tầm: "... Báo bối à, đang yên đang lành người lại nhắc đến cái này để làm gì?"

Hư Không Thứ hừ một tiếng: "Mặc kệ là thế giới nào, tình cảm không nên động thì người cũng đừng động."

Nam Tầm bị lời nói dọa sợ: "Tiểu Bát, người, người người người có ý gì, người cho rằng ta thích đại nhân quý sao? Chết tiết khẩu vị của người quá nặng rồi, cho dù đàn ông trên thế giới đều chết hết thì ta cũng không thể nào thích anh ta, anh ta là con lệ quý đó! Còn nữa có phải người quên rồi không, suýt nữa thì anh ta đã giết ta rồi?"

Hư Không Thứ lại hừ hừ: "Người biết thì tốt."

Đồ ăn trong nhà đã ăn gần hết, Nam Tầm không thể trông cậy vào một con quý đi mua đồ ăn cho cô, vì thế cô vội về xong đại nhân quý thì mang tiền tự mình đi ra ngoài.

Lúc đi đến cửa, cô thấy Phó Vũ nhìn chăm chăm vào cô, vẫn luôn nhìn chăm chăm.

Nam Tầm bất đắc dĩ than một tiếng, tiến lên ôm cổ anh, chủ động dâng lên một nụ hôn nóng bỏng. Phó Vũ vội vàng ôm chặt cô mà hôn lại.

"Ng Sloan, em đi siêu thị rồi về, nếu anh không có việc gì thì tưới hoa nhỏ cỏ đi." Nam Tầm sờ sờ khuôn mặt đẹp trai của anh nói.

Phó Vũ khẽ cười: "Được, anh ở nhà đợi em."

Nam Tầm ngượng ngùng nói với Tiểu Bát: "Áy da, loại cảm giác cô vợ đang ở nhà chờ chồng về quen thuộc này là thế nào?"

Hư Không Thứ: "... Chồng, người nên rút đi mua đồ đi."

Nam Tầm đi dạo siêu thị một vòng, xe đẩy đã nhét đầy đủ loại thức ăn, cô nhân viên ở quầy thu ngân còn nhìn cô thêm vài lần.

"Tiểu Bát, boss lớn lệ quý thật sự không đi theo sao?" Nam Tầm còn có phần không tin.

Hư Không Thứ: "Thật sự, lần này hẳn không đi theo."

Nam Tầm nghĩ có muốn nhân lúc đại nhân quý không có ở đây mà đi lêu lổng ở chỗ khác hay không, nhưng nghĩ rồi lại nghĩ, vẫn là thôi đi, không thể để đại nhân quý chờ quá lâu, lỡ như then quá hóa giận thì không ổn.

Nam Tầm đang xách túi lớn túi nhỏ đón xe thì một người bất thành linh xông lên từ đằng sau, che miệng cô lại rồi kéo cô đến phía sau.

Về mặt Nam Tầm tối lại, nhắc chân đạp lại về hướng người nọ.

Người phía sau né tránh khó khăn, thấp giọng nói: "Bạch Mạt, là chị!"

Nam Tầm ngẩn ra.

Tô Hàm?

Trên đầu Tô Hàm còn quần dài băng, cổ áo kéo Nam Tầm đến góc khuất, vẻ mặt nặng nề nhìn cô: “Từ khi em rời khỏi trấn nhỏ chị liền đi theo, chị đã quan sát rất lâu, khẳng định chỉ có mình em.”

Nam Tầm hiểu ý cô, gật đầu nói: “Anh ấy không đi theo.”

Về mặt Tô Hàm hơi phức tạp: “Mạt Mạt, là em đã cứu chị và đại sư Vô Trần sao?”

Nam Tầm lại gật đầu, dáng vẻ không hề gì: “Đây vốn là chuyện giữa em và anh ấy, không nên liên lụy đến người khác.”

“Bạch Mạt!” Tô Hàm thấy dáng vẻ này của cô, thương tiếc và tức giận vì cô không đấu tranh nên quát đầy tức giận: “Có phải em điên rồi không, đó chính là một con lệ quỷ! Rốt cuộc em có hiểu hay không, ngay mấy ngày trước, anh ta suýt nữa đã lấy mạng em!”

Nam Tầm trầm nghĩ: Dĩ nhiên tôi biết chứ, nhưng tôi đây không phải còn chưa tiêu trừ giá trị ác niệm của đại nhân quý sao, không thể rời khỏi anh được.

Tô Hàm lấy một túi bột đen và một lá bùa từ trong túi tiền, nhét vào trong tay Nam Tầm, có chút vội vàng mà nói: “Mạt Mạt, em nghe đây, đây là cơ hội cuối cùng. Đại sư Vô Trần đã viên tịch vào đêm qua, trước khi ông đi đã dùng máu trong tim vẽ lá bùa này, còn có túi bột Đào Mộc Tâm nghìn năm này, đối phó lệ quỷ càng có tác dụng.

Em chờ cơ hội cho lệ quỷ kia uống bột Đào Mộc Tâm, lại dán lá bùa vào ngực anh ta, đến lúc đó chắc chắn anh ta sẽ tan thành mây khói. Chị tính rồi, ngày mai dương khí nồng nhất, là cơ hội tốt nhất để ra tay...”

Nam Tầm ngây ngốc tiếp nhận hai loại đồ vật kia, nhìn miếng Tô Hàm khấp khểnh mờ mờ, bỗng hỏi Tiểu Bát: “Người nói xem lần trước Tô Hàm suýt nữa chết trắng cảng, sao cô ấy còn chưa từ bỏ ý định?”

Hư Không Thú nói: “Khí vận từ mà, Thiên Đạo ưu ái, khí vận thêm thân, hầu hết rất khó chết.”

“Mạt Mạt, em nghe hiểu hết lời của chị chưa?”

Nam Tầm vội vàng gật đầu: “Ừm ừm, em hiểu hết rồi.”

Tô Hàm lại lặp lại lời dặn dò thêm mấy lần mới rời khỏi.

Chờ người đi rồi, Nam Tầm ngửi ngửi bột đen trong tay, hơi ghét bỏ mà nhăn nhu: “Thối thật, có phải đại sư Vô Trần cho thêm máu chó mực vào trong hay không?”

Hư Không Thú hơi ngạc nhiên: “Vậy mà người còn biết máu chó mực? Giỏi lắm.”

Nam Tầm hừ một tiếng: “Xem thường ta phải không, ta còn biết Ma Thối Đền đấy. Trên người có ba ngọn lửa dương, một cái ở trên đỉnh đầu, hai cái ở trên bả vai, lúc đi đường ban đêm, nghìn vạn lần không nên quay đầu lại, nếu như bị quỷ thừa cơ thổi tắt ngọn lửa dương, sẽ bị quỷ câu hồn đi.”

Hư Không Thú nghe xong lời này lại có vẻ dăm chiêu.

Nam Tầm nghiền cứu bột đen và lá bùa trong tay một hồi, nghĩ dù sao đây cũng là tâm huyết của đại sư Vô Trần trước khi lâm chung, cứ vứt đi như vậy thì rất đáng tiếc, vì thế liền hỏi Tiểu Bát ở gần đây có chỗ nào có âm khí nặng.

Tiểu Bát chỉ một hẻm nhỏ âm khí khá nặng, Nam Tầm liền rắc bột Đào Mộc Tâm dọc đường, sau đó dán lá bùa kia ở trên đường đi qua.

Đến khi làm xong tất cả, Nam Tầm vỗ vỗ tay mình, tiếp tục xách theo mấy túi đồ ăn lên đường.

Còn chưa đến nhà củ họ Phó, từ xa Nam Tầm đã thấy người đứng ở cửa.

Phó Vũ ra đón từ sau cửa, chủ động tiếp nhận đồ trong tay cô, nhưng anh vẫn đứng rất lâu mà không hề nhúc nhích.

Đôi mắt anh không xê dịch mà nhìn chằm chằm Nam Tầm, dường như đáy mắt có thứ gì đó đang điên cuồng tụ lại.

Nam Tầm hỏi: “Phó Vũ, anh sao vậy?”

Phó Vũ không nói gì, trực tiếp hành động vác cô lên, xoay người, lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyen: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Chết trắng cảng, nhân quỷ thù đồ*

(*) Nhân quỷ thù đồ: Người và quỷ không thể chung một con đường

Edit: PaduC/ Beta: Norah

"Đờ mờ Tiểu Bát, đại nhân quý bị cái gì kích thích à, sao ban ngày ban mặt còn muốn áp chảo bánh nướng hả?" Nam Tầm cá kinh nói.

Tiểu Bát bỏ một tiếng: "Trong lúc hoảng hốt ta nhớ ra, tuy rằng đại nhân quý không đi theo người, nhưng tiểu quý trong bán kính mấy trăm dặm đều bị hấn điều động. Người đã làm gì, tiểu quý khẳng định sớm bẩm báo cho đại nhân quý rồi."

Nam Tầm...

Thật nghĩ mà sợ. Nếu cô mang lá bùa kia và bột Đào Mộc Tâm về, nghênh đón cô có phải là lửa giận của boss lớn lệ quỷ?

Nói không chừng dưới con nóng giận anh sẽ ăn cô luôn, là cái loại ăn thật kia.

Lần này, Phó Vũ áp chảo bánh nướng thật hưng phấn, Nam Tầm thể nghiệm sâu sắc một phen cảm giác linh hồn thiếu chút nữa lìa khỏi xác.

Từ sau ngày đó, con quỷ nào đó biết ăn mặn đã không thể ngăn cản. Con quỷ này khinh người quá đáng, hờch lếch liền dè Nam Tầm áp chảo bánh nướng.

Con quỷ này còn đọc nhiều sách vở, tình thông chín chín tám mươi mốt tư thế, mỗi ngày không bao giờ lặp lại tư thế nào.

Cứ như vậy qua gần một tháng, một ngày Nam Tầm soi gương đột nhiên sợ hết hồn.

"Đờ mờ trong gương là ai vậy, sao sắc mặt lại trắng bệch như quỷ thể kia?"

Hư Không Thú: "Nhân quỷ thù đồ, người cho rằng đây chỉ là tiểu thuyết tùy tiện viết sao? Người cùng con quỷ này, hơn nữa còn là con lệ quỷ cả ngày lăn lộn không tiết tháo, dương khí trên người người sắp bị hấn hút sạch rồi. Cũng may giá trị ác niệm chỉ còn sót lại 1 điểm cuối cùng."

Nam Tầm nhìn khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy trong gương, bỗng hỏi: "Phó Vũ có biết chuyện này không?"

Hư Không Thú nói: "Theo lý thuyết thì hẳn là biết, nhưng may mà bản thân thú thông minh, đã sớm làm pháp thuật che mắt. Ở trong mắt hắn, người vẫn là một bộ dáng dấp sắc mặt hồng hào, khả khả, có thể gần đây hắn đã quên chuyện quỷ sẽ hút dương khí."

Nam Tầm nhếch khóe môi, cô sợ nó mặt mình, hỏi: "Sau khi nhiệm vụ lần này hoàn thành, ta có thời gian ngưng lại bao lâu?"

Hư Không Thủ: "Thế giới trước ngưng lại quá lâu, thế giới này cũng vì sai lầm của ta mà ngưng lại đến mấy năm. Vì vậy một khi hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta nhất định phải mau rời đi."

Nam Tầm à lên, sau đó quay đầu về gương, gương mặt trắng bệch được cô trang điểm có mấy phần hồng hào.

Hư Không Thủ không rõ: "Người làm gì vậy? Phó Vũ cũng không nhìn được sắc mặt người tái nhợt."

"Ta muốn hẹn hò với Phó Vũ một lần cuối cùng."

Ngày đó, suốt hành trình Phó Vũ như mớ cờ trong bụng, Mạt Mạt lại hẹn hò với anh.

Một người một quý đi chơi tàu lượn siêu tốc và phi thuyền vũ trụ, rít gào một đường. Buổi tối hai người xem phim điện ảnh, Nam Tầm cùng những người khác khóc lớn hu hu. Phó Vũ có chút bất đắc dĩ, vỗ đầu cô âu yếm, lặng lẽ an ủi cô.

Trở lại nhà cũ, cửa vừa mở ra, Nam Tầm liền nhiệt tình đến không giống bình thường, cả người nhảy bật lên treo trên người đại nhân quý như bạch tuộc, ôm đầu của anh bắt đầu gặm.

Nam Tầm nhiệt tình khiến Phó Vũ gần như không chống đỡ được, một đường ôm cô tiến vào tổ ấm tình yêu của hai người.

Cái kia thiên lời dẫn ra địa hỏa, cái kia kịch liệt a, giường suýt chút nữa sụp mất.

Giọng Hư Không Thủ bỗng vang lên ở giây phút nào đó: "Thân ái, nói trước nhé, ta đã che chắn giác quan, không nghe cũng không thấy gì cả. Ta chỉ đến truyền lời ha, giá trị ác niệm của đại boss lệ quý đã tiêu trừ toàn bộ, nhiệm vụ hoàn thành! Bây giờ cho người hai tiếng đồng hồ ngưng lại. Thời gian vừa đến, chúng ta lập tức rời đi."

Nam Tầm và đại nhân quý đang cho yêu tinh đánh nhau, đang đánh tới cao trào, nghe được câu này thiếu chút nữa té chống vó từ trên đỉnh mây.

Nam Tầm ôm chặt Phó Vũ, càng nhiệt tình hơn, yêu tinh đánh nhau càng kịch liệt càng đặc sắc hơn vừa nãy, các loại chiêu thức luân phiên trình diễn.

Đại Nam Tầm dẫn vật mình thành bãi bùn, có mùi vui trong ngực Phó Vũ, đầu chà sát cằm anh, nói có chút mệt mỏi: "Phó Vũ, em buồn ngủ, muốn ngủ một lúc."

Đôi mắt Phó Vũ chưa đầy tình cảm dịu dàng, anh cười cười, cúi đầu hôn trán cô: "Được, anh ngủ cùng em."

Quý quái không cần ngủ, nhưng giờ khắc này hai tay anh bao lấy Nam Tầm vào trong ngực, cảm chống lên đầu cô, nhắm hai mắt lại như cô.

Ngay giây phút anh nhắm mắt lại đó, linh hồn Nam Tầm bị Tiểu Bát rút ra từ trong cơ thể.

Cô nhìn chính mình trong ngực người đàn ông, sắc mặt thậm chí còn trắng xám hơn anh, cả người đầy từ khí âm u, nhìn qua dù có hơi xấu, nhưng khiến người ta có cảm giác rất thanh thản.

"Được rồi, đừng nhìn, chúng ta đi thôi." Trong đầu bỗng vang lên tiếng của Hư Không Thủ.

Nam Tầm hít một hơi, hỏi: "Nếu Phó Vũ tình lại thấy ta không còn hơi thở, còn bởi vì bị anh ấy hút hết dương khí mà chết, anh ấy có thể suy sụp đến muốn chết hay không?"

Hư Không Thủ ha ha nói: "Nói đùa à, người chết một lần làm sao có thể chết lại? Hơn nữa người nghĩ nhiều rồi, lúc trước khi chưa có được người, không phải hẳn muốn giết chết người luyện thành con rối làm bạn hấn sao, bây giờ cũng coi như thực hiện nguyện vọng ban đầu của hấn rồi."

Nam Tầm ồ một tiếng: "... Vậy đi thôi."

Linh hồn Nam Tầm dần trở nên vận vạo, mắt thấy sắp rời đi thế giới này, đại nhân quý đang nhắm mắt đột nhiên nhận ra cái gì, bỗng mở mắt ra, một đôi mắt màu đen đã biến thành đỏ đậm như máu! Sát khí trong đôi mắt tàn ra bốn phía, nhìn chằm chằm phương hướng của cô.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, cặp mắt kia lại khôi phục bình thường. Người nọ bối rối một lúc, sau đó ôm lấy người trong ngực, tiếp tục nhắm hai mắt lại, ngủ thật yên ổn.

Nam Tầm bị dọa nhảy một cái, nhưng còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, ngay lập tức mắt cô tối sầm lại, rồi đi thế giới này.

Lúc mở mắt lần nữa, đầu óc Nam Tầm hơi mờ mịt. Vừa nãy có phải ảo giác của cô hay không, sao cô lại thấy hình như chính mình nhìn thấy được một đôi mắt đỏ ngòm?

Nhưng Nam Tầm rất nhanh đã không có hơi sức nghĩ chuyện khác, bởi cô nhận ra mình bị người ôm trong ngực.

Người ôm cô khá mạnh tay, tư thế cũng không đúng, làm cho cô không hít thở được.

Nam Tầm cố ngira đầu ra một cách khó khăn, ngẩng đầu ngắm, sờ sờ, gương mặt thật lớn đang lác trước mắt cô. Dưới sự kinh hãi, Nam Tầm giờ tay tát một cái vào gương mặt to kia.

Bộp bộp, tiếng vang có hơi nhỏ, còn giòn tan..

Nam Tầm hơi ngẩn ra.

Cô giờ tay đè trước mặt ngắm thật lâu, thịt thịt, nho nhỏ, trắng nõn mịn màng.

Nam Tầm đen cả mặt, vội hô hoán Hư Không Thủ trong lòng: "Tiểu Bát, không phải người nên giải thích với ta chuyện gì thế này sao?"

Hư Không Thủ nói rất vui sướng: "Không phải gia vị thỏa mãn yêu cầu của người sao. Người nói người muốn thân phận sinh trong gia đình giàu có, còn muốn liên hệ máu mủ với mục tiêu công lược, ày, bây giờ như thế đó. Trong nhà cha người Lệ Sâm có rất nhiều tiền, thật đấy. Tổ tiên nguyên gốc làm xã hội đen, sau đó đến đời ông nội thì tẩy trắng sạch sẽ, rồi lập ra tập đoàn Lệ thị trâu bò, liên quan đến các ngành nghề như nhà đất, giải trí, ăn uống, vận tải, không thể trâu bò hơn. Sau này người có thể ăn ngon mặc đẹp rồi."

Nam Tầm: "Mục tiêu công lược là..."

Hư không Thủ: "Cha người, cực kỳ đẹp trai!"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vài Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 68: Thế giới 3, Cục cứng bảo bối của tổng giám đốc xã hội đen

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Nam Tầm ồ một tiếng: "Tiểu Bát người thật là có tâm, nhưng vì sao người đưa ta đến lúc còn nhỏ như vậy, đưa thẳng đến lúc trưởng thành rồi tiến công chiếm đóng mục tiêu không được sao?"

Hư Không Thủ nói: "Người ngốc à, tình thân lại không giống với tình yêu. Nếu người muốn dùng tình thân cảm hóa đại boss bụng da hiểm độc thì chắc chắn phải bắt đầu từ nhỏ, bây giờ một tuổi, thật đúng thời điểm"

Nam Tầm cảm thấy rất có lý.

Cô cố gắng rướn cổ lên quan sát người phụ nữ đang ôm cô, hoặc là nói cô gái thì càng chính xác hơn, bộ dạng rất xinh đẹp, buộc bím tóc đuôi ngựa lớn, nhìn cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi.

Nam Tầm hơi tò mò hỏi: "Tiểu Bát, cô gái này là ——"

"Mẹ người." Hư Không Thủ trả lời thật nhanh.

Nam Tầm: "Ta hỏi người đang hoảng, sao người lại mắng người?"

Hư Không Thủ: "Không có mắng người mà, cô nàng là mẹ của người."

Nam Tầm...

"Bảo bối, người có chắc không có nói đùa chứ? Nhìn cô gái này cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi, vậy mười bốn mười lăm tuổi cô ấy đã mang thai ta rồi sao?"

Hư Không Thủ bắt đầu giải thích: "Năm nay mẹ người mười bảy tuổi, cha người còn nhỏ hơn nha, mười bốn tuổi."

Nam Tầm cảm thấy có thể tam quan* của mình tan nát cả rồi. Nếu như cô không hiểu sai ý của Tiểu Bát thì, mục tiêu boss lớn phản diện cần tiến công chiếm đóng lần này thân là bà của cô, lúc mười hai tuổi đã làm lớn bụng phụ nữ, còn có cô nữa?

*Tam quan: nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan. Quan - quan điểm

Chết tiệt, quả thực không phải người mà!

Hư Không Thủ tiếp tục giải thích: "Không phải cha người là đại boss phản diện sao, trưởng thành sớm là điều rất bình thường. Lúc cha người mười hai tuổi đã lên lớp 9, thành bạn cùng lớp với mẹ người. Mẹ người là hoa hậu giành đường, chủ động quyền rũ cha người, kết quả cha người quá cao ngạo lạnh lùng, cô ta dùng hết tất cả vốn liếng cũng không quyến rũ được. Sau đó vào một đêm nguyệt hắc phong cao, mẹ người chuốc cha người say, cưỡng ép hân, rồi thành chuyện tốt. Sau đó bụng càng ngày càng lớn, một mình bỏ học, lén lút sinh người ra, bây giờ đang ôm người đứng ở trước vài mẫu biệt thự của nhà họ Lê."

Sau khi Nam Tầm nghe được trọng điểm, cả người cô đều thấy không khỏe.

Chết tiệt lá gan của cô nàng này cũng quá lớn rồi, còn dám cưỡng bức boss lớn phản diện giá trị ác niệm 100 cơ đấy!

Hư Không Thủ: "Giá trị con người của cha người quá mê người, bao nhiêu người phụ nữ thầm ngấp nghé cha người, nhưng cuối cùng người hoàn thành chuyện này chỉ có cái cô đang ôm người, người ta rất lợi hại đó."

Nam Tầm ngậm đưng thẳng ngón cái, không ngờ được không ngờ được, cũng có lúc boss lớn phản diện lợi hại như vậy lại bị tính kẻ.

Có điều Nam Tầm nghĩ lại, thấy không ổn, đứa trẻ được sinh ra dưới loại tình huống cưỡng ép này tuyệt đối không làm người yêu thích nha, cô có thể thuận lợi bước vào làm thiên kim tiểu thư nhà họ Lê hay không thì vẫn là một vấn đề lớn đấy.

Hư Không Thủ biết điều cô lo lắng thì lập tức nói: "Yên tâm đi, cuối cùng nguyên chủ được vào nhà họ Lê, bởi vì ông Lê không cho phép con cháu nhà họ Lê lưu lạc bên ngoài. Nhưng mà nguyên chủ của cơ thể này của người quá biết gây chuyện, cả ngày sống phóng túng còn cưỡng ép con trai nhà lành, hơn nữa lão cha phong lưu kia của người lại sinh một ô em trai em gái cho cô ấy. Một ô nhóc con này được cha người nuôi thả, không có con chim nào tốt, tất cả đều nhìn chăm chăm cô ấy như sói như hổ, cùng nhau hợp sức đối phó một mình cô ấy. Sau đó càng ngày cô ấy càng gây chuyện, cuối cùng tự đưa bản thân vào chỗ chết."

Khỏe miệng Nam Tầm giật giật, sao cô cảm thấy cô gặp phải một người ba ngựa được.

Một ô nhóc con? Thật mẹ nó rất có năng lực sinh nhi.

Bỗng nhiên Nam Tầm hơi khó hiểu: "Nguyên chủ là một cô bé trong nhà, mấy đứa oắt con kia nhìn chăm chăm cô ấy để làm gì?"

Hư Không Thủ giải thích: "Ông Lê đời trước, cũng chính là ông nội của Lê Sâm, hồi đó chính là mẹ ông ấy quản lý gia đình. Nhà họ Lê chi xem dòng chính không xem nam nữ, nếu như nguyên chủ thật sự có bản lĩnh, vậy thì rất có thể tập đoàn Lê thị sẽ được giao cho cô ấy."

Khó trách.

Cô gái ôm cô đứng yên thật lâu ở cổng, chờ mãi đến khi một chiếc xe sang trọng bán mở rộng lái đến từ phía xa.

Cô gái ôm cô lập tức chặn trước chiếc xe màu đen kia.

Xe từ từ ngừng lại, một người đàn ông mặc đồ Tây đi xuống từ trên xe, bộ dạng vô cùng cao lớn.

Nam Tầm rướn cổ lên ngó, có vài phần ghét bỏ mà nói: "Bộ dạng ba ta cũng quá cường tráng rồi, còn là một chữ Quốc (mặt vuông) nữa chứ, sau khi lớn lên có phải ta cũng có bộ dạng cường tráng như vậy?"

Hư Không Thủ: "Đồ ngốc, vừa mới nói cha người mới mười bốn tuổi, đây chỉ là vệ sĩ."

Vệ sĩ áo đen ngẩng đại tam tho (*) đã đi đến xách người mẹ tâm cơ của cô lên ném sang một bên.

(*) Ngủ đại tam tho: chỉ những người có vóc dáng tráng kiện cao to. Ngủ đại: hai bàn tay lớn, hai bàn chân lớn, đầu lớn. Tam tho: bắp chân thô, eo thô, cổ thô. [Nguồn: bachhoaac.wordpress.com]

Người mẹ tâm cơ của cô ngã trên mặt đất, khóc lớn hướng về phía bên trong xe: "Lê Sâm, em là Nhu Nhu, đứa nhỏ trong ngực em là của anh, anh còn nhớ rõ tối hôm đó không..."

Lúc này, cửa xe được mở ra, hai người một trước một sau đi xuống từ trên xe. Người đàn ông đi đầu có vẻ hơn năm mươi tuổi, là một ông bác đẹp trai, mà bên cạnh ông...

Nam Tầm có gắng cúi xuống thấp cổ, rất không dễ dàng mới nhìn rõ bộ dạng của người nọ, trong lòng bị làm cho sững sờ hồi lâu trước vẻ đẹp này.

Một tiểu thớt tươi vô cùng đẹp trai.

Khuôn mặt người nọ còn chưa mất hết vẻ trẻ con, nhưng đã có thể nhìn thấy đường nét khuôn mặt đẹp trai cool ngầu, sống mũi vô cùng thẳng, ánh mắt hơi lạnh, rất hấp thụ, môi hơi mỏng, càng nhìn có vẻ lạnh lùng vô tình.

Tuy là mặt còn chưa phát triển hoàn toàn, nhưng đồ Tây cắt may vừa người sang quý làm anh nhìn có vẻ càng trưởng thành chừng chạc không hợp tuổi, khiến người khác không hiểu sao có loại cảm giác bị đe dọa.

Còn có dáng người anh cao, bây giờ mới mười bốn tuổi mà đã cao 1m76, sau này lớn hơn thì còn cao đến đâu.

Nam Tầm nhìn lên chốc lát khiến cái cổ hơi mỏi, còn hơi buồn ngủ, không nhận được mà ngáp một cái.

Lê Sâm vốn lạnh lùng bề ngoài nhìn đáng vẻ người phụ nữ nhếch nhác, nhưng khi nhìn thấy em bé trong ngực cô ả, cũng chính là Nam Tầm lại bỗng ngẩn ra một lúc.

Nam Tầm phun bong bóng nước trong miệng mà đối mặt với anh, sau đó cười đến sáng lạn, đôi mắt đen như mực hip thành một đường chỉ nhỏ, còn vẫy vẫy móng vuốt nhỏ bụ bẫm với anh.

"Lê Sâm, đây là chuyện gì?" Ông bác đẹp trai bên cạnh người thiếu niên lạnh lùng xem xét Nam Tầm và người phụ nữ ôm cô.

Tầm mắt thiếu niên khẽ động, bỗng mỉm môi, vẻ mặt hơi hững hờ nói: "Thời trẻ phong lưu rước lấy nợ họ đạo, chỉ là con không biết người phụ nữ này lại dám lén lút có con sau lưng con."

Lời này của thiếu niên làm cho ông bác đẹp trai nộ nư cười: "Bây giờ con mới mười bốn tuổi, ba xem đứa bé này còn chưa đến một tuổi. Nhóc con, con đã lợi hại hơn ông đây nhiều rồi, mười hai tuổi đã dám làm phụ nữ."

Nam Tầm nghe xong lời này, miệng nhỏ lặng lẽ giật giật, loại giọng điệu tự hào này là có chuyện gì? Nhỏ như vậy đã làm phụ nữ rất giỏi sao?

Đờ mò, tam quan của hai cha con này đều mẹ nó có vấn đề!

Ánh mắt ông bác đẹp trai dừng ở trên người Nam Tầm.

Nam Tầm vội vàng vẫy vẫy móng vuốt mập mập nhỏ với ông.

Sau đó ông bác đẹp trai liền lên tiếng: "Đứa nhỏ ở lại, dù sao cũng là con cháu nhà họ Lê ta. Về phần người phụ nữ này, nhà họ Lê ta tuyệt đối không cho phép loại đàn bà tự cho là thông minh này vào cửa."

Nói xong ông lấy ra một tấm chỉ phiếu trắng ném đến trước mặt cô nàng: "Cầm cái này rồi rời đi đi."

Nam Tầm tình huống thấy mặt cô ả ôm cô thoáng sáng rực lên, nhưng lại nhanh chóng ảm đi, khốc thút thít nói: "Ông Lê, con thật sự yêu Lê Sâm, không thì con đã không trăm cay nghìn đắng sinh đứa nhỏ này ra, con..."

Về mặt ông bác đẹp trai tối lại: "Tôi không muốn lặp lại lời nói lần thứ hai, cầm chỉ phiếu này biến đi, hoặc là không nhận được gì mà cứ đi."

Sau đó người mẹ tâm cơ của cô cân nhắc hết lần này đến lần khác, liền bỏ lại Nam Tầm mà đi rồi, đương nhiên, cô à lấy tờ chi phiếu trên mặt đất kia vô cùng dứt khoát.

Nam Tầm...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Thật buồn, ta là món đồ Chơi yêu thích của anh ta

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Nam Tầm đứng lẻ loi trên mặt đất, đôi mắt đen lúng liếng nhìn một già một trẻ trước mặt. Cô đoán chừng Lệ Sâm là con hiếm muộn của ông Lệ, bọn họ đều trông thật đẹp trai, một bác đẹp trai, một anh đẹp trai.

Anh đẹp trai đi tới, động tác bề cô lên có chút vụng về.

"Anh, anh..." Tiểu Nam Tầm quơ móng vuốt nhỏ, mồm miệng kêu không rõ, sau đó bẹp một ngum trên mặt tiểu thịt tươi, nước miếng dính đầy mặt anh.

Thiếu niên Lệ Sâm mỉm môi không nói lời nào, nhưng ánh mắt vốn lạnh lùng của anh trở nên mềm mại hơn chút, sửa đứng cho cô: "Gọi ba."

Bác đẹp trai hơi kinh ngạc nhìn chằm chằm con trai mình, ông chưa từng thấy con trai có vẻ mặt dịu dàng như thế, chẳng lẽ thật là cha con liền tâm?

"Ba ba..." Nam Tầm vừa kêu vừa thổi bong bóng, bàn tay nhỏ bé vỗ bộp một cái vào mặt anh.

Móng vuốt nhỏ bụ bẫm, mềm nhũn, đánh trên mặt không đau chút nào.

Lệ Sâm không có biểu cảm gì. Anh duỗi một đầu ngón tay, chọc chọc gò má trắng trẻo non nớt căng phồng của Nam Tầm, chọc một hồi lại một hồi, sau đó bình luận một chữ: "Mềm."

Nam Tầm...

Nam Tầm căng khuôn mặt nhỏ nhắn, làm như không thấy cái tay liên tục chọc mặt cô.

Chọc, còn chọc!

Mẹ nó tôi cũng không phải bánh bao trắng, cứ chọc như vậy vui lắm hả?

Lại chọc nữa tôi cần chết anh.

Lệ Sâm ôm bé gái lên xe, xe bắt đầu lăn bánh tiến vào cổng, đi dọc đường lớn điển trang một lúc lâu mới dừng lại.

Nam Tầm đi ra từ trong xe, đôi mắt đen bóng suýt chút nữa bị kiến trúc trước mặt lóa mù.

Căn biệt thự to như lâu đài này chính là nhà họ Lệ?

Ờo cmm mờ, quá xa hoa!

Ngoài cửa biệt thự có hai hàng vệ sĩ áo đen cao to khỏe mạnh đang đứng, vừa nhìn thấy Lệ Sâm và ông Lệ, họ đồng loạt khom lưng 90 độ: "Chào ông chủ, chào cậu chủ."

Ít ra Ông Lệ còn ừ một tiếng, nhưng Lệ Sâm vẫn lạnh mặt ôm bé gái trong ngực đi thẳng vào cửa chính.

"Ông chủ, trong ngực cậu chủ là..." Quân gia già họ Vương nhìn về phía ông Lệ.

Ông Lệ cười ha ha: "Đây là con gái mới của con trai tôi, cháu gái tôi."

Lúc còn trẻ ông Lệ đi theo cha ông gặp qua không ít gió tanh mưa máu, có thể là dính quá nhiều máu, nên vẫn luôn không có con. Mãi đến tận bốn mươi tuổi ông mới có Lệ Sâm, sau đó trực tiếp bồi dưỡng anh thành người nối nghiệp. Lệ Sâm cũng không phụ kỳ vọng của cha, tuổi còn trẻ đã tiếp nhận vai phần sản nghiệp của ông, chỉ là quá ồng cụ non.

Đương nhiên ông Lệ hy vọng con cháu đầy đàn, vì vậy con trai mới mười bốn tuổi đã có con gái một tuổi, ông không hề tức giận chút nào, trái lại cực kỳ vui vẻ.

Cứ theo đà này, ngày sau nhà họ Lệ nhất định sẽ con cháu đầy sảnh đường.

Nam Tầm mở to đôi mắt tròn vo, nỗ lực đánh giá thiếu niên đang ôm cô, sau đó bàn tay nhỏ đập đập trên mặt anh.

Tiếng Hư Không Thú đột nhiên vang lên: "Thần ái, cơ thể người chỉ bị nhỏ đi, chẳng lẽ trí thông minh cũng bị ảnh hưởng?"

Nam Tầm "... Ta chỉ muốn nhân lúc này đánh anh ta thêm mấy cái, sau này chờ anh ta hắc hóa ta sẽ không còn cơ hội đánh nữa."

Hư Không Thú khá kinh ngạc: "Làm sao người biết giá trị hắc hóa của Tiểu Lệ Sâm còn chưa tới 100? Giá trị hắc hóa của Tiểu Lệ Sâm bây giờ mới có 40, còn chưa biến thái."

Nam Tầm "Hắc hóa hoàn toàn rồi thì sao có thể lộ ra ánh mắt kiểu này với ta. Thật không hổ là người vừa làm ba, trong lạnh lùng xen lẫn dịu dàng thật là quyến rũ chết người."

Lệ Sâm dặn dò một câu, rất nhanh đã có người lim sếp xếp một căn phòng công chúa đẹp đẽ.

Trong phòng công chúa bày đầy gối bông lông mềm như nhung, quả thực sắp thành thế giới động vật, còn có cái gì mà tã giấy, sữa bột, quần áo cỡ nhỏ, mỗi một cỡ đều chuẩn bị hơn trăm bộ.

Cùng ngày Tiểu Nam Tầm còn có thêm một tên mới: Lệ Tiểu Nam.

Nam Tầm còn rất thích, bởi vì trong đó có một chữ Nam.

Sau đó không lâu, tin tức được truyền ra, bất kể là người trong vòng luân quần hay ở ngoài vòng đều biết cậu chủ nhà họ Lệ có một đứa con gái.

Lệ Sâm mới mười bốn tuổi còn là một thiếu niên, từ lần đầu tiên nhìn thấy Lệ Tiểu Nam đã cực kỳ thích cô. Lệ Sâm bị gọi là tiểu diêm vương mặt lạnh từ đây tràn lan tình thương của cha, thẳng cấp thành vú em siêu cấp, mấy năm liền tiếp đều không hề ra vào chốn mua vui.

Nam Tầm thì mỗi ngày trải qua cuộc sống quần áo tới dưới tay, com tói há mồm, thuận tiện bán manh*, cứ như vậy trôi qua bốn năm. Năm tuổi, Tiểu Nam Tầm đã lớn lên như được đúc từ ngọc, quả thực là người gặp người thích.

*Manh: xuất phát từ Moe trong tiếng Nhật, nghĩa là dễ thương. Bán manh có nghĩa là cố tỏ vẻ dễ thương.

"Tiểu Bát à, giá trị ác niệm bao nhiêu rồi?" Nam Tầm chống đầu nhỏ, vẻ mặt u buồn nhìn truyện tranh cho thiếu nhi.

Giọng Hư Không Thú hơi ỉu xìu: "Rõ ràng Lệ Sâm cưng người như cưng trứng, vì cái lông gì mà giá trị ác niệm không giảm chút nào đây, vẫn là 100, tức chết già rồi!"

Nam Tầm cảm thấy kỳ quái hỏi: "Người nói ba ta còn trẻ tuổi, làm sao có giá trị ác niệm 100 chứ, chẳng lẽ lúc còn bé trải qua chuyện gì?"

Hư Không Thú ừ một tiếng: "Người biết lúc cha người cầm súng là mấy tuổi không? Là năm tuổi!"

Có một lần kẻ thù của nhà họ Lệ bắt cóc cha người. Kết quả trên đường bắt cóc, cha người nhân lúc đối phương không chú ý, trực tiếp móc một khẩu súng từ túi quần, pằng pằng vài tiếng đã tiễn người đi rồi. Buồn cười mấy người

kia... Bọn bất cóc kia còn tưởng súng đây là súng đồ chơi, cũng chẳng thèm trốn, hừ ~"

Nam Tầm...

"Trước đây còn không hiểu, bây giờ ta cũng coi như rõ rồi. Cái gì mà Lê Sâm tràn lan tình thương của cha, ha ha, thực ra anh ta chính là coi ta như món đồ chơi yêu thích vậy."

Nam Tầm càng nghĩ càng thấy bản thân là món đồ chơi cao cấp biết nhảy biết cười mà Lê Sâm nuôi.

Lê Sâm quá già dặn, anh không có thời thơ ấu, không biết đồ chơi là vật gì. Vì vậy sự xuất hiện của Nam Tầm đã bổ khuyết thời thơ ấu anh thiếu hụt.

Nam Tầm hít một hơi, có chút chút buồn bã: "Thực sự là ta đã phí bốn năm rồi, bốn năm nay ta lại như kẻ ngu si bị anh ta chơi đùa..."

Hư Không Thú suy nghĩ một hồi, đề nghị: "Không bằng chúng ta xuyên thẳng đến mười năm sau?"

Nam Tầm "Có ích gì à? Bây giờ anh ta coi ta như món đồ chơi yêu thích, lẽ nào mười năm sau sẽ khác?"

Hư Không Thú ngẫm lại cũng đúng, đột nhiên giọng điệu nó cá kình: "Đờ mờ, nhất định không thể phui mông một cái đi thẳng đến mười năm sau! Nếu như chúng ta đi rồi, ai tới ngăn cản ba phong lưu của người tạo một ổ anh chị em?"

Ta cảnh cáo người nha, nếu người muốn dùng tình thân độ hóa đại boss, thì chắc chắn không thể để bất luận kẻ nào làm phản tán sự chú ý của Lê Sâm, vì vậy người phải ngăn cản một ổ anh chị em sinh ra!"

Nam Tầm nghe xong lời này chợt cảm thấy nghẹn lòng, nếu giá trị ác niệm của Lê Sâm không giảm đi, chẳng phải cô phải phí thời gian đến lúc Lê Sâm không thể tạo trẻ con?

Hư Không Thú cũng cân nhắc đến điều này: "À, chúng ta cứ chờ đến khi người mười tám tuổi đi. Nếu nhiều năm như vậy, người làm con gái duy nhất của hắn cũng không thể tiêu trừ giá trị ác niệm của hắn, vậy chúng ta nhân lúc còn sớm chạy lấy người đi."

Nam Tầm "Bảo bối, ta bỗng thấy thật hối hận nha. Dùng tình thân độ hóa boss lớn vốn phải bồi dưỡng tình cảm sâu nặng trước, sau đó mới có thể độ hóa anh ta, thế giới này nhất định sẽ phí rất nhiều năm"

Hư Không Thú nói: "Ngoan, người biết là tốt rồi. Thế giới sau chúng ta vẫn nên ngoan ngoãn dùng thân thể tình lọc đại boss đi."

Nam Tầm...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xìên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Không bán, vậy ba hôn một cái đi

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Hiện tại, ba Lê Sâm đã mười tám tuổi, vừa mới tốt nghiệp đại học trâu bò nhất cả nước, còn là vừa đi học vừa làm CEO của tập đoàn Lê thị. Nam Tầm thấy anh quả thực không giống con người, mà là yêu quái.

Ba Lê Sâm mười tám tuổi đẹp trai vô đối, cơ thể có cơ bụng tám múi, vóc người cũng vô cùng đẹp.

Ba đẹp trai tám rưỡi xong thì quần khăn tắm ngang hông đi ra, sau đó bế Tiểu Nam Tầm lên, thuần thực lột sạch cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Tầm tối lại, xấu hổ và giận dữ mà gầy dựa muốn thoát khỏi bàn tay anh: "Ba, người ta đã năm tuổi rồi, muốn tự mình tắm."

Lê Sâm hơi nhướng mày: "Cục cưng, con muốn tự tắm thật sao?" Nói xong, xem xét đôi tay đôi chân nhỏ bé của Nam Tầm.

Nam Tầm bĩu môi nhỏ nhen mà hồng hào, không nhéo: "Người ta lớn rồi, đã biết ngược ngược xấu hổ."

Nhưng kháng nghị không có hiệu quả, Lê Sâm vẫn giống như thường ngày, ôm Nam Tầm đến thẳng bồn nhỏ của cô, tự mình lau cơ thể cô.

Nam Tầm "Tiểu Bát, xấu hổ quá đi. Ta đã lớn như vậy rồi, biến thái chết tiệt này lại vẫn muốn tắm cho ta."

Hư Không Thú ừ một tiếng: "Năm tuổi, thật là lớn đó."

Nam Tầm...

Nam Tầm bỗng cam chịu, mặc sức hưởng thụ phục vụ thân mật từ boss lớn.

"Ba, móng chân của con quá dài, ba nên cắt cho con nha." Nam Tầm giờ bàn chân nhỏ ướt đầm của mình lên vươn đến bờ môi anh, ngón cái mượt mà đưa qua đưa lại ở trước mặt anh, cho anh xem móng chân của mình.

Lê Sâm thoáng nhìn cô, lấy khăn lông khô lau bàn chân cho cô, sau đó gãi gãi lòng bàn chân nhỏ kia: "Được, lau khô bàn chân của cục cưng trước, rồi ba sẽ cắt móng chân cho con ngay."

Nam Tầm đảo đôi mắt to đen láy, hỏi: "Ba, bàn chân của con có thú vị không?"

Lê Sâm hơi nhướng mày: "Không thú vị, ba vừa mới dùng xà phòng thơm rửa cho cục cưng rồi."

Nam Tầm chu môi, nũng nịu nói: "Nếu như không bán, vậy ba hôn một cái đi."

Ba Lê Sâm cảm đôi chân trần kia, thoáng dừng, sau đó liền thực sự nâng đến bên môi hôn một cái.

Nam Tầm...

Nam Tầm có cảm giác thành tựu khó tả. Ai bảo anh không giảm giá trị ác niệm cho tôi, xem tôi dày vò chết anh!

Sau khi tắm rửa xong lại cắt móng chân xong, Lê Sâm dùng khăn tắm bọc cơ thể nhỏ bé trắng nõn của Nam Tầm lại, búng lên trán cô một cái: "Nghịch ngợm"

Nam Tầm hít một hơi, làm bộ nói: "Ba, ba gồ đau con rồi."

Lê Sâm liếc nhìn cô, ôm cô lên giường, sau đó cũng nằm xuống bên cạnh.

Đứng, là cùng giường.

Nam Tầm ngại ngùng nói ra, từ một tuổi đến năm tuổi, Lê Sâm biến thái đều cùng giường chung gối với cô.

Nam Tầm nghĩ ngờ đối phương coi cô như gối ôm đi động.

"Ba, ba, ba nên kể chuyện cổ tích cho con rồi." Nam Tầm lấy ra mười quyển truyện cổ tích từ trong ngăn kéo, đưa đến trước mặt Lê Sâm.

Lê Sâm cầm lấy một xấp truyện con gái che trước mặt mình, rút ra quyển truyện con vật xấu xí và thiên nga trắng, giọng nói lạnh lạnh cứng ngắt trực tiếp bắt đầu kể chuyện: "Ngày xưa ngày xưa có con..."

Giương mặt Nam Tầm suy sụp ngay lập tức: "Ba, ba đã kể câu chuyện này không dưới 50 lần rồi."

Lệ Sâm ngừng một lát, trực tiếp đổi một quyển truyện khác.

Lúc này Nam Tầm mới hài lòng, đưa bàn chân nhỏ bé vrom đến cơ bụng tám múi của anh, tay nhỏ lần mò yết hầu anh, thỏa mãn mà ngủ.

Vừa ngủ đã ngủ đến sáng, Nam Tầm ngồi dậy, về mặt mờ mịt nhìn vị trí còn ẩm ở bên cạnh.

Ba Lệ Sâm đâu?

Đang mờ mịt thì một bóng người đã che phủ cô.

Lệ Sâm sờ sờ hai cọng tóc ngổ trên đầu cô, mặc cho cô vấy công chúa trắng điểm tuyết hoa hồng nhạt.

Nam Tầm xoay một vòng trước gương, nhìn cô bé như được đúc từ ngọc trong gương, vô cùng vừa ý.

"Ba, ba, ba buộc hai bím tóc công chúa cho con đi." Nam Tầm trực tiếp đưa lược đến trước mặt Lệ Sâm, rồi đưa đầu nhỏ qua.

Sau nửa giờ.

Nam Tầm nhìn bím tóc xiêu xiêu vẹo vẹo ở trong gương, suýt nữa bực đến phát khóc.

Lệ Sâm nấp máy miệng: "Ba thật sự không biết bện tóc, đợi lát nữa để thím Lý chải lại cho con."

Nam Tầm tủi thân méo miệng nhỏ, lắc đầu nói: "Không cần, mặc dù xấu nhưng đây là ba chải cho con."

Lệ Sâm lại bất chợt bị nhét đường, ngọt vô cùng, khoe miệng hơi nhếch lên.

Nam Tầm khoe khoang với Tiểu Bát trong lòng: "Tiểu Bát Tiểu Bát, cảm ơn người cho ta "Tình thoại bảo điển", ta phát hiện sau khi sửa đổi một chút lời âu yếm trong này, hoàn toàn có thể áp dụng trên người ba Lệ Sâm.

Bây giờ Lệ Sâm còn chưa hắc hóa, thật dễ gạt, Nam Tầm cảm thấy kỹ năng nói lời âu yếm của mình lại tăng thêm một bậc.

Hừ Không Thử: "Ồi chào... Dừng được cái lòng, giá trị ác niệm lại không giảm chút nào."

Nam Tầm cũng hơi héo.

Chẳng lẽ tình thân không đủ để tiêu trừ giá trị ác niệm? Hay là nói, đối với anh thì mình vẫn chưa đủ quan trọng?

Lệ Sâm ôm công chúa nhỏ đang ngăn người đi xuống lầu.

Trên bàn cơm thật dài thật xa hoa, Nam Tầm ngồi bên cạnh Lệ Sâm, ông Lệ ngồi ở phía đối diện.

"Hôm nay dậy muộn." Ông Lệ liếc nhìn hai người một lớn một nhỏ kia.

Nam Tầm lập tức nói giúp ba: "Ông nội, ông nội, ngày hôm qua còn nặng nề đòi ba kể chuyện cổ tích cho con, cho nên hôm nay dậy muộn, ông đừng trách ba nha~"

Ông Lệ bị cô chọc cười: "Ồ, ba kể chuyện cổ tích gì cho Nam Nam hả?"

Nam Tầm bắt đầu đếm số trên đầu ngón tay.

Ông Lệ vô cùng mừng rỡ, lại lườm Lệ Sâm: "Nê mặt Tiểu Nam, ba sẽ không tính toán với con. Hôm nay có mở cuộc họp cổ đông, con việc đủ tinh thần cho ba."

Lệ Sâm bình thản dạ một tiếng, gấp ít rau xanh cho con gái cưng ở bên cạnh.

Nam Tầm nhìn thấy rau xanh thì biến sắc mặt ngay, sau đó đôi mắt cô đảo quanh, bay thẳng đến ông Lệ nói: "Ông nội, buổi tối con muốn ăn cháo cà rốt, chúng ta cùng ăn có được không?"

Ông Lệ liếc nhìn về mặt tối đen của Lệ Sâm, tâm trạng tốt mà nói: "Được, đều nghe theo cục cưng Nam Nam."

Nam Tầm đắc ý nhưong mây, thừa dịp trên miệng nhỏ dính đầy mỡ, hôn chụt một cái lên mặt anh, còn hôn lên hai chỗ khác nhau ở hai bên trái phải.

Nhìn vẻ mặt đẹp trai của Lệ Sâm dính đầy mỡ cộng thêm nước bọt của mình, Nam Tầm vui vẻ thích thú.

Lúc trời tối, trong nhà có hai vị khách đến đây, một ông cụ dẫn theo cháu gái mười bảy mười tám tuổi xinh đẹp của mình.

Trong đầu Nam Tầm đồng vang lên tiếng của Tiểu Bát: "Cảnh báo, cảnh báo, cái cô này là một trong số tính nhân của cha phong lưu của người, chú ý đề phòng."

Nam Tầm đang đọc truyện tranh, nghe nói như thế thì mắt thoáng mở to ngắm cô gái kia.

Ngực lớn eo thon, trang điểm nhẹ nhàng, trên người xịt nước hoa, nhưng không nồng, sẽ không khiến người khác phản cảm, quả thực có thể là đồ ăn ba Lệ Sâm thích.

Ông cụ và ông Lệ nói chuyện trong thư phòng, mà cô gái xinh đẹp này lại quần lấy ba Lệ Sâm của cô, tuy rằng ba Lệ Sâm của cô không phản ứng lại cô ta, nhưng trong mắt anh cũng không lộ vẻ mất kiên nhẫn.

Không xong rồi, cứ tiếp tục như vậy nữa, cái cô này tuyệt đối sẽ dụ dỗ được ba Lệ Sâm của cô.

Đàn ông đã có phụ nữ rồi thì sao còn nhớ được con gái nơi xó xỉnh nào cơ chứ!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 71: Ba ba, con muốn chơi cưới ngựa

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Nam Tầm giật mình, đề chân trần liền chạy lạch bạch tới, cố gắng trèo lên đùi Lệ Sâm. Sau đó cô thành công đứng trên đùi Lệ Sâm, hai tay ôm lấy cổ anh, quay cái móng nhỏ ngay phía cô gái còn đang cười.

"Ba ba, ba ba, ba chơi với con đi mà, đừng nói chuyện với cô này."

Khôn mặt nhỏ trang điểm tinh xảo của Dư Mạn San thoáng cứng lại, nhưng rất nhanh cô lại nở nụ cười lần nữa: "Đây chắc là Nam Nam nhí, lớn lên thật đáng yêu."

Nam Tầm quay đầu lại nhìn quét qua cô trong chớp lát: "Đương nhiên con đáng yêu, chờ con lớn rồi, khẳng định còn dễ nhìn hơn cô."

Khôn mặt tươi cười của Dư Mạn San lại cứng một hồi: "Ha ha, đó là đương nhiên, sao cô thể so với công chúa nhỏ Nam Nam chứ."

Lệ Sâm bế Nam Tầm lên, nói một câu xin lỗi không tiếp được, liền mang con gái quý hóa đi phòng ngủ chơi đóng vai gia đình.

Dư Mạn San ngồi một mình trong phòng khách lớn, sắc mặt rất khó coi.

Buổi tối có hai người ở lại ăn cơm, cho nên không có cháo cà rốt Nam Tầm mưu tính từ trước, thay bằng bữa cơm phong phú cũng rất đường sinh, không có thịt cá gì. Thím Lý nấu cháo trứng muối thịt nạc với ninh canh sườn củ cải, xào mấy món chay khá thanh đạm.

Lệ Sâm gấp một đĩa cải xanh cho Nam Tầm.

Mắt Nam Tầm trũng to.

Ba Lệ Sâm của cô cố ý đúng không? Rõ ràng biết cô không thích ăn rau, cô muốn ăn thịt, muốn ăn xương sườn!

Lệ Sâm múc một muỗng cháo trứng muối thịt nạc từ bát của mình, thổi thổi, sau đó đút cho Nam Tầm.

Nam Tầm vốn tức giận không muốn ăn, nhưng có vẻ lúc liếc trộm thấy vẻ mặt khiếp sợ của cái cô tên Dư Mạn San kia, trong lòng liền thư thái, lập tức há cái miệng nhỏ, a một cái nuốt cháo vào.

Lệ Sâm nhìn con gái phồng má, không nhịn được vươn ngón tay chọc chọc, thiếu chút nữa khiến Nam Tầm phụt hết ra ngoài.

Nam Tầm lờm anh một cái, vừa vặn thấy anh đang cười trộm, nhìn khóe miệng kia còn chưa hết cong đâu.

"Anh Lệ Sâm, anh không thể nuông chiều Nam Nam như thế." Dư Mạn San mỉm cười ghé sát người Lệ Sâm: "Anh mà nuông chiều con bé như vậy, sau này đi học làm sao bây giờ? Nếu không biết tự lập, sẽ bị giáo viên và bạn học chế giễu."

Ông Lệ và ông của Dư Mạn San là bạn bè lâu năm. Mặc dù bây giờ Lệ Sâm có con gái, nhưng anh vẫn độc thân, vừa lúc Dư Mạn San thích Lệ Sâm đến không thể thích hơn. Nếu như hai người thành đôi, đương nhiên người hai nhà đều thấy vui mừng.

Vì vậy, hai ông liếc mắt nhìn nhau, trên mặt chứa ý cười.

Đối với Dư Mạn San ghé sát, Lệ Sâm không từ chối rõ ràng, nhưng anh cũng không đáp lại Dư Mạn San.

Dư Mạn San hơi lúng túng, tuy nhiên còn chưa từ bỏ ý định mà nói tiếp: "Anh Lệ Sâm, anh phải tin em. Em đã trông con giúp chị em rất nhiều lần rồi, em có kinh nghiệm hơn anh nhiều."

Nam Tầm nhăn khuôn mặt nhỏ, xin Tiểu Bát chỉ bảo: "Cái cô này đang ám chỉ mình đủ kinh nghiệm làm mẹ kế của ta đấy ư?"

Hư Không Thủ lập tức trả lời: "Xem ra cái cô này rất khôn khéo, khó đối phó. Người nhất định phải bóp chết gian tình của cha Lệ Sâm và cái cô này từ trong trứng!"

Nam Tầm nghe Tiểu Bát nói xong, lập tức chu cái miệng nhỏ: "Ba ba, người khác sẽ chế nhạo con thật sao? Con sợ quá đi~"

Sắc mặt Lệ Sâm lạnh xuống, anh nhìn lướt qua Dư Mạn San, thốt lên lạnh lùng: "Không ai dám chế nhạo cục cưng của tôi. Con gái Lệ Sâm tôi muốn nuông chiều thế nào thì nuông chiều thế đấy."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt người đẹp Dư Mạn San lập tức trở nên trắng bệch. Nam Tầm thì đắc ý nhếch miệng cười, lộ ra vài cái răng nanh nhỏ, muốn bao nhiêu đáng yêu có bấy nhiêu đáng yêu.

Về mặt ông Dư cũng hơi khó coi, ông Lệ lúng túng ho một tiếng: "Đều ăn cơm đi, đứng ngồi nữa."

Lệ Sâm thấy con gái cưng ăn đến niếng đầy mỡ, không khỏi cau mày, cầm khăn ướt trên bàn lau miệng nhỏ cho cô.

Nam Tầm còn rất phối hợp, chu miệng để anh lau thuận tiện hơn.

"Cục cưng, đừng chỉ ăn mỗi thịt, con phải ăn những thứ khác nữa." Lệ Sâm thấy tay nhỏ của Nam Tầm mò hương xương sườn, không khỏi nhíu mày lại.

Nam Tầm nhăn khuôn mặt bánh bao đáng yêu vô đối, cô ngoan ngoãn vâng dạ, buông tha cho xương sườn đang chuẩn bị gấp, cam chịu mà ăn cháo.

Nam Tầm ăn một nửa thì no rồi, cô đẩy nửa bát cháo bị cô quấy dính nhom nhóp đến trước mặt Lệ Sâm, khuôn mặt cau có lập tức nở hoa xán lạn, nói giọng ngọt ngào: "Ba ba, hình như ba chưa ăn no, con cho ba ăn cháo của con có được tay không?"

Mặt Lệ Sâm không đổi sắc nhìn bát cháo bị cô chọc cho nát bét, duỗi tay xoa đầu cô: "Cục cưng thật hiếu thảo."

Dư Mạn San, ông Dư và ông Lệ...

Nam Tầm...

Tiểu Bát nói sau này Lệ Sâm sẽ tạo một ố anh chị em cho cô. Nam Tầm vốn còn chưa tin, bởi vì nhìn Lệ Sâm có vẻ quá đứng đắn, quá nghiêm túc. Nhưng bây giờ... Con mẹ nó bản lĩnh trọn mắt nói dối thật quá mạnh, chẳng trách trên ra nhiều dóa hoa đào nát như vậy, còn sinh một ổ nhóc con.

Nam Tầm nghĩ sau này còn muốn chặn nhiều hoa đào cho Lệ Sâm như vậy, trong lòng có hơi dè dặt, mặc kệ vừa này Lệ Sâm khuyên can, cầm đĩa lên đi gấp xương sườn.

Nhưng cánh tay nhỏ bé của Nam Tầm còn chưa phát triển cứng rắn, không khổng chế được đĩa, gấp khối xương sườn một lúc lâu cũng không gấp được.

Lệ Sâm nhướn mày, ngồi một bên nhìn cũng không hỗ trợ.

Ông Lệ muốn gấp giúp, lại bị con trai của mình cho một ánh mắt sắc bén ngăn trở.

Nam Tầm vốn tức giận, bây giờ lại bị một miếng sườn trên đĩa, gấp không được cô liền chọc xuống.

Choang một tiếng.

Bát canh sườn lớn cứ như vậy bị cô chọc đổ, nước canh chảy đầy bàn, còn chảy về phía Dư Mạn San, bắn đầy ra quần áo đẹp đẽ của cô ta.

Dư Mạn San kêu a một tiếng, vội vã đứng lên.

Một thân váy màu hồng nhạt, đường may rất cao cấp, sợ là tổn không ít tiền.

Nam Tầm có chút chột dạ dùng cẳng chân nhỏ mò về phía mặt đất, ôm ghế lớn dưới móng dịch dịch rồi xa hướng Lệ Sâm. Đáng tiếc còn chưa dịch được nửa bước thì đã bị Lệ Sâm một phát ôm lấy ghế, kéo cả ghế cả người đến trước mặt mình.

Lệ Sâm nhìn chăm chăm cô, vẻ mặt rất lạnh.

Nam Tầm chu miệng: "Ba ba, người ta không cố ý mà, nếu không thì ba đánh con đi?"

Nói xong, Nam Tầm vênh móng nhỏ hướng phía anh, ra hiệu anh có thể đánh đòn.

Lệ Sâm lập tức hết giận, chỉ là có hơi đau đầu. Anh xoa trán, ôm con gái nghịch ngợm thích gây sự vào ngực: "Cục cưng, ăn cơm no vào. Hình như vừa này con chưa ăn được bao nhiêu."

Nam Tầm chớp chớp đôi mắt to long lanh nước. Hóa ra ba Lệ Sâm của cô không định trách phạt cô, mà lo lắng cô vừa rồi còn chưa ăn no?

Về mặt Dư Mạn San rất khó coi, ông Dư cũng không khá hơn chút nào, mà suốt quá trình ông Lệ đều mang khuôn mặt lúng túng.

Chờ hai người chào tạm biệt rồi đi, Nam Tầm đắc ý bò đến trên người Lệ Sâm, cười lên cổ anh, hai tay ôm đầu anh, cười hi hi nói: "Ba ba, vừa mới ăn cơm xong, chúng ta vận động chút đi. Cha! cha! Con ngửa đi mau, mau mau đi."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Cục cưng, xoay một vòng xem nào

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Cho dù cô nhóc cười ở trên cổ, động tác cầm khăn ướt lau miệng của Lệ Sâm vẫn thật tao nhã, sau đó mới nắm hai chân của cô mà đứng lên, dặn dò một câu: "Bám cho chắc."

Sau đó, hai người một lớn một nhỏ đi căng gió ở phòng khách, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng cười khanh khách của cô bé.

Ông Lệ ngồi một mình trên bàn cơm, lặng lẽ ghen lòng.

"Ông Vương này, có phải năm đó tôi làm sai rồi hay không?" Ông Lệ than thở.

Quán gia già họ Vương cười rất nghiêm túc: "Ông chủ, ngài không cảm thấy cậu chủ có sức sống hơn trước kia nhiều sao. Một khi đã như vậy, cách làm lúc trước của ông chủ là không sai."

Ông Lệ lại vẫn hơi lo lắng: "Nhưng mà, ông xem hôm nay nó làm gì đi. Ông Dư là bạn bè lâu năm của tôi, tôi thấy cháu gái của ông ấy cũng không tồi, thẳng nhóc Lệ Sâm này lại chẳng giữ chút mặt mũi nào cho người ta. Sau này sớm muộn gì nó cũng phải cưới vợ, không thể vì Nam Nam mà không cưới vợ được đúng không? Huống hồ Nam Nam cũng không phải ruột thịt của nó ——"

Nói đến đây, ông Lệ bần khoản đến cái gì rồi không nói tiếp nữa, mà quán gia họ Vương ở bên cạnh cũng trở nên im lặng.

Ai cũng không ngờ năm đó người phụ nữ kia lại lớn gan như vậy. Nếu không phải ông Lệ làm việc tỉ mỉ cẩn thận, làm kiểm tra DNA theo thói quen thì ai có thể biết được cô bé đang vừa cười vừa làm loạn ở trong phòng kia lại không có tí quan hệ máu mủ gì với Lệ Sâm..

Trải qua chuyện của Dư Mạn San, Nam Tầm tự giác ý thức được nhiệm vụ quan trọng và khó khăn, ba Lệ Sâm làm gì cô cũng phải đi theo, miễn cho dưới tình huống chính mình không biết gì lại cấu kết với những người phụ nữ khác.

Vì thế tất cả mọi người đều biết phía sau Lệ Sâm có một cái đuôi nhỏ, Lệ Sâm làm gì đều phải đi theo. Dù sao trước kia ít ra Lệ Sâm cũng tụ họp với vài người trong vòng luẩn quẩn một lần mỗi tháng, bây giờ lại không đi lần nào nữa.

Lần này là sinh nhật của người bạn nói khổ Triệu Minh Hạo. Anh ta mở một party kín, bao trọn một quán bar tên Mộ Sắc ở địa bàn nhà mình, mời bạn tốt trong vòng luẩn quẩn tụ họp.

Lệ Sâm suy xét đến trong nhà có con gái cần chăm sóc, lập tức từ chối ngay, nhưng không đỡ nổi người bạn nói khổ này quẩn quít làm phiền, cuối cùng đành phải đồng ý.

"Ba, ba, con mặc chán hết váy trong tủ rồi, chúng ta đi ra ngoài dạo phố đi." Nam Tầm leo lên trên người ba Lệ Sâm đang làm việc, hôn chụt chụt đẩy nước vào khuôn mặt đẹp trai của anh.

Lệ Sâm để kế hoạch thu mua trong tay xuống, cẩn thận ôm cục cưng nhỏ vào trong lòng, chọc chọc khuôn mặt bánh bao của cô, nói: "Váy công chúa trong tủ quần áo đều được ba mời nhà thiết kế nước ngoài Java may riêng, hơn một trăm bộ, cục cưng còn chưa mặc hết một nửa đấy."

Lời nói đối bị lật tẩy, Nam Tầm liền chớp đôi mắt to, đầu nghiêng nhỏ nói: "Con chỉ là muốn để ba đi chơi với con thôi, ba bận rộn như vậy, con không muốn ba quá mệt mỏi. Tiền trong nhà chúng ta nhiều lắm rồi, tại sao ba còn vất vả như vậy?"

Lời này nói ngọt không chịu nổi, Nam Tầm cảm thấy chính mình thật sự là áo bông trì kỷ của ba Lệ Sâm, rất ám áp đấy.

Ánh mắt Lệ Sâm nhìn cô trở nên cực kỳ dịu dàng, anh đưa tay xoa đầu cô bé.

Nam Tầm: "Ây da, ba đừng xoa nữa, kiểu tóc của con bị ba vô rỗi hết rồi."

Lệ Sâm cười khê, tiếng cười trầm lắng, vô cùng êm tai.

"Ba, ba, vậy rốt cuộc ba có đi ra ngoài chơi với con hay không?" Đôi tay mập mạp của Nam Tầm nhào nặn mặt ba Lệ Sâm, xoa gương mặt đẹp trai kia đến mức thay hình đổi dạng.

Hình tượng của Lệ Sâm bị hủy cũng không tức giận, ôm cô, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô, cười nói: "Được, bây giờ đi ngay."

Lệ Sâm chưa bao giờ tự mình mua quần áo cho con gái, đều là giao thẳng cho nhà thiết kế riêng của anh. Nếu không phải cô bé chủ động nói ra, anh còn chưa ý thức được điều này. Đùng lúc đêm nay muốn đi party sinh nhật của Triệu Minh Hạo, vậy thì nhân tiện mua đồng hồ đeo tay luôn.

Nếu Triệu Minh Hạo biết quà sinh nhật của bản thân chỉ là nhân tiện, có lẽ anh ta sẽ khóc đến mù mắt.

Hai người đi khu thương mại sầm uất nhất thành phố.

Bởi vì nơi này không cho phép lái xe đi vào, cho nên ông Triệu tài xế dừng chiếc xe hơi phiên bản mở rộng sang trọng ở bên ngoài, Lệ Sâm kéo Nam Tầm đi dạo.

Lệ Sâm là người có mục đích rõ ràng, đại khái là anh nhìn lướt qua, rồi đưa Nam Tầm đến thẳng một tòa nhà cao tầng cao cấp, sau đó đến thẳng khu thời trang trẻ em tầng ba.

Thiết kế bên trong tòa nhà cao tầng này cực kỳ xa hoa, sản phẩm bày bán cũng đều là hàng hiệu của các hãng lớn, đa số người đến chỗ này tiêu tiền đều là những người bản thân có chút giá trị.

Lúc này người đến dạo xem thời trang trẻ em rất ít, cho dù ngẫu nhiên có hai ba người cũng đều là phụ nữ, cho nên Lệ Sâm cao phú soái kéo Nam Tầm như hoa như ngọc rất là bất mất.

Tuy rằng cả con đường này đều là sản nghiệp của Lệ Sâm, nhưng bản thân anh chưa từng tới, cũng không hề quen thuộc với chỗ này.

Nam Tầm vừa ỷ một cái váy bông trắng đỉnh đá quý bên trong tủ kính, đang muốn lôi kéo ba Lệ Sâm đi qua xem, nào ngờ lúc này Tiểu Bát đột nhiên kêu lên: "Cảnh báo cảnh báo, chính là trong cửa tiệm người xem kia, bên trong có một nhân vật trong vô số tình nhân nhỏ của ba Lệ Sâm của người, còn là người lợi hại nhất."

Nam Tầm...

"Ba, ba, chúng ta không đi tiệm này nữa, chúng ta đổi sang tiệm khác đi." Nam Tầm vội vàng nói.

Lệ Sâm nhướn mày: "Rõ ràng cục cưng nhìn trúng váy bông bên trong tủ kính kia, sao lại không muốn mua nữa?"

"Người ta bỗng nhiên không muốn đi mà." Nam Tầm chu miệng nói.

Nam Tầm vội vàng lôi kéo bàn tay to của Lệ Sâm đi, đến lúc ngắm đến trong cửa tiệm phía trước có một nhân viên lớn tuổi, cô mới túm Lệ Sâm đi vào.

Độ chuyên nghiệp của nhân viên bán hàng trong cả tòa nhà cao tầng này đều rất cao, nhân viên bán hàng trong tiệm không có đến hỏi ngay Lệ Sâm cần gì, mà là mỗi lúc Lệ Sâm chọn ra một cái váy, bà ở bên cạnh giới thiệu sơ qua, thái độ không có quá mức niềm nở.

Lệ Sâm liếc nhìn bà một cái, vừa lòng gật gật đầu. Trở về có thể bảo quản lí tòa nhà cao tầng này tăng lương.

Không bao lâu, Lệ Sâm chọn được một cái váy ôm nong cất may đơn giản nhưng không mất đường nét tinh tế, hỏi "Cục cưng, có thích cái váy này không?"

Nam Tầm vội vàng nói thích, sau đó mang theo cái váy nhỏ vào trong phòng thay đồ.

Lúc nhân viên bán hàng đang muốn vào giúp đỡ, lại không ngờ Lệ Sâm bên cạnh đã đi vào trước bà một bước.

Nhân viên bán hàng thoáng sững sốt, thầm nghĩ người ba này đối với con gái thật tốt. Người đến nơi giống như thế này đều là người ở tầng lớp trên của xã hội, cho dù là phụ nữ dẫn theo con nhỏ cũng không nhất định sẽ tự mình thay quần áo cho đứa bé.

Một lát sau, Lệ Sâm dắt Nam Tầm ra.

Hai người đứng ở trước gương lớn, Lệ Sâm nói: "Nào, cục cưng, xoay một vòng cho ba nhìn xem."

Nam Tầm cảm cái váy nhỏ xoay một vòng trước gương, nói ngọt ngào: "Ba, ánh mắt ba thật tốt, con rất thích, ba thấy con có đẹp không?"

"Cực cưng của ba rất đẹp." Lê Sâm sờ sờ đầu cô.

Nhân viên bán hàng bên cạnh cười nói: "Con gái ngài vốn dĩ rất đẹp rồi, cái váy này rất xứng với cô bé."

Lê Sâm hơi nhướng mày, vui vẻ tiếp nhận khen ngợi của bà.

"Cực cưng, cái này cũng không tồi, có muốn thử tiếp hay không?" Lê Sâm lại nhanh chóng chọn được một bộ khác.

Nam Tầm lắc đầu, nói ngọt ngào: "Ba, con rất thích cái váy này, con tiết kiệm tiền cho ba, chỉ mua một cái thôi."

Lê Sâm không kịp đề phòng đột nhiên bị nhét đường đầy miệng, hơi bắt đắng dĩ mà nuốt trấm, khóe miệng lại hơi cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyen: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Ba, con yêu ba nhất

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Lúc tỉnh tiền, Lê Sâm trực tiếp rút ra một tấm thẻ hạng kim cương. Nhân viên bán hàng cung kính tiếp nhận, tay nhỏ còn run lên.

Thẻ hạng kim cương!

Bà đoán được đối phương là nhân vật lớn, nhưng không nghĩ lại là nhân vật lớn đến trâu như vậy. Người có thể vàng của khu thương mại bọn họ đã rất xa xỉ, không ngờ người này còn là THẾ, KIM, CUÔNG!

Nhân viên bán hàng càng không ngờ được rằng, ngày hôm sau, cấp trên của bà thông báo tăng lương, còn không phải tăng khoản nhỏ.

Hai cha con Lê Sâm Nam Tầm thật vui vẻ ra khỏi tòa nhà cao tầng, Lê Sâm tự mình xách váy nhỏ cô mới mua.

Hai người còn chưa đi bao xa, trong đầu Nam Tầm lại vang lên tiếng của Tiểu Bát: "Cảnh báo cảnh báo! Cái cô đứng phát tờ rơi ở trước cửa hàng kia là một trong mấy tình nhân nhỏ của ba người, hơn nữa là hoa giải ngữ hẳn thích nhất!"

Nam Tầm...

Hiện tại cô rất muốn giết chết Tiểu Bát, càng muốn giết chết ba Lê Sâm của cô hơn.

Nam Tầm còn chưa kịp nghĩ biện pháp để cho Lê Sâm đi đường vòng, vì vậy hai người đã đến gần cô gái phát tờ rơi này.

Cô gái này có vẻ ngoài rất xinh đẹp, mặc váy liền áo màu vàng, đi giày cao gót nhọn màu đen. Dù có phát tờ rơi nhưng cũng thành một phong cảnh xinh đẹp.

"Chào tiên sinh, ngài có thể ủng hộ đôi chút cho hoạt động quyền giúp trẻ khuyết tật không?" Cô gái kia đã đưa một tờ quảng cáo tới trong tay Lê Sâm.

Giáo đường tốt đẹp khiến Lê Sâm đưa tay nhận tờ rơi. Anh nhìn lướt qua nội dung trên tờ quảng cáo, không khỏi nhướng mày.

Nam Tầm "Xong rồi xong rồi, ta đã tưởng tượng ra rất nhiều kịch bản máu chó, nào là con gái nhà nghèo thiện lương có lòng cảm thông gả vào nhà giàu, từ đây Lê thiếu vung tiền như rác."

Hừ Không Thủ vội vàng nói: "Đừng chỉ đứng tưởng tượng, người mau ngăn cản đi!"

Vì vậy Nam Tầm liền vội vã ôm lấy đuôi Lê Sâm "Ba, chúng ta mau trở về đi thôi, con muốn về nhà."

Nam Tầm len lén liếc một cái, váy mà thấy sau khi cô gái kia nghe cô gọi ba ba, nụ cười trên mặt cứng lại.

Cho nên mới nói, cái cô này nhìn thấy ba Lê Sâm của cô, quả nhiên đã động tâm tư không nên động?

Nhưng cô gái kia chỉ cứng mặt một hồi liền tiếp tục nọ nự cười: "Tiên sinh, hy vọng ngài có thể ủng hộ hoạt động của chúng tôi. Tổ chức lúc bốn giờ chiều thứ bảy này, sẽ không làm ngài mất quá nhiều thời gian."

Hừ Không Thủ dòm một tiếng: "Có nghe thấy không, bây giờ đã bắt đầu hẹn thời gian. Hoạt động kia xong vừa đúng lúc vào buổi tối, nếu hai người này nhìn vào mắt lại đột nhiên nhảy đến tình một đêm phải làm sao bây giờ?"

"Phụ nữ bây giờ đều khó đối phó như vậy sao?" Nam Tầm hít một hơi.

Hừ Không Thủ: "Cha người là người đàn ông độc thân hoàng kim nha, phụ nữ đều muốn bắt lại. Nếu có thể làm mẹ kế của người, người ta còn mừng chẳng được đâu. Người mau hành động đi, thờ dài có ích lợi gì!"

Nói đúng. Con mẹ nó có đều gọi ba ba rồi, cái cô này còn chưa hết mơ tưởng, còn quyến rũ ba cô ngay trước mặt cô con gái này, coi cô là người chết à?

Nam Tầm lập tức kéo Lê Sâm lui lại một bước, trợn mắt nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt: "Cô hừ, ba con mới không đi đâu. Cô cười xán lạn với ba con như thế làm gì, chẳng lẽ cô muốn làm mẹ kế của con?"

Nói xong Nam Tầm nhào tới trên đuôi Lê Sâm, oa một tiếng liền khóc ra nước mắt: "Con không muốn mẹ kế, không muốn mẹ kế. Ba ơi ba đừng thích cái cô này..."

Ánh mắt Lê Sâm đột nhiên tối lại, lạnh lùng nhìn cô gái kia, sau đó vô từ quảng cáo trong tay thành một cục ngay trước mặt cô ta, rồi ném vào... thùng rác.

Làm xong những thứ này, anh xoa đầu Nam Tầm dỗ dành: "Cực cưng đừng tức giận, ba ba không thích cô kia, chỉ thích con."

Nam Tầm dụi dụi đôi mắt, mắt to ướt át, khóe mắt còn dính hạt nước mắt to như hạt đậu vàng: "Ba ba thực sự sẽ không bị mấy cô khác cướp đi sao?"

Lê Sâm ôm con gái nhỏ đang tui thân vào trong ngực, hôn khuôn mặt béo mập nhỏ bé này một cái: "Chỉ cần cực cưng luôn yêu ba ba như thế, thì ba ba sẽ không bị người khác cướp đi."

Nam Tầm "Ờờ ờ Tiểu Bát, anh ta thật âm hiểm, đây là đang bảo bối cho ta đây. Ý là nếu ta không yêu anh ta như hiện tại, anh ta sẽ tạo một ổ anh chị em cho ta á!"

Hừ Không Thủ liền vội vã nói: "Chuyện này đơn giản mà, người luôn yêu hẳn như thế là được rồi đúng không?"

Nam Tầm đảm tiểu nhân trong lòng: "Nhưng ta đã yêu anh ta như thế, vì cái lòng gì mà giả trị ác niệm chẳng thêm rút một 1 điểm?"

Hừ Không Thủ trầm mặc trong chốc lát, suy nghĩ rồi nói: "Đây là thế giới cấp thấp, linh khí quá mỏng manh, vì vậy chúng ta không thể tồn thời gian ở đây quá lâu. Dự định mười tám tuổi trước đây phải sửa lại thôi, nếu qua năm năm nữa vẫn cứ không tiến triển gì, chúng tôi con đường dùng tinh thần độ hóa boss lớn không thể thực hiện được, chúng ta liền trực tiếp đi thế giới sau ném tiết tháo đi."

Nam Tầm...

Tiểu Bát kiến nghị thật khoa học thật có lý, cô thật không có gì để nói.

Nam Tầm vội ôm lấy cổ ba Lê Sâm, thân mật dán mắt với anh, nói ngọt ngào: "Ba, ba, con chính là cực cưng bảo bối của ba, con yêu ba nhất. Ba cũng phải yêu con nhất, chỉ có thể yêu một mình con."

Lê Sâm cười khê: "Ba ba đảm bảo với con, ba ba chỉ yêu một mình con."

"Thật à?" Nam Tầm mở to đôi mắt đen láy đối diện anh.

Lệ Sâm nhìn con người đen nhánh sáng ngời phản chiếu rõ ràng bóng dáng của mình, ánh mắt không nhận được mềm đi vài phần: "Thật."

Hai người vốn đang không coi ai ra gì mà 'show' tình yêu cha con, Tiểu Bát bỗng hoan hô trong đầu Nam Tầm: "Giá trách nhiệm của ba Lệ Sâm người vừa rồi giảm 2 điểm, hu hu, quá khó khăn rồi!"

Nam Tầm thăm bữu mồi. Mỗi ngày cô nhét đường đầy miệng cho ba Lệ Sâm, nhét từ lúc cô một tuổi tới khi cô năm tuổi, nhét nhiều năm như vậy chỉ giảm được 2 điểm? Cô quả thực đến quý với Lệ Sâm.

Cái cô trộm gãi không xong còn mất nắm gạo trực tiếp đi đường vòng rồi.

Đôi mắt hẹp dài sắc bén của Lệ Sâm lập tức híp lại, lạnh lùng nói: "Đứng lại, ai cho phép cô phát tờ rơi ở đây? Sau này lần xa chút."

Cô gái xinh đẹp kia tròn tròn mắt, hoàn toàn không biết người đàn ông đẹp trai "cool ngầu" vô cùng này lại có thể nói lời chanh chua như vậy. Hôn nữa, hôn nữa vừa rồi cô cũng không nói gì mà, dù cô có nghĩ cái gì cũng biểu hiện cực kì mờ hồ, sao người đàn ông này có thể không phong độ như thế!

Không bao lâu sau, giám đốc cửa hàng vội vội vàng vàng chạy đến, ông khúm núm lấy lòng Lệ Sâm, tỏ vẻ sau này sẽ không để những người này tùy tiện đến khu thương mại phát tờ rơi.

Sau đó cô gái xinh đẹp kia liền bị hai bảo vệ mà giám đốc gọi tới... khiêng đi rồi.

Cô gái bị đối xử như thế, hoàn toàn mất vẻ tao nhã lúc đầu, mắng chửi một đường.

Nam Tầm được Lệ Sâm mặt lạnh ôm đi, trong lòng thấy rất vui sướng, hôm nay một lúc bóp nát hai đóa hoa đào của ba Lệ Sâm.

Chờ sau khi về đến nhà, Tiểu Nam Tầm bỏ đến trên bàn chờ ăn cơm.

Bỗng nghĩ đến cái gì, Nam Tầm lập tức nói: "Ba ba, con muốn ăn đầu cá."

Cô cảm thấy về sau phải đối phó nhiều hoa đào nát của Lệ Sâm như vậy, khẳng định rất tổn thất xám, cô nên bồi bổ cho chính mình.

Lệ Sâm xoa đầu nhỏ của cô, lập tức dận dò người làm

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Ba, ba hun con say rồi

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Buổi tối, hai cha con đùa giỡn trên giường một hồi lâu, Nam Tầm chơi cười ngựa đến vô cùng vui vẻ.

Chặc chặc, cái cảm giác cười trên người boss lớn thật quá sướng khoái, nhất định phải tranh thủ hưởng thụ phúc lợi tốt như vậy ở thế giới này.

Chơi đùa đủ rồi, Lệ Sâm bắt đầu kể chuyện cổ tích cho Nam Tầm, Nam Tầm nằm bò trên bụng bằng phẳng rắn chắc của ba, thỉnh thoảng đá chân nhỏ.

"... Sau đó heo mẹ và heo ba sống hạnh phúc bên nhau."

Lệ Sâm kể xong câu chuyện thứ hai mươi, hơi bất đắc dĩ xoa đầu tóc xù của cô nhóc: "Cục cưng, ba đã kể hai mươi câu chuyện rồi, con còn chưa buồn ngủ à?"

Vốn định dỗ cục cưng nhỏ ngủ rồi chạy lấy người, thế nhưng cô nhóc nghịch ngợm này lạnh lợi ghê gớm, dường như nhìn ra anh có chuyện muốn ra ngoài, đã kể hai mươi câu chuyện cổ tích cũng không thấy ngáp cái nào, đôi mắt to long lanh nước giảo hoạt nhìn chăm chăm theo anh.

Lệ Sâm suy nghĩ một lát, đặt cuốn truyện cổ tích thứ hai mươi mốt cô nhóc nghịch ngợm đưa đến trong tay sang bên, dỗ dành: "Cục cưng, ba phải đi ra ngoài một chuyến, tự con đi ngủ trước đi, chờ ba quay về sẽ mang quà cho con."

Nam Tầm bữu mồi: "Hôm nay lúc mưa vậy cho con, con thấy ba tiện mưa luôn một cái đồng hồ, ba muốn bỏ lại con ra ngoài hẹn hò người yêu à?"

Lệ Sâm dờ khóc dờ cười: "Cục cưng, ai dạy con những thứ này hả? Không phải ba đi hẹn hò, ba cũng không có tình nhân nhỏ nào."

Nam Tầm dùng bàn tay nhỏ ôm mặt anh: "Ai nói ba không có tình nhân nhỏ, con chính là tình nhân nhỏ của ba, con gái chính là người yêu kiếp trước của ba."

Lệ Sâm nhướn mày, tâm trạng rất tốt mà nói: "Được, tình nhân nhỏ của ba, ba chỉ đi tham gia tiệc sinh nhật của một người bạn, đi qua đó một lát rồi sẽ về ngay, rất nhanh thôi."

Nam Tầm nặc kệ: "Con mặc kệ, ba không thể bỏ con lại, ba đi đâu con cũng đi đó!"

...

Mộ Sắc là một quán bar cao cấp bậc nhất, nằm ở trên con đường sầm uất nhất. Người đến đây tiêu tiền chia làm hai loại cơ bản, một là người có máu mặt và Phú Nhị Đại, hai là một vài nhà giàu mới nổi và con của nhà giàu mới nổi.

Mà Mộ Sắc có tiếng này là do ba của người bạn nổi khổ Triệu Minh Hạo của Lệ Sâm mở.

Sau khi Lệ Sâm đưa con gái vào phòng bao, phòng bao vốn đang hò hét nhốn nháo liền yên tĩnh lại trong nháy mắt.

Tất cả mọi người mờ tỏ mắt nhìn đứa bé xinh đẹp trong lòng Lệ thiếu.

Giống như làm từ nước, mềm mại mịn màng, đôi mắt long lanh nước tò mò xem xét họ, miệng mồm mím hơi dẩu lên, ghé vào bên tai Lệ thiếu nói thầm gì đó.

Mà mọi người trong vòng luẩn quẩn đều biết Tiểu Diêm Vương mặt lạnh lạnh lùng thế nào, vậy mà đường nét gương mặt kia lại lập tức trở nên dịu dàng.

Ờờ mờ, gặp quý rồi!

Đây, đây thật sự là Lệ Sâm sao?

Không bị quý nhập vào đấy chứ?

"Ba, ba, tại sao chú đẹp trai kia lại thò tay vào trong quần áo của cô xinh đẹp vậy?" Nam Tầm chớp chớp mắt, chỉ vào người đàn ông ở chính giữa phòng, hoặc là nói người thanh niên, bởi vì nhìn như mới mười tám mười chín tuổi.

Lệ Sâm nhìn theo ngón tay mềm mại nhỏ nhắn của cô về phía Triệu Minh Hạo, về mặt nhất thời đen lại, bàn tay to lập tức che tầm mắt Nam Tầm.

Triệu Minh Hạo hơi lúng túng, vội vàng rút tay ra khỏi váy cô gái nhìn có vẻ trong sáng bên cạnh.

"Triệu Minh Hạo, hình như trước khi tôi tới đã nói với anh rồi, trong phòng bao không được xuất hiện người linh tinh, anh xem lời tôi nói như gió thoảng bên tai à?" Giọng nói Lệ Sâm trầm lạnh như băng.

Những người khác ở trong phòng bao im thin thít, không dám nói tiếng nào.

Đừng nhìn đám người đang ngồi là Phú Nhị Đại có chút giá trị con người, nhưng nếu so sánh với nhà Lệ Sâm thì thật đúng là chà là gì cả. Hôn nữa vị trực mật này lại là cậu Lệ từ mười hai tuổi đã bắt đầu đi theo ông Lệ làm chuyện lớn, hoàn toàn không giống với bọn họ chỉ biết sống phóng túng ăn chơi trác táng.

Mặc dù Triệu Minh Hạo có chút lẩn lộn với đám người này, nhưng không so được tình cảm tốt giữa anh và Lê Sâm. Anh vội vàng quát mấy người phụ nữ ra ngoài, cười làm lành nói: "Anh Sâm, lần này là anh em tôi không đúng, vốn tưởng anh từng là người ăn nệm, chắc chắn không thêm đề ý loại chuyện này. Tôi thật sự không ngờ công chúa nhỏ cũng đến đây, tôi tự phạt một ly, tự phạt một ly, ha ha."

Về mặt Lê Sâm khá hơn đôi chút, tiện tay ném cho anh ta một cái hộp, nói nhàn nhạt: "Quả sinh nhật."

Triệu Minh Hạo bóc giấy gói hộp, nhìn thấy đồng hồ kim cương cao cấp bên trong, không nhận được mà huyết sáo vang dội một tiếng: "Anh Sâm ra tay thật hào phóng."

Lê Sâm ôm Nam Tầm ngồi ở một góc ghế lỏ, nhìn lướt qua mọi người: "Mọi người tự nhiên, tôi ngồi một lát rồi đi."

"Đừng mà Lê thiếu, lâu rồi anh không lộ mặt, hôm nay mấy người anh em mời anh đến đây rất không dễ dàng, anh không thể nào uống với chúng tôi thêm vài ly sao?" Triệu Minh Hạo vui vẻ nói

Có Triệu Minh Hạo đi đầu, không khí trở nên sôi nổi lên, những người khác cũng nhao nhao đùa giỡn.

Triệu Minh Hạo nháy mắt nẩy cái với Tiểu Nam Tầm: "Công chúa nhỏ của chú, hôm nay khuyên ba con uống thêm vài ly với bọn chú được không?"

Nam Tầm tặng anh một cái trợn trắng mắt: "Tư lượng của ba không tốt, không thể uống nhiều, muốn uống thì tự chú uống đi."

Mọi người nghe xong câu trả lời ngọt ngào này đều cười lên ha ha.

"Tôi nói anh Lê này, anh nhận được đứa bé trí kỷ này từ đâu vậy, thật sự không giống anh chút nào đó, quá dễ thương rồi ha ha ha..."

Lê Sâm liếc mắt nhìn anh: "Con gái ruột của tôi."

Lê Sâm mang con gái nhà mình ngồi một lát liền rời đi, coi như là giữ lại sân chơi cho Triệu Minh Hạo.

Chờ người đi rồi, bên trong phòng bao nhanh chóng bùng nổ.

"Mẹ kiếp đây thật là Lê thiếu đúng không? Tôi cảm thấy có lẽ tôi thấy Lê thiếu giả rồi!"

"Lần trước lúc tôi gặp Lê thiếu thì chân run liên tục, lần này sao tôi cảm thấy Lê thiếu rất hoà nhã dễ gần vậy cơ chứ?"

"Hoà nhã dễ gần cái rắm, có phải anh đã quên chuyện lần trước rồi hay không..."

Mặc dù Lê Sâm chỉ ngồi một lát, nhưng có tên nhóc xấu xa Triệu Minh Hạo ở đây, cũng ép buộc được anh uống một ly rượu, còn là loại rượu có độ cồn rất cao.

Thực ra tư lượng thân thể của chính Nam Tầm rất tốt, nhưng những thân thể Tiểu Bát tìm cho cô có tư lượng càng ngày càng kém, đứa bé bây giờ lại càng kém, chỉ ngửi chút mùi rượu trong miệng ba Lê Sâm, cô đã hơi say rồi.

Lê Sâm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của con gái trong lòng, không nhận được chọc chọc, lại nhéo nhéo.

"Cục cưng, khó chịu à?" Lê Sâm nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nóng lên kia, không nhận được nhủu mảy.

Nam Tầm lấy tay nhỏ phẩy phẩy trước mặt, sau đó bịt mũi lại, nói ồm ồm: "Ba, ba hun con say rồi."

"Phụt!" Ông Triệu tài xế ở phía trước không nhận được phụt cười thành tiếng.

Bỗng nhiên cảm thấy ớn lạnh, ông Triệu không dám phát ra tiếng nữa.

Lê Sâm đen mặt, nửa đường xuống xe mua bánh ngọt trái cây, mặt trên còn trang trí một hình trái tim.

"Ba, sao ba chỉ mua một miếng, người ta cũng muốn ăn mà." Nam Tầm bắt nạt.

Lê Sâm trực tiếp lấy nửa xiên một miếng đút cho cô: "Cục cưng, chúng ta ăn chung."

Nam Tầm nhìn ngó cái nửa trên tay ba Lê Sâm, nói cách khác, hai người bọn họ sẽ ăn chung một cái nửa sao?

Nam Tầm ăn một ngum hết miếng bánh ngọt, miếng nhỏ còn liếm khắp nĩa.

Nước bọt của tôi nhiều như vậy, ba Lê Sâm chắc sẽ ghét bỏ mà không cần nhí?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Kích động, giá trị ác niệm giảm rồi

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Kết quả, Nam Tầm nhìn thấy ba Lê Sâm của cô dùng cái nĩa kia tự xiên cho mình một miếng, không hề ghét bỏ cái nĩa đó vừa bị bôi toàn nước miếng của cô.

Lê Sâm ăn hai miếng to, sau đó lại xúc một miếng cho Nam Tầm: "Há miếng nào, cục cưng."

Trong lòng Nam Tầm rất xoắn xuýt, ngoài mặt lại rất quyết đoán, trực tiếp há to mồm ngậm cái nĩa vào miệng, ăn nhóp nhép rất hưởng thụ.

Hai người ba một miếng con một miếng, miếng bánh ga tô nhỏ rất nhanh đã gần hết.

Còn một miếng nhỏ cuối cùng, Nam Tầm dùng nĩa xiên lên, đưa tới bên miệng ba Lê Sâm: "Ba ba, ba ăn miếng cuối cùng đi."

Thực ra chỉ do cô ăn không hết, bây giờ cái bụng còn quá nhỏ.

"Cục cưng thật hiếu thảo, ba thật vui. Chỉ bằng... Chúng ta mỗi người một nửa." Lê Sâm nói.

Lê Sâm là người rất nghiêm túc, anh đã nói một nửa thì nhất định là một nửa. Nam Tầm nhìn thấy rõ ràng anh đã ngậm cả miếng bánh ngọt vị mật đào cuối cùng rồi, ai ngờ anh ăn vào lại nửa một nửa ra.

Nam Tầm chủi một tiếng dờ mờ trong lòng: "Tiểu Bát, sao anh ta có thể mất vệ sinh như thế. Đây là anh ta muốn cho ta ăn một nửa còn lại này?"

Hừ Không Thủ nói lời ý vị sâu xa: "Vì giá trị ác niệm trên người hắn, nhận chút đi. Không phải chỉ là nước miếng thôi sao, cũng không phải bắt người ăn thuốc độc."

Lê Sâm xúc nửa miếng bánh ga tô kia tới trước mặt Nam Tầm: "A nào, cục cưng."

Nam Tầm bị anh nhìn chăm chú như thế khiến lòng hơi sợ hãi. Tuy rằng cô không có bệnh thích sạch sẽ đặc biệt nghiêm trọng gì, nhưng con mẹ nó trên này đều là nước miếng của đối phương nha. Bây giờ boss ngồi chờ ngay bên cạnh, nếu để boss cảm thấy cô ghét bỏ anh dơ thì xong đời, tất cả nỗ lực của cô sẽ đổ vỡ ngay trong một ngày.

Nam Tầm a một cái nuốt hết miếng bánh ga tô này, nửa miếng bánh vị mật đào dính nước bọt của Lê Sâm được cô cắn rất hăng.

Chờ hai người về đến biệt thự, trời đã khuya rồi, Nam Tầm nằm bò hình chữ đại (大) trên giường.

"Ba, ba đè lên con rồi." Nam Tầm xoay đầu, nhìn thấy một cánh tay vắt ngang trên hông nhỏ của mình.

Lệ Sâm mò cô vào lồng ngực, rồi trở mình, hai người người nhỏ đè lên người lớn.

"Ba, ba, con buồn ngủ quá à, nhưng người ta còn chưa đánh răng rửa mặt." Nam Tầm nằm nhoài trên bụng anh, cánh tay nhỏ chống đầu nhìn anh.

"Đi thôi cục cưng, chúng ta cùng đi rửa mặt." Lệ Sâm bế Nam Tầm lên.

Nam Tầm nằm oặt mà kéo cổ anh, ngáp một cái: "Ba, sau này ba đừng ra ngoài vào buổi tối nữa, chúng ta đi ngủ sớm chút."

"Được, đều nghe theo cục cưng."

Đi vào phòng tắm, Nam Tầm rất tự giác bé ghế nhỏ của mình tới trước bồn rửa mặt, đập lên là có thể nhìn thấy gương lớn phía trước.

Lệ Sâm bôi kem đánh răng vị dâu cho cô, một lớn một nhỏ nhìn vào gương đánh răng.

Trái xoạt xoạt, phải xoạt xoạt, động tác giống nhau như đúc.

Đánh răng xong xuôi, Nam Tầm nhe răng về phía gương: "Ba ba, hàm răng của con trắng thật nha."

Lệ Sâm cười khê, cầm khăn mặt xoa xoa khuôn mặt nhỏ của cô, rồi cẩn thận rửa sạch bàn chân nhỏ: "Đi thôi cục cưng, ngủ thôi."

.....

Tình cảm giữa Lệ Sâm và con gái càng ngày càng tốt, nhưng ông Lệ lại càng ngày càng phiền não.

Mất thấy Lệ Sâm đi công ty lại muốn mang theo Lệ Tiểu Nam như thường lệ, ông Lệ không nhận được ho một tiếng: "Lệ Sâm à, hay là để Nam Nam ở nhà đi. Bây giờ con bé đang tuổi không ngồi yên được, con lại bận công việc, không để ý được Nam Nam, một mình con bé chán lắm. Hơn nữa, một hai năm nữa Nam Nam đến tuổi học tiểu học, con bé không muốn đi nhà trẻ, nhưng cũng phải học kiến thức đơn giản, miễn cho không bắt kịp lớp."

Không chờ ba Lệ Sâm lên tiếng, Nam Tầm lập tức nói: "Ông nội, con đã biết làm phép cộng trừ nhân chia lớp một rồi đấy, con mới không cần học làm bài tập đâu, con là thiên tài Lệ Tiểu Nam."

Lệ Sâm xoa đầu cô, nói với ông Lệ: "Cục cưng của con giống con, thông minh."

Sau đó Lệ Sâm không nhiều lời nữa, một tay xách cặp nhỏ hoạt hình của Nam Tầm, một tay ôm lấy Nam Tầm, hai cha con vui vẻ ra cửa.

Ông Lệ thấy lòng thật mệt.

Quán già giả cười cười: "Ông chủ lo xa rồi, bây giờ cô chủ nhỏ còn ít tuổi, khó tránh khỏi cậu chủ phải để tâm nhiều đến cô chủ nhỏ. Chờ cô chủ nhỏ lớn rồi, bọn họ sẽ không dính nhau như bây giờ nữa."

"Chỉ mong là thế..." Ông Lệ thở dài.

.....

Lệ Sâm bận công tác trong phòng làm việc, Nam Tầm lặng lẽ tô tô vẽ vẽ ở một bên, nhìn thật ngoan.

Ngày hôm nay, Lệ Sâm muốn mở một hội nghị, Tiểu Nam Tầm cũng vui vẻ theo đuôi. Cô tự mình kéo cái ghế tới cạnh chỗ ngồi của ba Lệ Sâm, leo lên ngồi đến cực kì ngay ngắn, sau đó lôi một cuốn vở từ cặp sách, lại lấy màu sáp của mình ra sắp xếp cẩn thận trên bàn, rồi mới bắt đầu vẽ nguyệt xích ngoạc trên giấy.

Trên bàn học có hai hàng quản lí các chi chính mặc đồ Tây đang ngồi, ánh mắt đồng loạt rơi trên người cô bé như búp bê này.

Mãi đến tận khi ánh mắt Lệ Sâm lạnh lùng đảo qua mọi người, họ mới vội vã dời ánh mắt.

"Tổng giám đốc Lệ, đây là doanh số tháng trước..." Một người khò khan mở miệng, mọi người bắt đầu làm việc chính.

Hội nghị này mở một ngày, cái móng nhỏ của Nam Tầm sắp ngồi cứng cả rồi. Thật hết cách, các bộ ngành ở công ty ba Lệ Sâm của cô quá nhiều, ba Lệ Sâm lại là lãnh đạo thích tự mình làm mọi việc.

Rõng rã một ngày, Nam Tầm nhàn rồi không có việc gì làm đã vẽ đầy một quyển vở, không trang nào trên đó không phải là một người lớn cầm tay một đứa bé. Có điều vẽ rất xấu, tỉ lệ đầu của người lớn bằng với cơ thể, miệng là một đường thẳng, lông mày là hai đường chéo xếch lên.

Tuy có hơi xấu nhưng rất hình tượng, có thể khiến người ta nhìn một chút là ra, người lớn này chính là Lệ Sâm.

"Cục cưng, con chờ lâu rồi hà. Ba đã giải quyết xong công việc, chúng ta có thể về nhà rồi." Lệ Sâm dùng một tay liền bế Nam Tầm lên.

Nam Tầm chu mỏ, giọng nói mềm mại: "Ba, con ngồi cả một ngày, cái móng đau quá à. Con còn vẽ cả ngày, cánh tay cũng tê ỏi là tê."

"Cục cưng vất vả rồi, về nhà ba xoa cho con." Lệ Sâm nói.

"Cám ơn ba, ba thật tốt." Nói xong, Nam Tầm liền vội vàng đưa quyển vở mình vẽ cả ngày cho Lệ Sâm: "Ba, cho ba này. Trong này đều là ba và con, con vẽ ba rất đẹp trai đấy."

Nam Tầm cảm thấy lòng hiếu thảo của mình đã cảm động trời đất. Nếu giá trị ác niệm của Lệ Sâm mà không giảm, vậy thì thiên lý nan dung.

Lệ Sâm nhận lấy quyển vở, vẽ mặt sùng sốt một giây. Anh mở vở ra, nhìn thật cẩn thận.

"Ba thấy con vẽ có được không?" Nam Tầm truy hỏi.

Lệ Sâm trầm mặc không nói xoa đầu cô, ánh mắt sâu thẳm khó dò, tiếng nói có chút trầm thấp: "Đẹp, rất đẹp."

Nam Tầm hơi buồn bực, chẳng lẽ ba Lệ Sâm không nên cảm động đến chảy nước mắt ròng ròng sao, có phải phản ứng này quá bình thản không hả?

Lúc này, Tiểu Bát bỗng nhiên mở miệng, có vẻ khá kích động: "Vừa rồi giá trị ác niệm của ba Lệ Sâm người giảm 10 điểm trong nháy mắt!"

Nam Tầm cũng có chút kích động, thật là con mẹ nó quá khó khăn!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyến: Vài Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Ba, con trưởng thành rồi

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Nam Tầm cảm thấy có lẽ bản thân đã mở ra một lối đi thênh thang trang khang tiêu trừ giá trị ác niệm hàng loạt. Cô tính sau này không có chuyện gì thì sẽ tặng quà cho ba Lệ Sâm, còn phải là tự mình làm, để cho ba Lệ Sâm của cô cảm động đến rối tinh rối mù.

Thời gian trôi qua thật sự nhanh, chẳng mấy chốc Nam Tầm đã lên tiểu học. Nam Tầm cảm thấy mình học tiểu học với một đám nhóc choai choai thật sự rất đau khổ, liền năn nỉ ba Lệ Sâm đừng cho cô học tiểu học.

Lệ Sâm cũng muốn giữ con gái ở bên cạnh, cho nên liền cho phép. Đương nhiên ông Lệ không đồng ý, cuối cùng hai người bàn bạc, có thể không học tiểu học nhưng nhất định phải học từ cấp hai.

Lúc Lê Sâm 28 tuổi, phần lớn sản nghiệp của nhà họ Lê đã chuyển giao hết vào tay anh, dẫn đến ông Lê trở nên nhàn rỗi. Một năm này, Tiểu Nam Tầm cũng đã là Lê Tiểu Nam 15 tuổi, học lớp 11, lúc học trung học cơ sở từng nhảy hai lớp.

Nam Tầm đã trở mã thành người đẹp nhờ nằm úp sấp trên giường, than ngắn thở dài.

"Tiểu Bát à, giá trị ác niệm còn bao nhiêu rồi?"

"Giá trị ác niệm 50" Hư Không Thú nói.

"Nếu như ta không nhớ nhầm, năm kia giá trị ác niệm đã giảm xuống còn 50 rồi, vậy mà ba năm này không giảm 1 điểm nào sao?" Nam Tầm thật muốn chết mà.

Hư Không Thú trầm mặc một hồi rồi nói: "Giá trị ác niệm mới giảm xuống 50 điểm đã bão hòa rồi, xem ra thông qua tinh thần để độ hóa đại boss thật sự không quá thuận lợi. Thôi, đợi thêm ba năm nữa đi, nếu như thật sự không được thì chúng ta lên chạy lấy người."

Nam Tầm gọi hai tay hai chân đồng ý, khó trách ngay từ lúc đầu Tiểu Bát đã nhắc nhở cô không nên đánh mất chính mình, tùy tiện một thế giới cũng dừng lại mười đến hai mươi năm, giá trị thật thật, một lần không cẩn thận là có thể nhập diễn không thoát ra được.

Mục đích của cô chính là quay về thế giới hiện thực, còn có đi thế giới thứ nhất một lần nữa, tìm con trai Đan Đan của cô.

Mục tiêu xác định rõ ràng.

"Đúng rồi, quên chưa nói với người chuyện này." Hư Không Thú đột nhiên nói: "Giá trị hắc hóa của ba Lê Sâm người từng bắt động rất lâu nay vừa có biến hóa, hôm nay tăng thêm 5 điểm, biến thành 45 rồi."

Nam Tầm à: "Hắn là không có liên quan gì với ta đúng không?"

Chợt nghe thấy tiếng bước chân, Nam Tầm lập tức chui vào chăn. Cô nhìn nửa người trên của người đàn ông còn đang nhỏ nước, chỉ quần một cái khăn tắm quanh hông, sau đó không nhìn được mà nhìn thêm vài lần.

Dáng người này, chắc chắn, nhìn nhiều năm như vậy mà vẫn không chán, còn có khuôn mặt kia nữa, hoàn toàn rút về ngây ngô trước kia đi, trở nên chín chắn mà thu hút. Ba Lê Sâm của cô đẹp trai đến không có thiên lý, đáng người càng đẹp đến không có thiên lý.

Lê Sâm trực tiếp ở trần đi tới, Nam Tầm vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình, nói ngọt ngào: "Ba, con đã ấp ả ở chỗ cho ba rồi."

Nam Tầm có phòng công chúa của mình, nhưng thật sự là cô chưa từng ngủ lần nào, mấy năm nay vẫn ngủ cùng một chỗ với ba Lê Sâm. Nhưng cmm cô là bé gái mà, trước kia mỗi lần cô nhắc đến việc chia giường ngủ, về mặt ba Lê Sâm liền đen lại, sau đó cô không dám nói nữa.

Nhưng lúc này đây, chờ Lê Sâm lên giường, Nam tầm rất cảm thấy xấu hổ mà nói ra lần nữa: "Ba, năm nay con đã 15 tuổi rồi, thật sự trưởng thành, sau này chúng ta không thể ngủ chung nữa."

Cánh tay Lê Sâm duỗi ra ôm cô vào trong lòng, giọng nói trầm xuống: "Cục cưng lại không nghe lời, hử?"

Nam Tầm muốn tránh đi, phát hiện giấy dựa không thoát được, cũng ngoan ngoãn nằm trong lòng anh, ho nhẹ một tiếng, giọng điệu cố sức làm cho nhẹ nhàng: "Ba, bạn học trong lớp đều tự mình ngủ, con lớn như vậy rồi mà còn ngủ với ba, sẽ bị người khác cười nhạo đó."

"Cục cưng cảm thấy bạn học quan trọng, hay là ba quan trọng?" Lê Sâm hỏi, đôi mắt hơi híp lại.

Nam Tầm vội vàng nói: "Đương nhiên là ba quan trọng! Bạn học chỉ là học cùng nhau mà thôi, nhưng ba là người thân làm bạn lớn lên với con, trong lòng con ba luôn đứng thứ nhất."

Lê Sâm vừa lòng xoa đầu cô: "Ngaoan."

Nam Tầm...

Cho nên, để tài vừa rồi bị anh tùy tiện lừa dối cho qua sao?

"Ba, còn có một chuyện, con đã lớn như vậy rồi, ba có thể không cần phải người bảo vệ con nữa hay không hả." Nam Tầm nói, tuy nói là bảo vệ, mẹ nó đó chính là theo dõi trá hình, cô đã sớm phát hiện hai người âm thầm nhìn chăm chăm cô rồi.

Người phải đi đã bị con gái phát hiện, Lê Sâm hơi bất ngờ, dù sao anh biết rõ người của anh có bản lĩnh gì, sau khi kinh ngạc, anh trả lời đúng lý hợp tình: "Cục cưng, cho dù ba làm gì đều là vì tốt cho con."

Nam Tầm...

Vì tốt cho con cái gì quả thật là có thông dụng làm cho không ai có thể phản bác.

Nam Tầm không thuyết phục được Lê Sâm, liền dứt khoát nhắm mắt đi ngủ. Thôi, ngày mai lại tiếp tục tranh thủ quyền lợi cho mình, hình như tâm trạng hôm nay của ba Lê Sâm không được tốt thì phải?

Hôm nay cô cũng không làm gì mà, không phải chỉ là nhận được một lá thư tình vào ban ngày thôi sao.

Chẳng lẽ vì vậy nên tức giận?

Nhưng mà cô cũng chưa hề nhìn chút nào đã ném vào trong thùng rác rồi mà. Cho dù cô có xem thì cũng không có gì mà, mười lăm mười sáu tuổi chính là lúc các cô bé cậu bé bắt đầu biết yêu, đặt vào thời cổ đại thì cũng đã tính đến chuyện kết hôn rồi, ba Lê Sâm của cô cũng quá chuyện bé xé to đấy.

Nam Tầm nói thầm trong lòng rồi ngủ thiếp đi.

Chờ Nam Tầm ngủ thiếp đi, người đàn ông bên cạnh quay mặt lại nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm, về mặt thâm trầm.

Xem ra cục cưng của anh trưởng thành, biết xấu hổ rồi.

Nhưng đây rõ ràng là chuyện rất bình thường, anh lại hơi mất hứng.

Lê Sâm mất hứng ôm cô bé đang ngủ như heo sát vào ngực hơn.

Nam Tầm ngủ như chết, ngày hôm sau tỉnh lại thì Lê Sâm đã mặc xong quần áo ngồi bên giường, cả người âm trầm nhìn chăm chăm cô, dọa cô giật cả mình.

Lại tập trung nhìn kỹ, ánh mắt ba Lê Sâm rất bình thường, không có gì khác thường.

Lê Sâm đưa váy cho Nam Tầm: "Mặc quần áo từ tể vào rồi đi xuống dưới ăn cơm, thím Lý đã làm xong bữa sáng rồi."

Nam Tầm nhận lấy đồ, dạ một tiếng, chờ anh đi ra ngoài.

Nhưng mà Lê Sâm cứ ngồi trên giường không nhúc nhích, ánh mắt tối tối.

Nam Tầm chống lại đôi mắt âm u kia, không biết sao lại thấy hơi hoảng hốt: "Ba, ba còn không đi xuống, cơm sẽ lạnh hết đó."

"Cục cưng, xa lạ với ba, hử?"

"Ba, không phải con xa lạ với ba, chỉ là con lớn rồi, muốn có chút riêng tư."

"Ba chưa bao giờ có riêng tư với con, bây giờ con lại muốn nói riêng tư với ba sao?" Lê Sâm trầm giọng nói.

Nam Tầm bĩu môi: "Ba thôi đi, có rất nhiều chuyện về công việc ba chưa từng cho con biết, hử hử."

Lê Sâm nhìn cô đầy ý tứ sâu xa một lúc lâu, bỗng nhiên nói một câu: "Được, ba biết rồi."

Nói xong, xoay người rời đi.

Cửa phòng ngủ bị đóng bịch một tiếng, tiếng động rất lớn.

Nam Tầm hơi mờ mắt, ba Lê Sâm có ý gì vậy chứ, anh biết gì cơ?

Càng nghĩ càng hoảng hốt, Nam Tầm khóc rống với Tiểu Bát: "Tiểu Bát, có phải anh ta biến thái hay không? Người nói xem có phải biến thái hay không! Con gái anh ta đã lớn như vậy rồi, anh ta còn muốn ngủ chung với ta. Ta muốn chờ anh ta ra ngoài rồi mới thay quần áo, anh ta còn không hài lòng, anh ta dựa vào cái gì mà không hài lòng chứ?"

Hừ Không Thú suy nghĩ một lát, trả lời: "Đúng vậy, ta cũng cảm thấy ba Lê Sâm người là biến thái. Chỉ có điều nói đi phải nói lại, lần nào mà chúng ta không gặp phải biến thái chứ?"

Nam Tầm...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Có chút sờ sờ, có chút kích động

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Lúc Nam Tầm mặc quần áo chỉnh chu đi xuống, Lê Sâm và ông Lê đã bắt đầu ăn sáng.

Nam Tầm ngồi xuống cạnh Lê Sâm, thỉnh thoảng lại liếc qua anh một hồi.

Tuy rằng gương mặt kia không hề có biểu cảm nào, nhưng cô vẫn có thể thấy ngon lửa đang bốc lên ngùn ngụt.

Ông Lê cảm thấy cực kì ngạc nhiên: "Nam Nam, con cãi nhau với ba con rồi hả?"

Hai người này ngày ngày dính nhau như gì vậy, không ngờ cũng có lúc cãi nhau?

Nam Tầm chọc đùa vào bát cơm, nhỏ giọng nói: "Ông nội, ông phân xử cho con với. Ông nói xem con đã lớn như vậy, có nên có chút riêng tư của mình hay không? Con chỉ muốn chờ ba ba đi rồi thay quần áo, kết quả ba nói con xa lánh ba, sau đó thì nổi giận hờn."

Càng nói, Nam Tầm càng cảm thấy mình có lý, cũng càng cảm thấy Lê Sâm biến thái.

Ông Lê nghe xong lời này, nụ cười trên mặt nhạt đi chút. Ông nhìn Lê Sâm, giải quyết thật dứt khoát: "Theo ông thấy, Nam Nam lớn thật rồi, sau này hai người tách ra ngủ đi."

Lê Sâm không trả lời, lại quay ra nói với Nam Tầm "Nam Nam, đợi lát nữa ba phải xử lý chút việc, con đi theo ba."

Nam Tầm ồ lên, yên lặng nhét cơm vào miệng.

Hôm nay là chủ nhật, vừa lúc không có lớp. Nam Tầm thay một bộ váy bông màu trắng thướt tha, đi đôi giày thể thao trắng, tóc búi lên, cộng thêm gien tốt của Lê Sâm, cô trông cực kì xinh đẹp, như được khắc ra từ ngọc, đôi mắt ngân nước long lanh, đặc biệt sống động có hồn.

Lê Sâm nhìn con gái cưng mình tự tay nuôi nấng, chủ động duỗi tay ôm eo cô.

Nam Tầm cũng quen rồi, không cảm thấy gì cả.

Chỉ có ông Lê ở đằng sau nhìn cách hai người ở chung mà trợn đôi mắt lão thật to. Chờ hai cha con đi rồi, ông mới chống gậy, đứng lên run run rẩy rẩy.

Quán gia già bên cạnh vội đỡ lấy ông: "Ông chủ, ông đang..."

Môi ông Lê mấp máy đến mấy lần mới hỏi: "Ông Vương à, ông nói có phải Lê Sâm đã sớm biết Nam Nam không phải con gái ruột của nó rồi hay không?"

Dường như quán gia già nhận ra ông Lê đang lo lắng điều gì, về mặt ông cũng cá kình theo, ngừng một chút mới nói: "Ông chủ, dù cậu chủ đã sớm biết thật, nhưng cô chủ nhỏ là do tự tay cậu ấy nuôi lớn, chẳng lẽ cậu ấy còn có thể có ý gì khác hay sao? Lại nói, cô chủ còn nhỏ thế mà, sao cậu chủ có thể..."

"Bây giờ còn nhỏ, lẽ nào sẽ không lớn? Ông có thấy được không, giờ Lê Sâm có ham muốn chiếm hữu Nam Nam lớn đến độ gì! Nó cho là tôi không biết nó sai người giám thị mọi hành động của Nam Nam ở trường sao?"

Ông Lê càng nghĩ càng lo lắng. Dù gì cũng là con của ông, mặc dù có lúc ông cũng không biết trong lòng thẳng thớm này suy nghĩ gì, nhưng ông biết, một khi thẳng thớm này muốn cái gì, vậy tuyệt đối sẽ đoạt được không chứa tha đoạn nào. Nó âm hiểm nhất chính là để con mồi của mình chậm rãi rơi vào bẫy, cuối cùng sẽ tàn nhẫn mà nuốt chửng.

Nam Nam đã gọi ông là ông nội nhiều năm như thế, sao ông nhẫn tâm nhìn một đóa hoa trắng thuần khiết cứ như vậy bị một con sói đói phá hủy. Dù rất có thể con trai ông đã sớm biết bọn họ không có quan hệ máu mủ, nhưng Nam Nam không biết, trong lòng cô bé, Lê Sâm chính là ba ba!

Ông Lê quyết định tìm thời gian, hai người bọn họ ngồi nói chuyện một chút.

Nam Tầm không biết Lê Sâm muốn dẫn cô đi đâu, bởi đường xe đi càng đi càng lạ, cuối cùng dừng ở một con phố nào đó trong thị trấn.

Lần này có bốn vệ sĩ đi cùng, bọn họ đều mặc đồ đen, cùng khom lưng mở cửa xe. Chờ Lê Sâm ra ngoài trước, Nam Tầm đang muốn ra theo, lại bị Lê Sâm bế ra ngoài, dọa cô sợ đến ôm chặt cổ anh.

"Ba ba, con cũng không còn trẻ con nữa, sao ba vẫn ôm con như thế?" Ra cửa xe, Nam Tầm vội vàng nhảy xuống từ trên người anh.

Lê Sâm không nói gì, mà ôm eo cô đi vào quán ăn trước mặt, bốn vệ sĩ áo đen theo phía sau.

Bên ngoài quán ăn này rất lớn, nhưng bên trong không có một bóng người, cứ như đã bị dọn sạch trước rồi.

Nam Tầm có hơi khó hiểu tại sao Lê Sâm phải dẫn cô tới nơi tối tăm này. Dựa trên bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng của Lê Sâm, anh rất hiếm khi đến quán ăn vừa nhìn đã biết không sạch sẽ này.

Lê Sâm vừa vào cửa, một người đàn ông trung niên liền cung kính tiến lên đón, nói nhỏ: "Cậu Lê, đã bắt được người, ở ngay phía dưới."

Lúc đang nói chuyện, ông lên lầu liếc Nam Tầm. Thấy Lê Sâm ôm eo cô bé này, trong lòng ông có mấy phần kinh ngạc. Nghe nói cậu Lê chưa bao giờ gần nữ sắc, chẳng lẽ lời đồn đại sai lầm?

Nhưng cô bé trước mắt quá non đẽ, lẽ nào cậu Lê thích loại này?

Người đàn ông trung niên thầm ghi nhớ trong lòng.

Lê Sâm ừ một tiếng: "Dẫn đường trước đi."

Người đàn ông kia vội vàng gật đầu: "Mời ngài đi theo tôi."

Cậu chủ Lê ôm lấy Nam Tầm, thấp giọng dặn dò: "Cục cưng, đợi lát nữa ngoan ngoãn ở một bên nhìn là được rồi."

Nam Tầm gật đầu, vô cùng ngoan.

Quán ăn có một tầng hầm, có người kia dẫn đường ở trước, đám người cùng đi theo vào.

Khi nhìn rõ cảnh tượng bên trong, Nam Tầm kinh ngạc đến trợn to hai mắt.

Nơi này là một sông bạc ngầm!

Vài chiếu bạc, trên bàn còn có bộ bài chưa kịp dọn, tất cả đèn đều sáng, chiếu rõ từng góc một.

Ở một chỗ đất trống, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi bị dây thừng bó chặt quỳ trên đất, trong miệng bị nhét một miếng vải.

"A a, a a a." Người kia thấy cậu chủ Lê, vẻ mặt kích động, cố gắng bò về hướng bên này, lại bị người áo đen đè nặng gã từ đằng sau đá ngã trên mặt đất.

"Cậu Lê, mời tới bên này." Người đàn ông trung niên đi đầu dùng tay làm tư thế mời.

Ngay vị trí phía trước đã đặt một cái ghế da mềm mại, cậu chủ Lê đi qua ngồi ở đó.

Nam Tầm vốn định đứng, nào ngờ Lê Sâm trực tiếp kéo cô vào ngực mình, để cho cô ngồi trên đùi anh.

Nam Tầm xấu hổ ngơ ngậy cơ thể, cuối cùng dứt khoát vùi trong ngực anh, cố gắng thu nhỏ cảm giác tồn tại của mình.

Lê Sâm hơi nhấc tay phải, bên cạnh lập tức có người giặt xuống miếng vải rách bity mềm người trên đất kia.

Người kia thật vất vả mới có thể nói chuyện, lập tức khóc ròng ròng xin tha: "Cậu Lê, ngài đại nhân không chấp tiểu nhân, hãy bỏ qua cho tôi một lần này thôi, sau này tôi cũng không dám nữa. Cầu xin cậu Lê nể tình cha tôi tha cho tôi đi, tôi không dám nữa..."

Nam Tầm không hiểu dò xét nhìn người kia, lại ngó nhìn ba Lê Sâm của cô.

Con mẹ nó, ba Lê Sâm cô không hề có tổ tiên làm xã hội đen. Tính hướng hiện tại cực kì giống trên TV, cảnh đại ca xã hội đen bị đàn em phản bội, sau đó chuẩn bị rút súng pằng một phát kết liễu kẻ đó.

Cô có hơi sợ sợ, còn có chút kích động là sao thế này?

Mang tâm thái xem trò hay, một tay Nam Tầm rất tự giác khoắc lên cổ Lê Sâm, điều chỉnh tư thế càng thoải mái hơn.

Cục cung ý lại và thân mật với mình khiến Lê Sâm cực kì hưởng thụ, chỉ có điều kế tiếp... Không biết cục cung của anh còn có thể thân thiết anh như lúc này nữa hay không

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Thái độ này, như nuôi tình nhân nhỏ

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Ánh mắt Lê Sâm lạnh nhạt nhìn chằm chằm người đang không ngừng xin tha, nói ngữ điệu không nhanh không chậm: "Quả thực thời gian cha mày theo ông già không ngắn, nhưng lẽ nào ông ta không nói cho mày biết, Lê Sâm tao ghét nhất người khác dùng danh nghĩa nhà họ Lê làm chuyện xấu? Sản nghiệp nhà họ Lê đã sớm tẩy trắng, bây giờ tao quản lý nhà họ Lê, mày lại làm chuyện như vậy, quả thực đang đánh vào mặt tao."

Rõ ràng giọng nói kia bình thản không gợn sóng, lại làm người cảm thấy còn đáng sợ hơn nhìn thấy anh nổi trận lôi đình.

Bộp bộp bộp.

Người kia vừa xin tha, vừa không ngừng dập đầu, dập đến mức đầu vỡ máu chảy.

Lê Sâm đột nhiên đứng dậy, anh đặt cô bé trong ngực ngồi trên ghế, chính mình không nhanh không chậm dạo bước trước mặt gã kia, từ trên cao nhìn xuống người không nghe lời này.

Người đàn ông trung niên dẫn đường vừa nãy đang đứng cạnh Lê Sâm. Ông vừa thấy anh nâng tay, lập tức đưa tới một con dao găm dài hai tấc (= 20cm).

Lê Sâm dùng ngón tay thứ lưỡi dao, chỉ là chạm nhẹ một chút đã chảy máu.

Rất sắc bén.

Người trên đất nhìn dao trong tay anh, sợ đến không ngừng lui lại phía sau.

Lê Sâm chậm rãi đến gần gã, sau đó ngồi xổm xuống, gầy da định chế cao cấp sáng bóng phản chiếu tia sáng ánh đèn cứ như vậy đứng trước mặt người kia.

Lê Sâm nhìn gã, khẽ nói: "Nể tình cha mày, tao sẽ tự mình động thủ, miễn cho người khác tay chân vướng về làm mày đau."

Dừng một chút, anh hơi nheo mắt: "Yên tâm, không lấy mạng mày."

Người đàn ông vung tay lên, một bóng ánh bạc xoẹt qua không trung.

"A ---" Người kia kêu lên thảm thiết.

Dao găm tàn nhẫn đâm vào giữa lòng bàn tay người nọ, không sai một li, đâm một nhát xuyên lòng bàn tay, còn xoay qua xoay lại mấy lần.

Có thể nghe thấy được tiếng máu thịt bị cắt thật rõ ràng.

Phụt một tiếng, người đàn ông rút dao găm, dao găm dính máu tươi bắn đầy mặt anh.

Anh không để ý chút nào, động tác thuần thục tiếp tục đánh gãy gân tay người nọ, sau đó mới ném dao găm xuống đất.

Dao găm dính đầy máu rơi leng keng trên mặt đất còn nảy một hồi.

Bên cạnh lập tức có người dâng khăn gấm sạch sẽ cho anh.

Người đàn ông nhận lấy, lau khô vết máu không cần thận bản lên mặt, cuối cùng còn cẩn thận lau hai bàn tay không hề dính máu, cả kẽ ngón tay cũng không bỏ qua.

Khăn gấm ô ứ bị anh tiện tay ném xuống đất, vừa vịn che trên dao găm nhuộm máu.

Lê Sâm nhìn cô bé ngồi ở ghế dựa đang ngơ ngác nhìn anh, đi tới dịu dàng xoa đầu cô, giọng điệu cực kì mềm mại: "Cục cung, sợ rồi?"

Nam Tầm khẽ nuốt ngụm nước miếng: "Vẫn, vẫn ổn."

Còn chưa đến mức bị dọa sợ, dù sao cô là người đã gặp cảnh Yêu Vương ăn thịt người, lệ quỷ giết người. Cô chỉ có hơi bất ngờ, trong mắt cô, Lê Sâm luôn là người ba bên ngoài lạnh lùng bên trong rất dịu dàng, nhưng một màn nhanh chuẩn tàn nhẫn vừa nãy hoàn toàn lật đổ ấn tượng về Lê Sâm trong cô.

Bàn tay to đang thân mật xoa trên đầu cô kia, đúng, chính là bàn tay này, một giây trước còn đâm xuyên tay một người, đánh gãy gân tay người nọ.

Nam Tầm luôn cảm giác mình chỉ thấy một đỉnh nhỏ của tảng băng chìm, nghĩ như vậy, xúc cảm dịu dàng trên đầu này càng làm lòng cô thêm sợ hãi.

Nam Tầm bỗng ôm lấy Lê Sâm, rầu rĩ mà nói: "Ba, chúng ta về nhà đi, con muốn về nhà."

"Được, nghe cục cưng." Lê Sâm hơi dờ ra, khóe miệng khẽ cong lên.

Anh có hơi bất ngờ, vì dưới tình huống này, động tác đầu tiên của cục cưng lại không phải đẩy anh ra, mà là chủ động ôm lấy anh.

Có điều cơ thể nhỏ bé kia đang run, không biết có phải sợ hãi hay không.

Lê Sâm một phen khiêng cô trên lưng, rồi đi ra ngoài.

Nam Tầm kinh ngạc thốt lên một tiếng, vội vàng nói: "Ba ba, không phải con không có chân, sao mà ba cứ ôm con hay khiêng con thế. Ba chiều con như vậy, sau này con sẽ chẳng muốn tự đi bộ nữa."

Lê Sâm cười nhẹ, lên tiếng: "Ba cho là chân con run. Nếu về sau cục cưng không muốn đi đường, ba có thể ôm con khiêng con cả đời."

"Ba nói ngược, ngày sau chờ ba già, con ôm ba mới đúng." Nam Tầm lập tức nói.

Nam Tầm cảm thấy mình nói lời này thật trì kị, nhưng không ngờ Lê Sâm nghe lời này, khuôn mặt đẹp trai kia phạch một cái đen kịt lại.

Lê Sâm hơi rất hiền lành: "Cục cưng, con thấy ba rất già?"

Nam Tầm thấy Lê Sâm hỏi lời này vô cùng áu trĩ, nhưng người ta là boss lớn, nói gì đều đúng, vậy là cô vội vã trả lời: "Ba, đương nhiên ba không già. Ba mới 28 tuổi, vẫn được tính là tiểu thít tươi đấy, hơn nữa ba còn là người đàn ông độc thân hoàng kim tất cả phải nữ đều muốn gả nhất. Ba còn đẹp trai nữa, con chưa từng thấy người nào đẹp trai hơn ba. Người mẫu siêu cấp hay diễn viên đang nổi gì đều không cách nào so với ba được..."

Sắc mặt Lê Sâm tốt hơn chút, nhưng vẫn xoắn xuýt vấn đề vừa này: "Vậy cục cưng cảm thấy ba già hơn con nhiều sao?"

Nam Tầm dùng ánh mắt xem kẻ ngu si nhìn anh, Lê Sâm không sốt chút? Sao lại có thể hỏi loại vấn đề thiếu não này.

Chẳng lẽ câu nói vừa rồi của cô kích thích anh, anh không muốn lão hóa?

Nam Tầm suy nghĩ một hồi, nói: "Ba à, con người kiểu gì cũng già đi. Ba cũng chỉ lớn hơn con mười ba tuổi, lúc ba già đi, con cũng gần như già rồi..."

Lê Sâm nhét cô vào trong xe, hai người rất nhanh đã lái xe đi rồi.

Người đàn ông trung niên dẫn đường lúc trước vẫn luôn khom người suốt hành trình, mãi đến khi xe đi xa, ông mới đứng thẳng người lên, sau đó lau mồ hôi lạnh trên trán.

Hôm nay cậu Lê chỉ cần một cánh tay của người kia, hoàn toàn không giống tác phong của cậu Lê. Nếu như là trước đây, chắc chắn không chỉ muốn một cái tay đơn giản như vậy.

Người này hơi cau mày, ông cũng nghe cô bé kia gọi ba mới biết thân phận cô bé. Hóa ra đây chính là vị thiên kim bảo bối cậu Lê ngậm vào miệng sợ tan, chỉ là --

Thái độ này của cậu Lê đầu giống nuôi con gái, rõ ràng là nuôi một... tình nhân.

Nam Tầm và Lê Sâm cha hiền con ngoan đùa giỡn trên xe hồi lâu. Bỗng nghĩ đến gì, Nam Tầm vội vớ lấy cánh tay Lê Sâm, tìm được đầu ngón tay còn có giọt máu vẫn tràn ra ngoài.

"Cục cưng, không sao cả, chỉ là vết xước nhỏ ---" Lê Sâm nói được một nửa chợt dừng lại, bởi vì cục cưng của anh bỗng ngậm lấy đầu ngón tay anh vào trong miệng.

Cảm giác ướt át nóng bỏng bao trùm khiến ánh mắt Lê Sâm nhất thời trở nên sâu thẳm

Nam Tầm mút mút, sau đó bỏ ngón tay ra, cười tùm tùm nói: "Được rồi ba, bây giờ đã hết chảy máu rồi."

Lê Sâm đang nhìn cô, ánh mắt kia khiến lông tơ trong lòng Nam Tầm dựng đứng.

Nam Tầm liền vội hỏi Tiểu Bát: "Lê nào vừa này ta làm quá chân chó, bị Lê Sâm phát hiện ta có hết sức lấy lòng, vì vậy mất hứng?"

Hừ Không Thú ngáp một cái: "Nghĩ quá rồi, ta có thể cảm nhận được máu ba Lê Sâm người đang sôi trào, hẳn là cao hứng đấy."

Nam Tầm hơi ngạc nhiên: "Tiểu Bát, người còn có thể cảm nhận được vui sướng đau buồn của người khác sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xìyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Giật mình, tình cảm biến chất

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Tiểu Bát không để ý lắm mà trả lời: "Này không phải phí lời à, ngay cả giá trị hắc hóa và giá trị ác niệm ta cũng đo được, còn không cảm giác được vui sướng đau buồn sao?"

Quả nhiên là Tiểu Bát đúng, Lê Sâm trở nên rất vui vẻ, vì anh thân mật nhào nấn mặt của Nam Tầm, hiền lành nói một câu: "Thực là bé ngoan của ba."

Lúc nói lời này, mới gọi cam của anh hơi nhếch lên, mà Nam Tầm nghe lời đoán ý nhiều năm rất rõ ràng, chỉ khi nào tâm trạng Lê Sâm vô cùng tốt mới xuất hiện nụ cười như thế.

Tâm tình Nam Tầm lập tức bay lượn, vội vàng nói: "Ba ba, con ngoan như vậy, có phải ba nên tốt với con hơn không?"

Lê Sâm nhướn mày: "Bây giờ ba không tốt với cục cưng sao?"

"Tốt, nhưng con còn muốn ba tốt với con hơn chút nữa." Nam Tầm cười tùm tùm nói. Tốt nhất là tốt đến độ giá trị ác niệm rút phạch một cái hết sạch.

Lê Sâm sờ đầu cô, vẻ mặt rất dịu dàng: "Được."

Bầu không khí thật hài hòa, nghe được Tiểu Bát ngáp, Nam Tầm cũng bị lây ngáp theo. Lúc đang chuẩn bị nhắm mắt lại chợp mắt một lúc, cô chợt nghe được Lê Sâm nói một câu: "Cục cưng, bây giờ ba đã tốt với con đến không có bất kì riêng tư gì rồi."

Nam Tầm bối rối một giây mới phản ứng được những lời này đáp lời cô từ lúc nào.

Đờ mờ, hóa ra sáng nay cô nói một câu muốn chút không gian riêng, Lê Sâm vẫn còn nhớ tới bây giờ?

"Cục cưng, vì vậy con cũng không thể có riêng tư giấu ba." Lê Sâm nói, giọng điệu không cho nghi vấn, là khẳng định vấn đề đã đóng thuyền.

Nam Tầm hoàn toàn không thể hiểu được suy nghĩ của Lê Sâm. Cô cũng không phản nghịch nhất định phải có không gian riêng, cô chỉ muốn một mình ngủ một cái giường, mẹ nó yêu cầu như thế tại sao Lê Sâm không đồng ý?

"Tiểu Bát, chẳng lẽ nhiều năm ta dán anh ta không cho anh ta tìm phụ nữ, vì lẽ đó anh ta bị ta bè thành biến thái thích ngủ cùng con gái?" Nam Tầm cả kinh nói.

Nếu đúng như vậy, tội lỗi của cô thật lớn.

Hừ Không Thú suy nghĩ một lát, cũng kinh ngạc thốt lên: "Càng nghĩ càng thấy ón, người đếm xem ba Lê Sâm của người bao năm rồi chưa tìm phụ nữ? Đờ mờ người đừng nói, ta cảm thấy thật là có khả năng này!"

Nam Tầm nghe nó phân tích, cũng cảm thấy thật khủng bố, vội vã hỏi: "Vậy phải làm sao bây giờ? Người nói giá trị ác niệm của anh ta vẫn không giảm, có phải cùng vì cuộc sống về đêm bị ta quấy nhiễu hay không?"

Hư Không Thủ rất tán thành: "Người có thể thử tìm hoa giải ngữ cho ba Lê Sâm của người."

Buổi tối đó, lúc hai người nằm trong chăn trò chuyện, Nam Tầm liền suy nghĩ nên nhanh chóng nói rõ chuyện này.

Một tay Lê Sâm ôm cô vào ngực, một tay cầm một quyển sách tiếng Anh, đang đọc bài học tiếng Anh cho Nam Tầm.

Khi còn bé là chuyện cô tích, bây giờ là sách tiếng Anh, Nam Tầm cảm giác mình đã lên tầm cao mới.

Lê Sâm dùng chất giọng trầm thấp đọc tiếng Anh, Nam Tầm cảm thấy quá êm tai, còn êm tai hơn bài hát ru con nhiều.

Thừa dịp chính mình còn chưa ngủ gà ngủ gật, Nam Tầm dùng ngón tay chọc chọc cơ bụng Lê Sâm, ý bảo anh dừng lại.

Lê Sâm quay đầu nhìn cô: "Hửm? Cục cưng sao vậy?"

Nam Tầm có chút xoắn xuýt, nói: "Ba ba, con cảm thấy con rất có lỗi với ba."

"Ồ? Sao cục cưng tự dưng lại nói như vậy?" Lê Sâm buông sách trong tay, về mặt trở nên nghiêm túc.

Nam Tầm biểu hiện càng hồ thẹn: "Ba đang tuổi tình lục tràn đầy, nhưng vì con, ba chưa bao giờ liếc mắt nhìn những cô gái khác. Những năm này có phải ba nhịn gần chết rồi không?"

Sắc mặt Lê Sâm dần đen kịt lại.

Nam Tầm chăm chú điều chỉnh về mặt không chú ý đến, tiếp tục tự kiểm điểm: "Trước kia con còn nhỏ không hiểu chuyện, luôn quấy quấy lấy ba. Mỗi khi ba nói thêm một câu với cô nào, con rất không vui, vì sợ ba bị cướp đi. Nhưng bây giờ con lớn rồi, đã hiểu chuyện, dù ba có con thì vẫn có quyền theo đuổi hạnh phúc. Sau này con sẽ không cản ba nữa, nếu ba gặp được cô nào làm ba rung động, cứ cưới về đi!"

Nam Tầm nói xong, ngẩng đầu.

Đờ mớ!

Tại sao mặt Lê Sâm lại đen thế kia?

Hư Không Thủ đột nhiên kêu lên: "Vừa nãy ta ngủ gật, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao giá trị hắc hóa của ba Lê Sâm người lại tăng vèo thêm 10 điểm thế!"

Nam Tầm cũng mờ mịt: "Không biết á, không phải ta làm việc dựa theo kết quả thảo luận của chúng ta trước đó sao. Vừa nãy ta đang kiến nghị ba Lê Sâm đi tìm phụ nữ đấy, kết quả mặt anh ta đã đen rồi."

Lê Sâm bồng đuối tay sờ khuôn mặt nhỏ bé của Nam Tầm: "Cục cưng, con nghĩ vậy thật sao?"

Nam Tầm thăm nghĩ: Chẳng lẽ vừa nãy mình biểu hiện không đủ chân thành?

Nam Tầm liền vội vàng gạt đầu, nói rất nghiêm túc: "Ba ba, con thực sự muốn như vậy. Không phải nói chơi, cũng không đùa ba, con không thể để ba vì con mà từ bỏ hạnh phúc nửa đời sau. Tuy rằng con nhất định sẽ chăm sóc ba, nhưng tính chất hai chuyện này khác nhau."

"Khác nhau thế nào?" Lê Sâm vậy mà hỏi.

Nam Tầm bắt đầu đếm ngón tay: "Bà xã có thể làm ấm chân, có thể sinh con cho ba, có thể nấu cơm, giặt quần áo cho ba."

Lê Sâm liền đáp lại lời của cô: "Cục cưng cũng có thể làm ấm chân cho ba. Còn con cái, ba có một mình con là đủ rồi. Còn những thứ như nấu cơm giặt giũ, thím Lý đều có thể làm."

Nam Tầm...

Con mẹ nó có thể như thế sao? Cô làm con gái làm ấm chân cho Lê Sâm và phụ nữ khác làm ấm chân có thể giống nhau sao!

Thế nhưng Nam Tầm bị Lê Sâm nuôi đến mức rất đơn thuần ngu ngốc, vấn đề này cô không thể hỏi thành lời được.

Cũng may Lê Sâm không truy hỏi, anh xoa đầu cô, nói nhân nhật: "Ý kiến cục cưng ba tiếp thu, ngủ đi."

Ánh mắt anh ở một giây nào đó chợt trở nên rất thâm thúy, một tia ánh trắng xuyên qua khe cửa sổ, vừa lúc chiếu vào mặt anh, làm đôi mắt u ám của anh như phản chiếu ánh bạc, thoạt nhìn có chút lạnh lẽo.

Nam Tầm vốn còn muốn tiếp tục tò thái độ, nhưng lúc này Tiểu Bát đột nhiên hoan hô: "Thần ái! Khả khả khả phát tài phát tài! Ngay lúc này ba Lê Sâm của người bỗng nhiên giảm 15 điểm giá trị ác niệm, 15 điểm nha! Đây chính là lần đầu tiên giảm nhiều như vậy trong suốt mấy năm qua! Mua ha ha ha..."

Nam Tầm cũng thật cao hứng, xem ra quả nhiên là chuyện này cần trở giá trị ác niệm tiếp tục giảm. Lê Sâm vì sợ có tổn thương mà không tìm phụ nữ, bây giờ cô tò thái độ, Lê Sâm có thể yên lòng đi tìm hạnh phúc của mình rồi.

Nam Tầm nhắm mắt lại, thật vui về đi ngủ. Tâm trạng vừa tốt, tư thế ngủ cũng thả lỏng theo, một cẳng chân của cô gác lên đùi Lê Sâm, cánh tay cũng đặt trước ngực anh, lúc ngủ không biết mơ thấy cái gì, còn chép chép miệng nhỏ.

Lê Sâm nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt rơi trên bờ môi hồng mềm mại, nhìn hồi lâu.

Anh nhẹ nhàng dời tay và chân của Nam Tầm, một mình đi đến bên cửa sổ thoáng khí.

Ngay vừa nãy, anh chợt hiểu được vì sao mấy ngày gần đây mình không thoải mái rồi.

Lê Sâm đốt một điều thuốc, ngồi lê loi bên giường, cứ như vậy lẳng lặng mà nhìn cô bé trên giường, vừa nhìn đã qua một buổi tối.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 80: Đi chơi, ba sẽ dành nhiều thời gian với con hơn

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Ngày hôm sau khi Nam Tầm tỉnh lại, cô hít sâu vài hơi, ngửi được mùi thuốc lá thoang thoang đầu đây.

Lê Sâm vẫn luôn là người rất khắc chế, cho nên lúc Nam Tầm nhìn thấy gạt tàn trên bàn tràn đầy tàn thuốc, trong lòng cô thấy rất kinh ngạc.

Nam Tầm đoán rằng có thể gần đây áp lực công việc của anh rất lớn, dù sao tổng giám đốc gì đó ngoài mặt nghe vẻ vang, nhưng đằng sau phải xử lý không ít chuyện.

Nhân lúc Lê Sâm không ở đây, Nam Tầm thay quần áo thật nhanh, sau đó đi phòng tắm rửa mặt.

Đội chuẩn bị thỏa đáng rồi xuống nhà, Nam Tầm đã ngửi thấy mùi sữa tươi và mùi bánh mì thơm phức.

Trên bàn ăn lớn đặt hai phần bữa sáng, không có ông nội, không có bác Vương, cũng không có thím Lý.

Nam Tầm nghỉ hoặc mà nhieu mầy, chờ nghe được tiếng động từ phòng bếp thì vội vã chạy tới.

"Ba?" Nam Tầm nhìn người bận việc trong bếp, cảm giác mình gặp quý.

Người có mười ngón tay chưa từng dính nước mùa xuân* như Lê Sâm vậy mà đang rán trứng?

*nước mùa xuân là chỉ nước lạnh, người không phải nhúng tay vào nước lạnh giặt quần áo, nấu cơm là người nhà có điều kiện.

Lệ Sâm quay đầu liếc cô: "Cục cưng, sắp được ăn rồi. Con ăn bánh mì trước đi, ba vừa nướng đấy."

Nam Tầm ngạc nhiên nói: "Ba, hóa ra ba biết nấu à? Nhưng sao hôm nay ba lại xuống bếp? Thím Lý đâu ạ?"

"Trong nhà thím Lý có việc, ba cho thím nghỉ một ngày. Cục cưng yên tâm, ba sẽ không để con bị đói."

Nam Tầm lại hỏi: "Nhưng ba, sao con cũng không thấy ông nội với bác Vương, bọn họ đi đâu vậy?"

Lệ Sâm tiếp tục giải thích: "Ông nội hẹn một người bạn đi câu cá, bác Vương cũng đi cùng."

Nam Tầm ò lên: "Vậy lát nữa ba phải đến công ty à? hôm nay con còn bài tập, sẽ không đi với ba đâu."

Lệ Sâm hơi ngừng động tác, nói: "Hôm nay là chủ nhật, ba không đến công ty, chuẩn bị đưa con đi chơi."

Nam Tầm hơi bất ngờ. Lệ Sâm là người cuồng công việc, trước đây dù chủ nhật cũng đến công ty như thường, hôm nay lại nói đưa cô đi chơi?

Hư Không Thú bỗng nói chen vào: "Cơ hội tốt đấy, ra ngoài chơi là cách bồi dưỡng tình cảm dễ dàng nhất!"

Nam Tầm thấy cũng đúng, sau đó rất vui về ôm Lệ Sâm từ đằng sau: "Ba, cũng coi như ba phát hiện lương tâm. Ba tự nghĩ lại đi, đã bao lâu ba chưa dẫn con đi chơi rồi hả? Hồi con còn bé, ba chỉ dẫn con đi vườn thú một lần, sau đó chẳng còn lần nào nữa!"

Lệ Sâm cầm tay nhỏ bên hông đặt đến bên môi hôn một cái: "Cục cưng, ba sai rồi, sau này ba sẽ dành nhiều thời gian cho con hơn."

Tím gan Nam Tầm run rẩy, cảm thấy hành vi hôn đầu ngón tay cô của Lệ Sâm rất kỳ quái, liền vội vàng hỏi Tiểu Bát: "Sao Lệ Sâm lại hôn ngón tay ta?"

Hư Không Thú nói: "Người quên rồi à, ba Lệ Sâm của người là biến thái. Chuyển biến thái làm không giống người thường, người để tâm tạo sao làm chỉ, chỉ cần giá trị ác niệm giảm là được rồi."

Nam Tầm bị Tiểu Bát thuyết phục. Cô vốn muốn tiêu trừ giá trị ác niệm của Lệ Sâm, quan tâm những chuyện khác làm gì.

Trên bàn ăn, Nam Tầm ăn rất sáng khoái, vừa cắn một miếng đã giờ ngón tay cái với Lệ Sâm: "Ba, ba nấu ăn ngon thật, rán trứng cũng cực kì ngon."

Trong mắt Lệ Sâm chứa ý cười: "Nếu cục cưng thích ăn, sau này ba làm bữa sáng cho con ăn."

Nam Tầm liền vội vàng lắc đầu: "Vậy không được, con không nỡ khiến ba mệt mỏi. Mỗi ngày ba phải làm việc mệt như vậy, sáng sớm nên ngủ thêm một lát."

Lệ Sâm nhìn cô, bỗng duỗi tay qua, dùng ngón cái xoa xoa trên môi cô, về mặt cung chiều mà nói: "Uống sữa bò cũng lan đầy mép."

Nam Tầm a một tiếng, vội lè lưỡi liếm một vòng quanh môi: "Hết chưa ba?"

Ánh mắt Lệ Sâm rơi trên cái lưỡi hồng béo mập, đôi mắt rũ xuống, rồi bỗng dời ánh mắt, mắt tập trung ừ một tiếng.

Sau khi ăn xong, Lệ Sâm hỏi nam Tầm muốn đi đâu chơi, Nam Tầm nói muốn leo núi. Vậy là hai người liền đi thay bộ quần áo thoải mái.

Nam Tầm mặc váy ngắn màu trắng kiểu dáng đơn giản cùng giày thể thao. Lệ Sâm mặc áo sơ mi trắng bên trong, bên ngoài là áo khoác màu xanh đen, đi đôi giày leo núi cùng cặp với Nam Tầm, tóc ngắn bình thường hay vuốt lên cũng thả xuống tự nhiên.

Hai người cùng nhìn vào gương. Nam Tầm bị kinh ngạc, không khỏi wow một tiếng: "Ba, trông ba trẻ thật đấy, như mấy anh đẹp trai 20 tuổi ấy, thật sự rất đẹp trai."

Lệ Sâm nhéo mũi cô: "Ba vốn dĩ không già."

Nam Tầm dùng một tay chống vai Lệ Sâm, rồi nhìn về gương tạo dáng, cười tủm tỉm nói: "Ba xem kia, hai ba con mình thực sự là trai tài gái sắc. Bộ quần áo này giống đồ đôi thật, đảm bảo đi trên đường, tí lệ hấp dẫn là trăm phần trăm."

Lệ Sâm nhìn mình và cô bé trong gương, khoe miệng hơi cong lên, thấp giọng nói: "Đúng là giống thật."

Bởi chỉ có thời gian một ngày, hai người liền đi đến thắng cảnh nổi tiếng trong thành phố. Đường núi hai bên kéo dài mười dặm, non xanh nước biếc, hoa dại khắp nơi, phong cảnh tuyệt đẹp.

Nam Tầm treo máy ảnh trên cổ, Lệ Sâm thì chống đồ ăn và nước của hai người cho cả ngày.

Nam Tầm chạy hai bước lại ngoài đầu, đứng chỗ cao cười xán lạn với Lệ Sâm: "Ba, ba có mệt hay không?"

Lệ Sâm đi nhanh vài bước đuổi tới rồi nghiêng cổ lên, xoay một vòng mới thả xuống.

Nam Tầm vội xin tha: "Con sai rồi con sai rồi, ba vẫn tỉnh lực dồi dào, con không nên nghi ngờ ba."

Một đôi người yêu đi ngang qua nhìn hai người, cô gái che miệng cười trộm, sau đó hơi khều bạn trai bên cạnh: "Nhìn xem bạn trai của người ta thật tốt, còn vác bạn gái leo núi kia. Òa, vừa cao vừa đẹp trai lại săn sóc."

Bạn trai của cô ấy làm khuôn mặt đau khổ: "Tổ tông của anh ơi, em có thể yên tĩnh một lúc không. Bạn trai người ta lớn lên rắn chắc thế kia, anh có thể so được sao?"

Bạn gái ghét bỏ lờm anh ta một cái, sau đó khó hiểu hỏi: "Hình như vừa nãy em nghe cô bé kia gọi anh kia là ba?"

Bạn trai nhất thời lộ ánh mắt ý tứ sâu xa, thấp giọng nói: "Em đã gặp ông bố nào 20 tuổi có con gái lớn vậy chưa? Hừ, đây là tính thú của người ta, có hiểu hay không? Có người thích chơi như vậy."

Bạn gái lập tức cầu vẹo cánh tay anh ta một hồi: "Ba, chúng ta bỏ tiếp đi."

Bạn trai cười ha hả nói: "Ai dồ, đi thôi, con gái."

Thỉnh lặc của Lệ Sâm tốt cực, nghe rõ ràng đôi người yêu này nói chuyện. Anh hơi nhìn Lệ Tiểu Nam, lại phát hiện cô đang loay hoay với máy ảnh chụp phong cảnh xung quanh, căn bản không để ý đến hai người này nói cái gì.

Lệ Sâm xoa trán, nhận mệnh thở dài.

Bởi hai người có thể lực dồi dào, ngọn núi mà hướng dẫn viên du lịch nói phải leo một ngày, bọn họ bỏ nửa ngày đã xong. Nam Tầm kéo cánh tay Lệ Sâm, hỏi: "Ba, ngày hôm nay con rất vui, ba vui không?"

Lệ Sâm gật đầu, gạt sợi tóc dính bên môi cô, cười nhạt nói: "Ba cũng rất vui về."

"Ba, trời còn sớm đấy, con chưa muốn về. Chúng ta đi chỗ khác chơi chứ?" Nam Tầm ôm eo anh, ngửa đầu nhìn anh, cười xán lạn như mặt trời nhỏ.

"Ừ, cục cưng còn muốn đi đâu chơi?" Lệ Sâm ngoác ngoác khuôn mặt cô, hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xảy: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Tiểu Bát, vì sao Lệ Sâm hôn ta

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Nam Tầm suy nghĩ một chút, rồi hỏi: "Ba có biết bắn súng không ạ, con muốn đến trường bắn học bắn súng. Con cảm thấy tư thế lúc bắn súng thật ngầu."

Lệ Sâm hơi nhú mồm: "Hóa ra cục cưng có hứng với cái này."

Lệ Sâm đưa Nam Tầm tới trường bắn lớn nhất thành phố. Rõ ràng ông chủ Ngô nơi đó quen biết anh đã lâu, ông tự mình dẫn anh tới sân bắn số năm có vị trí tốt nhất, lấy ra khẩu Desert Eagle anh thường dùng.

Nam Tầm nhìn khẩu súng màu bạc trong tay Lệ Sâm, rất ngửa tay muốn sờ thử.

Ông chủ trường bắn nói chuyện phiếm cùng Lệ Sâm hai câu, ánh mắt quét đến Nam Tầm đang nóng lòng muốn thử bên cạnh, lộ ra nụ cười thấu hiểu: "Cậu Lệ ở lại chơi vui vẻ, tôi còn có việc, không quấy rầy nữa."

Lúc ông chủ Ngô đã đi rất xa, không nhìn được ngoài đầu lại liếc nhìn, vừa vặn thấy cô gái nhỏ vẻ ngoài ngây thơ vui tươi vừa nãy tiến lên ôm cánh tay Lệ Sâm, Lệ sâm lại dung túng cô bé. Hai người cười cười nói nói, nhìn từ xa xa cũng có thể cảm nhận được bầu không khí thân mật ngọt ngào giữa hai người.

Chắc, hóa ra tiểu diêm vương mặt lạnh cũng gần nữ sắc, còn thích loại khẩu vị này. Nhìn một thân ăn mặc như thanh niên này, nơi nào còn là cậu Lệ mạnh mẽ vang dội trên thương trường. Đúng là vì lấy lòng tình nhân nhỏ, cũng thật hết lòng.

Ông chủ Ngô suy nghĩ, có thời gian ông có thể tìm thêm hai người. Nếu đã bắt đầu ăn mặc, loại thân phận như Lệ Sâm sao chỉ có một hai người được. Chỉ là cô bé vừa rồi, vừa nhìn đã biết là vu vật*, trong khoảng thời gian ngắn ông thật đúng là không tìm được người nào tốt hơn cô bé kia...

*Vu vật: chỉ phụ nữ đẹp, tuyệt diệu.

"Cục cưng, con lui ra sau chút, để ba làm mẫu cho con trước." Lệ Sâm nói xong thì trực tiếp giờ khẩu Desert Eagle lên bằng một tay.

Cánh tay người đàn ông xoẹt một đường cong tuyệt đẹp giữa không trung, lại về một đường thẳng, phẳng phẳng phẳng ba tiếng không ngừng, đạn bắn vào giữa hồng tâm, toàn bộ đều tụ ở một điểm.

Nam Tầm khóc thét bởi vẻ đẹp trai vô đối của ba Lệ Sâm. Không phải người bình thường đều phải ngắm rồi mới bắn sao, ba Lệ Sâm của cô lại vừa mới cầm súng đã bắn ra, còn toàn trúng vào giữa hồng tâm, kỹ thuật bắn súng này mẹ nó quá trâu bò!

"Tới đây, cục cưng, tới chỗ ba này." Lệ Sâm vươn tay về phía cô.

Lúc này Nam Tầm sùng bái Lệ Sâm đến không thể sùng bái hơn, nghe nói vậy liền tung tăng chạy tới, ôm chặt lấy ba Lệ Sâm của cô: "Ba, vừa này ba quá đẹp trai, con đã thành fan của ba rồi!"

Lệ Sâm cười cười, lại nhìn không được, cúi đầu hôn lên chóp mũi cô.

Nam Tầm ngẩn ra, lập tức chùi dờ mờ trong lòng: "Tiểu Bát, tại sao Lệ Sâm hôn ta?"

Hư Không Thú ngập: "Buồn ngủ quá nha. Hôn thì hôn chứ sao, hẳn là ba ba người, sao không thể hôn người? Không phải là hôn mũi à, cũng có hôn cái miệng nhỏ của người đâu."

"Là ba thì có thể hôn chóp mũi ta hả?" Âm điệu của Nam Tầm không khỏi cất cao.

"Đúng vậy, cha con mà, hôn có sao đâu. Cha con nhà người khác đều như vậy, chẳng lẽ người không biết?" Hư Không Thú thực không để bụng nói.

Nam Tầm mờ mịt: "Ta không biết thật đấy, chị đây từ nhỏ đã là đứa trẻ không cha."

Hư Không Thú cười hi hi: "Vi vậy á, người nhìn xem ta đối người thật tốt, biết người thiếu hụt tình thương của cha, nên cố ý chọn thế giới này cho người trải nghiệm. Cảm giác có tình thương của cha thế nào?"

Nam Tầm suy nghĩ rồi nói: "Người đừng nói, loại cảm giác được người đau người thương từ nhỏ thật không tệ. Trẻ có cha như khối bảo, trẻ không cha như căn thảo*."

*Căn thảo: Ngon có (để nguyên cho vẫn□)

Lúc tán gẫu hai câu như vậy, Nam Tầm đã nắm chặt súng, nhắm ngay tâm bia ba Lệ Sâm của cô vừa bắn.

"Cục cưng, tư thế của con không đúng." Lệ Sâm nói xong, bỗng nghiêng người.

Tay phải anh bao lấy tay cầm súng của Nam Tầm, một tay khác nắm eo Nam Tầm, mặt dán mặt cô.

Nam Tầm cảm giác rõ nhiệt độ truyền tới từ trên mặt, còn có bàn tay nắm chặt eo cô. Mặc dù cách một lớp quần áo, cô cũng có thể cảm nhận được lòng bàn tay kia nóng hừng hực.

Nam Tầm bỗng dưng có chút sợ, chuyện này, chuyện này thật sự bình thường sao?

"Cục cưng, đừng mất tập trung, nhìn bia." Lệ Sâm trầm giọng nói.

"A? Vâng!" Nam Tầm không dám nghĩ linh tính nữa. Ba Lệ Sâm của cô biểu hiện đường hoàng chính trực như vậy, làm cô cảm thấy xấu hổ vì ý nghĩ vừa lóe lên rồi biến mất trong đầu. Tư tưởng của cô thật quá xấu xa.

"Hai chân tách ra chút, bằng chiều rộng vai. Đúng, chính là như vậy. Chân đứng căng chặt, thả lỏng chút, để mũi chân buông ra tự nhiên. Giở nhắm súng về phía bia, bây giờ, nổ súng!"

Đạn bắn ra phẳng một tiếng, Nam Tầm cảm giác tay mình hơi chấn động một hồi, có điều cô bàn tay kia bao bọc tay cô vững vàng, lúc đạn bắn ra, tay cô không hề run.

"Ba ba, con bắn trúng! Con bắn trúng hồng tâm rồi!" Nam Tầm hưng phấn nhảy một cái, kết quả đằng sau gáy đập phịch vào cằm người phía sau.

Nam Tầm lập tức duỗi tay sờ: "Ba, ba có đau không? Con xoa cho ba nha."

Lệ Sâm kéo cô vào lòng, nâng khuôn mặt nhỏ của cô: "Cục cưng, con thôi cho ba một lát sẽ hết đau."

Nam Tầm nói dạ, sau đó ngửa đầu thoải nhệ lên cằm anh.

"Ba, ba con eo đi, con không với tới." Nam Tầm thấy anh bất động nửa ngày, tự mình ôm lấy cổ anh, kéo đầu anh xuống.

Hai tay Lệ Sâm khóa eo cô, nhìn cục cưng nhỏ của mình phồng má thổi cằm cho mình. Hơi thở mang mùi thơm thanh mát, thoáng chui vào mũi, không hiểu sao thật say lòng người.

Hai người chưa phát hiện tư thế của mình có bao nhiêu mập mờ, từ xa nhìn lại, bọn họ giống như đang ôm hôn.

Vì vậy, ông trùm địa ốc tổng giám đốc Mã đang đi về bên này bị làm cho giật mình.

Vừa nãy lão nghe được lão Ngô nói thẳng nhóc họ Lệ kia đang ở đây, cho nên muốn lại đây giao lưu cảm tình, không ngờ nhìn thấy được một màn như thế.

Cô gái được lão ôm vào ngực trang điểm tinh tế, sau khi nhìn thấy cảnh này cũng sững sờ, nhưng lập tức cười một tiếng: "Tổng giám đốc Mã, không phải ngài nói cậu Lệ không gần nữ sắc à. Hôm nay em theo ngài được mở mang tầm mắt đấy, ày, vậy mà đã hôn nhau rồi. Em xem đáng về cô bé kia rất non đấy, không quá mười tám tuổi."

Tổng giám đốc Mã buông cô ra, nói: "Dung Dung, bây giờ em chờ tôi ở đây, không phải ai cũng gặp được cậu Lệ. Đây là một cơ hội."

Lý Dung Dung gật đầu, cười với lão: "Em biết đàn ông thích nói chuyện làm ăn, đi thôi. Hôm khác ngài chơi với em cũng được."

Nam Tầm và ba Lệ Sâm đang bồi dưỡng cảm tình đây, không ngờ tới một ông bác đầu trọc hơn năm mươi tuổi đi tới hướng này.

Cô cảm nhận được Lệ Sâm mất hứng, là do bị người cắt ngang mà không cao hứng.

"Cậu Lê, đã lâu không gặp." Người kia cười nói.

Lệ Sâm khẽ vỗ lưng Nam Tầm: "Cục cưng, con tập ở đây trước, lát ba sẽ tìm con ngay."

Nam Tầm ngoan ngoãn gật đầu: "Bình tĩnh nói chuyện nha, đừng nổi giận đó."

Lệ Sâm không nhịn được cười, đây là cục cưng của anh nhìn ra anh khó chịu?

"Được, nghe cục cưng." Lệ Sâm nhéo mũi cô.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyen: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 82: Nhìn thấy không, người đó là kim chủ của tôi

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Tổng giám đốc Mã bị Lệ Sâm làm chua cá rằng, thẳng nhóc này mở miệng gọi tiếng cục cưng thực quen miệng đấy, xem ra đã sớm kim ốc tàng kiều rồi.

Lệ Sâm cho ông một ánh mắt, hai người liền thay đổi chỗ nói chuyện, ngay chỗ cách nơi này không xa.

Nam Tầm nhớ lại nội dung chính mà vừa nãy Lệ Sâm nói, tự mình cảm sung chơi đến vô cùng vui vẻ.

"Kỹ thuật bắn súng không tồi." Bên cạnh bỗng nhiên có người lên tiếng.

Nam Tầm vừa quay đầu lại thấy được một cô gái trang điểm đậm, đáng vẻ hơi quen quen.

Trí nhớ Nam Tầm khó có được một lần chạy tốt, công lao này thuộc về bộ phim truyền hình cùng đầu mà cô mới xem xong gần đây. Một trong những diễn viên chính, vai hoàng hậu thủ đoạn độc ác chính là người trước mặt này đấy!

"Cô, cô là Lý Dung Dung à?" Nam Tầm kinh ngạc hô thành tiếng, lần đầu tiên cô gặp được ngôi sao thật sự, loại tiếp xúc gần gũi này làm cô cảm thấy rất hiếm lạ.

"Tôi rất thích phim truyền hình cô diễn, tôi cảm thấy cô diễn rất tốt."

Đầu tiên Lý Dung Dung khá sững sốt, sau đó thì che miệng nở nụ cười: "Tôi còn tưởng rằng cô muốn nằng tôi đấy. Cô biết không, bây giờ tôi đi trên đường, nếu như bị người khác nhận ra được thì họ đều muốn ném trứng thối vào tôi."

Nam Tầm cũng nở nụ cười theo: "Đây chứng tỏ kỹ thuật diễn của cô tốt, có vài khán giả xem quá nhập diễn, nên mới nghĩ cô cũng là người phụ nữ hư hỏng."

Nụ cười của Lý Dung Dung lại phai nhạt đi đôi chút: "Vốn dĩ tôi cũng không phải là cô gái tốt."

Nói xong, cô chỉ vào ông bác hỏi đầu đang nói chuyện với Lệ Sâm, tự giễu nói: "Nhìn thấy không, người đó là kim chủ của tôi."

Chống lại ánh mắt kinh ngạc của cô bé, Lý Dung Dung không hề bụng nói: "Cô biết không, người trong làng giải trí chỉ có mỗi kỹ thuật diễn và vẻ ngoài là vô dụng. Tôi lăn lộn trong làng giải trí hơn mười năm, phí thời gian từ mười chín tuổi đến bảy giờ ba mươi tuổi, rồi cuộc nhận được một bộ xem như diễn vai chính, mà một bộ này là nhờ có tổng giám đốc Mã."

Dừng một chút, cô hỏi: "Có phải cô xem thường tôi không?"

Nam Tầm lắc đầu, có thể bình tâm nói chính mình tìm một kim chủ như vậy, cô cảm thấy có lẽ Lý Dung Dung này không giống với những người phụ nữ vì tiền.

Nam Tầm hỏi: "Nếu làng giải trí loạn như vậy, tại sao cô không rút ra khỏi chứ?"

Lý Dung Dung cười nói: "Diễn chính là sinh mạng của tôi, tôi thích diễn. Nếu bắt tôi không diễn, tôi sẽ cảm thấy cuộc đời mình có một thiếu sót lớn."

Nam Tầm do dự một lát, nói: "Nhưng mà đáng về tổng giám đốc Mã có hơi... già." Vốn cô muốn nói vừa già vừa xấu.

Lý Dung Dung phì cười thành tiếng: "Em gái à, em thật thẳng thắn. Em có biết chị em cùng nghề với chị nội thế nào không hả? Các cô ấy nói chị thật tình mắt, vậy mà tìm được chỗ dựa vững chắc như tổng giám đốc Mã này."

Nam Tầm nghe ra vài phần châm biếm trong lời cô nói.

Lý Dung Dung tiếp tục nói: "Tuy chị và ông ta quán vô nhau, nhưng bọn chị chỉ là dựa theo nhu cầu. Ông ta muốn một tình nhân dịu ngoan, chị muốn tài nguyên diễn kịch, không hơn."

Nói xong, cô ấy đưa tay vỗ vỗ ba vai Nam Tầm: "Em gái à, chị nhìn ra được em không phải người thấy người có quyền thế là sáng mắt, nhưng mà ——"

Cô dừng một lát, giọng nói thấp xuống: "Cậu Lê cũng không phải một lựa chọn tốt, có thể là em vừa vào trong vòng này nên không rõ tính tình cậu Lê, anh ta... Tóm lại, em vẫn nên nhanh chóng dứt ra đi."

Nam Tầm há to miệng, có phải cô Lý Dung Dung này đang tự tưởng tượng cái gì không, cô ấy lại cho rằng cô cũng là...

Nhưng mà cô cảm thấy Lệ Sâm rất tốt, tại sao theo ý của Lý Dung Dung anh lại không phải người tốt.

"Em gái, bên trên có số điện thoại của chị. Nếu có một ngày em không có chỗ đi thì hãy đến tìm chị." Lý Dung Dung đưa cho cô một tấm danh thiếp đơn giản.

Nam Tầm đang muốn giải thích mình không phải tình nhân nhỏ của Lệ Sâm, kết quả người này đã xoay người rời đi.

Lúc này, tổng giám đốc Mã kia đã trở chuyện với Lệ Sâm xong. Tổng giám đốc Mã đi qua, ôm bà vai Lý Dung Dung rời đi, Lệ Sâm cũng đã đi tới chỗ cô.

"Cục cưng, đang nhìn gì vậy?" Động tác Lệ Sâm thuần thục ôm eo cô.

Nam Tầm cho anh xem danh thiếp, rồi đột nhiên nổi hứng, nói: "Ba, không phải chúng ta cũng làm giải trí sao, có thể đào Lý Dung Dung qua không."

Lệ Sâm hơi nhủ mảy: "Cục cưng thích cô ta sao?"

Nam Tầm cười nói: "Đúng vậy, con cảm thấy cô ấy diễn rất tốt, cũng không biết tại sao diễn vai phụ lâu như vậy, cho dù diễn vai chính cũng là người xấu. Đi trên đường người khác đều muốn ném trứng thối vào cô ấy, ba, ba nói xem kỹ thuật diễn phải xuất sắc đến thế nào, mới có thể khiến cho người khác chán ghét cô ấy như vậy chứ?"

Lệ Sâm gật đầu nói không chút nghĩ ngợi: "Được, chỉ là một người mà thôi. Thứ cục cưng muốn, ba đều sẽ làm cho con."

Lúc này Lý Dung Dung hoàn toàn không biết, chẳng qua bởi vì cô nói nhiều thêm vài câu với một cô bé, cuộc sống sau này của cô xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Vô số kịch bản chất lượng cao và thông báo kéo nhau đến, hơn nữa chính cô nỗ lực, không lâu sau liền đoạt được vị trí ánh hậu.

Lệ Sâm và Nam Tầm ăn con tối ở ngoài rồi mới về nhà. Ông Lê đã trở về từ lâu, ông ngồi yên trong phòng khách, nghiêm mặt nhìn hai cha con đang dặt tay nhau đi vào.

"Nam Nam, con đi lên tầng trước đi, ông có chuyện nói với ba con." Về mặt ông Lê cực kỳ nghiêm túc.

Nam Tầm không nhịn được nhìn thoáng qua Lệ Sâm.

Lệ Sâm vỗ nhẹ sau lưng cô: "Cục cưng lên trước đi, ba lên ngay."

Nam Tầm gật đầu, lặc cộc đi lên tầng, trước khi đi còn không quên nói với ông Lệ: "Ông nội, hôm nay là con muốn ba đi chơi với con, ông đừng trách ba tự ý bỏ công việc nha."

Ông Lệ tức giận trừng mắt nhìn con: "Biết rồi, sẽ không làm gì ba con, làm như ông là cha ghê của nó không bằng."

Nam Tầm cười hai tiếng ha ha, chạy lên phòng tắm tầng hai đi tắm.

Trong phòng khách chỉ còn hai người ông Lệ và Lệ Sâm.

Đầu tiên ông Lệ quan sát quần áo của Lệ Sâm một lát, không nhận được bĩu mũi, nói thầm "Thực cho rằng ăn mặc giống như tên nhóc thì sẽ thật sự là tên nhóc sao, hừ."

Ông Lệ gõ gõ gậy trên mặt đất: "Ngồi đi, ba muốn hỏi con vài câu."

Lệ Sâm ngồi thẳng xuống đối diện ông, vắt chéo hai chân, một cánh tay tùy ý đặt lên thành ghế sofa, khí thế vô hình bắt đầu xuất hiện cuộn cuộn trong nháy mắt.

"Có phải ba muốn nói chuyện về Nam Nam hay không?" Lệ Sâm hỏi thẳng vào vấn đề.

Ông Lệ bị thái độ không để bụng của anh làm tức giận, giọng điệu lập tức cất cao lên một tông: "Thằng nhóc thú, tự con nói xem những việc hôm nay con làm đều là chuyện mà con người làm sao? Ông đây chỉ đi vắng một ngày, con đã làm ra loại chuyện lớn này cho ông. Bây giờ ở trong vòng luẩn quẩn đều biết con kim ốc tàng kiều, tìm một cô bạn gái nhỏ non nớt, ông đây thật sự bị con làm tức chết rồi!"

Lệ Sâm nhìn ông một lúc lâu, nhìn đến nỗi ông bắt đầu hoảng hốt.

"Hôm nay ba chỉ muốn lái nhai điều này thôi à?" Lệ Sâm thần nhiên nói.

Ông Lệ thờ dãi: "Được rồi, ba cũng không quanh co với con nữa. Ba hỏi con, rốt cuộc con nghĩ thế nào vậy, Nam Nam chính là con gái con, thái độ của con đối với con bé giống thái độ đối với con gái sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyen: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Khiếp sợ, không phải ruột thịt

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Lệ Sâm nhìn ông, nhìn chăm chú hồi lâu, nhìn đến nỗi ông Lệ bỗng dưng chột dạ.

"Thằng nhóc thú, gọi lăm, dám tạo áp lực cho ông!" Ông Lệ tức giận nói.

"Ba không cần già vờ trước mặt con. Lúc trước con có chạm vào người đàn bà kia hay không, con biết rõ hơn bất kì ai." Lệ Sâm nói.

Ông Lệ trợn đôi mắt già nua thật lớn: "Con, thằng nhóc thú con có ý gì. Căn bản là mười sáu năm trước con không hề chơi một đêm cùng người phụ nữ kia? Từ lúc bắt đầu con đã biết Nam Nam không phải con gái ruột? Con biết rõ còn mang về? Lệ Sâm, đến cùng con đang chơi trò gì vậy?"

Lệ Sâm mờ thêm hai cườ áo, lạnh nhạt nói: "Chỉ qua năm đó con thấy mình có duyên cha con với đứa bé kia, nên mới ôm về nuôi. Vốn chỉ nuôi chơi, ai ngờ được không cẩn thận lại nuôi ra tình cảm. Lúc đầu còn nghĩ thêm một đứa con gái cũng vô cùng tốt, nhưng bây giờ... Con đòi ý rồi."

Ông Lệ sợ đến cơ thể cứng lại: "Lệ Sâm, con cần nghĩ cho kỹ. Dù hai đứa không có quan hệ huyết thống, nhưng Nam Nam do con tự tay nuôi lớn. Trong lòng con bé, con chính là người ba hàng thật giá thật. Nếu con cứ kháng kháng làm theo ý mình, sẽ hủy hoại con bé đấy!"

Lệ Sâm đột nhiên kêu một tiếng ba, khiến ông Lệ lại sợ hết hồn. Cứ mỗi khi anh trịnh trọng kêu ông một tiếng ba, ông biết ngay đứa con trai này lại sắp nói đến chuyện mà ngay cả trời cũng đừng mong ngăn cản.

"Chuyện của bọn con, ba đừng quản. Con bé do một tay con nuôi lớn, con hiểu rõ hơn ba." Lệ Sâm nói xong câu này, liền thay gậy lên tầng.

Thấy Lệ Sâm sắp biến mất ở cầu thang, ông Lệ nhịn không được vội gọi anh lại, thấp giọng nhắc một câu: "Lệ Sâm, Nam Nam còn nhỏ. Con, con vẫn nên chú ý đúng mực, đừng dọa con bé sợ."

Lệ Sâm ừ một tiếng, không chờ đợi được nữa mà đi lên tầng.

Lệ Sâm khẽ đẩy cửa phòng ngủ, cô bé trên giường đã tắm sạch sẽ, thay đồ ngủ và nằm xuống từ lúc nào.

Nam Tầm nghe thấy tiếng động, lền vội vàng ngồi dậy nhìn sang: "Ba, ba nhanh đi tắm rồi ngủ đi, hôm nay ba đã chơi với con cả ngày rồi."

Lệ Sâm đi tới ngồi xuống bên mép giường, vươn tay nhéo khuôn mặt cô: "Cục cưng, ba tưởng con ngủ thiếp đi rồi."

Nam Tầm ngáp một cái, cười nói: "Con đang lo cho ba đấy. Con sợ ông nội mắng ba, vì vậy chưa ngủ được."

"Bé ngoan." Lệ Sâm sờ mặt cô, rồi cúi người, nhẹ nhàng đặt nụ hôn trên môi cô.

Nam Tầm kinh ngạc đến giật cả mình. Mặc dù chỉ là nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, thế nhưng vừa này Lệ Sâm lại hôn cô, lần này không phải mũi, là miệng!

"Ha ha, Tiểu Bát à, người ra đây mà xem. Người nói hôn mũi rất bình thường, vậy bây giờ thì sao? Đờ mờ Lệ Sâm lại hôn miệng ta!"

Qua một hồi lâu Hư Không Thú mới trả lời một câu vòng vo tam quốc: "Vừa này ta nghe trộm ba Lệ Sâm và ông nội người nói chuyện, sau đó phát hiện được bí mật động trời, ta định ngày mai nói tí mĩ với người."

"Nói ngay bây giờ!"

"Bây giờ mà nói thì đêm nay người đừng mơ ngủ ngon giấc."

Nam Tầm: "Vậy để mai nói sau đi."

Hư Không Thú...

Thực ra nó đã chuẩn bị để nói rồi.

Lệ Sâm hôn Nam Tầm xong thì xoay người đi tắm như không có chuyện gì xảy ra, còn Nam Tầm bởi rồi một lúc cũng nằm lại như không có chuyện gì. Cô còn có hứng chọn một quyển truyện tiếng Anh đặt cạnh mình, chờ Lệ Sâm tắm xong sẽ đọc cho cô.

Chỉ là Nam Tầm không đợi được Lệ Sâm đã ngủ thiếp đi.

Trên người Lệ Sâm còn chấy nước chưa khô, anh ngồi bên giường ngắm Nam Tầm, ánh mắt nóng rực chưa từng có. Qua hồi lâu, anh mới lấy ra quyển sách trong tay cô gái nhỏ, sau đó cũng chui vào chăn, động tác quen thuộc ôm cô vào ngực mình.

Nam Tầm lẩm nhẩm hai tiếng, một chân gác lên eo anh, một tay ôm cổ anh, khuôn mặt bé nhỏ dính vào mặt anh.

Hồ hấp quần quanh, hơi thở nóng bỏng.

Lệ Sâm hít một hơi thật sâu, quay đầu lại đây, nói nhỏ: "Cục cưng của ba, mau mau lớn lên đi..."

Ngày hôm sau, Nam Tầm ăn sáng xong chuẩn bị đi học, mà Lê Sâm cũng chuẩn bị đến công ty.

"Cục cưng, không cần ba đưa con đi thật hả?" Lê Sâm hỏi

Nam Tầm vội vàng lắc đầu: "Ba, ba cũng đừng đưa con đi học nữa. Cái xe xa hoa phiên bản mở rộng kia của ba vừa chạy đến cổng trường, là con bị vây quanh như gấu mèo ấy, ba tha cho con đi."

Nói xong, Nam Tầm ngọt ngào chào tạm biệt: "Ba ba, con đi trước đây, bye bye ~"

Lê Sâm kéo cổ lại, hơi cúi người, quay gò má về phía cô: "Cục cưng, có phải con đã quên gì rồi không?"

Nam Tầm tròn trĩnh mặt khinh thường, nhưng vẫn nhón chân lên, ngửa đầu đặt nụ hôn trên mặt anh: "Ba thật là, người đã bao tuổi rồi còn muốn hôn tạm biệt."

Chờ cô bé đi rồi, ông Lê ở xa xa nhìn về phía cửa mới cười nhạo: "Xì, lớn đầu rồi mà không biết xấu hổ, còn chủ động mời hôn."

Lê Sâm liếc ông một cái: "Ba nói chính mình à, đã một bó tuổi rồi còn nhìn trộm thanh niên và cô gái nhỏ hôn tạm biệt."

Ông Lê tức giận đến đứng phất dậy: "Ba nhỏ vào, thanh niên cơ đấy, vô liêm sỉ."

Lê Sâm mặc thêm áo khoác, nói hờ hững một câu: "Con đến công ty, nếu ba chán thì đi tìm mấy người bạn già cầu cá ngắm hoa đi."

Không nhắc tới chuyện này còn tốt, ông Lê vừa nghe được, lập tức biến sắc: "Ông đây không bao giờ để con được như ý. Hôm qua con có ý đồ đẩy ba đi rồi quấy rối Nam Nam. Sau này ba không đi đâu nữa!"

Lê Sâm ồ lên nhàn nhạt: "Ba tùy ý." Nói xong liền bước ra cửa.

Ông Lê tức không chịu được, quân gia họ Vương đứng bên cạnh vội thuận khí cho ông: "Ngài cần gì phải vậy chứ, cũng không phải ngài không biết tính tình cậu chủ."

Ông Lê hừ một tiếng: "Tôi không muốn để thằng nhóc này được thuận lợi, tôi đang ngóng trông ngày nó ăn quả đắng vì chuyện này."

Quân gia Vương cảm thán trong lòng: Ngài có phải cha đẻ không, nào có ai ngóng trông con trai mình ăn quả đắng? Có điều cậu Lê xác thực... Ừm, thực ra ngắm lại, có chút trác trở cũng cực kì tốt.

Người khổ nhất chính là cô chủ nhỏ. Một tờ giấy trắng thuần cỡ nào, một bông hoa thuần khiết cỡ nào, nhưng không may gặp phải cậu Lê, tờ giấy có trắng thế nào cũng bị cậu Lê nhiễm thêm màu sắc.

Trong phòng học, Nam Tầm nhìn chòng chọc sách trên bàn, tâm tư đã bay đi xa.

"Tiểu Bát, người vừa mới nói cái gì? Người nói lại xem nào!"

Hư Không Thủ khụ khụ: "Ta nói là ba Lê Sâm của người căn bản không phải ba ruột của người, hơn nữa hẳn còn có, có ý đồ với người ơ... Người đừng trách ta, chuyện này ta không biết thật! Lần trước lúc ta khảo sát thế giới này, thân phận Lê Tiểu Nam vẫn luôn là con gái Lê Sâm, đến chết vẫn là. Ta nghĩ là Lê Sâm căn bản không quan tâm có ấy có phải con gái ruột của mình hay không, vì vậy chẳng thêm học sâu thân phận của cô ấy."

Nam Tầm: "... Bào bối, ta thật mẹ nó muốn đánh chết người."

Hư Không Thủ: "Đừng hung dữ thế mà, người ta cũng là người bị hại. Có điều ta cảm thấy đây là chuyện tốt nha. Người xem kia, giá trị ác niệm của ba Lê Sâm người chưa giảm đã lâu rồi, bây giờ người vừa lúc đối thân phận, dùng tình yêu hừng hực kịch liệt để cảm hóa hẳn, khả khả."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Chết tiết, cảm thú này động dục rồi

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Nam Tầm trực tiếp vẽ một hình tròn vành vạnh trên giấy, dùng ngòi bút chọc chọc lên hình tròn, chọc thành vô số cái lỗ.

Hư Không Thủ lấp bắp: "Người, người vẽ gì vậy?"

Nam Tầm: "Không nhìn thấy à, một hình cầu đó."

Hư Không Thủ: "Cmn đừng tưởng rằng người vẽ xấu vậy thì ta không nhìn ra đó là ta nha. Người lại có thể dùng bút chọc ta, thật là độc ác mà, hu hu hu..."

Nam Tầm làm mặt lạnh: "Lông ta rất phiền, đừng chọc ta."

Hư Không Thủ nín khóc, vội vàng hỏi: "Người phiền gì chứ?"

"Ta cmn còn là vị thành niên đấy, vậy mà Lê Sâm lại đã có ý đồ với ta, chờ ta vừa trưởng thành, tiết tháo của ta còn giữ được nữa à? Người nói xem sao anh ta có thể động lòng với con gái mình chứ? Anh ta còn là người không?"

Hư Không Thủ lập tức nói: "Ba Lê Sâm người không phải người đâu, là biến thái, trước khi chúng ta đến mỗi thế giới đều chuẩn bị tâm lý rồi mà."

"Đã thỏa thuận dùng tình thân độ hóa boss lớn cơ mà, người là một kẻ lừa gạt!" Nam Tầm giận dữ.

Hư Không Thủ áp a áp ứng, chột dạ liên tục: "Có phải người ta có ý đầu. Ta dùng thủ cách của ta đảm bảo, ta thật sự không biết chuyện này."

"Được rồi được rồi, nghĩ nhiều như vậy làm gì, ba Lê Sâm người đối với người rất tốt mà, không phải chỉ là mất tiết tháo thôi sao. Ba Lê Sâm người đẹp trai chân dài, rõ ràng đáng vẻ đẹp trai hơn người mẫu nhiều, hừ hừ, người còn không mau mừng thầm đi?" Hư Không Thủ hết chột dạ hừ hai tiếng.

Xoạt một tiếng, Nam Tầm trực tiếp dùng bút vẽ quả cầu thành hai nửa, ấn đến nỗi rách cả giấy.

Hư Không Thủ... Sợ quá đi.

Sau khi tan học, Nam Tầm đeo cặp sách trên lưng chuẩn bị về nhà, kết quả có một nam sinh lớp bên cạnh đột nhiên nói với cô: "Lê Tiểu Nam, mình có một chuyện rất quan trọng muốn nói với cậu, chờ lát nữa đến rừng cây nhỏ sau sân thể dục gặp mặt."

Nam Tầm xoắn xuýt một hồi nên đi hay là về nhà, bởi vì về trễ thì cô sợ ba Lê Sâm không vui, nhưng vừa nghĩ đến ba Lê Sâm đã làm cho cô không vui, sao lúc nào cô cũng phải nghĩ đến anh chứ.

Nam Tầm cho rằng cậu học sinh kia muốn nói chuyện lớn gì, kết quả sau khi đi đến lại trực tiếp tỏ tình với cô.

Từ giây phút Nam Tầm đi đến thế giới này trở thành con gái của Lê Sâm, trong sinh mệnh cô chỉ còn lại ba việc: Ăn, ngủ, Lê Sâm.

Cho dù là đi học, cô cũng là ba ngày nghỉ hai ngày đi học, còn không quen biết toàn bộ lớp 1 của mình, chứ đừng nói là lớp bên cạnh. Tuy nhiên cô có chút ấn tượng với cậu học sinh trước mặt này, hình như tên là Quý Thiếu Thanh, bộ dạng rất đẹp trai. Lúc Nam Tầm đi dạo sân bóng rổ luôn có thể nhìn thấy cậu, bởi vì lúc nào bên cạnh cậu cũng vây quanh một đám học sinh nữ hảo sắc, cho nên cô nhìn thêm vài lần.

Nhưng mà trong nhà có một người ba còn đẹp trai hơn ngôi sao, cậu nam sinh này đẹp trai thật, nhưng căn bản không thể nào so với Lê Sâm.

Nam Tầm khéo léo từ chối: "Cậu rất tốt, nhưng mình cảm thấy bây giờ chuyện học quan trọng hơn nhiều, hơn nữa mình vẫn còn nhỏ, cho nên..."

Quý Thiếu Thanh lập tức nở nụ cười: "Tiểu Nam, mình biết ngay cậu không giống với nữ sinh khác. Cậu nói đúng, bây giờ nên đặt chuyện học hành lên hàng đầu, thành tích học tập của cậu luôn rất tốt, mình cũng không kém hơn cậu, cho nên năm sau chúng ta thi vào cùng một trường đại học có được hay không?"

Nam Tầm có nghĩ để tiếp tục từ chối: "Cho dù là lên đại học, mình cũng không tính yêu đương. Đại học càng có thêm nhiều thứ có thể học, mình không muốn sống phí thời gian."

Quý Thiếu Thanh gãi gãi đầu: "Mình có thể đợi cậu. Lệ Tiểu Nam, mình thật sự rất thích cậu, từ nhỏ đến lớn có không ít nữ sinh thổ lộ với mình, nhưng hôm nay là lần đầu tiên mình thổ lộ với nữ sinh."

Nói xong, cũng không chờ Nam Tầm từ chối, cậu nhanh chóng ôm cô một cái, vui mừng chạy đi, chạy xa rồi còn vẫy tay với cô: "Lệ Tiểu Nam, nhất định phải nhớ rõ ước hẹn giữa bọn mình nha!"

Nam Tầm thật cặn lõi, rõ ràng cậu bé này không cho cô quyền từ chối mà. Chỉ là học sinh nam bây giờ đều là tuổi trẻ bông bột, phỏng chừng qua một đoạn thời gian ngắn nữa thì sẽ quên thôi.

Nam Tầm đeo cặp sách trên lưng, đi xe điện về nhà, vừa mới tới cửa thì Tiểu Bát bỗng nhiênร้อง lên: "Giá trị hắc hóa của ba Lệ Sâm người đột nhiên tăng thêm 10 điểm!"

Lòng Nam Tầm hồi hộp nhảy dựng lên, cô đã sớm biết Lệ Sâm phải người âm thầm "bảo vệ" cô, cho nên chắc chắn Lệ Sâm đã biết chuyện hôm nay được tỏ tình trong rừng cây nhỏ.

Sau khi anh biết... Rất tức giận?

Nam Tầm đứng ở cửa một lúc lâu, cửa bỗng được mở ra từ bên trong, bác Vương cười với cô: "Cò chủ nhỏ, mau vào đi, cậu chủ chờ cháu rất lâu rồi đó."

Dừng một chút, ông thấp giọng nhắc nhở một câu: "Hình như tâm trạng cậu Lệ không được tốt, cò chủ nhỏ chú ý chút."

Về mặt Nam Tầm thay đổi, khom người bước khễ vào cửa, sau đó lại bước khễ về phía tầng hai.

"Cục cưng, ba ở đây." Trong phòng khách chợt vang lên giọng nói trầm thấp có phần lạnh lẽo của người đàn ông.

Nam Tầm làm bộ như mới nhìn thấy anh, a một tiếng: "Ba, con còn tưởng ba ở trên nhà đó."

Nói xong, cô chạy vội về phía người đàn ông trên sofa, nhảy thẳng lên trên người anh, vô cùng thân thiết ôm cô anh: "Ba, hôm nay con rất nhớ ba đó, đi học cũng không tập trung nghe giảng."

Lệ Sâm tách đùi cô ra, ôm người sát vào cơ thể mình, về mặt lại hơi tối đen: "Ồ? Cục cưng nhớ ba, nếu như nhớ vậy sao hôm nay về trễ thế hả?"

Lòng Nam Tầm run lên, cmm quả nhiên là vì chuyện này.

Nam Tầm suy nghĩ một lát, quyết đoán khai thành thật, bĩu môi nói: "Ba, đây đều do một bạn nam ở lớp bên cạnh, sau khi tan học lại nói có chuyện quan trọng tìm con. Con thật sự cho rằng có chuyện quan trọng nên đi gặp cậu ấy, không ngờ cậu ấy đến tỏ tình với con."

Tay Lệ Sâm ôm eo cô bỗng siết chặt lại, thân nhiên hỏi: "Vậy à, vậy cục cưng cảm thấy bạn học nam kia thế nào? Thực ra yêu sớm cũng không sao, nếu như cục cưng thích thì ba không phản đối."

Nam Tầm cười ha ha trong lòng: Già bộ này, anh cứ cố sức già bộ đi. Nếu không phải Tiểu Bát nói suy nghĩ gì kia của anh cho tôi, tôi cmm thật sự cho rằng anh là người ba tốt luôn suy nghĩ cho tôi!

Nam Tầm lắc lắc cổ Lệ Sâm, mở miệng oán trách: "Sao ba có thể nói loại lời nói này, con mới không thích những cậu học sinh nam đó đâu, con thích ba nhất, con muốn ở bên ba mãi mãi."

Ánh mắt Lệ Sâm sâu thêm, nhìn chăm chăm thẳng vào cô: "Cục cưng, lời con nói đều là thật sao?"

"Đương nhiên là thật rồi, trong lòng con ba luôn luôn đứng thứ nhất, bất kỳ ai cũng thua ba, ông nội cũng phải đứng sau đó." Nam Tầm kéo cổ anh, vô cùng thân thiết mà cọ mặt anh.

Nam Tầm tiếp tục nhét đường vào miệng anh: "Ba, ngay cả sau này đăng ký vào đại học nào con cũng nghĩ xong rồi, ở ngay đại học B của thành phố này, cách nhà gần nhất, ngày nào con cũng có thể quay về gặp ba."

Bàn tay to của Lệ Sâm nhẹ nhàng vuốt ve eo cô, ánh mắt trầm lắng sâu hun hút, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì.

"Ba, ba, ba nghĩ gì vậy? Con đang nói chuyện với ba mà." Nam Tầm quơ quơ trước người anh.

Lệ Sâm đột nhiên kêu lên, đánh một cái vào mông cô: "Ba nghe thấy rồi, con ngồi yên đi đừng lộn xộn."

Nam Tầm...

"Chết tiệt Tiểu Bát này, cảm thú này lại có thể động dục!" Nam Tầm hơi hoảng sợ, cô thật sự không dám động đây chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vài Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Đồ Lưu manh, còn muốn ôm ba cơ đấy

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Hư Không Thú: "Áy da, chuyện này không phải rất bình thường à. Ba Lệ Sâm người cũng chưa từng chạm vào phụ nữ nhiều năm như vậy, vậy giờ chỉ động cái tình, người còn không cho người ta động? Người muốn ba người ghen chết sao? Hơn nữa, không phải tự người nhảy lên người hấn à?"

Nam Tầm: "Nhưng ta còn nhỏ như vậy, ta thật sự không ngờ được anh ta có thể nổi hứng với vóc người khô quắt như ta."

Hư Không Thú ôi chao một tiếng: "Đừng coi nhẹ bản thân, người được ba người nuôi rất khá, tuy tuổi nhỏ cũng đã trước lời sau vênh, là người đẹp nhỏ non tuổi đấy."

Nam Tầm: "Tiểu Bát, ta thật sự muốn đập người thành bánh."

Hư Không Thú không sợ hãi, còn hát lên: "Hãy đến đây, những tạo tác ~" *

*Một câu trong bài <>

Video vietsub của Dạ Yết

Nam Tầm "... Sao người không lên trời, sánh vai cùng mặt trời luôn đi?"

Hư Không Thú lập tức phản đòn: "Sao người không xuống nước, miệng đối miệng với rùa đen đi?"

Nam Tầm núp trong ngực Lệ Sâm giả chết, qua rất lâu mới buồn buồn kéo tay áo anh: "Ba, chân con tê quá, ba ôm con lên tầng đi."

Lệ Sâm khẽ cười, tiếng cười xuyên qua khoang ngực truyền tới trong tai Nam Tầm đang ghé sát ngực anh, lỗ tai cũng run theo nhẹ nhẹ.

"Đi thôi cục cưng, ba ôm con lên." Lệ Sâm bế cô bé trong ngực, bước chân có vẻ rất nhẹ nhàng.

Nam Tầm lên vội nói: "Ba thật là lợi hại, ôm con lên tầng mà cũng không thở dốc."

Lệ Sâm cười nói: "Cục cưng quá nhẹ, có ba cục cưng ba cũng ôm được."

Nam Tầm khinh bỉ trong lòng, thầm nói cái đồ lưu manh, một chưa đủ, còn muốn ôm ba cơ đấy.

Có điều, chuyện được cậu học sinh nam kia tỏ tình, chắc là cho qua rồi nhỉ?

Đến buổi tối, Nam Tầm mới phát hiện mình đã đánh giá quá cao độ hào phóng của lão lưu manh này. Trước khi ngủ, đồ lưu manh còn cho cô một nụ hôn ngon, không phải hôn mặt, mà là hôn môi, hôn xong còn muốn đáp lại.

"Cục cưng, ba đã hôn chúc ngủ ngon con rồi, con không nên hôn trả ba sao?" Lão lưu manh nói.

Nam Tầm nghe xong muốn hôn trả anh, nhưng không ngờ lão lưu manh chỉ thẳng miệng mình nói: "Cục cưng, hôn chỗ này, ngày hôm nay ba dùng kem đánh răng vị dâu của con, rất thơm đấy."

Nam Tầm kéo cổ áo anh run run một hồi, suýt chút nữa bóp chết lão lưu manh này.

"Ba, đây là không đúng. Con xem trên TV, chỉ có người yêu mới có thể hôn môi." Nam Tầm chớp chớp đôi mắt to vô tội kia, rất muốn lột lớp nguy trang của lão lưu manh xuống.

Lệ Sâm trợn mắt nói dối: "Cục cưng, chúng ta cũng có thể. Con thấy ghét lúc ba hôn con sao?"

Nam Tầm lắc đầu: "Không ghét, con thích ba hôn con."

Hử, cao hứng đi lão lưu manh.

Quả nhiên Lệ Sâm rất vui vẻ, bọc cái miệng nhỏ của Nam Tầm mút mấy lần.

Nam Tầm cũng qua loa chụt chụt ngoài miệng anh, cũng không cần biết anh phản ứng thế nào, tự mình nhắm mắt lại ngủ.

Lệ Sâm ghé sát bên cô, hơi thở nóng rực phả vào tai cô, giọng nói trầm thấp tê da: "Cục cưng, tuy ba là ông bố rất văn minh, nhưng vẫn cảm thấy yêu sớm là không được. Vì vậy cục cưng phải nghe lời, đừng yêu đương lúc còn đi học."

Nam Tầm thắm trợn mắt, mơ mơ màng màng ừ một tiếng, nói lơ mơ: "Không yêu ai, con chỉ yêu ba. Nhưng mà ba, ba đừng phải vệ sĩ bảo vệ con trong tối nữa. Ba bảo bọn họ rút hết đi, bây giờ chỉ cần con vừa nghĩ tới có người âm thầm nhìn chăm chăm mình, cho dù con biết ba vì bảo vệ con, con vẫn cảm thấy không được tự nhiên."

Một bàn tay Lệ Sâm dịu dàng vuốt ve đầu cô, nghe vậy trầm mặc hồi lâu: "Được, ba đồng ý với con, nhưng con phải nghe lời."

Nam Tầm cao hứng cọ cổ anh, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn ba."

"Ngủ đi, cục cưng của ba."

Tiếng nói trầm thấp tràn đầy dịu dàng của Lệ Sâm tựa như có tác dụng thôi miên, con buồn ngủ của Nam Tầm đã kéo tới ngay lập tức.

Lúc Nam Tầm sắp chìm vào giấc ngủ, Tiểu Bát vui mừng nói: "Vừa này giá trị ác niệm giảm 5 điểm rồi."

Trong giấc mơ của Nam Tầm, khỏe miệng cô vẫn luôn cong lên. Cô đếm đếm, giá trị ác niệm chỉ còn 30 điểm.

Ngày hôm sau, Nam Tầm có tâm trạng thật tốt nên ăn thêm hai cái bánh bao nhỏ, đeo cặp sách vui vẻ leo lên xe của ba Lệ Sâm. Chờ hai người mỗi người đi một ngã, còn tặng kèm một nụ hôn.

"Cục cưng, đi đường cẩn thận nha." Lệ Sâm hạ cửa sổ xe, dặn dò.

Nam Tầm vẫy tay: "Ba yên tâm đi, con sẽ không lạc đâu."

Nói đến chuyện này, Nam Tầm thấy rất mất mặt. Có một lần cô tự ngồi xe buýt đi học, kết quả không cẩn thận ngồi nhầm xe. Cô xin thẻ cô chỉ nhìn nhầm một con số, cũng không phải ngờ ngẩn đến nỗi không biết nên ngồi chuyển nhà.

Nhưng ba Lệ Sâm của cô luôn thích lôi chuyện này ra nói, chỉ sợ chẳng may cô... không... cẩn thận lại ngồi nhầm xe rồi.

Khi đến phòng học, các bạn cùng lớp đã đến gần đủ, đều đang học thuộc từ hoặc bài văn hoặc là công thức.

Nam Tầm trực tiếp lấy một quyển sách ra che trước mặt, sau đó hai mắt thần thờ, bắt đầu tán dóc với Tiểu Bát.

"Tiểu Bát à, giá trị ác niệm chỉ còn 30. Người nói xem nếu giờ ta ném tiết tháo đi lẫn lộn cùng ba Lệ Sâm, giá trị ác niệm của ba Lệ Sâm có thể vụt một cái xuống 0 không?"

Tiểu Bát nghe được lời này cô vè cục kì kích động, vội vã trả lời: "Ta cảm thấy rất có khả năng! Nếu không đêm nay người về rồi thử xem?"

Nam Tầm ha ha một tiếng: "Cung à, người ném tiết tháo không phải người, người kích động làm cái gì?"

Hừ Không Thủ hơi chột dạ: "Chẳng qua người ta thấy kẻ sách này rất hay, sớm tiêu trừ giá trị ác niệm là có thể đi sớm mà."

Nam Tầm: "Vừa rồi ta chỉ đùa với người, không ngờ người nghĩ vậy thật. Sinh nhật mười sáu tuổi của ta còn chưa đến đây, người còn gấp gấp cho ta đi hiến thân. Tiểu Bát, người giỏi lắm, không ngờ người là con thủ thủ không tiết tháo như vậy."

Hừ Không Thủ hừ hừ: "Tiết tháo là gì? Ăn được không? Trong mắt ta chỉ có giá trị công đức, giá trị ác niệm của boss lớn tiêu tan hết rồi thì ta mới có thể nhận được giá trị công đức. Còn nữa, mười sáu tuổi mà nhỏ á? Nhỏ á? Đặt ở cổ đại là đã lấy chồng sinh con từ lâu rồi!"

Nam Tầm cũng học nỏ hừ hừ: "Ta nói cho người biết, muốn ta hiến thân trước lúc trưởng thành, không có cửa đâu."

Đúng lúc một người một thứ đang cò kè mặc cả thì hai học sinh nữ bàn trên bỗng nhiên cái ọ ỏ ào, trông thật kịch liệt.

Nam Tầm ngồi ở đằng sau hai người, hai người đó cãi nhau đến nỗi nước miếng còn bắn tung tóe đến trên mặt cô.

Suy nghĩ một lát, Nam Tầm đứng lên, định đi hòa giải.

Cô vừa mới kéo tay của cả hai học sinh nữ, còn chưa kịp làm gì thì đã bị hai người cùng đẩy ra.

Móng tay cô bé kia dài thật, nếu không phải Nam Tầm tránh đi đúng lúc, con mẹ nó mất của cô đã bị chọc mù rồi. Tuy nhiên miệng Nam Tầm vẫn không tránh được bất hạnh, bị rách một đường.

Nam Tầm hít một hơi.

Môi lập tức đỏ máu, đỏ đỏ rộm rộm, trông thật đáng sợ.

Nam Tầm dùng tay quệt môi, thấy mu bàn tay đầy máu.

Nhìn máu trên mu bàn tay, trong đầu Nam Tầm chỉ còn sót lại một ý nghĩ: Xong rồi xong rồi, Lệ Sâm phát hiện sẽ nổi bão.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 86: Ba, ba làm con đau rồi

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Hai bạn học nữ đều ngần ra, không cãi nhau cũng không đánh nhau nữa.

Toàn bộ xảy ra quá nhanh, người xung quanh cũng nhìn đến ngầy ngẩn cả người.

"Lệ Tiểu Nam, cậu, cậu không sao chứ?" Hai bạn học nữ sắp khóc đến nơi rồi. Bọn họ nghe nói trong nhà Lệ Tiểu Nam có chút bối cảnh, nếu như trong nhà đối phương truy cứu trách nhiệm, vậy thì bọn họ sẽ gặp phiền toái.

"Không, không sao." Nam Tầm vừa nói câu này, máu trên môi lại chảy ra ngoài, còn đau đến tê dại.

Hai bạn học nữ vội vàng đưa Nam Tầm đến phòng y tế, kết quả nửa đường lại gặp Quý Thiếu Thanh, cũng là tiểu soái ca hôm qua tò tính.

Quý Thiếu Thanh còn sốt ruột hơn hai người, cậu vội vàng nhận lấy người, cõng Nam Tầm lên chạy thẳng.

"Thả, thả mình xuống đi..." Nam Tầm vỗ vỗ vai cậu. Cô chỉ bị thương ở miệng thôi cũng không phải bị thương ở chân mà, tiểu soái ca họ Quý này đang làm trò cười sao?

Quý Thiếu Thanh lập tức an ủi: "Lệ Tiểu Nam cậu đừng sợ, bọn mình sắp đến phòng y tế rồi."

Nam Tầm quả thực hết chỗ nói, nhưng miệng cô đau đến mức thật sự không muốn nói nhiều thêm câu nào.

Cô thấy may mắn bây giờ là giờ tự học buổi sáng nên trên đường không có ai, bằng không bị bạn học khác nhìn thấy, còn không biết sẽ truyền ra tin đồn gì.

Quý Thiếu Thanh cõng Nam Tầm một mạch đến phòng y tế của trường. Bác gái ở phòng y tế thấy Nam Tầm chảy máu miệng, lại liếc nhìn thẳng nhóc đẹp trai bên cạnh, thậm chí đôi tình nhân nhỏ này cũng quá to gan đấy, nếu như bị giáo viên chủ nhiệm phát hiện ra thì thế nào cũng sẽ bị đình chỉ học hai tuần.

Bác gái ở phòng y tế cẩn thận xem xét miệng bị rách của Nam Tầm, phát hiện hóa ra không phải bị cắn, vì vậy thái độ tốt lên đôi chút, nói: "Không sao đâu, qua hai ba ngày nữa thì sẽ tự lành thôi."

Nói xong, bác lấy bông thấm ít nước thuốc lau miệng cho Nam Tầm.

"Được rồi được rồi, nhanh đi về lớp đi." Bác gái thúc giục, còn nói lời thăm thía với tiểu soái ca họ Quý: "Bây giờ các em còn nhỏ tuổi, quan trọng vẫn là việc học tập."

Bác vừa nhìn liền biết hai người này là một đôi tình nhân nhỏ, tuy nhiên bác đã thấy rất nhiều trường hợp, vì vậy coi như không thấy nữa. Nhưng cũng bởi vì hai người này là trai tài gái sắc, cho nên bác mới nói một câu cảnh tỉnh.

Về mặt Quý Thiếu Thanh lập tức trở nên đỏ rục một phen, vội vàng giải thích: "Bác à bác hiểu lầm rồi, không phải vậy đâu."

Dáng vẻ bác gái như không muốn nghe giải thích, trực tiếp để cho hai người cút đi.

Nam Tầm nói tiếng cảm ơn với Quý Thiếu Thanh, sợ cậu còn muốn công mình, tự mình chạy đi trước.

Quý Thiếu Thanh đuổi theo cô ở sau lưng, khỏe miệng gần như ngoác đến mang tai.

Miệng Nam Tầm hơi sưng lên, dọc đường đi về nhà đều thấy lông cộm dạ. Dựa vào trình độ cung chiêu vô hạn của Lệ Sâm với cô, cô không dám cho Lệ Sâm biết.

Nhưng mà, con mẹ nó chắc chắn hai người âm thầm nhìn chăm chăm cô đã nói chuyện này cho Lệ Sâm rồi.

Cô vừa mới đứng trước cửa, chuẩn bị ấn đầu vào tay mở cửa, nào ngờ cửa chính đã được mở ra từ bên trong trước cô một bước.

"Cục cưng, vào đi." Không phải bác Vương, cũng không phải thám Lý, người mở cửa chính là Lệ Sâm.

Anh đứng ở cửa, vẻ mặt u u ám ám.

Nam Tầm cúi đầu, tay che nửa miệng, nói không rõ ràng: "Hôm nay ba quay về thật sớm nha."

Lệ Sâm nghe cô nói chuyện như nuốt lưỡi vào trong như vậy, vẻ mặt càng đen thêm. Anh kéo Nam Tầm vào trong lòng, ôm vào nhà.

Nam Tầm vừa thấy điệu bộ này, vội vàng giải thích: "Ba, ba đừng nóng giận nha. Bạn học của con cũng chỉ không cần thận thôi, ba đừng buộc người ta nghỉ học chuyển trường gì đó lại càng đừng làm cho nhà người ta phá sản đó."

"Cục cưng, bỏ tay xuống, để ba nhìn xem." Giọng nói Lệ Sâm chưa hề lên xuống biểu lộ cảm xúc gì, nhưng đã ngầm chứa nguy cơ.

Nam Tầm biết lúc ba Lệ Sâm của cô dùng loại giọng điệu này nói chuyện, bất luận kẻ nào cũng đừng có ý đồ cãi lại mệnh lệnh của anh.

Vì vậy, Nam Tầm cực kỳ cam chịu mà buông lỏng móng vuốt ra, để cho anh nhìn xem miệng lạp xường của mình.

Lúc Lệ Sâm thấy đôi môi sưng đỏ kia, đôi mắt bỗng dưng trầm xuống, hơi lạnh từ từ thoát ra ngoài.

Nam Tầm vội vàng nói: "Ba, chuyện này thật sự không liên quan đến bạn học, ba đừng nổi giận mà."

Điều Lệ Sâm chú ý dường như khác với Nam Tầm, anh đột nhiên nâng cằm cô lên, cẩn thận xem xét môi cô hồi lâu, sau đó đưa ngón trỏ ra, lòng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chỗ sưng đỏ, vào giây phút nào đó sức lực trên tay lại không chịu khống chế mà tăng thêm: "Cục cưng, nghe nói hôm nay có một bạn nam công con đến phòng y tế, là bạn nam tỏ tình với con lần trước kia, hả?"

Nam Tầm đau đến rít thành tiếng, tủi thân nói: "Ba, ba làm con đau rồi."

Lệ Sâm lập tức giảm nhẹ lực, nhưng ánh mắt vẫn u ám nhìn cô.

Nam Tầm khóc lóc giải thích nói: "Con cũng không muốn cậu ấy công con đâu. Bởi vậy cậu ấy không rắn chắc chút nào, con bị cậu ấy công mà cảm thấy có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Nhưng mà ba ơi, lúc đó không phải miệng con đau sao, chưa kịp từ chối, sau khi bôi thuốc xong con sợ cậu ấy lại công con nữa, con liền chạy trước."

"Ba, lần trước con đồng ý với ba không yêu đương là thật. Con không thích Quý Thiếu Thanh, con cũng không thích bất kỳ ai khác, con chỉ thích ba." Nam Tầm vội vàng nhấn mạnh.

"Cục cưng, tạm thời ba tin lời con nói, cho nên, ngày mai cắt đứt quan hệ với đối phương đi, biết không, hả?"

Nam Tầm cmn muốn khóc rồi.

Này tính là tin cái lông, từ đầu anh đã không tin rồi!

Nam Tầm biết cho dù mình giải thích thế nào, Lệ Sâm đã cho rằng cô lộng phúng với Quý Thiếu Thanh thì cô cũng chỉ có thể nuốt nước mắt mà gạt đầu: "Dạ, ngày mai con sẽ đi nói rõ với người ta."

"Cục cưng phải nghe lời ba, ba yêu con còn không kịp, sao có thể hại con được?" Lệ Sâm nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nói lời thăm thía.

Nam Tầm Lão lưu manh, lão biến thái.

Lúc cơm nước xong, Nam Tầm rầu rĩ không vui, vì chỗ miệng bị xước ăn gì cũng đau, cuối cùng chỉ nuốt được vài ngụm cháo.

Lệ Sâm cho rằng cô bởi vì đồng ý với mình cho nên không vui, nhưng chuyện gì anh cũng có thể dùng túng cô, chỉ có chuyện này là không được. Có trời mới biết lúc anh thấy anh chụp học sinh nam kia cõng Lệ Tiểu Nam, trong lòng nóng nảy rất muốn giết người.

Anh thật sự rất muốn một phát súng bắn vào đối phương.

Cục cưng của anh là của anh, toàn thân trên dưới, bất kỳ chỗ nào cũng thuộc về anh, bất luận kẻ nào cũng không có tư cách động chạm!

Ông Lệ cũng nhìn ra được không khí không thích hợp giữa hai cha con, trong lòng không hiểu sao mà vui mừng, còn muốn hát vài điệu nhạc.

"Nam Nam à, phim truyền hình sắp đến giờ chiếu rồi, xem với ông nội nha?"

Nam Tầm thiếu hào hứng nói: "Ông nội tự ông xem đi, hôm nay con không xem, ngày mai ông nội nói cho con biết nội dung nhé."

Nói xong, Nam Tầm không liếc mắt nhìn Lê Sâm cái nào, mang cặp sách của mình lộc cộc đi lên tầng.

Lê Sâm hơi nhủu mày.

Ông Lê vui vẻ nói: "Ồi chào, lại cãi nhau với Nam Nam rồi hả? Lê Sâm à, tuổi này của Nam Nam, chắc đang tuổi phản nghịch, con đừng quần thúc con bé, coi chừng phản tác dụng."

Lê Sâm tiếp tục ăn com, nhưng động tác chậm lại.

Ông Lê quét mắt nhìn anh một cái, hiếm có nha, vậy mà con trai nghe lọt lời ông nói?

Lê Sâm ăn com xong, lên tầng đồ trẻ nhỏ, nhưng mà khi anh mở cửa phòng ngủ, phát hiện giường vốn nên lồi lên hình dáng tằm cung lại bằng phẳng, phòng tắm cũng không có ai.

Nhìn kỹ thì thấy thiếu một con gấu bông trên giường.

Về mặt Lê Sâm thoáng cái đen lại.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Người ba tốt, ninja rùa

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Nam Tầm ôm gối của mình về phòng công chúa mà nhiều năm qua cô chưa từng ở. Tuy rằng cô vẫn luôn không ngủ ở đây, nhưng thím Lý vẫn tự giác quét tước sạch sẽ mỗi ngày.

Cô vừa ôm chăn lẩn lộn trên giường, cảm thán một hồi độ thoải mái của giường, đúng lúc này, cửa bị gõ vang.

"Cục cung, mở cửa."

Cái miệng nhỏ của Nam Tầm cong lên, ai bảo anh cướp đoạt quyền lợi của tôi, hôm nay anh tự ngủ một mình đi.

Nam Tầm nghe tiếng gõ cửa cộp cộp càng lúc càng nặng nề, đã tưởng tượng đến dáng vẻ Lê Sâm mím môi mòng thành đường thẳng, mặt không hề có cảm xúc nào, trong lòng cô càng lúc càng đặc ý. Có điều cô suy nghĩ một lát, vẫn đi ra mở cửa.

Nhìn Lê Sâm đen mặt đứng ở cửa, Nam Tầm cười híp mắt nói: "Ba à, con đã lớn rồi, từ hôm nay trở đi con muốn một mình ngủ một phòng."

Lê Sâm nhìn chân này cô nhướng cao vì đặc ý, không nhịn được xoa trán. Xem ra ông già nói không sai, cục cung của anh đến thời kì phản nghịch rồi. Thôi, cứ để cô chơi hai ngày, để cô bớt giận trước đã.

Vậy là Lê Sâm thỏa hiệp: "Được rồi, trước hết cho con tự mình ngủ mấy ngày."

Anh nói chính là mấy ngày.

Nhưng Nam Tầm không chú ý, cô vui vẻ nhào lên giường, sau đó co vào trong chăn, bầy dáng ngủ thật ngay ngắn, rồi nhếch miệng cười với Lê Sâm: "Ba, đã muộn rồi, ba cũng đi ngủ đi. Lúc ra ngoài nhớ đóng cửa cho con nha."

Lê Sâm khe khẽ thở dài, đi tới kéo kín góc chăn giúp cô, cúi đầu hôn nhẹ lên miệng nhỏ của cô: "Cục cung, ngủ ngon."

"Ba ngủ ngon." Nam Tầm vui vẻ cũng hơi ngửa đầu, chịt vài cái trên môi anh.

Nụ hôn này khiến hai người đều sững sờ.

Lê Sâm kim lòng không được mà cong khỏe miệng, dịu dàng nói: "Mơ đẹp, cục cung của ba."

Lê Sâm cho rằng Lê Tiểu Nam chỉ tức giận chốc lát, nên rất nhanh cô sẽ tự động trở về, dù sao bọn họ đã sớm quen thuộc lẫn nhau.

Mấy ngày nay, không có cô bé dễ ôm ấp khiến giấc ngủ của Lê Sâm rất bất ổn, vành mắt anh cũng bắt đầu biến đen. Tuy nhiên Lê Tiểu Nam lại hoàn toàn ngược lại, ngày nào thần thái cũng sáng láng, khuôn mặt bé nhỏ hồng hào.

Đối với chuyện này, người cao hứng nhất không ai khác ngoài ông Lê.

Ông Lê ngâm vài khúc hát, tâm tình tốt tự mình đi ra vườn chăm sóc cây cỏ, cuối cùng hái được hai đóa bách hợp cắm vào bình hoa, đặt trên bàn trà trong phòng khách.

Trên bàn com mấy bữa com tối nay, ông Lê còn ăn nhiều thêm một bát.

Lê Sâm nhìn lướt qua ông Lê, giọng điệu lạnh lạnh: "Tâm trạng của ba tốt thật đấy nh?"

Hỏi còn trẻ ông Lê cũng là kẻ tàn nhẫn, mới không sợ áp thấp quanh người con trai đầu, ông vui vẻ nói: "Sáng mai ba hẹn người bạn già đi câu cá, Nam Nam giao cho con, chăm sóc cho cẩn thận."

Nam Tầm nghe được lời này, vội vã chen vào một câu: "Ông nội, con muốn ăn cá diếc, ông nhớ câu nhiều nhiều nha~"

"Được, Nam Nam chờ ha. Sáng ông nội về sẽ mang một sọt cá diếc tươi cho con."

Lê Sâm nhìn hai ông cháu nói chuyện mà thần nhiên quên mất mình, tâm trạng hơi âm u.

"Ba, ba ăn nhiều một chút, để con gấp rau cho ba." Nam Tầm thấy Lê Sâm không ăn bao nhiêu, vội gấp món rau cô ghét nhất vào bát anh.

Lê Sâm nhìn bát mình tràn đầy đồ ăn, không khỏi nhướng mày.

Cục cung chủ động nói chuyện với anh, lo anh ăn không đủ còn gấp rau cho anh, vậy rõ ràng đã hết tức giận.

"Ba, con không ăn hết, ba giúp con ăn mấy thứ còn lại đi. Lãng phí đáng xấu hổ, con không muốn làm người đáng xấu hổ." Nam Tầm nói, đẩy nửa bát com bị mình chọc nát bét đến trước mặt Lê Sâm.

Lê Sâm ừ một tiếng, mặt không đổi sắc ăn hết nửa bát com Nam Tầm đổ vào bát mình.

Hai người cũng không cảm thấy có gì không ổn, dù sao Nam Tầm và Lê Sâm thường dùng chung một bát com, cùng ăn một quả lê, một miếng bánh ngọt, thậm chí một miếng chocolate cũng có thể ba một miếng con một miếng, đã gián tiếp ăn nước miếng của nhau vô số lần.

Hai người không cảm thấy gì, nhưng ông Lê bị chua đến rồi. Cái loại chua răng ghê gớm kia, lập tức ăn không vào nữa.

"Nam Nam à, con chỉ ăn mỗi tí như thế, đến buổi tối đói thì sao?" Ông Lê quan tâm nói.

Nam Tầm lập tức trả lời: "Không sao ạ, ba biết nấu com. Con mà đói bụng sẽ bảo ba nấu bữa khuya cho con ăn."

Lê Sâm nghe xong lời này càng khoan khoái, quả nhiên cục cung đã bớt giận, xem ra buổi tối hôm nay cô có thể tự động trở về.

"Ba, ông nội, con đi lấy hoa quả cho hai người ăn!"

Nam Tầm vui vẻ chạy vào phòng bếp, cắt các loại trái cây thành miếng nhỏ, rồi xếp thành một bông hoa trong đĩa, sau đó cầm một hộp tắm quay lại.

"Ba, ông nội mau ném thứ hoa quả con cắt." Nam Tầm bung đĩa lên bàn, chia cho hai người mỗi người một cây tắm.

Ông Lê thấy khá buồn cười, chẳng lẽ vị hoa quả con cắt không giống vị hoa quả bình thường sao?

Ông Lê vừa mới nghĩ như thế, liền nghe con trai ông ngồi bên cạnh khen ngợi: "Hoa quả cực cưng cắt không tệ, mùi vị ngon hơn lúc đầu đấy."

Ông Lê...

Ông Lê cảm thấy rằng càng ê hơn nên đi ra ngoài tản bộ, miễn cho hàm răng chưa đến rụng hết xuống.

Bác Vương đi theo, thím Lý dọn dẹp nhà bếp xong cũng đi rồi, trong phòng chỉ còn sót lại Lê Sâm và Nam Tầm.

Một mình Nam Tầm ngồi trên ghế sofa xem ti vi, xem rất háng say.

Lê Sâm đi tới, bây giờ đã không có những người khác chứng mắt, anh có thể một mình nói chuyện tâm tình với cực cưng.

"Cực cưng, không giận ba nữa rồi hả?" Ngừ khi rất mềm mỏng.

Nam Tầm ngẩn ra, vội vàng hỏi: "Không giận ạ, tại sao phải giận ba?"

Lê Sâm thấy vẻ mặt cô thành khẩn, không giống nói cho có, anh càng thêm khẳng định cô đã bớt giận, liền xoa đầu nhỏ của cô: "Đi thôi cực cưng, đi tắm rồi ngủ."

Nam Tầm đã hiểu được là lạ, lập tức nói: "Chờ chút ba, có phải ba đã hiểu lầm gì không? Tuy con không tức giận, nhưng con vẫn muốn ngủ một mình."

Lê Sâm nhất thời híp mắt lại.

"Ba, con sắp mười sáu tuổi rồi, mấy tháng nữa sẽ phải thi đại học, đã là người lớn, sao có thể vẫn ngủ cùng ba được?"

Lúc Nam Tầm vẫn là đứa bé con, cô sợ Lê Sâm sinh cho cô một ổ anh chị em, sau đó dời sự chú ý khỏi người cô, rồi đến lúc nào đó lời cô nói sẽ không có trọng lượng, dùng tình thân tiêu trừ giá trị ác niệm gì đó sẽ là chuyện viễn vông. Vì vậy khi Lê Sâm muốn ngủ cùng cô, cô thật vui vẻ, còn đặc biệt đánh Lê Sâm.

Nhưng sau đó cô hơi lớn chút, khoảng chín, mười tuổi, cô cảm giác mình đã kinh doanh tình cảm cha con này rất khá, dù Lê Sâm có sinh em trai em gái cho cô thì vị trí của cô trong lòng Lê Sâm cũng tuyệt đối là đứng thứ nhất. Vậy mà lúc Nam Tầm nói muốn ngủ riêng, Lê Sâm ngược lại không vui.

Nam Tầm hỏi anh tại sao, Lê Sâm nói một lý do rất đơn giản: Thói quen.

Sau đó thói quen này vẫn luôn giữ tới bây giờ, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng. Mấy ngày nay không có Nam Tầm, chất lượng giấc ngủ của Lê Sâm tụt dốc không phanh, ban ngày còn phải làm việc với cường độ cao, Nam Tầm nhìn cũng cảm thấy lo lắng không yên.

Lê Sâm vì cô, gần như đã biến thành ninja rùa, đúng là một "người ba" tốt.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 88: Lão lưu manh, tuyệt đối là cố ý

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Tuy Lê Sâm là "ba" tốt, nhưng mà Nam Tầm sợ.

Ngẫm mà xem, một người đàn ông ghen hơn mười mấy năm, tới nào cũng có người khiến anh đã sớm động tà tâm nằm bên cạnh, thật khó đảm bảo không có một ngày anh đột nhiên hóa thân cảm thú, rồi lăn lộn cô.

Cho dù nhất định rút tiết tháo, vậy ít nhất cũng phải chờ cô trưởng thành chứ?

Lê Sâm không nói gì, trầm mặc mà ôm Nam Tầm về phòng ngủ của mình, kiên định chứng thực ý nghĩ của anh.

Nam Tầm phản kháng không có hiệu quả, đành phải cam chịu.

Thôi, nếu như Lê Sâm nhận được không chạm vào cô, ngủ cùng nhau thì ngủ cùng nhau đi.

Thật giống như trước mặt Lê Sâm, cô không hề có quyền con người, ngẫm lại cũng thấy xót xa trong lòng. Lần trước rất không dễ dàng gì mới nắn ni anh buông bỏ ý nghĩ, chuẩn bị trừ bỏ hai "vệ sĩ" kia, nhưng mà còn chưa thực hiện được thì lại xảy ra chuyện Quý Thiếu Thanh công cô kia, khỏi cần phải nghĩ, chắc chắn kế hoạch bị ngâm nước nóng rồi.

Chỉ có điều, Lê Sâm đối với cô thật quá tốt, làm cho Nam Tầm cảm thấy, cho dù đối phương có quá đáng hơn nữa, cô đều có thể nhẫn nhịn được.

Hai người lại ngủ chung, vừa mới bắt đầu thì ông Lê còn hết than lại thở, cuối cùng dứt khoát buông tay, không quản gì hết nữa.

Đến cấp ba, người bình thường đều trở nên rất bận bịu, nhưng Nam Tầm lại là ngoại lệ. Bản thân cô chính là một học bá, sau đó lại còn học lại trung học cơ sở trung học phổ thông một lần ở thể giới thứ hai, bây giờ lại thêm một lần, đã thành chuyên gia thi cử rồi.

Nam Tầm ngồi trong phòng khách, một tay ôm một con gấu bông, một tay cầm một trái táo lớn, cắn kêu lên tiếng vang răng rắc.

"Ông nội, Tiết quý nhân này mù sao, Lý mỹ nhân kia hư như thế, rõ ràng là muốn dùng cô ấy như ván câu, vậy mà cô ấy lại không nhìn ra được?"

Ông Lê bên cạnh cầm trái chuối tiêu cắn, nghe vậy thì vui vẻ: "Nam Nam, con lại nói quá đơn giản rồi. Thủ đoạn của Lý mỹ nhân này thật sự lợi hại, lại giả vờ giả vờ giòi như vậy trước mặt mọi người, cộng thêm Tiết quý nhân cũng lớn lên thì thuở nhỏ với Lý mỹ nhân này, Tiết quý nhân không nhìn ra cô ta hư như vậy cũng là điều bình thường. Nếu như con đến hậu cung này, sợ là ngốc không được vài ngày thì đã bị đẩy vào lĩnh cung rồi."

Nam Tầm cười hơi tiếng ha ha: "Ông nội, ông cũng quá coi thường con đấy. Nếu con ở trong hậu cung này, cuối cùng sẽ thuận lợi ngồi trên b좌 tọa hoàng hậu, sau đó nữa là thái hậu. Ha ha, đến lúc đó lại nuôi mấy gã trai lơ, cho tiến hoàng đội nón xanh, ai bảo hậu cung của hần một ổ phụ nữ, Nhện Tinh hay Bạch Cốt Tinh đều đầy đủ, chỉ cần sơ ý một chút thì sẽ bị nuốt đến không còn mảnh vụn nào."

"Phụt, thái hậu? Trai lơ? Khụ, khụ khụ khụ..." Ông ăn chuối tiêu đến nỗi bị sặc rồi.

Nam Tầm vội vàng giúp ông thuận hơi, oán trách: "Ông nội, ông đang xem thường con sao, nhìn con có ngốc như vậy không?"

Ông Lê còn chưa trả lời, Tiểu Bát đột nhiên chen vào một câu: "Thân ái à, người thật sự cảm thấy người đến hậu cung có thể sống qua ba ngày sao?"

Nam Tầm mất hứng, cho rằng Tiểu Bát đang xem thường chỉ số thông minh của cô: "Đầu chi ba ngày, chắc chắn thuận lợi ngồi vào vị trí thái hậu."

Tiểu Bát không hề rảnh, có vẻ đâm chiêu.

Đúng lúc bộ phim cung đấu diễn đến đoạn cao trào, hai ông cháu ngồi trên ghế sofa xem không rời mắt, kết quả phim truyền hình chiếu tới đoạn Tiết quý nhân bị Lý mỹ nhân đẩy xuống sông thì hết.

Nam Tầm tức giận đến gặm chân: "Ông nội, đây đang chiếu đến đoạn cao trào thì hết, không phải muốn làm người ta bứt rứt sao?"

Ông Lê cực kỳ bình tĩnh: "Ông nội đã đoán được đoạn tiếp theo rồi, một là Tiết quý nhân bị chết đuối, hậu cung không có chuyện gì, hai là cô ta không chết, cuối cùng một mạch xé rách mặt nạ với Lý mỹ nhân. Nhưng mà con xem rõ ràng Tiết quý nhân này là vai chính, cho nên cô ta tuyệt đối không chết."

Hai ông cháu thảo luận thật sự rất hăng, đột nhiên nghe thấy có tiếng người xuống tầng. Ông Lê nhìn lướt qua người đi xuống tầng kia, vỗ vỗ bà vai Nam Tầm: "Trời không còn sớm, Nam Nam đi nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải đi thi đại học đó."

Nam Tầm đập một tiếng, nhanh chóng chạy vội qua người đang xuống tầng, vui mừng vurun hai tay ra: "Ba, tề chân quá, ba ôm con lên lầu đi."

Lệ Sâm nhìn trà ông Lê một cái, một tay khiêng Nam Tầm lên, trở về tổ nhỏ của hai người.

"Vừa rồi cục cưng nói, muốn nuôi một đám trai lo? Hừm?" Lệ Sâm đột nhiên hỏi một câu, âm cuối nâng lên này thật sự là dọa Nam Tầm phát khóc.

Cmm nó nói một đồng lõa nói như vậy, thì ra Lệ Sâm cũng chỉ nghe một câu vậy thôi sao?

Nam Tầm lập tức lên án: "Ba nghe lên người ta nói chuyện là không đúng, hơn nữa câu kia là nói đùa, không thể xem là thật được."

Lệ Sâm cười ha ha: "Trai lo? Vậy mà con còn biết cái này, cục cưng thật thông minh đó."

Nam Tầm: "... Ba, thật sự là con chỉ nói đùa thôi."

"Ba, ba làm xong việc rồi há?" Nam Tầm cực kỳ thông minh đôi dề tài.

Lệ Sâm từ một tiếng: "Ngày mai con thi xong, ba đi đón con."

Nam Tầm ngẩn người: "Ba, thật sao?"

Lệ Sâm xoa xoa đầu cô, cười nói: "Yên tâm, không lái xe."

Nam Tầm cho rằng anh nói không lái xe chỉ là không lái chiếc xe sang trọng phiên bản mở rộng kia, đổi một chiếc xe có vẻ bình thường hơn đến đón cô, cho nên ngày hôm sau lúc cô nhìn thấy người đàn ông ngồi trên xe đạp ở cổng trường, thoáng cái liền ngày đại.

Lệ Sâm mặc áo sơ mi trắng ngắn tay, quần thường màu lá cọ đậm và một đôi giày da bóng trắng. Một chân anh đặt trên bàn đạp xe đạp, chân kia dẫm trên mặt đất, chân duỗi thẳng có vẻ vô cùng thon dài.

Lúc này mọi người vừa mới thi xong một môn cuối cùng, trước cổng đều là phụ huynh đến đón đưa, mà cổng trường còn có thí sinh tuôn ra ngoài như ong vỡ tổ. Đáng về Lệ Sâm quá bắt mắt, cho dù già trẻ gái trai đi ngang qua cũng không nhịn được nhìn thêm vài lần.

Nam Tầm nghe thấy hai nữ sinh bên cạnh nói nhảm, nói đây là anh trai nhà ai, bộ dáng quá đẹp trai, còn đẹp trai hơn cả ngôi sao vô cùng nổi gần đây xxx.

Nam Tầm cũng cảm thấy tự hào, lúc đi đường sống lưng đều trở nên thẳng tắp.

Lệ Sâm cũng nhìn thấy Nam Tầm, sau đó vẫy tay với cô: "Cục cưng, ở đây."

Pằng——

Khuôn mặt Nam Tầm lập tức trở nên đỏ như mông khi.

Lão lưu manh này đang cố ý sao?

Anh cố ý!

Anh tuyệt đối là cố ý!

Cmm một tiếng rống này của anh, còn cười với cô đến rục rờ như vậy, hút tất cả ánh mắt mọi người về phía anh, sau đó lại theo tầm mắt anh nhìn thấy bản thân, Nam Tầm đã cảm nhận được vài ánh mắt đồng loạt dừng ở trên người cô.

"Hóa ra Lệ Tiểu Nam đã có một anh bạn trai đẹp trai như vậy, thảo nào ngay cả Quý Thiếu Thanh tỏ tình cũng từ chối."

"Wow, thật sự rất tuần tú đó, khí chất cũng rất tốt, đẹp trai hơn Quý Thiếu Thanh, đây có thể là đàn anh đại học của chúng ta hay không?"

Những người có quen biết với Lệ Tiểu Nam bắt đầu thăm thi to nhỏ.

Nam Tầm nhanh chóng chạy đến, ngồi vào phía sau xe đạp, hai tay ôm lấy eo Lệ Sâm, cả đầu chôn vào trong, thúc giục: "Ba, ba đi mau đi!"

Lệ Sâm nhướn nhướn mày, không vội đi mà hỏi trước: "Cục cưng, thi thế nào rồi?"

Nam Tầm hừ rồi lại hừ, đặc biệt tự tin ưỡn bộ ngực nhỏ: "Thi được đại học B chỉ như một bữa ăn sáng."

Lệ Sâm nhìn đáng về cô khề hất cằm kiêu ngạo, không nhịn được khề cười một tiếng: "Cục cưng ngồi yên, chúng ta đi."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyến: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 89: Miệng sung thành lập sườn

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Hai người vòng qua con đường dòng người chen chúc, từ từ đạp xe về một hướng ít người đi. Nam Tầm ngồi đằng sau cười khanh khách: "Ba, con tưởng ba chỉ có thể lái xe hơi đấy, không ngờ ba cũng đạp xe giỏi như vậy."

"Ba còn có thể làm rất nhiều thứ, cục cưng không biết nhiều lắm." Lệ Sâm nói.

Nam Tầm đang muốn nói đồ tự luyện, lại phát hiện ba Lệ Sâm của cô đạp xe đi một vòng lớn, vòng tới đằng sau trường học.

"Ba, ba con mình không về nhà à?"

"Ba muốn đi xem trường học của con, cục cưng không muốn nhìn lại một chút ả?"

Nam Tầm ngẩn người, cô có rất nhiều cơ hội xem nha. Bây giờ mới chỉ thi xong, các cô còn có dạ hội tốt nghiệp, chụp ảnh tốt nghiệp nữa.

Giờ vừa thi xong đại học nên trong trường học không có mấy người, Lệ Sâm đạp xe đeo Nam Tầm đi chậm rãi trên lối nhỏ trong trường. Hai bên đường trồng cây gỗ đồng cao to, xanh um tươi tốt đến che hết cả mặt trời trên đỉnh đầu, rất mát mẻ.

Nam Tầm ôm eo Lệ Sâm, nhìn tia nắng mặt trời lọt qua khe lá sum suê, hắt loang lổ xuống mặt đất. Xe đạp đi ngang qua chỗ đó, làm những tia sáng lấp lờ chiếu trên áo sơ mi trắng của Lệ Sâm, như tô thêm màu nắng ấm áp cho áo anh.

Nam Tầm khẽ chớp mũi lại gần, dường như gần sát trên lưng người đàn ông, hít một hơi thật sâu.

A, mùi sữa tắm cô xanh, còn có... mùi của ánh mặt trời.

"Ba."

"Hả? Cục cưng làm sao vậy?"

"Ba, con rất thích ba." Bất ngờ không kịp chuẩn bị, Nam Tầm đã nhét đầy đường vào miệng anh.

Động tác dầm bàn đạp của Lê Sâm thoáng ngừng, giọng nói lúc này trở nên rất êm ái: "Ba cũng rất thích con, con cũng không biết ba yêu con nhiều đến bao nhiêu."

Nam Tầm ngưng ngừng: Ấy da, ngại quá đi. Đây có phải Lê Sâm đang ngằm tò tính với tôi hay không?

Tiểu Bát sát phong cảnh lập tức chui ra: "Không phải người nói ba Lê Sâm người là biến thái à, hừ, bây giờ biết mừng thâm rồi sao?"

Nam Tầm hơi ngưng ngừng: "Tiểu Bát ta trách oan người rồi, ta chợt phát hiện ba Lê Sâm thật tốt, ta sắp yêu anh ấy mất rồi."

Tiểu Bát sợ hết hồn: "Người đừng nghĩ quẩn, những thứ này đều là giả là giả hết, người không thể yêu bất luận ai ở bất kỳ thế giới nào!"

Nam Tầm cười ha ha trong lòng: "Tiểu Bát, nhìn bộ dạng tưng quẩn của người kìa. Ta chỉ nói giỡn thôi, ta trên có giả dưới có trê đấy."

Tiểu Bát:...

Nam Tầm than: "Thật nhớ Đản Đản nhà ta a."

Tiểu Bát: "Vì vậy người phải kiên định quá cảm tiền về phía trước, ‘đi qua ngàn bụi hoa không dính một cuống lá’. Mục tiêu của chúng ta chính là giá trị ác niệm, vì giá trị ác niệm có ném tiết tháo, nát tam quan cũng không sao, nhưng tuyệt đối không thể có tình cảm!"

Nam Tầm bĩu môi: "Được rồi Tiểu Bát, không cần tẩy não ta, ta luôn hiểu rõ trong lòng."

"Cục cưng, tại sao không nói chuyện?" Lê Sâm bỗng hỏi.

Nam Tầm vội vã ôm chặt anh, thấp giọng hờn dỗi: "Ba, người ta thẹn thùng mà."

Lê Sâm không trả lời, tuy nhiên ở góc khuất cô không nhìn thấy, khóe miệng anh khẽ cong lên, đôi mắt thâm thúy tràn đầy ý cười thấp thoáng.

"Ba xem rừng cây nhỏ kìa kìa. Không phải trường học cấm học sinh yêu đương sao, vì vậy những cặp đôi liền lén lút tới rừng cây nhỏ hẹn hò."

Lê Sâm đột nhiên phanh xe kít lại, anh ở một tiếng, nói đầy ẩn ý: "Ba biết rồi, học sinh nam kìa từng tỏ tình với con ở đây."

Nam Tầm lập tức ghen hờn. Cô thực sự là lời hay không nói, toàn nói cái dở, kết quả khiến Lê Sâm nghĩ tới chuyện này.

Lê Sâm đỗ xe ở một bên, ôm Nam Tầm trên yên sau xuống.

"Ba, ba muốn vào rừng cây nhỏ à?"

"Ừ, đi xem xem nơi những cặp đôi hẹn hò con nói trông ra sao." Ngừ khí bình thản.

Lê Sâm kéo cô đi sâu vào rừng. Lúc này không có ai, trong rừng yên tĩnh, trên có xanh lá đặc vài bông hoa dại đỏ đỏ vàng vàng, nhiều loại hương thơm đan xen nhau, thấm ruột thấm gan.

"Ba, đi sâu nữa sẽ hết đường đó." Nam Tầm khẽ nhéo bàn tay nắm chặt tay cô, nhắc nhở.

Bước chân Lê Sâm dừng lại, rồi đột ngột ngay đầu nhìn cô.

Nam Tầm bị dọa sợ giật cả mình, ánh mắt người đàn ông trước mặt cô thâm trầm đến đáng sợ, thật giống hai vòng xoáy màu đen, hút hết tất cả sự chú ý của cô, rồi kéo cô vào trong, cuối cùng trời buộc, biến cô trở thành tù binh của anh.

"Cục cưng, ba muốn ôm con." Lê Sâm nói, ánh mắt nhìn chăm chăm cô nóng rực đến có thể thấy lên hai ngọn lửa hừng hực.

Nam Tầm hơi sững sốt, giang hai tay về phía anh: "Vậy ba ôm đi."

Lê Sâm nhìn cô, đôi tay buồm thông bỗng nắm chặt rồi lại buông ra, ngay sau đó đột nhiên bế cô lên, tách bắp đùi cô quấn quanh hông anh, sau đó để cô tựa lưng trên một cây đại thụ.

Bất chợt bị nâng lên cao, Nam Tầm sợ hết hồn, vội ôm lấy cổ anh: "Ba, sao ba lại nâng con cao như vậy, con cũng không còn bé nữa mà?"

Lê Sâm bỗng nhiên lại nói: "Cục cưng, ba còn muốn hôn nhẹ con."

Nam Tầm Má nó, cái lão lưu manh.

"Con cũng muốn hôn nhẹ ba." Nam Tầm nói ngọt ngào, đến gần mặt anh chụt chụt một hồi.

"Cục cưng, không phải hôn kiểu này." Lê Sâm nói.

Không đợi Nam Tầm lại mở miệng, anh đột nhiên ngậm lấy môi Nam Tầm, sau đó chính là nụ hôn dài nồng nhiệt chứa đầy cảm xúc mãnh liệt.

Nam Tầm tròn to mắt.

Đờ mờ biến thái chết tiệt, anh còn chưa có chọc phá thân phận của tôi đâu mà đã đối xử với tôi như vậy, nếu chọc thùng rồi, không phải tôi sẽ bị anh giết chết sao!

Nửa giờ sau.

Nam Tầm thở hồng hộc, tim sắp nhảy ra ngoài.

"Cục cưng, cảm giác thế nào?" Lê Sâm hỏi, giọng hơi khàn khàn.

Nam Tầm trả lời thành thật: "Ba, thở không nổi à, hơi mệt chút."

Lê Sâm ôm cô như ôm gấu Koala không buông tay, hôn môi cũng do anh chủ đạo:...

"Ba, hình như miệng của con sưng lên rồi, da ba dày thật, vậy mà không sưng."

Lê Sâm "... Cục cưng, ghé qua đây chút, để ba nhìn xem."

Nam Tầm đưa miệng đến gần, còn chu ra: "Ấy, miệng đều sưng thành lạp sườn rồi."

Lê Sâm nhẹ nhàng mút hôn trên đó hai lần: "Ngoan, chờ lát nữa là đỡ."

Tâm trạng Lê Sâm có chút phức tạp. Tuy rằng anh đang làm chuyện mà một người đàn ông mới có thể làm với người phụ nữ mình yêu, nhưng cục cưng của anh có vẻ chưa nhận ra được điều đó. Có phải cô vì mệnh lệnh của anh mới không cãi lời, lại có biết chuyện này có ý nghĩa gì hay không?

Tâm trạng Nam Tầm rất tốt, còn khẽ hát trong lòng.

Cái đồ biến thái chết tiệt, tự mình xoắn xuýt đi thôi.

Nam Tầm tuột xuống từ trên người Lệ Sâm, ngấp một cái: "Ba, con buồn ngủ quá."

Lệ Sâm ngồi xuống trên cỏ, vỗ vỗ chân mình: "Đến đây, cục cưng nằm đây nghỉ một lúc."

Nam Tầm gối đầu trên đùi anh, đôi mắt hí hí sau đó đã ngủ thật rồi.

Trong mơ mơ màng màng, bên cạnh gò má cô bỗng có thêm thứ gì cứng cứng, thiếu chút nữa chọc vào miệng cô. Nam Tầm sờ sờ, cảm thấy thật cộm tay, liền ghét bỏ vỗ vỗ vật kia, xoay người ngủ tiếp. Cô nghe loáng thoáng hình như nghe được tiếng ba Lệ Sâm cò rên khe một tiếng

Bạn đang đọc truyện *Mau Xảy: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 90: Đợi chờ, sói đói phá tan ràng buộc

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Nam Tầm bị Lệ Sâm hôn tỉnh. Khuấy đảo dữ dội, không tỉnh mới là lạ.

Lệ Sâm thấy cô tỉnh lại, buồn lòng mới cô ra, nở nụ cười trầm thấp: "Cục cưng, không còn sớm nữa, nên về nhà thôi."

Nam Tầm dụi dụi mắt, suýt nữa quên mất mình đang ở đâu. Cô được người đàn ông bế lên, ôm thẳng ra rừng cây nhỏ, sau đó đặt ở ghế sau xe.

Lệ Sâm đạp lên bàn đạp, chậm rì rì đưa cô bé nhà mình ra khỏi trường, đi một mạch về phía thôn trang nhà họ Lệ.

Bởi vì đường đi rất xa, đạp rồi lại đạp, chẳng mấy chốc trời đã tối.

"Ba, sao xuất hiện rồi, thật sáng nha." Nam Tầm nhìn bầu trời đêm, chỉ vào ngôi sao đang từ từ hiện mình, cực kỳ sáng chói.

"Cục cưng, đừng lộn xộn, nếu như con muốn ngắm sao thì sau khi về nhà chúng ta lên tầng thượng ngắm."

Nam Tầm dạ một tiếng, ngoan ngoan ngồi yên không động đậy, bắt đầu ngắm nga giai điệu: "Fa fi fa, fa fi fa..." *

*Dedication - Vitas (không lời)

Nói muốn ngắm sao, nhưng mà sau khi trở về Nam Tầm lại quên mất, cơm nước xong liền xem phim cùng đầu với ông Lệ ở phòng khách.

"Ông nội, vậy mà bị ông đoán trúng rồi. Tiết quý nhân kia không chết, sau đó bắt đầu đầu đá với Lý mỹ nhân, vắng vắng nữ chính bắt đầu có tác dụng rồi!" Nam Tầm xem mà hơi kích động.

Ông Lệ vui vẻ nói: "Hãy chờ xem, đây mới là vừa bắt đầu, mấy chục tập sau còn có các loại âm mưu quỷ kế luân phiên trình diễn."

Lệ Sâm đen mặt nhìn hai ông cháu này thảo luận nội dung phim đến vô cùng hăng say, anh đột nhiên có loại xúc động muốn đập nát màn hình TV.

Sau đó chờ Nam Tầm tự đi ngủ trước, ông Lệ gọi Lệ Sâm lại nói chuyện.

Vừa mới đóng cửa lại, ông Lệ đã lập tức ném nghiêng mực trên bàn qua.

Lệ Sâm nghiêng đầu, nhẹ nhàng tránh được, lòng này không khỏi nhủ lại: "Ba làm gì vậy?"

Ông Lệ bị anh làm tức chết rồi: "Ba bảo con bớt bớt lại chút, con xem lời ông đây nói thành gió thoảng bên tai đúng không? Con xem miệng nhỏ của Nam Nam đều sắp sưng thành lập xương rồi, con sợ người khác không biết con bé có một người ba biến thái có phải hay không hả?"

Lệ Sâm không để bụng, thản nhiên nói: "Ba nên vui mừng mình sinh ra một đứa con trai tự chủ siêu mạnh, nếu không thì Nam Nam không phải chỉ sưng miệng đơn giản vậy rồi."

Ông Lệ nghe xong lời này thì lòng đầy tức giận. Càng khiến người cảm tức chính là bây giờ căn bản ông không làm gì được Lệ Sâm nữa.

Toàn bộ tài sản và thể lực dù ngoài sáng hay trong tối của nhà họ Lệ cơ bản đều đã bị Lệ Sâm nắm chặt trong tay. Trước kia ông mừng rỡ vì được nhân rồi, bây giờ ông đặc biệt muốn thu hồi lại quyền lời, sau đó chính đốn thẳng nhóc này một trận.

Tức là, bây giờ ông có muốn cũng không lấy lại được.

Mọi người trong tập đoàn Lệ thị đều biết bọn họ có một chủ tịch vô cùng trẻ tuổi, bộ dạng còn đẹp trai hơn ngôi sao, năng lực làm việc siêu mạnh, nhưng mà ngày nào chủ tịch cũng tan làm đúng giờ, mấy ngày trước lại bắt đầu về sớm, gần đây dứt khoát không thấy bóng dáng đâu nữa, nghe nói là xin một kỳ nghỉ phép dài hạn.

Lệ Sâm quả thật xin một kỳ nghỉ phép dài hạn. Cục cưng của anh thi đại học xong rồi nghỉ hè, diễn nguyện vọng là diễn đại học B ở gần nhà nhất. Vì vậy xem như khen thưởng, đương nhiên anh phải rút thời gian đi du lịch tốt nghiệp thật vui với cục cưng của anh.

Nhớ lúc đó, biết Nam Tầm muốn đăng ký đại học B, mấy vị giáo viên của cô vừa gấp vừa giận. Dựa vào thành tích của cô hoàn toàn có thể đăng ký đại học đứng đầu cả nước, cho dù ở lại thành phố này, cũng có đại học A xếp thứ hai. Nhưng lần gặp nào Nam Tầm vẫn kiên trì, mấy vị giáo viên còn đặc biệt vì chuyện này mà mời phụ huynh đến trường.

Khi thấy Lệ Sâm trẻ tuổi, các vị giáo viên còn tưởng rằng chỉ là anh trai, Lệ Sâm cũng không phủ nhận, trực tiếp nói ra một câu: "Tôi tôn trọng bất kỳ quyết định nào của Nam Nam, người trong nhà cũng có ý như vậy."

Mấy vị giáo viên khuyên bảo không có kết quả, tức hận không thôi.

Kỳ nghỉ hè này, Nam Tầm và Lệ Sâm chơi vô cùng điên. Tính Lệ Sâm vốn lạnh, nhưng gần như toàn bộ sự dịu dàng của anh đời này đều dành cho Lệ Tiểu Nam, Lệ Tiểu Nam chơi đến điên cuồng, anh cũng có thể điên theo cô.

Hai người du lịch trở về, Nam Tầm nhào thẳng lên giường, phấn khích lẫn lộn.

Hừ Không Thủ đã lâu không thấy động tĩnh đột nhiên thốt lên: "Thần ái à, chơi vui không?"

Nam Tầm vội vàng nói vui lắm.

"Giá trị ác niệm của ba Lệ Sâm chỉ còn 20 điểm, người thật sự không cần nhắc lập tức quăng tiết tháo sao? Nói không chừng tiết tháo này vừa quăng thì giá trị ác niệm lập tức rút hết về 0. Nếu như hoàn thành nhiệm vụ trước thời hạn, thế giới sau người có thể đưa ra hai yêu cầu nha ~"

Nam Tầm không mắc bẫy mật ngọt chết ruồi, cực kỳ kiên quyết nói: "Tuy con gái cô đại mười lăm tuổi đã cập kê, được xem là trưởng thành rồi, nhưng sao có thể giống với thế giới hiện đại? Ta nhất định phải đợi sau khi trưởng thành mới quăng tiết tháo."

Hừ Không Thủ hừ một tiếng: "Bảo thủ."

Nam Tầm lập tức trả lời: "Người không bảo thủ, vậy người đi lẫn lẫn lộn lộn với Lệ Sâm đi."

Hừ Không Thủ...

Cuộc sống đại học của Nam Tầm nhanh chóng bắt đầu, nhưng dường như cũng không khác mấy so với trung học. Bởi vì cách không xa, ngày nào cô cũng có thể về nhà, sau đó đến buổi tối thì nằm nói chuyện phiếm trong một tấm

chăn với Lệ Sâm, trước khi đi ngủ còn hôn chúc ngủ ngon mỗi đối mỗi.

Mỗi sáng thức dậy, Nam Tầm đều có thể nhìn thấy Lệ Sâm đi toilet ngắn ngủi một lúc lâu. Có một ngày cô thấy không thích hợp, liền đi gõ gõ cánh cửa, kết quả nghe thấy Lệ Sâm dùng giọng nói hết sức trầm thấp khàn khàn mỉa hoặc trả lời một câu: "... Cục cưng, ba không sao."

Nam Tầm nghe thấy giọng như thế thì sợ tới mức không dám gõ cửa nữa.

Hư Không Thú nở nụ cười khó hiểu: "Thân ái à, bỗng nhiên ta thật chờ mong nha."

Nam Tầm hơi mờ mịt: "Tiểu Bát, người chờ mong cái gì?"

Hư Không Thú dầm máu thò bạo mà trả lời: "Ta chờ mong ngày nào đó sói đói phá tan ràng buộc, đói khát cắn xé con mồi. Ôi chào, ngắm lại thì thấy hình ảnh kia tàn bạo quá đi, nhưng mà người yên tâm, đến lúc đó ta sẽ tự động che chắn năm giác quan, đặc biệt là đôi mắt và tai."

Nam Tầm càng lúc càng muốn đánh Tiểu Bát thành bánh thịt.

Bởi vì cuộc sống của Nam Tầm cơ bản xoay quanh Lệ Sâm, cho nên mặc dù đại học phân ký túc xá, cô cũng không ngủ lại, ngày nào cũng về nhà đúng giờ. Về điểm này, dù sao mấy bạn cùng phòng lúc nào cũng giễu cợt cô, nói cô là đứa bé không lớn.

Có điều Lệ Tiểu Nam từng nhảy hai lớp, thật sự nhỏ hơn họ hai tuổi, tất cả mọi người rất quan tâm cô.

Lúc giữa trưa, Nam Tầm nghỉ ngơi ở ký túc xá một lúc, lúc này tất cả mọi người đều không ngủ mà bắt đầu nhỏ giọng tán gẫu chuyện mấy ngày qua.

Không biết sao tán gẫu một hồi lại nhắc đến Lệ Tiểu Nam.

"Nam Nam à, em thật sự không cần nhắc thứ đại học khoa sinh họ Quý khoa bên cạnh sao?" Một người đột nhiên hỏi.

Nam Tầm ngó ra một lúc: "Chị đang nói đến Quý Thiếu Thanh à?"

Người còn lại cười hi hi nói: "Nghe nói Quý Thiếu Thanh là bạn học cấp 3 của em, theo đuổi em từ cấp 3 rồi hả?"

Thực ra Nam Tầm không ngờ Quý Thiếu Thanh cũng sẽ đáng kỳ đại học này. Lúc trước bởi vì "gia giáo" của Lệ Sâm quá nghiêm, sau đó cô lại một mình đi tìm Quý Thiếu Thanh, từ chối cậu rõ ràng.

Cô tin bất kỳ cậu bé nào có lòng tự trọng nghe thấy lời cô nói đều sẽ không đơn phương tình nguyện nữa.

Quý Thiếu Thanh vẫn cho là cô sẽ đăng ký đại học A, cho nên sau đó nhìn thấy cô ở đại học B, cậu cũng rất giật mình.

Lúc đó cậu còn nói một câu: "Nam Nam, trong lòng cậu có mình đúng không, nếu không thì sao cậu có thể đăng ký đại học này?"

Thật cmn đủ tự luyện.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 91: Mẹ nó, ta sợ quá

Editor: PaduC

Beta-er: Norah

Lúc đó, Nam Tầm liền vội vã giải thích: "Mình chỉ cảm thấy đại học này gần nhà thôi."

Ban đầu Quý Thiếu Thanh còn không tin cô, dù sao lý do này nghe quá buồn cười.

Nam Tầm thật không muốn đánh dấu đến cậu, bởi ngay cả cô còn phát sợ với ham muốn chiếm hữu của Lệ Sâm, cho nên cô lại lần nữa khẳng định mình không muốn yêu đương.

Mặc dù Quý Thiếu Thanh có hơi đau lòng, nhưng bị từ chối liên tiếp, sau này cũng tự giác bớt liên lạc với cô.

"Chuyện đó thì... Các chị cả nghĩ rồi, quan hệ của bọn em chỉ là bạn học bình thường thôi." Nam Tầm làm rõ cho mấy bạn cùng phòng.

Mấy bạn cùng phòng vốn muốn hóng chuyện lập tức ịu xịu.

Sau đó Nam Tầm lại bổ sung một câu: "Trong lúc học đại học chắc em sẽ không hẹn hò đâu, ba em không cho em yêu đương."

Đầu tiên mấy người sững sờ, ngay sau đó liền cười ha ha thành tiếng.

Một người cười đến nước mắt đều chảy ra: "Nam Nam à, ba em nói rất đúng, em còn nhỏ lắm, đừng tùy tiện mà yêu đương nha."

Nam Tầm cảm thấy rất có khả năng cô ấy đang nói thật.

Nói chung, Nam Tầm cứ như vậy thành tiểu bạch thỏ trong mắt mọi người, là cái loại đặc biệt đơn thuần cực kì ngoan ngoãn kia.

Tiểu bạch thỏ lớn lên từng ngày, cách lúc thành niên càng lúc càng gần.

Nam Tầm khẽ rung mình: "Tiểu Bát à, sao gần đây tim ta cứ đập nhanh hơn bình thường nhỉ, lúc nào cũng hồi hộp. Ta sẽ không bỗng nhiên đột tử chứ?"

Hư Không Thú an ủi: "Không có chuyện gì không có chuyện gì đâu. Người chỉ khẩn trương quá thôi, đây là phản ứng bình thường, thả lỏng, thả lỏng nào. Chỉ là ném tiét tháo, cũng không mất miếng thịt nào đâu."

Nam Tầm nghe được lời này, nhịp tim càng đập thỉnh thoảng dữ dội hơn.

Cô không nên hỏi Tiểu Bát, thật sự.

Những ngày gần đây, Nam Tầm ôm Lệ Sâm ngủ luôn cảm nhận được da thịt anh nóng bỏng, thật dọa người.

Má nó, cô thực sự rất sợ hãi.

Hư Không Thú thấy có cũng có lúc từng như vậy, tâm tình tốt chuyển đề tài: "Thân ái à, đừng quên hôm nay là sinh nhật ba Lệ Sâm nha ~"

Nam Tầm hít sâu: "Dù ta có quên sinh nhật mình, cũng không dám quên sinh nhật của anh ta. Người đã thấy năm nào ta quên sinh nhật anh ta chưa?"

Sinh nhật Nam Tầm và Lệ Sâm cách nhau rất gần, chỉ chênh nhau năm ngày. Vì vậy qua sinh nhật Lệ Sâm, cô sẽ lập tức ghé thăm đón sinh nhật mười tám tuổi, đây thực sự là một chuyện làm người đau đớn.

Buổi chiều chỉ lên lớp có một tiết, Nam Tầm học xong liền leo lên xe đạp của mình chạy tới một cửa hàng làm gốm sứ mỹ nghệ nổi tiếng gần đó.

Cửa hàng gốm sứ mỹ nghệ này cho phép khách hàng tự mình làm đồ mỹ nghệ. Mấy ngày trước Nam Tầm đánh rỗng rã hết một buổi chiều để làm hai cốc sứ dưới sự chỉ đạo của nghệ nhân làm gốm.

Cốc có khắc tên cô và Lệ Sâm. Sau khi nung kỹ cốc, cô còn vẽ trên đó hai con mèo hoạt hình đáng yêu, mỗi cốc một con. Chúng còn quay vào nhau hôn gió, dễ thương cực kỳ.

Chủ cửa hàng lấy ra cốc được đóng gói kỹ, Nam Tầm ôm trong ngực như ôm bảo bối, cảm thán nói: "Ta chưa từng để tâm tới ai nhiều như thế, nếu lần này giả trị ác niệm của Lệ Sâm mà không giảm nhiều một chút, ta sẽ theo họ anh ta."

Hư Không Thứ "... Thế giới này người tên Lệ Tiểu Nam, vốn cùng họ với hẳn rồi."

Nam Tầm cảm đồ chạy về nhà, muốn trở về sớm một chút cho Lệ Sâm một niềm vui bất ngờ, nhưng đúng lúc này cô lại nhận được điện thoại. Nghe máy rồi, sắc mặt cô thay đổi 180 độ.

"Đừng cuống đừng nóng, hình như em có thể khách VIP ở đó, các chị chờ em!"

Nam Tầm bỏ lại xe đạp giữa đường, chặn một chiếc taxi, vội vã nói với tài xế: "Bác tài, đến Mộ Sắc ở trung tâm thương mại."

Về mặt bác tài xế kia vì điều liếc cô một lát.

Không phải người nào cũng có thể đi vào Mộ Sắc, những người có thể vào đều là người có thân phận cao, nhưng chưa từng đi vào không có nghĩa người ngoài không biết. Trên thực tế, rất nhiều người biết tới Mộ Sắc, nhưng phần lớn bọn họ chỉ đi ngang qua nhìn cái cửa lớn trạm trở xa hoa kia, bởi vì bọn họ không có một tấm thẻ VIP để ra vào tự do.

Nam Tầm biết tài xế hiểu lầm, vội giải thích: "Bác tài, một bạn học nữ của cháu bị người lừa đi Mộ Sắc, cháu nhất định phải chạy tới cứu người!"

Bác tài xế vừa nghe thấy lời này, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: "Cháu gái, một mình cháu đi như vậy cũng vô dụng, chuyện này phải báo cảnh sát."

"Nếu làm lớn chuyện này sẽ ảnh hưởng xấu đến bạn cháu. Bác yên tâm, cháu sẽ gọi điện cho ba cháu, có ba cháu ở đây, không ai dám bắt nạt cháu."

Bác tài xế thấy cô có vẻ có kế hoạch, cũng không nhiều lời nữa, lập tức lái xe hướng về phía trung tâm thương mại.

Lúc Nam Tầm đến, mấy bạn cùng phòng ở trước cửa đã sốt ruột đến độ sắp khóc.

"Nam Nam, em có thể VIP ở đây thật sao?"

Nam Tầm không nói nhiều lời, lúc này lấy điện thoại đi động bấm số: "Chú Triệu, con là Nam Nam. Con muốn vào Mộ Sắc nhà chú, chú mau bảo người chặn đường cho con vào."

Ở đầu bên kia điện thoại, thuốc lá Triệu Minh Hạo đang ngậm trong miệng rơi phạch xuống đất.

Anh nhìn thoáng qua Lệ Sâm ngồi đối diện, lại liếc nhìn mấy anh em khác, cuối cùng còn nhìn lướt qua người đẹp Dư Mạn San ngồi bên cạnh Lệ Sâm, tự nhiên cảm thấy cái đi động này có chút phòng tay.

Hôm nay là sinh nhật Lệ Sâm, bởi người trong vòng đều biết Lệ Sâm chưa bao giờ về muộn, vì vậy anh liền kéo toàn bộ đám bạn thân, chọn một buổi chiều, nghỉ nên náo trò như vậy.

Sau khi vị đại tiểu thư nhà họ Dư này biết thì không mới mà tự đến, còn dẫn theo vài cô em, mọi người đều chơi rất sáng khoái, còn có mấy người còn nhìn vừa ý nữa.

Đĩ nhiên nơi anh lựa chọn chính là địa bàn của anh - Mộ Sắc, còn chọn một căn phòng bao xa hoa nhất.

Mọi người thấy về mặt anh sau khi nhận cú điện thoại hơi kỳ lạ nên dừng trò chơi domino trong tay lại, một người hỏi: "Anh Triệu, đây là tình nhân nhỏ của anh gọi đến kiểm tra sao hả?"

Lời này vừa dứt, mọi người đều bật cười thành tiếng.

Lệ Sâm cũng hơi giương mắt nhìn qua phía Triệu Minh Hạo.

Tay Triệu Minh Hạo bỗng run lên, không cẩn thận ấn vào... loa ngoài.

Sau đó, bên trong truyền ra giọng nói mềm mại êm tai lại chứa vẻ nóng: "Chú Triệu, chú có đang nghe không đấy? Con muốn đi vào Mộ Sắc, ngay lập tức! Chú mà không để người bên ngoài cho con vào trong, coi chừng lúc về con nói cho ba con biết lần trước chú trêu chọc con, hừ!"

Triệu Minh Hạo thấy thế thì toàn thân phát run, anh quay mặt sang, người đàn ông vốn không có chút biểu cảm nào trên mặt ngồi trên sofa chợt đứng lên, vẻ mặt đen như đáy nồi.

"Alô alô? Chú Triệu? Chú thật sự mặc kệ con sao? Lúc về con sẽ nói luôn chuyện chú lên lút thuốc con uống rượu cho ba biết!"

Triệu Minh Hạo thật sự muốn quý với tiểu tử tông này, vì phòng tiểu tử tông này lại nói thêm gì nữa, anh vội vã nói: "Nam Nam à, con đợi chú một chút ha, chú đang ở Mộ Sắc, lập tức đi ra ngoài đón con!"

Triệu Minh Hạo bỏ mặc đám người phía sau mà chạy ra ngoài, Lệ Sâm đã nhanh hơn anh, nhìn về mặt u ám kia khiến Triệu Minh Hạo vừa hoảng sợ lại vừa chột dạ.

Anh và Dư Mạn San hợp lại chính Lệ Sâm một phen, không chỉ lên chuyện đi động anh thành chế độ im lặng, mà vừa rồi còn thêm một ít thứ trụ hững vào trong rượu. Lệ Sâm không thể rời đi nơi này, một khi rời khỏi, hậu quả không thể tượng tượng nổi.

Đã để các bạn đợi lâu rồi, thành thật xin lỗi mọi người ٩ (' _ ') ۶

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vài Ác Lại Hắc Hóa* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Nổi giận, Lệ Sâm đánh ngư

Editor: Norah

Dư Mạn San túm chặt lấy tay Lệ Sâm từ phía sau, giọng nói gấp gáp: "Lệ Sâm anh không thể đi, để Triệu Minh Hạo đưa Nam Nam về là được rồi, hôm nay là sinh nhật anh, anh đi rồi thì chẳng phải sẽ làm mọi người mất hứng sao?"

Lệ Sâm gạt tay cô ra, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Triệu Minh Hạo, mang theo áo khoác của mình đi ra ngoài.

Triệu Minh Hạo vội vàng theo sau, quay đầu nhìn lướt qua Dư Mạn San đang hôn bay phách lạc.

Cô vì Lệ Sâm đã vứt bỏ quá nhiều thứ, cô chỉ nhỏ hơn Lệ Sâm một tuổi, cô ba mươi tuổi còn chưa lấy chồng, vẫn luôn chờ anh nhiều năm như vậy, cô còn chưa làm đủ sao? Cô cũng không ghét bỏ Lệ Sâm có một đứa con gái, cô cam tâm tình nguyện làm mẹ kế, tại sao anh lại không dung được cô?

Hôm nay cô đã không biết xấu hổ không đếm xỉa đến thứ khác, nghĩ ra loại thủ đoạn hạ lưu này, nhưng kết quả, ngay cả người cũng không giữ lại được, không biết cuối cùng sẽ để người phụ nữ nào được hỏi...

Lúc Nam Tầm gọi điện thoại cũng mờ loa ngoài, cô chặn đường hai người áo đen vóc dáng cao lớn mà lắc lắc điện thoại, tức giận nói: "Lần này đã rõ quan hệ giữa tôi và ông chủ nhỏ của mấy người chưa? Ngay cả anh ta gặp tôi còn phải gọi một tiếng bà cô, mấy người dám chặn đường tôi sao?"

Người áo đen chặn đường vội vàng nhường đường, Nam Tầm đưa vài người bạn cùng phòng hùng hổ xông vào.

Trang hoàng bên trong Mộ Sắc thật sự xa hoa, nhưng mấy người đã không có tâm tư cảm khái thường thức.

"Lúc Tiểu Hòa thấy đầu choáng váng bất thường, gửi tin nhắn cho chị, ngay ở phòng bao tên là Thủy Thiên Nhất Sắc."

Nam Tầm tìm thấy Thủy Thiên Nhất Sắc, cô nhắc thẳng chân, đạp một cước lên cánh cửa phòng bao.

Lúc nhìn thấy cảnh tượng bên trong, mấy người bạn cùng phòng thiếu kiến thức đã hét chói tai lên.

Nam Tầm không nói hai lời, trực tiếp bước hai bước lớn về phía trước, một cước đá văng người đàn ông đang hành hung kia.

May mà lúc mấy người tới còn kịp, Tiểu Hòa còn không bị tổn thương thực chất, nhưng nhìn dấu vết bị chó gặm trên cổ của Tiểu Hòa tình thần còn đang mơ hồ, lòng Nam Tầm bốc lửa giận, trực tiếp tay nắm chân đá với người đàn ông kia.

Người đàn ông kia muốn đánh trả nhưng lại phát hiện ông không đánh lại cô bé trước mặt này, chỉ chốc lát sau đã bị đánh đến mặt mũi bầm dập.

Mấy người bạn cùng phòng ở phía sau bị Nam Tầm ngoan độc như vậy dọa ngây người.

...

Lệ Sâm bước nhanh về phía trước, Triệu Minh Hạo chạy chậm ở phía sau, vội vàng gọi quản lý lại hỏi: "Có nhìn thấy một cô bé xinh đẹp đi vào phòng bao gì không?"

Quản lý kia nghe thấy từ "một" thì liền nghĩ một lát rồi chỉ về phía một căn phòng: "Vừa rồi quả thực có một cô gái trẻ mặc váy trắng đi vào Thiên Lý Thiên Quyên."

Lệ Sâm vừa nghe thấy mấy chữ mặc váy trắng thì đôi mắt càng trở nên âm u, vọt đến như cuồng phong về phía phòng bao tên là Thiên Lý Thiên Quyên.

Cửa phòng bao lại không khóa, sau khi cánh cửa bị Lệ Sâm đá văng ra thì cảnh tượng cực kỳ khó coi bên trong làm cho khóe mắt Lệ Sâm muốn nứt ra.

Anh không hề nhìn rõ được dáng dấp người phụ nữ bị người đàn ông kia đè dưới thân như thế nào, nhưng sau khi nhìn thấy phần váy trắng lộ ra của cô, vào giây phút đó anh đã mất đi năng lực phán đoán.

Sắc mặt Lệ Sâm thoáng cái liền trở nên tái mét, trong đầu bùm một tiếng, sau đó trở nên trống rỗng, anh nhanh chóng đi về phía đôi nam nữ đang trầm mê trong dục vọng đến nỗi bây giờ vẫn chưa phát hiện ra anh đã đi vào, duỗi cánh tay ra, bàn tay to trực tiếp bóp chặt cổ người đàn ông kia rồi xách anh ta lên, sau đó quăng mạnh xuống đất, đâm một quyền thật nặng xuống.

Khuôn mặt người nọ lập tức chảy máu, ngay cả kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra tiếng nào thì đã ngất đi.

Triệu Minh Hạo cả kinh, nói lớn tiếng: "Lệ Sâm! Anh nhìn cho rõ, cô gái kia không phải là Lệ Tiểu Nam!"

Lệ Sâm nghe xong lời này mới từ từ quay đầu nhìn về phía khuôn mặt người phụ nữ mà anh vẫn không dám nhìn, lúc phát hiện khuôn mặt xa lạ bởi vì sợ hãi mà vặn vẹo kia, anh thoáng ngớ ra.

Bàn tay dính máu của anh còn đang run nhè nhẹ.

"Không phải là cục cưng..." Anh thì thào một câu, từ từ đứng lên.

Tầm mắt Lệ Sâm chuyển về phía người quản lý dẫn đường, âm âm u u, trán vị quản lý kia cháy đầy mồ hôi lạnh, vội vàng nói: "Trong khoảng thời gian mà cậu Lệ nói, ngoại trừ cô gái này thì chính là một nhóm cô gái trẻ, trong đó cũng có một người mặc váy trắng, họ đi thẳng đến Thủy Thiên Nhất Sắc, hình như đi tìm người."

Lúc mấy người vừa đến cửa phòng bao Thủy Thiên Nhất Sắc, lại nghe thấy tiếng chửi bậy tinh thần phấn chấn của Lệ Tiểu Nam.

Triệu Minh Hạo thờ phào nhẹ nhõm, muốn vỗ vỗ ba vai Lệ Sâm nhưng nào ngờ lại rơi vào khoảng không, người nọ đã đẩy cửa đi vào rồi.

Sau đó Triệu Minh Hạo đi theo vào, một chân vừa mới bước nửa bước vào thì cũng ngã ra ngay tại chỗ giống Lệ Sâm.

Đôi mắt Triệu Minh Hạo trợn thật lớn, chết tiệt có bé giống như con báo con đang giương nanh múa vuốt hung ác đánh người trước mặt này thật sự là bé Lệ Tiểu Nam ngoan ngoãn trong ấn tượng của anh sao?

Lúc trước anh gặp Lệ Tiểu Nam, cảm thấy vô cùng kỳ diệu, bởi vì Lệ Tiểu Nam quá ngoan quá dễ thương, sao người như Lệ Sâm lại có thể sinh ra một cô con gái khéo léo đến không tưởng nổi thế chứ?

Lúc đó anh từng nghĩ ngờ Lệ Tiểu Nam không phải là người nhà họ Lệ.

Nhưng bây giờ thì, chắc chắn, nhìn xem cô bé đang đánh người ngoan độc hung hăng này, nói cô không phải là người nhà họ Lệ thì anh cũng không tin.

"Nam Nam, Nam Nam mau dừng tay! Có người đến đây!" Mấy người bạn cùng phòng bị dọa ngốc kia nhìn thấy Lệ Sâm và Triệu Minh Hạo, chột hoản hồn, vội vàng nhắc nhở Nam Tầm đang đánh người đến quên mất bản thân.

Nam Tầm "Hà?", sau đó lại vung một quyền xuống, sau khi xác định tên đàn ông cặn bã biến thành đầu heo rồi mới thu tay.

Có chột ngừng đầu, tóc mái dính mồ hôi vung lên theo động tác ngừng đầu của cô, một đôi mắt to long lanh chứa vẻ ngoan độc hung hăng chưa từng có cứ như vậy nhìn thẳng về phía cửa.

Đến lúc nhìn thấy khuôn mặt ba Lệ Sâm của cô thì Nam Tầm xoay cái nhảy dựng lên, vội vàng sửa sang lại váy của mình, vuốt vuốt mái tóc rối của mình, hai tay chấp sau lưng, chân nhô vẽ vòng tròn trên mặt đất, sau đó ngọt ngào kêu: "Ba, sao ba lại đến nhanh như vậy?"

Nếu Lệ Sâm đã phải người âm thầm bảo vệ cô, vậy chắc chắn người theo đuôi kia sẽ báo tin cô đến Mộ Sắc cho Lệ Sâm biết, chỉ là Nam Tầm không ngờ đối phương làm nhanh như vậy.

Điều này ngược lại Nam Tầm lại nghĩ sai, quả thực Lệ Sâm có phải người lúc nào cũng nhìn chăm chăm động tĩnh của cô, nhưng vừa rồi anh luôn ở phòng bao khách quý tầng hai, mà điện thoại bị người khác động tay chân vào, căn bản là yên tĩnh không nghe được tin tức nào.

Lệ Sâm lẳng lặng nhìn chăm chăm Nam Tầm, vẻ mặt hơi kỳ quái, dường như trong mắt có cảm xúc gì đó đang lên men, ánh mắt kia lại từng chút từng chút trở nên nóng rực.

Dưới ánh đèn mờ mờ, Nam Tầm không nhìn rõ vẻ mặt anh, cô hơi hoảng hốt.

"Tiểu Bát, ta đột nhiên có loại dự cảm không lành, người nói xem Lệ Sâm nhìn thấy mặt dũng mãnh thế này của ta, có thể bị dọa sợ hay không, sau đó giá trị ác niệm vụt cái bắn ngược lên 100 không?"

Chuyện giá trị ác niệm bắn ngược cũng không phải chưa từng xảy ra, Tiểu Bát khóc rống ngay tại chỗ: "Hu hu hu, xin người đừng nói nữa, ta sợ quá."

"Cục cưng, nào, đến chỗ ba này." Lệ Sâm đột nhiên mở miệng, giọng nói vẫn dịu dàng như trước.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Hi hi, chắc chắn là trúng thuốc rồi

Editor: Norah

Nam Tầm căng da đầu đi qua, không dám ngừng đầu lên, rất nhanh đã nhận sai: "Ba, con sai rồi, con không nên tùy tiện đánh người."

Lệ Sâm không đáp lời, bàn tay to trực tiếp nắm tay nhỏ của cô, kéo cô đi ra ngoài.

Triệu Minh Hạo thấy thế, chột nghĩ đến gì đó, muốn mở miệng nhắc nhở một câu, không ngờ lại thấy Lệ Sâm bỗng quay đầu lại nhìn anh một cái.

Cái nhìn kia, ý tứ sâu xa.

Trong lòng Triệu Minh Hạo giật thót.

Không phải giống như anh nghĩ đấy chứ?

Lệ Sâm biết Dư Mạn San bỏ thuốc vào trong rượu anh rồi sao?

Biết rượu kia có vấn đề mà anh còn uống?

Triệu Minh Hạo hốt hoảng mà sắp xếp người, bảo đảm an toàn cho mấy người bạn bị đưa đi của Lê Tiểu Nam, sau đó dọc đường đi đều suy nghĩ vấn đề này.

Nam Tầm bị Lê Sâm kéo một mạch ra ngoài, tựa như gió đánh sóng cuốn, suýt nữa làm cô ngã sắp xuống.

"Ba, ba, con thật sự sai rồi, xin ba đừng nóng giận nữa..." Nam Tầm liên tiếp nhận sai, tính cứu vãn hình tượng cô bé thực nữ dễ thương của mình.

Nhưng Lê Sâm giống như không nghe thấy lời cô nói, từ đầu là kéo cô đi, sau đó dứt khoát bế cô lên, vô cùng nóng vội mà chạy ra ngoài.

Mặc dù lúc này ít người, nhưng khó bảo đảm sẽ không có ai nhìn thấy, Nam Tầm giãy dụa trong lòng Lê Sâm: "Ba, ba vẫn nên thả con xuống đi, bị người khác nhìn thấy thì không hay."

Lê Sâm đột nhiên ghét sát vào bên tai cô, hồ hắc còn nóng hơn nhiều so với trái tim đang nhảy lên của anh, giọng nói trầm thấp mà tràn ngập sự mê hoặc: "Quan tâm người khác làm gì, người ba quan tâm chỉ có mình con mà thôi."

Nam Tầm thở phào nhẹ nhõm một hơi: "Ba, ba không tức giận nữa sao?"

Lê Sâm bỗng nở nụ cười, giọng nói càng trầm thấp khàn khàn: "Tại sao ba phải tức giận? Vừa rồi cục cưng thật sự quá mê người, ba rất thích."

Nam Tầm nghe xong lời này thì toàn thân phát run.

"Tiểu Bát Tiểu Bát, người cảm thấy bây giờ Lê Sâm có bình thường không?"

Giọng nói Hư Không Thú có vẻ hơi kích động, lập tức nói: "Theo kinh nghiệm nhiều năm của gia, ba Lê Sâm của người bị trúng thuốc rồi!"

Nam Tầm đang ngây ngốc thì Lê Sâm đã ôm cô ra khỏi Mộ Sắc, nhân viên niềm nở mở cửa xe thay hai người.

Lê Sâm vội vàng nhét Nam Tầm vào trong xe, sau đó đóng cửa xe rầm một tiếng, chính mình xoay người đến ghế điều khiển, vừa giẫm chân ga thì xe liền phóng vút đi.

Nam Tầm lập tức nắm chặt vòng treo bên trong xe, nói với vẻ mặt hoảng sợ: "Ba lái xe chậm một chút, có phải ba đã uống rượu hay không? Uống rượu rồi thì không thể lái xe, chúng ta sẽ xảy ra chuyện đó! Bác Triệu đâu, sao bác ấy không lái xe cho ba?"

Sắc mặt Lê Sâm không thay đổi, tiếp tục nhấn ga: "Cục cưng yên tâm, ba chỉ uống một ly nhỏ, không đáng ngại."

Từ trước của anh rất tốt, không ai có thể chúc anh say, trên thực tế anh cũng sẽ không để mình say, không ai có thể tính kế anh ngay dưới mí mắt anh.

Sở dĩ Dư Mạn San có thể thành công, đó là vì anh cho phép.

Vốn dĩ anh thật sự chưa từng nghĩ như vậy, nhưng sau khi phát hiện Dư Mạn San cho thuốc ở trong rượu, anh liền thuận nước đẩy thuyền, anh đủ tự chủ để không mất đi ý thức bởi thuốc, điều anh muốn cùng chỉ là một cái cớ để ăn Lê Tiểu Nam.

Nhìn xem, cục cưng, không phải toàn bộ là lỗi của ba, cũng do ba bị người khác tính kế.

Anh không đợi được nữa, đã lâu lắm rồi.

Hôm nay là sinh nhật anh, vì cơ gì mà anh không thể tặng cho mình một bữa tiệc lớn chứ, nếu như anh đạt được toàn vẹn thứ mình hằng mong ước trong ngày này, vậy thật sự là không uống đời này.

Máu trong người Lê Sâm đang sôi trào, anh có lực tự chủ mạnh mẽ, không e ngại thuốc gì đó, nhưng vừa nghĩ đến người anh mơ tưởng đang ở sau lưng mình, anh liền cảm thấy một ngọn lửa đang thiêu đốt trong cơ thể, nhảy thẳng vào bụng dưới của anh.

Có nhiều lần, suýt nữa thì Lê Sâm lái xe va vào tường, Nam Tầm nhìn mà phát sợ.

"Tiểu Bát, chắc không phải ta chưa hoàn thành nhiệm vụ mà đã chết, còn là chết do tai nạn giao thông đấy chứ?"

Hư Không Thú an ủi cô: "Suy nghĩ nhiều rồi, kỹ thuật lái xe của ba Lê Sâm người là hạng nhất, đi biểu diễn đua xe quốc tế cũng không thành vấn đề."

Xe chạy một mạch đến biệt trang nhà họ Lê, Lê Sâm vội vã mở cửa xe, một tay khiêng Nam Tầm trên vai đi vào nhà.

Dáng vẻ này của Lê Sâm khiến Nam Tầm cực kỳ sợ hãi, dù rằng đã sớm tính đến ngày này, nhưng trạng thái bây giờ của Lê Sâm có phần cuồng bạo, cô sợ anh không cần thận lỗ tay bẻ hoa.

Lúc vừa rồi bị Lê Sâm tóm đi, cô cảm nhận rõ nhiệt độ lòng bàn tay anh nóng thế nào, cô có thể cảm nhận được dục hóa bùng cháy hừng hực của anh thông qua lòng bàn tay nóng hằm hạp kia, còn có ánh mắt của Lê Sâm, tựa như có thể ngốn sạch cô bất cứ lúc nào.

Nam Tầm đang vô cùng lo lắng lại phát hiện động tác của Lê Sâm chợt trở nên bình tĩnh lại, anh khiêng Nam Tầm lên tầng, đặt cô ngồi ổn trên giường, ánh mắt hơi đỏ nhìn cô chăm chú, hỏi với giọng điệu cực kỳ dịu dàng: "Cục cưng, con từng lên uống rượu, hả?"

Nam Tầm vội vàng giải thích: "Ba, là lần trước chú Triệu phạt con uống, con không muốn uống, hơn nữa con cũng chỉ uống một hớp nhỏ, thật sự đó! Còn có còn có chuyện lần này, con đến Mộ Sắc là vì một người bạn cùng phòng bị một tên đàn ông cận bả lừa đi vào trong đó, tên đàn ông cận bả đó còn có ý đồ bất chính, cho nên con mới..."

Lê Sâm hơi nhướng mày, dường như cũng không quan tâm tại sao cô lại đến Mộ Sắc, anh xoay người đi lấy chai rượu vang đỏ bên trong tủ kính âm tường, còn lấy thêm hai cái ly để cao ra.

Nam Tầm nhìn chăm chăm vào Lê Sâm, nhìn anh mờ mịt chài, rót chai rượu đỏ đắt tiền đầy hai ly rượu.

"Không phải cục cưng muốn uống rượu sao? Sắp trưởng thành rồi, ba cho phép con uống." Lê Sâm nói không nhanh không chậm, đưa cho cô một ly.

Anh cũng không thúc giục, cứ nhìn Nam Tầm như vậy.

"Ba, ba thật sự cho con uống sao?" Nam Tầm hỏi, thực ra cô rất thích uống rượu vang đỏ với rượu trái cây, nhưng mà Lê Sâm quản lý rất chặt chẽ, trước đây cô cũng chỉ len theo chú hồ Triệu Minh Hạo kia uống một chút.

Nam Tầm thấy không phải Lê Sâm nói đùa liền cầm ly rượu, đưa đến gần nhấp một ngụm nhỏ.

Có hơi mạnh, bắt đầu từ khuôn mặt, thoáng chốc liền nóng lên.

Nam Tầm vội vàng đẩy rượu sang bên Lê Sâm: "Ba, rượu này quá mạnh, con không uống đâu."

Lê Sâm tiếp nhận ly rượu, lại uống thêm vài ngụm ngay mép ly chỗ Nam Tầm vừa nhấp.

Nam Tầm nhìn đường cong môi tuyệt đẹp của anh ngậm vào chỗ mình từng nhấp vào, bị rượu đỏ nhuộm thành đỏ hồng mịn màng, bỗng cảm thấy lửa nóng trên người càng cháy dữ dội hơn.

"Tiểu Bát à, Lê Sâm thật sự trúng thuốc sao? Ta cảm thấy không giống mà." Nam Tầm hỏi.

Hư Không Thú bật cười hắc hắc: "Người cảm thấy bộ dáng gấp gấp gấp gấp lúc trên đường vừa nãy giống không?"

Nam Tầm: "... Vừa rồi giống, bây giờ lại không giống, có khi nào tác dụng của thuốc đã biến mất rồi hay không?"

Hư Không Thú lại cười hắc hắc: "Công phu nhận nhìn của ba Lê Sâm người là hạng nhất, ngoài mặt bình tĩnh như vậy thôi, thực ra bên trong đã sắp bùng nổ rồi, có điều nếu người bằng lòng lừa mình dối người, vậy người cứ tiếp tục như vậy đi ha ~"

Âm cuối kéo dài, tâm trạng tung bay.

Lê Sâm vừa uống rượu vừa nhìn cô bé trước mặt, cục cưng của anh đã trưởng thành rồi, đáng vẻ tươi đẹp như vậy, trong giây phút nào đó, trong lòng anh hiện lên rất nhiều hình ảnh sẽ xảy ra, còn chưa phát sinh gì cả mà anh đã cảm thấy hít thở không thông.

Bởi vì quá hưng phấn, hưng phấn đến gần như không thở nổi.

Chương 94: Không tẻ, rất thoải mái

Editor: Norah

Lệ Sâm nhìn chăm chăm Nam Tầm, tầm mắt di chuyển từ trán cô, lông mày, đôi mắt, rồi thẳng đến miệng, đến cằm cổ trắng nõn xinh đẹp thanh tú, đến chỗ cẳng sâu bên trong vạt áo. Anh bỗng uống một hơi cạn sạch rượu trong ly, một tay tóm lấy eo Nam Tầm, ôm cô đến trên chân mình.

"Đợi đã, ba chờ một chút, con còn có quà tặng cho ba đấy." Nam Tầm hơi ngo ngoáy cơ thể.

Lệ Sâm nghe vậy, thờ gấp một hơi thật sâu, thả cô xuống.

Nam Tầm liền bóc giấy gói quà của vật trên bàn, lấy hai cái ly bằng gốm từ bên trong ra.

Nam Tầm đắc ý làm cho hai cái ly chạm nhẹ vào nhau, hai con mèo chu môi trên cổ liền hôn môi nhau: "Xem này, đây là do con tự làm, bên dưới cổ còn có tên của chúng ta đó, ba thích không?"

Lệ Sâm nhìn cô bé trước mặt cười đến mức đôi mắt híp lại thành hình trăng khuyết, lại nhìn xem hai con mèo con hoạt hình chu môi hôn nhau.

Đột nhiên, anh nuốt nước bọt ừng ực một tiếng.

"Cực cung, ba rất thích món quà này, nhưng mà ba có thể đòi món quà khác hay không?" Lệ Sâm hỏi.

Nam Tầm nói: "Chỉ cần con có, cho dù ba muốn gì, con cũng có thể cho ba."

Lệ Sâm nghe xong lời này thì cả người không che giấu chút nào mà bắt đầu phóng thích hơi thở nóng bỏng mà bá đạo, một tay anh bỗng dè chặt gáy Nam Tầm, hung hăng ấn cô về phía mình.

Ngay sau đó, nụ hôn nồng nhiệt che trời lấp đất không kiêng nể gì mà phóng thích ra.

Mảnh thú bị giam nhiều năm đã sống chuồng, gào thét một tiếng, rung trời động đất.

Rất nhanh thì Nam Tầm đã bị lột sạch như một quả trứng gà không vỏ.

"Nam Nam, ngoan, ba sẽ vô cùng thương con." Lệ Sâm vừa hôn môi vừa nói.

Sau đó, Nam Tầm liền thấy được sao trời nghìn dặm, thấy được Hằng Nga và Thỏ Ngọc, điều khiển phi thuyền vũ trụ bay lên trên đỉnh mây, khó chịu đến khó thở, may mà có Lệ Sâm thường thường chuyển không khí qua, mới không bị chết ngạt.

Xong việc, Lệ Sâm ôm cô vào lòng, hôn lên da thịt cô, ngay cả mũi chân cũng không buông tha.

Nam Tầm thắm máng một tiếng lão lưu manh, sau đó ngủ như chết.

Lệ Sâm liếm vành tai trắng nõn trong suốt của cô, nói gần như mê say bên tai cô: "Nam Nam, tôi yêu em..."

Ngày hôm sau, lúc Nam Tầm tỉnh lại thì đã không thấy lão lưu manh ở bên cạnh đâu, trên người cô rất thoải mái, hẳn là hôm qua Lệ Sâm đã tắm rửa cơ thể thay cô.

Nam Tầm nằm liệt ở trên giường như cả chết, toàn thân giống như bị xe tải lớn nghiền qua một lần, xương cốt đều như sắp rời ra thành từng khúc.

"Bất Nhi à, ta nói cho người, nếu như giá trị ác niệm của Lệ Sâm mà không giảm xuống, ta muốn đi chết luôn cho rồi."

Nam Tầm chủ động gọi nó, Hư Không Thú lập tức cảm ứng được, giải phóng các giác quan, hơi ngưng ngừng mà nói: "Thân ái à, ta thật xin lỗi người."

Nam Tầm giật mình: "Lẽ nào giá trị ác niệm không giảm chút nào sao?"

Hư Không Thú vội vàng nói: "Không phải không phải, giá trị ác niệm giảm vào xuống còn 2 điểm."

Nam Tầm thở phào nhẹ nhõm: "Hừ chết bé rồi, vậy tại sao vừa rồi người lại xin lỗi ta?"

Hư Không Thú nhỏ giọng nói: "Hôm qua giá trị ác niệm giảm nhiều như vậy, không phải là ta cao hứng sao, đặc biệt muốn chia sẻ tin tức này với người, sau đó... Ta quên che chắn giác quan tiếp, kết quả liền thấy được hình ảnh các người dây dưa với nhau, ấy da xấu hổ quá đi, đáng người ba Lệ Sâm thật là tốt nha, hơn nữa còn rất mạnh liệt nha ~"

Nam Tầm "... Ta cmn muốn băm người thành thịt vụn!"

Hư Không Thú rất tủi thân: "Không phải người ta có ý mà, dù sao người cũng ở dưới, ba Lệ Sâm che kỹ người rồi, ta không thấy cái gì không nên xem cả mà."

Nam Tầm một tim, trực tiếp dùng chăn che kín đầu mình lại.

Làm mình chết ngạt luôn đi.

Bây giờ cô vừa nhắm mắt lại là có thể nghĩ đến chuyện tối hôm qua, cô có thể cảm nhận được Lệ Sâm có phần quá hưng phấn, bây giờ cô còn yên lành mà nằm ở trên giường, đây quả thực chính là một kỳ tích.

Nam Tầm bỗng nghe thấy tiếng bước chân, không khỏi bao bọc mình chặt hơn, đầu óc cũng vô cùng mơ hồ.

Một bàn tay kéo góc chăn xuống dưới, lộ đầu của cô ra.

Lệ Sâm cúi người, hôn triển miên, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, dịu dàng nói: "Ba đã xin nghỉ bệnh cho con rồi, hai ngày này nghỉ ngơi thật tốt ở trong nhà. Đã mười giờ, con muốn ăn gì, ba tự mình xuống bếp nấu cho con."

Nam Tầm vát và lẩm mẩm làm cho đôi mắt mình đỏ lên: "Ba... Con... Tối hôm qua chúng ta, chúng ta..." Nói như sắp khóc.

Tiểu Bát thăm vỗ tay: "Ồi chào, kỹ thuật diễn càng ngày càng tốt rồi đấy."

Nam Tầm...

Lệ Sâm ôm cả người cả chân vào trong ngực mình, hôn lên chóp mũi Nam Tầm, thương yêu nói: "Nam Nam, con nói cho ba biết trước, con có chán ghét những chuyện hôm qua ba làm với con hay không?"

Nam Tầm suy nghĩ một lát, lắc đầu, trả lời đúng sự thật: "Không tẻ, lúc sau rất thoải mái."

Một câu nói làm cho cơ thể Lệ Sâm nhói máu ngay tức khắc.

"Con thật là... Sớm muộn gì ba cũng sẽ bị con hành hạ đến chết." Lệ Sâm hít một hơi thật sâu.

Mặt Nam Tầm vô tội hỏi Tiểu Bát: "Ta nói gì sai sao? Ta chỉ là miêu tả cảm nhận của mình theo đúng sự thật thôi mà."

Tiểu Bát: "Không có, là ba Lệ Sâm quá đen tối nên suy nghĩ nhiều."

Lệ Sâm ôm cô, dẫn đo giấy lát rồi mới giải thích: "Nam Nam, ba không có quan hệ máu mủ với con, sau này ba muốn làm người yêu của con, không muốn làm ba của con nữa."

Nam Tầm không có vẻ gì là quá giật mình, cô nhìn nhìn người đàn ông trước mặt, lại nhìn nhìn mấy quả kim quắt đang lẩn xuống.

"Con, thực ra thì con đã sớm biết, nhưng mà con rất sợ ba sẽ đột nhiên không cần con nữa, cho nên vẫn luôn làm bộ như không biết."

Nam Tầm hít mũi, nói với âm mũi nặng nề: "Rất lâu về trước, lúc ba nói chuyện với ông nội thì con nghe trộm được, ba, ba có thể vì vậy mà không cần con nữa không?"

Lệ Sâm cực kỳ bất ngờ, anh là một người vô cùng cảnh giác, lúc trước khi anh nói chuyện với ông cụ, anh xác định Lệ Tiểu Nam không có ở gần đó mới nói, mà bây giờ cực cung của anh lại nói cô đã sớm biết?

Nhưng bây giờ Lệ Sâm không rành nghĩ mấy vấn đề này, anh cảm nhận được nỗi sợ sệt bất an của cực cung.

"Đứa nhỏ ngốc, ba yêu con như vậy, yêu con còn không kịp, sao có thể bỏ mặc không cần con được? Mặc dù không làm cha con, nhưng con sẽ là người phụ nữ mà Lệ Sâm ba yêu thương nhất." Lệ Sâm mút hôn miệng nhỏ của cô, nói lời nói mà anh tự cho là lời âu yếm cả đời cũng không thể nói ra, dùng lời này để an ủi trái tim bất an của cô.

Nam Tầm vô cùng hài lòng, hai cánh tay trắng nõn thò ra từ trong chăn, quấn lấy cổ anh, vô cùng thân thiết mà dùng chóp mũi cọ xát: "Ba, nhớ kỹ lời ba nói nha."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Phần nộ, không thấy Lệ Tiểu Nam đâu

Editor: Norah

"Cực cung, gọi Lệ Sâm." Lệ Sâm bỗng nói.

Nam Tầm âm ỉ hồi lâu, khẽ kêu một tiếng: "Lệ... Sâm." Gương mặt xấu hổ đến đỏ bừng.

Cả người Nam Tầm mềm oặt để mặc cho Lệ Sâm mặc quần áo từ tế giúp cô, sau đó Lệ Sâm ôm cô đang giống như một bãi bùn đi xuống lầu, đặt cô ngồi ỏn trên ghế ăn cơm, bàn thân anh đến phòng bếp nấu ăn.

Lệ Sâm nhanh chóng bùng một nồi canh xương rong biển qua, chăm sóc cẩn thận mà múc một bát cho cô, thậm chí còn bùng bát dứt cô.

Tiểu Bát: "Loại phục vụ trọn gói này rõ là... Chắc chắn."

Nam Tầm: "Không cần ghen tị ta, có bản lĩnh thì người cũng đến rút tiết tháo đi."

Tiểu Bát:...

Ngày hôm sau, ông Lệ đi ra ngoài du lịch với bạn già đã trở lại, vừa nhìn đã thấy biến hóa nho nhỏ giữa hai người, trong lòng rất phức tạp.

Ông đã sớm đoán sẽ có một ngày như vậy, nhưng lại không ngờ Lệ Sâm sẽ cảm thú như vậy, còn vài ngày nữa mới đến sinh nhật mười tám tuổi của Nam Nam, thế mà đã ăn người ta rồi.

Mà điều càng khiến ông xoắn xuýt chính là, cảm thú này là con ruột của ông.

Hôm nay là sinh nhật của Nam Tầm, Lệ Sâm chủ động hỏi cô có muốn mời bạn học đến nhà chơi hay không, Nam Tầm vội vàng lắc đầu, nói con chỉ muốn ở chung với ba thôi.

Tiểu Bát mờ mịt, vội vàng hỏi: "Không phải người thích cười thích ẩm ỉ sao, từ chối dứt khoát đến như vậy có phải không giống người nha."

Nam Tầm hừ một tiếng: "Đã sống chung với nhau lâu như vậy mà người còn không biết tính tình của Lệ Sâm à? Anh ta đang đào hố cho ta, nếu như ta mà vui mừng đồng ý thì cho dù mặt ngoài anh ta gạt đầu, chắc chắn trong lòng cũng khó chịu, không phải người có thể cảm nhận được vui buồn của người khác sao, có phải bây giờ Lệ Sâm đang mừng thầm hay không?"

Tiểu Bát: "... Đúng."

Lệ Sâm chuẩn bị cho Nam Tầm một cái bánh ngọt lớn nhiều tầng siêu xa hoa, còn có bữa tối lãng mạn dưới ánh nến, Nam Tầm ăn đủ, bụng đã căng phình lên.

"Ba, con ăn no rồi." Nam Tầm nói.

Lệ Sâm nhìn cô, ánh mắt như sói: "Nhưng mà cực cung à, ba còn chưa ăn no."

Nam Tầm vội vàng đẩy bánh kem trước người bị găm đến không ra hình dáng gì đến trước mặt anh: "Cho ba ăn hết mấy thứ này luôn."

Lệ Sâm không nhúc nhích, nhìn chăm chăm vào cô: "Cực cung à, ba không muốn ăn cái này."

Nam Tầm: Cảm thú này!

Sau đó, cảm thú nào đó khiến Nam Tầm lên tầng, đêm này ăn người sạch sành sanh, từ ngoài đến trong, từ trên xuống dưới, từ mặt trước đến mặt sau.

Thời gian không biết xấu hổ như vậy gần gần có hơn hai tháng, Nam Tầm ngồi ngẩn người trong thư viện trường.

"Tiểu Bát à, giá trị ác niệm của Lệ Sâm trong hai tháng này không giảm chút nào sao?" Nam Tầm hỏi Hư Không Thú.

Hư Không Thú hồi nòn nóng mà nói: "Đúng, mẹ nó ngày cả 0.1 cũng không giảm xuống! Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra với ba Lệ Sâm của người? Rõ ràng bây giờ cực kỳ hạnh phúc cực kỳ thỏa mãn, tại sao giá trị ác niệm lại không giảm cơ chứ?"

Nam Tầm suy nghĩ rồi nói: "Người nói xem, có thể bởi vì anh ta có được ta quá dễ dàng cho nên mới như vậy hay không?"

Hư Không Thú nghĩ nghĩ: "Rất có thể có khả năng này."

Nam Tầm vỗ tay phát ra tiếng: "Có rồi, chúng ta bỏ trốn một trận đi."

Không thấy Lệ Tiểu Nam đâu.

Hôm nay, Lệ Tiểu Nam luôn luôn về biệt trang của nhà họ Lệ đúng giờ không trễ về, lúc đầu Lệ Sâm cho rằng cực cung có chuyện gì đó nên về trễ, đến lúc người âm thầm bảo vệ Lệ Tiểu Nam nói không thấy tiểu thư đâu.

Hai vị sĩ mặc đồ đen run lấy bảy quý trên mặt đất.

"Ngài Lệ, chúng tôi vẫn luôn giám thị mỗi một hành động của tiểu thư theo lời căn dặn của ngài, trên đường trở về thì tiểu thư đi nhà vệ sinh công cộng, chúng tôi chờ ở bên ngoài, nhưng mà đợi một lúc lâu cũng không thấy tiểu thư đi ra, lúc này chúng tôi mới xông vào, kết quả liền phát hiện không thấy tiểu thư đâu."

Lệ Sâm xoay xoay nhãn trên ngón cái, ánh mắt rét lạnh, sắc mặt âm u.

Ai cũng không biết bên ngoài nhìn anh bình tĩnh như vậy, nhưng trong lòng đã dấy lên cơn giận ngút trời.

Anh biết thủ đoạn gần đây của anh hơi cấp tiến, không hề nề mặt mà rút vài lã sâu rãng trong tập đoàn ra, có lẽ điều này đã động chạm đến lợi ích của người nào đó, đặc biệt là những ông già từng làm việc với ông Lệ, nhưng mà có chuyện gì thì nhắm vào anh là được, nếu như động vào cực thịnh trong tim anh, anh sẽ khiến cả đám người này, chết, không, yên!"

Lệ Sâm dùng lý trí còn sót lại để sắp xếp việc tìm kiếm, hơn phân nửa nhân lực dùng để theo dõi mấy lão già có xung đột lợi ích với anh, một phần còn lại trông coi chỗ Lệ Tiểu Nam hay lui tới.

Giăng co với cường độ cao suốt một tháng.

Trong phòng khách không bật đèn, Lệ Sâm ngồi ở một góc sofa, trong miệng phun ra nuốt vào khói mù, mặt đất hiện lên một bóng đen, nhìn có vẻ lè loi lơ lửng.

Ông Lệ bật đèn vang lên một tiếng cạch, thấy rõ dáng vẻ của Lệ Sâm, ban ngày thì anh xử lý mọi việc giống như không sao cả, nhưng vừa đến buổi tối, anh liền trở nên mất tinh thần.

Trong phòng khách tràn ngập mùi khói sặc sụa, Lệ Sâm ngồi trên ghế sofa, hơi nheo mắt lại, tựa như đang tự hỏi vấn đề gì đó, trong gạt tàn trước mặt chứa đầy tàn thuốc, ngón tay anh còn kẹp một điếu thuốc, khói thuốc bay lên lượn lờ.

"Lệ Sâm à, còn chưa tìm được Nam Nam sao?"

Lệ Sâm không nói gì.

Ông Lệ chặn chữ một lát rồi lại nói: "Hắn là con đã nhìn ra rồi, không phải Nam Nam bị kẻ thù của con bắt đi, mà là... tự nó đi."

Lệ Sâm nghe xong lời này, cuối cùng cơ thể khẽ động, anh quay đầu nhìn về phía ông Lệ, ánh mắt sắc bén như đao, trầm giọng nói: "Nam Nam sẽ không rời khỏi con, con yêu Nam Nam như vậy, tại sao Nam Nam lại rời khỏi con?"

Ông Lệ nói: "Tại sao hai con lại ở cùng với nhau, hắn là con hiểu rõ hơn ai hết, rốt cuộc là Nam Nam thật sự yêu con hay là nhằm tình thương với cha thành tình yêu? Có lẽ con bé nghe ai đó nói linh tinh, cuối cùng phát hiện giữa con và con bé không bình thường, trong khoảng thời gian ngắn không chịu nổi đã kích, cho nên bỏ nhà đi. Cho Nam Nam chút thời gian đi, chờ con bé nghĩ thông thì có lẽ sẽ trở về thôi."

Ông Lệ nói xong lời này liền vỗ vỗ bả vai anh rồi rời đi.

Lệ Sâm ngẩng đầu, nhìn đèn thủy tinh hơi chói mắt trên trần nhà, đôi mắt đỏ ngầu dường như bị ánh đèn chiếu lóa lên ánh sáng màu đỏ như máu.

Thật sự là như vậy sao?

Lệ Tiểu Nam dễ dàng tiếp nhận anh như vậy, chỉ đơn giản là vì xem những thứ này thành mệnh lệnh của ba? Cô nghe theo anh như thói quen, hoặc là muốn anh vui lòng theo thói quen, trong đáy lòng cô, cô càng khát vọng trở lại quan hệ cha con sao?

Nhưng mà, chuyện này không thể nào.

Lệ Sâm anh sống đến bây giờ, chưa bao giờ chủ động theo đuổi cô gái nào, Lệ Tiểu Nam là cô gái thứ nhất cũng là cô gái cuối cùng.

Không phải là người anh muốn, cho dù có phải dễ bán thân khó chịu, anh cũng sẽ không ăn, giống như người tự xưng là mẹ của Lệ Tiểu Nam kia, lúc trước cô bỏ thuốc, anh thà rằng chịu đựng đau đớn do dục hóa đốt người, để cho bác sĩ riêng của anh đến giải thuốc cho anh, cũng sẽ không cho người phụ nữ tính kế anh lên giường.

Anh đưa người phụ nữ kia cho vợ sĩ bên mình, buồn cười thay người phụ nữ này còn tưởng rằng đã đạt được ước muốn, muốn dựa vào một đứa bé để làm bà chủ của nhà họ Lệ.

Anh nghĩ, trời sinh anh đã có một loại duyên phận không tránh khỏi với Lệ Tiểu Nam, từ nhỏ cô đã thuộc về anh!"

Lệ Sâm trầm mặc một lúc, đột nhiên trầm trầm cười nhẹ thành tiếng, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh băng.

"Cục cung à, con muốn quay lại quan hệ cha con lần nữa sao? Ba nói cho con biết, đây là chuyện tuyệt đối không thể. Lần này con thật là không ngoan, chờ ba tìm được con, nhất định phải trừng phạt con thật tốt..."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Chậm một chút, con sợ

Editor: Norah

"Chết tiệt! Không xong rồi không xong rồi, không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì mà giá trị hắc hóa của ba Lệ Sâm người nhảy vút cái lên 100 rồi!" Hư Không Thú bỗng kêu gào lên.

Nam Tầm đang ăn bát mì lớn ở ven đường bị nó kêu gào làm sợ tới mức suýt nữa phun mì trong miệng ra.

"Chuyện bé xé ra to, cũng không phải là giá trị ác niệm bắn ngược lên 100, hắc hóa thì cứ hắc hóa đi, ta chỉ quan tâm đến giá trị ác niệm." Nam Tầm không nhanh không chậm mà rút một tờ khăn giấy, động tác lau miệng tao nhã.

Hư Không Thú chuyện bé xé to:...

Hư Không Thú lại bị nội tâm mạnh mẽ của Nam Tầm chinh phục một lần nữa.

Nó cảm thấy có lẽ Nam Tầm không quá hiểu ý của hai chữ "Hắc hóa", dù sao đến lúc đó người chịu tội là Nam Tầm không phải nó, Nam Tầm không thêm đề ý thì nó còn đề ý cái lông gì?

Trước kia Hư Không Thú cảm thấy Nam Tầm vô cùng ngốc, nhưng mà nếu nói cô ngốc thì lúc cô chạy trốn còn chuẩn bị vài thứ lật vật, cô không dám lấy thẻ vàng mà Lệ Sâm cho nên chỉ giấu một trăm đồng rồi chạy lấy người.

Đầu tiên Nam Tầm bỏ cái đuôi lên theo sau, sau đó đi tìm Lý Dung Dung có duyên gặp một mặt lần, bây giờ cô gái này vượt trội rồi, đã là diễn viên xuất sắc, Lý Dung Dung chuẩn bị giấy tờ chứng minh thân phận giả cho Nam Tầm, còn cung cấp một số tiền nhỏ.

Nếu như Nam Tầm không ăn chơi gì thì có thể dùng số tiền này được ít nhất mười năm, nhưng mà Nam Tầm vì tránh Lệ Sâm, chuyên ăn ở mấy quán ven đường, sợ là có chết Lệ Sâm cũng không ngờ cục cung bảo bối anh nướng chiều từ nhỏ, bây giờ của ngon vật lạ cũng không ăn lại đi ăn những món này.

Không chỉ vậy, Nam Tầm còn đổi kiểu tóc, một đầu tóc dài biến thành tóc ngắn ngang vai như học sinh, mặc váy đã cũ, đeo cặp kính đen, nhìn rất là chất phác.

Ai cũng không thể ngờ người lúc này là Lệ Tiểu Nam của một tháng trước.

Nam Tầm ăn uống no đủ thì trực tiếp xách túi đi đến đích đến, tỉnh S nổi tiếng với danh lam thắng cảnh.

Hư Không Thú nói: "Tên phá của nhà ngươi, toàn bộ tiền đều bị ngươi dùng để đi du lịch rồi."

Nam Tầm hỏi: "Người cho rằng Lệ Sâm ngồi không chắc? Kế hoạch của ta có hoàn mỹ thế nào đi nữa thì không quá ba tháng, Lệ Sâm sẽ tìm được ta, dù sao cuối cùng kết quả cũng giống nhau, sao ta phải làm mình khó chịu chứ? Hơn nữa người ngầm lại đi, một người chạy trốn có thể có tâm trạng đi ngắm phong cảnh non nước sao? Ta đây là làm trái lại lời đi này, chắc chắn Lệ Sâm không đoán được bây giờ ta đang đi chơi khắp nơi."

Vậy mà Hư Không Thú lại không phản bác được.

"Đừng quên việc chính là được." Hư Không Thú chán nản nói một câu.

Nam Tầm tự mình cất cánh lại chơi thêm một tháng.

Ngày này, thời tiết quang đãng, nghìn dặm không mây, Nam Tầm nằm ở trên thảo nguyên rộng lớn, đầu gối lên cánh tay, nhìn trời xanh mênh mông bát ngát, đôi mắt thoải mái mà khép hờ.

Xung quanh rất yên tĩnh, cô có thể nghe thấy tiếng gió thổi, làn gió ấm áp phát qua từ trên mặt đất, có hơi ngửa.

Lúc yên tĩnh, người ta luôn dễ dàng nhớ đến một chút chuyện mình giấu dưới đáy lòng.

Cô nghĩ đến Huyết Minh, nam nhân công cô, đi ở trên sườn núi đủ loại hoa cần Linh Ma. Đó là một loại hoa ma vô cùng đẹp, giữa cánh hoa màu đen điểm xuyết một ít màu máu, Tiểu Linh Trùng bay lượn trong trời đêm với phần đuôi phát sáng, chiếu sáng chấm đỏ trên hoa ma, chấm đỏ chớp lóe theo Linh Trùng trong màn đêm, như là vô số ngôi sao đỏ.

Bóng đêm thật đẹp, bà vai của nam nhân cũng cực kỳ vững chắc.

Cô còn nhớ đến quý cô chấp Phó Vũ, mỗi buổi tối, anh đều ôm chặt cô vào lòng, giống như ôm bảo bối trên quý nhất trên đời này.

Sau đó, cô nghĩ đến Lê Sâm.

Cô nghĩ, cô nghĩ đến những thứ này đều là tại cảm giác quen thuộc kia —— một loại cảm giác run rẩy đến từ sâu tận linh hồn lúc áp chảo bánh nướng.

Cô một số việc cô không muốn nghĩ nhiều, bởi vì càng nghĩ thì sẽ càng ràng buộc hơn.

Lộc cộc lộc cộc lộc cộc.

Hình như Nam Tầm nghe thấy tiếng ngựa chạy băng băng, cô ngồi dậy, nhìn về phía xa xa, liền nhanh chóng thấy được một chấm nhỏ màu nâu.

Có người cười ngựa tới đây.

Hư Không Thú chợt xen vào một câu: "Chúc người may mắn."

Sau đó Nam Tầm liền thấy rõ người cười ngựa kia.

Cô không ngờ Lê Sâm sẽ tìm đến đây nhanh như vậy.

Người đàn ông cười ngựa cũng không thay trang phục dùng để cười ngựa, mà mặc bộ đồ Tây như thường đến đây.

Ngựa dừng lại chỗ cách hơn hai mươi mét, người đàn ông sai chân dài, nhảy xuống từ trên ngựa, đến gần phía cô.

Người đàn ông đưa lưng về phía mặt trời, không thấy được khuôn mặt chìm trong bóng râm của anh, nhưng Nam Tầm thấy được bắp tay cuộn tròn, bắp thịt kéo căng của đôi chân dài duỗi thẳng, anh bước đi về phía bên này, bước đi càng lúc càng lớn, cũng càng lúc càng nhanh.

Ừng ực một tiếng.

Nam Tầm nuốt một ngụm nước bọt.

Sau khi đôi mắt đảo quanh một vòng, Nam Tầm kéo khóe miệng lên, lập tức thay bằng khuôn mặt tươi tắn, sau đó chạy vội về phía người đi đến, từ xa đã bắt đầu bày tỏ tình cảm nhớ nhung của mình: "Ba, con rất nhớ ba ——"

Suýt nữa là Hư Không Thú bị sặc nước bọt chết.

Thật sự là một người phụ nữ hay thay đổi. À không đúng, phải nói là năng lực tùy cơ ứng biến của Nam Tầm quá mạnh mẽ rồi. Nhìn xem khuôn mặt tươi cười này, chân thành biết bao.

Nam Tầm chạy lộc cộc lộc cộc về phía Lê Sâm, lúc sắp nện vào người anh thì hai chân khê đập, thoáng cái nhảy lên người anh, hai chân vòng eo anh, hai tay kéo cổ anh, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ trên sườn mặt anh: "Ba, ba con nhớ ba, hai tháng con rời đi này, ngày nào cũng nhớ ba."

Lúc nói chuyện, Nam Tầm len lên liếc nhìn, sau khi thấy Lê Sâm hơi nhếch miệng lên, trong lòng đột nhiên nhảy dựng lên thành thịch.

Thôi xong, khi nào mà ba Lê Sâm của cô cười như vậy tức là có người gặp xui rồi!

Bây giờ chỉ có hai người ở đây, người xui xẻo ngoài cô ra thì còn có ai chứ?

Nam Tầm ôm chặt Lê Sâm hơn nữa: "Ba, sao ba lại đến đây vậy? Người ta đang chuẩn bị đi về đó."

Lê Sâm không nói gì, cũng không có ôm lại cô, qua một lúc lâu, lúc Nam Tầm định trượt xuống người anh thì anh mới đưa tay kéo móng nhỏ của cô lại.

Sau đó, anh liền một tay nâng cô như vậy, trầm mặc mà đi về.

Nam Tầm bị anh ôm lên ngựa, sau đó nghe thấy Lê Sâm gọi ngựa đi, ngựa dưới thân liền tách chân mà chạy, chạy băng băng trong thảo nguyên rộng lớn như biển cả.

Tốc độ có hơi nhanh, vô cùng xóc nảy.

Nam Tầm ôm chặt Lê Sâm: "Ba cho ngựa chạy chậm một chút đi, con sợ."

Lê Sâm hơi rừ mắt xuống liếc nhìn cô, cuối cùng cũng mở miệng nói câu đầu tiên: "Cục cưng à, con rất không nghe lời, cho nên bây giờ ba phải trừng phạt con."

Nói xong, anh ôm Nam Tầm lên trên người mình, vén váy cô lên...

Có một con ngựa chạy trên thảo nguyên rộng lớn, chạy vô cùng nhanh, lập tức làm một đóa hoa nở, có người khóc.

Nam Tầm bị Lê Sâm ôm lên xe, giữa lúc đó đã xảy ra chuyện gì, cô không biết, thật sự không biết gì hết.

Nam Tầm hỏi Tiểu Bát trên đường có phát sinh chuyện gì hay không, Tiểu Bát a một tiếng rồi nói không biết, nó không nhìn thấy nghe không được gì suốt cả hành trình, trên một đường này ba Lê Sâm đều áp chảo bánh nướng, mà áp chảo bánh nướng không đơn giản chỉ là áp chảo bánh nướng mà còn là lực độ nê góc độ và tư thế nê.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Nam Nam, giết gã báo thù

Edit: PaduC/ Beta: Norah

"Cục cưng, dậy rồi hả?" Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói mang theo chút khàn khàn quen thuộc.

Lúc này Nam Tầm mới phát hiện ra mình đang nằm trong lòng ngực anh, liền vội vã ngồi bật dậy, cười khan hai tiếng, bắt đầu nói lảng sang chuyện khác: "Ồi chao, ba, sao ba lại đổi xe ạ, xe nhỏ như vậy thì vệ sĩ ngồi chỗ nào?"

Vốn là một chiếc xe ô tô dài hơn, đằng sau luôn có bốn vệ sĩ áo đen không dời người ngồi ở đó. Hết cách rồi, leo lên vị trí như Lê Sâm, tổ tiên còn dính vào xã hội đen, không mang theo vài vệ sĩ thì không yên lòng.

Nhưng lần này Lê Sâm vì tìm người, mà ngay cả vệ sĩ cận thân cũng không dẫn theo.

"Bọn họ chuyển đến chỗ tôi rồi." Lê Sâm hồ hững đáp một câu.

Nam Tầm nhìn dáng vẻ lạnh nhạt của anh, biết rõ anh còn đang tức giận. Tuy vừa nãy có cười ngựa chạy vài vòng, nhưng cơn giận của anh vẫn chưa tiêu hết được.

Nam Tầm ngoan ngoãn không nói, định ngả ra ngủ tiếp. Nhưng ngay lúc cô vừa nhắm mắt lại thì Lê Sâm chợt biến sắc mặt, lập tức đẩy cô ngã xuống ghế ngồi.

Ngay lập tức, Nam Tầm nghe thấy tiếng súng, đôi mắt cô trợn trừng kinh ngạc.

"Lệ Sâm!" Nam Tầm hét to một tiếng.

Lệ Sâm sờ đầu cô: "Cục cưng đừng sợ, ngoan ngoãn nằm ở đây, tuyệt đối không được đứng dậy." Mặc dù có vào lúc này, giọng điệu của anh vẫn không nhanh không chậm.

"Lão Triệu, lái xe tiếp đi." Lệ Sâm trầm giọng nói.

Lão Triệu tài xế hiển nhiên đã trả việc đòi, tay đánh vô lăng, xe liền rẽ vào con đường khuất, để những người theo phía sau không cách nào nhắm trúng mục tiêu.

Lệ Sâm móc súng lục cách âm màu đen từ góc khuất, với ra cửa sổ, sau đó bắn liên tục nẩy phát vào một điểm.

Nam Tầm nghe được tiếng thảng xe chói tai phát ra từ phía sau, hình như người lái xe đã bị Lệ Sâm bắn chết, bánh xe cũng nổ theo.

Lúc này, những vệ sĩ ngằm theo sau Lệ Sâm bắt đầu bắn nhau cùng những người trên xe kia, tiếng súng xà ầm ĩ một lúc lâu.

Đội tiếng súng rốt cuộc cũng biến mất, Lệ Sâm bỗng nói: "Lão Triệu, quay đầu lại."

Lão Triệu thấp giọng chửi thề: "Lệ gia, nhất định có người tiết lộ hành tung của ngài."

Ánh mắt Lệ Sâm trở nên lạnh lẽo đến cực điểm, nhưng đối mặt với cô bé vẫn ngơ ngác này, liền khẽ kim nén sát ý trong mắt.

Anh ôm Nam Tầm vào ngực, vỗ nhẹ sau lưng cô: "Cục cưng không sợ, Nam Nam không sợ. Người xấu bị bắt rồi, ba dẫn con đi kết liễu bọn họ."

Hiện trường rất hỗn loạn, một chiếc xe tải nhỏ nổ tung, bảy tám người đàn ông mặc thường phục đã tắt thở, ngực bị đạn bắn thành tổ ong. Người còn sống duy nhất bị vệ sĩ áo đen đá quỵ trên mặt đất.

"Lệ gia, ngài xem, có cần dẫn người còn sống duy nhất này đi tra hỏi hay không?"

Lệ Sâm bỗng cong khốe môi, ôm chặt Nam Tầm vào sát người mình, sau đó dùng giọng nhẹ nhàng nói nhỏ bên tai cô: "Nam Nam, vừa nãy chính là kẻ này muốn giết ba. Con nói xem gã có đáng chết hay không?"

Đầu lười Nam Tầm như lưu lại: "Đúng vậy, đáng chết."

Giọng nói như ma quỷ của Lệ Sâm lại vang lên bên tai cô, mang vẻ dụ dỗ đầu độc: "Vậy Nam Nam đến kết liễu gã, coi như báo thù cho ba, có được hay không, hử?"

Mặt Nam Tầm cứng lại, vội vàng nói: "Ba, hay là chúng ta đưa người xấu đến cục cảnh sát đi."

Lệ Sâm nghe xong lời này thì bật cười ha ha, véo khuôn mặt trắng nõn của cô: "Nam Nam thật quá đáng yêu. Tuy nhiên người như chúng ta phải làm theo quy củ cũ, cảnh sát sẽ không nhúng tay vào vùng nước đục này."

Nói xong, anh nhét súng vào tay Nam Tầm, ôm eo cô từ phía sau: "Nào, Nam Nam, giết gã, giết gã báo thù cho ba."

Tay Nam Tầm run lên, thiếu chút nữa không cầm được súng.

Người kia nhìn khẩu súng nhắm ngay đầu mình, sợ đến kêu thất thanh: "Lệ gia, ngài không thể giết tôi, ngài giết tôi rồi sẽ không biết người trong bóng tối muốn giết ngài là ai!"

Lệ Sâm cũng không để ý đến gã, chỉ kiên trì giáo dục cô gái của mình.

"Mau ra tay đi Nam Nam, biểu hiện tốt ba sẽ thưởng cho con." Lệ Sâm dụ dỗ từng bước.

Nam Tầm mẹ nó sắp khóc.

Lệ Sâm bắt đầu đi hất sâu: "Nam Nam thật không ngoan, chút chuyện này cũng không làm được. Nào, để ba giúp con một tay." Vừa dứt lời, bàn tay anh đột nhiên nắm lấy tay Nam Tầm, bất ngờ không kịp chuẩn bị đã bóp cò.

Tiếp theo chính là ba tiếng pằng pằng pằng, mỗi phát súng đều trúng ngay giữa trán.

Nam Tầm tro mắt nhìn một người sống sờ sờ cứ như vậy mà ngã xuống trước mặt mình, co giật mấy hồi trên đất, sau đó tắt thở. Hô hấp của cô trở nên dồn dập, tim nhảy lên thình thịch.

"Xử lý nơi này đi." Lệ Sâm lạnh lùng ra lệnh một câu.

Đến khi Nam Tầm được Lệ Sâm ôm lên xe, trong đầu cô vẫn trống rỗng.

"Hu hu, Tiểu Bát, ta vừa giết người. Làm sao bây giờ, hu hu..."

Hư Không Thú vội an ủi cô: "Không phải người giết, là ba Lệ Sâm của người giết, là do hấn bóp cò. Đừng nghĩ nhiều, hơn nữa vừa nãy tay người kia cũng dính máu của không ít người, giết hấn cũng coi như vì dân trừ hại."

Nam Tầm vẫn run lên hồi lâu, thêm căng thẳng cao độ vừa nãy làm cả người cô mệt mỏi, rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Cũng không biết xe xóc nảy bao lâu, cuối cùng yên tĩnh lại. Trong mơ mơ màng màng, Nam Tầm cảm thấy trên chân mát lạnh, còn nghe được tiếng vang leng keng.

Nam Tầm lăm bằm trong miệng, trở mình, ngủ tiếp.

Chờ Nam Tầm tỉnh lại, nhìn thấy trên cổ chân mình có một cái xích vàng thật dài, cả người cô dờ ra.

"Tiểu Bát, vừa nãy lúc ta ngủ đã xảy ra chuyện gì?"

Không biết tại sao, giọng của Hư Không Thú nghe có vẻ rất hưng phấn: "Gia tặn mất chứng kiến trò chơi phòng tối trong truyền thuyết! Người tự mình nhìn xem, dây xích chân này được chế tạo khéo léo cỡ nào, ta đoán ba Lệ Sâm của người đã sai người làm từ một tháng trước. Á đúng rồi, hấn có việc đi ra ngoài, sợ người lại chạy, nên buộc một cái xích ở chân người, hi hi."

Nam Tầm giờ dây xích trên chân lên xem xét, sau đó dùng răng nanh cắn thử, bỗng wow một tiếng: "Tiểu Bát, hình như đây là vàng ròng!"

Tiểu Bát...

Đờ mờ, sự chú ý của cô gái này có vấn đề phải không?

"Một cái dây xích dài như vậy, mà toàn vàng, thật nhiều tiền nha. Hơn nữa Tiểu Bát người xem này, cái xích chân này đánh bóng thật tinh tế, nếu như lúc đến thế giới sau có thể mang đi thì tốt rồi."

Tiểu Bát...

Cả đôi này chuyện khiến nó "vui mừng" nhất chính là gặp một người thần kinh thô như Nam Tầm.

Độ dài sợi dây xích này cực kỳ thích hợp, mắt thấy còn thiếu hai, ba bước là đến cửa phòng ngủ, nhưng khi Nam Tầm đi tới, còn có gặp người 90 độ, vẫn không thể với tới nắm cửa.

Nam Tầm rất mừng vì dây xích này đủ để cô vào phòng tắm.

Bốn phía yên tĩnh, Nam Tầm gõ vài tiếng cũng không ai đáp lại.

Trong biệt thự to lớn không bóng người, ông Lệ cũng không ở đây, thật giống như tất cả mọi người đều bị Lệ Sâm đẩy ra rồi.

Cả căn biệt thự chỉ còn lại một mình cô, à không, còn có... Một con đã thú.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Giỏi, một chiêu này quá giỏi

Editor: Norah

Beta-cr: PaduC

Nam Tầm sờ sờ cái bụng đói meo của mình, nói với Tiểu Bát: "Nếu như Lệ Sâm còn chưa về nữa thì có lẽ ta sẽ chết đói mất."

Tiểu Bát nói: "Chỗ ta có Tích Cốc đan, nhưng người ăn rồi thì rất có khả năng không ăn nổi cơm nữa."

Nam Tầm: "Vậy người cho ta ăn một viên đi."

Tiểu Bát trả lời ngay lập tức: "Không được, người ăn xong rồi mà lộ tẩy thì làm sao đây?"

Nam Tầm: "Chắc chắn không đâu, bụng ta lớn lắm, có ăn hai thùng mì cũng không thành vấn đề. Tiểu Bát tốt bụng ới, người cho ta ăn một viên đi ~"

Tiểu Bát: "... Được rồi."

Phụ nữ làm nũng thật sự khiến thú không thể nào từ chối.

Nam Tầm ăn xong Tích Cốc đan nhâm chán lẩn lộn trên giường.

Tiểu Bát hỏi: "Người đang làm gì vậy?"

Nam Tầm nói: "Ta sợ thể giới sau không được ngủ trên giường lớn mềm mại thoải mái như vậy nữa."

Tiểu Bát ồ một tiếng: "Vậy thì nên ngủ nhiều một chút."

Nam Tầm hoảng hốt: "Tiểu Bát, sao ta nghe câu này mà thấy lòng hoảng hoảng."

"Dừng hoảng hốt nha, ta đã nghĩ kỹ thể giới sau rồi, người sẽ sinh trong hoàn cảnh quá tốt không thể tốt hơn đâu." Tiểu Bát nói xong liền ngâm nga hát.

Nam Tầm có dự cảm không lành nhưng Tiểu Bát sống chết không chịu tiết lộ thể giới sau là gì.

Cũng không biết đã qua bao lâu, màn đêm buông xuống, cuối cùng Lệ Sâm cũng trở về.

Nam Tầm trông mong nhìn cửa, đợi cửa mở phát ra một tiếng kéo kẹt, có tiếng người đi đến lộc cộc lộc cộc, thật muốn bỏ nhào vào lòng anh.

Kết quả cô quên mất trên cổ chân còn buộc dây xích, vừa nhào đến đã suýt ngã trên mặt đất, may mà Lệ Sâm nhanh chóng tiến lên hai bước lớn đón cô vào lòng nên cô mới không bị ngã như chó gặm đồ ăn.

Nam Tầm ôm anh, mặt lộ vẻ cực kỳ tội thân: "Ba, ba đi đâu vậy, con không gặp ba nguyên một ngày rồi."

Trên mặt Lệ Sâm có vài phần mệt mỏi, Nam Tầm suy đoán, có lẽ đã xảy ra chuyện gì trong khoảng thời gian mình không có ở đây.

Lệ Sâm không nói lời nào, trực tiếp ôm cô lên giường, sau đó áp cháp bánh nướng một cách điên cuồng.

Bánh bị nướng đến nổi liên tục thết chói tai.

Mẹ nó sắp chết người rồi.

Cuối cùng, Nam Tầm khóc như cầu, ru ru trong lòng anh mà nói: "Ba ới con sai rồi, sau này con không chạy đi nữa đâu."

Lệ Sâm ôm cô, hôn lên vành tai cô, trầm giọng nói: "Nam Nam, nếu đã làm sai thì phải chịu phạt, trừng phạt lần này vẫn chưa kết thúc."

Nam Tầm hối hận rồi, hối hận đến xanh cả ruột.

Nhưng cũng chẳng làm được gì, trên đời không có thuốc hối hận.

"Ba ới, ba có thể tháo xích chân ra trước được hay không, con đau." Hai mắt Nam Tầm đầm lệ nhìn người đàn ông.

Lệ Sâm nâng chân cô lên nhìn xem, quả thực thấy được một vết đỏ chói mắt. Anh hơi nhàu mày, suy nghĩ một lúc lâu mới lấy chìa khóa từ trong túi áo ra, "lạch cạch" vòng chân được mở khóa.

Giờ phút này, Nam Tầm cảm động biết bao nên lập tức ôm lấy Lệ Sâm, "moa moa" anh: "Cảm ơn ba!"

Lệ Sâm vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô, ánh mắt hết sức dịu dàng, nói: "Lúc ba ở gần con thì có thể gỡ ra nhưng khi ba đi vắng thì Nam Nam vẫn phải ngoan ngoãn đeo vào."

Mẹ nó Nam Tầm còn có thể nói gì đây.

Cô lại gần cọ cọ lên mặt Lệ Sâm, vô cùng biết điều: "... Dạ, chỉ cần ba vui là được."

Sau đó, Lệ Sâm ôm Nam Tầm đến phòng ăn, tự anh xuống bếp nấu hai bát mì trộn, hai cha con với mỗi người bụng một bát mà ăn. Tuy hai người đều không nói gì nhưng bầu không khí lại có vẻ rất ấm áp.

Chỉ mới ăn nửa bát mà Nam Tầm đã ăn không nổi, quả nhiên sau khi ăn xong Tích Cốc đan kia thì không đói bụng nữa.

Lệ Sâm nhìn cô với ánh mắt sâu xa: "Không hợp khẩu vị của cục cưng sao?"

Nam Tầm nhìn ánh mắt âm trầm kia, vội vàng lắc đầu, tiếp tục ăn từng ngặm từng ngặm một, trong lòng đã rơi lệ đầy mặt.

Tiểu Bát nhò giọng hừ hừ: "Đáng đời."

Nam Tầm...

Ăn xong mì, Lệ Sâm đang dọn dẹp bát đĩa thì Nam Tầm bỗng ôm eo anh từ phía sau.

Lệ Sâm thoáng dừng động tác lại.

"Ba ới, có phải ba còn tức giận chuyện con ra đi mà không từ biệt hay không ạ?"

Chóp mũi Nam Tầm cọ lên áo sơ mi trắng của anh, giọng nói rầu rĩ: "Ba, con có thể giải thích. Con cực kỳ thích ba, không, con yêu ba, nhưng mà con không xác định rõ được loại tình cảm này có bình thường hay không. Con càng lo sợ không phải ba thật sự yêu con, nếu như không thể yêu cả đời, vậy thì con thà rằng làm người thân, ba sẽ không bao giờ vứt bỏ con.

Ba, ba có hiểu hay không? Con chỉ đang lo được lo mất, con quá yêu ba. Ba quá tốt, mà con thì lại chẳng có gì, con sợ có một ngày ba bỗng nhiên không thích con nữa..."

Nói xong câu cuối cùng, Nam Tầm khẽ nức nở.

Dường như Lệ Sâm tồn một lúc mới hiểu hóa được những câu nói này, bởi vì anh vẫn duy trì tư thế lúc trước không hề nhúc nhích hồi lâu.

Bỗng vào một giây, anh đột ngột quay người lại, nhìn về phía cô gái với miệng nhỏ ngọt đến không tưởng nổi ở trước mặt này.

Bùm, trái tim nhảy lên một cái thật mạnh.

Nam Tầm bị đôi mắt đỏ tươi của anh dọa cho giật nảy mình!

Đợi đến khi nhìn kỹ, đôi mắt kia không phải là màu đỏ, chỉ là tia máu tương đối nhiều mà thôi, cho nên nhìn đỏ rực lên, không hiểu sao mà cô lại thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Lệ Sâm đuổi cánh tay ra, ôm chặt cô vào lòng, có lẽ sức lực kia mà nặng thêm một chút thì sẽ bẻ gãy eo nhỏ của Nam Tầm.

"Giá trị ác niệm giảm xuống còn 1 điểm, cũng chỉ còn 1 điểm cuối cùng!" Giọng nói hưng phấn khác thường của Tiểu Bát bỗng chen vào đúng lúc này.

"Mau mau, mau tiếp tục đi, nói đủ loại lời âu yếm đi! Đừng có ngừng, đừng có ngừng!" Tiểu Bát kích động đến mức hận không thể tiếp quản miệng của Nam Tầm, nói tất cả lời tâm tình một lần thay cô.

Nam Tầm nghe thấy giá trị ác niệm giảm bớt, bỗng cảm thấy người mình nhẹ đi, còn có thể đại chiến ba trăm hiệp.

Vì thế, cô không nghe theo Tiểu Bát mà trực tiếp ôm chặt người đàn ông trước mặt, nói có phần ngượng ngùng: "Lệ Sâm, con muốn ba."

Tiểu Bát....!

Chết tiệt! Chết con mẹ nó tiệt!

Giỏi, chiêu này quá giỏi! Còn mở miệng cái gì nữa, trực tiếp cho yêu tinh đánh nhau luôn nha!

Quả nhiên câu này của Nam Tầm có tác dụng cực kỳ rõ ràng, Lệ Sâm hưng hăng thở hổn hển, vội vã bế cô lên, đi thẳng vào phòng ngủ.

Yêu tinh đánh nhau được một nửa thì Tiểu Bát lại không nhận được mà tru lên: "Thân ái, giá trị ác niệm về không rồi! Chúng ta thành công rồi!"

Nói xong lời này thì Tiểu Bát lại tiếp tục che chắn ngũ giác, vừa rồi nó chỉ báo một tin, không hề mở thính giác và thị giác, cho nên nó không nghe thấy gì mà cũng không nhìn được gì.

Nhưng cho dù vậy, Tiểu Bát kinh nghiệm phong phú đã đoán được tình hình chiến đấu của hai người đã đến giai đoạn nào, chắc là đang đánh đến lúc kịch liệt nhất lửa nóng nhất khó mà chia lìa, mặt đất rung rung, mây lành đang trôi, chim chóc hót vang liên tiếp.

Biết được giá trị ác niệm của Lệ Sâm đã được tiêu trừ, Nam Tầm hơi bất ngờ, vào giây phút đó, cô ôm chặt cánh tay Lệ Sâm.

Cám ơn anh, Lệ Sâm

Tối đó, Nam Tầm ôm Lệ Sâm hắc hóa bên cạnh mà ngủ vô cùng ngon.

Lệ Sâm không ngủ, anh vẫn luôn nhìn cô gái trong lòng, ánh mắt khi thì dịu dàng như nước, khi thì u ám nặng nề, nhưng không ngoại lệ chính là đều nhiệt tình như lửa.

Hôm sau, lúc Nam Tầm tỉnh lại thì đã không thấy Lệ Sâm đâu.

Nam Tầm giật giật chân, đỉnh đỉnh đang đang, dây xích vàng kia lại buộc trên chân cô.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Chấn sủng đau chết

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Nam Tầm ngáp một cái, cảm lấy sữa nóng và bánh mì bắt đầu ăn, vừa ăn vừa hỏi Tiểu Bát: "Gần đây Lệ Sâm đang bận gì vậy, sao chẳng thấy bóng dáng đâu?"

Tâm trạng Tiểu Bát đang tốt nên biết gì nói vậy không vừa lời gian dối: "Đợt trước ba Lệ Sâm của người không phải tốn rất nhiều công sức tìm người sao, nên không để ý mấy tới thể lực trong bóng tối kia, kết quả bị vài người có ý đồ xấu câu kết lại chui vào chỗ trống. Có điều người cứ yên tâm, ba Lệ Sâm của người lợi hại lắm, nhiều nhất không quá năm ngày là có thể khiến những người kia không nói lên sóng gió gì nữa."

Dừng một chút, Tiểu Bát thử hỏi một câu thăm dò: "Vậy bây giờ chúng ta cùng rời thế giới này?"

Động tác của Nam Tầm hơi ngừng, nhỏ giọng nói: "Cho ta thêm hai ngày đi."

Tiểu Bát trầm mặc chốc lát, rồi trả lời một tiếng được.

Tối hôm đó, lúc Lệ Sâm về nhà mang theo bánh ngọt Nam Tầm thích ăn nhất. Còn có thể nhìn ra được vẻ mệt mỏi giữa hai hàng lông mày của anh, nhưng ở khoảnh khắc nhìn thấy Nam Tầm, đã biến mất hầu như không còn.

"Nam Nam, ba đã xử lý xong mọi chuyện, từ mai là có thể ở bên con cả ngày." Lệ Sâm ôm Nam Tầm vào ngực, giọng nói thật dịu dàng trấn an.

Nam Tầm ngoan ngoãn tựa trong ngực anh, bỗng nói: "Lệ Sâm, ngày mai chúng ta ra ngoài chơi đi."

Lệ Sâm cười nói được, hỏi: "Cục cưng muốn đi chơi ở đâu?"

Nam Tầm nói: "Nơi nào cũng được, chỉ cần ba ở bên con là được."

Vậy là ngày hôm sau, Lệ Sâm lại đưa cô tới trường bắn họ thường đi.

Nam Tầm thuần thục lên đạn, nhắm ngay hồng tâm mà bắn mấy phát liên tục.

Ngay chính giữa hồng tâm.

Lệ Sâm ôm cô từ phía sau, bàn tay vuốt ve eo cô, môi mòng hôn lấy vành tai cô, khẽ cười nói: "Không hổ là cục cưng do chính tay anh dạy dỗ, kỹ thuật bắn sắp đuổi kịp anh rồi."

Nam Tầm nghĩ ngợi, nếu nơi này không phải trường bắn ngoài trời, Lệ Sâm rất có thể sẽ nảy sinh ý nghĩ xấu xa nào đó.

Chơi đủ rồi, hai người nắm tay nhau đi dạo.

Đúng lúc này, giọng Tiểu Bát bất chợt vang lên: "Đờ mờ không xong rồi! Trong đám người của ba Lệ Sâm người xuất hiện kẻ phản bội, có một tay súng bắn tỉa đang mai phục trong tối! Hắn đang nổ súng!"

Vẻ mặt Nam Tầm đại biến, vào thời khắc ấy, thân thể của cô phản ứng trước khi kịp suy nghĩ, đột nhiên nhào về phía Lệ Sâm, văng vằng chắn trước người anh.

Một giây sau, cô nghe được tiếng trái tim mình nổ tung.

Cơ thể cô ngã về đằng sau, trong mắt phản chiếu vẻ mặt sững sờ của Lệ Sâm. Tuy nhiên ngay tức khắc, cặp đồng tử trong mắt người kia co lại, kinh hoàng kéo cô vào lòng, kêu to thảm thiết: "Nam Nam! Lệ Tiểu Nam!"

Máu không ngừng tràn ra từ miệng Nam Tầm, hai tay cô nắm chặt áo sơ mi trắng của Lệ Sâm: "Lệ... Sâm..."

Cô vốn muốn nói một câu, "Anh phải cố gắng sống sót", kết quả chỉ kịp nói ra hai chữ đã tắt thở.

Mẹ nó những thứ trên TV đều là lừa đảo, tại sao cô còn chưa nói hết một câu đã tắt thở rồi, trước khi người trên TV chết đều có thể nói rất nhiều lời trần trụi cơ mà!

Linh hồn Nam Tầm lia khỏi xác, cô nhìn thấy người đàn ông đang ôm xác Lệ Tiểu Nam kia, nhìn thấy rõ ánh sáng trong mắt anh vụt tắt, trở nên trống rỗng.

Lệ Sâm mất đi Lệ Tiểu Nam, thật giống như mất đi... Cả thế giới.

Tiểu Bát ở một bên khóc riu rít: "Xin lỗi nhé thân ái, vừa này ta quên chần cảm giác đau cho người, có phải rất đau không?"

Nam Tầm lẳng lẳng nhìn Lệ Sâm, ừ một tiếng: "... Rất đau."

Hoi ngừng, ánh mắt có bỗng dừng rồi khỏi người Lệ Sâm, nói lạnh nhạt: "Vì vậy, thế giới sau người phải bồi thường ta."

Tiểu Bát: "Người yên tâm, từ nhỏ com ngon áo đẹp, không lo ăn mặc. Khu Khu, ta biết người chắc chắn không muốn bị áp chảo bánh nướng, vì vậy thế giới sau rất phù hợp điều kiện của người."

Nam Tầm gât đầu: "Vậy chúng ta đi."

Tầm mất Nam Tầm tối sầm lại, linh hồn vận vẹo. Lần này, một người một thú dường như đi trong bóng tối thời gian khá lâu. Cuối cùng, mọi thứ sáng lên, nàng cùng Tiểu Bát đã đến thế giới tiếp theo.

Chi là Nam Tầm còn không biết được mình xuyên qua thế giới thể nào, nàng liền nghe được tiếng chất lạnh lãnh lạ thường.

Sau đó đầu nàng bị tát lệch qua một bên, trên má vừa rất vừa đau, trong miệng lập tức có mùi máu tanh thoang thoảng.

Nam Tầm nổi bão trong lòng, nàng vốn không phải là người chịu thiệt thòi. Nhìn được rõ nữ nhân trước mặt vừa tát nàng một cái, nàng liền lấy tay tát chạn chất hai cái liên tục, tát đến nỗi nữ nhân kia ngã ngửa trên mặt đất, mắt nổ đom đóm.

"Lớn mật! Tiện nhân người lại dám làm tổn thương ái phi của trẫm!" Một tiếng quát chói tai bỗng vang lên.

Ngay lập tức, Nam Tầm bị một đạo kinh phong đánh bay rất cao, sau đó đập oanh xuống đất, một ngụm máu cứ như vậy phun ra ngoài.

Tiểu Bát vội vàng giúp nàng che chần cảm giác đau, thế nhưng dù có che chần cảm giác, thương tích đã tạo thành thật rồi.

Nam Tầm không dám tùy tiện nhúc nhích cơ thể. Đoán rằng xương chỗ nào đó có thể đã gãy, nàng liền giữ nguyên tư thế nằm trên mặt đất, chậm rãi ngẩng đầu nhìn một nam một nữ trước mặt.

Nữ nhân kia áo quần hoa lệ, đầu cài trâm vàng và châu hoa, tai đeo ngọc lưu ly xanh, trên mặt dù có thêm hai dấu bàn tay sưng vù, nhưng không khó nhìn ra gương mặt đó rất tinh tế. Nàng ta trốn trong ngực nam nhân mà khóc rưng rức, có vẻ oan ức lắm.

Mà nam nhân kia, lúc Nam Tầm nhìn đến gương mặt hấn, thoáng ngẩn ra.

Người đàn ông này vẻ ngoài cũng thật đẹp, mày kiếm mắt sáng, sống mũi cao thẳng, mặc trên người một thân ngũ bào màu đỏ, có vẻ khí khái anh hùng hừng hực. Chi là trong đôi mắt bề ngoài kia khi nhìn nàng chứa đầy vẻ căm ghét nồng đậm. Nhìn lâu, Nam Tầm hoảng hốt có thể thấy tia sát ý và thù hận lẫn lộn trong đó.

Nam nhân lạnh lùng liếc nàng, lạnh nhạt vô tình nói: "Tần Quý phi thất đức trước vua, tính từ hôm nay, giáng thành Mỹ nhân, đẩy vào lãnh cung đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm. Không có mệnh lệnh của trẫm, bất luận người nào cũng không được đến thăm!"

Sau đó, Nam Tầm vẫn một mặt mờ mịt bị hai tên thái giám nhắc lên thô lỗ kéo tới lãnh cung. Trong lãnh cung, trừ nàng và một tiểu nha đầu thấp thân kêu Thúy Hoàn, không có người nào khác.

Tiểu Bát không chút lưu tình mà cười nhạo ha ha: "Không phải đã nói sẽ không xong đời trong vòng ba ngày cơ mà? Lúc này liền kích động cho Lý Thục phi hai cái tát, rồi bị đẩy vào lãnh cung?"

Nam Tầm trực tiếp mắng thối: "Tiểu Bát chết tiệt. Người cho ta vừa xuyên tới đã bị cho ăn lông bàn tay, ta còn chưa tìm người tính sổ đây! Người biết rõ dựa theo tính tình của ta nhất định sẽ tát chạn chất trở về, người lại cho ta xuyên đúng lúc này?"

Còn cô, đã nói trước có com ngon áo đẹp đâu? Đã nói trước thân phận cao quý đâu? Vừa đến đã thành phi tử bị vứt bỏ trong lãnh cung, còn có com ngon áo đẹp cái lông gì?"

Nam Tầm càng nói, Tiểu Bát lại càng chột dạ.

"Trong đây... Người đứng là ngậm thìa vàng lớn lên mà, là cháu gái trưởng của Tần lão tướng quân đây. Biết ông nội người Tần lão tướng quân trâu bò tới mức nào không? Toàn bộ thiên hạ này do ông ta và Tiên hoàng cùng đánh tới!

Lão gia tử trong triều đức cao trọng vọng, không người không kính nể ba phần, Tiên hoàng cũng vậy!"

Nam Tầm lập tức nghe ra vấn đề: "Người cũng biết người đang nói Tiên hoàng đây nhì, Đương kim Hoàng đế và Tiên hoàng là một người à? Thật hả? Ta hỏi người, bạo quân này có phải cảm thấy Tần lão gia tử công cao trên đầu cháu, nên muốn diệt trừ ông ấy không hả?"

"Ai ya, người bỗng nhiên thông minh như vậy, ta thật là không quen nha."

Nam Tầm...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 100: Ngoại truyện Lệ Sâm, không bằng chết đi

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Lệ Tiểu Nam đã chết tròn năm ngày. Người đàn ông kia cứ ôm xác của cô rờn rã năm ngày như vậy, không ăn không uống. Nếu không phải thỉnh thoảng lòng mi của anh còn chớp lên, có lẽ không ai cho rằng anh còn sống.

Ánh mắt anh đơ ra mà trống rỗng, nhưng vẫn luôn chăm chú vào thi thể trong lồng ngực không hề rời đi -- một thi thể đã sớm không còn nhiệt độ.

Nhìn lâu, sẽ thấy trong đôi mắt trống rỗng của anh thỉnh thoảng xẹt qua vẻ dịu dàng, đây có thể là... về sống động duy nhất của anh suốt cả ngày.

Ngoài xác chết lạnh lẽo trong lồng, anh dường như đã quên hết tất cả. Đây là hết thảy của anh, bảo bối của anh, anh không cho bất kỳ người nào đụng vào.

"Lệ Sâm." Ông Lệ kêu một tiếng trầm trầm.

Nhưng người kia không hề trả lời.

Trải qua chuyện này, ông lão trông như đã già hơn rất nhiều tuổi. Ông nhìn Lệ Sâm như xác chết di động trước mặt, thờ dài.

Lệ Tiểu Nam do ông thương từ nhỏ đến lớn. Trong mắt ông, đây chính là cháu gái ruột của mình, tuy rằng so với Lệ Sâm, một chút yêu thương nhất thời của ông có vẻ bé nhỏ không đáng kể.

Lệ Sâm coi Lệ Tiểu Nam như tim gan mà thương yêu, dù cho có muốn những vì sao và ông trăng trên trời, có lẽ anh cũng nghĩ biện pháp hái xuống cho cô.

Anh yêu cô vượt qua yêu sinh mạng của chính mình.

Vậy mà giờ đây người quan trọng hơn cả sinh mạng của Lệ Sâm đã chết, hơn nữa còn vì chần sững cho anh mà chết. Anh tận mắt nhìn cô liêu lĩnh nhào về phía mình, chẳng có chút do dự nào, cứ như vậy chặn viên đạn vốn nên bắn thẳng lồng ngực anh lại.

Trong miệng cô bé kia tràn ra máu tươi chói mắt, không ngừng học ra ngoài, chỉ kịp gọi tên anh một tiếng cuối cùng, rồi tắt thở như thế, tắt thở ngay trước mặt Lê Sâm.

Người bình thường sẽ thấy khiếp sợ áy náy mang ơn, nhưng đối với Lê Sâm mà nói, tận mắt nhìn thấy cảnh này chỉ có thể khiến anh tan vỡ.

Lê Tiểu Nam xác thật đã cứu Lê Sâm một mạng, nhưng đối với Lê Sâm mà nói, đây không phải cứu vớt, mà là trừng phạt.

Anh tình nguyện chính mình chết, cũng không muốn để Lê Tiểu Nam chết, hoặc là, anh muốn cùng chết với Lê Tiểu Nam.

Năm ngày năm đêm không ăn không uống, chẳng mấy chốc anh cũng sẽ đi cùng cô rồi.

Trước mặt ông Lê, Lê Sâm đã trở thành đáng vè tiều tụy, sắc mặt trắng bệch, hoàn toàn mất hết sức sống ngày xưa.

Anh là loại người vui giận không hiện trên mặt, không có thứ gì có thể làm anh lộ vẻ mặt kinh hoàng. Anh là thợ săn, bị ăn một thì sẽ không biến sắc mặt mà chậm rãi giăng lưới, đợi dụ được con mồi vào trong lồng, sẽ tàn nhẫn xé xác con mồi.

Chỉ có Lê Tiểu Nam khiến anh trực tiếp phát điên.

Ông Lê nhẹ nhàng vỗ vai anh, ông không dám dùng sức, sợ không cẩn thận sẽ đập ngất người mất.

"Lê Sâm, nếu Nam Nam nhìn thấy đáng vè này của con, nó sẽ đau lòng. Con nhẫn tâm làm con bé đau lòng khổ sở sao?"

Lê Sâm cũng không thèm chớp mí.

Ông Lê tức giận nói: "Con muốn để Nam Nam hy sinh vì ích thay con à? Lê Sâm, con còn không ăn không uống như vậy, con sẽ chết, con thật sự sẽ chết! Con nhìn lại bộ dáng của con bây giờ đi. Nam Nam luôn nói ba nó còn đẹp trai hơn ngôi sao màn bạc, còn khi chất hơn người mẫu. Nhưng giờ con biến thành cái bộ dạng túng quẫn thế nào rồi!"

Lê Sâm vẫn chỉ thờ ơ, ánh mắt lạnh lùng rơi vào xác chết trong ngực, phảng phất chìm đắm trong thế giới của mình, không nghe được tiếng động bên ngoài nữa.

Ông Lê ra sức thờ hồn hèn: "Được, ba nói hai câu cuối cùng, con muốn linh phi bản thân cùng chết với Nam Nam cũng được, ông đây coi như chưa từng sinh ra đứa con trai này! Nhưng dù con muốn chết, chẳng lẽ không nên báo thù cho Nam Nam rồi hẵng chết? Ba đã tóm được kẻ phản bội tiết lộ hành tung của con, con muốn giết muốn chém gì cũng được!"

Lời này có vẻ lọt tai Lê Sâm, sóng mắt tịch tịch của anh cuối cùng khẽ dao động.

"Ồ đâu?" Anh hỏi. Bởi mấy ngày chưa uống giọt nước nào, cổ họng đã trở nên khô khan đến khàn cả giọng, tiếng nói có hơi khó nghe.

Ông Lê hơi thờ phào nhẹ nhõm, vội trả lời: "Kẻ phản bội đang bị nhốt trong tầng hầm tại biệt trang."

Lê Sâm giật giật cánh tay, thả thi thể cô bé vẫn ôm trong ngực xuống giường, còn cẩn thận thay cô đắp chăn.

Anh vuốt ve khuôn mặt lạnh lẽo của cô bé, sau đó cúi người đặt nụ hôn giữa trán cô, nói dịu dàng bên tai cô: "Cục cưng, con ngủ trước nhé. Ba có việc bận, nhưng không mất nhiều thời gian đâu, ba sẽ về rất nhanh thôi. Con ở một mình phải ngoan, đừng có chạy loạn nữa đây."

Ông Lê nhìn Lê Sâm dịu dàng như vậy, trong lòng bỗng sinh ra cảm giác sờn tóc gáy.

Dường như đây là lần đầu tiên ông biết được mặt này của Lê Sâm. Thật giống như trước đây trong lòng Lê Sâm vẫn có một con quỷ, ở khoảnh khắc Lê Tiểu Nam chết đi đó, con quỷ này mới được Lê Sâm thả ra. Hay phải nói, linh hồn Lê Sâm đã sớm bị ma quỷ cắn nuốt, chỉ là ma quỷ này đang ngủ say, bây giờ cuối cùng cũng thức tỉnh...

Ông Lê nói mấy câu rốt cuộc khiến Lê Sâm tỉnh lại. Anh không có mất lý trí mà yêu cầu đi gặp kẻ phản bội ngay, mà ung dung thông thả bắt đầu ăn uống, còn sửa sang bản thân sạch sẽ một phen. Ngoài việc mặt mũi anh vẫn có chút gầy gò, anh lại biến về Lê gia sát phạt quyết đoán trước kia.

Sau đó anh đi tầng hầm.

Ông Lê không đi cùng, nhưng ông có thể nghe thấy loáng thoáng bên trong truyền ra tiếng kêu thảm thiết, tiếng sau còn thê thảm hơn tiếng trước. Sau đó vệ sĩ đi cùng Lê Sâm lại ra ngoài, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, mang về sợ hãi cực độ.

Tiếng kêu thảm thiết gặng co bảy ngày, ngoài mấy người vệ sĩ kia, không ai biết đến cùng bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Mãi đến tận ngày thứ tám, hai vệ sĩ sắc mặt trắng bệch mang theo một bao tải phình to đi ra, rồi cuộc nhịn không được, trực tiếp nôn mửa đầy đất.

Cái bao tải này không biết bị vệ sĩ ném đi chỗ nào. Từ ngày hôm sau, trong tầng hầm đã không còn tiếng kêu thảm thiết.

Mà sau lần đó, Lê Sâm khôi phục bình thường. Anh không ôm xác chết Lê Tiểu Nam không buông nữa, mà cùng ông Lê nhìn cô được hỏa táng, rồi táng vào hộp tro.

Ông Lê rất vui mừng, đây mới là con trai của ông. Mặc cho gặp phải sóng to gió lớn gì, anh cũng có thể vượt qua.

Nhưng ngay sau hôm Lê Tiểu Nam được chôn cất, ông Lê chợt phát hiện điều gì đó là lạ, người chưa bao giờ ngủ nướng như Lê Sâm lại vẫn chưa rời giường.

Ông Lê gọi quản gia già họ Vương cùng lên gõ cửa phòng Lê Sâm, đây cũng từng là phòng sinh hoạt chung của Lê Sâm và Lê Tiểu Nam.

Tiếng gõ cửa vang lên rất lâu, bên trong vẫn không có ai đáp lại.

Cơ thể ông Lê lao đao một hồi, thiếu chút nữa không đứng vững.

Quản gia Vương vội đỡ lấy ông, run rẩy vận nắm cửa.

Trong phòng tối tăm, rèm cửa sổ bị kéo kín mít, căn phòng này đã lâu rồi chưa u ám như vậy. Trước đây Lê Sâm thích bóng tối, nhưng từ lúc Lê Tiểu Nam xông vào cuộc đời anh, căn phòng liền rơi vào trạng thái phơi nắng quanh năm. Cứ sáng sớm, việc đầu tiên cô nhóc Lê Tiểu Nam làm chính là vén rèm cửa, để ánh mặt trời chiếu vào trong nhà. Mà Lê Sâm dưới ảnh hưởng của cô cũng đã đường thành thói quen này.

Ông Lê nhìn người đàn ông nằm lẳng lẳng trên giường, khẽ gọi một tiếng: "Lê Sâm?"

Người trên giường không trả lời, vẻ mặt anh rất thanh thản. Rõ ràng mang dáng dấp như ngủ say, nhưng lúc quản gia Vương đưa ngón tay trước mũi anh, đã không cảm giác được hơi thở của anh nữa.

Lê Sâm chết rồi.

Trên người anh không có bất kỳ vết thương nào, cũng không có dấu vết dùng thuốc quá liều.

Không ai biết anh chết như thế nào, thật giống như linh hồn anh đột nhiên kéo ra từ cơ thể, mà thân thể này đã biến thành một xác không hồn.

Ông Lê nghĩ rằng mình sẽ đau khổ đến độ ngất đi, nhưng thật sự đến lúc này, ông lại phát hiện mình tỉnh táo hơn tưởng tượng rất nhiều.

Có thể là ông đã sớm liệu trước ngày này, nên đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

Ông không nhịn được nghĩ lại, cả đời này của Lê Sâm, rốt cuộc ông có cho anh tình thương của cha hay không. Từ lúc Lê Sâm sinh ra, đã bị ông coi như người nối nghiệp để bồi dưỡng, đứa trẻ này không có tuổi thơ, không có tình thương của mẹ, ngay cả chính ông làm một người cha cũng không xứng chức.

Vì vậy, khi Lê Tiểu Nam xuất hiện, cô không chỉ cho Lê Sâm tinh thần, còn cho anh tình yêu đơn giản thuần túy nhất, đương nhiên xông được vào nơi mềm mại nhất trong lòng Lê Sâm.

Lê Tiểu Nam, chính là toàn bộ thế giới của Lê Sâm.

Khi thế giới của anh đều sụp đổ, có sống sót cũng chỉ là cái xác biết đi.

Không bằng, cứ chết đi như vậy.

_____

Hint: Ma quý trong lòng Lê Sâm

Vậy là thế giới này đã kết thúc, chuẩn bị cho một thế giới cầu huyết và ngược nhau đến hết máu nào. Minh nói học máu là nghĩa đen, chắc chắn có ai đó sẽ học máu!")

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Thế giới 4, bạo quân lãnh cung khí phi*

*Phi từ bị vứt bỏ trong lãnh cung của bạo quân

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Nam Tầm ở lãnh cung tên là cung Trì Mộ, trì mộ tuổi xế chiều, vừa nghe đã biết không phải tên gì hay.

Tiểu nha đầu Thúy Hoàn vừa dọn dẹp các thứ, vừa khóc chết chết: "Nương nương, sao Hoàng thượng có thể đối xử với người như vậy. Người vừa mới vào cung chưa tới ba tháng, Hoàng thượng chưa bao giờ làm hạnh người thì thôi, hôm nay còn vì nữ nhân hư Lý Thục phi mà đẩy người vào lãnh cung! Hoàng thượng đây là đang làm lạnh lòng Tần gia a."

Nam Tầm lên lút ăn viên đan cường thân kiện thể Tiểu Bát tặng, xương đã nổi lên rồi. Nàng từ từ nhích đến nằm xuống trên giường nhỏ, khẽ nói: "Chỉ sợ Hoàng thượng đã sớm muốn ra tay với Tần gia."

Tiểu nha đầu cá kinh: "Cái gì? Hoàng thượng có thể vong ân phụ nghĩa vậy ư? Nếu lúc trước không có lão thái gia, sao bây giờ có nước Đại Yên?"

Nam Tầm liếc tiểu nha đầu này, thăm nghĩ nhà mệ đẻ của nàng làm sao lại kín đáo đưa cho nàng một nha đầu ngu xuẩn như thế. Câu nói thế này có thể tùy tiện nói lung tung sao?

Nhưng rất nhanh, Nam Tầm đã biết vì sao, Tiểu nha đầu Thúy Hoàn này nhìn vô cùng không đáng chú ý, nhưng nàng ấy lại là cao thủ thâm tàng bất lộ! Đặc biệt một thân khinh công kia, chà chà, có thể vượt nóc nhảy tường trong hoàng cung, muốn đi đâu chỗ nào là có thể đi, trâu bò đến một cảnh giới!

Thúy Hoàn quét dọn xong toàn bộ lãnh cung liền đi tìm thuốc cho Nam Tầm, trong lúc đó đương nhiên bị làm khó dễ không ít, vì lúc trở lại đôi mắt của tiểu nha đầu đã đỏ ửng, nhưng trên tay nàng lại cầm chặt hai túi thuốc.

"Thúy Hoàn, về sau chúng ta không đi cầu xin người khác, ta che chở muội." Nam Tầm xoa đầu tiểu nha đầu, cảm thấy tiểu nha đầu này rất làm người thương.

Thúy Hoàn khóc lóc nói vâng, sau đó đi phòng bếp sắc thuốc.

Nam Tầm chống cằm bắt đầu suy nghĩ một vài vấn đề: "Tiểu Bát à, ta cảm thấy có cái gì không đúng. Vì sao ánh mắt Hoàng đế nhìn ta lại có cảm ghét nồng nặc đến vậy, lẽ nào trước đây Tần Bộ Điều đã làm chuyện gì khiến hấn căm thù đến tận xương tủy?"

Tiểu Bát khụ khụ: "Nhắc đến chuyện này, ta đang định nói với người đây."

Vừa nghe giọng điệu này của Tiểu Bát, Nam Tầm lập tức có dự cảm không ổn.

"Tên Hoàng đế này chính là nhân vật phản diện đại boss giá trị ác niệm 100, mục tiêu độ hóa lần này của người." Tiểu Bát nói.

Nam Tầm không ngạc nhiên chút nào ừ một tiếng: "Cái này ta đoán được rồi."

Tiểu Bát cá kinh: "Ta còn chưa nói, sao người đoán được."

Khóc miệng Nam Tầm cong lên: "Bởi vì Hoàng đế mặt đẹp chân dài, không giống một con chim tốt."

Tiểu Bát háng giọng, đầu tiên nói một câu "Người thật thông minh", sau đó bắt đầu áp dụng nói tiếp: "Là thế này, bây giờ tên Hoàng đế này... Trùng sinh."

Nam Tầm vừa nhấp ngụm nước trà rẻ tiền vào miệng đã phun ra ngoài.

"Tiểu Bát, người vừa nói cái gì cơ?" Hai mắt Nam Tầm tròn tròn cả lên.

Tiểu Bát giải thích: "Có vài thế giới thỉnh thoảng sẽ có một hai người đập số chó ngáp phải ruồi, nhân vật phản diện cũng không ngoại lệ, hấn có được cơ duyên sống lại, về tới thời điểm hấn vừa đăng cơ làm vua."

Nam Tầm mặt chết nói: "Tiểu Bát, đừng vòng vo, người nói thẳng đòi trước Tần Bộ Điều làm chuyện gì khiến hấn căm thù như thế đi."

"À, thực ra cũng không có gì. Đòi trước, không phải Hoàng thượng thi hành chính sách tàn bạo sao. Quân thần bất mãn, đệ đệ của Hoàng thượng - Hiến vương trực tiếp liên hợp với Tần lão tướng quân soạn vị. Sau khi Hiến vương đăng cơ liền lập người làm hoàng hậu, ngày đại điển sắc phong vừa lúc cùng ngày Hoàng thượng uống thuốc độc chết trong lao."

Nam Tầm...

"Cung à, đây là cái mà người nói không có gì?"

Tiểu Bát ho hai tiếng, không nói.

Nam Tầm hừ nhẹ: "Nói đi, còn có gì nữa, nói rõ một lần cho ta."

Tiểu Bát thấy nàng chẳng tức giận mấy, lúc này mới tiếp tục nói: "Người và Hiến vương thuờ nhỏ thành mai trúc mã, có điều đòi trước Hoàng thượng vì lung lạc thể lực Tần gia, viết một đạo thánh chỉ bắt người vào cung. Đúng rồi, không phải người hỏi tại sao Hoàng thượng hận người thế hả, là bởi vì đòi trước lúc hấn còn chưa chết, người đã cùng Hiến vương lăn lộn với nhau rồi, còn bị hấn nhìn thấy tận mắt hai người điên loạn đào phượng*, hơn nữa không chỉ một lần ơ. Nếu không phải Hoàng thượng kiêng kỵ thể lực Tần gia quân, sợ là phải cho đôi gian phu dâm phụ các người máu chảy tại chỗ đâu ~"

*điên loạn đào phượng: lăn giường

Nam Tầm một mặt mở mặt.

"Tiểu Bát à." Nam Tầm dịu dàng kêu một tiếng.

"Ôi, sao rồi?" Tiểu Bát hỏi.

"Người cho ta xuyên thành Tần Bộ Điều, đòi trước Tần Bộ Điều này lại đội một cái nón xanh mượt* lên đầu Hoàng đế, còn bị Hoàng đế bắt gặp nhiều lần. Người con mệ nó không phải đang trêu ta à? Dùng thân phận như thế bắt ta đi đồ hóa đại boss giá trị ác niệm 100, người nghĩ linh hồn ta tự mang thánh quang có thể chiếu khắp thiên hạ?"

*Đội nón xanh: ngoại tình

Tiểu Bát nói: "Ta đây cũng không có cách nào mà. Thực ra Lý Thục phi kia là thích hợp nhất, nhưng đòi trước không phải nàng ta bị Tần Bộ Điều đánh chết à. Tuy Hoàng đế sống lại, nhưng khó đảm bảo bị kịch không tái diễn, hơn nữa cơ thể của nàng ta không quá phù hợp với linh hồn người. Tóm lại, ta liền chọn Tần Bộ Điều."

Khóc miệng Nam Tầm co giật: "Người đang nói, đòi trước Lý Thục phi này bị Tần Bộ Điều giết chết?"

Tiểu Bát ừ một tiếng, hỏi: "Thế nào, có vấn đề gì sao?"

Nam Tầm trực tiếp nhìn trời: "Người có thể thấy thái độ Hoàng thượng đối xử với Lý Thục phi chứ?"

Tiểu Bát nói: "Nhìn thấy. Bởi vì đôi trước khi Hoàng thượng sắp rơi đài, tất cả đám oanh oanh yến yến trong hậu cung đều bắt đầu không an phận, mà chỉ có Lý Thục phi bị người đánh chết trước rồi, nên Hoàng đế vẫn cho rằng nàng ta tốt. Sau khi sống lại tự nhiên đối với nàng ta khác một chút so với tất cả mọi người."

Nam Tầm lạnh lùng chế giễu: "Người để nàng ta sống đến lúc Hoàng đế rốt đài, xem nàng ta còn tốt hay không, không biết chừng lại là kẻ nháy nhót lợi hại nhất đấy."

Tiểu Bát: "Nhưng không phải Hoàng đế không có cơ hội nhìn thấy sao? Trong ấn tượng của hắn, Lý Thục phi rất đơn thuần."

Nam Tầm lập tức nói: "Có phải ánh mắt hắn bị thứ gì đàn lại rồi không?"

Tiểu Bát ai ya một tiếng: "Nói hàm súc như thế làm gì, người nói thẳng ánh mắt hắn bị shit đàn là được rồi."

Nam Tầm thực rụt rè: "Ta là Quý phi đoàn trang tao nhã, há có thể nói lời ô uế như vậy?"

Tiểu Bát...

Nhập diễn thật nhanh.

Nam Tầm một mặt tức hận nói: "Chi tiết vừa đến đã bị đẩy vào lĩnh cung, nếu không còn có thể bùng cái giá của Quý phi chơi mấy ngày."

Tiểu Bát: "Ồ, vậy thật khiến người tiếc nuối nha ~"

Nam Tầm sờ sờ cằm: "Người nói xem, sao bạo quân kia lại không trực tiếp giết chết ta, mà còn nhốt ta vào lĩnh cung. Hắn đang tính toán cái gì vậy?"

Tiểu Bát xi một tiếng: "Bây giờ tâm lý bạo quân đã trở nên vận vẹo, vào lúc này thấy ai cũng muốn đánh chết, đặc biệt là đám oa đang phụ như người. Người cảm thấy đối với người người muốn giết chết nhất, cứ một dao kết liễu là có thể giải mối hận trong lòng hắn sao?"

"Chẳng lẽ đây ta vào lĩnh cung là có thể giải mối hận trong lòng rồi hả?"

Tiểu Bát nói trịnh trọng: "Vi lẽ đó nên ta nghĩ về sau hắn có thể muốn tha đại chiêu gì đó."

Nam Tầm lười biếng ngáp: "Bình tới tướng đỡ, nước đến đất ngăn, cứ việc phóng đại chiêu đi, ta còn sợ hắn không tới đấy."

Lúc Nam Tầm sắp ngủ, bỗng nhiên nhớ lại việc Tiểu Bát đáp ứng nàng, liền vội và hỏi: "Tiểu Bát, người nói thế giới này ta không cần áp chảo bánh nướng, có thật không?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Thanh thời, múa kiếm uống trà phơi nắng

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Tiểu Bát nghe ra nghi ngờ của Nam Tầm, giọng điệu khẳng định, chỉ thiếu vổ ngực đảm bảo: "Có khi nào mà gia không thực hiện chuyện gia đã đồng ý hay không hả?"

Nam Tầm ha ha một tiếng, trực tiếp khép mắt lại nghỉ ngơi.

Tiểu Bát cảm thấy tiếng cười ha ha này của Nam Tầm cực kỳ châm biếm và khinh thường.

"Là thật đó, lần này không lừa người, ta biết một bí mật lớn động trời của bạo quân này!" Tiểu Bát vội vàng nói.

Nó là con thú thủ cực kỳ đáng tin cậy, tiếng cười ha ha châm biếm này của Nam Tầm quả thực đang làm nhục thú cách của thú thủ như nó.

Nam Tầm lười biếng mà nhấc mí mắt lên, nói với vẻ lơ đãng: "Ồ? Không biết là bí mật lớn động trời gì đấy?"

Tiểu Bát nhò giọng nói: "Ta nói với người nha, bạo quân này, người đừng nhìn đáng vẻ hắn cao lớn anh tuấn như vậy, thực ra hắn... Hì hì, không thể giao hợp."

Nam Tầm chợt mờ to mắt, ánh mắt phát sáng, một loại cảm xúc hưng phấn không rõ nguyên do xông thẳng lên trong thân thể nàng, chỉ thiếu chút hóa thành đôi cánh đưa nàng bay lên.

"Tiểu Bát, người không lừa ta chứ?"

"Không có đâu, đôi trước bạo quân này có thể giao hợp đó, nhưng có lẽ do trong lòng có bóng ma nên đôi này không được."

Thế nhưng, mấy ngày kế tiếp, Tiểu Bát liền tự và vào mặt mình.

Thụy Hoàn đến bẩm báo tin tức như thường, mấy ngày hôm trước Hoàng thượng sùng hạnh vị Tiếp dư nào đó, hôm kia sùng hạnh vị Chiêu dung nào đó, hôm qua lại sùng hạnh vị Lý Thục phi kia.

Tiểu Bát vội vàng nói ta có thể giải thích nhưng Nam Tầm không còn muốn nghe nữa.

Thụy Hoàn vừa dâng trà đã thấy nương nương nhà nàng thoải mái nhàn nhã mà phẩm loại trà rẻ mạt này, tức giận bất bình mà nói: "Nương nương, sao người lại không nóng này chút xiu nào vậy? Nếu cứ tiếp tục như vậy, nương nương thật sẽ sẽ ngốc cả đời ở lĩnh cung. Hay là, để nô tỳ lên xuất cung mặt báo cho lão thái gia và lão gia?"

Nam Tầm dùng tay chọc chọc trán của tiểu nha đầu: "Thụy Hoàn người ngốc à, người cho rằng Hoàng thượng chỉ đây ta vào lĩnh cung đơn giản vậy thôi sao? Chắc chắn hắn còn phải người âm thầm giám thị chúng ta. Nếu như một người sống sờ sờ như người biến mất, chẳng lẽ hắn lại không biết à?"

Thụy Hoàn càng bức mình hơn: "Vậy chúng ta chỉ có thể bó tay chịu chết sao?"

Nhưng Nam Tầm lại cười cười: "Đây không phải gọi là bó tay chịu chết, đây gọi là nghỉ ngơi dưỡng sức. Trong cung xảy ra chuyện lớn như vậy, cho dù Hoàng thượng có ý muốn chặn tin tức thì không quá hai ba ngày, cơ sở ngầm trong cung vẫn có thể truyền việc này cho gia gia và phụ thân họ."

Thụy Hoàn bị nàng làm công tác tư tưởng một phen, cuối cùng cũng buông tha ý nghĩ treo tường xuất cung đi mách lẻo, nhưng ra ngoài trộm một ít hạt giống hoa gì đó thì nàng ấy vẫn làm vô cùng vui vẻ.

"Nương nương, nô tỳ đã trộm được hạt giống hoa và hạt giống rau mà người bảo nô tỳ trộm."

Nam Tầm nhéo mũi nàng, khen ngợi: "Đứa bé ngoan, làm không tệ."

Tiểu Bát không nhịn được mà nói thầm một câu: "Người như vậy rất giống bộ dạng ba Lê Sâm cung chiều người."

Động tác của Nam Tầm cứng đờ lại.

Tiểu Bát lập tức không nói gì. Hình như vừa rồi nó đã nói gì đó không nên nói.

Nam Tầm và Thụy Hoàn cùng đào đất trong viện, Thụy Hoàn đào hố, Nam Tầm rắc hạt giống rau vào bên trong, hết hạt giống rau lại bắt đầu trồng hoa.

Tại sao lại là rau, đó là bởi vì ngày nào Nam Tầm cũng ăn canh cần thị thực, ăn đến nỗi muốn ói ra, còn trồng hoa là bởi vì nàng muốn làm chút trà lai dễ uống, thật sự không nuốt trôi được loại trà rẻ mạt kia.

Tuy cung Trĩ Mộ này là lĩnh cung nhưng cái gì nên có đều có, ví như trong sân có một cái giếng nước, nghe nói trước kia có n cung phi bị nhốt vào nơi này chết đuối ở đây, lại ví như trong sân có một gốc cây hòe cứng cáp, cực kỳ thuận tiện cho người ta thắt cổ tự tử.

Nam Tầm lại không sợ nơi đây từng có quá nhiều người chết như vậy, ngay cả lệ quý mà nàng cũng đã gặp, còn sợ mấy con tiểu quý này à? Nàng chỉ hơi quan ngại, nước giếng có nhiều người chết này còn có thể uống được sao?

Sau khi Tiểu Bát biết điều nàng lo lắng thì lập tức tặng nàng một viên Tịnh Thủy Hoàn, ném một viên thuốc nhỏ xuống liền đảm bảo nước này trở nên sạch sẽ, còn có thể hội tụ linh khí.

Vấn đề nước uống đã được giải quyết, vấn đề đồ ăn cũng đã được giải quyết, còn lại chính là tiêu khiển.

Nam Tầm không yêu thích thú gì, múa kiếm đánh quyền là đủ. Có điều nàng vẫn làm một bàn đu dây dưới gốc cây hòe lớn, còn lót một miếng đệm mềm trên chỗ ngồi.

Bên cạnh bàn đặt thêm một cái xích đu, một cái bàn nhỏ, trên bàn nhỏ lại bày thêm một ít quả hạch và hoa quả, còn có một ấm trà đang bốc hơi nghi ngút.

Nam Tầm lười biếng mà ngã trên ghế dựa, lắc lư theo xích đu, hơn nữa còn phơi dưới ánh nắng ấm áp, thoải mái đến muốn ngủ.

Tiểu Bát trực tiếp nổi giận: "Có phải người đã quên mình tới đây làm gì hay không? Mẹ nó vậy mà người lại bắt đầu hưởng phúc ở lĩnh cung!"

Ở trong lĩnh cung cũng có thể ở ra cảm giác như khách sạn năm sao, có lẽ khắp thiên hạ này chỉ có mình Nam Tầm.

Nam Tầm ngáp một cái, trấn an: "Không phải ta vì dẫn bạo quân kia qua đây sao, hẳn muốn ta sống thế thảm bi ai, nhưng hiện tại ta lại sống tiêu dao tự tại như thế này, không như ý nguyện của hần, cho nên người cứ nhìn xem, hần sẽ nhanh chóng có hành động."

Tiểu Bát tạm thời bị nàng vỗ về thành công, nhưng tận đáy lòng nó vẫn cảm thấy Nam Tầm kiếm có để mình lười biếng, thế mà cái cơ này lại vô cùng có sức thuyết phục.

Vừa đợi liền đợi đến ba tháng, rau trong sân đã lớn, hoa đang nở rộ đỏ tím tím xinh đẹp, trên bàn đu dây dưới gốc cây hòe đầy cánh hoa hòe rơi lá tả, hương thơm xộc vào mũi.

Nam Tầm đang múa kiếm trong sân.

Nàng vốn đã biết một ít kiếm pháp đơn giản, cộng thêm Tần Bộ Điều này lại là nữ tử tướng môn, học được không ít chân truyền từ Tần lão gia tử, nên múa được kiếm pháp tuyệt đẹp.

Nam Tầm mặc một thân váy trắng đơn giản mộc mạc, tóc vấn cao, đuôi tóc thả ra sau lưng.

Dáng người nữ tử áo trắng múa kiếm nhẹ nhàng phóng khoáng, quả thật bay nhanh như rồng bay lượn, uốn lượn như nhận bị kinh động.

Kiểm hoa đẹp để chém thẳng giữa màn hoa hòe rơi lá tả, mỹ nhân bạch y múa đến người toàn cánh hoa, cũng nhiễm hương thơm khắp cả người.

Thủy Hoàn đứng cạnh nhìn với vẻ mặt si mê, trong tay bưng ấm trà, lúc nào cũng có thể chuẩn bị dâng trà.

Thấy cuối cùng mỹ nhân cũng múa xong một bộ kiếm pháp, sau đó thu kiếm đi về phía mình, Thủy Hoàn vội vàng chạy chậm qua, vừa lau mồ hôi cho nàng vừa chăm trà.

"Nương nương, đây là trà hoa hòe hôm qua nô tỳ mới ủ, người mau nếm thử đi." Thủy Hoàn vội vàng thúc giục.

Nam Tầm cười cười mà sờ sờ đầu nàng ấy, nhận trà rồi uống một hơi cạn sạch, chặc chặc hai tiếng: "Trà do Thủy Hoàn nhà chúng ta pha có khác, cực kỳ ngon."

Thủy Hoàn bị nàng khen ngợi đến nỗi khuôn mặt trứng ngỗng đỏ bừng lên: "Bữa khác nô tỳ đổi trà lại cho nương nương, nô tỳ làm rất nhiều loại trà, sau này mỗi ngày đổi một loại cho nương nương."

Nam Tầm cười nói được, sau đó lười biếng nằm trên xích đu.

Thủy Hoàn vội vàng tung tăng dâng một cuốn thoại bản* lên: "Nương nương, hôm qua nô tỳ vừa mới tìm được thoại bản, ít nhất nương nương có thể xem được bảy tám ngày."

*Thoại bản: sách truyện, tiểu thuyết

"Thủy Hoàn nhà ta thật sự quá tri kỷ, cảm ơn báo bồi Thủy Hoàn." Nam Tầm cười tủm tỉm mà ngoéo cảm tiểu nha đầu một cái.

Thủy Hoàn đẩy móng vuốt của Nam Tầm ra, trả lời thẹn thù: "Nương nương nói cảm ơn gì chứ, thật sự làm nô tỳ ngại chết, những thứ này đều là chuyện nô tỳ phải làm."

Tiểu Bát...

Mẹ nó, fan nào tàn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: A a a, nhiều rần độc quá!

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Có ăn có uống có ngủ, còn có một fan nhỏ hầu hạ chu đáo, Tiểu Bát cảm thấy ngày tháng của Nam Tầm trôi qua thật sự quá dễ chịu.

Thực ra vừa rồi nó định nhắc Nam Tầm, đại boss phản diện vừa tới.

Nói chính xác là, mấy ngày nay, ngày nào đại boss cũng tới, âm thầm nhìn chăm chăm Nam Tầm một lúc lâu, sau đó cười nhạo một tiếng rồi xoay người rời đi.

Có điều hôm nay, thời gian đại boss bạo quân nhìn coi hơi dài hơn bình thường một chút, vẻ mặt càng u ám hơn, không cười nhạo nữa.

Nó cảm nhận được cảm xúc của đại boss bạo quân hơi dao động, cho dù giả trị ác niệm không hề giảm chút nào, nhưng đây là chuyện tốt nha, a hi hi..

Thế nhưng, tâm trạng tốt này lại không duy trì được lâu. Vào tối hôm đó, Tiểu Bát bị tiếng thét chói tai của Nam Tầm dọa tỉnh.

Tiểu Bát ngáp một cái "Đây là chuyện gì -- Đờ mờ! A a a sao lại có nhiều rần độc như vậy!"

Trong phòng Nam Tầm có đầy rần độc đang bò, cả trên giường và trên mặt đất, một con rần đốm xanh còn leo lên cột giường trên đỉnh đầu nàng, thè lưỡi rần "xi xi xi" về phía nàng.

Nam Tầm và nó mất to trừng mắt nhỏ, trừng mắt nhìn rất lâu, con rần đốm xanh kia nghiêng nghiêng đầu về phía nàng, nhưng lại không tiến lên phía trước, mà trực tiếp bắn từ trên cột giường qua, văng văng rơi vào trong tay Nam Tầm, sau đó thè lưỡi liếm liếm mu bàn tay nàng.

Mấy con rần độc khác cũng như vậy, lượn vòng xung quanh nàng rất lâu, còn sinh ra ý tứ thân thiết.

Nam Tầm...

Tiểu Bát...

"Chẳng lẽ bởi vì ta đã từng nhiễm hơi thở của Huyết Minh nên mấy con rần độc này sợ ta sao? Nhưng mà không đúng, hơi thở của Huyết Minh lưu nhiều nhất trên người Túy Ly Huyền, hẳn sẽ không nhiễm hơi thở của hần lên cả linh hồn của ta nhỉ?" Nam Tầm hơi mỉm cười.

Tiểu Bát cũng hơi mờ mịt: "Có thể nào là bởi vì người từng sinh một... quả trứng rắn hay không?"

Cho dù bởi vì sao, cuối cùng Nam Tầm cũng tránh được một kiếp. Một người một thú đều không ngờ đại boss bạo quân mất trí điên cuồng đến tình trạng thể này, mẹ nó vậy mà trực tiếp thả nhiều rắn độc như vậy đến cắn Nam Tầm

Chôn thân trong bụng một đám rắn độc, kiểu chết này rõ là...

Mới đầu Nam Tầm vừa nhìn thấy một đám rắn độc bò qua bò lại thì sợ tới mức hồn sắp lìa khỏi xác, nhưng lúc này nhìn thấy có mấy con rắn nhỏ còn lăm nùng với nàng, không biết sao tình yêu lại tràn ra.

Có phải sau này Đàn Đàn của nàng phá xác cũng là một con rắn nhỏ nhỏ có mắt to không?

Đúng, Đàn Đàn còn có một đôi cánh nhỏ và móng vuốt nhỏ, màu vảy rắn giống như Hồng Bảo Thạch, màu mắt cũng vậy.

Ngắm lại đáng yêu thật nha.

Nam Tầm sờ sờ đầu một con rắn nhỏ, ánh mắt sùng nịnh: "Bé ngoan, khuya thế này đừng ra ngoài dọa người, trở về hết đi, nên làm gì thì làm cái đó."

Không bao lâu, bảy rắn độc liền nối đuôi nhau rời đi, trước khi đi còn không nở mà thè thè lưỡi với nàng

Bên ngoài cung Trì Mộ, nam nhân mặc một thân trường bào đen thêu rồng bạc đang đứng khoanh tay.

Về mặt nam nhân chìm trong màn đêm, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt lạnh lùng vô tình trong bóng đêm vắng vẻ tĩnh lặng.

Sau khi nghe thấy tiếng thét hoảng sợ của nữ nhân, ánh mắt hắn hơi lóe lên, ngay sau đó, khóe miệng cong thành nụ cười khẩy vô cùng lạnh bạc.

Đội không bao lâu, một hắc y nhân bay ra từ sân lãnh cung, quỳ gối trước mặt hắn.

"Hải cốt của Tần Bộ Diệu đầu, trăm muốn tận mắt thấy bộ dáng thể thảm của dâm phụ này trước khi chết. Bị bảy rắn cắn nuốt, cảm giác này nhất định không tồi." Khóe miệng nam nhân cong lên, nhưng trong mắt lại tràn ngập hận ý tận xương.

Những nữ nhân này, khi hắn cao cao tại thượng, một đám miệng nhỏ giống như bói mật, thật ngọt. Chỉ khi nào xảy ra chuyện thì tất cả đều là tai vạ đến nơi mạnh ai nấy bay.

Đám nữ nhân đối trả dơ bẩn này!

Khẩn hẩn ghê tởm chính là Tần Bộ Diệu, dâm oa đáng phụ đám cầu kết với đệ đệ tốt của hắn ngay dưới mí mắt hắn!

Hắn không ngờ Tần Bộ Diệu đời này lại diễn kịch như vậy, nàng đoán được hắn sẽ giám thị nàng, cho nên mấy ngày nay mới bày ra một mặt mẽ người nhất của bản thân sao?

Không sai, thoát nhìn nàng múa kiếm, nàng uống trà, nàng đọc sách, nàng cười đều rất mê người. Nếu hắn không trùng sinh sống lại, sao có thể biết được dưới túi da tuyệt mỹ này lại cất giấu một trái tim xấu xí ác độc không biết liêm sỉ!

Hắn không chờ được, không chờ được mà muốn xé rách nguy trang của tiện nhân này, hiện tại hắn muốn nàng chết ngay lập tức.

Hắn muốn tiện nhân này không chết từ tế được!

Yến Mạch Hàn nhìn cung Trì Mộ kia mà cười khẩy, qua lâu vẫn không nghe thấy ánh vệ đang quỳ trả lời, hắn không khỏi nhún mày: "Chẳng lẽ người không nghe thấy lời trăm nói? Đi nâng hải cốt của dâm phụ Tần Bộ Diệu kia ra đây."

Toàn bóng dáng vệ kia đều màu đen, ngay cả khuôn mặt cũng dùng miếng vải đen che lại, chỉ lộ ra đôi mắt. Nghe vậy, hắn vội vàng cúi đầu, trong mắt còn có một ít vẻ kinh ngạc chưa tan: "Khởi bẩm chủ tử, xuất hiện chút ngoài ý muốn. Tần Mỹ nhân không bị rắn độc cắn chết, vừa rồi thuộc hạ thấy Tần Mỹ nhân kia đang, đang trêu đùa mấy con rắn độc... Hình như nàng ta không sợ rắn độc, mấy con rắn độc này cũng không cắn nàng ta."

Ánh mắt Yến Mạch Hàn tối lại: "Người nói gì?"

Ánh vệ lập lại lời nói vừa rồi một lần nữa.

Ánh mắt Yến Mạch Hàn trở nên u ám tối tăm, hắn siết chặt nắm đấm, nhìn chăm chăm gút gao vào cung Trì Mộ trong bóng đêm.

Lát sau, quả nhiên hắn thấy một đám rắn độc bò ra liên tiếp từ bên trong, mà hắn không hề nghĩ thấy mùi máu tươi ứ trên thân mấy con rắn độc.

Chúng nó không có khai trai.

"Ánh Nhị, xử lý đám rắn độc này đi." Yến Mạch Hàn lạnh lùng thốt.

Hắc y nhân nửa quỳ đáp lại một tiếng, nhanh chóng bay qua.

Cuối cùng Yến Mạch Hàn nhìn thoáng qua cung Trì Mộ quanh quệ kia, xoay người rời đi.

Một đêm này, Nam Tầm tiến bước rắn độc nhanh chóng đi vào giấc ngủ, còn ngủ vô cùng ngon. Nhưng trong cung Long Minh, đại boss bạo quân trong miệng Nam Tầm lại lăn lộn khó ngủ.

Yến Mạch Hàn vẫn mờ mắt đến bình minh, ý lạnh và sát ý trong mắt càng lúc càng đậm, đến mức muốn hủy thiên diệt địa.

Nam Tầm lại trôi qua vài ngày tự tại.

Cảm giác vừa chơi đu dây vừa gây người thật tốt.

"Thủy Hoàn, gần đây Hoàng thượng có động thái gì với Tần gia hay không?" Nam Tầm ngồi trên bàn đu dây đu qua đu lại hỏi.

Thủy Hoàn đáp: "Hoàng thượng đang từ từ tách rời thể lực Tần gia, nhưng Tần gia quân vững như bàn thạch, há có thể để Hoàng thượng muốn dời là dời chứ?"

Ngữ khí tự hào này của Thủy Hoàn khiến khóe miệng Nam Tầm giật giật, chỉ một tiểu nha đầu mà đã có thái độ như vậy, có thể nào người Tần gia khác đều lỗ mũi hướng lên trời?

Cũng khó trách đại boss bạo quân vừa lên đài đã muốn làm tan rã thể lực của Tần gia.

Nhưng Nam Tầm cảm thấy mặc dù người của Tần gia hơi kiêu ngạo, nhưng lại chưa bao giờ ý thức đến loại công cao chân chủ này. Nghe nói trước khi gia gia nàng theo Tiên hoàng đoạt thiên hạ chỉ là một mềnh phu son dã.

Vũ phu không có văn hóa, có thể trông cậy ông suy xét nhiều thứ cong cong queo queo vậy sao?

Đời trước sờ đi Tần lão gia từ trợ giúp Hiền vương tạo phản, phòng chừng bởi vì đại boss bạo quân thi hành chính sách tàn bạo, khiến cho dân chúng lâm than, tự hắn tạo nghiệp.

Vừa nghĩ đến đại boss là trùng sinh, đời trước còn bị ngược chết, mà mình lại xuyên thành một "dâm oa đáng phụ" phản bội hắn, Nam Tầm liền không nhịn được mà phát run.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 104: Vũ nhục, cắt gốc rễ của người

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Tiểu nha đầu Thúy Hoàn đảm vai cho Nam Tầm, báo cáo tất cả tin tức mấy ngày nay nghe ngóng được không sót gì cho Nam Tầm.

Nam Tầm lắng lắng nghe, thỉnh thoảng ừ một tiếng.

Có vẻ Thúy Hoàn không biết chuyện bị bạo quân kia thả rắn độc mấy ngày trước, Nam Tầm cũng không nói cho nàng ấy biết, sợ dọa tiểu nha đầu, nhưng nàng dặn Thúy Hoàn phải tăng cường cảnh giác.

Vô công của Thúy Hoàn tuyệt đối ở cấp cao thủ, nhưng đại boss bạo quân có thể sai người thả nhiều rắn độc như vậy vào cung Tri Mộ đến thần không biết quỷ không hay, hiển nhiên vô công của đối phương cao hơn Thúy Hoàn, hơn nữa rất có khả năng trước khi hành sự đã đánh ngất Thúy Hoàn.

Nếu không phải có phần mềm hack Tiểu Bát ở đây, sợ rằng mấy ngày nay Nam Tầm sẽ không yên lòng rồi không ngủ được, ai biết bạo quân này sẽ nghĩ ra chiêu cay độc gì đến hại nàng.

Tiểu Bát cực kỳ uất ức, ngược lại Nam Tầm ngủ ngon giống như heo, chỉ tội nó đêm nào cũng phải cảnh giác bốn phía.

Một người một thú cho rằng như vậy đã tạm thời an toàn, nhưng bọn họ lại xem thường mức độ mất trí điên cuồng của đại boss.

Ngay lúc Nam Tầm ngồi trên bàn đu dây cần hạt dưa, Thúy Hoàn pha trà lái cho nàng, Tiểu Bát bỗng rống lên: "Không xong rồi không xong rồi!"

Nam Tầm nói tiếp câu theo bản năng: "Cháy rồi hả?"

"Cháy cái mông! Bên ngoài có bốn người đến đây, tất cả đều là cao thủ! Khí thế hùng hục, sợ là đến theo lời đại boss bạo quân, đến đây lấy mạng chó của người!"

Khóc miệng Nam Tầm giật giật.

... Mạng chó.

Được thôi, hiện tại mạng nhò này trong mắt đại boss đại nhân có thể thật sự không sánh bằng một con cún.

Lúc này, Thúy Hoàn cũng đã nhận ra động tĩnh, đôi mắt xuất hiện sát khí, khẽ hô một câu: "Nương nương, người về phòng trước đi!"

Nam Tầm nghe xong lời nàng ấy nói, quả quyết về phòng.

Nhưng nàng lại lập tức đi ra ngoài, trong tay có thêm thanh kiếm nặng thường dùng.

Thúy Hoàn sững sốt, nói to: "Nương nương, thân thể người quý giá, không cần góp vui với nô tì!"

Nam Tầm làm động tác chó có lên tiếng với nàng ấy, ngẩng đầu nhìn về phía ngoài tường.

Không bao lâu sau, bốn bóng đen liên tiếp bay vào từ ngoài tường, tất cả bọn họ đều che mặt, trong tay cầm một thanh đại đao.

Bốn hắc y nhân không nói nhiều, bay thẳng vây Nam Tầm lại.

Thúy Hoàn che chở Nam Tầm, nghiêng tiếp trước một bước.

Rõ ràng đối phương đến có chuẩn bị, hai hắc y nhân trong đó vây chặt Thúy Hoàn ở một bên, mà hai người còn lại nhắm ngay Nam Tầm.

Nam Tầm cũng không sợ hãi, rút kiếm đâm về phía hắc y nhân dẫn đầu.

Một hắc y nhân sợ ý, cuối cùng suýt trúng một kiếm.

Kiểm pháp của nữ tử nhanh chuẩn tàn nhẫn khiến hai hắc y nhân sinh lòng kinh ngạc, hai người trao đổi một ánh mắt, lập tức thay đổi chiến thuật.

Kiểm thuật của Nam Tầm lợi hại nhưng nội lực không đủ, chỉ chốc lát sau liền rơi vào thế bất lợi.

Một tiếng "xoạt" vang lên, thế mà một hắc y nhân lại dùng đao chém qua váy của Nam Tầm.

Lại thêm một tiếng "xoạt", một tay áo cũng bị chém rách rơi xuống hết, lộ ra cánh tay trắng nõn của nàng.

Sau đó trước ngực cũng bị chém một đao, y sam nửa người trên bị chém rơi xuống đất, lộ ra mông lớn yếm đỏ bên trong.

"Nương nương! Dám xúc sinh các người!" Thúy Hoàn hoảng sợ, liều mạng phá vòng vây nhưng chỉ uống công.

Nàng tro mắt nhìn hai tên hắc y nhân kia biến đổi phương pháp vũ nhục nương nương nhà nàng, khóc mắt muốn nứt ra, hận không thể thiên đao vạn quả toái thì vạn đoạn*!

(*) Lóc từng miếng thịt, băm thấy thành vạn khúc

Nam Tầm đã đoán được ý đồ của đại boss bạo quân.

Đây là đặc biệt tìm người đến vũ nhục nàng sao?

Nam Tầm nhìn hai hắc y nhân trước mặt, bĩu môi: "Yến Mạch Hàn kêu các người tới? Rùa đen rút đầu! Có bản lĩnh thì giáp mặt nhìn ta bị vũ nhục."

Hắc y nhân nghe vậy, vẻ mặt biến đổi.

Nữ nhân này dám gọi thẳng tên húy của Hoàng thượng, còn nói loại lời nói này ra, quả thực không muốn sống nữa!

Điều Nam Tầm chờ chính là một giây hai người phân tâm, nàng bỗng phát ổng tay áo, tung ra một nắm thuốc mê.

Hai hắc y nhân trước mặt choáng váng đầu óc, cơ thể lắc lư, cứ vậy mà... Ngã xuống.

Cái yếm nửa người trên của Nam Tầm bị lộ ra, nàng cũng chẳng thêm che, trực tiếp nâng kiếm, tay nâng kiếm hạ xuống, đâm vào giữa hai chân một tên gần nhất.

"A --" Hắc y nhân còn chưa hoàn toàn ngất đi kêu một tiếng thảm thiết.

Ngay lúc Nam Tầm muốn đâm vào một hắc y nhân khác, hai hắc y nhân quần lấy Thúy Hoàn đã vội vàng bay tới, mỗi người khiêng một người rồi xoay người rời đi.

Nam Tầm hơi híp mắt, mắt thấy mấy người này sắp bay ra tường, nàng giờ báo kiếm trong tay lên, ném vút ra ngoài.

Một hắc y nhân khiêng đồng bọn theo bị đâm trúng bắp đùi, không khỏi kêu rên đau đớn, đập lên tường, rơi xuống bên ngoài viện.

Lúc Nam Tầm và Thúy Hoàn đuổi qua, chỉ còn một bãi máu ở chân tường, mấy hắc y nhân đã biến mất không thấy đâu.

Thúy Hoàn ôm Nam Tầm mà khóc lớn, khóc đến nấc nghẹn: "Nếu không phải hôm nay nương nương cư trí, nương nương sẽ bị hai tên súc sinh kia vũ nhục rồi!"

Đột nhiên nghĩ đến điều gì, Thúy Hoàn vội vàng lấy áo choàng trùm Nam Tầm lại, che chở nàng về phòng, đôi mắt sưng thành quả hạch đào.

Nam Tầm cảm thấy không việc gì, dù sao chỉ lộ một cánh tay và bả vai, yếm mặc trên người cũng không được xem là lộ. Có điều cô nhán mà, phòng chừng hơi báo thủ sẽ đi tìm cái chết, ngược lại Thúy Hoàn, vừa rồi quả liễu lĩnh, bị chém vài vết thương trên người.

Sau khi vào phòng, Nam Tầm lấy thuốc cầm máu, tự mình rắc thuốc cho Thúy Hoàn, làm tiểu nha đầu cảm động đến rơi tình rơi mù.

Lúc sau Yến Mạch Hàn không chờ được tin tức Tần Bộ Điều bị vũ nhục mà xấu hổ giận dữ muốn chết, ngược lại thấy mấy ảnh vệ đặc lực nhất của hần bay về với dáng vẻ thất tha thất thểu.

Nói chính xác là Ảnh Nhị và Ảnh Tam khiêng Ảnh Tứ và Ảnh Ngũ trốn về một cách chật vật, trên đùi Ảnh Tam còn cầm một thanh bảo kiếm, máu tươi đang chảy ào ạt theo mũi kiếm ra ngoài.

Hần nhận ra, là kiếm của tiện nhân kia.

Ảnh Tứ và Ảnh Ngũ đã hôn mê, mà hạ thân Ảnh Ngũ chảy máu không ngừng, vừa nhìn liền biết bị người khác cắt mất góc rể.

Yến Mạch Hàn hơi khiếp sợ.

Cảnh tượng này hoàn toàn khác với tưởng tượng của hần, rốt cuộc tiện nhân kia đã làm gì!

Ảnh Nhị báo cáo toàn bộ đầu đuôi sự việc cho người trước mặt, sau đó Ảnh Tam lại bổ sung thêm một câu to gan lớn mật của Nam Tầm.

Ảnh mất Yến Mạch Hàn bỗng tối sầm, đôi mắt cũng từ từ nhắm lại.

"Tiện nhân này đoán được là trảm phái các người đi vũ nhục nàng ta? Còn nói trảm là rùa đen rút đầu?"

Đột nhiên hần có phản hoài nghi rốt cuộc Tần Bộ Điều này có phải Tần Bộ Điều mà hần biết hay không.

Ảnh Nhị và Ảnh Tam quỳ trên mặt đất, đầu luôn cúi thấp xuống, hiếm khi bọn hần nhận nhiệm vụ mà thất bại, nhưng lần này lại thất thủ. Quả thực có liên quan đến yêu cầu chỉ làm nhục không làm hại tính mạng của Hoàng thượng, nhưng chiêu thức của nữ nhân này sắc bén, kiếm pháp cực kỳ lợi hại, so mỗi chiêu thức thì bọn hần không chiếm được thế thượng phong gì.

Đột nhiên Yến Mạch Hàn phất ống tay áo, nội lực thâm hậu cuốn theo sức gió mạnh mẽ, tát bốp lên mặt Ảnh Nhị và Ảnh Tam.

Hai người bị một cái tát làm cho ngã trên đất, miệng phun máu tươi, nhưng bọn hần không dám phản bác câu nào.

"Phé vật, ngay cả nữ nhân cũng không chinh đốn được!" Yến Mạch Hàn phẫn nộ quát.

Bỗng nghĩ đến gì đó, nam nhân không khỏi dùng ánh mắt tối tăm lạnh lẽo đánh giá ảnh vệ của mình, phỏng đoán: "Hay là nói, các người thấy tiện nhân kia mỹ mạo như hoa, nên có ý buông tha cho nàng ta?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 105: Về sau, trảm tự mình động thủ

Edit: Tiểu Meow/ Beta: PaduC

(Editor mới)

Ảnh Nhị và Ảnh Tam vừa nghe lời nói âm trầm này của Hoàng thượng, sợ tới mức vội vàng dập đầu.

Ảnh Tam nói: “Chủ tử, cho dù thuộc hạ gan lớn bằng trời, cũng không dám mơ ước người của chủ tử! Xin chủ tử minh xét!”

Ảnh Nhị hơi trấn định một chút, liền giải thích: “Chủ tử bớt giận! Vừa rồi là vì thấy Tần Mỹ nhân cắt mệnh căn của Ảnh Ngũ, Ảnh Tứ thiếu chút nữa bị hạ độc thủ, cho nên dưới tình thế cấp bách, trước tiên cứu ra hai người này. Chủ tử chờ một lát, hai người thuộc hạ lại đi một chuyến, nhất định khiến Tần Mỹ nhân phải khuất nhục!”

Ảnh Nhị nói xong, định lời kéo Ảnh Tam hành động. Không ngờ người trước mặt đột nhiên quát lạnh một tiếng: “Không cần! Không phải tiện nhân này nói trảm là rùa đen rứt cổ hay sao, về sau trảm sẽ... Tự, mình, động, thủ.”

Ảnh Nhị và Ảnh Tam hai mặt nhìn nhau, có chút không thể hiểu được "tự mình động thủ" trong miệng Hoàng thượng.

Vũ nhục Tần Mỹ nhân sao? Chỉ sợ trong hậu cung này, bị Hoàng thượng “vũ nhục” là chuyện người đàn bà nào cũng ước gì được như thế. Hoàng thượng tự mình đi vũ nhục, há chẳng phải là tiện nghi cho nữ nhân này?

Thật ra, bọn họ càng khó hiểu hơn là, Tần Mỹ nhân này rốt cuộc đã chọc giận Hoàng thượng thế nào, chẳng lẽ vì có quan hệ với Tần gia?

Không giống lắm.

Mấy ngày nay Hoàng thượng ăn không ngon ngủ không yên, cả ngày đều nhớ tới Tần Mỹ nhân. Đương nhiên, không phải kiểu “nhớ kia”, mà là nghĩ làm thế nào khiến Tần Mỹ nhân sống không bằng chết.

Ở sâu trong nội tâm Ảnh Nhị đã sinh lòng trắc ẩn, hôm nay giờ kiếm chạm tới ánh mắt trong suốt của nữ nhân, thái độ quá cảm, chỗ nào giống "đâm oa dâng phụ" trong miệng Hoàng thượng?

Chờ mấy ảnh vệ lui ra, Yến Mạch Hàn khoanh tay đi qua đi lại vài bước, sau đó đi đến cung Trì Mộ.

Lông bàn chân hần phảng phất có gió, có loại cảm giác vội vàng không nói nên lời.

Không thích hợp, Tần Bộ Điều như vậy thật không thích hợp. Kiếp trước tính cách nàng ta cũng có vài phần cương liệt, cương liệt đến sinh ra tính kiêu căng, mặc dù lớn lên kiêu điểm như đào lý cũng khiến người ta không có hảo cảm. Nhưng một đời này, nàng phảng phất thu liễm vài phần kiêu ngạo, chút cương liệt kia lại có vẻ phá lệ động lòng người.

Yến Mạch Hàn rất nhanh đã đi đến bên ngoài cửa cung Trì Mộ.

Bên ngoài cửa cung lạnh lẽo, treo một cái đèn lồng cũ nát xiêu xiêu vẹo vẹo. Tuy rằng trong bóng đêm thấy không rõ lắm, nhưng kẻ đã vụng trộm tới vô số lần như hần biết rõ, đèn lồng rách nát này được phui sạch tro bụi, cực kì sạch sẽ.

Vốn là sân viện cũ kĩ, nay đã được dọn dẹp thật ngăn nắp chỉnh tề. Có đại trong viện không thấy nữa, thay vào đó là rau xanh xanh mướt và các loại hoa cỏ tàn ra hương thơm, tranh nhau khoe sắc tươi tốt.

Ảnh mất Yến Mạch Hàn trong một chớp mắt hiện lên vẻ mờ mịt, nhưng rất nhanh, thay thế đó là một nỗi hận thấu xương đáng trào. Hần vĩnh viễn sẽ không quên đời trước, vào thời điểm hần bị buộc uống độc dược xuyên tràng trong lao, tiếng pháo chúc với tiếng trống bên ngoài vang dội đến cỡ nào.

Ha hã, thật là khắp chốn mừng vui, có ai còn nhớ rõ hần trong tử?

Hần hận Hiện vương Yến Mạch Ngọc, hận càng hận Tần Bộ Điều, là nàng ta và Yến Mạch Ngọc nội ứng ngoại hợp. Nếu không phải như vậy, hần cũng sẽ không bị thua thê thảm đến thế.

Thật là một đời cầu nam nữ. Nếu hần đã bỏ về từ địa ngục, một đời này hần tuyệt đối sẽ không cho bọn họ sống tốt!

Chợt nghĩ đến gì đó, khóe miệng hần hơi cong lên.

Yến Mạch Hàn không tiếp tục nhìn cung Trì Mộ nữa. Hần chuyển bước chân, trực tiếp đến cung Thần Hi của Lý Thục phi.

Bởi vì đến bất ngờ, nên Lý Thục phi cũng không biết Hoàng thượng giá lâm tới cung điện nàng ta.

Trong điện, nữ tử mặc váy lụa Yên La màu hồng nhạt đang ngồi nghỉ ngơi trên ghế, nha đầu bên cạnh thật cẩn thận mà quạt cho nàng.

“Nương nương, hình như hôm qua Hoàng thượng đi Vương Sung viện.” Một nha đầu thấp thân khác bung đến một ly trà, sau đó tức giận bất bình nói: “Vương Sung viện kia là thứ gì, thế nhưng cũng dám tranh sủng với nương nương.”

Mắt hạnh xinh đẹp của Lý Thục phi hơi hơi khép hờ, cười nhạt một tiếng: “Chẳng qua là con gái một quan ngũ phẩm nho nhỏ, cũng vọng tưởng tranh với bản cung? Hoàng thượng cũng chỉ mới mê nhất thời thôi. Ai cũng nói người

xinh đẹp nhất trong hậu cung này chính là Tần Bộ Diêu, nàng ta còn là con gái tướng môn. Nhưng vậy thì sao, vào cung mới ba tháng đã bị Hoàng thượng ghét bỏ, ha ha ha...”

Nha đầu bên cạnh cũng cười theo: “Cả cái hậu cung này, ai có thể so với nương nương. Bây giờ chính nhất phẩm tử đại cung phi, vị trí Hiền phi và Quý phi còn đang bỏ trống, mà Đức phi không đáng khiến chúng ta phải sợ hãi. Nương nương đã là một đại cung phi, chỉ cần Hoàng thượng vẫn ân sủng, nương nương có thể trường thịnh không suy.”

Lý Thục phi nổi hứng thú, cầm kéo cắt tia hoa mẫu đơn một phen. Nghe xong lời này của nha đầu, đột nhiên đường kéo cắt lia cành một đóa hoa đang nở rộ.

Trong nháy mắt ánh mắt nàng ta trở nên âm trầm: “Hoa đẹp rồi cũng tàn, tuổi trẻ qua mau, người thật sự cho rằng Hoàng thượng có thể sủng bốn cung cả đời? Hiện tại bốn cung tuổi trẻ mỵ mạo, nhưng sớm muộn gì sẽ có ngày tuổi già sắc suy. Lúc này bốn cung cần chính là một hài tử, một vị hoàng tử có thể ngồi lên ngôi vị Thái tử!”

Lời này nói xong, nha hoàn vội vàng nhìn quanh bốn phía, thấp giọng nói: “Nương nương, người nói cẩn thận, chú ý tai vách mạch rừng.”

Lý Thục phi không để bụng: “Cả cái cung Thần Hi này, nha hoàn, thái giám, tất cả đều là người của bốn cung, sợ cái gì? Nếu dám phản bội bốn cung, Minh Nguyệt bị đánh chết lần trước chính là kết cục của các người!”

Nha hoàn, thái giám liên can ở đây đều vội vàng quỳ xuống: “Nô tỳ/ nô tài thật không dám!”

Nhưng tâm tình Lý Thục phi vẫn không tốt, không chỉ không tốt, còn phi thường không xong.

Ở trong mắt mọi người, Hoàng thượng đều luôn sủng nàng thế này thế kia. Nhưng chỉ có chính nàng biết, Hoàng thượng chưa từng chân chính sủng hạnh nàng!

Nếu nàng nói với người khác, mấy đêm Hoàng thượng sủng hạnh kia, chỉ là đơn thuần cùng nàng đắp chăn nói chuyện phiếm, đoán rằng sẽ chẳng có một ai tin tưởng.

Nhưng mà Lý Thục phi rất rõ ràng, không thể vẫn luôn như vậy, nàng nhất định phải có một hoàng tử.

Yến Mạch Hàn đứng ở ngoài điện nghe góc tường thật lâu. Ánh mắt hần dần trầm xuống, đáy mắt nồng đậm sự chán ghét.

*Nghe góc tường: nghe trộm

Hần vừa mới trùng sinh, nhìn lại cả đời trước của mình, cũng chỉ phát hiện một nữ nhân không bỏ đá xuống giếng, đó chính là Lý Thục phi.

Tuy rằng sau đó khi hần trở nên nghèo túng, Lý Thục phi đã bị Tần Bộ Diêu giết chết, nhưng ở trong trí nhớ, lúc nữ nhân này còn sống đã lưu lại ấn tượng tốt trong lòng hần.

Cho nên ngay từ đầu hần sủng nàng, thậm chí không nỡ nhả tâm “sủng hạnh” nàng.

Nhưng đã trải qua lòng người âm lạnh, hần rất ngại xem mặt đoán ý. Thời gian dài, hần phát hiện ra Lý Thục phi sớm đã không còn là Lý Thục Phi đơn thuần trong trí nhớ. Vốn dĩ đời trước cảm thấy nàng đơn thuần, đại khái lúc ấy hần còn quá non nớt, không nhìn ra nữ nhân này đeo mặt nạ.

Có điều hần cho rằng, chẳng qua Lý Thục phi chỉ có chút chút thông minh, không ngờ được nàng ta là một nữ nhân có dã tâm đến vậy.

Vì sao không thể già bộ lâu hơn chút? Vì sao không thể giống Tần Bộ Diêu, chẳng sợ hần âm thầm quan sát mấy tháng, cũng không lộ ra chút dấu vết nào?

Tiện nhân kia che giấu tốt quá, tốt đến mức thiếu chút nữa hần cho rằng những sự việc đời trước chỉ là một con ác mộng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Bí mật động trời, không thể làm chuyện đó

Edit: Tiểu Meow/ Beta: PaduC

Yến Mạch Hàn thu liễm sự chán ghét trong mắt, tăng mạnh tiếng bước chân đi về phía cung Thần Hi.

Thái giám gác đêm ở cửa cung vừa thấy Hoàng thượng tới, vội vàng quỳ lạy trên mặt đất, giọng oang oang kêu lớn: “Hoàng thượng giả lâm ——”

Khi Yến Mạch Hàn bước vào cung Thần Hi, Lý Thục phi đã thay đổi thành tư thái nàng ta tự cho là mẹ người nhất tới đón tiếp.

“Thần thiếp kiến quá* Hoàng Thượng.”

*gặp qua

Lý Thục phi hơi hơi hành lễ, đầu cúi xuống lộ ra một đoạn cổ trắng nõn, y phục bằng vải sa mỏng nhẹ mon trốn phác họa ra thân hình đẹp đẽ quyến rũ.

Yến Mạch Hàn phát tay liền ngồi vào một bên: “Ái phi đứng dậy đi.”

Lý Thục phi hơi ngần ra. Bình thường vào lúc này, khẳng định Hoàng thượng sẽ tự mình đỡ nàng đứng dậy, hôm nay sao không có?

Hôm nay tâm trạng Hoàng thượng được không tốt lắm?

“Hoàng thượng, sao người không phái người báo trước một tiếng để thần thiếp chuẩn bị cho tốt. Nếu lỡ thần thiếp ngư tiền thất nghỉ* thì phải làm sao?” Lý Thục phi oán trách mà nhìn hần.

*Ngư tiền thất nghỉ: Thất lễ trước vua

Nếu như không nghe được lời nói vừa rồi của Lý Thục phi, Yến Mạch Hàn sẽ vui vẻ mà diễn cùng nàng ta. Nhưng hiện tại hần cũng lười phải ứng phó.

“Thế nào, ái phi không chào đón trăm?” Yến Mạch Hàn mất lạnh nhìn nàng ta.

Lý Thục phi vội vàng nói: “Sao lại thế được, Hoàng thượng tới cung Thần Hi, thần thiếp cao hứng còn không kịp nữa là.”

Nói xong, Lý Thục lại đáng trả rồi đắp vai cho hần.

Chỉ là đôi tay kia nhéo nhéo một chút liền sờ vào vạt áo nam nhân.

Đôi mắt Yến Mạch Hàn hơi hơi nheo lại, trong mắt chợt có hàn quang xẹt qua.

Yến Mạch Hàn cầm cổ tay nàng ta, nắm chặt đến nỗi Lý Thục phi nhũn mày.

“Hoàng thượng, người nắm đau thần thiếp.” Lý Thục phi oán trách nói.

Yến Mạch Hàn nghe được nhưng lực tay vẫn chưa giảm bớt. Trên bờ môi mỏng thoáng qua vẻ cười nhạo: “Ái phi, có phải nàng vẫn luôn muốn trăm thương nàng phải không?”

Lý Thục phi mặt đỏ hồng, vẻ mặt thẹn thùng mà gọi một tiếng: “Hoàng thượng ~”

“Trước kia sợ làm đau ái phi. Nếu ái phi thích, đêm nay trăm sẽ thành toàn cho nàng.” Nói xong lời này, tay áo Yến Mạch Hàn vung lên, đèn ở nội điện vụt tắt trong nháy mắt.

Ngay sau đó, Lý Thục phi bị ôm trong lồng ngực một nam nhân cường tráng.

Nam nhân không nói hai lời liền bắt đầu cơi xiêm y nàng ta, sau đó đè lên giường, sủng hạnh nàng.

Lý Thục phi bị đau kêu một tiếng. Qua một thời gian sau, tiếng kêu thảm thiết liền thay đổi ý vị.

Nửa canh giờ sau, Lý Thục phi hôn mê ngất đi, mà hắc y nhân đang dè trên người nàng ta vội đứng dậy, bay nhanh ra ngoài cửa sổ.

Hắc ảnh nửa quỳ trên mặt đất, chờ người trước mắt phản phó.

Mà người đứng trước hắc, không phải người khác, lại chính là người vốn nên ở trong điện diên loan đảo phượng cùng Lý Thục phi - Yến Mạch Hân.

“Ánh Đại, sự việc này chỉ có người biết, trầm biết, trời biết, đất biết. Nếu như có người thứ ba biết được, người hắc là biết thu đoạn của trầm.” Yến Mạch Hân mặt vô cảm nói.

Hắc y nhân vội vàng dập đầu nói: “Thuộc hạ không dám!”

Yến Mạch Hân cười lạnh nói tiếp: “Ta đoán người cũng không có cái gan này. Nếu người ngoan ngoãn nghe trầm an bài, việc tốt đẹp này người vẫn có thể tiếp tục làm. Nếu...”

Hắc y nhân cúi càng thấp xuống, trả lời: “Tinh mạng của thuộc hạ sớm đã thuộc về chủ tử. Cho dù Hoàng thượng sai thuộc hạ làm gì, thuộc hạ đều cam tâm tình nguyện đi làm, cho dù là lên núi đao xuống chảo dầu.”

Trên thực tế, so với việc được phân đi làm cái gọi là việc tốt đẹp này, hắc càng tình nguyện cùng Ánh Nhị và Ánh Tam đi làm việc mũi dao dính máu.

Từ khi nhận được việc bí mật này, hắc không có một ngày ngon giấc. Hiện tại nữ nhân hắc ngủ đều là của Hoàng thượng, đây chính là tội lớn đáng bị chém đầu. Càng đáng sợ hơn nữa, hắc đã biết một bí mật kinh thiên động địa của Hoàng thượng.

Đó chính là, Hoàng thượng... Không thể giao hợp!

Mỗi ngày Ánh Đại đều vượt qua trong tâm trạng kinh hãi, run sợ. Nghe nói khi Ánh Ngũ đi làm nhiệm vụ, mệnh căn* đã bị Tần Mỹ nhân cắt. Mà hiện tại, hắc tình nguyện người bị cắt mệnh căn là hắc.

*Mệnh căn: chân thứ ba của đàn ông.

“Ánh Đại, trầm lại cảnh cáo người, tuy rằng trầm cho phép người phát sinh quan hệ với nữ nhân trong hậu cung. Nhưng người phải rõ ràng, chung quy các nàng vẫn là nữ nhân của trầm, cho nên ——”

Yến Mạch Hân dừng một chút, giọng âm lãnh: “Người dừng bao giờ động lòng với bất kì ai. Nếu bị trầm phát hiện, trầm lập tức giết người.... Thôi, từ trước đến nay người làm việc hợp tâm ý trầm, trầm không thể vì một lần sai lầm liền lấy tính mạng người. Đến lúc đó, trực tiếp sẽ phế mệnh căn của người.”

Ánh Đại run lên một cái, cực kì muốn nói với Hoàng thượng: Những nữ nhân rắn rết đó trong hậu cung, thuộc hạ tiêu thụ không nổi. Không bằng hiện tại người thật sự phế mệnh căn của thuộc hạ luôn đi.

Nhưng hắc không có gan nói như vậy, cũng chỉ có thể không ngừng biểu đạt lòng trung thành.

Yến Mạch Hân sâu kín mà liếc mắt nhìn hắc một cái, rồi chấp tay sau lưng rời đi.

Nói đến thật buồn cười, đời này hắc không thể giao hợp, chính mình tự đội nón xanh cho mình nhưng hắc không hề cảm thấy ghen khuất. Chỉ cần có thể từng bước từng bước giết chết những kẻ đã từng bỏ đá xuống giếng, nhìn tình trạng thể thảm của bọn chúng trước khi chết, hắc lại cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Hôm nay, tâm trạng Yến Mạch Hân rất tốt. Sau khi hắc đi thăm không dưới hai mươi tẩm cung của các phi tần, rốt cuộc hắc đã có được đáp án mà mình hài lòng.

Nữ nhân hậu cung này có nhiều nhất là tâm địa gian xảo*, mà hiểu rõ nữ nhân nhất vẫn là nữ nhân. Cho nên hắc hỏi mấy nữ nhân đó cùng một vấn đề: Làm thế nào mới có thể khiến một nữ nhân sống không bằng chết.

*gian xảo: gian xảo, xảo hoạt

Lúc mới bắt đầu, những nữ nhân đó vì muốn cho hắc thấy tâm tư đơn thuần không rành thế sự của mình, nói thật khiêm tốn. Cái gì mà một ly rượu độc xuống bụng, cái gì mà ban ba trượng lụa trắng, cái gì mà lăng trì xử tử.

Sau đó có một phi tần ngoan độc nói hủy đi sự trong sạch, được Yến Mạch Hân thưởng rất nhiều đồ trang sức. Lúc này các phi tần mới bắt đầu sôi nổi hiển kế.

Có người nói, hủy dung, khiến à ta trở thành quái vật xấu xí.

Có người nói, cho tên ăn mỳ xấu nhất nước Đại Yến làm nhục à.

Có người nói, hạ độc được phát tác định kỳ, khiến à ta đau đớn muốn chết.

Còn có người nói, không gì thống khổ hơn là nữ nhân không được làm mẹ. Trực tiếp ban cho à một chén canh tuyệt tử, cả đời không thể làm mẹ được.

Biện pháp của các nữ nhân này cái sau càng độc hơn cái trước. Mà Yến Mạch Hân vừa lòng nhất lại là đáp án của Lý Thục phi.

Khi Lý Thục phi nói, giọng điệu rất ôn nhu: “Cách khiến một nữ nhân đau đớn nhất đến nỗi muốn chết là để nàng ta đào tìm đào phổi mà yêu một người nam nhân. Vào lúc nàng yêu đến nỗi nguyện ý chết vì nam nhân này, hãy dứt khoát mà vứt bỏ, tận tình mà chăm sóc, nhục nhã nàng ta.”

Vì muốn thưởng cho Lý Thục phi vì đã dâng lên một biện pháp tốt, đêm đó Yến Mạch Hân nghỉ ở trong cung nàng ta, để Ánh Đại hưng hăng mà yêu thương.

Nghe nữ nhân kia phóng đảng, rên rĩ ngọt ngào, trong mắt Yến Mạch Hân tất cả đều là chăm chọc cùng chán ghét. Nhưng mà rất nhanh, hai bên khóe miệng của hắc nhoen lên.

Đột nhiên tâm tình thật tốt.

Khó có được tâm tình tốt như vậy nên lúc lâm triều, Yến Mạch Hân không có làm khó dễ văn võ bá quan.

Văn võ bá quan cảm thấy hôm nay mặt trời có thể mọc ra từ đằng tây, bởi vì Hoàng thượng thế mà không kiểm chuyện.

Đúng là không thích hợp!

Mấy tháng gần đây, tiểu hoàng đế làm việc càng thêm tàn nhẫn bạo ngược. Mọi người đều nhìn ra được, Hoàng thượng đang lặng lẽ thay máu. Trên triều đình, vài lão quan viên bị hắc tìm đủ mọi loại nhược điểm thay thế, đổi thành người của chính mình. Đặc biệt là thể lục Tần gia, hắc đang nhổ từng chút, từng chút một.

Hoàng thượng đây là muốn Tần gia suy vong.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xìên: Vài Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 107: Thích khách, đứng vào lúc nguyệt hắc phong cao*

*"Nguyệt hắc phong cao" bắt nguồn từ "Nguyệt hắc sát nhân dạ, Phong cao phóng hỏa thiên", có nghĩa là Đêm trăng mờ giết người, ngày gió cao phóng hỏa. Khi nói tới Nguyệt hắc phong cao, có ý chỉ thời điểm thích hợp làm việc xấu.

Editor: PaduC

Kết thúc lâm triều, Tần lão tướng quân, cũng chính là Tần thái gia và con trai cùng lâm quan trong triều của mình Tần tướng quân cùng đi với nhau, thấp giọng nói chuyện.

"Cha, xem ra Hoàng đế quyết tâm phải đối phó Tần gia ta." Tần tướng quân trầm mặt nói.

Tần lão tướng quân vuốt vuốt chòm râu quai nón của mình, lớn tiếng hô: "Tức chết ông rồi, tiểu hoàng đế có phải đã quên, thiên hạ này do chính ông đây và Tiên hoàng cùng nhau đánh tới! Hắc mới đăng cơ được bao lâu đã nghĩ

qua cầu rút ván rồi hả?"

Tần tướng quân làm động khác phải im lặng với ông, thật bất đắc dĩ nói: "Cha, cha già của con ơi, ngài có thể nói bé lại chút được không. Nếu bị Hoàng thượng nghe thấy lại tránh không được tội danh phạm thượng."

Tần lão tướng quân tức giận nói: "Ông đây chính là giọng thô thể đấy. Năm đó cha mĩ chí cần dùng cổ họng này rống lên, đảm bảo dọa quân địch sợ đến tè ra quần."

Tần tướng quân đỡ trán: "Ngài cũng biết đó là chuyện bao nhiêu năm trước. Hiện tại thiên hạ thái bình, không có quân địch cho ngài rống."

Nói xong, Tần tướng quân nhỏ giọng: "Cha, cứ dễ như vậy không phải chuyện tốt. Hoàng thượng đối phó mấy tên đàn ông như chúng ta còn chưa tính, nhưng là Tần Bộ Điều con bé... Ai, là kẻ làm cha như con vô năng, chỉ có thể tro mắt nhìn khuê nữ bị khổ trong cung."

Nếu Hoàng thượng quang minh chính đại thả ra tin tức Tần Bộ Điều bị đẩy vào lãnh cung, bọn họ còn có thể đối mặt Hoàng thượng đòi một lời giải thích. Nhưng bây giờ Hoàng thượng phong tỏa tin tức, nếu bọn họ chủ động tìm tới cửa, chẳng phải đang nói cho Hoàng thượng là Tần gia bọn họ có cơ sở ngầm trong cung?

Tần tướng quân càng ngày càng hoài nghi, Hoàng thượng chính ý vào điểm này mới bắt nạt con gái của hắn không kiêng nể gì.

Chuyện này hai người cũng không dám đề phu nhân và lão phu nhân trong nhà biết, nếu không hai người họ chắc chắn bị chỉ vào mũi mắng cho uất ức.

Nữ nhân Tần gia bọn họ còn đứng mảnh hơn nam nhân.

Tần lão tướng quân nghe lời con trai, không khởi rồi vào trầm tư. Cháu gái cũng được ông nâng niu trong lòng bàn tay bị Hoàng thượng chà đạp như vậy, ông thật muốn dùng thương đâm chết Hoàng thượng, nhưng ông không thể. Bây giờ Tần gia có nhiều nhân khẩu từ trên xuống dưới, ông không thể để Hoàng đế nắm chặt nhược điểm chỉ vì xúc động nhất thời.

Cũng may tin tức ông nghe được nói, tuy cháu gái cũng bị đẩy vào lãnh cung nhưng cuộc sống rất thoải mái. Hơn nữa có nha đầu Thúy Hoàn ở bên cạnh, ông mới thoáng yên tâm chút.

Tần tướng quân bỗng nhiên nhỏ giọng: "Cha, tiền hoàng cũng không phải chỉ có một người con trai là Hoàng đế."

"Con trai, con đang nói..."

"Xuyết, cha, chuyện này để chúng ta về nhà lại bàn bạc cẩn thận."

"Nghe nói mấy ngày nay Hoàng thượng đi hậu cung rất nhiều lần?" Nam Tầm nằm nghiêng trên ghế, tay cầm thoi bàn, trong miệng nhỏ ngậm quả nho.

Thúy Hoàn đưa cái khay nhỏ tới miệng nàng, tiếp được hạt nho nàng phun ra, hừ hừ nói: "Đứng đấy nướng nướng. Nghe nói gần đây Hoàng thượng hùng phong đại chấn, mỗi đêm đều phải sùng hạnh phi tần."

Nam Tầm hứ một tiếng: "Hoàng thượng cũng không sợ thận hư."

Thúy Hoàn phụt cười: "Nướng nướng, lời này cũng chỉ có người dám nói."

Nói xong, Thúy Hoàn nhìn hạt nho trong khay, hỏi: "Nướng nướng, hạt nho này có thể mọc ra dây nho thật sao?"

"Có thể chứ, có điều phải chờ tới sang năm mới gieo được. Trước hết người rửa sạch hong khô cất cẩn thận, chờ đầu xuân sang năm ta lại trồng."

"Ai, vâng." Thúy Hoàn tuân lệnh, tung tăng mà đi rửa hạt nho.

Nam Tầm thành thoi dừng đưa bàn du dây, lật tờ trang cuối cùng của thoi bàn, đọc nhanh như gió đã xong, không khỏi thở dài: "Cái gì đây, sao toàn là chuyện về thư sinh và hồ ly tinh. Càng buồn cười là trong nhà thư sinh này có vợ có con, hẳn còn muốn đi với hồ ly tinh. Mà hồ ly tinh kia cực kì hào phóng tỏ vẻ không đề ý những thứ này, sau đó bọn họ liền lăn lộn với nhau rồi."

Thúy Hoàn ngồi một bên vừa phơi hạt nho, vừa nghe nướng nướng nhà nàng lái nhái, không khỏi nở nụ cười: "Nướng nướng, không phải trong sách nói rồi sao. Thư sinh kia có bộ dáng ngọc thụ lâm phong, lại tài hoa hơn người, khiến nữ nhân thích là bình thường. Huống hồ là con hồ ly tinh."

Nam Tầm gấp một cái: "Vấn đề không phải thư sinh, mà là hồ ly tinh kia. Trong sách dùng rất nhiều giấy mực miêu tả hồ ly tinh đẹp biết bao nhiêu, câu hồn biết bao nhiêu. Nếu ta mà là con hồ ly tinh này, chắc chắn sẽ tìm đối tượng tốt hơn. Không cần có bộ dạng đẹp mấy, không cần mấy tài hoa, những thứ này dù tốt đều không tác dụng. Quan trọng là hẳn tốt với ta, chiều chuộng một mình ta, chỉ có ta mà thôi."

Nói nói, tiếng của nữ tử càng ngày càng nhỏ, đôi mắt đẹp đề cũng dần nhắm lại.

Thúy Hoàn bước đến nhẹ nhàng, khẽ lấy ra thoi bàn nàng nằm trong tay, sau đó tìm chân móng đắp cho nàng.

Nam Tầm ngủ một giấc thẳng đến sắp tới, vừa tỉnh lại liền nghe được Tiểu Bát đang cần nhân: "Ngủ ngủ ngủ, người cứ ngủ như thế sẽ biến thành heo."

Nam Tầm không cho là nhọc, ngược lại thấy tự hào: "Cơ thể ta quá gầy nên phải ngủ nhiều dưỡng mỡ. Người có thể tìm thấy người ngủ được như ta không?"

Tiểu Bát:...

Nam Tầm ngủ đủ rồi muốn kiểm chuyện để làm, liền vén tay áo lên tự mình xuống bếp.

Mặc dù là lãnh cung nhưng bên trong cũng có bếp nhỏ. Nam Tầm hái chút hoa hộc, chuẩn bị làm bánh hoa hộc.

Mất Thúy Hoàn lấp lánh nhìn nàng: "Nướng nướng, sao nỏ tỷ không biết người có thể làm mấy thứ này nha?"

Nam Tầm mất một lát lâu ta chưa xột nói: "Ta cũng không biết, làm bữa thôi. Gần đây không có đồ ăn ngon, miệng thèm rồi."

Thúy Hoàn lập tức nhớ hai giọt nước mắt: "Đều tại nỏ tỷ vô dụng, ngay cả bánh ngọt cũng không biết làm. Ngày nào đó để nỏ tỷ đi Ngự Thiện Phòng lấy hai miếng bánh ngọt."

Nam Tầm "... Vì mạng nhỏ của ta mà nghĩ, vẫn tạm gác lại ý tưởng này đi, ngoan ~" Nói xong, xoa đầu của nàng.

Thúy Hoàn ồ lên, buông thò cho ý nghĩ này.

Hai chủ tớ ăn xong, Thúy Hoàn đi nấu nước nóng để chuẩn bị hầu hạ nướng nướng nhà nàng tắm rửa.

Nước tắm trong thùng gỗ rải đầy cánh hoa hộc, cả phòng tràn đầy hương thơm. Mà ngoài cửa sổ, đúng là lúc nguyệt hắc phong cao.

Nam Tầm kéo hai ba cái cời ra cung trang, ngồi xuống trong thùng nước tắm. Nước ầm ập chạm tới da thịt, làm nàng thoải mái than thở.

"Nướng nướng, nỏ tỷ đắm lmg cho người."

Thúy Hoàn lấy gáo nước và khăn tắm, đi đến sau lưng Nam Tầm tưới nước, lại xoa bóp nhẹ nhàng.

Bầu không khí đang tốt đẹp, nhưng ngay lúc này, tay Thúy Hoàn đang chà lưng bỗng ngừng lại. Nàng đứng bật dậy, quát lớn về phía cửa sổ: "Ai?"

Đôi mắt nửa khép hờ của Nam Tầm chợt mở to, đi ra thật nhanh khỏi thùng nước tắm, túm lấy áo choàng trên giá khoác lên người.

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, gần như trong nháy mắt Nam Tầm vừa bọc kín áo choàng, một người áo đen đột nhiên phá cửa sổ mà vào, một thanh trường kiếm đâm thẳng hướng Nam Tầm.

Về mặt Thúy Hoàn đại biến, lập tức nhào tới che trước người Nam Tầm. Nhưng không ngờ một kiếm của người kia chỉ là nguy trang, không đợi Thúy Hoàn nhào lên, hắn liền gác kiếm lên cổ Thúy Hoàn.

Từ lúc bắt đầu hắn đã nhắm vào Thúy Hoàn.

"Đúng là một nha đầu trung thành." Người vừa đến cười nhạo một tiếng.

Nam nhân này mặc trường bào đen bó eo, dáng người thon dài rắn rỏi, trên mặt che một chiếc mặt nạ bạc tinh xảo, đôi mắt hẹp dài sắc bén vui lấp sau mặt nạ. Mà dưới mặt nạ, sống mũi thẳng tắp lộ một nửa, đôi môi mỏng hơi mỉm lại. Bơi vừa nãy phát ra tiếng cười nhạo, khúc môi hơi cong lên, nhìn qua có chút lạnh, cũng có chút khiêu gợi tà mị.

Chương 108: Xem thường, dám lộ chân trước mặt đàn ông

Editor: PaduC

Nam Tầm cảnh giác theo dõi hần, lạnh lùng nói: "Thả Thủy Hoàn ra."

Nam nhân thờ dài một hơi: "Đừng nói chuyện, ta chỉ mượn chỗ người trốn một lát. Chỉ cần hai chủ tớ người ngoan ngoãn chút, đợi ta tai qua nạn khỏi sẽ trả nha đầu này."

Nam Tầm nghĩ được mùi máu tươi nồng nặc, nằng thẳm đánh giá đối phương, phát hiện giữa ngực hần nhiễm một vết máu lớn. Bởi vì hần mặc áo đen, nên vừa rồi chưa phát hiện, bây giờ máu còn đang chậm rãi lan ra ngoài.

Nhưng vào lúc này, ngoài cung Trì Mộ truyền đến tiếng của đại nội hộ vệ.

"Người, người, cả người nữa, mấy người các người chia nhau ra dẫn người về ba hướng khác tìm kiếm. Những người còn lại theo ta tìm xung quanh, chớ để tên tặc này chạy trốn!"

Nam Tầm nhìn lướt qua người trước mặt, chờ đại nội hộ vệ lục soát tới cửa, sau đó nằng dễ tìm cơ lura gạt cho qua.

Nhưng chờ mãi, tiếng động ngoài cung lại càng ngày càng nhỏ, những đại nội hộ vệ đi tìm thích khách kia cũng không định lục soát cung Trì Mộ của nàng.

Nam Tầm ngờ ngác, cứ đi vậy rồi sao? Không phải những đại nội hộ vệ này tới pha trò đấy chứ?

Trùng mắt nhìn nhau, người đàn ông kia bại trận trước. Hần thờ hồn hể, dường như sắp không chịu được nữa rồi.

Nam Tầm nhìn vết máu giữa cổ Thủy Hoàn, không khỏi nhủ mấy lời, ghét bỏ nói: "Người đi rồi, mau thả Thủy Hoàn nhà ta ra."

Người kia thờ hồn hể mới nói: "Người đi tìm cho ta chút thuốc cầm máu, ta sẽ thả nàng ta."

Nam Tầm xòe tay với hần.

"..." Người đàn ông mang mặt nạ hơi ngần ra.

"Cho ta chút bạc. Người không cho ta bạc, lẽ nào mong tưởng ta bỗng dưng đào cho người một lọ thuốc cầm máu?"

Nam nhân: "Hiện tại ta không mang bạc, sau này sẽ trả người."

Nam Tầm bọc áo choàng trực tiếp áp sát hần.

Nam nhân kèm hai bên Thủy Hoàn lui về sau: "Đừng tới đây, tới gần nữa ta giết nàng ta!"

Nam Tầm lờm một cái, chạy nhanh vài bước đến gần, trực tiếp vươn tay rút xuống cái trâm ngọc vấn tóc trên đầu hần.

"Cái trâm này ta nhận trước, xem ra rất đáng tiền." Nam Tầm nhìn chăm chăm cây trâm mà đánh giá.

Nam nhân...

Hần rốt cuộc vẫn không chống đỡ được, cơ thể không khỏi lao đảo một hồi. Thủy Hoàn nhân cơ hội đánh rơi kiếm trong tay hần, sau đó hung hăng đập hần một phát.

Nam nhân rên rỉ ngã trên đất.

Mất thấy Thủy Hoàn còn muốn tay nắm chân đá, Nam Tầm xoa trán: "Được rồi bảo bối, ăn người miệng mềm, bắt người ngắn tay*, một đập này của người cũng báo thù, đi lấy thuốc cầm máu cho hần đi."

*Ăn người miệng mềm, bắt người ngắn tay: ăn của người ta, nói năng cũng phải mềm mỏng hơn.

Nam nhân nghe được lời này liền tức giận: "Người có thuốc cầm máu còn đi vơ vét bạc của ta?"

Nam Tầm lờì biếng ngáp, rồi giải thích: "Thuốc cầm máu của ta đắt lắm, muốn chút bạc của người là phải. Hơn nữa người vừa mới dọa ta và Thủy Hoàn, nhờ đâu không cần thận dọa ra bệnh cũng cần bạc để khám?"

Mỗi mông của nam nhân nhếch lên nhưng không nói được gì, hiển nhiên đã bị choáng váng bởi trình độ vô liêm sỉ của Nam Tầm.

Thủy Hoàn hừ mũi tiếng, đi lấy cái rương nhỏ ở ngoài điện mang vào, lấy từ bên trong một bình sứ đưa cho Nam Tầm.

Nam Tầm mở bình thuốc, trước tiên đổ một chút lên vết máu giữa cổ Thủy Hoàn, còn dư lại mới như ban ăn mà ném cho nam nhân trên đất.

Nam nhân bị thương nặng đưa tay tiếp, nhìn nữ nhân này hơi giương cằm với hần, trong lòng bùng lên lửa giận.

Mạng của hần lại không sánh được một nha đầu dễ tiện, nữ nhân Tần Bộ Điều này!

"Được rồi, lẩn ra ngoài điện bôi thuốc đi. Bỏn cung muốn thay y phục đi ngủ rồi." Nam Tầm thò chân trần dưới áo choàng, đập hai cái trên đùi hần.

Nhìn bàn chân trắng trẻo non nớt, mỗi ngón đều mượt mà no đủ đang đập trên chân mình, nam nhân bỗng hơi ngờ ra.

"Một nữ nhân như người lại dám lộ chân với nam nhân?" Đấy mắt nam nhân thoáng qua vẻ khinh bỉ.

Lúc này Nam Tầm mới nhớ tới đây là cô đại báo thù, nữ nhân chưa lấy chồng là không thể tùy tiện lộ da thịt. Nếu như có tiếp xúc da thịt với nam nhân, vậy thì phải gả cho đối phương.

Nam Tầm nở nụ cười hi hi, bỗng dừng chân trần dầm dẫm lên mu bàn tay hần: "Này, nam nhân, bây giờ chúng ta đã có quan hệ xác thịt, có phải người sẽ đến cưới ta không?"

Nam nhân há miệng, lập tức thẹn quá hóa giận quát khê: "Người, người, đồ nữ nhân dám đáng!"

Nam Tầm bật cười ha ha, dường như cảm thấy đùa người này vui cực kỳ: "Được rồi được rồi, người rút nhanh ra ngoài điện bôi thuốc đi. Ta cũng không muốn ngày mai đi ra nhìn thấy một xác chết đâu."

Nam nhân lao vào ra nội điện, đi tới ngoại điện. Thủy Hoàn đóng then cửa bang một tiếng, sau đó quay qua hướng Nam Tầm làm động tác cắt cổ: "Nương nương, không bằng..."

Nam Tầm lắc đầu: "Quên đi, có giết cũng không biết nên quăng xác đi nơi nào, không chiếm được lời còn dễ rước lấy một thân tai ương. Cứ chờ hần bôi thuốc xong sẽ tự mình rút ngay."

Nhưng Thủy Hoàn vẫn hơi lo lắng: "Kẻ này vô công trên ta. Nếu chờ hần khỏi phục, ta không phải đối thủ của hần."

"Giết chúng ta cũng không có chỗ nào tốt, vì vậy hần sẽ không làm như thế." Nam Tầm nói xong lại ngáp: "Ta buồn ngủ, đi ngủ trước đây."

Thủy Hoàn liền vội nói: "Nô tỳ ra cửa gác đêm, thuận tiện nhìn chăm chăm người kia."

Nam Tầm thấy nàng phấn chấn quá độ, nên để tùy nàng đi.

Chờ mặc áo rồi nằm trên giường, Nam Tầm móm móm lỗ tai, hỏi Tiểu Bát: "Tiểu Bát, hình như người vừa nói với ta câu gì, người lặp lại lần nữa."

Tiểu Bát có chút hưng phấn nói: "Cái tên đeo mặt nạ đêm nay là đại boss! Là tên bạo quân kia! Thân ái quả nhiên người nói không sai, Hoàng thượng rốt cuộc không nhịn được tự thân xuất mã!"

Nam Tầm một mặt khó hiểu hỏi: "Đêm nay hấn làm cái gì vậy?"

Tiểu Bát cười hắc hắc: "Hoàng thượng dò hỏi cách làm một nữ nhân đau đến không muốn sống, đó chính là khiến nữ nhân này yêu hấn trước, sau đó hấn lại tàn nhẫn bỏ rơi nữ nhân này. Vì vậy hiện tại hấn tự thân xuất mã đến quyền rũ người, mua ha ha ha..."

Nam Tầm...

"Yến Mạch Hấn có đúng là đại boss, mà không phải nào tàn? Sao hấn nghĩ được cái cách ấu trĩ này vậy?"

Nam Tầm bỗng nghĩ đến cái gì, đôi mắt không khỏi cong lên, cười thành hai vầng trăng khuyết, trong hai vầng trăng còn có hai điểm sáng lấp lánh: "Nếu đại boss chủ động đưa tới cửa, còn tự đâm ngực mình một hổ máu, đến có tâm như vậy, ta liền phối hợp một hồi để không có phụ một phen tâm ý của đại boss."

Tiểu Bát à lên, không hiểu hỏi: "Rõ ràng vừa nãy người nghe được lời của ta, sao người còn đùa giỡn tên bạo quân này? Theo gia biết, bạo quân hấn có thù tất báo, lòng dạ nhỏ nhen cực kỳ, người cần thận hấn trả thù người."

Nam Tầm lập tức hỏi ngược một câu: "Chẳng lẽ bây giờ không phải hấn đang trả thù ta? Bạo quân này ở ngôi cao nhiều năm, nếu ta bỗng dưng tẩy trắng cho mình, chẳng lẽ hấn không cảm thấy kì lạ? Nếu trong mắt hấn ta đã là đám oa đàng phụ, vậy ta liền đâm đàng đến cùng. Đùa giỡn cái gì chứ, sau này ta định trực tiếp cưới hấn."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Hay lắm, ngồi chờ cưới hấn

Editor: PaduC

Tiểu Bát bị lời lẽ hào hùng chí khí của Nam Tầm dọa sợ choáng váng, qua hồi lâu mới thần thò tiếp một câu: "Hay, hay lắm, ngồi đợi người cưới lên hấn."

Nam Tầm bật cười phụt ra tiếng, sau đó cười ha ha: "Tiểu Bát, không phải người nói với ta bạo quân này không có khả năng giao hợp à. Ta cũng muốn cưới hấn lắm, nhưng hấn không cứng nói. A ha ha ha ha..."

Tiểu Bát lập tức ghen, trong lòng thầm mắng cha.

Bởi vì Nam Tầm vẫn luôn không tin nó nói, hoài nghi thủ cách của nó, nên có một lần nó giải thích với Nam Tầm một hồi về chân tướng hậu cung đều dính mưa móc. Lúc đó Nam Tầm cả kinh đến độ miệng có thể nhét nguyên một quả trứng gà, nhưng nằng tìn, còn khen một câu bạo quân có lòng bao dung thiên hạ*.

*Gốc: "Bạo quân đồ lý năng xanh thuyền" - chế từ câu "Tề tướng đồ lý năng xanh thuyền, đại đồ năng dung thiên hạ nan dung chi sự."- Nghĩa là bụng ông tề tướng chống được thuyền, cái bụng lớn có thể chứa được những điều thiên hạ không thể dung chứa, ý chỉ người có tâm lòng rộng lớn, biết khoan dung độ lượng.

Vậy cho nên, vừa nãy nó bị Nam Tầm chơi!

Tiểu Bát tức giận bưng bưng không muốn nói chuyện, Nam Tầm có đùa hai câu cũng không phản ứng. Thế là Nam Tầm liền tự ôm chần đi ngủ, ngủ còn rất ngon.

Sáng sớm hôm sau, người mang mặt nạ đường thượng ngoài điện đã không thấy. Thúy Hoàn rất vui vẻ, nói đối phương còn tự biết điều, cứ đi sớm như vậy.

Nhưng vào buổi tối ngày thứ ba, lúc Nam Tầm đang múa kiếm trong sân, một bóng đen bỗng vượt tường mà vào, trong tay cũng cầm một thanh trường kiếm, nhảy vào giao đấu với Nam Tầm.

Nam nhân có kiếm pháp rất tốt, thế nhưng có thể gặp chiêu nào phá giải chiêu đó của Nam Tầm, cuối cùng trực tiếp dùng một chiêu đánh bay kiếm của nàng. Khi Nam Tầm suyt chút nữa ngã chổng vó, cánh tay dài của hấn đuổi một cái, đột nhiên ôm Nam Tầm vào ngực.

Đại thụ bên cạnh rơi xuống vô số cánh hoa hộc trắng, mưa hoa dồn dập, hương thơm quấn quanh. Hai mắt đối diện, tầm mắt giao nhau. Nam nhân toàn thân áo đen, nữ tử một thân váy trắng, làn váy bị gió thổi cuốn bay lên, đan xen bập bồng cùng vật áo bào đen của nam nhân.

Cảnh tượng thật mỹ lệ đẹp đẽ, nhưng Nam Tầm biết người đàn ông trước mặt không phải một con chim tốt.

Thúy Hoàn vừa rót trà đi tới sợ ngây người, để bình trà xuống ầm một tiếng, hét lớn: "Đằng đồ tử*, mau thả nương nương nhà ta ra!" Sau đó liền vung quyền đánh tới.

*Đằng đồ tử = đồ sở khanh

Ở trước lúc Thúy Hoàn đánh tới, nam nhân đã buông lỏng tay, còn cực kì quân tử mà ôm quyền: "Tại hạ mạo phạm cô nương."

Nam Tầm nhặt kiếm rơi trên đất, không hồn không giận nhìn hấn: "Người cũng biết người mạo phạm ta? Nói ngoài miệng không thôi có ích lợi gì, có phải người nên bồi tội cho ta hay không?"

Nam nhân lẳng lẳng nhìn nàng, có hơi ngạc nhiên hỏi: "Nàng muốn ta bồi tội gì thế nào?"

Nam Tầm khẽ cười: "Nói giỡn thôi, người còn tưởng thật. Ta nói gan người cũng lớn thật đấy, hoàng cung này là nơi người muốn tới thì tới muốn đi là đi sao? Không sợ bị chó săn nào đó của Hoàng thượng phát hiện, rồi đâm cho người mấy cái lỗ trên người?"

Chó săn...

Ánh mắt nam nhân trầm xuống, xẹt qua vẻ lạnh lẽo.

"Hai ngày nay ta ăn không ngon ngủ không yên, vẫn luôn nhớ tới lời nàng nói." Nam nhân bỗng cúi thấp đầu, dáng dấp có vẻ khá gian nan.

Nam Tầm chớp chớp mắt, làm ra vẻ khó hiểu: "Lời ta nói? Ngoài việc kêu người lần, ta còn nói cái gì?"

Nam nhân vạ nghe lời này, bàn tay gấu sau lưng bỗng nắm chặt, như là đang cực lực nhẫn nại con tức giận nào đó, nhưng rất nhanh hấn buông nắm đấm.

"Rõ ràng nàng đã nói, chúng ta có tiếp xúc da thịt, còn bảo ta cưới nàng." Nam nhân hơi cúi thấp đầu, ngữ điệu nhanh chóng nói một câu như vậy.

Nam Tầm rất muốn vỗ tay khen ngợi kỹ thuật diễn của đối phương, khoe miệng cũng rất muốn cong lên cười to, nhưng nằng vẫn kiềm chế lại.

"Cho nên người tưởng thật, còn muốn cưới ta?" Nam Tầm cười tùm tùm nhìn hấn, trong lời nói lộ vẻ châm chọc: "Người mà mặt cũng không dám lộ, cũng dám khoác lác không biết ngượng nói muốn cưới ta?"

Nam nhân vội vàng nói: "Bây giờ ta còn không thể lộ mặt, nhưng nếu nàng chịu gả cho ta, ta liền lập tức cho nàng thấy bộ mặt thật của ta."

Nam Tầm liếc hấn, nói lạnh nhạt: "Vậy không phải người đã quên, ta là phi tần trong hậu cung, là nữ nhân của Hoàng thượng đấy chứ?"

"Vậy thì sao? Hoàng thượng có hậu cung ba ngàn giai lệ, mà ta muốn, duy chỉ một mình nàng mà thôi." Hai mắt nam nhân vẫn luôn nhìn nữ tử trước mặt không dời mắt.

Tròng mắt hấn rất đen rất sâu, nên lúc hấn có tỉnh tó ra giật dằng sẽ khiến người ta có loại ảo giác hấn rất thâm tình.

Nam Tầm chợt cười ra tiếng: "Ta nói nam nhân à, người là thật lòng? Người đối với ta nhất kiến chung tình, động lòng với ta? Cũng bởi vì lần trước ta chứa chấp người một buổi tối, vứt cho người một bình thuốc cảm máu, người liền động lòng với ta? Nếu như thế, lòng người động cũng quá dễ dàng. Ta cũng không dám tin tưởng một người đàn ông tùy tiện như vậy."

Nói xong, nằng ném thanh kiếm trong tay.

Bảo kiểm choang một tiếng đã rơi chính xác vào trong vỏ.

Nam Tầm phát tay cũng không quay đầu liền đi rồi: "Trở về đi thôi. Lần này nếu đội hộ vệ tuần tra phát hiện, ta sẽ không giúp ngươi nữa."

Rầm một tiếng, Nam Tầm đóng cửa, cũng ngăn cách nam nhân đeo mặt nạ đang nhìn thâm tình chăm chú ở ngoài.

Nam nhân đeo mặt nạ không giải thích gì nhiều, chỉ là buổi tối ngày hôm sau, hần lại đến lần nữa.

Nam nhân dáng người cao ngất đứng dưới tàng cây hòe, không nói gì mà lẳng lặng nhìn nữ tử múa kiếm.

Hoa hòe trắng như tuyết rơi nhẹ trên vai hần rồi lại từ từ trượt xuống, chỉ để lại vài cánh hoa không muốn rời đi. Cánh hoa rơi rì rào, trên vai hần để càng lâu càng nhiều, mãi đến tận khi cả người hần cũng lay dính một thân hương hoa say lòng người.

Nam Tầm đã múa xong một bộ kiếm pháp, nhúu mày nhìn hần: "Ngươi lại tới làm gì? Đến cùng là ngươi có bản lĩnh ngập trời có thể đi tới đi lui tự nhiên tại hoàng cung này, hay là ngươi không muốn mạng, vội vã tìm chết?"

Nam nhân mang mặt nạ hơi mỉm cười, hần trầm mặc chốc lát, thấp giọng nói: "Ta chỉ bỗng nhớ ra, ta đã quên nói cho nàng biết tên của ta."

Nam Tầm dùng ánh mắt nhìn bệnh tâm thần nhìn hần: "Ngươi không cần có ý đi một chuyến để nói cho ta ngươi tên gì, bởi vì ta không có hứng biết."

"Nhưng ta muốn nói cho nàng biết." Nam nhân nói: "Ta tên... Yến Hần."

Nam Tầm lườm hần: "Rồi, ta biết rồi, ngươi có thể rút."

Nam nhân mang mặt nạ bực tự xưng Yến Hần nghe được lời này không rút ngay, cứ như vậy dùng ánh mắt sâu kín nhìn Nam Tầm hồi lâu. Chờ bóng dáng Nam Tầm khuất sau cánh cửa, hần mới xoay người bay vào trong màn đêm.

Nam Tầm vừa đóng cửa lại, trộm nhìn ra từ khe cửa. Nàng cảm thấy kỹ thuật diễn của bạo quân thực quá đáng khen. Nàng đã không ở đó nữa, hần còn muốn đứng diễn một bộ lưu huyền thâm tình ngoài cửa.

"Nương nương, tại sao ngươi không trực tiếp đuổi hần đi, còn nói nhiều lời với hần như vậy?" Thúy Hoàn không hiểu hỏi.

Nam Tầm bưng cốc trà trên bàn uống một hớp, nói: "Ta cảm thấy tiểu tử này cũng rất hợp khẩu vị, vì vậy ta đang khảo nghiệm hần. Nếu như hần thật sự có thể cho ta một trái tim chân thành ---"

Hỏi ngừng lại, Nam Tầm hít một hơi nở nụ cười: "Ta không ngại cảm ứng bạo quân kia."

Thúy Hoàn nghe xong lời này, đôi mắt tròn lớn như chuông đồng, cầm há hốc sắp rớt.

"Nương nương, người, người, người muốn cảm, cảm ứng Hoàng thượng?" Thúy Hoàn lắp bắp nói không ra một câu hoàn chỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 110: Kỹ thuật diễn quá tốt, có thể đoạt Ảnh đế

Editor: PaduC

Nam Tầm nâng cằm Thúy Hoàn, cười từ từ nhìn nàng ấy: "Làm sao, cảm thấy nương nương nhà ngươi quá đảm đàng?"

Thúy Hoàn lắc đầu một trận, vội vàng nói: "Mặc kệ nương nương làm cái gì, ở trong lòng Thúy Hoàn, nương nương vẫn luôn là nương nương tốt nhất!"

Nam Tầm thấy tiểu nha đầu Thúy Hoàn là ngu trung. Nếu như nàng là đại gian phi, Thúy Hoàn chính là loại nha đầu ác độc chuyên giúp đỡ làm chuyện xấu, cuối cùng bị vứt trứng gà kia.

Có điều hiện tại Nam Tầm cũng cần một nha đầu trung thành như Thúy Hoàn, nếu không nàng cũng không dễ làm việc.

Ở lần thứ ba Yến Hần tới, ánh mắt Thúy Hoàn nhìn hần đã trở nên tế nhị, sau đó lui ra không dấu vết, để lại tiểu viện cho hai người.

Nam Tầm không để ý đến hần, mà Yến Hần cũng không quấy rầy.

Cứ như vậy qua hơn mười ngày, Nam Tầm thực sự không nhịn được nữa.

Lần này, nàng luyện xong một bộ kiếm pháp, bay thẳng đến chỗ nam nhân mang mặt nạ.

Nam nhân mang mặt nạ thấy nàng đi tới, hai mắt hơi sáng ngời nhìn thẳng vào nàng.

Nam Tầm nhúu mày, giọng điệu không kiên nhẫn: "Đến cùng ngươi muốn làm gì? Xong vào cung Trì Mộ của ta năm lần bảy lượt, ngươi cũng không sợ rước họa cho ta?"

Yến Hần vội nói: "Nàng đừng lo, ta đã sớm tìm hiểu rõ số lần và canh giờ hộ vệ đi tuần tra bên này. Ta tránh bọn hần, hưởng hồ cung Trì Mộ của nàng ở vị trí hẻo lánh, rất ít người đi tới nơi đây."

Nam Tầm nghe lời này, không khỏi cười lạnh: "Vậy nên ngươi đang giử cọt ta bấy giờ thân ở lãnh cung, kết cục thế thảm không người thăm hỏi đúng không?"

"Nàng biết rõ ý ta không phải như vậy!" Yến Hần hơi tức giận.

"Vậy ý ngươi là gì?" Nam Tầm không thay đổi sắc mặt nhìn hần: "Nếu như vì ân cứu mạng lần trước, ta không cần. Nếu không phải ngươi dùng tính mạng Thúy Hoàn để uy hiếp, ta sẽ không cứu ngươi. Lúc sau cứu ngươi cũng coi như ta đã lấy thù lao, giữa chúng ta thanh toán xong rồi. Nếu như vì câu kia của ta bảo ngươi phụ trách, vậy thì càng không cần để ý, bởi vì ta cũng chỉ đùa ngươi mà thôi."

"Đây chỉ là cái nhìn đơn phương của nàng. Nàng cho rằng đã thanh toán xong, nhưng ta cảm thấy không phải vậy." Nam nhân nói.

"Yến Hần!" Nam Tầm buồn bực kể kiếm lên cổ hần: "Ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi!"

Yến Hần không có bị dọa lại bởi kiếm Nam Tầm gác bên cổ hần. Hần hơi nắm chặt nắm đấm, hạ giọng nói: "Cái trăm ngọc kia là vật tổ truyền của Yến gia. Nếu nàng nhận, chính là ngầm thừa nhận làm đầu Yến gia ta rồi."

Nam Tầm tức giận đến độ lập tức móc cái trăm ngọc trong ngực, vứt trả lại cho hần.

Nhưng Yến Hần không vơ tay ra đón, cái trăm ngọc tình xáo cứ như vậy rơi trên mặt đất, gãy thành hai nửa.

"Nát." Yến Hần lạnh nhạt nói: "Nàng có biết cái trăm ngọc này giá trị bao nhiêu tiền?"

Nam Tầm bực bội không thôi: "Là do ngươi không tiếp được, liên quan gì đến ta?"

Yến Hần tiếp tục nhìn chăm chăm nàng, dùng hồi lâu mới nói: "Ta không cần nàng đền, ta chỉ hy vọng nàng không đuổi ta đi."

"Tùy ngươi!" Nam Tầm ném một câu như vậy liền chạy lấy người.

Chờ người đi xa, khoe miệng nam nhân hơi cong lên, có chút lạnh, có chút bạc bẽo, có chút châm biếm, chỉ không có thâm tình như hần vừa biểu hiện. Đôi mắt hẹp dài đen kịt lộ ra trên mặt nạ tình xáo màu bạc lóe lên tia sáng, có vẻ càng thêm âm trầm lạnh lẽo.

Nam nhân xoay người nhảy lên, bóng dáng cao to cứng cỏi rất nhanh đã biến mất ở cung Trì Mộ.

Từ ngày đó, vào mỗi buổi tối, nam nhân tự xưng Yến Hân đều sẽ đến thăm cung Tri Mộ của Nam Tầm.

Nam Tầm múa kiếm, hần liền đứng bình tĩnh ở một bên xem nàng, không nói một lời. Nam Tầm chơi đu dây, hần sẽ đi tới phía sau nàng, thỉnh thoảng khẽ đẩy một cái, không để nàng dùng sức mà có thể đu đến rất cao rất cao.

Ngày tháng như thế trôi qua ròng rã một tháng, ánh mắt nam nhân nhìn về phía nữ nhân càng ngày càng nóng rực, sâu trong đáy mắt giấu đi cảm tình sôi trào mãnh liệt.

Nam Tầm đang luyện kiếm pháp Tần gia như mọi lần, nhưng lúc này đây, nàng càng luyện càng sai chiêu thức. Một chiêu sai, chiêu nào chiêu nấy sai. Nàng bối rối nhìn chăm chú kiếm trong tay, thanh kiếm bị ném leng keng xuống đất.

"Điều Điều." Yến Hân có chút lo lắng nhìn nàng, muốn tới gần nàng.

"Người không nên tới!" Nam Tầm hét lớn với hần, ánh mắt thác loạn phức tạp.

Yến Hân thấy đáng đáp hững cuống rỡ ràng của nàng, đáy mắt thoáng qua tia sáng. Hần có chút bất đắc dĩ thở dài: "Điều Điều, nếu nàng thật không muốn nhìn thấy ta. Ta... Sau này ta sẽ không đến quấy rầy nàng nữa."

Nói xong câu đó, hần rời đi hồn bay phách lạc, bóng lưng xem ra thật cô đơn hiu quạnh.

Thúy Hoàn vẫn chứng kiến tiến trình tình cảm của hai người thấy hơi không đành lòng, tiến đến bên người Nam Tầm nhỏ giọng nói: "Nương nương, Yến công tử thật đáng thương nha. Người cứ đuổi hần đi vậy à?"

Nam Tầm giật giật khóe miệng. Tiểu nha đầu nàng nuôi lâu như vậy lại hướng về người ngoài.

Hư Không Thú khóc hu hu thành tiếng: "Hần liếc mắt đưa tình chăm chú nhìn người, tầm mắt nóng rực như lửa, hần không thể nuốt người vào bụng. Nhưng là... Nhưng mẹ nó vì cái lòng gì mà giá trị ác niệm không giảm đi sao!"

Nam Tầm nói hững hờ: "Trong dự đoán, bởi vì cho đến nay, tất cả những việc hần làm chỉ là giả vờ."

Hư Không Thú tiếp tục khóc chít chít: "Vậy thì kỹ thuật diễn của hần tốt quá, có thể đi đoạt Ảnh đế rồi."

Thực ra nó không hiểu ở chỗ, rõ ràng nó cảm nhận được tâm trạng đối phương đang chấn động, mà gọn sóng càng lúc càng lớn. Một lúc vui một lúc giận, không lý nào không giảm giá trị ác niệm nha.

Nam Tầm sờ đầu Thúy Hoàn, tiếp tục triển khai kỹ thuật diễn ngang tầm Ảnh hậu của mình, ánh mắt phức tạp nói: "Thúy Hoàn, người không hiểu, ta với hần là không thể."

Thúy Hoàn tức giận đến giậm chân: "Tại sao không thể? Lần trước nương nương nói với nô tỳ, nếu gặp được một nam nhân chân thành với người, người sẽ không sợ mà cấm sùng Hoàng thượng. Bây giờ một nam nhân tốt đẹp đặt ngay trước mắt, nương nương lại muốn phụ lòng hần!"

Nam Tầm...

"Ta thật từng nói như vậy. Nhưng mà Thúy Hoàn, người đã từng nghĩ hay chưa, nếu chuyện ta đi cùng hần bị Hoàng thượng phát hiện, chẳng phải vừa vặn để bạo quân này tìm được cơ đối phó Tần gia? Hơn nữa dựa trên tình tình có thù tất báo của bạo quân, hần sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Yến Hân cần bản không phải đối thủ của hần." Nam Tầm nói.

Thúy Hoàn nghe được lời này không khỏi khóc ra tiếng: "Hóa ra trong lòng nương nương dè dặt nhiều chuyện như vậy. Nương nương, nô tỳ lại không biết, hu hu..."

Mấy ngày liên tiếp Yến Hân đều không quay lại, Thúy Hoàn cảm nhận được tâm trạng nương nương nhà nàng xuống rất thấp.

Nương nương nhà nàng quả nhiên đã... Động lòng. Nhưng vì Tần gia, vì Yến công tử, một mình nàng yên lặng nuốt những điều này vào trong bụng.

"Nương nương, nô tỳ thấy hoa sen trắng trong hồ ngoài cung Tri Mộ đáng đáp không tẻ, nô tỳ đi hái một ít cho nương nương bày trên bệ cửa sổ có được không?"

Nam Tầm vốn đang chống cằm dờ ra, nghe vậy chỉ không hào hứng lắm ừ một tiếng.

Qua không bao lâu, Thúy Hoàn liền vọt vào với vẻ mặt hốt hoảng: "Nương nương, không ổn! Không ổn! Nô tỳ nghe nói, nghe nói tối hôm qua đội hộ vệ tuần tra bắt được một tên thích khách áo đen!"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vài Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 111: Trêu chọc, hai ta là cẩu nam cẩu nữ

Editor: PaduC

"Cái gì!" Nam Tầm đứng phát dậy, gấp gấp hỏi: "Có nghe được tên thích khách kia gọi là gì hay không? Có phải, có phải là Yến Hân?"

Thúy Hoàn khóc lóc lắc đầu: "Nô tỳ vờ năng, không có tra được. Nô tỳ chỉ biết thích khách kia bị chuyển tới Hình bộ rồi."

Nam Tầm vừa nghe đến hai chữ Hình bộ, cả người bỗng run lên: "Hình bộ? Cái chỗ ăn tươi nuốt sống đó, nếu đi vào còn có mệnh sao!"

"Thúy Hoàn, Thúy Hoàn, người đi tìm hiểu xem. Nhất định phải tra được tên của thích khách kia!" Nam Tầm nỗ lực duy trì vẻ mặt bình tĩnh, nhưng ánh mắt lấp lóe không yên đã để lộ cảm xúc lo lắng căng thẳng của nàng.

Thúy Hoàn gật đầu mãnh liệt, vô cùng lo lắng mà đi rồi.

Hư Không Thú vò tay bóp bắp: "Thần ái, kỹ thuật diễn của người thật đỉnh nha. Nếu ta mà không biết đức hạnh của người, chắc ta cũng bị người lừa rồi."

Nam Tầm vẫn duy trì trạng thái tâm không yên về tới nội điện, đóng cửa, sau đó mới gấp một cái: "Tiểu Bát này, giăng lưới lâu như vậy, cũng đến thời điểm thu lưới rồi!"

Tiểu Bát có chút ngỡ ngàng, liền vội hỏi: "Người giăng lưới gì? Giăng khi nào?"

Nam Tầm vui mừng mà nói: "Nếu như không phải ta ám chỉ Yến Mạch Hân, nói cho hần biết ta rất có thể đã động tâm với hần, làm thế nào có chuyện xảy ra ngày hôm nay? Ai nha, đã đến lúc phóng đăng chút, gần đây già vờ vắt và quá."

Tiểu Bát...

Nam Tầm "lo lắng sợ hãi" suốt cả buổi tối, Thúy Hoàn đi tìm hiểu tin tức vẫn chưa trở về. Nàng nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, trời càng ngày càng tối, ánh trắng sáng trong chiếu qua cửa sổ, hắt lên con người đen láy như phủ thêm lớp vải sa bạc mỏng, nhìn qua có chút ướt át, trông như khóc.

Nàng không biết đã nhìn ngoài cửa sổ đã bao lâu, một bóng đen đột nhiên bay vút qua tầm mắt nàng.

Về mặt Nam Tầm biến đổi, đẩy cửa ầm một tiếng chạy ra ngoài.

Nhưng trong sân không có bất kì ai, nàng không khỏi hoài nghi bóng đen vừa nãy là do nàng hoa mắt.

Ngay lúc Nam Tầm hồn bay phách lạc quay trở về, nàng vừa ngừng đầu liền thấy được nam nhân cách vài bước xa, bước chân nàng bỗng nhiên dừng lại.

Hần vẫn mặc một bộ trường bào đen bó eo, đáng người trác tuyệt, mặt nạ bạc lọc ánh sáng lạnh trong màn đêm, đôi môi mỏng khẽ mím lại.

"Điều Điều..." Nam nhân lẩm bẩm một tiếng, hai chữ ngắn ngủn được hần đọc ra vài phần mùi vị lưu luyến triền miên.

Nam Tầm nhẩn nhẩn nhẩn, cuối cùng cũng không nhận được, òa khóc nức nở, đột nhiên chạy vội về hướng hần, rồi lao đầu vào ngực hần.

Yến Hân vội vã ôm chặt nàng, càng ôm càng chặt.

Tiếng của hắn ở trong màn đêm nghe càng ngày càng trầm thấp khàn khàn: "Điều Điều, ta vốn không muốn trở lại quấy rối nàng, nhưng ta không nhịn được, vẫn muốn đến xem nàng."

Nam Tầm khóc lóc tức đầu: "Đừng nói nữa, đừng nói nữa. Yên Hân, ta thích chàng, có thể ta đã thực sự thích chàng!"

Cơ thể Yên Hân bỗng run lên, chợt nâng đầu nàng: "Điều Điều, nàng nói cái gì? Nàng... Ta.... Ta, ta vừa rồi không có nghe lầm, có phải nàng nói thích ta?"

Nhưng đối diện khuôn mặt nhỏ rơi lệ đầy mặt của Nam Tầm, vui sướng khôn kể trên mặt hắn thay bằng vẻ lo lắng. Hắn cẩn thận lau vệt nước mắt trên mặt nàng: "Điều Điều đừng khóc, nói cho ta biết xảy ra chuyện gì. Ai bắt nạt nàng, ta đi đánh hắn!"

Nam Tầm nín khóc mỉm cười, lúc này mới nói chuyện thích khách với hắn.

Yên Hân nghe không nhịn được cười, dùng tay nhéo mũi nàng: "Điều Điều, nàng cũng quá coi thường ta, ta vô dụng vậy sao? Không phải ta tự kiêu, nhưng từ lâu ta thuộc lòng tất cả bố cục phòng ngự của hoàng cung. Dù ta có nhắm mắt lại cũng có thể tránh được hộ vệ tuần tra."

Nam Tầm cười khẽ, dang tay ôm lấy hông hắn.

Nàng hơi ngửa đầu nhìn hắn. Bởi vì vừa mới khóc, cặp mắt kia trông rất sáng sủa, long lanh ngấn nước, tựa như hai hồ xuân thủy.

"Yên Hân, chàng sợ không?" Nàng bỗng hỏi.

Hai tay Yên Hân nâng khuôn mặt nhỏ của nàng, ngón tay cái vuốt ve khuôn mặt mềm mại, nhẹ giọng hỏi lại: "Sợ cái gì?"

Nam Tầm trừng mắt, một mặt vờ tội nói: "Chàng không sợ Hoàng thượng phát hiện đôi câu nam cầu nữ chúng ta làm loạn sau lưng hắn, sau đó bầm thây vạn đoạn đôi ta sao?"

Tay Yên Hân hơi ngừng, nơi sâu đáy mắt có cảm xúc nồng nặc gì đang lẫn lộn kịch liệt. Nhưng ở lúc tâm tình sắp dâng lên mà ra, hắn lại cực lực trấn áp xuống, ánh mắt xem có vẻ cực kì nhu hòa.

Hắn cười nhạt với Nam Tầm: "Điều Điều, nào có ai như nàng nói mình là câu nam nữ. Nếu Hoàng đế thực sự phát hiện, ta liền nghĩ cách mang nàng xuất cung. Điều Điều, tuy rằng ta không sánh được Hoàng thượng, không có quyền lợi vô thượng, nhưng Yên gia ta có của cải phong phú, chắc chắn sẽ cho nàng cuộc sống cơm ngon áo đẹp."

Nam Tầm bắt đầu cười ha ha, cảm khẽ nhếch nhìn hắn: "Ta xuất thân tướng môn, ông nội là Tầm lão tướng quân, phụ thân là tướng quân tiên phong, nào có cơm ngon áo đẹp gì chưa thấy. Còn nói tới quyền lợi, dù Hoàng đế có cho ta làm chủ hậu cung này, ta Tần Bộ Điều cũng không thèm khát. Hoàng hậu gì đó nghe thật uy phong, kỳ thực chính là giúp Hoàng đế quản một đám oanh oanh yến yến ở hậu cung của hắn. Những nữ nhân này nói chuyện miệng nam mô, bụng bỏ dao găm quanh co lòng vòng, ta phiền nhất những chuyện này. Tần gia ta đều là người thẳng thắn, từ trước đến giờ muốn làm thế nào thì làm thế đó, không học được bộ dáng kia."

Lúc nữ nhân nói lời này, tinh thần phấn chấn, đôi mắt sáng xinh đẹp mang theo ba phần kiêu ngạo, nhưng không hề khiến người ta cảm thấy ghét chút nào.

Đôi mắt Yên Hân hơi lóe, trong chớp mắt nhìn đến mê say.

Nam Tầm đột nhiên nâng cằm Yên Hân, cười tủm tỉm hỏi hắn: "Yên Hân Yên công tử, lên thuyền giặc của ta là không xuống được đâu, chàng đã nghĩ kĩ chưa?"

Yên Hân nắm chặt ngón tay nâng cằm hắn kia, cười mắng: "Hỗ nào."

"Điều Điều, ta sẽ không hối hận, ta chỉ chờ mong ngày sau nàng cũng đừng hối hận." Ánh mắt Yên Hân sáng quắc nhìn nàng, khoe miệng hơi nhếch lên, vậy mà trông ra có chút tà tử.

Thủy Hoàn khóc chít chít đi vào, thấy được cảnh nương nương nhà nàng và vị Yên công tử nàng cho rằng phải đang ở Hình bộ chịu hình phạt nghiêm khắc liếc mắt đưa tình, tuần nam mỹ nữ, đẹp đến nỗi gan nàng đau.

"Yên công tử, hóa ra người không có việc gì. Nương nương nhà ta vừa mới lo cho ngài lắm." Thủy Hoàn khịt khịt mũi nói.

Yên Hân thấy Thủy Hoàn đi vào, vừa định buông nữ nhân trong ngực, nhưng không ngờ nữ nhân này lập tức ôm chặt hắn, cười với hắn nói nhẹ nhàng: "Không sợ, Thủy Hoàn là người mình."

Yên Hân... Quả thật là dâm phụ.

Cái tay chuẩn bị rút về kia lại ôm lấy eo mảnh khảnh của Nam Tầm

"Điều Điều, hóa ra nàng lo lắng cho ta đến vậy." Yên Hân như cười như không nhìn nữ nhân nhỏ trong ngực mình.

Nam Tầm hoàn toàn không thấy xấu hổ, ngược lại cười hỏi: "Làm sao, có phải rất cảm động không?"

Yên Hân có chút không biết nói tiếp thế nào, dừng một lúc mới nói: "Điều Điều, ta rất vui nàng cũng thích ta, nếu không ta thật không biết phải làm gì với nàng bây giờ."

Nam Tầm nghe lời này, ý cười nhẹ nhàng muốn nói tiếp, nhưng không ngờ Tiểu Bát đột nhiên sát phong cảnh phun một câu: "Chính là câu này, chính là câu này! Cái câu bá đạo tổng giám đốc thích nói nhất trong ngôn tình, ta không biết phải làm gì với người bây giờ! Ông hắc hắc, đại boss không hổ đại boss, lời âu yếm này cũng có thể nghĩ ra được!"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xảy: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 112: Véo eo nhỏ, Điều Điều nàng gây thật

Editor: PaduC

Một câu của Tiểu Bát khiến vẻ mặt Nam Tầm thiếu chút tan vỡ.

Yên Hân nói tiếp lời âu yếm, hắn hơi nhéo vòng eo Nam Tầm: "Điều Điều, nàng có hơi gầy, sau này ăn nhiều chút."

Nam Tầm lập tức đáp lại: "Không gầy nha. Ta là loại nữ nhân mặc quần áo nhìn gầy, còi ra có thịt. Hôm nào chàng nhìn tận mắt thì sẽ biết."

Câu này thật đúng làm hắn ghen hòng không nói nên lời.

Hắn thực sự không nghĩ tới nữ nhân trong ngực còn có thể nói được loại lời phóng dăng này!

Quả nhiên, trong xương nàng chính là dâm oa dâm phụ, nàng đây có phải đang tự mời hắn lên giường?

Nam Tầm nhìn bộ dạng ngây người của nam nhân, bỗng bật cười ha ha. Tiếng cười rõ rất bữa bãi, vang bên tai nam nhân làm hắn có ảo giác tâm trạng mình cũng bị lây nhiễm.

"Điều Điều, đừng nói như vậy. Ta sẽ coi là thật thật đấy." Yên Hân nhìn nàng nói, vẻ mặt nghiêm túc.

Nam Tầm đuổi hai ngón tay bỏ bỏ trước ngực hắn, tiếp đó bỏ đến hậu kết của hắn, nhẹ nhàng xoa vòng hai lần, ghé sát bên tai hắn nói nhỏ: "Hắn ca ca, chàng có thể coi là thật."

Nữ tử với hơi thở mang hương thơm thoang thoảng khẽ hà hơi bên tai hắn, có chút nóng ướt, có chút... Ngứa. Yên Hân đột nhiên thờ hồn hên, bỗng đẩy nữ nhân trong ngực ra.

Động tác kia có phần thô lỗ.

Nam Tầm ngo ngác nhìn hắn, dường như bị dọa giật mình.

Yên Hân đẩy xong cũng hối hận rồi. Hắn ra sức hít một hơi, lập tức giả bộ tức giận nói: "Điều Điều, có những lời đùa không nói ra được. Vừa rồi nàng quá mức, nhờ đâu ta, nhờ đâu ta không cần thận xúc phạm tới nàng thì phải làm sao bây giờ?"

Ngoài mặt Nam Tầm tỏ vẻ ngỡ ngàng, nội tâm lại đập bàn cười lớn với Tiểu Bát: "Ha ha ha... Tiểu Bát người mau nghe xem đại boss vừa nói cái gì. Hắn một tên đàn ông không còn khả năng giao hợp lại còn nói sợ xúc phạm ta, ha ha ha..."

Tiểu Bát cũng đang cười, nhưng vẫn rất tốt bụng nhắc nhở một câu: "Thân ái, người đừng làm quá mức nha, chẳng may hắn thẹn quá hóa giận thì phải làm sao?"

"Ai nha không đâu, hắn còn chờ quyền rũ ta thành công rồi quăng mà. Sao chút tức giận còn con con này mà cũng không nhịn được."

"Điều Điều, xin lỗi, vừa nãy ta có làm đau nàng không?" Yến Hân ào nảo tiến lên một bước, muốn kéo nữ tử vào lòng ngực một lần nữa.

Nam Tầm lui về sau, cảm thấy tài thần nhìn hắn: "Có phải chàng hỏi hận rồi? Yến Hân, ta cho chàng biết, Tàn Bộ Điều ta chính là nữ nhân như vậy. Muốn nói cái gì nói cái đó, muốn làm cái gì làm cái gì. Chàng cảm thấy ta phóng đảng hay không biết điều rồi hả? Nếu như ngày cả điều này cũng không chịu được, chàng còn muốn nói chuyện tương lai với ta?"

Yến Hân há miệng: "Ta, ta không có ý này. Điều Điều ta không ghét bỏ nàng. Nàng biết rõ ý ta không phải như vậy."

Nam Tầm bỗng xoay người, đưa lưng về phía hắn: "Yến Hân, ta cho chàng một cơ hội cuối cùng. Chàng đi đi, sau này đừng tới nữa."

Yến Hân vừa nghe lời này, ánh mắt trầm xuống. Hắn tiến lên ôm nàng từ phía sau, khẽ hôn vành tai nàng, mềm mòng dụ dỗ: "Xin lỗi Điều Điều. Vừa nãy ta không nên phát giận với nàng. Ta chỉ sợ chính mình không nhịn được lại vượt qua giới hạn. Người con gái trong lòng ở trước mặt, nam nhân thường không thể chịu nổi khiêu khích."

Qua hồi lâu Nam Tầm mới nói: "Ta có thể coi như lời khích lệ ta?"

Yến Hân: "... Có thể."

Hai người lại ôm ấp dính dính hồi lâu.

Chờ Yến Hân đi rồi, Thúy Hoàn vừa từ động biến mất lúc này nhảy ra từ góc nào đó, cười đến cực kì nhộn nhạo: "Nương nương, nô tỳ bỗng cảm thấy Yến công tử tốt thật nha. Nương nương người vừa nãy nộ nộ cười nhiều lắm."

Sau khi kẻ được phát thẻ người tốt Yến Hân bay khỏi cung Tri Mộ, hắn chậm rãi đi dạo một mình trong màn đêm

Đi mãi, hắn đột nhiên tháo mặt nạ bạc che mặt xuống, gương mặt lộ ra đó thành linh chính là bạo quân Yến Mạch Hân.

Bàn tay nắm mặt nạ bỗng siết chặt, con ngươi đen kịt sâu thẳm kúc lên tia sáng lạnh.

Bỗng dưng, đôi môi mím thành đường thẳng hơi nhếch một bên, nhìn như có chút trào phúng, có chút như căm ghét, nhưng sâu trong đáy mắt là cảm xúc mờ mịt chính hắn cũng không rõ.

"Tàn Bộ Điều... Tàn Bộ Điều a..." Nam nhân khẽ lẩm bẩm vài tiếng, bóng người thon dài cao ngất từ từ đi xa, mãi đến khi hòa vào cùng bóng đêm

Từ khi hai người biểu lộ cỏi lòng, mỗi ngày Yến Hân đều tới cung Tri Mộ. Vừa bắt đầu chỉ dám lên sờ soạng lên vào vào buổi tối, lúc sau là gan càng ngày càng lớn, ban ngày cũng dám lác lư ở cung Tri Mộ.

Nam Tầm dựa vào ngực hắn, có chút lo lắng hỏi: "Hân ca ca, chàng loạn lác ở hoàng cung vào ban ngày như vậy, thật sự không sao cả à?"

Bàn tay Yến Hân đặt trên đầu nhỏ của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen thui mềm mại như thác nước, nghe vậy chỉ cười nhợt: "Đám họ vệ trong hoàng cung đều là phế vật. Ta có khinh công lợi hại, muốn tránh bọn chúng dễ như trở bàn tay."

Nói xong, hắn đổi ngữ điệu, nở nụ cười trầm thấp, nội liễm mà gọi cảm: "Điều Điều, nếu nàng thật lo lắng mỗi ngày ta chạy tới chạy lui xảy ra nguy hiểm, không bằng... Đêm nay để ta ngủ lại?"

Nữ nhân bình thường nhất định sẽ cảm thấy thẹn thùng hay thẹn quá hóa giận, nhưng Nam Tầm lại a dua theo hắn, cười híp mắt nói: "Được, nếu chàng dám ở lại, ta liền ăn chàng, vừa lúc chứng thực danh hiệu gian phu dâm phụ này."

Những ngày qua Yến Hân đã quen Nam Tầm "thẳng thắn", vì vậy nghe xong cũng có thể mặt không đỏ tím không đập mạnh, trái lại sặc trở về: "Điều Điều, nếu nàng là dâm phụ, vậy ta đồng ý trở thành gian phu của nàng"

Nam Tầm sững sờ, thậm chí đại boss giống như lại lên cấp a.

Nàng bỗng nở nụ cười, đưa tay nâng cằm Yến Hân: "Ta nói này Hân ca ca, chàng thật cho rằng ta có tà tâm không có can đảm làm tặc? Cẩn thận ta thực sự há một ngụm ăn luôn chàng nha~"

"Được, vậy nàng ăn đi." Khóe miệng Yến Hân hơi cong lên.

Nam Tầm cười tủm tỉm nhìn hắn chốc lát, bỗng bất ngờ tiến đến, cái miệng nhỏ vẽ lên chụt trên môi mòng của đối phương vài cái.

Hai mắt Yến Hân đột ngột mờ to, lập tức lui về sau hai bước, lại đứng không vững ngã ngồi ra đất.

"Ha ha ha..." Nam Tầm chỉ vào bộ dạng tưng quẫn của hắn, lăm càn cười to, cười đến vui vẻ cực kỳ.

Đáy mắt Yến Hân hiện lên vẻ tức giận.

Thúy Hoàn cũng cười khanh khách ra tiếng, vội vả lấy cho đối phương một cái ghế nhỏ: "Yến công tử đừng tức giận, nương nương nhà ta chỉ quá ham chơi, nàng không cố ý đùa cợt người."

Lời này có vẻ gấu đầu hờ đuôi, Yến Hân càng cảm thấy vừa nãy nữ nhân này cố ý trêu cợt hắn.

Nam Tầm đỡ Yến Hân lên, đến gần mặt hắn thổi khí. Đoàn khí nóng như mang theo hương thơm say lòng người, khiến nam nhân hơi nheo mắt lại.

"Hân ca ca, đùa chàng dễ quá. Chàng ngâm thơ như thế, ngày sau làm sao ta nở lòng ăn chàng?" Nam Tầm cười trêu.

Yến Hân tức giận, đứng là cực kì buồn bực. Nữ nhân này khiêu khích hắn năm lần bảy lượt, khiêu khích xong còn làm về mặt vô tội một bộ "Ta chỉ đùa giỡn người, sao người coi là thật".

Hắn thật muốn xé nát lớp mặt nạ trên mặt nàng!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Buồn bực, nàng vẫn luôn giả vờ!

Editor: PaduC

(Nếu sau này chương nào không có tên editor thì là mình đây ạ)

Rõ ràng trong xương cốt nàng là kẻ dâm đảng, dựa vào cái gì muốn giả bộ thành đáng về này? Thật giống như tất cả dâm đảng và phóng đảng chỉ là lớp vỏ ngoài, xé ra lớp vỏ này, mới có thể nhìn thấy nàng chân thật nhất bên trong.

Rõ ràng không phải như vậy, rõ ràng không phải, nàng trời sinh chính là nữ nhân dâm đảng!

Đúng, chính là như vậy không sai.

"Hân ca ca, chàng đang nghĩ gì thế? Đôi mắt nhỏ này thật dọa người nha." Nam Tầm tiến đến trước mặt nạ của hắn, chớp chớp mắt nhìn đôi mắt lộ ra kia. Nó tối tăm u ám, đuôi mắt hơi thất cổ, nhìn câu người đến quái lạ.

Yến Hân phác gục nữ nhân trước mặt xuống đất, cười đến tà tử với nàng: "Vừa nãy ta đang suy nghĩ nên ăn nàng thế nào, nên hấp hay luộc, hay là kho?"

Nam Tầm không thẹn không xấu hổ, cứ nằm trên đất như vậy, còn vươn tay khoác cổ hắn: "Hân ca ca, ta thích kho. Khẩu vị nặng chút, hấp hay luộc gì đấy thanh đạm quá rồi."

Yến Hôn cũng đỡ một hồi mới bế nàng lên từ trên đất.

Nam Tầm thuận thế ghé sát người hân, chớp mũi dán chớp mũi hân, cười tùm tùm nói: "Hân ca ca, ta mệt quá, chàng ôm ta về đi."

Cầu ôm cũng có thể nói đúng tình hợp lý như vậy, sợ chỉ có da mặt dày như Nam Tầm làm được.

Yến Hân ôm ngang nàng, nhẹ nhàng đặt nàng lên bàn đầu dây nàng thích nhất kia. Hân đang muốn đứng dậy, lại bị Nam Tầm lôi trở lại, lập tức áp trên người nàng.

"Điều Điều, nàng còn như vậy, ta thực sự muốn --" Giọng Yến Hân nghẹn lại mà khắc chế, cũng không biết hân nghẹn lại là dục hóa hay lừa gạt.

Nam Tầm lôi kéo cổ áo hân, kéo hân càng gần thêm, đôi mắt đen lầy sáng sủa ngấn nước phản chiếu ra khuôn mặt nam nhân.

Yến Hân thậm chí có thể thấy được mắt mình trong con ngươi sáng sủa đó.

"Này, Hân ca ca, đêm nay chàng ở lại đây đi." Nữ nhân dưới thân cười nói.

Vẫn là giọng điệu trêu đùa, nhưng Yến Hân thấy được từ đáy mắt kia sự quyết tuyệt muốn đập nôi chìm thuyền.

Nàng nghiêm túc.

Vào lúc này, Yến Hân, hay phải nói Yến Mạch Hân có một loại cảm xúc chột dạ mọc lên từ đáy lòng mà chính hân cũng không nhận ra. Chỉ là chút chột dạ kia rất nhanh bị thay thế bởi những cảm xúc mãnh liệt dày đặc hơn, đó chính là sự thù hận của hân với Tận Bộ Điều.

Yến Hân làm bộ không hiểu ý tứ trong mắt nàng, đưa tay xoa đầu nàng: "Điều Điều, đừng nao loạn. Sao ta bỏ được mà làm thế chứ, vừa rồi chỉ giận với nàng thôi. Nhưng nàng hãy tin ta, ngày đó sẽ tới rất nhanh. Ta sẽ nỗ lực làm Tận lão gia cho phép, sau đó tự mình tới cửa cầu hôn, cầu xin lão nhân gia gả cháu gái bảo bối của ông ấy cho ta."

Nam Tầm nghe được lời này có chút cảm động, nhưng cảm động xong lại lạc lỏng. Nàng không nhận được tự giễu: "Hân ca ca, thật sẽ có một ngày như thế sao? Có phải chàng đã quên thân phận Tận phi của ta? Mặc dù bị đẩy vào lãnh cung, nhưng ta có chết cũng là nữ nhân của Hoàng thượng, vì lẽ đó làm sao ta gả được cho chàng?"

Yến Hân mỉm cười không nói gì, đáng vẻ như đang suy nghĩ đối sách.

Mà lúc này, Nam Tầm bỗng vỗ tay một cái, đôi mắt toa sáng lấp lánh: "Hân ca ca, ta chợt nghĩ ra rồi!"

Yến Hân nhìn nàng không nói, chờ câu sau của nàng.

Nam Tầm mặt mày hớn hơ: "Nếu như ta muốn bắt đầu lại từ đầu thì có hai biện pháp. Một là ta chết, hai là bạo quân này chết."

Yến Hân nghe nửa câu sau, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

Hân cực lực ảm nhẫn, mới nhịn xuống không bóp - chết nữ nhân trước mắt ngay tại chỗ.

Nàng lại muốn hân chết, nàng muốn hân chết!

Ngay lúc kia gần lần kịch liệt trong lòng hân, lại nghe được nữ nhân kia nói: "Hân ca ca, chừng nào chàng cho ta bình thuốc độc đi, cái loại có thể giã chết ấy. Sau đó chờ ta bị ném ra bãi tha ma, chàng lại cứu ta ra, như vậy chúng ta có thể song túc song phi rồi*."

*Song túc song phi chỉ cặp nam nữ yêu đương thắm thiết không phân ly.

Lúc nữ nhân nói lời này, mặt mày như bay lượn, đôi mắt vốn sáng ngời càng óng ánh chói mắt, lóe tia sáng như những vì sao.

"Loại thuốc giã chết này chỉ có trong thoại bản, nơi nào có loại thuốc này chứ. Điều Điều, nàng có nghĩ chọn cách thứ hai hay không?" Yến Hân nhìn nàng nói, đôi mắt hẹp dài sâu thẳm nhìn chăm chăm Nam Tầm, tựa như muốn thu lại hết thấy phản ứng nhỏ bé của nàng.

Nam Tầm ngoảnh, nói lảm bảm: "Cách thứ hai? Chàng đang nói cách giết chết bạo quân?"

Yến Hân nghe thấy hai chữ "giết chết", ánh mắt trầm xuống.

"Hân ca ca, nếu có thể giết chết đương nhiên tốt nhất, thế nhưng muốn đánh chết bạo quân không quá dễ nha. Bạo quân có tính cảnh giác mạnh phi thường, ra tay không dễ."

"Điều Điều, nàng có vẻ rất hận tên bạo quân này?" Yến Hân nói, giọng hơi nhỏ lại.

Ánh mắt Nam Tầm trầm xuống, nói lạnh lùng: "Lúc trước hân dùng một đạo thánh chỉ nghiền ta tiến cung, ta còn chưa hề hận hân, nhiều lắm có chút oán giận. Hân còn vì Lý Thục phi đánh bay ta, làm cho ta gãy mất hai cái xương sườn, sau đó còn đẩy ta vào lãnh cung, ta cũng không hận hân, nhiều lắm cảm thấy người đàn ông này không biết xấu hổ, vì đối phó Tận gia mà bắt ta khai đao. Nhưng mà --"

Mặt Nam Tầm không đổi nói: "Hân muốn ta chết thì có thể trực tiếp ban chết cho ta, tại sao phải thả rắn độc đến cắn ta? Tại sao muốn mấy nam nhân đến làm nhục ta? Nếu không phải tự ta có chút bản lĩnh, nói không chắc đã bị mấy tiện nam kia làm bẩn. Bạo quân muốn ta không chết từ tế được, nhưng ngoài việc ta không thích hân, có từng trêu chọc hân chỗ nào? Tại sao hân phải đối ta như vậy?"

Yến Hân nhìn thấy hết thù hận trong đáy mắt nàng, cảm giác đôi mắt mình nhói nhói.

"Vì vậy, một nam nhân thô bạo tàn nhẫn, thù đoạn bỉ ổi như vậy, đương nhiên ta hận."

Vừa mắng xong đại boss bạo quân, Nam Tầm liền nói với Tiểu Bát: "Tiểu Bát Tiểu Bát, mắng đại boss ngay trước mặt hân sáng khoái thật đó, cảm giác quá tuyệt vời!"

Tiểu Bát: "Người, người cẩn thận sau này..." Câu kể tiếp chưa nói xong.

Nam Tầm lại ại nha một tiếng: "Bây giờ ta không biết gì nha, hiện tại nói những lời này đều là biểu hiện tính cách ta ngay thẳng. Tỳ chính là đi con đường thẳng thắn không làm bộ yêu diễm đồ đệ tiện."

Tiểu Bát...

Rất tốt, rất Nam Tầm.

Trong lòng Nam Tầm thoải mái đến bay bay, nhưng biểu hiện ra ngoài là mặt không hề cảm xúc.

Dùng một lát, nàng lại lạnh lùng bổ sung: "Nghe nói gần đây bạo quân có động tác rất lớn, xử lý không ít nguyên lão nhị triều*, có trực tiếp liên lụy cứu tộc. Hân mà còn thực thi chính sách tàn bạo như vậy chà đạp cả nước Đại Yến, sợ là sẽ chọc cho thiên hạ nổi giận, khiến nước Đại Yến không chừng cũng thay đổi hình dạng. Nếu kết quả bức cho bách tính vùng lên khởi nghĩa, ta tà tính nguyên Hoàng thất trực tiếp tìm người thay bạo quân trước khi tình thế biến lớn."

*Nhị triều: triều đình đời Tiên hoàng

Yến Hân nghe lời này, tâm thần chấn động, đôi trước như đang cười ngửa xem hoa trong đầu hân một lần.

Ánh mắt hân đầu tiên bình thản mờ mờ, nhưng rất nhanh bị cảm xúc mãnh liệt khác thay thế.

Lấy bạo chế bạo có chỗ nào không tốt, vì sao những người này đều chỉ trích hân? Hân xử lý quan lại tham ô, trực tiếp liên lụy cứu tộc để rắn đe có gì sai?

Hết thấy là cái cớ! Bọn chúng chỉ muốn hân chết!

Đáy mắt Yến Hân quay cuồng sự thù hận nùng liệt vụn vụn.

Suýt chút nữa hân đã bị nữ nhân này lừa.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Đàn ông cũng thích nghe lời âu yếm

Đột nhiên Nam Tầm nắm chặt lấy tay Yến Hân, hơi thẹn thùng cúi đầu: "Hân ca ca, chúng ta đừng nhắc tới bạo quân nữa, miễn cho ảnh hưởng tâm trạng. Chàng... Đêm nay chàng không ở lại thật sao? Ta đã nghĩ xong rồi, nếu ngày sau ta nhất định sẽ trở thành nữ nhân của chàng, ta không ngại sớm gao nấu thành cơm."

Nhưng Yến Hân bỗng rút tay lại, ánh mắt lập lóe, thấp giọng nói: "Điều Điều, ta rất quý trọng nàng, cho nên ta không muốn đối xử với nàng như vậy."

Nam Tầm trộm cười nghiêng ngả nửa ngày ở trong lòng: "Ha ha ha... Tiểu Bát, Tiểu Bát, ta rất muốn cười làm sao bây giờ. Rõ là hân bất lực, lại cứ nói mình vĩ đại như vậy. Ai chà chà, cười chết người mất."

Tiểu Bát chờ nàng cười đủ mới hừ hừ bỏ sung một câu: "Tất cả đều quy công cho bản thân thú tìm cho người một đại boss bất lực đấy."

Nam Tầm vội vàng nói: "Cảm ơn người nha Tiểu Bát, lần này cuối cùng người cũng đáng tin cậy một lần."

Tiểu Bát e thẹn một hồi: "Ai ya không cần cảm ơn, không đáng tin một lần, người lại hoài nghi thủ cách của gia. Người chỉ cần cẩn thận nghĩ cách tiêu trừ giá trị ác niệm của đại boss bạo quân, thế giới sau người muốn điều kiện gì cũng được."

Nam Tầm nghe được lời này, ý chí chiến đấu lập tức tăng lên gấp bội.

Giao lưu ngắn ngủi kết thúc, Nam Tầm tiếp tục ứng phó đại boss.

Mặt ngoài Nam Tầm trông khá thất vọng, nhưng rất nhanh nàng lại cười lên: "Hân ca ca, chàng thực sự là một người đàn ông tốt, tâm ta cực duyệt* chàng."

*Tâm duyệt: lòng vui mừng hi hoan, ta tâm duyệt người có nghĩa lòng ta thích người

Yến Hân nghe xong lời này, đáy lòng cũng cười gằn.

Tâm duyệt ta? Tình tình ái ái trong miệng đám nữ nhân hay thay đổi các người không khỏi quá rẻ mặt rồi.

"Hân ca ca, ta muốn nhìn gương mặt thật của chàng." Nam Tầm bỗng nói, giờ tay chạm đến mặt nạ bạc trên mặt Yến Hân. Cảm xúc lạnh băng làm nàng bất mãn chu mỏ: "Ta rất muốn xoa mặt chàng, mà không phải tằm mặt nạ lạnh lẽo này."

Yến Hân che bàn tay to lên tay nhỏ bé của nàng, nắm thật chặt: "Điều Điều, nàng thật muốn nhìn gương mặt của ta đến vậy sao? Nếu ta nói thực ra ta rất xấu, nàng có thất vọng hay không?"

Nam Tầm cười lắc đầu: "Hân ca ca, không gạt chàng, lúc chàng nói không muốn tháo mặt nạ, ta từng tưởng tượng ra rất nhiều dáng vẻ của chàng. Ta từng nghĩ trên mặt chàng có phải có một vết sẹo thật dài thật xấu xí, từng nghĩ chàng có phải bị bỏng trở nên xấu cực kỳ. Nhưng sau đó ta phát hiện, dù cho gương mặt chàng có xấu thế nào, ta cũng không thêm dè ý. Ta chỉ thích con người chàng, không phải mặt của chàng."

"Ờ thôi à, thân ái, người nói lời âu yếm thật là càng ngày càng hạ bút thành văn. Quả không uống công ta đưa người." Tiểu Bát bỗng chen vào một câu.

Nam Tầm ha ha: "Không chỉ có phụ nữ thích nghe lời âu yếm, đàn ông cũng thích nghe. Tuy rằng đối với một nam nhân từ lâu đã hận ta thấu xương thì lời âu yếm êm tai nhất cõi đời này cũng không cách nào đá động hân."

Tiểu Bát thờ dài: "Xác thực là giá trị ác niệm không giảm chút nào. Người biết vô dụng, người còn nói nhiều lời vậy làm cái lông gì?"

Nam Tầm: "Để tích lũy lâu dài a. Bây giờ vô dụng, nhưng nói nhiều tích lũy nhiều, nói không chừng có ngày có tác dụng đấy."

Yến Hân hẳn rất thích lời này của Nam Tầm. Hân không nói gì hồi lâu, nhưng lại nắm tay nàng, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve da thịt trong tay, dường như đang lạc vào trầm tư.

"Điều Điều, bây giờ còn chưa phải lúc." Yến Hân nói vậy.

Nam Tầm có hơi thất vọng ừ một tiếng: "Hân ca ca, ta chỉ hi vọng chàng biết, mặc kệ mặt chàng xấu hay đẹp, ta cũng sẽ không dè ý."

Yến hân xoa xoa đầu nàng, thấp giọng nói: "Nhưng ta dè ý, ta sợ dáng vẻ của mình dọa tới nàng."

Nam Tầm thăm trợn trắng mắt trong lòng. Xác thực nếu người dè ta thấy người chính là Yến Mạch Hân, ta nhất định sẽ bị người "dọa" chết.

Dùng các loại cơ trốn tránh vấn đề ngu lại này rồi rồi cung Trì Mộ, Yến Hân thay quần áo khác, biến trở về thân phận Hoàng đế nước Đại Yến. Ngay đêm đó hân đến thăm tâm cung của Lý Thục phi.

Lý Thục phi vừa mừng vừa sợ. Những ngày qua Hoàng thượng có vẻ rất hiếm khi đến thăm hậu cung, không ngờ tới lúc sắp đi ngủ, Hoàng thượng lại tới chỗ nàng.

Hiện giờ nàng đã hướng qua tư vị tình ái, vì vậy khi nhìn Hoàng đế đều là mị nhãn như tơ.

Nhưng lúc này Yến Mạch Hân đang có tâm sự, cho nên mị nhãn của nàng đều ném cho người mù.

"Hoàng thượng, sao ngài lại nghĩ đến nơi này của thần thiếp. Những ngày gần đây Hoàng thượng bận rộn chính vụ, đã lâu rồi chưa có tới." Lý Thục phi hơi oán trách nói.

Yến Mạch Hân ta tà liếc nàng ta một chút, bỗng cảm thấy cuộc sống như nàng ta thật vô vị. Đời trước Lý Thục phi chết sớm, là bị Tần Bộ Điều giết chết, nên hân vừa sống lại sẽ cảm thấy tiếc hận. Nhưng bây giờ hân chợt cảm thấy, loại nữ nhân gói về tâm kế này chết sớm chút cũng tốt.

Yến Mạch Hân chậm rì rì uống hóp trà. Nước trà nơi này của Lý Thục phi đều là công trà tốt nhất, nhưng hân uống lại không thấy ngon bằng trà hoa trong cung Trì Mộ, liền nhẹ nhàng nhấp một ngụm lại để sang bên.

"Ái phi, trăm có vấn đề hỏi người." Yến Mạch Hân hơi khép hờ mắt, nắm ngón tay gỗ nhẹ trên mặt bàn, một hồi lại một hồi.

"Hoàng thượng, người muốn hỏi gì cứ hỏi, thần thiếp tự nhiên biết gì nói nấy không giấu diếm."

"Có cách nào có thể khiến một nữ nhân kháng kháng một mực yêu một người đàn ông?"

Lý Thục phi ngần ra, nàng cười cười nói: "Hoàng thượng, chuyện này còn không đơn giản sao. Chỉ cần nam nhân này đoạt lấy nữ nhân này, nữ nhân này thất thân cho hân, ngày sau tự nhiên coi hân làm trời."

Đôi mắt nửa khép hờ của Yến Mạch Hân hơi mở ra, khẽ nói: "Nếu nam nhân này không muốn giữ lấy nàng ta thì còn cách nào khác? Bất kì biện pháp ác độc tàn nhẫn gì, chỉ cần ái phi có thể nghĩ đến, cũng có thể nói với trăm."

Lúc nói lời này, môi hân hơi nhếch lên, hiển lộ hết bạc bẽo.

Trải qua một quãng thời gian tranh sùng, Lý Thục phi tự cho đã hiểu rất rõ Yến Mạch Hân. Hân là tên bạo quân tâm tư độc ác, cho nên dù nàng có đưa ra ý nghĩ ác độc thế nào, hân cũng sẽ không cảm thấy nàng lòng dạ độc ác, trái lại rất thương thức nàng.

Vì vậy, Lý Thục phi che miệng cười khanh khách: "Hoàng thượng, thần thiếp đây xác thực có một cách khiến cho nữ nhân kia kháng kháng một mực với nam nhân đó. Đầu nói đối với phụ nữ mà nói, trinh tiết là quan trọng nhất. Lời này này cũng không phải phóng đại. Nếu để nam nhân khác làm bản nữ nhân này, mà nam nhân kia tỏ vẻ không ngại nàng không trong sạch, còn nguyên ý cưới nàng ta làm vợ. Nữ nhân kia nhất định sẽ kháng kháng một mực với nam nhân này, tuyệt không hai lòng."

Yến Mạch Hân nghe xong lời này, đốt ngón tay lại gỗ nhẹ trên bàn hai lần, một bộ dáng đăm chiêu.

"Hoàng thượng, thần thiếp đã hiến cách cho người. Người cũng nên nhìn thần thiếp thêm chút a." Lý Thục phi một mặt thẹn thùng nói.

Yến Mạch Hân liếc nàng ta, bỗng nhiên nở nụ cười: "Ái phi thực sự là đóa hoa giải ngữ của trăm, buổi tối hôm nay trăm phải yêu thương người một phen, thế nào?"

Lý thực phi vừa nghe lời này, quần bách dặm dặm chân: "Hoàng thượng ~"

Yến Mạch Hàn hơi cup mắt, ngay sau đó tấn sâu đáy mắt tỏa ra sự căm ghét nồng đậm.

Hắn không muốn ở nơi thế này thêm bất cứ một phút nào.

Cánh tay vung lên, trong phòng tối lại, rất nhanh Lý Thực phi bị một người đàn ông xách tới trên giường.

Không bao lâu sau, nội điện truyền ra tiếng rên rỉ ngọt nị của nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyen: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Đêm nay, trầm đến sùng hạnh người

Editor: PaduC

Yến Mạch Hàn bay ra ngoài từ cửa sổ, đi dạo chậm rãi trong màn đêm. Ánh mắt hắn sáng sáng tối tối như có thứ gì đang gầy gù, chui lên từ dưới đất, nhưng lại bị hắn cố hết sức đè ép xuống.

Cuộc sống của Nam Tầm trôi qua thật dễ chịu, mấy ngày nay ánh mắt Yến Hàn nhìn nàng lại không như thế.

Có lúc Nam Tầm vô tình đối diện mất hắn, có thể phát hiện ánh mắt hắn lộ ra thù hận tàn nhẫn khác cốt ghi xương, còn có thứ gì phức tạp khác. Nhưng vừa nhìn lại, trong đôi mắt kia tràn đầy ôn nhu, dù khiến bất kỳ nữ nhân nào sa vào đó.

"Tiểu Bát, sao gần đây ta luôn có cảm giác đại boss bạo quân muốn dùng một dao chọc chết ta, là ta cảm giác sai rồi ha?" Nam Tầm đột nhiên hỏi Tiểu Bát.

Tiểu Bát do dự nói: "Gia cũng không rõ lắm. Gần nhất gọn sóng cảm xúc của đại boss rất phức tạp, có vui có giận có chua có ngọt, trong điệu dáng xen lẫn thù hận, trong thù hận lại có chút vui mừng. Gia cũng sắp bị hắn chinh diên rồi."

Nam Tầm chống cằm nhìn ngoài cửa sổ, mắt híp lại, cười đến rất vui vẻ: "Nhất định là hắn đã động tâm với ta, nhưng chính hắn không muốn thừa nhận, hay là nói hắn đang tự dấy vò."

Tiểu Bát: "Làm sao mà ta cảm thấy ở thế giới này người có chút kỳ lạ?"

Nam Tầm lười biếng ngáp: "Bảo bối, người nghĩ nhiều rồi."

Tiểu Bát: "... Ồ."

Nhưng đúng là nó nghĩ quá sao? Mấy thế giới trước Nam Tầm lười thành cái gì chứ. Tuy rằng thế giới này cũng lười, nhưng đầu óc nàng cực kỳ chịu khó, hơn nữa thông minh đến độ như biến thành người khác. Chuyện này không bình thường, thật sự không bình thường a.

Thật sợ nha.

Ngày hôm đó, Yến Hàn đến thăm lãnh cung Nam Tầm theo thường lệ, chỉ là lần này thời gian hắn ở cũng không lâu.

"Điều Điều, hôm nay ta phải xử lý vài việc. Buổi tối trở lại tìm nàng có được không?" Yến Hàn ngồi một bên trên bàn đu dây của Nam Tầm, lột một quả nho cho nàng.

Nam Tầm nhai nhai trong miệng rồi nuốt xuống, nói có vẻ không để ý lắm: "Được, chẳng có chuyện thì đi làm đi. Nơi này có Thủy Hoàn ở với ta, một mình ta sẽ không buồn."

Nói xong, nàng hơi ngửa đầu, nhẹ nhàng hôn lên khóe môi Yến Hàn, cười từ từ: "Hàn ca ca, đi đường cẩn thận. Ta sẽ nhớ chàng."

Yến Hàn lẳng lặng nhìn nàng nửa ngày, đột nhiên cúi đầu hôn lông mi vênh cong của nàng, thấp giọng nói: "Điều Điều, nàng biết ta thích nhất chỗ nào trên người nàng không? Đó là đôi mắt của nàng, vừa đen vừa sáng, trong suốt thấy đáy. Người có đôi mắt như vậy cũng nên có lòng dạ đơn thuần mới đúng, làm sao lại là một..."

Câu sau của hắn gần như ni non, Nam Tầm không nghe rõ: "Hàn ca ca, chàng mới vừa nói cái gì?"

Yến Hàn hơi cong cong môi: "Ta nói Điều Điều có đôi mắt đẹp đẽ, khiến ta mê mẩn."

Chờ người đi rồi, Nam Tầm liền vội vàng hỏi Tiểu Bát: "Sao hôm nay ta cảm thấy Yến Hàn có tâm sự rất nặng?"

Tiểu Bát lập tức đáp: "Xin hỏi có ngày nào hắn tâm sự không nặng?"

"Đúng rồi, vừa nãy hắn nói cái gì đấy?"

Tiểu Bát khụ khụ, nói: "Hắn nói người có đôi mắt như vậy cũng nên có lòng dạ đơn thuần mới đúng, làm sao lại là một đám oa đặng phụ không biết liêm sỉ đấy?"

Nam Tầm...

Cho nên mới nói, có vài tư tưởng thâm căn cố đế rất khó thay đổi.

Lúc sắp tối, Nam Tầm nằm trên xích đu trong tiểu viện xem những vì sao, Thủy Hoàn ở một bên hầu hạ nước trà.

Bỗng nhiên, hai người cùng nhìn về phía cửa lớn.

"Nuơng nương, có người đến!" Thủy Hoàn xoay đầu, cảnh giác nhìn chằm chằm hướng cửa.

Nếu như Yến Hàn đến, hẳn nhất định trực tiếp leo tường mà vào, căn bản sẽ không đi cửa chính. Mà những nữ nhân hậu cung kia bị vướng bởi đám uy của Tần gia, cũng không quá dám tìm tới cửa chế nhạo Tần Bộ Điều. Cho nên người có thể đến thăm cung Tri Mộ vào thời điểm này nhất chính là...

Cột kẹt, cánh cửa lớn bị người đẩy ra.

Mở cửa là đại nội tổng quan trung thành nhất bên người Hoàng thượng, Vương công công Vương Thuận.

Vương công công mở cửa xong cung kính đứng ở cửa chờ đợi. Không lâu lắm, một người đàn ông đi vào.

Nam nhân mặc một thân cẩm bào đen thêu long văn màu bạc, chân đi giày bó đen đập ánh trắng đi vào.

Môi mỏng của hắn mím chặt, vẻ mặt rất lạnh. Ánh trắng màu bạc bao phủ hắn làm tăng thêm mấy phần hàn khí.

Nam Tầm ngồi bật dậy từ trên ghế, khó có thể tin trần trời nhìn người đàn ông trước mặt.

Đờ mờ! Tại sao đại boss bạo quân lại đến? Hắn muốn làm cái gì!

Yến Mạch Hàn không nhanh không chậm đi tới trước mặt nàng, một phát xách nàng lên. Hắn bóp lấy cằm của nàng, cường chế nâng mặt nàng, ánh mắt lạnh lùng nói: "Sao vậy ái phi, trầm đến cung Tri Mộ, nàng không nên cao hững sao?"

Nam Tầm đẩy tay hắn ra, mặt vô cảm nhìn thẳng hắn: "Ái phi? Hoàng thượng là đến nói đùa với ta sao? Nếu là ái phi, làm sao sẽ đẩy ta vào lĩnh cung, mấy tháng chưa từng bước vào cung Tri Mộ của ta một bước?"

Yến Mạch nghe lời này, bỗng nhếch miệng, cười đến âm lãnh: "Đây là ái phi đang trách trẫm lạnh nhạt nàng? Mấy ngày nay trẫm nghĩ hồi lâu, cũng cảm thấy là trẫm lạnh nhạt ái phi, vì vậy hôm nay không phải trẫm đã đến rồi sao? Trẫm có nhớ tới, hình như từ lúc nàng vào cung tới nay, trẫm vẫn chưa từng sủng hạnh nàng, điều này thật sự không phải. Đêm nay trẫm chính là đến để bù đắp."

Hai chữ bù đắp này được phun ra từ đôi môi mỏng manh, nghe nhẹ nhàng ôn nhu, nhưng phảng phất như ma quỷ ní non.

Nam Tầm bỗng lùi một bước về phía sau, kéo khoảng cách với hắn.

Yến Mạch Hàn ép sát từng bước: "Ái phi đang từ chối chẳng? Thân là nữ nhân của trẫm, nhiệm vụ của người chính là lấy lòng trẫm, người dám cãi lời trẫm? Có phải ái phi đã quên Tần gia phía sau người?"

Nam Tầm tức giận nói: "Đó là chuyện của ta, Hoàng thượng nhắc tới Tần gia làm cái gì?"

Yến Mạch Hàn nở nụ cười, nói nhỏ sát bên tai nàng: "Người nói xem, nếu trẫm nói người cố gắng ám sát trẫm, Tần gia còn giữ được sao? Mặc dù ông nội người là nguyên lão nhị triều, là đại tướng quân khai quốc, thế nhưng cháu gái ngoan của hần phạm vào tội đại nghịch bất đạo như thế, hần và toàn bộ Tần gia cũng đành bị người liên lụy đến cứu tộc rồi."

Nam Tầm tựa như bị lời của hần làm không thể cử động, chỉ biết ngây ngốc trừng hần.

Yến Mạch Hàn nhắc nàng lên đi vào trong nội điện.

Thủy Hoàn sợ hãi, quý xuống đất rầm một tiếng, dập đầu lay mạnh liệt: "Hoàng thượng, cầu xin người buông tha nương nương đi. Hoàng thượng, van xin ngài, van ngài..."

Yến Mạch Hàn nghiêng người liếc Thủy Hoàn, không nói hai lời trực tiếp đá văng nàng, nói với người ở cửa: "Vương Thuần, kéo tỷ nữ chương mắt này ra bên ngoài, sau đó đóng cửa lại cho trẫm. Đêm nay không có lệnh của trẫm, ai cũng không được phép đến quấy rầy."

Thủy Hoàn bị đập sang bên, nằm trên mặt đất gào khóc không thôi.

Rất nhanh, Vương công công đã kéo Thủy Hoàn đến ngoài cửa.

Thủy Hoàn liếc lại phía sau, trơ mắt nhìn cửa lớn bị Vương công công đóng. Cảnh tượng cuối cùng trong mắt là bạo quân xách nương nương nhà nàng vào nội điện.

Vào lúc này, Thủy Hoàn thật hận. Nàng rất muốn đánh ngất Hoàng thượng, rồi mang nương nương nhà nàng rời đi, thế nhưng nàng không làm được. Ở đây trừ Vương công công, khẳng định trong chỗ tối còn có người của bạo quân. Nàng không chỉ không cứu được nương nương, còn có thể hại nương nương và toàn bộ Tần gia.

Thủy Hoàn có bao nhiêu khát vọng Yến công tử xuất hiện vào lúc này. Vô công của hần còn tốt hơn nàng, nhất định hần có thể dẫn đi nương nương.

Nhưng bây giờ phải làm sao? Nương nương sắp bị hủy hoại, nương nương sẽ bị bạo quân này hủy hoại!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Tiểu Bát, thấy ta học thế nào

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nam Tầm bị Yến Mạch Hàn túm một mạch vào nội điện.

"Thả ta ra!" Nam Tầm kêu to.

Yến Mạch Hàn cũng không quan tâm, trực tiếp xé toạc áo quần trên người nàng.

Nam Tầm hét lên một tiếng: "Yến Mạch Hàn, người dám! Người làm như vậy, ta sẽ hận người cả đời!"

Động tác của Yến Mạch Hàn hơi cứng đờ nhưng rất nhanh lại tiếp tục. Cánh tay hần vung lên, tất cả ngọn nến đã tắt, nội điện trở nên vô cùng u ám, tối tăm đến độ đuôi tay không thấy được năm ngón.

Sau đó, hần trực tiếp lột hết quần áo trên người Nam Tầm, ném nàng tới trên giường, nghiêng người đè lên.

Hần đang cần nàng.

Nam Tầm chắc rằng có những chỗ đã bị hần cắn chảy máu.

Trong bóng tối, hơi thở của hần thấp phản nặng nề. Nam Tầm cố gắng phản kháng, lại phát hiện sức lực và nội lực của người này đều cao hơn nàng mấy lần. Nàng ở dưới thân người này tựa như một con cừu non đợi bị làm thịt.

Bỗng vào một khoảnh khắc nào đó, hần đột nhiên tách ra.

Nam Tầm nghe thấy được tiếng thờ đóc ồ ồ dần lắng xuống, ngay lập tức một bóng đen đi tới, nhào đến trên người nàng.

Ánh mắt Nam Tầm chợt trở nên lạnh lẽo, hỏi Tiểu Bát: "Có phải đã đối người rồi?"

Giọng của Tiểu Bát có chút khê khàng: "Đã đối, hần vừa bay ra cửa sổ."

Ngay lúc nam nhân trên người muốn ăn nàng hành hung, Nam Tầm vung cánh tay, tạt vào mặt hần thuốc bột Tiểu Bát đưa nàng.

Tiếp đó, nàng xốc người phía trên lên, nhét một cái gối dưới thân hần.

Nam nhân trên giường như rơi vào ảo cảnh gì đó, cứ như vậy ôm gối bắt đầu cọ cọ.

Nam Tầm rất phối hợp kêu đau, sau đó ngồi xuống cái bàn bên cạnh, nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ.

Vào lúc này ánh mắt nàng trở nên rất lạnh, rất lạnh.

Tiểu Bát không khỏi kinh ngạc: "Vậy mà ta lại nhận ra dao động cảm xúc của người, thật kỳ diệu! Người có biết không, dao động cảm xúc của người vẫn luôn rất nhỏ, nhỏ đến nỗi ta rất khó phát hiện được. Trước đây ở những thế giới kia, dù có xảy ra chuyện lớn hơn nữa, ta cũng không phát hiện cảm xúc của người. Nhưng vừa nãy ta lại cảm nhận được, dường như người rất... Tức giận?"

Nam Tầm hơi nhếch khóe môi, những cảm xúc mới vừa trong nháy mắt đã không thấy. Nàng chủ mờ: "Đương nhiên là tức giận, vừa nãy ta thiếu chút nữa bị một nam nhân xa lạ cưỡng bức đấy."

Tiểu Bát không rõ: "Dù gì cũng đều là ném tiết tháo. Trước đây đều rót mắt bao nhiêu lần, còn so đo lần này?"

Nam Tầm nói về lạnh nhạt: "Chuyện này không giống nhau. Không ai có thể ép ta làm chuyện mình không muốn làm. Trước đây bất kể ném tiết tháo như thế nào, đều là ta cho phép. Tuy nhiên chỉ có lần này.... Yến Mạch Hàn chạm đến điểm mấu chốt của ta."

Tiểu Bát nghe xong trở nên trầm mặc.

"Tiểu Bát, ta thật sự rất không vui đấy. Ta muốn bóp chết Yến Mạch Hàn."

Tiểu Bát sợ hãi, vội vàng nói: "Người đừng nghĩ vậy a. Ngược hần thì được, chứ đừng giết chết hần, nếu không giá trị công đức sẽ đi toi."

Nam Tầm không đáp lời, chống cằm bắt đầu ngân nga ra tiếng: "A.... Ah.... U..."

Tiểu Bát: "Đờ mờ người đang làm gì?"

Nam Tầm tròn trĩnh mắt: "Phối hợp chút âm thanh á. Chỉ có tên hàng giả kia hự hự một mình, người sáng suốt như đại boss nhất định sẽ nghi ngờ. Đờng rồi Tiểu Bát, người cảm thấy ta học giống chứ?"

Suýt chút nữa Tiểu Bát bị nước miếng của mình sặc chết.

Nó lắng nghe chăm chú, bắt đầu cho ý kiến: "Giống như hơi thiếu chút mùi vị."

Nam Tầm tròn tròn mắt: "Thiếu mùi vị? Mẹ nó sao người không nói thiếu lửa luôn hả?"

Tiểu Bát làm mẫu cho Nam Tầm, tiếng kêu kia quả nhiên là gọn sóng dập dòn.

Nam Tầm nghe mà người nổi hết da gà. Nàng phúi phúi da gà trên cánh tay, bắt đầu học theo.

Ngoài cửa sổ, Yến Mạch Hàn dựa lưng vào tường, đôi tay nắm chặt thành quyền. Hắn hơi ngửa mặt lên, ra sức thờ hồn hển, dường như sắp không hô hấp nổi.

Dưới ánh trăng, đôi mắt hắn hiện lên đầy to máu. Có thứ cảm xúc nồng liệt gì đó chui lên từ sâu dưới đất, như dây leo tàn nhẫn cắm rễ toàn thân hắn, quấn quanh hắn hút chất dinh dưỡng, càng quấn càng chặt, chặt đến hắn không thở được.

Từng tiếng rên rì trong điện như một cây búa không ngừng gõ xuống trái tim hắn, mỗi lần đều đập cùng một nơi.

Hắn bỗng nắm chặt lấy nơi trái tim mình nhảy lên, loại cảm giác thờ không nổi càng thêm nghiêm trọng.

Tay hắn không khỏi nắm chặt.

Tim càng đập càng nhanh.

Đột nhiên liền cảm thấy, có chút đau.

Yến Mạch Hàn bay khỏi vị trí ngoài cửa sổ, lao vào chạy tới bên ngoài mảnh rừng nhỏ. Một tay hắn ấn trên thân cây, một tay nắm lấy nơi trái tim mình. Hai tay càng nắm càng chặt, chặt đến nổi vô cây đều bị hắn cào xuống.

Ngón tay dùng sức quá mức, đã có máu bắt đầu chảy ra, ngay cả thân cây cũng nhiễm phải máu của hắn.

Yến Mạch Hàn ra sức hít thở, hắn nghe rõ tiếng trái tim mình nhảy lên thình thịch bình bịch, nương theo đó là từng trận quặn đau, còn có một loại tà hỏa tụ tập ở bụng dưới, nhắm thẳng nhảy lên.

Yến Mạch Hàn há to miệng thờ dốc, cup mắt nhìn phía bụng dưới.

Hắn bỗng cười to, tiếng cười lại tràn đầy tự giễu và khổ sở.

Đời này hắn cho rằng mình không còn khả năng giao hợp lại có phản ứng, ở ngay lúc hắn đưa nàng đến dưới thân nam nhân khác. Sau khi chính tai nghe được bọn họ "cảm sát hòa mình", hắn có phản ứng.

*Cảm sát hòa mình: cảm sát chỉ tình yêu đôi lứa, hòa mình là cùng vang, cùng hót. Nôm na là hai người đang làm việc hài hòa gì đó vào ban đêm và kêu ra tiếng ๖

... Chuyện này buồn cười cỡ nào a, thật sự rất đáng cười.

Nhưng tại sao lại có phản ứng, tại sao lại phản ứng với một người đàn bà đời trước từng phản bội si nhục hắn?

Hắn bị làm sao... Đến cùng làm sao vậy...

Yến Mạch Hàn nghĩ đến một khả năng nào đó, trái tim của hắn đột nhiên căng thẳng, đáy họng có cảm giác ngai ngái dâng lên, phun ra một ngụm máu đỏ tươi.

Hắn dần trượt theo thân cây ngồi bệt dưới đất, ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng trong bầu trời đêm, tựa hồ đang thấy khuôn mặt tươi cười của Tần Bộ Diệu. Nàng bạo gan đùa giỡn hắn, trong lúc vô tình làm nũng với hắn, tát cả tát cả của nàng... còn tỏa sáng chói mắt hơn vầng trăng kia.

Hắn hy vọng hết thảy đời trước chỉ là con ác mộng, hết thảy trong mộng đều là giả. Nếu như là vậy, không phải là hắn có thể, có thể...

Có thể như thế nào đây?

Ha ha, hắn là Yến Mạch Hàn mà, làm sao sẽ suy nghĩ những việc không có khả năng. Từng cánh tượng đời trước ghim thật sâu trong lòng hắn, nửa đêm mộng hồi, hắn thường thường sẽ bị chuyện đời trước làm bưng tỉnh.

Một mình hắn lẻ loi bị nhốt trong phòng giam hù quạnh, ngay cả quần ngục đều đang si nhục chế nhạo hắn, mỗi ngày cơm ăn cũng chẳng bằng cám lợn. Mãi đến tận khi đệ đệ tốt của hắn đăng cơ, người đàn bà của hắn trở thành Hoàng hậu, hắn uống vào thuốc độc xuyên tràng, kết thúc những uất ức khi còn sống.

Hắn nghĩ, đời này hắn sẽ không thể quên những chuyện này. Hắn sống lại mà đến chính là để báo thù, hắn muốn tất cả những kẻ từng khinh thường nhục nhã hắn không chết từ tế được!

Cho dù là Tần Bộ Diệu, cũng không ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 117: Dẫn vật, Hoàng thượng nghe góc tường*

*Nghe góc tường: Nghe trộm

Đời này, hắn làm suy yếu thế lực Tần gia từng chút một, còn phái người bí mật giám sát nhất cử nhất động của Yến Mạch Ngọc, cũng bồi dưỡng một nhóm tử sĩ và ảnh vệ trung thành. Dù cho Tần gia và Yến Mạch Ngọc liên thủ, hắn cũng không sợ.

Tất cả đều đang phát triển theo phương hướng hắn quy hoạch, ngay cả Tần Bộ Diệu cũng bị hắn hủy hoại.

Hắn nên vui mừng, hắn nên vui mừng!

Yến Mạch Hàn ngồi yên trên mặt đất, vẫn luôn đợi thời lâu thật lâu, lâu đến chân của hắn bắt đầu tê dại, cuối cùng bóng đen kia cũng đi ra từ cung Trì Mộ.

Ảnh Đại quý trên đất, gió thổi vào mặt khiến hắn không khỏi rùng mình, vẻ mờ mịt trong mắt lập tức tan thành mây khói. Hắn nhớ lại chuyện ban nãy, hắn và nữ nhân kia hô mưa gọi gió trên giường, hắn chưa bao giờ có cảm thụ như vậy, hưng phấn như thế vui thích như thế.

Ảnh Đại chờ Hoàng thượng chi thị, song lần này chờ hồi lâu hắn cũng không nghe được tiếng nào.

Hắn cảm nhận được tầm mắt lạnh lẽo mang theo sát ý rơi trên đỉnh đầu mình. Không sai, đúng là sát ý.

Hắn có chút kinh hoàng, cũng có chút không rõ.

Là bởi vì lần này thời gian quá dài, Hoàng thượng chờ đến mất kiên nhẫn? Nhưng hắn cũng không biết sao thế này, lần này dường như có hơi mất khống chế, tất cả quá mức tốt đẹp, làm hắn có loại ảo giác chính mình đang mơ.

Nhưng lúc hắn rời đi, nữ nhân kia còn đang ngủ say, trông chân thực như thế.

Tầm mắt lạnh lẽo dừng trên đỉnh đầu Ảnh Đại hồi lâu, sau đó nam nhân kia rút cuộc mở miệng, hắn hỏi: "Ảnh Đại, nữ nhân của trẫm tư vị thế nào?"

Cả người Ảnh Đại run lên, trước đây thực không biết vị, nhưng lần này lại có chút khác biệt.

Yến Mạch Hàn thấy hần ngơ ngẩn, không khỏi giận tím mặt, gờ chân đá vào ngực hần.

Ảnh Đại không dám phản kháng chút nào. Cứ á này không phải chỉ thương ngoài da đơn giản như vậy, sợ là có nội thương rất nặng.

Lần này Hoàng thượng hối hận rồi?

Ảnh đại mới phỏng đoán như vậy, liền nghe thấy người trên đỉnh đầu dùng giọng ôn nhu đến sồn tóc gáy nói: "Rất tốt, trẫm thích nhất người ngay thẳng. Người đã thích Tàn Mỹ nhân như thế, trẫm liền cho người ân huệ này. Trong bảy ngày, năng đều là của người."

Ảnh Đại đột ngột ngừng đầu nhìn hần, đối diện ánh mắt âm trầm kia, hần lại đột nhiên cúi đầu, dập đầu nói: "Thuộc hạ không dám!"

Nhưng Yến Mạch Hàn nhất ngôn cửu đỉnh, nói được làm được. Liên tiếp bảy ngày này, hần đều đến thăm cung Trì Mộ dưới tình trạng không người phát hiện, sau đó ban cho Tàn Mỹ nhân ân huệ vô thượng.

Nam Tầm nhìn ánh vệ ôm gối làm vận động pháp phòng trên giường, trong miệng cũng kêu theo a a ư ư, vừa kêu vừa lộn nhào trong đĩa trên bàn.

Tiểu Bát: "Thần ái, người phản ứng bình tĩnh thật nha. Mấy ngày nay giá trị ác niệm của bạo quân không thay đổi chút nào, giá trị hắc hóa lại nhảy từ 75 đến 85. Một khi lên tới 100, là biến thái chắc rồi nha."

Tầm mắt Nam Tầm nhân nhạt lướt qua cửa sổ, không trả lời mà hỏi lại: "Đại boss còn đang nghe trộm ở ngoài?"

Tiểu Bát: "Đừng vậy đấy."

Nam Tầm: "Biến thái chết tiệt."

Tiểu Bát lập tức nói: "Thần ái, bây giờ cái này đã không coi là biến thái bao nhiêu so với mấy cái trước đây."

Nam Tầm ha ha.

Ngoài cửa sổ, Yến Mạch Hàn đứng lặng lặng ở góc tường, nghe động tĩnh trong điện. Gương mặt hần đã trở nên vô cảm, đôi mắt tĩnh mịch không gợn sóng.

Rõ ràng bây giờ, hần đã không phân rõ rốt cuộc đây là đang dẫn vật nữ nhân trong điện kia, hay là đang dẫn vật... Chính hần.

Chờ đến Ảnh Đại rời đi, Yến Mạch Hàn còn đứng ngoài cửa sổ hồi lâu. Mãi đến tận khi trong điện truyền đến tiếng nước ào ào, hần mới bay lên nóc nhà.

Hần hít thở rất nhẹ nhàng, bởi hần biết hai chủ tớ trong phòng đều biết vô công.

Yến Mạch Hàn nhẹ nhàng nhắc lên hai mảnh ngói nóc nhà.

Nam Tầm ngồi trong thùng nước tắm, Thúy Hoàn ở một bên hầu hạ nâng tắm rửa.

Tiểu nha hoàn khóc chút chút: "Xin lỗi nương nương, nô tỳ không báo vệ tốt ngài!"

Nam Tầm nằm ngoài bên thành thùng tắm, lưng bẹp hip mất lại, vẻ mặt có chút hường thụ.

Vừa thấy tiểu nha đầu khóc, Nam Tầm bắt đầu dĩ thờ dài: "Thúy Hoàn à, nương nương người còn chưa khóc, người khóc cái gì?"

Thúy Hoàn không ngừng lau nước mắt: "Nhưng nương nương đã bị bạo quân hủy hoại, nương nương và Yến công tử phải làm sao bây giờ? Bạo quân chà đạp nương nương một lần không nói, hần còn muốn bảy ngày liền. Càng ghê tởm hơn chính là hần sùng hạnh nương nương lên lên lút lút. Nô tỳ nghe nói mấy ngày nay chuyện bạo quân sùng hạnh nương nương không có được ghi chép lại!"

Nam Tầm không mấy quan tâm: "Không ghi lại mới tốt, như vậy Yến Hần sẽ không biết được ta đã bị Hoàng thượng sùng hạnh."

Thúy Hoàn vẫn hỏi lo lắng: "Nhưng nương nương đã không còn trong sạch, Yến công tử có để ý hay không?"

Khóe miệng Nam Tầm cong lên: "Trước đây hần cũng không biết ta còn trong sạch mà, lẽ nào hần còn có ý đi nghe xem ta có từng bị Hoàng thượng sùng hạnh hay chưa? Trước ta từng hỏi hần có ngại ta là nữ nhân của Hoàng thượng hay không, chính hần nói không ngại. Lẽ nào cũng vì ta mất trong sạch, hần liền ghét bỏ ta? Vậy không phải hần tự và miệng sao?"

Thúy Hoàn bị lời nguy biến của nàng dẫn tới thâm sơn cùng cốc*, hồi lâu cũng chưa bỏ lên được, chỉ có chút lo lắng nói: "Vậy sao mấy ngày nay Yến công tử đều không có đến? Hần có thể nhìn thấy tận mắt cảnh Hoàng thượng sùng hạnh người hay không?"

*dẫn làm đường lạc lối

Nam Tầm nghe vậy thì sửng sốt, do dự nói: "Hần là sẽ không. Có nam nhân nào có thể nhìn được cảnh nữ nhân của mình bị nam nhân khác đặt dưới thân, trừ khi người này không phải đàn ông mà là thái giám. Người cảm thấy Yến Hần là tung bao* sao, nhìn thấy nữ nhân của mình bị nam nhân khác chà đạp còn muốn nhẫn nhịn?"

*Tung bao: ý chỉ người mềm yếu, nhu nhược.

Thúy Hoàn nghe xong rất tán thành.

Tiểu Bát run rẩy: "Người, người, sao lại nói như vậy? Ta đã nói với người đại boss nghe góc tường ngay trên nóc nhà cơ mà."

Nam Tầm cười lạnh trong lòng: "Người không thấy được sao, ta đang nhục mạ hần ngay trước mặt hần, sau đó dùng sức xé toạc vết sẹo của hần. Cái đồ biến thái không còn khả năng giao hợp."

Tiểu Bát...

Đột nhiên cảm thấy đại boss có chút xấu đáng thương. Đương nhiên Tiểu Bát không dám nói lời này trước mặt Nam Tầm, sợ nàng sẽ đập mình thành bánh.

Có điều nàng phải cảm ơn nó a. Nếu không phải nó tự mình cố gắng hiến cho nàng loại mê huyễn phấn gây ảo giác, kết cục của cái gối kia chính là của nàng, hừ hừ.

"Nương nương, người có vẻ không thêm để ý chút nào, cứ mất trong sạch như vậy thật sự không sao cả sao?" Thúy Hoàn chăm chú nói, giọng hạ đến cực kì thấp.

Nam Tầm nói: "Chẳng lẽ trạng thái này của ta bây giờ không tốt? Tiểu nha đầu Thúy Hoàn, lẽ nào người muốn nhìn nương nương nhà người tìm chết? Thất cổ? Hay té giếng?"

Thúy Hoàn vừa nghe lời này, sợ hãi, bồng lắc đầu: "Nương nương, người tuyệt đối đừng nghĩ không thoát. Không phải là mất trong sạch sao, hậu cung này có nữ nhân nào vẫn trong sạch chứ? Tất cả đều bị bạo quân này hủy hoại, ngài cứ coi như bị chó cắn mấy ngụm đi, để nô tỳ giúp ngài tắm sạch sẽ."

Nam Tầm cực kì muốn cười, tiểu nha đầu Thúy Hoàn chửi giời lắm, chửi cực hay.

Thúy Hoàn cảm khăn xoa cơ thể cho nàng, chờ nhìn thấy những vết cắn xanh tím trên người Nam Tầm, nước nớc hỏi lâu.

Trên nóc nhà, Yến Mạch Hàn nghe hết lời chủ tớ hai người, trong giây lát nắm chặt nắm đấm, chặt tới lòng bàn tay chảy máu cũng không tự biết.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xìyên: Vài Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Tự Linh Trận, thuật tạo mộng

Yến Mạch Hàn bị thái độ của Tần Bộ Điều chọc tức, trong lòng đã lửa giận ngập trời.

Nữ nhân này bị người chà đạp còn có thể cười vui vẻ vậy sao? Đến cùng nàng có biết trình tiết của một nữ nhân quan trọng đến nhường nào? Hay là nói, nàng thật sự không hề quan tâm?

Ý tứ này của nàng là còn dự định vẫn luôn gạt Yến Hàn. Dù nàng đội nón xanh cho đối phương, nàng cũng không chút áy náy?

Nàng cứ không để tâm đến liêm sỉ như vậy sao?

Quả nhiên trời sinh nàng chính là đằm phụ!

Vậy mà hần còn từng sinh chút xiú lòng trắc ẩn với nữ nhân này!

Ngày hôm sau, đại nội tông quân Vương công công tự mình bưng một bát thuốc cho Nam Tầm.

Mấy ngày nay nàng đều uống loại thuốc này, biết đây là canh tránh tử*.

*Tránh tử: tránh thai

Mỗi lần nữ nhân ở hậu cung bị Hoàng thượng sủng hạnh, sáng ngày hôm sau đều sẽ phải uống canh tránh tử. Yến Mạch Hàn không cho phép bất cứ người nào mang thai.

Những nữ nhân khác có thể không hiểu suy nghĩ của Hoàng thượng, nhưng Nam Tầm rất rõ ràng. Bởi vì hần không còn khả năng giao hợp, sủng hạnh phi tần đó chỉ là ảnh vệ của hần. Đáng thương một đám nữ nhân tranh sủng, còn coi đây là quang vinh.

Nhưng lần này Nam Tầm uống thuốc, cảm thấy mùi vị thuốc này rất khác mấy lần trước.

Nam Tầm liền vội vàng hỏi Tiểu Bát: "Đây thực sự là canh tránh tử?"

Tiểu Bát nói: "Không phải canh tránh tử, mà là canh tuyệt tử. Bất luận nữ nhân nào uống thuốc này, cả đời sẽ không mang thai."

Nam Tầm...

"Giời lắm, Yến Mạch Hàn dù tàn nhẫn." Đời mắt Nam Tầm hơi rù xuống, uống sạch bát thuốc này.

Đại nội tông quân Vương công công thấy nàng uống đến dứt khoát như vậy, không khỏi khẽ thờ dài. Kể già đời hần đây chứng kiến quá nhiều chuyện trong cung, chỉ chờ mong ngày sau Hoàng thượng đừng hỏi hạn chuyện hôm nay.

Nam Tầm sờ bụng của mình, cười cười nhìn về phía Vương công công: "Làm phiền Vương công công đi một chuyến, phiền phức người nói cho Hoàng thượng, ta đây cả đời cũng không thể mang thai nhi tử của hần. Dù không có canh tránh tử này, ta cũng sẽ tự nghĩ cách."

Thần sắc Vương công công vì điệu tức nhìn nàng. Nếu Tần Mỹ nhân biết nàng không uống canh tránh tử, mà là canh tuyệt tử thì sao?

Nữ nhân hậu cung này a, nếu không phải có thể sinh long tử, cả đời này cũng coi như chấm hết.

Vương công công nhìn gương mặt xinh đẹp của Tần mỹ nhân, thực sự không hiểu được vì sao Hoàng thượng căm ghét nàng. Hần rất có mắt nhìn người, nhìn ra được Tần Mỹ nhân là người có tính tình, nhưng thẳng thắn hơn nhiều một đám nữ nhân hậu cung này.

Thứ quý giá nhất nơi hậu cung, cũng không phải chính là một phần thẳng thắn này sao.

Chờ Vương công công đi rồi, Nam Tầm nên làm gì thì làm gì, còn có hứng thú cầm bút viết viết vẽ vẽ trên giấy.

Thủy Hoàn thò lại gần xem nửa ngày, thực sự không nhìn ra cái gì.

Nam Tầm cũng không sợ nàng xem. Tuy rằng Thủy Hoàn có võ không không tệ, nhưng nàng không biết nổi một chữ.

"Nương nương, người đang viết cái gì đây?"

Nam Tầm sờ đầu nàng, cười híp mắt nói: "Ta đang bịa chuyện đó, chính là viết dạng như thoại bản."

"Nương nương, người thật có nhã hứng."

Nam Tầm cười không nói, gấp chỉnh tề một xấp giấy đã viết xong.

Chờ trời tối, Nam Tầm kêu Thủy Hoàn ra ngủ ngoài điện, sau đó lấy ra xấp giấy dày mới viết ban sáng.

Nam Tầm cắn rách đầu ngón tay, vẽ một loạt ký tự phức tạp trên giấy.

Tiểu Bát nhìn động tác của Nam Tầm, nom nớp lo sợ hỏi: "Người, người làm cái gì vậy?"

Nam Tầm nói khoan thai: "Lúc trước ta hỏi người có thể lên vào trong giấc mơ của đại boss để tạo mộng hay không, người nói với ta là không được."

Tiểu Bát: "Ta cũng không phải Dệt mộng thú, đương nhiên không có bốn sự tạo mộng rồi!"

"Dệt mộng thú là cái gì?" Nam Tầm tò mò hỏi.

Tiểu Bát: "Chính là loại linh thú có ngoại hình giống heo, có thể tạo mộng. Có điều người, rốt cuộc người đang làm gì?"

Nam Tầm ở một tiếng: "Về trận pháp đó, người không nhìn thấy sao? Người đã không giúp được ta, ta cũng chỉ có thể tự mình nghĩ cách. Yến Mạch Hàn hận Tần Bộ Điều sâu như gòi trong xương, vĩnh viễn gặm nuốt máu thịt hần. Nếu không cách nào loại bỏ đám gòi bọ này, giá trị ác niệm cũng vĩnh viễn không thể tiêu trừ."

Tiểu Bát ngạc nhiên nghi ngờ: "Người muốn loại trừ đám gòi trong xương này thế nào?"

Khóe miệng Nam Tầm hơi hơi cong lên: "Tiểu Bát, có phải người đã quên cái gì? Ta đã từng là Tỷ Ly Huyền, các loại vụ thuật bí thuật của tộc Ngự thú ta đã ghi tạc trong đầu, trong đó có một hạng bí thuật chính là tạo mộng."

Tiểu Bát bỗng bừng tỉnh ngộ: "Ta biết rồi! Cái xấp giấy dày này là chuyện người bịa, liên quan tới đời trước của đại boss."

Nam Tầm gật đầu, lại dùng ngón tay nhấp nhấp nước trà viết vẽ vẽ vẽ trên bàn: "Đây là Tụ Linh Trận. Thế giới này có linh khí mỏng manh, ta chỉ có hội tụ linh khí ở đây trước, mới có thể triển khai thuật tạo mộng."

"Thần ái, người diễn sâu thật, lúc nói còn mang mùi có đại nồng đậm." Tiểu Bát nói, trong giây lát lại nhớ tới cái gì, bỗng gào to một tiếng: "Không được, đây cũng không phải Tụ chân giới linh khí dày đặc. Người tùy tiện thi triển vụ thuật như vậy sẽ tổn thọ!"

Nam Tầm không để ý lắm: "Tồn thọ thì tồn thọ chứ sao. Chờ ta hoàn thành nhiệm vụ, sớm muộn gì cũng phải đi. Lúc đi là chết, ta muốn trường thọ làm gì?"

Tiểu Bát...

Đúng nha, thiếu chút nữa nó đã quên rồi. Vốn là Tần Bộ Điều bị bạo quân giết chết, trạng thái chết thê thảm. Chẳng qua là nó siêu độ Tần Bộ Điều để sử dụng cơ thể của nàng. Tuy rằng hiện tại Nam Tầm ở trong cơ thể Tần Bộ Điều, nhưng tồn thọ chỉ là thân thể này mà thôi.

"Tiểu Bát, cho ta mượn chút linh lực. Tụ Linh Trận này chưa tụ tập đủ linh khí."

Tiểu Bát a lên, trả lời thật thanh: "Không có cửa đâu!"

"Tiểu Bát ngoan. Chờ ta tiêu trừ hết giá trị ác niệm là người có thể được giá trị công đức. Người tự mình ngắm lại đi, là linh khí người che trong túi quan trọng, hay giá trị công đức quan trọng, hà?"

Tiểu Bát lập tức tung, ngoan ngoãn phân ra một chút linh lực, thấp giọng hừ hừ: "Chỉ có thể cho ngươi chút ít đó thôi, ta còn phải bảo tồn năng lực để xé rách hư không đây. Không thì làm sao đi thể giới sau? Ta nói với ngươi nha, nếu như thể giới sau xảy ra vấn đề gì, ngươi cũng đừng trách ta."

"Yên tâm đi bảo bối, không trách ngươi."

"Đây chính là ngươi nói. Nếu thật xảy ra vấn đề gì, ngươi đừng khóc với ta, hừ hừ."

Có Tiểu Bát trợ giúp, linh khí trong Tự Linh Trận lập tức nồng nặc rất nhiều. Nam Tâm cho một sợi tóc của Yên Mạch Hàn lên lửa, lấy tro tóc rắc lên giấy đã vẽ xong trận dẫn mộng, sau đó cuộn trang giấy vẽ trận dẫn mộng này và tro tóc đặt trên ngọn nến nhen lửa.

Trong miệng Nam Tâm thì thầm thuật ngữ gì đó. Dự cho cả xấp giấy đốt xong, nàng mới xoa mờ hời mông trên trán, thờ phào: 'Đại công cáo thành, xem phản ứng của Yên Hàn ngày mai sẽ biết hiệu quả của thuật tạo mộng này thế nào."

Hôm đó, Yên Mạch Hàn mơ một giấc mơ.

Mỗi nửa đêm mộng hồi, hắn luôn bị ác mộng đời trước làm bưng tỉnh. Nhưng lần này không giống vậy, không phải ác mộng.

Hắn vẫn mơ tới chuyện đời trước, nhưng là vài chuyện hắn chưa bao giờ thấy tận mắt.

Linh hồn của hắn phảng phất xuyên đến quá khứ, sau đó hắn thấy được Tần Bộ Diêu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Mộng cảnh, kết cục của Tần Bộ Diêu

Tần Bộ Diêu đời trước có vẻ hơi khác Tần Bộ Diêu đời này, nàng thích mặc cung trang hồng nhạt, nhìn qua vô cùng xinh đẹp dịu dàng.

Nàng ngồi trong cung Thần Hi, chính là cung Thần Hi đời này hắn ban cho Lý Thực phi. Có lẽ tâm trạng không tốt, nàng đang uống rượu, một chén lại một chén. Khuôn mặt hơi say nhìn có chút ửng đỏ, mị nhãn như tơ mà nhìn ngoài cửa sổ, cũng không biết đang đợi cái gì.

Thủy Hoàn muốn đoạt ly rượu trong tay nàng, lại bị nàng tránh ra.

"Nương nương, nô tỳ cầu xin người đừng uống. Người còn như vậy, lần sau nô tỳ sẽ không tìm rượu cho người nữa!"

Tần Bộ Diêu cười khanh khách: "Thủy Hoàn, người nói xem đêm nay Hoàng thượng sẽ nghỉ ở cung của mỹ nhân nào?"

Về mặt Thủy Hoàn có chút buồn bã nói: "Nô tỳ nghe nói, Hoàng thượng đi tới cung của Tiết Quý nhân."

Tần Bộ Diêu khẽ ồ một tiếng.

"Nương nương, nô tỳ cầu xin người đừng uống rượu nữa. Dù người có uống nhiều hơn nữa, đêm nay Hoàng thượng cũng sẽ không tới." Thủy Hoàn khóc ròng nói.

Tần Bộ Diêu gợn ly rượu cười ha ha: "Lúc trước ta mới vào cung, hắn nói vẫn sẽ luôn sùng ta. Nhưng hắn nuốt lời, chỉ thấy người mới cười không nghe được người xưa khóc. Bỏ cung tin hắn nhất ngôn cửu đỉnh, không ngờ quay đầu lại tất cả đều là nói láo!"

Cơ thể Yên Mạch Hàn nửa trong suốt đứng một bên nhìn nàng, lồng mày hơi nhíu lại.

Có thật hắn nói vẫn sẽ luôn sùng nàng? Nhưng có nói vậy thì phải làm thế nào đây, thân là vua một nước, hậu cung ba ngàn giai lệ, làm sao có khả năng chỉ sùng một mình nàng?

Nhưng dáng dấp kia của nàng, rõ ràng tin là thật.

Ngay lúc Yên Mạch Hàn ngăn ra, hắn nhìn thấy một nam nhân phá cửa sổ mà vào.

Khi nhìn rõ dáng dấp người đó, hai mắt hắn trừng to, sát ý bắn ra bốn phía.

Là đệ đệ tốt của hắn, Yên Mạch Ngọc!

Vì sao hắn lại đến cung Thần Hi? Quả nhiên bọn họ sớm đã thông đồng bên nhau?

Bàn tay rũ xuống của Yên Mạch Hàn bỗng nắm chặt lại, chặt đến run rẩy.

Hắn không muốn xem đôi câu nam câu nữ này tình chàng ý thiếp, nhưng hắn phát hiện mình căn bản không cách nào nhúc nhích, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Yên Mạch Ngọc cách Tần Bộ Diêu càng ngày càng gần.

Thủy Hoàn thấy Yên Mạch Ngọc, không khỏi kinh ngạc thốt lên: "Hiền vương, sao người ---"

Nàng còn chưa nói hết một câu, đã bị Yên Mạch Ngọc điểm huyệt, sau đó một chương gõ bất tỉnh.

Yên Mạch Ngọc đi tới trước mặt Tần Bộ Diêu, giắt lấy bình rượu trong tay nàng, cả giận nói: "Hóa ra nàng đang sống thế này trong cung? Nàng còn lừa ta nói Yên Mạch Hàn đối xử với nàng rất tốt? Bộ Diêu, nàng mờ to mắt nhìn xem, Yên mạch Hàn không phải phu quân. Trong lòng hắn, nàng chẳng khác gì đám nữ nhân kia, chẳng qua chỉ là đồ chơi của hắn mà thôi!"

Hiển nhiên lúc này Tần Bộ Diêu đã uống say. Nàng ợ rượu, loạng choạng đứng lên, chỉ một ngón tay vào Yên Mạch Ngọc: "Hoàng... Hoàng thượng? Hoàng thượng rốt cuộc nhớ tới thần thiếp rồi!"

Nói xong, lập tức liền nhào tới ôm lấy người đến, òa khóc đầy tủi thân.

Yên Mạch Ngọc ngăn ra, nhưng rất nhanh ôm lấy Tần Bộ Diêu, thấp giọng nói: "Bộ Diêu, ta rất thích nàng. Nàng đừng nhớ tới Yên Mạch Hàn, sau này Ngọc ca ca đối tốt với nàng."

Sau đó, hai người liền thuận lý thành chương lẫn cùng nhau, một người trong miệng kêu Hoàng thượng, một người trong miệng kêu Bộ Diêu.

Một màn chói mắt này khiến cả người Yên Mạch Hàn như bị đóng đinh tại chỗ. Vừa này muốn trăm phương ngàn kế tránh khỏi cảnh tượng này, bây giờ nhưng lại muốn nghe nữ nhân kia lăm bắm thêm một lúc nữa.

Vậy mà nàng vẫn luôn gọi hắn.

Yên Mạch Hàn ngăn ra nhìn thấy nữ tử tình lại, cho Yên Mạch Ngọc một cái tát, nổi giận đến muốn một nhát đâm thủng ngực hắn.

Yên Mạch Ngọc chạy trốn. Trước khi đi hắn để lại hứa hẹn, hắn vĩnh viễn không bao giờ phụ nàng.

Tần Bộ Diêu cảm thấy mình có lỗi với Hoàng thượng, vì vậy sai Thủy Hoàn tìm tới một loại thuốc độc mãn tính. Mỗi ngày dùng một ít, nàng từ từ gầy gò, sắc mặt càng ngày càng kém.

Nhưng tất cả chuyện này, Yên Mạch Hàn trong mộng dường như cũng không chú ý tới. Trong lúc hắn đi qua vô số mỹ nhân, đã quên Tần Bộ Diêu tồn tại. Dù có tình cờ đi đến cung của nàng, cũng bởi vì Tần Bộ Diêu trang điểm quá dày nên không nhìn ra. Không chỉ có vậy, hắn còn ghét bỏ mùi phấn son trên người Tần Bộ Diêu, số lần đi chỗ nàng càng ngày càng ít.

Tần Bộ Diêu bụng thuốc độc mãn tính trong tay, hung hăng ném bát thuốc kia xuống đất: "Không, tại sao bốn cung muốn lạng lະ chết đi một mình. Bốn cung làm chuyện có lỗi với hắn, nhưng hắn có từng làm bốn cung không thất vọng? Dù có thống khổ, dù có muốn chết, bốn cung cũng phải lôi kéo hắn đi cùng bốn cung!"

Nói xong, khóc miệng nữ nhân bắt giặc nổi lên đôi công ngọt ngào: "Yên Mạch Hàn, lúc trước chàng cưới ta tiến cung đã nói với ta, sinh cùng khâm chết chung huyết*. Bây giờ bốn cung đã không sạch sẽ, thật, muốn, chết. Chàng

tôi chết cùng bốn cung, có được hay không?"

*Sinh cùng khâm, chết chung huyết: Khi sống đắp cùng chăn, khi chết xuống chung mồ.

Yến Mạch Hàn nữa trong suốt nhìn thấy nữ tử một ngọt ngào mà buông lời hung ác, không khỏi lui bước. Hắn hơi há mồm, dường như bị đáng đáp nữ nhân trước mặt dọa tới rồi.

Hắn chưa từng gặp Tần Bộ Điều như vậy, mặc kệ đời trước hay đời này.

Từ đây đến lúc sau, Yến Mạch Hàn lại gặp được rất nhiều hình ảnh. Tần Bộ Điều nán lòng thoải chí và Hiền vương Yến Mạch Ngọc thông đồng với nhau, kết bè tính toán ngôi hoàng đế của hắn. Hết thấy, hết thấy đều trùng hợp với kí ức đời trước.

Thẳng đến cuối cùng, Tần Bộ Điều mặc phượng bào Hoàng hậu phiền phức hoa lệ đi hướng triều đình, cùng Yến Mạch Ngọc được văn võ bá quan quý lạy.

Yến Mạch Hàn cho rằng tới đây tất cả sẽ kết thúc, nhưng không ngờ hắn nhìn thấy Tần Bộ Điều kéo phượng bào nặng nề trở lại cung Phượng Minh, thoát từng lớp từng lớp xiêm y, lộ ra tang phục trắng tận cùng bên trong.

Nữ tử nhìn vào gương đồng sửa sang lại quần áo, mỉm cười nhìn chính mình trong gương, dùng một loại ngữ điệu vô cùng dịu dàng nói: "Hắn ca ca, bây giờ ngôi vị hoàng đế của chàng không còn, tất cả nữ nhân ở hậu cung của chàng đều bỏ chàng mà đi. Chàng chẳng còn gì cả, chàng chỉ còn dư lại ta. Cối đời này, chỉ có Tần Bộ Điều ta nguyện ý chết cùng chàng. Chờ đến Âm tào Địa phủ, bên cạnh chàng cũng chỉ sót lại một mình ta, ha ha ha..."

Nói xong lời này, nữ tử lấy ra thuốc độc giấu trong tay áo, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Cùng lúc đó, Yến Mạch Hàn nán lòng thoải chí trong ngực cũng uống vào thuốc độc.

Hai người gần như chết vào một lúc, chỉ là một sa sút, một phú quý.

Nữ nhân buông tha địa vị và vinh quang vô thượng để chết cùng một ngày với hắn, kẻ bị chúng bạn xa lánh.

Yến Mạch Hàn thấy tất cả, về mặt tràn đầy khiếp sợ. Cơ thể hắn bắt ổn run lên, sau đó ngồi quỳ ra trên đất.

Một màn cuối cùng dừng ở lúc Tần Bộ Điều uống cạn rượu độc ngã trên mặt đất. Miệng mũi nàng chảy máu, sắc mặt tái nhợt như tang phục nàng mặc trên người.

Không, tại sao lại như vậy?

Sao chân tướng có thể như vậy?

Chuyện này không thể nào!

Yến Mạch Hàn chỉ cảm thấy khí huyết trong ngực quay cuồng, sau đó hắn đột nhiên giật mình, cả người bùng tỉnh từ trong giấc mộng. Mà đoàn khi nhìn hồi lâu cũng theo ngum máu bị hắn phun ra ngoài.

Yến Mạch Hàn ra sức thờ hồn hồn, hai tay nắm mép giường gất gao.

Đây chỉ là giấc mộng, không phải sự thật, không thể nào là sự thật!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Đêm khuya, Hoàng thượng thấy thật có lỗi

Tần Bộ Điều làm tất cả chẳng qua vì muốn lôi kéo hắn cùng đi chết? Bởi vì nàng đã sớm nán lòng thoải chí muốn chết, vì vậy cũng muốn hắn chết cùng?

Nàng trợ giúp Yến Mạch Ngọc cướp ngôi hoàng đế của hắn, khiến hắn trở nên bị cô lập bất lực, tất cả cũng vì khiến lúc hắn chết lẻ loi hiu quạnh, đến địa phủ chỉ có thể có một mình nàng là hồng nhan tri kỷ?

Không, chuyện này... Chuyện này quá tức cười rồi.

Nhưng nếu không phải sự thật, vì sao hết thấy trong mộng đều chân thực đến thế?

Trong đầu hắn liên tục hiện lên đáng vẻ trước khi chết của Tần Bộ Điều, còn có lời nói dịu dàng có chút điên cuồng của nàng.

Yến Mạch Hàn nặng nề ho hai tiếng khụ khụ, lại khụ ra máu.

Hắn đứng bật dậy, thất tha thất thểu đi tới trước cửa sổ.

Đôi mắt ngày thường luôn tối tăm không thời giờ khắc này chứa đựng đầy vẻ mờ mịt.

Nếu như những gì trong mộng đều là sự thật, vậy mấy tháng nay hắn đang làm gì đó? Đang làm gì?

Bỗng, hắn nghĩ tới cái gì, trái tim chợt căng thẳng, một ngum máu lại phun ra ngoài.

Sáng nay, sáng nay hắn vừa ban cho Điều Điều một bát canh tuyệt tử.

... Canh tuyệt tử.

Đời này nàng không thể làm mẹ rồi.

Hắn còn cho Ảnh Đại muốn nàng, đầy đủ bảy đêm.

"Ha ha, ha ha ha..." Yến Mạch Hàn bỗng nhìn cửa cười lên, từ tiếng cười nhẹ biến thành ôm bụng cười to, cười đến nước mắt đều chảy ra.

Hắn ngồi trên mặt đất, cố gắng muốn ngừng cười, nhưng làm sao cũng không ngừng được. Cuối cùng hắn dùng nắm đấm ngăn chặn miệng mình, hàm răng tàn nhẫn cắn lên đó. Tiếng cười rớt cuộc dần ngừng lại, sau đó một giây, biến thành tiếng nức nở thõng khổ nặng nề.

Trong cung Trì Mộ, Nam Tầm vừa tắm xong mặc quần áo chuẩn bị đi ngủ, lại bị tiếng kêu của Tiểu Bát làm sợ đến nhảy dựng lên.

"A a a! Không phải đâu, người biết vậy ra xảy ra chuyện gì không? Giá trị ác niệm của đại boss rơi tới xuống 50 rồi! A a a, đây không phải đang nằm mơ chứ, làm sao có thể giảm nhiều như vậy hả, hu hu.. Ta thật kích động mà..."

Nam Tầmx...

"Tiểu Bát, giá trị ác niệm thật sự rơi xuống 50 rồi hả?" Nam Tầm vẫn còn không tin.

Tiểu Bát trực tiếp khóc thành tiếng: "Là thật. Giá thật cao húng mà. Đây thực sự là lần giảm nhiều nhất từ trước tới nay đó!"

Nam Tầm sững sờ trong chớp lát, chớp mắt mấy cái: "Xem ra là thuật tạo mộng của ta có tác dụng, Yến Mạch Hàn đã tin chuyện trong mơ."

Tiểu Bát liền vội vàng hỏi: "Đến cùng thì người bịa chuyện gì vậy?"

Nam Tầm cười hắc hắc: "Từ khi theo Tiểu Bát người, ta đã được chiêm ngưỡng không ít biến thái. Thế là lần này, ta cũng dứt khoát đáp nặn Tần Bộ Điều thành một biến thái điển hình vì yêu. Đối với đại boss giá trị hắc hóa 85 mà nói, tâm tư biến thái hắn hẳn rất thấu hiểu, cũng rất dễ tin tưởng."

Tiểu Bát: "... Tốt, rất tốt, không sai."

"Đại boss đến rồi! Mau thu lại vẻ mặt cười trộm của ngươi!" Ngự diệu Tiểu Bát thay đổi,

bay nhanh nhắc nhở một câu.

Nam Tầm vừa nằm lên giường, nàng liền nghe được tiếng cửa sổ bị đẩy ra.

Thủy Hoàn nghe tiếng mà đến, đang muốn giao thủ với thích khách, nhưng nhìn được người tới là ai, nàng ấy lập tức rón rén lui ra, còn đóng chặt cửa lại.

Nam Tầm làm bộ nghe thấy tiếng động mới tỉnh lại. Nàng nhìn thấy nam nhân đứng thẳng trước cửa sổ, tui thân nhiều ngày qua lập tức dâng lên, đôi mắt có chút ướt át.

"Hân ca, là chàng sao? Ta không có nằm mơ chứ?" Nữ tử lăm bầm nói nhỏ, chỉ sợ nếu to tiếng, giấc mộng này cũng sẽ biến mất.

Yến Hân tiến lên một bước kéo nàng vào trong lòng, hung hăng, hung hăng mà ôm chặt nàng vào ngực mình.

Trên người hân mang hơi ẩm nặng nề, dường như còn dính sương sớm, sợ là ngày người ở bên ngoài thời gian không ngắn.

"Điều Điều..." Tiếng hân trầm thấp mà áp lực, chứa đầy khổ sở.

"Hân ca, sao mấy ngày nay chàng không tới tìm ta, một mình ta thật sợ hãi." Nam Tầm không ngừng chui rúc trong ngực hân.

Yến Hân đề nén thở hổn hển: "Điều Điều, xin lỗi... Xin lỗi..."

"Biết vắng vẻ ta? Nếu chàng đã nói thật xin lỗi, vậy ta liền tha cho chàng. Lần sau không bao giờ được phép bỗng nhiên biến mất lâu như vậy nữa."

"Được... Được..."

Hai người cứ ôm nhau như vậy cả đêm. Vừa bắt đầu Nam Tầm còn vực tinh thần trên ghếo đầu vỗ mồm với hân, đến lúc sau thực sự không chịu nổi, liền ngủ thiếp đi trong lòng hân.

Yến Hân ôm nữ tử trong ngực tới bên cửa sổ, dựa vào ánh trăng đánh giá dung nhan nàng.

Nàng ngủ thật yên tĩnh, lông mi vênh cong dịu ngoan rủ xuống, che khuất đôi mắt sáng sủa long lanh. Nàng thật hư, trong đôi mắt lúc nào cũng mang vẻ đùa cợt, cười xấu xa giảo hoạt. Nhưng bây giờ đôi mắt ấy khẽ đóng lại, nhìn không thấy tất cả những đáng vẻ này nữa. Mũi của nàng tinh tế lại thẳng tắp, còn có cánh môi hơi hé mở, tựa như một đóa hoa anh túc tỏa ra dụ hoặc trí mạng.

Yến Hân nhìn chăm chú hồi lâu, hận không thể tàn nhẫn cắn xuống, thắm đò gì đó càng dụ dỗ người trong khe hở kia.

Khi làm Yến Hân, bối vì căm ghét trong lòng, hân chưa bao giờ hôn sâu nàng. Chỉ là tình cờ mặt kề mặt, môi dán môi, hoặc là nụ hôn trên đùa hơi hột như chuồn chuồn lướt nước của nàng.

Mà khi khôi phục thân phận Yến Mạch Hân, hân không chỉ căm ghét nàng, càng hận nàng. Mỗi ngày trước khi "sùng hạnh", hân gần như bạo ngược gặm nuốt môi và cơ thể nàng.

Trên cơ thể nàng còn lưu lại dấu vết, tất cả là dấu răng hân lưu lại, sâu đến thấy máu.

Ngẫm đến sự tình mấy ngày nay, hân liền muốn dùng dao đâm chết chính mình. Là hân tự tay làm tổn thương nữ nhân trong ngực. Một nữ nhân tốt như thế, cứ như vậy bị hân hủy hoại. Sao hân có thể làm ra loại chuyện cảm thú mới làm này, hân thật hối hận.

Ngực Yến Hân cứng lại, một ngưng máu lại dâng lên, bị hân khó khăn nuốt trở về.

Nam Tầm vốn tưởng sau khi tỉnh lại, đại boss nên đi rồi, dù sao hân là người muốn làm triều. Nhưng không ngờ nàng vẫn nằm yên trong lòng ngực Yến Hân.

"Không phải chàng giữ nguyên tư thế này ôm ta cả đêm chứ?" Nam Tầm một mặt khó mà tin nổi.

"Điều Điều, hình như tay ta đã tê rần rồi." Yến Hân nói.

Nam Tầm cười ha ha: "Chàng ngốc à, ôm ta một đêm như vậy, khẳng định tay chân tê dại."

Ánh mắt Yến Hân sâu thẳm nhìn nàng, thấp giọng nói: "Nhưng mà ta không muốn buông nàng ra, ta nghĩ ôm nàng nhiều thêm lúc nữa."

Tiểu Bát đột nhiên cảm một câu: "Ái chà chà, làm sao trong một đêm đại boss liền mở hình thức thâm tình rồi. Ngươi bịa chuyện thật lợi hại!"

Yến Hân mở hình thức thâm tình, Nam Tầm liền mở hình thức điên cuồng liều hân*. Nàng tiến đến trước mặt nam nhân, gần như kẻ sát trên mặt nạ bạc kia. Sau đó vươn ngón tay vuốt nhẹ nhàng trên môi mỏng của hân, cười đến như yêu tinh: "Này Yến Hân, chàng đang quyến rũ ta sao?"

*Liều hân: Tấn trai

Yến Hân nhìn nàng thật sâu, giọng nói trầm thấp gọi cảm không thôi: "Vậy ta đã quyến rũ được nàng chưa?"

Ngón tay mảnh khảnh của Nam Tầm vuốt ve nơi cổ họng hân, khiêu khích khiến hân kết hân lộn lên xuống. Nàng cười híp mắt nói: "Rồi, đương nhiên là được rồi."

Tiểu Bát bật cười hi hi: "Ngươi chính là ý hân không còn khả năng giao hợp, vì vậy không muốn sống trâu chọc hân có phải không? May mà đại boss không còn khả năng giao hợp, nếu không, hử hử, tiểu yêu tinh câu người như ngươi sớm bị hân giết chết! Vì vậy, ngươi nhớ cảm ơn gia nhiều nhiều nha."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Điều Điều, ta muốn cưới nàng

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Nam Tầm và Yến Hân trêu chọc lẫn nhau một thời gian. Yến Hân làm bộ không biết chuyện xấu giữa nàng và bạo quân, nàng cũng không nhắc tới, cùng nhau giả ngu.

Chờ Yến Hân đi rồi, Thủy Hoàn vẫn luôn nghe trộm cao hứng khóc: "Nuông nường, Yến công tử thật yêu người. Nô tỳ cho rằng, dù hân có biết Hoàng thượng sủng hạnh người, hân cũng sẽ không dễ ý."

Nam Tầm cười, mặt đầy ngọt ngào: "Đó là đương nhiên, ta nhìn người luôn luôn chuẩn xác. Hân là nam nhân tốt đáng để dựa vào."

Yến Hân vẫn chưa rời đi hoàn toàn nghe được như thế, bước chân bỗng khựng lại, sau đó đi nhanh hơn.

Đối với hân mà nói, cung Trì Mộ như một sợi gông xiềng, cũng giống một tòa nhà giam. Nhưng ở đây có một yêu tinh tên Tần Bộ Điều, vì vậy dù hân biết rõ đi vào sẽ bị lột một lớp da, hân vẫn không kiềm chế được muốn đi vào.

Hân nghĩ, có thể hân trúng độc, mà sớm đã trúng độc sâu, chỉ là không tự biết mà thôi.

Mấy ngày liền, Nam Tầm và Yến Hân mở ra hình thức tán tỉnh nhau. Chẳng qua Yến Hân trêu chọc xong sẽ nhìn nàng đầy nóng bỏng, mà Nam Tầm trêu chọc xong sẽ phui mông mà đi.

Mãi đến khi Thủy Hoàn không cần thận lờ miệng nói về chuyện Hoàng thượng, Yến Hân rốt cuộc không thể không đâm thủng tờ giấy kia.

Hai người đứng dưới tán cây, Yến Hân đi về phía trước một bước, Nam Tầm liền lùi về sau một bước.

"Chàng đừng tới đây!" Nam Tầm quát hẳn, vẻ mặt có chút tan vỡ: "Chàng đang làm về mặt gì vậy? Không phải là chàng ghét bỏ ta đấy chứ? Có phải chàng thấy ta không sạch sẽ, vì vậy không cần ta nữa?"

Yến Hàn nghe xong lời này, vẻ mặt thống khổ.

Hắn tiến lên một bước dài, không quan tâm đối phương giẫy dụa, ôm chặt Nam Tầm trong lồng ngực mình, không ngừng hôn đỉnh đầu nàng: "Điều Điều nàng nghe ta nói. Ta không chê nàng, thực sự không chê nàng, ta cưới nàng có được không? Ta lập tức cưới nàng. Chúng ta không cần tam môi lục sinh, cũng không quản cái gì mệnh lệnh cha mẹ. Hôm nay chúng ta sẽ thành thân!"

Nam Tầm nghe thấy lời này thì ngẩn ra, cả người đều yên tĩnh lại.

"Thân ái, giá trị ác niệm vừa giảm 5 điểm biến thành 45 rồi." Tiểu Bát bỗng cảm một câu.

"Yến Hàn, chàng nói có thật không?" Nam Tầm thuận theo dựa vào lồng ngực hắn, khó có thể tin hỏi: "Dù biết ta mất trong sạch, bị bạo quân chà đạp mấy lần, chàng còn nguyện ý cưới ta?"

Yến Hàn gật đầu, giọng điệu quyết tuyệt: "Tần Bộ Điều, ta muốn cưới nàng."

Nam Tầm đột nhiên liền nở nụ cười, cười đến cực kì hài lòng, vừa mới thấy bất an trong nháy mắt tan thành mây khói. Nàng đưa tay chọc chọc lồng ngực cứng rắn của đối phương, nói: "Được, bây giờ chúng ta sẽ thành thân. Chờ chàng cưới ta xong, ta sẽ nói cho chàng một bí mật."

Thủy Hoàn biết được tin tức, vừa khóc vừa cười đi chuẩn bị đồ vật. Bởi vì phần lớn cung trang của Nam Tầm đều khá thanh lịch, Thủy Hoàn chọn đã lâu mới lấy được một bộ màu đỏ tía, sau đó lại đi tìm vài cây nến đỏ.

Buổi tối hôm đó, Nam Tầm liền báii thiên địa cùng Yến Hàn, mà tiểu nha đầu Thủy Hoàn thành nhân chứng cho hôn lễ của họ.

Rượu hợp cần là rượu hoa Thủy Hoàn ủ, trên chần rải không ít hạt lạc và hạt sen.

Thủy Hoàn canh giữ ở cửa, để ngừa bạo quân giá lâm bất ngờ.

Hai người trong phòng mới uống xong rượu hợp cần, liếc mắt đưa tình nhìn nhau.

Tiểu Bát đột nhiên nói: "Thân ái, sao người lại động ý thành thân với đại boss? Người đã quên phương diện kia của đại boss bắt lực sao? Lát động phòng mà lòi ra thì phải làm sao bây giờ? Không phải người đang chọc đến chỗ nhạy cảm của người ta sao?"

Nam Tầm trả lời một câu rất đẹp: "Bảo bối, người chắc không hiểu rồi. Sau khi đâm chọc tâm can đại boss, ta lại thể hiện quyết tâm không rời không bỏ với hắn. Dù cơ thể hắn có chỗ thiếu hụt, ta cũng không ghét bỏ. Hắn nghe được lời này còn không cảm động đến rồi tình rồi mĩ?"

Tiểu Bát: "... Nghe cũng có chút đạo lý."

Nam Tầm sờ lên mặt nạ của Yến Hàn, có hơi bất mãn nói: "Hắn ca ca, chúng ta đã thành thân, chẳng lẽ lúc này chàng còn không muốn tháo mặt nạ sao? Dù dưới mặt nạ là khuôn mặt vô cùng xấu xí, ta cũng chịu, sẽ không chê chàng xấu."

Yến Hàn nắm chặt móng vuốt muốn xóc mặt nạ của nàng, trầm giọng nói: "Đột lát nữa động phòng nàng lại tháo ra."

Nam Tầm lập tức cảm thán với Tiểu Bát: "Đại boss diễn sâu thật, đến lúc này vẫn bình tĩnh như thế. Đờ mờ từ từ! Tên khốn nạn này sẽ không tìm người thế thân hắn chứ?"

Tiểu Bát do dự nói: "Không thể nào, giá trị ác niệm của hắn đã giảm rồi mà, nhất định có hảo cảm với người."

Nam Tầm: "Người đoán được tâm tư của biến thái sao? Chẳng may hắn cảm thấy lòng tự trọng còn quan trọng hơn bất kể thứ gì thì sao?"

Tiểu Bát:...

Có cảm giác sắp bị thuyết phục.

"Mặc kệ thế nào, trước hết cứ cho hắn biết giờ ta còn là đóa hoa trắng. Cứ như vậy, nói không chừng hắn sẽ mềm lòng."

Nam Tầm tóm chặt cổ áo Yến Hàn, kéo tới trước mặt mình, giao hoạt nháy mắt mấy cái với hắn: "Hắn ca ca, lúc trước không phải nói với chàng, nếu chàng cưới ta, vậy ta sẽ nói cho chàng một bí mật sao. Chàng đưa lỗ tai lại đây."

Yến Hàn không hiểu nhìn nàng. Bởi vừa nãy nàng kéo, hai người vốn đã cách nhau rất gần. Hắn chỉ thoáng quay đầu, vành tai liền sát bên môi hồng của nàng.

Nam Tầm cũng không ngưng ngừng, trực tiếp tiến lên hôn vành tai hắn, cười tủm tỉm nói: "Hắn ca ca, thật ra ta còn... trong sạch nha."

Yến Hàn quay ngoắt lại nhìn nàng, đôi mắt nhìn nàng gất gao, gương mặt nung về kinh dị.

Làm sao có thể? Không thể nào! Ảnh Đại chưa bao giờ làm trái mệnh lệnh của hắn! Sao hắn có thể chưa chạm vào Tần Bộ Điều!

Trong lúc tâm thần hết sức chấn động, hắn nghe được nữ nhân dùng giọng điệu cười trên sự đau khổ của người khác nói: "Hắn ca ca, ta nghi ngờ bạo quân này có thể bị... bắt lực."

Yến Hàn trợn to mắt: "Điều Điều, nàng... Làm sao nàng biết..."

Nam Tầm lập tức trả lời hắn: "Làm sao ta biết được? Bởi vì bạo quân làm được một nửa, giữa đường liền lẩn, sau đó để ảnh vệ đến bắt nạt ta. Phàm là nam nhân, thấy mỹ nhân hoa nhường nguyệt thẹn như ta cũng sẽ không làm trận bỏ chạy. Chàng nói hắn không bắt lực thì là gì?"

Yến Hàn phản ứng chậm vài giây: "Vậy, vậy ảnh vệ của Hoàng... bạo quân phải tới có xúc phạm đến nàng hay không?"

Nam Tầm nghe lời này, lại không biết nhớ tới cái gì, không nhịn được cười ha ha: "Bản cô nương chuẩn bị mê huyền pháp. Tạt một cái vào mặt hắn, hắn liền ôm gối của ta cọ tới cọ lui, ha ha ha..."

"Mê huyền pháp?" Yến Hàn giật giật đầu kết, có chút khó khăn nói ra lời này.

"Lúc trước tiến cung ta đem theo không ít bí được tổ truyền, như thuốc độc mãn tính, thuốc mê, thuốc độc xuyên tròng. Mê huyền pháp này chỉ là một loại thuốc khiến người ta rơi vào ảo cảnh, ta mang đến đây không nhiều lắm. Nếu bạo quân lại đến mấy lần, ta chỉ sợ cũng phải lộ. May mà hắn không trở lại."

Nói qua nói lại, nàng lại cười to lên: "Bạo quân và ảnh vệ kia cũng không biết gì đâu, hai tên ngớ ngẩn."

Một thân phận khác là bạo quân ngớ ngẩn, Yến Hàn:...

Mà giờ phút này, tất cả những thứ này cũng không còn quan trọng nhất. Giờ phút này, trong đầu hắn tràn ngập mừng rỡ lớn lao, máu trong cơ thể hắn hưng phấn đến sôi trào.

Điều Điều nàng, Điều Điều nàng không có chuyện gì, thân thể nàng vẫn trong sạch!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vài Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Mẹ nó, muốn chết người

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Ánh mắt Yến Hàn sáng quắc nhìn chăm chăm từ trước mặt, nhìn hai cánh môi hồng lúc đóng lúc mở, sau đó toàn thân hắn từ trên xuống dưới đều khẽ run rẩy. Máu trong cơ thể sôi trào làm hai mắt hắn sung huyết, sau đó đều đi chuyển xuống bên dưới.

Nơi đó vừa nóng vừa cứng.

Ứng ực.

Yến Hàn nuốt một ngụm nước miếng.

"Điều Điều, mấy ngày nay đã khiến nàng phải chịu khổ." Yến Hàn nói, giọng đã trở nên trầm thấp mất tiếng.

Nam Tầm nghe thấy giọng điệu này, có một khoảnh khắc sợ hết hồn, nhưng rất nhanh nàng lại cười trộm.

Già rồi, người cứ già rồi đi.

Đồ đàn ông không thể giao hợp, người còn có thể động dục?

"Không sao không sao. Không phải ta đây khỏe mạnh sao, không khổ chút nào." Nam Tầm không để ý xua tay. Bỗng nghĩ đến cái gì, nàng vội vàng nói: "Hàn ca ca, lúc trước ta gạt chàng chưa nói, chàng có trách ta không? Hoàng thượng không còn khả năng giao hợp, đây không phải đại sự sao. Ngay cả Thủy Hoàn ta cũng không nói, để tránh nàng lỡ lời rồi rước họa vào thân. Bây giờ ta cho chàng biết, bởi vì chúng ta đã là phu thê. Giữa phu thê không có bí mật."

Yến Hàn nghe câu cuối, miệng hơi nhếch lên, cuối cùng vẫn không nói lời nào.

"Hàn ca ca, kể từ hôm nay, chàng chính là phu của ta, mà ta là thê của chàng. Sau này chàng không được tam thê tứ thiếp, chỉ có thể có một mình ta." Nam Tầm tuyên bố đầy bá đạo.

Yến Hàn yên lặng trong nháy mắt, gật đầu trịnh trọng: "Ta đáp ứng nàng, ngày sau chỉ sủng một mình nàng, cũng chỉ lên giường của nàng thôi."

Suýt chút nữa Nam Tầm đã phun nước miếng.

Mẹ nó, đây là đùa giỡn lưu manh kiểu đứng đắn sao? Nếu không phải sớm biết đại boss bất lực, nàng nghe lời này chắc sẽ cực kỳ hoảng hốt. Bởi vì lúc đối phương nói lời này, vẻ mặt vô cùng vô cùng nghiêm túc.

Yến Hàn nói xong, đột nhiên ôm ngang Nam Tầm, đi thẳng tới giường.

Nam Tầm ngây ngốc một hồi, hỏi Tiểu Bát: "Sao tới lúc này rồi hán còn già rồi già vậy?"

Tiểu Bát phân vân một lúc: "Lẽ nào hán muốn đánh người bất tỉnh, chờ người tỉnh lại sẽ nói các người động phòng xong rồi?"

Nam Tầm cảm thấy chuyện này rất có khả năng. Cho nên nàng đã chuẩn bị tinh thần ngắt đi bất cứ lúc nào.

Nhưng sự thật cũng không phát triển theo hướng một người một thú mong muốn.

Yến Hàn ôm Nam Tầm đến trên giường, rồi bắt đầu cơi xiêm y của nàng, từng lớp từng lớp, động tác không mất ôn nhu cũng rất lưu loát, lột Nam Tầm chỉ còn một cái yếm.

Đột nhiên Nam Tầm nhớ ra điều gì, vội kéo chăn che khuất đầu rặng rậm rạp trên người.

Yến Hàn nhìn từng đầu rặng xanh tím gần như trải rộng toàn thân nữ tử, ngay cả một số nơi khó có thể mờ miệng cũng có, không khỏi ngẩn ra.

"Hàn ca ca, chúng ta tất nên có được không?" Nam Tầm vội đầu vào trong gối mềm, vẻ mặt có chút chột dạ, giận dữ và xấu hổ. Nàng đã quên bạo quân để lại rất nhiều dấu ấn trên người nàng.

Yến Hàn không nói thêm gì, thấp giọng nói được, sau đó đứng dậy thổi tắt ngọn nến.

Thời khắc lẩn xoay người, Nam Tầm tựa hồ nhìn thấy đồ vật ghê gớm gì đó, trong lòng hồi hộp nháy động, sợ hãi hỏi Tiểu Bát: "Tiểu Bát, ta nhìn thoáng qua thấy dưới áo bào hán ẩn giấu một phen vũ khí sắc bén. Không phải là ta nhìn, nhìn lầm chứ?"

Tiểu Bát trở nên lắp bắp: "Nếu như ta nói hình như ta cũng nhìn thấy, người có đánh chết ta hay không?"

Trong bóng tối, nam nhân đáng người cao ngất bước từng bước tới bên giường.

Đôi mắt Nam Tầm đột nhiên trừng lớn. Làm sao nàng cũng không nghĩ đến, trên người Yến Hàn sẽ mang hung khí sắc bén như vậy.

Sẽ chết người, thật sự sẽ chết người đó.

Không lâu sau, một tiếng kêu thảm thiết đầy thê lương bị trống truyền ra từ trong điện.

Thủy Hoàn canh giữ ngoài cửa giật mình, còn tưởng rằng có thích khách đến hành hung. Nhưng nghĩ lại, có Yến công tử ở bên trong cơ mà, làm sao có khả năng có thích khách làm nương nương nhà nàng bị thương. Hơn nữa ngay sau đó, tiếng kêu thảm thiết dường như bị thứ gì ngăn chặn, đã biến thành tiếng ư ư nghẹn ngào.

"Điều Điều, đừng sợ, đừng sợ. Ta sẽ rất cẩn thận, sẽ không làm tổn thương đến nàng." Tiếng Yến Hàn kiên trì ẩn nhẫn truyền ra.

Thủy Hoàn nghe được tiếng của Yến công tử, yên tâm triệt để, tiếp tục chống đầu ngủ gà ngủ gật.

Loáng thoáng, Thủy Hoàn thật giống như nghe thấy nương nương nhà nàng đang khóc. Chỉ là tiếng khóc này khá kỳ quái, không giống kiểu khóc bị người đánh cho một trận, ngẫu nhiên còn kết hợp với tiếng Yến công tử rên rỉ nặng nề.

Lúc nửa đêm, Thủy Hoàn nghe được nương nương nhà nàng thút tha thút thít sai nàng chuẩn bị nước ấm.

Thủy Hoàn vội vã đi nấu nước.

Khi Thủy Hoàn bê nước bóng đi vào, trong nội điện một màu đen kịt. Nàng vội vàng châm ngọn nến, ngọn nến phát ra ánh sáng vàng ấm áp. Thủy Hoàn liếc mắt nhìn giường, tuy rằng rèm đã tháo xuống, nhưng bóng dáng hai người bên trong lại phóng to trên rèm.

Chờ Thủy Hoàn thấy rõ thể hai người, khuôn mặt nhỏ nhắn một cái hồng thành đít khi.

Trời, trời ạ!

"Nương nương, nô tỳ đã chuẩn bị đồ tắm. Nô tỳ cáo, cáo lui trước!" Thủy Hoàn vội vã nói, thật nhanh mở cửa lần ra ngoài, còn không quên đóng cửa chặt gao.

Trái qua kích thích như thế, Thủy Hoàn không chút buồn ngủ. Nàng ngồi quy củ trước cửa, nhưng lỗ tai dựng lên rất cao.

Quả nhiên, cũng không lâu lắm, nàng liền nghe được tiếng nước ào ào, theo tiếng ào ào còn có tiếng không thể miêu tả làm người ta đỏ mặt tới mang tai.

Thủy Hoàn vác gương mặt đỏ như đít khi, không biết xấu hổ ngồi đến canh bốn, mới không chịu được thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, Nam Tầm tròn tròn mắt nhìn tấm màn cử nát trên đỉnh đầu, bàn tay nắm chặt kêu răng rắc.

Yến Hàn đã rời đi, khi đi còn để lại một tờ giấy, nói có việc phải đi trước một chuyến, bảo nàng nghỉ ngơi cho khỏe.

Tiểu Bát khóc hu hu: "Ta cũng không biết có chuyện gì xảy ra. Rõ ràng đại boss không còn khả năng giao hợp, vì sao lại lật xe a a a!"

Tiểu Bát khóc một lúc không biết nghĩ đến cái gì, lập tức kêu lên: "Không đúng, theo gia kiểm chứng, bạo quân xác thực chưa từng sung hạnh phi tần trong hậu cung. Đều do ảnh vệ đứng đầu đắc lực nhất là Ảnh Đại động thủ."

Mặt Nam Tầm vò cằm: "Vậy người hôm qua ăn ta áp chảo bánh nướng là ai? Mẹ nó ta sắp bị nướng khét rồi!"

Tiểu Bát cảm thấy mình thật sự oan ức. Lần này nó thực sự tìm cho Nam Tầm một người không cứng nổi, nào có biết.... Hu hu, nó thực sự không biết sai chỗ nào a.

"Ta chính là ý hấn không còn khả năng giao hợp, cho nên mới liên tiếp trêu chọc hấn. Bây giờ nghĩ lại, trước đây ta đều đang tìm đường chết." Nam Tầm cảm thán một câu.

Thấy Tiểu Bát không nói, Nam Tầm còn an ủi nó: "Được rồi, việc đã xảy ra, có trách người cũng không ích lợi gì. Nếu người kiên trì nói người không biết, vậy ta liền tin người không biết. Lần sau đừng như vậy nữa, biết chưa?"

Tiểu Bát...

Lời này của người ý là tin há? Phải không?

Chờ chút, sao nó nghe lời này hơi quen tai vậy? Có phải đã nghe qua ở nơi nào?

"Thần ái, đây thực sự là chuyện ngoài ý muốn. Tuy nhiên người không có ném túi thảo vô dụng nha, qua đêm hôm qua, giá trị ác niệm của đại boss giảm vào 15 điểm, biến thành 30. A hi hi, cứ theo tốc độ này, nói không chừng thế giới này sẽ là thế giới hoàn thành nhanh nhất đấy ~."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Ngoan, đừng nháo

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Nam Tầm không để ý tới Tiểu Bát. Nàng than một tiếng, nằm trên giường không muốn động dậy, bởi vì toàn thân đã mềm thành bãi bùn.

Thủy Hoàn bung nước vào: "Nương nương, đã giờ Thìn rồi. Nó tỳ vừa thấy người ngủ như chết nên không nhẫn tâm gọi người dậy."

Nam Tầm gan nạt đỡ mép giường đứng lên, Thủy Hoàn thấy thế vội tới đỡ nàng. Chờ vô tình nhìn được một thân đầy vết xanh xanh tím tím, hai mắt tròn tròn lên: "Yến công tử thật không biết nặng nhẹ. Sao, sao có thể..."

Nam Tầm không để ý phát tay: "Không có chuyện gì không có chuyện gì. Chỉ là bị găm nhiều mấy cái, nhìn thì khủng bố, thực ra không có gì."

Thủy Hoàn lại thấp giọng lầu bầu, sau đó hầu hạ Nam Tầm rửa mặt, ăn cơm.

May mà hiện tại nàng ở lĩnh cung, muốn dậy lúc nào thì dậy, không giống những phi tần đang được sủng ái kia. Năm, sáu giờ là phải rời giường, sau đó rửa mặt thay y phục trang điểm suốt hai giờ, rồi qua chào hỏi nhau, tiếp đến đi thỉnh an phi tần cấp cao hơn.

Vừa lơ đãng, một buổi sáng liền trôi qua. Thật sự là sống uống thời gian.

Nam Tầm nằm oặt nằm nghiêng trên trường kỷ trong phòng. Bây giờ trời đã trở lạnh, nàng rất ít khi đi trong tiểu viện. Chỉ khi nào ánh mặt trời tương đối nhiều, nàng mới mang ghế bập bênh của mình ra ngoài, tìm nơi ánh mặt trời có thể sưởi ấm để chợp mắt một lúc.

Thủy Hoàn theo Nam Tầm thời gian dài như vậy, cũng học nàng mà lười hơn, chuyển cái ghế nhỏ ngồi bên người Nam Tầm, vừa lơ đãng đã ngủ gà ngủ gật.

Lúc Yến Hân tới liền nhìn thấy cảnh tượng này.

Hắn không nhận được nhếch miệng lên, rón rén đi tới ngồi xổm trước mặt Nam Tầm, cẩn thận thưởng thức khuôn mặt đẹp đẽ của nàng. Lúc nàng ngủ và lúc nàng tỉnh thực sự là hai dáng vẻ khác nhau. Nhưng bất cứ dáng vẻ nào, hấn đều thích.

Yến Hân nhìn chằm chằm nữ tử, nhìn đến lâu, luôn cảm thấy trái tim mình ngửa ngửa. Hấn thực sự không nhận được, liền cúi đầu ngậm lấy cánh hoa đào thơm ngọt kia.

Nữ tử a một tiếng, đôi mắt khẽ mở, thấy rõ là hấn lại lười biếng nhắm mắt lại, giống như không phải chuyện liên quan đến mình.

Tâm thần Yến Hân nhận nhạo, giọng nói trầm xuống: "Điều Điều, nàng đang dụ dỗ ta sao?"

Đôi mắt Nam Tầm không mở, giữa môi răng khẽ phát ra tiếng cười: "Phu quân nói là dụ dỗ, vậy là dụ dỗ đi."

Yến Hân từng nghĩ rằng mình có khả năng khắc chế hạng nhất, nhưng nghe xong lời này, trong đầu có thứ gì như đang ầm ầm sụp đổ. Hấn lập tức hung hăng hôn xuống, bàn tay tìm được hông nàng, sau đó kiếng người lên.

Nam Tầm đột nhiên giật mình, sáu ngủ tức khắc chạy không thấy bóng dáng.

"Yến Hân! Chẳng làm gì thể? Bây giờ là ban ngày!" Nam Tầm hô khẽ.

Yến Hân thờ dãi với nàng, sau đó chỉ nàng xem hướng Thủy Hoàn.

Tiểu nha đầu Thủy Hoàn đang chống đầu ngủ ngon, khẽ nhếch miệng, nước miếng đều sắp chảy ra ngoài.

Nam Tầm lập tức hạ giọng, tức giận nhỏ tiếng trách: "Chàng cũng biết chỗ này còn có Thủy Hoàn? Cũng biết phải tị hiềm? Hấn ca ca, chàng muốn mặt không? Hiện tại là ban ngày, chàng ôm ta vào nội điện, chẳng lẽ là muốn ban ngày liên lâm gì kia?"

Yến Hân không da không mặt mũi nói: "Điều Điều, ta không thấy nàng một ngày như cách tam thu. Ta rất nhớ nàng, nhớ đến tim gan đều đau. Dù có ban ngày tuyên dâm thì sao, ta là phu của nàng, ta muốn nàng, bất kể lúc nào."

Nam Tầm...

"Tiểu Bát, Tiểu Bát người mau ra đây. Mê huyền phần lần trước có còn hay không, mau cho ta mùi bình."

Tiểu Bát tận hết chức trách già chết, không rên một tiếng.

Nam Tầm cười khẩy trong lòng: "Nếu bây giờ người cho ta, ta sẽ không tính toán với người vì sao hoàng thượng có thể làm chuyện này. Nhưng nếu người không cho, ha ha."

Một giây sau, Nam Tầm cảm giác được trong lồng ngực có thêm một bình nhỏ, theo sau là tiếng uất ức của Tiểu Bát: "Hu hu, lúc nào người cũng bắt nạt ta. Hoàng thượng có thể làm chuyện đó thật sự là tình huống đột phát..."

Nam Tầm ỏ lên: "Ta tin người mà, sờ đầu."

Tiểu Bát...

Cho nên nó vừa bị hồ sao? Nam Tầm đã tin nó, chẳng qua vừa này muốn lừa mê huyền phần?

Bước chân Yến Hân rất lớn, một bước bằng ba bước của Nam Tầm, rất nhanh đã vào đến nội điện. Sau đó hấn vô cùng cẩn thận đặt người lên giường, chính mình nghiêng người đè lên.

Nam Tầm lập tức dùng tay chống ngực hấn, gấp gáp nói: "Hấn ca ca, chàng muốn thế nào ta cũng theo, nhưng ta có điều kiện."

Yến Hân đẩy tay nàng ra, hôn lại đây, không buông tha bất kể cái trán chóp mũi hai đôi mắt, vừa hôn vừa nói: "Điều Điều, nàng nói đi. Dù là chuyện gì, ta cũng đáp ứng nàng."

Khóe miệng Nam Tầm cong lên. Nàng đã nghĩ tới một biện pháp, vậy là mê huyền phần có thể giữ lại để lần sau dùng rồi.

"Hấn ca ca, tuy rằng tới hôm qua chàng có thảo mặt nạ. Nhưng lúc đó đen sì sì, ta căn bản chưa thấy rõ mặt chàng. Bây giờ chàng nó thể thảo xuống lần nữa được không?"

Yến Hân nghe lời này, động tác cứng đờ, không tiếp tục nữa.

Hấn giúp Nam Tầm chỉnh đốn cung trang gọn gàng, bế nàng lên từ trên giường, hỏi hồ thẹn nói: "Xin lỗi Điều Điều. Ta không nên làm trái ý nguyện của nàng, ban ngày ban mặt còn muốn làm chuyện như vậy."

Nam Tầm...

Nam Tầm nhìn đôi mắt sung huyết của hắn, trong lòng mẹ nó đã cười nghiêng ngả.

Đứng, cứ nhìn đi. Ta xem ngươi có ghen đến chết không!

"Hàn ca ca, ta không có không muốn nha. Ta rất thích." Nam Tầm đến gần, hai tay kéo cổ hắn, hơi ngửa đầu hôn lên cằm hắn, mặt mày cười cong cong.

Yến Hàn nghe, hồ hập dồn dập, suýt chút nữa ghen thờ.

Ánh mắt hắn nóng rực đánh giá Nam Tầm một lúc, đột nhiên bất ngờ kéo xoẹt một mảnh vải dài từ áo bảo của mình.

Nam Tầm a một tiếng: "Chàng làm cái gì vậy?"

Yến Hàn không nói lời nào mà dùng mảnh vải che mắt nàng, giọng nói trầm thấp mất tiếng vang lên bên tai: "Điều Điều, nàng có thể sờ ta, sờ thế nào cũng được. Ta muốn nàng, lúc này liền muốn, ta không nhịn được."

Nói xong lời này, hắn tháo xuống mặt nạ trên mặt, sau đó cầm tay Nam Tầm kéo đến bên mặt mình.

Nam Tầm tức giận bất bình: "Hàn ca ca, chàng quá gian trá. Dựa vào cái gì ta phải che mắt sờ mặt chàng?"

Yến Hàn mát láy môi nàng, thấp giọng dụ dỗ: "Ngao, đừng nháo, sờ cho cẩn thận. Không phải nàng muốn biết gương mặt ta thế nào sao?"

Nam Tầm...

Đại boss coi nàng là trẻ con, lừa dối dễ vậy ư?

Nam Tầm sờ loạn trên mặt hắn một trận như để phát tiết, còn véo má hắn kéo ra ngoài, gương mặt tuấn tú đã bị nàng nhéo đến biến hình.

Dù vậy, động tác tay Yến Hàn không hề chậm lại.

Tốc độ của hắn thật nhanh bóc sạch quả trứng gà mặc quần áo Nam Tầm. Ngay từ đầu đai lưng buộc quá chặt, hắn cởi nửa này không cởi được, liền lập tức xé đai lưng thành hai nửa, sau đó kéo hai ba cái cung trang rút ra ngoài, tiếp theo là quần áo trong.

Đứng là lột đến trơn bóng, không hề lưu lại thứ gì.

Lúc sau, hắn liền bắt đầu thưởng thức bữa tiệc lớn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Đùng tức giận, đền nàng cái lớn hơn nữa

Edit/Beta: PaduC & Mạn Châu Sa

Nam Tầm then đến không được, may là mắt nàng đã bị che lại, tránh phải nhìn thấy hình ảnh cần rở này.

"Hàn ca ca, hình như chàng chưa cởi quần áo. Chàng như vậy thật giống mặt người dạ thú." Nam Tầm vì làm kỷ cảm giác then thùng quần bách, bắt đầu chế nhạo đối phương.

Môi Yến Hàn chuyển qua bên tai nàng, nặng nề cười khê, âm thanh kia cực kỳ gợi cảm: "Điều Điều, ta chính là mặt người dạ thú, nhưng chỉ cảm thú với nàng thôi. Có điều nếu Điều Điều thích ta không mặc quần áo, vậy ta sẽ cởi ngay."

Nam Tầm ngăn ra, vội vàng nói: "Không không không, chàng không cần cởi, thật đấy!"

Nhưng Yến Hàn kéo hai ba cái liền cởi xuống áo bảo, sau đó văng chặc dè tới.

Màn bị thả xuống, giường đang rung đưa, đất đang chấn động, người nào đó bị nướng bánh đang ưu thương khóc thút thít.

Giữa hiệp Nam Tầm bị nướng khét một lần, mặt đến hôn mê bất tỉnh. Chờ nàng tỉnh lại, nàng đang ở trong ngực Yến Hàn, trên mặt vẫn còn che mảnh vải.

Nhưng sau khi phát hiện mình ngâm trong nước ấm, nàng đã mắng vài tiếng cảm thú trong lòng.

Con cảm thú nào đó vượt vẻ cơ thể bóng loáng như tơ của nàng, ngón tay xẹt qua từng nơi, hải lòng nói: "Điều Điều, hiện tại trên người nàng đều là dấu vết của ta. Nàng là của ta."

Nam Tầm không dám động, sợ không cẩn thận cảm thú này lại phát tính.

Nhưng dù nàng có bất động, cảm thú nào đó cũng đã động dục.

"Điều Điều, bồn tắm của nàng quá nhỏ, chỉ vừa đủ hai người ngồi, chẳng thể làm chuyện gì khác." Con cảm thú đã động dục nào đó nói như vậy.

Nam Tầm...

Cho nên, người con mẹ nó muốn làm cái gì?

Người biết bồn tắm này nhỏ người cũng theo vào? Bồn tắm này chưa có bị người ngồi nát chính là vạn hạnh!

Nhưng giấy tiếp theo, Nam Tầm liền phát hiện cảm thú này không có hạn cuối.

Cảm thú nói: "Điều Điều, chúng ta đứng lên đi, nàng đỡ thành thùng tắm."

Nam Tầm...

Sau đó con cảm thú nào đó liền vừa đỡ vừa lừa để Nam Tầm nướng bánh.

Sau đó lại ào một tiếng, bồn tắm trực tiếp vỡ ra rồi, nước chảy lênh láng đầy phòng.

Thủy Hoàn ở bên ngoài bị tiếng động kịch liệt này đánh thức. Nàng vội vã vọt vào, thấy đầy đất hỗn độn, mà sau tắm bình phong mơ hồ có thể nhìn thấy hai bóng người.

Thủy Hoàn lập tức hiểu được bồn tắm này vỡ thế nào. Nàng dùng tốc độ nhanh nhất cuộc đời thu thập tàn cục, sau đó liền lùi ra.

Sau tắm bình phong, Nam Tầm cảm giác mình không còn mặt mũi gặp người, tức giận liền túm rút tấm vải trên mặt.

Nhưng Yến Hàn nhanh hơn nàng, thoát một cái, trên mặt hắn đã mang lên mặt nạ.

Nam Tầm phải thần phục bởi tốc độ của hắn, trong lòng lại kim nén lửa giận. Thừa dịp hắn không chú ý, liền đạp cho một cước.

Kết quả, năng lực phòng ngự của Yến Hàn thật mạnh, trực tiếp dùng tay ngăn một cước của nàng, sau đó thuận thế nắm chặt mắt cá chân của nàng, kéo về phía mình.

Nam Tầm bị kéo vào lồng ngực của hắn, bị hắn ôm gắt gao trong ngực.

"Người không biết xấu hổ. Lần sau còn dám như vậy, ta lưu* người." Nam Tầm buông lời hung ác.

*lưu trong lưu thư, giống như giấy lỳ hôn.

Cánh tay Yến Hân đột nhiên siết chặt, trầm giọng nói "Dám!"

Dường như cảm thấy giọng điệu của mình quá nặng, hắn lập tức dịu giọng, ôn nhu mang theo chút ăn năn nói: "Điều Điều, ta biết nàng giận ta làm hư tổn tâm của nàng. Lần sau ta mang cho nàng cái lớn hơn nữa, nàng đừng tức nữa, hửm?"

Nam Tầm... Mẹ nó nàng thật không tức cái này!

Yến Hân ôm nữ tử chỉ khoác một cái áo choàng trước mặt. Bây giờ người này là thế tử của hắn, vì vậy hắn không nhịn được, duỗi tay vào sờ sờ.

Xúc cảm mềm mại, khiến tâm thần chao đảo.

"Hân ca ca, nhân lúc ta còn chưa phát hỏa, chàng có thể lần đi rồi." Nam Tầm vỗ bốp mông vuốt hạnh kiểm xấu của hắn.

Yến Hân ôm nàng lại thêm một cái hôn sâu trên miên, sau đó mới lưu luyến không rời nói "Xác thực ta còn có việc phải giải quyết. Đi trước, Điều Điều, ta sẽ tới thăm nàng bất cứ lúc nào."

Chờ người rồi cuộc cắt đi, Nam Tầm than ngán than dài: "Tiểu Bát, hiện tại cái này thật là đại boss sao. Cảm giác từ sau tới qua, hắn liền biến thành người khác vậy, khá giống, khá giống --"

"Giống thẳng nhóc vất mũi chưa sạch tình đậu sơ khai đòi hỏi vô độ." Tiểu Bát thực ra sức bổ sung.

Nam Tầm nghe lời này lập tức ghen rồi. Nàng nghĩ nghĩ, thật là có chút giống, nhưng điều này có khả năng sao? Thật khó mà tin nổi.

Nguyên tường là tài xế già, kết quả là thằng nhãi to con ngây thơ?

Ngày qua ngày như vậy gần một tháng, mỗi ngày Nam Tầm không bánh nướng áp chảo thì chính là bánh nướng áp chảo. Nếu không phải cơ thể không thể mang thai, nàng có thể hoài nghi chính mình đã một lần mang thai mười đứa.

Yến Mạch Hân là cái đồ lưu manh không biết xấu hổ!

"Tiểu Bát, ta cảm thấy cứ dễ như vậy cũng không phải cách hay, sẽ không có gì mang tính chất đột phá. Ta cảm thấy qua gần một tháng nữa phải nghĩ cách vạch trần chân tướng." Nam Tầm suy nghĩ nói.

Tiểu Bát khó hiểu: "Vi sao phải vạch trần chân tướng? Giá trị ác niệm của đại boss gần đây giảm thật sự khá quan a, hiện tại đã giảm còn 25 điểm."

"Người không phát hiện đã gần nửa tháng rồi mà giá trị ác niệm cũng không giảm sao? Hắn là đã bão hòa, trừ khi phát sinh chuyện khác, bằng không cứ như vậy qua một hai năm cũng không giảm nhiều bao nhiêu."

Tiểu Bát cả kinh: "Bảo bối, người đột nhiên trở nên tích cực tiến thủ như vậy, làm ta cảm thấy thật bất ngờ a."

Kỳ thật nó nghi ngờ Nam Tầm không muốn bị bánh nướng áp chảo, cho nên mới trở nên "tích cực tiến thủ" như vậy. Có điều Nam Tầm nói rất có lý. Nếu còn như vậy nữa, đại boss thật ra thoải mái, nhưng thoải mái xong mà không giảm giá trị ác niệm cho nó, vậy quá cận kề. Kẻ cận kề như vậy tuyệt không thể để hắn được tiện nghi, nhất định phải ngược chết hắn.

Vậy là lúc một người một thủ đang thương lượng nên vạch trần "guồng mặt thật" của Yến Hân ở thời điểm nào, cung Trì Mộ đột nhiên nghênh đón một vị khách không mời mà đến.

Nam Tầm đang cùng phối đệm chân với Thủy Hoàn trong tiểu viện, lại không ngờ một bóng trắng đột nhiên từ ngoại viện bay vào.

Người tới mặc một thân áo gấm trắng, đầu đội bạch quan, bên hông đeo một miếng ngọc bội tốt, khuôn mặt thanh tú, ôn nhuận như ngọc.

Nam Tầm tìm tòi trong ký ức, lập tức biết thân phận của người này.

Hiển vương Yến Mạch Ngọc, là...gian phu đời trước của Tần Bộ Điều.

"Thủy Hoàn, người lui ra trước đi, ta có lời muốn nói với nương nương nhà người." Yến Mạch Ngọc nói, ánh mắt thẳng tắp dừng trên người nữ tử trước mặt, thoạt nhìn xa cách và xa lạ.

Hiển nhiên Thủy Hoàn cũng nhận thức Hiển vương, thần sắc nàng hoảng loạn xem xét liếc ngoài sân một cái, chính mình cũng không biết khẩn trương cái gì.

"Vậy nô tỳ liền ở cửa viện, Hiển Vương ngài nói chuyện với nương nương nhà ta, tốt nhất không cần lưu lại lâu lắm." Thủy Hoàn hành lễ với hắn, rồi đi.

Trong nháy mắt Thủy Hoàn vừa mới khép lại đại môn kia, ánh mắt Yến Hân Ngọc đột nhiên biến đổi, nóng bỏng mang theo vẻ đau lòng.

Nam Tầm...

Nàng chợt hiểu ra vì sao Yến Mạch Ngọc sẽ là khí vận tử trong miệng Tiểu Bát, bởi vì Yến Mạch Ngọc quá biết biến đổi sắc mặt. Ở trong mắt người ngoài, hắn vẫn luôn biểu hiện không màng danh lợi, không chút hứng thú nào đối với ngôi vị hoàng đế, giấu giếm được nhiều vị đại thần, cũng giấu được Yến Hân Mạch đời trước.

Yến Mạch Ngọc đột nhiên tiến lên một bước.

Nam Tầm bỗng không kịp phòng ngừa liền bị hắn ôm vào trong ngực

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Tiểu Bát, hắn đang lừa quỷ à

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Nam Tầm sững sốt một hồi, vội vã đẩy hắn ra, lại phát hiện đối phương nhìn ôn nhuận như ngọc nhưng sức lực bá đạo cực kì, làm nàng rất khó chịu.

"Thả ta ra!" Giọng Nam Tầm lạnh xuống.

Giác mơ năng bịa cho Yến Mạch Hân vu oan taint cả cho Yến Mạch Ngọc, nàng vốn còn có chút chợt dạ. Nhưng người trước mặt này vừa đến đã không biết lễ nghĩa liêm sỉ mà ôm nữ nhân của Hoàng thượng vào lòng, nàng không thể không nghi ngờ Tần Bộ Điều đời trước chính là bị hắn lừa tình.

Cũng có thể không phải lừa gạt, hắn thực sự thích Tần Bộ Điều, nhưng đời trước hắn vượt qua lời tri trước tiên. Một nam nhi phong lưu lỗi lạc như vậy chủ động lấy lòng, hơn nữa hắn có ý định dụ dỗ, nữ nhân bình thường tự nhiên khó có thể kháng cự.

"Xin lỗi Bộ Điều, Ngọc ca ca đã tới chậm." Tiếng của Yến Mạch Ngọc mang theo vẻ ăn năn khàn khàn, nghe qua rất dễ khiến người đau lòng.

"Người thả ta ra trước."

Rốt cuộc Yến Mạch Ngọc buông lỏng Nam Tầm. Nam Tầm đột nhiên lùi lại hai bước, nhú mắt nhìn hắn: "Hiển vương, người không biết đây là hậu cung của Hoàng thượng sao? Người không tránh hiểm nghị thì thôi, còn phí lễ bốn cung?"

Yến Mạch Ngọc cũng sờ một hồi, vội vàng nói: "Bộ Điều, xin lỗi, vừa nãy do ta gặp được muối nên không khống chế được cảm xúc, không có ý khinh bạc muối."

Hắn muốn tiến lên, tuy nhiên thấy vẻ chống cự trên mặt nàng, liền miễn cưỡng dừng bước chân.

"Bộ Điều, có phải muối trách ta tới quá muộn? Ta cũng vừa mới biết muối bị đẩy vào lãnh cung. Nếu như ta biết sớm hơn một chút, chắc chắn sẽ không để muối ăn nhiều đau khổ như vậy!" Yến Mạch Ngọc mang về mặt hối tiếc.

Nam Tầm vô tay trong lòng: "Tiểu Bát, Yến Mạch Ngọc này đang lừa quỷ à? Trong cung khẳng định có nhân tuyến của hắn, vậy mà hắn dám nói với ta vừa mới biết chuyện ta bị đẩy lãnh cung, người tin không?"

Tiểu Bát không hề trả lời nàng, mà nuốt một ngụm nước miếng, sau đó nói: "Thần ái, cảnh Hiền vương ôm người vừa nãy đã bị đại boss thấy được, sau đó ngay lập tức, giá trị hắc hóa của hắn tăng 5 điểm, biến thành 90 rồi."

Nam Tầm: "Mẹ nó sao người không nói sớm! Toi rồi! Bây giờ Yến Mạch Hàn còn nhìn chăm chăm đôi ta sao?"

Tiểu Bát: "Đại boss tức quá đi rồi." Ngừng một chút: "Một giây sau hắn lại quay lại rồi, hiện tại đang nhìn các người chăm chú rất chăm chú."

Nam Tầm...

Yến Mạch Ngọc bên cạnh còn đang i ềo nói về sự lo lắng của hắn. Nam Tầm có thể nhìn ra hắn thực sự có ý với Tần Bộ Điều, chỉ là chút tình ý này xen lẫn hoặc nhiều hoặc ít tính kế. Nàng không thích tình cảm không thuần khiết.

"Tiểu Bát, ta hỏi người. Yến Mạch Ngọc ở nguyên thế giới có giết chết Yến Mạch Hàn đã sống lại hay không?" Nam Tầm hỏi.

Tiểu Bát nói: "Chắc chắn rồi nha. Nguyên thế giới cũng không có ta với người đến tiêu trừ giá trị ác niệm của đại boss phản diện, sớm muộn gì hắn cũng bị khí vận từ giết chết. Mặc dù đại boss phản diện trùng sinh có thể phòng ngừa chu đáo, nhưng không đâu lại được khí vận từ khí vận thêm thân. Hắn nhất định phải chết, trừ khi giá trị ác niệm bị đánh tan toàn bộ."

Nói tới đây, Tiểu Bát cười hắc hắc: "Bây giờ đã biết ta luôn làm việc tốt rồi chứ? Không có gia gia ta đây, cuối cùng nhân vật đại boss phản diện trong mỗi thế giới đều chỉ có một con đường chết. Chỉ đoạt giá trị công đức của khí vận từ, lại có thể cứu vớt một cái mạng. Ta cảm thấy mình thật giống Đấng Cứu Thế nha."

Nam Tầm lập tức sửa đúng: "Không phải người, là ta, cảm ơn. Ta làm cái thứ Đấng Cứu Thế rề rách này, còn người thì đoạt giá trị công đức Đấng Cứu Thế nên được."

Tiểu Bát hơi chột dạ: "Không phải người ta đã đồng ý cứu người một mạng sao. Người nói xem mạng người cũng mất, người còn muốn giá trị công đức làm gì?"

Nam Tầm: "Vị vậy a bảo bối, ta mới vẫn cung người như thế, nếu không ta đã sớm giết chết người."

Tiểu Bát...

Mẹ nó, tại sao những người làm nhiệm vụ Hư Không Thủ khác tìm tới đều khúm núm, chỉ có của nó là ngược lại? Làm sao nó phải chột dạ chứ? Nó không cần chột dạ nha!

Sau đó Tiểu Bát nghĩ hồi lâu, cuối cùng đã ngộ ra vì sao nó lại sinh ra loại cảm giác chột dạ này. Bởi vì Nam Tầm ở mỗi thế giới đều bị đại boss phản diện ngược quá thâm, vô cùng thâm. Thủ thủ tâm địa cứng rắn như nó nhìn xong còn thấy đáng sợ.

"Bộ Điều, Bộ Điều, muối làm sao vậy?" Yến Mạch Ngọc thấy Tần Bộ Điều hồi lâu chưa lên tiếng, không khỏi cau mày nhìn nàng.

Hắn cảm thấy Tần Bộ Điều có chỗ nào thay đổi, nhưng hậu cung vốn là nơi ăn tươi nuốt sống, nếu người vẫn luôn bắt biến đó mới kỳ quái. Huống chi Tần Bộ Điều còn bị hoàng huynh của hắn đẩy vào lãnh cung mấy tháng.

Nam Tầm khẽ cười: "Hiền vương điện hạ, hiện tại bốn cung rất tốt, không thể tốt hơn. Ở trong lãnh cung này, ta không cần lại lấy lòng người khác, sống được rất khoái hoạt. Người lo lắng bốn cung nhận lấy, có điều bốn cung cảm thấy, những lo lắng này người vẫn dành cho thế tử của người thì tốt hơn."

Yến Mạch Ngọc nghe vậy, đầu tiên là ngẩn ra, trong mắt xẹt qua vẻ vui ngầm mờ mờ: "Bộ Điều, hà tất muối phải nói dối ta? Muối biết rõ trong lòng ta chỉ có một mình muối, những năm gần đây bốn vương cũng chưa từng cưới vợ."

Nam Tầm lấy làm kinh hãi, liền vội hỏi Tiểu Bát: "Hiền vương quả thực yêu Tần Bộ Điều đến mức này ư, ngay cả vợ cũng không cưới?"

Tiểu Bát ha ha cười to: "Thần ái, chính thế xác thực không có, nhưng Hiền vương đã có một trắc phi, hai tiểu thiếp. Ta nói với người, người cũng đừng cảm thấy Hiền vương hoa tâm nha. Dựa theo thân phận địa vị của hắn, chỉ có mấy thiếp thất như thế đã tính thiếu, huống hồ vị trí chính phi của hắn vẫn trống. Nếu vị trí này thực sự để dành cho Tần Bộ Điều, vậy hắn xác thực xem như cái người si tình."

Nam Tầm "... Được rồi, ta đã quên mất đây là cổ đại thiếp thất thành đàn. À chờ chút! Tiểu Bát, chẳng lẽ Tần Bộ Điều là nữ chính thế giới này? Nữ nhân mà nam chính thích không phải nữ chính sao? Trời ạ, vậy mà ta lại được làm nữ chính một lần!"

Tiểu Bát: "Người nghĩ quá nhiều rồi... Thế giới này không có nữ chính, bởi vì nữ nhân của Yến Mạch Ngọc nhiều lắm. Trước đó Tần Bộ Điều vốn đã thất thân, dù vậy Yến Mạch Ngọc còn cho nàng vị trí hoàng hậu, việc này quả thật là ăn sừng lớn lao. Từ đây Tần Bộ Điều luôn khẳng khái một mực với Yến Mạch Ngọc, còn sống vô cùng hòa hợp cùng đám tỷ muội trong hậu cung, xử lý hậu cung cực kỳ ngăn nắp."

Nam Tầm...

Yến Mạch Ngọc thấy nữ tử chói sáng, thầm nghĩ trong lòng: Chẳng lẽ Bộ Điều cũng vẫn nhớ mãi không quên ta?

Yến Mạch Ngọc đột nhiên tiến lên một bước, thoát cái nắm chặt hai tay Nam Tầm

Nam Tầm sợ hết hồn, tay phải đã phản ứng trước não, cho hắn một cái tát vang dội.

Yến Mạch Ngọc khó thể tin nhìn nàng.

"Hiền vương, bốn cung lớn lên cùng người từ nhỏ, hy vọng người đừng phá hủy chút tình cảm duy nhất này. Bây giờ bốn cung là nữ nhân của hoàng thượng, cho dù bị hắn vứt bỏ, thân phận này cũng sẽ không thay đổi. Mong Hiền vương tự trọng!" Nam Tầm nắm nắm bàn tay hơi tê dại, nghiêm mặt nói.

Yến Mạch Hàn cũng sờ hồi lâu, cuối cùng lùi lại hai bước.

Hắn tự giễu cười nhạo một tiếng, tất cả tình cảm mới vừa nảy thu liễm trong nháy mắt, khôi phục đáng vẻ ôn nhuận như ngọc ban đầu.

Sau đó hắn phát tay với Nam Tầm, lạnh nhạt nói: "Là bốn vương mạo phạm nương nương, mong nương nương chớ trách. Thực không dám giấu giếm, lần này sờ đi bốn vương lên vào cung nương nương, vốn vì Tần lão tướng quân nhờ vả. Bây giờ nhìn thấy nương nương bình an vô sự, bốn vương cũng có thể để Tần lão tướng quân an tâm."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Buồn phiền, ta muốn thay chàng gánh vác

Editor: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Trong mắt Nam Tầm xẹt qua vẻ kinh ngạc, nói với hắn: "Đa tạ Hiền vương, làm phiền Hiền vương mang hộ bốn cung câu nói. Bốn cung ở đây tất cả đều tốt, mong ông nội bọn họ đừng lo lắng."

Yến Mạch Ngọc gật đầu, xoay người rời đi.

Chờ người đi rồi, Tiểu Bát nhắc nhở: "Vừa rồi cái tát kia làm tình ý của hắn với người phai nhạt không ít. Tốt xấu gì cũng là khí vận từ, chúng ta cứ đặc tội như vậy có phải không hay lắm?"

Nam Tầm có vẻ không để ý: "Ta nhìn ra được Hiền vương là người rộng lượng, sẽ không so đo với người như ta."

Tiểu Bát...

"Thật ra, ta đang đánh cược." Nam Tầm lại bỏ sung một câu.

Tiểu Bát không lên tiếng, chờ nàng nói tiếp.

"Người thật sự cho rằng Yến Mạch Ngọc đạt được phong hào Hiền vương là hiền thật đó hả? Phàm là người làm việc lớn, có ai không phải sát phạt quá quyết có đúng có mưu. Mà loại thượng vị giả* muốn mưu đồ ngôi vị Hoàng đế như hân, bàn tay tuyệt đối không sạch sẽ được."

*Thượng vị giả: loại người kéo người khác xuống để bò lên trên.

Tiểu Bát: "Ta bỗng cảm thấy lời của ngươi nghe không hiểu."

Nam Tầm vào nhà tự rót cho mình một chén trà, nói chậm rãi: "Hắn trăm phương nghìn kế dụ dỗ Tần Bộ Diêu, có lẽ đúng bởi vì thích. Nhưng còn một nguyên nhân trọng yếu hơn, hắn cần thế lực Tần gia. Hiền vương hân là người tâm cao khí ngạo, ta mới vừa làm rớt mặt mũi của hắn, chặt đứt con đường này, hắn hẳn sẽ không da mặt dày tới dụ dỗ ta nữa. Có điều ngươi cảm thấy hân sẽ bỏ qua cây to Tần gia này sao?"

Tiểu Bát: "... Hắn là không."

"Vì vậy ta đang nghĩ, hắn có khả năng quyết tâm giết ta hay không? Nếu là giết ta liền có thể khiến Tần gia khơi dậy hận thù với Hoàng thượng. Tần lão gia tử không còn kiêng kỵ là ta, đến thời điểm còn không phải bị mồm mép của hắn làm lung lạc?"

Tiểu Bát:!

"Không, không thể nào?" Tiểu Bát khiếp sợ quá đổi.

Nam Tầm nhún nhún vai: "Ta cũng không biết đâu, vì vậy chúng ta liền mới mắt chờ xem."

"Ngươi không sợ ngươi bị hắn giết chết sao?"

"Không sợ đâu, bây giờ không phải có một con cầm thú giám thị ta mỗi ngày sao. Có đại boss ở đây, ta cảm thấy cực kì an tâm."

Tiểu Bát không còn gì để nói.

Tối hôm đó, Yến Hân không có tới. Nam Tầm nghĩ rằng hắn đang sinh hờn dỗi, nhưng hắn khẳng định nhện không quá ba ngày.

Kết quả đầu chỉ ba ngày, ngay buổi tối hôm sau, Yến Hân đã không nhện được mà đến rồi.

Lúc đến, hắn mang theo một bồn tắm rất lớn, còn là cái loại nam vàng kia.

Nam Tầm nhìn kích thước bồn tắm, khoe miệng hung hăng co giật.

Yến Hân không phí lời, trực tiếp đưa bồn tắm cho Thúy Hoàn, sau đó kiễng thẳng Nam Tầm vào phòng.

Thúy Hoàn ngậm hiểu, lập tức đi chuẩn bị nước nóng.

Lúc cả người Nam Tầm vẫn ngỡ ngàng thì quần áo của nàng đã bị lột sạch.

Yến Hân đẩy nàng trên bàn du dây, bàn du dây đủ đến quá cao, quá kích thích, Nam Tầm sợ đến kêu to ra tiếng, vừa kêu to vừa khóc hu hu.

Chơi đùa qua đi, hai người che kín chân nói chuyện phiếm, Yến Hân siết chặt nàng trong lồng ngực mình. Bên trong tấm màn có chút tia sáng xuyên qua, khiến cặp mắt nam nhân phản xạ hai vệt sáng, ở trong bóng tối lập lờ như đôi mắt của dã thú, nhìn qua có vẻ thâm trầm hung ác.

"Hân ca ca, hôm nay chàng sao vậy?" Nam Tầm thật biết điều thuận theo chôn trong ngực hắn, tiếng nói trầm thấp hỏi.

"Không có chuyện gì." Yến Hân nói một câu, giọng không có gì dao động.

Nam Tầm dùng ngón tay gãi gãi ngực hắn, hiểu ý nói: "Hân ca ca, bây giờ chúng ta đã là vợ chồng, ta hy vọng chàng có tâm sự có thể nói cho ta đôi chút. Tuy rằng ta không nhất định có thể giải quyết giúp chàng, nhưng ta muốn nghe."

"Điều Diêu, nàng thật sự muốn nghe?" Yến Hân khe khẽ cắn lấy vành tai nàng.

"Thật sự, ta muốn chia sẻ buồn phiền với chàng."

Yến Hân dùng một chút, nói không nhanh không chậm: "Ta có một đệ đệ ruột. Ta đối với hắn rất tốt, nhưng hắn lại mơ ước đồ vật của ta, hơn nữa còn là hai thứ quan trọng nhất và quý giá nhất. Nàng nói xem, ta phải làm gì với hắn bây giờ?"

"Thật sự rất quan trọng sao?"

"Đúng, trọng yếu đến độ nếu ta vừa mất hai thứ này, ta có thể chết ngay lập tức. Mà hắn, đệ đệ tốt của ta, biết rõ thứ này quan trọng với ta đến nhường nào, nhưng lại muốn cướp đi từ trong tay ta."

Nam Tầm nghe lời này thì lập tức nhàu mày. Mặc dù trong bóng tối không thấy rõ vẻ mặt của nàng, nhưng xuất phát từ tố chất nghề nghiệp, nàng cũng không lười biếng chút nào, cắn giận nói: "Nếu thực sự như thế, vậy đệ đệ này của chàng chính là bạch nhãn lang*.. Nếu hắn thật nguy hại đến chàng, chàng cũng đừng khách khí, nên làm gì thì làm đấy. Chỉ có điều rốt cuộc cũng là huynh đệ ruột của chàng, vì không cho người ta lên án, cuối cùng chàng giữ cho hắn cái mạng nhỏ là được."

*Bạch nhãn lang: kẻ vô ơn bạc nghĩa

Yến Hân đột nhiên ánh mắt sáng quắc nhìn nàng: "Điều Diêu, nàng thật nghĩ như vậy?"

"Đúng vậy, hắn đều nguy hại đến tính mạng của chàng, nếu như không phải đệ đệ của chàng, ta còn muốn tự mình giết chết hắn."

Yến Hân nhìn nàng chăm chú nửa ngày, bất chợt xoay người, nhiệt liệt mà hôn nàng, sau đó bất ngờ không kịp chuẩn bị lại bắt đầu nướng bánh.

Nam Tầm bị nướng đến hôn mê bất tỉnh. Giữa lúc mơ màng, Yến Hân ôm nàng tắm rửa, nhưng rất nhanh nàng liền nghe được tiếng loảng xoảng trong cơ thể mình.

Má nó, tên cầm thú này!

Lần này bồn tắm thật rắn chắc, vậy mà chưa có vỡ.

Mấy ngày liền tiếp, Nam Tầm đều vượt qua như thế, thế thế thâm thâm bị ai.

Tiểu Bát che đầy gối thức từ sáng đến tối, chỉ còn chờ Nam Tầm chủ động gọi nó, nó mới dám nhòm ngó thế giới bên ngoài.

"Con mẹ nó, sao Yến Mạch Ngọc còn chưa phải người giết ta? Còn tiếp tục như vậy nữa, chẳng bằng ta trực tiếp thắt cổ tự sát chết luôn cho rồi."

Tiểu Bát: "Thân ái, có thông khổ như vậy thật sao? Sao ta thấy ngươi rất hưởng thụ?"

Nam Tầm: "... Ta chỉ là sợ thận hư."

"Ồ? Cái này không phải làm nam nhân dễ thận hư sao, ngươi có nói ngược không?"

Nam Tầm: "Tư thế áp chảo bánh nướng nhiều lắm, eo ta không đủ lực, vì vậy cần bồi bổ."

Tiểu Bát: "Ta không hiểu nha. Ngươi ta là con thú thuần khiết, chưa từng yêu đương với thú thú giống cái."

Nam Tầm tin nó mới lạ.

Có lẽ do Nam Tầm nhắc đi nhắc lại mỗi ngày, cho nên cuối cùng nàng cũng thấy sát thủ trông đợi đã lâu.

Yến Mạch Ngọc rốt cuộc là tàn nhẫn hạ tâm, chuẩn bị giết chết Tần Bộ Điều.

Có thể trong mắt hân, nữ nhân không có thì có thể lại tìm. Nhưng cơ hội mất đi là không lại được, hân tuyệt không thể bỏ qua thể lực Tần gia.

Hân là yêu Tần Bộ Điều, nhưng tình yêu này so sánh với giang sơn hân trừ tính đã lâu liền có vẻ nhỏ bé không đáng kể.

Chẳng sợ lần trước Nam Tầm để lại cho hân đường sống, hân cũng sẽ không hạ chiếu tàn nhẫn này, mà sẽ thử nghiệm lung lạc nàng lần nữa. Nhưng thái độ Nam Tầm quá kiên quyết, hoàn toàn chặt đứt con đường thông qua Tần Bộ Điều lung lạc Tần gia của hân.

Ở trong mắt người ngoài, từ lúc Tần Mỹ nhân bị đẩy vào lãnh cung, Hoàng thượng liền chưa từng đặt chân vào lãnh cung. Vì vậy muốn động thủ giết Tần Mỹ nhân trong lãnh cung là một chuyện rất dễ dàng.

Lúc trời tối người yên, cung Trì Mộ vừa diễn ra hai trận yêu tình đánh nhau kịch liệt. Nam Tầm mệt đến ngủ thiếp đi, mặt nàng dán chặt lấy mặt Yến Hân, một tay kéo cổ hân, một chân thon dài gác bên hông hân, hoàn toàn một bộ nhậm quân hân*.

*Nhậm quân hân: mặc người muốn làm gì thì làm

Yến Hân ra sức thờ hôn hân, một chút buồn ngủ cũng không có, cứ như vậy nhìn chăm chăm khuôn mặt nữ tử không rời, cẩn thận miêu tả mỗi đường nét của nàng.

Cũng không biết nhìn bao lâu, hân giống như rốt cuộc xem đủ rồi, từ từ khép lại đôi mắt, nhưng không ngờ tiếng động ngoài điện truyền tới khiến hân đột nhiên bừng tỉnh, sát khí trong mắt lan ra ngoài.

Có người, còn không chỉ một!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Vạch trần, kỹ thuật diễn của Hoàng Thượng

Editor: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Không có mệnh lệnh của hân, bọn Ảnh Nhị căn bản sẽ không tự ý rời vị trí, vì vậy những người này không phải người của hân!

"Ái!" Thúy Hoàn nằm nghỉ ngoài điện hiển nhiên cũng nghe thấy động tĩnh, không khỏi hét lớn một tiếng.

Nam Tầm mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn thấy Yến Hân, lại an tâm cọ cọ ở cổ hân: "Hân ca ca, sao chàng còn chưa ngủ?"

"Điều Điều, bên ngoài có thích khách, nàng ở yên đây đừng nhúc nhích!" Yến Hân trầm giọng, thật nhanh lấy mặt nạ mang theo, sau đó rút kiếm liền bay ra ngoài.

Nam Tầm giật mình, thanh tỉnh trong nháy mắt.

"Tiểu Bát Tiểu Bát! Có phải Yến Mạch Ngọc phái người tới giết ta rồi không hả?" Nam Tầm vội vàng hỏi Tiểu Bát.

Tiểu Bát nói: "Đúng vậy đấy, Hoàng thượng ở ngay trên giường người mà, ngoài Hiền vương thì còn ai."

"Má nó đồ đàn ông cặn bã, trước đây không lâu mới bày tỏ nỗi lòng với ta. Lúc này mới bao lâu đã muốn đến giết ta rồi?"

Tiểu Bát ha ha một tiếng: "Đây không phải là những gì người kỳ vọng sao?"

Nam Tầm: "Không được, ta không thể ngồi yên ở đây. Ta muốn ra ngoài giúp Hân ca ca giết địch."

Tiểu Bát chà xát da gãi: "Ta cá chắc người đi ra ngoài tuyệt đối không phải vì giúp hân."

Nam Tầm: "Là giúp hân, có điều thuận tiện kéo rớt mặt nạ của hân, sau đó sẽ diễn một hồi vở kịch lớn té tâm liệt phế của năm."

Tiểu Bát...

Trong viện, Yến Hân và Thúy Hoàn đang đấu kịch liệt với đám người kia.

Chờ Nam Tầm thấy rõ quần áo trên người họ, không khỏi lấy làm kinh hãi. Những người này không có mặc y phục dạ hành, cũng không che mặt, hơn nữa còn mặc một thân đồng phục đại nội hộ vệ!

Bản thân họ là nội gián Hiền vương xếp vào trong đại nội hộ vệ, hay là những người này không dấu vết giết hết nhóm đại nội hộ vệ, sau đó thay đổi quần áo của đại nội hộ vệ?

Bất kể là loại nào, Hiền vương có thể làm được thần không biết quỷ không hay như thế, xác thực là lợi hại.

Người đến đại khái có mười người. Bọn họ vốn tưởng rằng giết chết một phi tần ở lãnh cung là một chuyện hết sức đơn giản, nhưng hiển nhiên bọn họ không ngờ được rằng ở đây vậy mà lại ần nấp hai cao thủ.

Đặc biệt là nam nhân mang mặt nạ bạc này, chiêu nào chiêu nấy ác liệt tàn nhẫn, chỉ trong chớp mắt đã giết hai, ba người.

"Hân ca ca, ta đến giúp chàng một tay!" Nam Tầm hét lớn, nâng kiếm đâm tới.

Về mặt Yến Hân biến đổi, nội gián nói: "Mau trở về! Đừng thêm phiền!"

Hân vừa hơi mất tập trung, cánh tay đã bị người chém một đao.

Nam Tầm nhìn mà mắt đỏ căn lên, muốn xông qua, nhưng nghĩ đến mình võ công kém nhất trong ba người, nhất thời muốn đi phía trước không được, muốn lùi phía sau cũng không xong.

Tuy nhiên những "hộ vệ" kia đã nhìn ra tầm quan trọng của Nam Tầm với Yến Hân. Bọn họ phân ra mấy người cuốn lấy Yến Hân và Thúy Hoàn, còn dư lại thì vọt tới hướng Nam Tầm.

Hai mắt Yến Hân tròn to, một chiêu kiếm đâm thủng họng một người trong đó, một cước đạp vào ngực tên còn lại, sau đó dùng tốc độ tối đa lao tới hướng Nam Tầm, đuổi đến trước thích khách kéo Nam Tầm ra sau mình.

Nam Tầm bị hân kéo lao vào một cái, ngoan ngoãn nép sau người hân, tán gẫu cùng Tiểu Bát: "Ta nhìn vô dụng vậy sao? Kiểm thuật Tần gia lợi hại đấy, dù nội lực ta không bằng bọn họ, nhưng chống đỡ chừng mười chiêu vẫn có thể được chứ?"

Tiểu Bát: "Đừng được tiện nghi còn khoe mẽ, đây không phải kết quả người muốn sao. Nếu đại boss không tới, làm sao người có cơ hội đi lật mặt nạ của hân?"

Vừa mới bắt đầu Nam Tầm trốn sau lưng Yến Hân, có người công kích bên này, nàng liền nâng kiếm chặn mấy chiêu. Sau đó Yến Hân thực sự không yên lòng với nàng, trực tiếp xách người tới trong ngực, một tay đối kháng thích khách.

Vô công của hân cao cường, dùng một tay đối địch cũng không rơi vào thế hạ phong. Nhưng bên Thúy Hoàn, dù đã giết ba tên thích khách, tuy nhiên trên người cũng đã bị đâm mấy vết.

Mất thấy thích khách sắp bị dọn dẹp sạch sẽ, ngay lúc Yến Hân ôm Nam Tầm xoay tròn, suýt xoát tránh một chiêu, cánh tay Nam Tầm trong lúc lơ đãng hơi nâng lên, bộp một tiếng đã vỗ rớt mặt nạ trên mặt hân.

Thế giới tựa hồ dừng lại ở thời khắc này.

Nam Tầm nhìn khuôn mặt nàng từng gặp qua mấy lần cũng cảm hận mấy lần, cả người ngây ra như phỗng.

Tất cả xảy ra quá nhanh, đột nhiên không kịp chuẩn bị, Yến Hân trợn to mắt, cả người cứng cứng đờ. Hắn không dám nhìn tới đôi mắt Nam Tầm, sợ nhìn thấy bên trong đó điều mình sợ nhất.

Bỗng, hắn rên một tiếng. Thích khách thừa dịp hắn phân tâm, một đao chém tới, gần như tước hơn một nửa cánh tay hắn.

Cánh tay Yến Hân buông lỏng, Nam Tầm tách ra từ trong ngực hắn, sau đó đột nhiên lui hai bước.

"Điều Điều, nằng nghe ta nói." Yến Hân muốn tiến lên, nhưng thích khách lại nâng đao vọt lại đây. Hắn vừa tức giận, chiêu thức trên tay còn muốn ác liệt hơn trước gấp mấy lần, một nhát trực tiếp bổ xuống giữa trán thích khách, cơ hồ chém người thành hai nửa, sau đó một thích khách khác bị hắn đâm xuyên lồng ngực.

Trong sân rơi rớt đầy xác thích khách, mùi máu tanh gay mũi quanh quẩn khắp nơi, nam nhân vừa ác chiến xong khẽ thở hổn hển.

Thúy Hoàn lao đao chạy đến trước mặt Nam Tầm, cùng nằng đồng thời nhìn về phía Yến Hân, gương mặt mang vẻ khiếp sợ.

Mặt nạ trên mặt Yến Hân đã rơi xuống, lộ ra diện mạo thật sự của hắn, thỉnh linh chính là bạo quân Yến Mạch Hân mà hai chủ tử Nam Tầm vẫn thường nhắc bên miệng.

"Điều Điều, ta... Không phải ta cố ý --"

"Người đừng tới đây!" Nam Tầm đột nhiên quát to, ánh mắt nhìn hắn cực kì xa lạ.

Yến Mạch Hân bị ánh mắt như vậy làm cho đau nhói.

"Điều Điều, nằng nghe ta giải thích, ta không phải cố ý giết nằng, ta..." Bàn tay buông thõng của Yến Mạch Hân bỗng nắm chặt. Hắn đã từng tưởng tượng đến cảnh chân tướng bị vạch trần vô số lần, nhưng khi nó thực sự xảy ra, hắn mới phát hiện tất cả chuẩn bị từ trước đều vô dụng.

Khi đối diện đôi mắt chứa đầy thù hận của Tần Bộ Điều, một câu hắn cũng nói không nên lời.

Ước nguyện ban đầu của hắn đích thật là muốn đùa giỡn nữ nhân này, nhưng bây giờ... Hắn yêu nằng. Nhưng loại lý do này có nói ra nằng sẽ không tin, ngay cả chính hắn đều cảm thấy buồn cười đến cực điểm.

Cơ thể Nam Tầm lung lay đi tới trước mặt hắn, cực lực ấn nhãn cảm xúc sắp tan vỡ của mình. Nằng đột nhiên cảm trường kiếm trong tay nhắm thẳng đối phương, cơ hồ gần từng câu từng chữ: "Yến Mạch Hân, kỹ thuật diễn của người tốt thật, tốt như vậy sao người không đi diễn kịch hát hí khúc chứ?"

"Không giết chết được ta, liền tới đùa giỡn tình cảm của ta?"

"Không, Điều Điều, không phải như thế..."

Nam Tầm cười nhạo, cười còn khó coi hơn khóc: "Đúng, mục đích của người đã đạt đến. Ta bị người lừa xoay quanh, thất thân lại thất tâm, bây giờ có phải người rất đắc ý?"

"Bây giờ người tìm thích khách lại chơi trò xiếc gì? Khó nhọc kể sao? Muốn ta càng thêm khẳng khẳng một mực với người?" Nói xong, ánh mắt nữ tử đầy châm biếm xẹt qua cánh tay đỏ máu của Yến Mạch Hân, trong mắt lại không chút vẻ đau lòng.

Nằng cười ha ha, đột nhiên quát lạnh: "Yến Mạch Hân ta cho người biết, Tần Bộ Điều ta móc tim ra cũng có thể lấy về nhét trở lại, nhét không vào ta liền tự cắn nát nó nuốt vào bụng!"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Sợ hãi, ánh mắt chứa đầy hận ý

"Điều Điều, trầm thật sự yêu nằng, những thích khách này cũng không phải do trầm phái tới! Nằng tin trầm có được hay không?"

Yến Mạch Hân muốn tiến lên, không ngờ thanh kiếm gác giữa cổ đột nhiên ấn xuống, trên cổ một trận đau nhói, bị mũi kiếm vạch ra một vết máu.

Yến Mạch Hân khó có thể tin nhìn nữ tử trước mặt.

Cảm giác đau nhói giữa cổ làm hắn hiểu rõ, nếu hắn lại tiến thêm một bước, Tần Bộ Điều có khả năng sẽ thật sự cắt đứt cổ hắn!

Thời khắc này, hắn rất sợ hãi. Hắn không sợ chết, dù sao hắn là người đã chết qua một lần.

Hắn sợ chính là ánh mắt của Tần Bộ Điều.

Tần Bộ Điều thật hận hắn, hận không thể giết hắn ngay tại chỗ.

"Làm sao, làm gì nhìn ta như vậy? Chẳng lẽ đây là ngày đầu tiên Hoàng thượng hiểu biết con người Tần Bộ Điều ta?"

Trong mắt và lời nói Nam Tầm tràn đầy trào phúng: "Hiện tại Hoàng thượng đã đưa cột được rồi, có phải có thể trực tiếp giết chết ta? Nếu còn muốn nhìn ta đau đớn muốn chết, vậy Hoàng thượng hãy cắt khỏi cung Trì Mộ của ta trước đi, bằng không ta sợ chính mình không nhịn được dùng kiếm đâm thủng ngực người, lại tự mình cắt cổ!"

Sắc mặt Yến Mạch Hân đại biến, quát to: "Điều Điều nằng đừng kích động! Trầm đi là được rồi, đi là được rồi!"

Hắn cẩn thận từng bước rời đi, rất nhanh có mấy bóng đen bay vào, không tiếng động xử lý đám xác chết trong sân, ngay cả vết máu trên đất cũng bị họ dọn dẹp sạch sẽ.

Trong sân yên tĩnh, phảng phất tất cả vừa xảy ra chỉ là giấc mơ của Nam Tầm.

Nhưng Nam Tầm biết, có một số việc đã xảy ra chính là đã xảy ra, không quay về được nữa rồi.

Thúy Hoàn ở một bên khóc lớn, hiển nhiên nằng không thể nào tiếp thu được sự thật này. Tại sao Yến công tử Yến Hân cung chiêu nương nương nhà nằng như thế lại đột nhiên biến thành Hoàng thượng đây?

Vậy trước đây bọn họ nói xấu Hoàng thượng trước mặt công tử Yến Hân, có phải rất giống vai hề trong mắt hắn?

Đây thực sự là Hoàng thượng đang đùa bọn nương nương ư? Nương nương nhà nằng nên làm gì a?

Nam Tầm vỗ vỗ vai tiểu nha hoàn, nói lạnh nhạt: "Ta không sao, đêm đã khuya, chúng ta ngủ tiếp đi."

Thúy Hoàn khịt khịt mũi, cứ như vậy nhìn nương nương nhà nằng như người không liên quan tiến vào nội điện, sau đó mặc nguyên quần áo nằm lên giường.

Phải khổ sở đến nỗi nào mới có thể già vờ đến mức không quan tâm gì cả, trong lòng nằng có phải đang đỏ máu?

Nam Tầm cảm thấy trải qua một hồi như vậy khiến cả người uest oái, nằng nằm trên giường khẽ thở dốc.

Tiểu Bát liền vội hỏi: "Thần ái, người không sao chứ? Sao ta lại cảm giác tâm trạng người có gì đó không đúng?"

Nam Tầm giải thích: "Không có gì, chỉ là nhập diễn quá sâu, trong khoảng thời gian ngắn chưa thoát ra được."

Nằng tưởng tượng thấy Tần Bộ Điều thực sự đã yêu Yến Hân đến chết đi sống lại, mà ngay lúc này, thân phận hắn bại lộ, tất nhiên tâm tình nằng tan vỡ.

"Má nó, Tiểu Bát, người nói xem nếu ta thực sự là Tần Bộ Điều, ta sẽ yêu Hoàng thượng sao? Vừa nãy tâm trạng ta rất không tốt, rất muốn giết người."

Tiểu Bát: "... Ách, không phải người nói Hoàng thượng là đồ lưu manh à? Ta cảm thấy Tần Bộ Diêu yêu hấn là kết quả tất nhiên, có điều may là người không phải Tần Bộ Diêu."

Nam Tầm ngáp một cái, trở mình liền ngủ thiếp đi.

Tiểu Bát:...

Tầm thật lớn.

Nam Tầm đang nghĩ xem tiếp theo Yến Mạch Hân sẽ có động tác gì, tuy nhiên không ngờ tới, ngày hôm sau đã có thái giám đến tuyên đọc thánh chỉ.

Tần mỹ nhân khôi phục cấp bậc Quý phi, ngay hôm đó chuyển vào ở cung Phụng Nguyệt.

Chúng tình phụng nguyệt*, ngoài cung Phượng Minh bỏ không, cung Phụng Nguyệt này là tòa cung điện cách tâm cung Long Minh của Hoàng thượng gần nhất.

*Chúng tình phụng nguyệt: Những vì sao ôm lấy mặt trăng

Vương công công Vương Thuận tuyên đọc thánh chỉ xong, cung kính đem thánh chỉ này đưa cho Nam Tầm, thấp giọng nhắc nhở: "Nương nương, chớ có phụ lòng một phen tâm ý của Hoàng thượng."

Nam Tầm nở nụ cười: "Đa tạ Vương công công nhắc nhở, chỉ là lãnh cung của ta khó coi, không có vật gì có thể để công công vui lòng nhận cho. Nếu công công không chê, có thể vào uống chén trà rồi đi."

Vương công công cười đến nở hoa: "Không dám không dám, có cơ hội tuyên đọc thánh chỉ cho nương nương là vinh hạnh của tạt gia. Nương nương vẫn mau mau dọn dẹp chút, chuyển đi sớm đi. Đẳng sau tạt gia là mấy nội thị rắn chắc, nương nương có thể sai khiến tùy ý. Ngày sau bọn họ chính là nội thị trong cung Phụng Nguyệt của nương nương rồi."

Nam Tầm gật đầu: "Làm phiền Vương công công."

Vương công công lại khách khí một phen, để lại mấy tráng sĩ nội giám hỗ trợ, còn dư lại liền dẫn đi.

Thủy Hoàn có vẻ lưu luyến: "Nương nương, nô tỳ không nở rời đi nơi này. Chờ chúng ta đi rồi, ai đến tưới nước cho cây cỏ và hoa trong sân nha. Sau này chúng nó có chết héo hay không?"

"Hết cách rồi, Hoàng thượng ban thánh chỉ xuống, bất luận người nào cũng không dám chống đối mệnh lệnh của hấn."

Thủy Hoàn nghe không ra vui giận từ lời nương nương nhà nàng, không khỏi có chút lo lắng.

Hoàng thượng lại đang giờ trò gì a? Lê nào trước đây hấn làm còn chưa đủ, còn muốn đặt nương nương dưới mí mắt để nhục nhã bất cứ lúc nào?

"Thủy Hoàn, đi thôi, trà hoa ta ủ đều mang theo. Không cần người tự đi, gọi mấy nội giám ngoài kia làm thay chúng ta. Còn có mấy thứ người dùng quen trong bếp cũng mang theo. À đúng rồi!" Nam Tầm hơi dừng, không chút xấu hổ bổ sung: "Đi lấy cái bồn tắm cũng mang đi."

Thủy Hoàn trẻ môi, hiển nhiên không hiểu nương nương nhà nàng đang nghĩ gì.

Chẳng lẽ còn muốn nhìn vật trút giận?

Tình ra cũng không có đồ gì nhiều, Nam Tầm đi thật dứt khoát. Nhưng Thủy Hoàn cứ mười bước lại quay đầu lại, khuôn mặt không tha.

Tiểu Bát hừ một tiếng: "Người cái đồ nữ nhân bạc tình, đi dứt khoát như vậy. Tốt xấu là nơi người ở hơn nửa năm, lại chẳng thêm lưu luyến chút nào."

Nam Tầm ngáp: "Có gì phải lưu luyến? Đi tới cung Phụng Nguyệt, có giường mềm hơn, có nước trà ngon hơn. Hơn nữa bụng trà rót nước cũng không cần Thủy Hoàn, ta cho nàng làm tổng quản nội thị."

Tiểu Bát:...

Đột nhiên thấy vô lực phản bác.

Cung Phụng Nguyệt mới vào ở quả là xoa hoa vô cùng, bàn ghế đều là đồ gỗ sơn từ kim, trên màn thêu ám vân bằng sợi vàng, xa hoa đến nỗi khiến người giật sột.

Ngay cả nội thị hầu hạ cũng đầy đủ tám người, bốn nha hoàn, bốn nội giám.

Thủy Hoàn từ đầu còn lo lắng Hoàng thượng có phải đang làm chuyện gì ngăn cản nương nương nhà nàng, nào ngờ mấy ngày liên tiếp, Hoàng thượng cũng không lộ diện. Nàng làm tổng quản nội thị này vui vẻ vô cùng, quản lý nhóm tiểu nha hoàn và tiểu thái giám thật dễ bảo.

Nam Tầm ở một bên nhìn nàng ấy phát uy, không thể mừng rỡ hơn.

Tiểu Bát nóng nảy: "Người không phải đắc tội đại boss rồi đấy chứ. Sao hấn không đến tìm người?"

Nam Tầm đang thành thoi cắn hạt dưa, trả lời: "Hấn chỉ là cho ta đủ thời gian để ta tỉnh táo lại. Hơn nữa lần trước hấn bị trọng thương, những ngày qua đều đang dưỡng thương."

Nói tới đây, mắt Nam Tầm hơi rũ xuống.

Tiểu Bát: "Thần ái, vậy người đã tỉnh táo lại chưa?"

Nam Tầm nói: "Tỉnh táo lại rồi, chờ lần sau hấn đến, ta sẽ không mắng hấn nữa."

Tiểu Bát cứ như vậy tin lời của nàng. Kết quả đợi lúc Hoàng thượng đến thật, Tiểu Bát mới phát hiện đích xác có thể tin lời Nam Tầm, nhưng nàng căn bản chưa có nói xong nửa câu sau!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Dọa ngốc, Quý phi cho Hoàng thượng một cái tát

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Ngày đó, đi theo sau mông Hoàng thượng còn có một đám nội thị, cầm đầu là đại nội tổng giám Vương công công.

Nam Tầm đang chống cằm xem những tiểu nha đầu nô đùa trong sân, chốc chốc lại cắn hạt dưa.

Lúc Hoàng thượng tiến vào, thái giám ở cửa không có thông báo, vì vậy khi vừa mới nhìn thấy vị đại Phật này, các tiểu nha hoàn cùng tiểu thái giám đang nô đùa rầm rầm quỳ xuống, đầu cúi đến gất gao, không dám nhìn thẳng mặt rồng.

Nam Tầm thấy người tới, động tác trên tay chỉ dừng một chút lại tiếp tục cắn hạt dưa, cái mông còn chẳng thèm nhích chút nào.

Vương tổng quản Vương Thuận nổi giận quát: "Tần Quý phi lớn mật! Hoàng thượng giá lâm, vì sao không hành lễ?"

Nam Tầm liếc hấn một cái, cắn hạt dưa càng hăng say.

Tiếng rộp rộp trong sân đặc biệt rõ ràng, bởi vì lúc này thật yên tĩnh, âm thanh như bị phóng to mấy lần.

Mọi người không dám thờ mặt, chúng nội thị theo Tần Quý phi đã roi lệ đầy mặt trong lòng.

Cho rằng gặp phải chuyện tốt, đi theo Tần Quý phi có thể com ngon rượu say, nhưng không ngờ được Tần Quý phi không muốn sống, vậy mà làm lo Thánh thượng, ngay cả lễ cũng không hành. Đây không phải muốn tìm chết sao?

Xong rồi xong rồi, đám hạ nhân bọn họ không đáng giá một đồng phải đi theo chôn cùng rồi!

Một tiểu thái giám trong đó sợ đến cả người run rẩy, giữa hai chân đã có vệt nước khà nghi thấm ướt ống quần.

Nhưng mặt rỗng gần dữ trong truyền thuyết cũng không xảy ra, vị vua một nước hi nộ vô thường kia không chỉ không răn dạy Tần Quý phi không coi ai ra gì, ngược lại găm lên với đại nội tổng quản bên này: "Vương Thuần, cảm miêng! Khi nào đến phiên ngươi dạy dỗ nữ nhân của trẫm?"

Vương Thuần vừa nghe lời này, quỹ bùng một tiếng trên đất, giờ tay liền tát vào mặt mình: "Hoàng thượng bớt giận, là lão nô làm mờm, lão nô đáng chết!"

"Tất cả các người lui ra. Thủy Hoàn, người cũng lui ra. Trẫm có việc muốn nói một mình với nương nương nhà ngươi." Đôi mắt lạnh nhạt của Yến Mạch Hàn đảo qua mọi người, không giận tự uy.

Một đám hạ nhân nghe xong lời này, giống phạm nhân từ hình được tha, không ngừng lẫn lộn mà chạy.

Vẫn chưa rời khỏi cửa cung, mọi người đã nghe được tiếng đầy tức giận của Tần Quý phi truyền ra: "Đừng đụng vào ta! Ngươi cút cho ta!"

Bước chân mọi người cùng lao đảo, suýt nữa té ngã.

Nhưng còn có càng đáng sợ, bọn họ nghe được một tiếng "Chát" vang dội.

Những hạ nhân này chìm nổi trong hậu cung nhiều năm, mưa dầm thấm đất không ít, vừa nghe được tiếng này đã đoán chắc là tiếng nữ nhân cho ai một bàn tay, hơn nữa sức lực tuyệt đối không nhẹ.

Mọi người chỉ hận sao lúc này mình không mất mũi tai điếc, lại nhìn thấy cảnh không nên nhìn, nghe thấy điều không nên nghe.

Cho dù là kẻ già đời như Vương công công Vương Thuần, thời khắc này cũng không nhịn được lau mồ hôi lạnh trên trán.

Hắn phụng dưỡng Hoàng thượng lâu như vậy, còn chưa từng gặp Hoàng thượng làm vẻ mặt ôn hòa với nữ nhân nào, chớ nói chi là bị người nói cút, thậm chí bị người cho một cái tát cũng không nổi giận.

Tần Quý phi này thật là một nhân vật lợi hại a.

Trong cung Phùng Nguyệt, bầu không khí lại trầm xuống một lần nữa.

Trên mặt Yến Mạch Hàn còn lưu lại dấu bàn tay năm ngón đỏ tươi, có thể thấy được cái tát kia không hề nhẹ.

Cho dù bị nữ nhân trước mặt cho một cái tát, hắn cũng không buông tay, mà thừa dịp nàng sưng sò, ôm chặt người vào ngực mình.

Nam Tầm hơi kinh ngạc nói: "Vừa nãy sao ngươi không tránh?"

Nàng kinh ngạc thật sự. Nàng cho rằng Yến Mạch Hàn sẽ né tránh, không ngờ nàng đập tới một cái tát, hắn còn không hề chớp mắt.

"Điều Điều, nàng rốt cuộc người giận rồi sao?" Yến Mạch Hàn không trả lời mà hỏi lại, giọng nói trầm thấp, ánh mắt nóng bỏng mà ẩn nhẫn.

Về mặt Nam Tầm nhân nhạt nhìn hắn, khuôn miệng nhếch lên độ cong trào phúng: "Lần này lại gì đây? Chẳng lẽ lại là khổ nhục kế?"

"Điều Điều, đến tột cùng phải làm sao nàng mới bằng lòng tha thứ trẫm? Trẫm nói trẫm thật sự yêu nàng, vì sao nàng không tin?" Yến Mạch Hàn đã bắt đầu trở nên nóng.

Trời mới biết những ngày qua hắn vượt qua thế nào. Những cơn ác mộng vốn tìm đến hắn mỗi đêm không thấy, thay vào đó, trong đầu hắn tất cả đều là dáng vẻ Tần Bộ Điều sau khi biết chân tướng hận không thể một kiếm đâm chết hắn.

Hắn chưa bao giờ hối hận như thế, việc này đúng là hắn sai rồi.

Nhưng đồng thời, hắn lại vui mừng lúc trước đã sinh ra ác niệm muốn hủy diệt Tần Bộ Điều. Bằng không hắn sẽ không khổ tâm chuẩn bị kỹ càng để tiếp cận nàng, còn gặp được một Tần Bộ Điều hoàn toàn khác trong tưởng tượng của hắn, mãi đến khi bị nàng hấp dẫn, càng ngày càng mê luyện nàng, mãi đến khi nhiễm nghiện, cũng cai không xong.

Dù nàng có hận hắn cũng không sao cả, bởi vì hắn đang nợ nàng.

Nam Tầm lặng lẽ mặc hắn ôm. Hồi lâu sau, nàng mới nói một câu: "Lúc nào ngươi không muốn hậu cung ba ngàn giai lệ, không muốn ngôi vị Hoàng đế cao cao tại thượng này nữa, ta sẽ tin ngươi."

Cơ thể Yến Mạch Hàn cứng đờ, một lúc lâu đều chưa lên tiếng.

Nam Tầm cúi thấp đầu, không nhìn thấy vẻ mặt hắn. Nàng hơi cong khoe môi, thấp giọng nói: "Hoàng thượng, đừng nhắc lại chữ yêu này với thần thiếp, người căn bản không biết yêu là gì. Người vừa mới hỏi thần thiếp, rốt cuộc phải làm sao mới bằng lòng tha thứ người. Lời này của Hoàng thượng dọa chết thần thiếp, người là vua một nước, thần thiếp nào dám phát giận với người, cũng không có gì tha thứ hay không."

"Điều Điều, nàng nhất định phải nói chuyện với trẫm như vậy sao? Lời này của nàng như dao đâm vào lòng trẫm, sao nàng lại nhẫn tâm như thế?" Yến Mạch Hàn đau lòng không thôi.

Nam Tầm không nói lời nào, một mực tỏ vẻ lạnh nhạt "Ngươi muốn thế nào cũng được, tỷ đây không nghe thấy gì cả."

Tiểu Bát kinh hồn bạt vía nói: "Không phải người đã quên giá trị hắc hóa của đại boss lên đến 90 rồi há? Ngươi còn không sợ chết chống đối hắn?"

"Ta hỏi người, Yến Mạch Hàn có tính là đồ cặn bã hay không? Chớ nói với ta không phải, hắn cho ta uống canh tuyết tử, hắn còn lừa dối tình cảm của ta."

Lời nói vừa đến miệng bị Tiểu Bát nuốt xuống, sửa lời nói: "Đúng, đúng là đần ông cặn bã. Nhưng không phải đại boss sống lại sao? Âm ảnh đời trước thực sự quá nặng, vẫn có thể thông cảm được, khụ khụ..."

Trên thực tế, nếu bây giờ Tần Bộ Điều không phải Nam Tầm thì sớm đã bị bạo quân giết chết, hơn nữa chết đến thê thê thảm thảm. Lời này Tiểu Bát không dám nói.

"Thần ái, người vui vẻ là được rồi. Người muốn làm gì cũng được, nhưng đừng quá đà. Đừng quên mục đích cuối cùng của chúng ta nha, nha." Tiểu Bát âm áp nhắc nhở.

"Trong lòng ta nắm chắc, người yên tâm." Nam Tầm trả lời một câu.

Buổi tối hôm đó, Hoàng thượng nghỉ lại cung Phùng Nguyệt.

Suốt buổi tối Nam Tầm mặt lạnh, Yến Mạch Hàn tự biết đuối lý, không dám ép buộc nàng áp chảo bánh nướng, liền ôm nàng vào ngực mình, hai người cùng đắp chăn nói chuyện.

"Điều Điều, trẫm sẽ suy xét lời của nàng, cho trẫm một chút thời gian có được không?"

Nam Tầm nói lạnh nhạt: "Thần thiếp nói đùa, Hoàng thượng không cần để trong lòng. Không còn ngôi vị Hoàng đế, Hoàng thượng sẽ không còn gì cả, như vậy thần thiếp cũng phải đi theo chịu khổ. Còn có hậu cung ba ngàn giai lệ này, các nàng cũng đều là người Hoàng thượng từng sủng hạnh, Hoàng thượng phân phát các nàng thế nào được?"

Yến Mạch Hàn ghen hờn, qua hồi lâu mới ngượng ngùng nói: "Điều Điều, nàng biết rõ lúc trước trẫm bất lực, đều là ảnh vệ của trẫm chạm vào các nàng."

Chỉ sợ đối phương không tin, hắn lập tức nhấn mạnh: "Thật sự, trẫm bất lực! Vì vậy căn bản chưa từng chạm qua những nữ nhân này!"

Nam Tầm thiếu chút nữa cười phá ra tiếng.

Đại boss vì cường điệu lòng trung thành mà nói mình bất lực, thấy thế nào cũng thật ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Cung tâm kế, ai tính kế ai

"Giá trị ác niệm vừa rồi giảm 2 điểm, còn lại 23." Tiểu Bát vội vàng báo, có chút hưng phấn nói tiếp:"Người nói xem nếu người lập tức tha thứ cho hắn, giá trị ác niệm ác niệm có hay không sẽ giảm thẳng về 0?"

Điều này Nam Tầm chắc chắn:"Sẽ không."

Sáng hôm sau, tin tức Hoàng thượng nghỉ tại Phụng Nguyệt cung đã truyền khắp hậu cung.

Chúng phi tần khiếp sợ không thôi.

Mọi người đều biết, Hoàng Thượng không bao giờ nghỉ tại tâm cung của bất cứ phi tần nào, đều là sủng hạnh xong liền rời đi, nhưng lần này cự nhiên lại ngủ tại tâm cung Tần quý phi.

Một ít phi tần có tai mắt trong cung, thí dụ như Lý thực phi, nghe nói ngày đó Tần quý phi không chữa cho Hoàng Thượng chút mặt mũi nào, còn hét Hoàng thượng cút, thậm chí cho Hoàng thượng một cái tát, lạ kì nhất là Hoàng thượng một chút cũng không tức giận, sự việc này đối với một người tự xưng là hiểu biết Hoàng Thượng nhất như Lý thực phi, cảm thấy không khác gì hung hăng tát nàng một cái tát.

Sao có thể? Hoàng thượng trời sinh tính khí tàn bạo? Sao có thể nhẫn nhịn một nữ nhân như thế?

Bị nữ nhân mắng cút? Bị nữ nhân tát?

Nực cười, chuyện này tuyệt đối không có khả năng xảy ra!

Chỉ là sự việc Hoàng thượng ngủ tại Phụng Nguyệt cung rốt cuộc là thế nào? Cái này cũng không phải tin giả.

Hiện tại phi tần khắp hậu cung đều biết tiện nhân Tần Bộ Điều kia sau một đêm được Hoàng thượng cho người đón khỏi lãnh cung, còn được ban cho tâm cung Phụng Nguyệt xa hoa nhất.

Mà hiện tại, ngày đêm Hoàng thượng cũng chỉ nghỉ tại Phụng Nguyệt cung, vô vàn ân sủng cứ thế dành cho à tiện nhân họ Tần kia.

Lý Thực phi đồ kỵ đến nỗi điên, cây kéo trong tay đã đem bốn hoa xinh đẹp cắt đến không còn hình dạng.

Sự ghen ghét cùng lo lắng cuối cùng cũng khiến Lý Thực phi ngồi không yên, tính toán đi Phụng Nguyệt cung thăm dò một chuyến, trước kia Hoàng Thượng có thể vì nàng đem Tần Quý phi biếm vào lãnh cung, chuyện đó có thể có một lần vậy cũng có thể có lần thứ hai.

Nhưng mà, Lý thực phi vừa đến cửa Phụng Nguyệt cung đã bị chặn lại.

"Lớn mặt! Một đám câu nô tài, nhìn thấy bốn cung cũng dám chặn lại!" Lý thực phi tức giận quát ầm lên.

Ai trong hậu cung này thấy nàng mà không phải khách khách khí khí, ngay đến Đức phi thấy nàng cũng phải lễ độ ba phần, Tần Bộ Điều là cái thứ gì, dám đem nàng ngăn ở cửa!

Hai thái giám ở cửa liếc mắt nhìn nhau, trong đó một người cung kính nói:"Thực phi nương nương, mời ngài trở về cho, nương nương nhà ta gần đây tâm tình không được tốt lắm, không tiện tiếp khách."

"Tên câu nô tài này! Cũng không mở mắt cho của người ra xem nương nương nhà ta là ai, Thực phi nương nương có thể đem so sánh với kẻ khác sao?" Đại nha hoàn phía sau lưng Thực phi nổi giận mắng.

Tiểu thái giám nghe xong lời này liền không cao hứng, cười nhạt một tiếng nói:"Thực phi nương nương, tiểu nhân là kính trọng thân phận của ngài nên mới khách khí giải thích với ngài như vậy, hiện giờ đến cả Hoàng thượng trước khi vào cửa cũng đều phải hỏi tiểu nhân xem tâm tình nương nương hôm nay như thế nào, sau đó mới quyết định có vào hay không, nương nương cho rằng mình có thân phận gì, có thể cùng Hoàng thượng so sánh sao?"

Quả nhiên Lý Thực phi nghe xong lời này, thần sắc đại biến, không biết nên mở miệng thế nào, nếu trả đúng thì chính là thừa nhận thân phận bản thân so với Hoàng Thượng còn cao hơn, đây không phải tội khi quân sao?

Suy xét một hồi, cuối cùng vẫn khách khí hướng thái giám ở cửa cười một cái, đem lửa giận nhét vào trong bụng.

Đánh kệp chặt đuôi mà chạy lấy thân, nhưng còn chưa đi vài bước đã bị gọi trở lại.

Thụy Hoàn từ trong viện đi ra, hướng nàng cười ngọt ngào:"Thực phi nương nương xin dừng bước, nương nương nhà ta có lời mời."

Trong viện, một đám nha hoàn đang tụ tập chơi đầu gà, bắt dê, Nam Tầm ở một bên ngồi xem, vừa xem vừa ăn quả hạnh.

Tiểu Bát khó hiểu:"Vì sao người muốn gặp kẻ xấu xa như Lý Thực phi, tâm tư nàng ta không đơn giản chút nào."

Nam Tầm nói:"Bởi vì ta nhầm chán a, hơn nữa ta muốn vô cớ gây rối một lần."

Tiểu Bát:"....."

Thời điểm Lý thực phi tiến vào, nhìn thấy trong viện một đám nha hoàn thái giám đang chơi đùa, không khỏi nhủ mảy, Tần quý phi này quân giáo hạ nhân như thế nào, sao để chúng hồ nháo thế này.

Nam Tầm một bên ăn quả hạnh một bên nhìn đến tiểu nữ nhân yếu điệu vừa đến, đột nhiên hướng nàng cười cười:"Bốn cung có chút nhàn chán, nếu muội muội đến rồi, vậy liền tới đây bồi bốn cung đi."

Lý thực phi mấy ngày nay ăn không ngon ngủ không yên, sắc mặt không tốt lắm, phải tốn công trang điểm không ít, nhìn mỹ nhân xinh đẹp trước mắt, không khỏi sinh lòng đồ kỵ.

Mấy tháng không thấy, Tần Bộ Điều này thế nhưng so với trước kia còn đẹp hơn vài phần, khuôn mặt trắng nõn ửng hồng, cực kỳ kiều diễm.

Lý thực phi cố gắng trấn áp cảm xúc ghen ghét trong lòng, cười khanh khách nói:"Muội muội nghe nói mai trong vườn mai đã nở rồi, muốn qua mời tỷ tỷ đi thưởng hoa mai, không biết tỷ tỷ có nề mặt muội muội này không?"

Nam Tầm vui vẻ đồng ý.

Hai vị mỹ nhân một trước một sau, hướng vườn mai cùng nhau đi đến, luôn giữ khoảng cách phía sau là hai tiểu nha hoàn thân cận.

Đại nha hoàn của Lý thực phi muốn mời ít tin tức trên người Thụy Hoàn nên trên đường đi luôn túm tỉu nhện nột, Thụy Hoàn cười ha hả nói:"Tin tức của các người nhận được đúng là không sau, nhiều ngày qua, Hoàng thượng vẫn luôn sủng ái nương nương nhà ta, sủng đến nỗi cầm trên tay sợ vỡ ngấm trong miệng sợ tan, đúng là không tưởng được."

Nhìn thấy sắc mặt méo mó của đại nha hoàn bên cạnh, tâm tình Thụy Hoàn đặc biệt vui vẻ.

Hai người nói chuyện phiếm đến hăng say, không chú ý đến hai vị nương nương phía trước đã sớm đi đến lối rẽ.

Thụy Hoàn không thấy bóng dáng nương nương nhà mình liền hoảng hốt, không khỏi bước nhanh chân hơn, không ngờ đại nha hoàn bên cạnh đột nhiên giữ tay nàng lại:"Thụy Hoàn muội muội, hai vị nương nương mới vừa nói, các nàng không muốn hạ nhân đến quấy rầy."

"Người buông ta ra." Thụy Hoàn mặc kệ nàng nói gì, trực tiếp phất tay đẩy nàng ra.

"Ai, nhà đầu này thật quá đáng, ta chỉ là hảo tâm khuyên người, đợi chút nữa người bị chú tử trách mắng, cũng đừng trách ta không có nhắc nhở cho người." Đại nha hoàn kia bày ra bộ đáng ta chỉ muốn tốt cho người.

"Nương nương nhà ta coi ta như tỷ muội, người biết cái gì!" Thụy Hoàn tức giận hét lớn, trực tiếp chạy về phía trước.

Đại nha hoàn kia ngăn ra một chút, ngay sau đó xì mũi tiếng khinh miệt:"Tỷ muội? Đúng là chuyện nực cười, trong hậu cung này có chú tử nào không vênh mặt hást hàm sai khiến kẻ khác sao? " Nếu không phải bản thân có mấy phần thông minh, hiện giờ cũng không có khả năng đạt được vị trí đại nha hoàn này, càng không nói đến tâm phúc của Thực phi.

Hai tiểu nha đầu một trước một sau đuổi qua, vừa lúc nhìn thấy Lý thực phi cùng Tần quý phi đứng ở hành lang gấp khúc bên cạnh, hai người không biết nổi lên tranh chấp gì, Tần quý phi đem Lý thực phi đẩy vào trong nước.

Thụy Hoàn tròn tròn hai mắt.

"Cứu mạng! Mau cứu mạng! Bốn cung không biết bơi ——" Lý thực phi lớn tiếng kêu cứu.

Đại nha hoàn Lý Thục phi thần sắc khẽ biến đổi, vội vàng chạy trở về, vừa chạy vừa kêu to:" Không tốt, không tốt, Tần quý phi đem nương nương nhà ta đẩy xuống nước, mau tới cứu người, mau tới cứu người, Thục phi nương nương rơi xuống nước rồi."

Đọc theo đường đi vốn có không ít thái giám cùng nha hoàn, nghe vậy vội vàng chạy tới cứu người.

Hai tiểu thái giám vốn muốn nhảy xuống cứu người, lại không ngờ bị vị Tần quý phi đứng khoan thai bên cạnh quát một tiếng:" Đứng lại! Hôm nay ai cũng không được nhảy xuống cứu Thục phi!"

Toàn bộ hạ nhân tròn tròn mắt.

Vị Tần quý phi này có ý gì? Chẳng nhẽ muốn trơ mắt nhìn Lý Thục phi bị chết đuối?

Lý Thục phi này dù gì cũng là nhất phẩm chính phi từng được sủng ái nhất nha! Tần quý phi thế nhưng ban ngày ban mặt muốn Lý Thục phi chết đuối!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Cách chết, đầy đủ chủng loại, tuyệt đối không trùng lặp

Thụy Hoàn nuốt nuốt nước bọt, vụng trộm tiến đến bên người Nam Tầm, nhỏ giọng nhắc nhở:" Nương nương, như vậy không tốt lắm đâu, nếu bị miệng đám hạ nhân phiên toái này truyền đi, thanh danh của người bị hủy hoại mất. Nếu nương nương xem không vừa mắt Lý Thục phi này, nỗ lực lần sau sẽ lên giải quyết, không thể làm ô uế tay nương nương được."

Nam Tầm nghe xong lời này, phụt một tiếng bật cười, sau đó sờ sờ đầu Thụy Hoàn" Không có việc gì không có việc gì, lòng ta hiểu rõ."

Thật là tiểu nha đầu khiến người khác đau đầu, lúc này mà vẫn còn lòng dạ suy nghĩ cho nàng.

Nam Tầm một tay gác ở bên rào chắn hành lang, thay đổi tư thái thoải mái nhất ngắm nhìn cảnh vật, tóc đẹp phiêu phiêu, vạt áo tung bay, đẹp như một bức họa.

Nàng ngáp một cái, nhìn nhìn Lý Thục phi không ngừng gầy giữa trong nước kia, cười nói:" Muội muội, ta nghe nói muội bơi rất giỏi, nếu hôm nay đột nhiên không bơi được, chắc cũng không đến mức chết đuối, bắt quá nước trong hồ cũng hơi lạnh, muội nói xem nếu đem muội đông lạnh hồng rồi thì phải làm sao bây giờ?"

Tuy rằng hoàng đô Đại Yến Quốc bốn mùa như xuân, nhưng tới mùa đông vẫn sẽ cảm thấy lạnh, tư vị vừa uớt vừa lạnh cũng khá thú vị a.

[**Công tử**: Tui nghĩ thấy có mùi đại Boss đâu đây]

Trái qua một màn rơi xuống nước vừa rồi, Lý thực phi dù khỏe mạnh đến đâu thì đồ bệnh vẫn là điều không tránh khỏi.

Những tiểu thái giám, gia hoàn có mặt ở đó sau khi nghe xong lời này, không khỏi há hốc mồm.

Nếu lời Tần quý phi nói là thật, Lý thực phi kia là ở đây diễn trò sao? Là màn vu oan hãm hại kinh điển trong truyền thuyết?

"Thụy Hoàn à, Thục phi nương nương rơi xuống nước bao lâu rồi?" Nam Tầm giả bộ lơ đãng hỏi.

Thụy Hoàn đầu tiên là a một tiếng, sau đó như búng tỉnh đả ngộ, hắc hắc cười xấu xa trả lời:" Hồi bẩm nương nương, đại khái Lý thực phi đã rơi xuống nước được khoảng hai ngọn trà công phu* rồi a."

* Hai ngọn trà công phu: 20 phút

Nam Tầm nga một tiếng thật dài, " Hôm nay bốn cung đúng là được mở mang tầm hiểu biết, có người rơi xuống nước, cự nhiên đến hai ngọn trà công phu rồi vẫn chưa chìm "

Đại nha hoàn của Lý thực phi kia gấp đến độ khác ca lên, vội vàng hô to:" Nương nương, nương nương, ngài nhất định không có việc gì, ngài không cần hoảng, thử đập chân vài cái, cố gắng với tay lên bờ thử xem."

Nam Tầm quét mắt liếc nàng một cái, sau đó tiếp tục thưởng thức cảnh đẹp mỹ nhân gầy giữa trong nước.

Sau khi nghe được lời nha hoàn này, vị vẫn luôn gầy giữa hồ lâu trong nước kia tự nhiên thiên phú bơi lội trời dấy, đập chân vài cái liền với tay tới bờ.

Đại nha hoàn vội vàng chạy tới đem Lý thực phi kéo lên.

Lý thực phi phun ra mấy ngụm nước ao, oán hận trừng mắt nhìn Nam Tầm, sau đó liền ngất đi.

Nha hoàn kia vội vàng la to lên, lập tức sai mấy hạ nhân đem Lý thực phi trở về Thần Hi cung.

Nam Tầm xem hết vở diễn vừa rồi, tâm tình rất tốt liền dắt tiểu nha hoàn Thụy Hoàn trở về Phòng Nguyệt cung.

" Aí, hôm nay cuối cùng cũng được thể nghiệm một phen cung tâm kế có cảm giác thế nào, một chữ: Sáng.*"

* Sáng= sáng khoái

Tiểu Bát không khỏi lau nước mắt:" Người thực sự có tiềm chất làm gian phi*."

* Gian phi: Phi tần độc ác.

Nam Tầm" Quá khen, quá khen. Nếu không phải nhờ Tiểu Bát người nói cho ta Lý thực phi này biết bơi thì chức gian phi này của ta cũng không thành a ~"

Tiểu Bát nghĩ nghĩ, cân nhắc nói:" Ta vẫn cảm thấy à Lý thực phi này nhất định vẫn còn giữ đại chiêu."

Nam Tầm tức khắc có tinh thần, phấn khởi nói:" Tốt a, tốt a, giữ lại đại chiêu là tốt, dễ dàng đối phó như vậy lên chơi không vui."

Tiểu Bát khinh bi lên tiếng:" Người là ý vào Yến Mạch Hàn sủng ái người chứ gì? Người thử làm người bình thường xem? Người bình thường không biết đã sớm chết bao nhiêu lần rồi."

Tần quý phi cùng Lý thực phi xảy ra tranh chấp, sự tình Tần quý phi đem Lý thực phi đẩy xuống nước đã lan truyền khắp hậu cung, Hoàng thượng đương nhiên cũng nhận được tin này.

Mọi người đều chờ xem kịch vui, lại không nghĩ tới, Hoàng Thượng đầu tiên không phải đi Thần Hi cung xem xét vị Lý thực phi hôn mê kia, mà là vô cùng lo lắng chạy tới Phòng Nguyệt cung.

" Điều Điều, nàng không sao chứ, nữ nhân độc ác Lý thực phi kia có làm nàng bị thương không?" Yến Mạch Hàn bắt lấy tay Nam Tầm, kéo nàng xoay mấy vòng, kiểm tra một lần rồi lại một lần.

Xác định nàng không bị thương chỗ nào, tâm tư Yến Mạch Hàn mới thả lỏng xuống.

Nam Tầm cười cười:" Ta không có việc gì, xảy ra chuyện chính là Lý thực phi kia, Hoàng Thượng ngài không đi xem thử sao, nghe nói lần này rơi xuống nước bị thương thân mình, rất nghiêm trọng."

Yến Mạch Hàn có chút không vui, đem người ôm vào trong ngực, thấp giọng trách cứ nói:" Trẫm không phải kêu nàng cách xa nữ nhân đó một chút sao, nàng như thế nào liền không nghe trẫm nói? Trẫm chỉ quan tâm nàng, nữ nhân khác sống hay chết trẫm không thêm để ý."

Nam Tầm có chút hoài nghi nga một tiếng, " Lúc trước cũng không biết vị ai mà Hoàng thượng đem ta nhốt vào lĩnh cung? Còn nữa, vị ai mà ta bị đánh một chưởng, ta nhớ lúc ấy bị thương đến cả xương cốt, về sau liền để lại di chứng, buổi tối đi ngủ eo đau đau. Thần thiếp trí nhớ không tốt lắm, không biết Hoàng thượng có nhớ hay quên bản thân vì hồng nhan phi tần nào mà đối xử với ta như vậy?"

Yến Mạch Hàn gian nan nuốt một chút nước miếng, tiểu phiêu đàn* trước mắt eo rớt cuộc được hay không, hẳn là tự mình trải nghiệm qua, rất rõ ràng, nhưng lúc trước một chưởng đá bay nàng là hẳn không đúng, lúc ấy không phải hẳn mới trọng sinh sao, trong lòng hoá khí quá lớn, không trực tiếp bóp chết nàng đã là quá khác chế rồi.

* phôi đàn: trứng thối.

Lại ngàn vạn lần không nghĩ đến, có một ngày, nữ nhân hần cầm thù đến tận xương tủy sẽ trở thành bảo bối tâm can của mình.

Yến Mạch Hân nấp mấy miệng, ngữ khí mang theo một tia hoà hiệp nói:" Điều Điều, chuyện quá khứ có thể không cần đề cập đến không? Không phải trăm đã biết hồi cái rồi sao, chuyện trước kia là trăm sai, trăm xin lỗi nàng, nàng muốn như thế nào đều có thể, Lý thực phi này đúng là không có mặt mới dám khi dễ nàng, trăm đi thay nàng giáo huấn nàng ta được không?"

Nam Tầm nghiêng mắt nhìn hần:" Giáo huấn? Xin hỏi Hoàng thượng muốn giáo huấn như thế nào?"

Yến Mạch Hân nghĩ nghĩ, thủ thăm dò hỏi:" Nhỏ đầu lười nàng? Đánh gãy gân tay gân chân nàng?"

Nam Tầm lập tức hoá đá.

Yến Mạch Hân nhìn phản ứng của Nam Tầm, tưởng bản thân đối xử với nữ nhân kia quá nhân từ, làm tiểu tâm can của hần không cao hứng, lập tức liền bổ sung:" Đem nàng ném tới xà động(động rấn)? Hoặc là, móc xuống hai mắt, chặt đứt lỗ tai?"

Nói nói, lại tiếp tục lắc đầu:" Không được, trăm vẫn cảm thấy không đủ, không bằng trực tiếp đem nàng ta làm thành Nhân Tuệ*, ném tới chuồng heo, đến lúc đó trăm dẫn Điều Điều cùng đi xem xét được không? Hoặc là, trăm phái người huỷ dung nang ta, lại đem ném tới ô khát cái(ô ăn mày), nếu không, vẫn là đưa đi doanh trại khao chúng tướng sĩ đi, tốt xấu gì vẫn là nữ nhân, huỷ đi cũng lãng phí."

* nhân tuệ: lấy người làm chó.

Khi hần nói lời này, ánh mắt nhìn về phía Nam Tầm thực sùng nịnh, ngữ khí cũng thật ôn hoà.

Nam Tầm rung mình một cái:" Tiểu Bát, Tiểu Bát, ta thu hồi câu nói đại Boss nhìn thực bình thường, hần nơi nào bình thường a, nhìn đồng cách chết đó đi, hần chính là lão biến thái..."

Tiểu Bát rất bình tĩnh trả lời:" Giá trị hắc hoá đều đã 90, người có thể trồng cây vào hần bình thường sao?"

Nam Tầm nhin không được hỏi cái vấn đề bản thân cho đến nay vẫn luôn hoang mang:" Tiểu Bát, người nói xem, giá trị ác niệm vẫn luôn bị ta đánh trừ về 0, nhưng vì sao giá trị hắc hoá một chút cũng không giảm? Cái này chẳng hề không mâu thuẫn sao? "

Tiểu Bát:" Không mâu thuẫn, thường thường thì giá trị hắc hoá là một nhân tố cá biệt, bản thân đại Boss là thân thể không có ý thức, tính cách này đã trở thành một bộ phận của hần, người nghĩ xem, một khi tính cách đã đường thành, có thể dễ dàng thay đổi như vậy sao?"

Giá trị hắc hoá 100, đó mới chính là biến thái chân chính.

Tiểu Bát không dám nói, mấy cái thế giới trước kia sơ đi đại Boss sẽ hắc hoá, tất cả không phải do Nam Tầm kích thích sao?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 132: Mất mù, đây vẫn là Hoàng thượng sao

Tiểu Bát tiếp tục nói:" Đáng giận nhất là giá trị ác niệm mỗi lần đều không giống nhau, giá trị ác niệm là cảm quan của đại Boss đối với từng thế giới, hần không thích thế giới này, không thích người thế giới này, giá trị ác niệm liền sẽ trở nên rất cao, nếu có thứ gì hay người nào đòi đi lực chú ý của hần, khiến cho hần thích thú, giá trị ác niệm loại này thường thấp hơn, nếu giá trị ác niệm hoàn toàn tiêu trừ, thì nhất định là thứ gì hoặc người nào ở trong lòng hần chiếm phân lượng lớn nhất, lớn hơn cả ác niệm."

Nam Tầm:" Người nói thứ khiến đại Boss tiêu trừ hoàn toàn ác niệm là thứ gì cơ?"

Tiểu Bát:"..... Ta không phải nói người là đồ vật, người đừng nghĩ nhiều a."

Yến Mạch Hân vẫn đang trung cầu ý kiến của Nam Tầm, chỉ chờ nàng gật đầu, hần liền có thể làm Lý thực phi sống không bằng chết.

Nam Tầm cười gượng một tiếng, " Hoàng thượng, oan oan tương báo khi nào mới dứt, thần thiếp cảm thấy không bằng lấy ân báo oán, nếu ngày sau Lý thực phi thật sự làm việc gì nguy hiểm đến tính mạng thiếp, cũng thỉnh Hoàng thượng trực tiếp ban cho nàng ta cái chết, mấy cái cục hình gì đó hay là thôi đi."

Cái từ " thiếp" hiển nhiên đã lấy lòng được Yến Mạch Hân, hần liền cúi đầu hướng cánh môi Nam Tầm cắn cắn:" Điều Điều, nàng thật là quá lương thiện, trăm có thể cưới được thế tử như nàng, quả là phúc phận tu từ ba kiếp."

Nam Tầm khoe miệng hơi hơi nhếch lên, không phải lòng ta lương thiện, mà là hình phạt gì đó của người quá ghê tởm, ta không nghĩ muốn cùng người xem xét cái gì hết.

" Điều Điều, nàng vừa rồi nhìn trăm cười cười, trăm rất cao hứng, đây là lần đầu tiên sau mấy ngày nàng mới cười với ta trăm, nàng có phải đã tha thứ cho trăm rồi phải không?" Khoé miệng Yến Mạch Hân cong lên, đuôi mắt cũng nhiểm ý cười.

Nam Tầm "....."

Không ổn, vừa rồi bị dọa choáng váng, đột nhiên liền quên bản thân đang giả mặt lạnh.

Nụ cười trên môi lập tức khéo thẳng, cười như không cười liếc hần một cái, " Hoàng thượng nói đùa, thần thiếp có cùng người giận đối sao?"

Yến Hân véo véo khuôn mặt nàng, tâm tình vẫn rất tốt nói:" Ta biết trong lòng nàng vẫn còn tức giận, nhưng Điều Điều nàng yên tâm, lời nàng từng nói, ta đều nhớ kỹ, nàng lại cho ta một ít thời gian, ta nhất định cho nàng thứ nàng muốn."

Khi nói lời này, không ngờ hần lại không xưng trăm.

Nam Tầm nhìn hần, trong lòng suy nghĩ về vấn đề mà hần nói hần nhớ kỹ.

Liền lúc hai người vẫn còn gắng co " tình chàng ý thiếp", Vương thuận Vương công công đột nhiên xông tới trước mặt hai người.

Về mặt hần có chút kì quái, đầu tiên là nhìn thoáng qua Nam Tầm, một bộ dáng muốn nói lại thôi.

Yến Mạch Hân lạnh lùng quét mắt liếc hần một cái, " Không cần nhìn, Tần quý phi là người một nhà, bất luận việc gì cũng không cần tránh nàng."

Vương công công lúc này mới bắt báo:" Hoàng thượng, vừa rồi bên Thần Hi cung cho người đến truyền tin, nói Thục phi nương nương nàng, nàng có, hơn nữa đã ba tháng."

Lời này vừa nói ra, biểu tình Yến Mạch Hân nhất thời biến đổi, lập tức quay lại nhìn Tần Bộ Điều, quả nhiên nhìn thấy nàng nổi giận đùng đùng mà trừng mắt nhìn hần.

" Điều Điều, nàng nghe trăm giải thích, trăm căn bản là ——"

" Nếu thật không phải người, vậy nàng làm sao mang thai? Yến Mạch Hân, người cứ cho ta, ta không bao giờ muốn nhìn thấy mặt người nữa, cứ cứ cứ ——" Nam Tầm quát lớn một tiếng, từ trên người hần nhảy xuống, rồi xoay người chạy vào trong điện.

Yến Mạch Hân vội vàng đuổi theo, mắt thấy sắp đuổi kịp, lại không nghĩ đến tiểu tâm can của hần động tác quá nhanh, đã sớm đem cửa lớn đóng chặt, làm mũi hần đụng trúng cửa một cái.

" Ai da uy, Quý phi nương nương người cũng thật là,..... Hoàng thượng, ngài không có việc gì chứ?" Vương công công sợ tới mức vội vàng kêu to thái y.

Yến Mạnh Hân hung hăng trừng mắt nhìn hần, " Vương công công, trăm cho rằng người hiểu ý trăm nhất, như thế nào lại nói làm quý phi mất mặt này cũng dám nói! Ngu ngốc!"

Lời này không phải vì ngài ta mới nói sao?

Vương công công trong lòng khổ không nói nên lời, yên lặng cúi đầu nhận sai.

Yến Mạch Hàn lập tức lại xoay người gõ cửa, nghĩ khi nháy mắt biến thành ôn nhu, "Điều Điều, trẫm đi xem độc phụ * kia định chơi trò gì, ràng đừng giận, nóng giận hại đến thân thể, trẫm đi điều tra rõ ràng liền trở về cùng nàng giải thích, đến lúc đó nếu nàng không chịu mở cửa, trẫm liền trực tiếp nhảy cửa sổ mà vào."

Bùm một tiếng, có thứ gì đó đập tới sau cửa, làm cửa lớn run run hai cái.

Vương công công sợ tới mức lùi vài hai bước, thế nhưng Yến Mạch Hàn vẫn rất bình thản, còn nhần lại nói:" Điều Điều, nàng sao lại không nghe lời như vậy, vừa mới nói không cần tức giận, sao lại tức đến ném đồ vật thế này."

Nam Tầm nổi giận hường cửa lớn gầm lên một tiếng" Yến Mạch Hàn, người là tên xu tiểu tử không biết xấu hổ, ta hôm nay đem cửa sổ phong kín, ta xem người như thế nào tiến vào."

Yến Mạch Hàn đắc ý cười hai tiếng" Cửa sổ không có, không phải còn nóc nhà sao, Điều Điều đừng náo loạn, nàng đâu không lại trẫm đâu."

Nói xong lời này, về mặt Yến Mach Hàn tràn ngập khoái chí, huyết sao rồi đi.

Vương công công ở một bên bị dọa đến hoá đá.

Này, này, cái này là cảnh tượng ngày thường Hoàng thượng cùng Quý phi ở chung sao?

Đậu má, mắt hần thật sự không mù chứ?

Đây vẫn là Hoàng thượng sao? Cái người ăn nói khép nép lấy lòng nữ nhân, còn bởi vì nói thẳng được Tần quý phi hai câu liền vui tươi hơn hờ huyết sao rồi đi, người này thật sự là Hoàng thượng sao?

Vương công công cảm thấy hiểu biết nhiều năm qua của bản thân thật sự cần thay đổi.

Mà hơn hết, nữ nhân Tần Bộ Điều này tuyệt đối không chọc được a, làm Hoàng thượng bị đánh bị mắng còn vui tươi hơn hờ như vậy, nữ nhân này, không, không, không phải nữ nhân, là cô nãi nãi, về sau cô nãi nãi này đi đường thẳng thì hần nhất định tận lực đi đường vòng

Sau khi Yến Mạch Hàn tới Thần Hi cung, toàn bộ không khí trong cung lập tức trùng xuống.

Vương công công đi theo phía sau, tận mắt thấy một khác Hoàng thượng vừa bước chân vào cửa Thần Hi cung, sắc mặt bỗng dưng trầm xuống, không khỏi than một tiếng, vị Lý thực phi này nhìn cũng giống người khôn khéo, như thế nào lại làm ra chuyện ngu xuẩn như thế này cơ chứ?

Mỗi lần ân sủng xong, đều có thái giám chuyên môn đưa canh tránh tử đến, lại phải tận mắt nhìn thấy vị phi tần đó đem canh uống hết rồi mới được phép rời khỏi.

Nhưng hôm nay, Lý thực phi này tự nhiên có thai.

Yến Mạch Hàn đi vào nội viện, thái y vừa mới xem bệnh xong đã cung kính chờ ở một bên.

"Thực phi thật sự có thai?" Yến Mạch Hàn nhìn về phía Tôn thái y bên cạnh.

Tôn thái y vội vàng trả lời" Hồi bẩm Hoàng thượng, trong bụng Thực phi nương nương xác thực đã có long thai ba tháng, bất quá mới vừa rồi rơi xuống nước bị khí hàn xâm nhập, cái thai này đã....."

Nói đến đây, trên trán Tôn thái y đã đầy mồ hôi lạnh, sợ Hoàng thượng nhất thời tức giận lời hần ra chém.

Nhưng mà Yến Mạch Hàn liếc cũng chưa liếc hần một cái, nhần nhạt ừ một tiếng, "Đều lui xuống cả đi."

Thế thôi sao? Mấy vị thái y liếc nhìn nhau, vội vàng lui xuống.

Lý thực phi bên trong hần nhiên nghe được lời thái y nói, khóc lóc âm ỉ cả lên, tiếng khóc thế hương" Con của ta, con của ta.....Hoàng thượng, ngài nhất định làm chủ cho mẹ con thần thiếp."

Yến Mạch Hàn đi đến sau bình phong, quét mắt về phía nữ nhân sắc mặt trắng bệnh kia, lúc này tóc tai nàng hỗn độn, khóc đến toàn thân run rẩy.

"Hoàng thượng, là Tần Bộ Điều hại thần thiếp, cầu Hoàng Thượng giúp thần thiếp đòi lại công đạo, hải từ của chúng ta bị nàng ta giết hại, ô ô ô....."

Ánh mắt Yến Mạch Hàn lạnh lùng quét qua Lý thực phi" Cảm niệm cho trẫm! người là cái đồ độc phụ không biết hối cải, hãm hại Tần quý phi không nói, còn dám vụng trộm không uống canh tránh tử, muốn hoài thai hải từ của trẫm! Đừng có mơ!"

Hần vừa cùng tiểu tâm can hoà hảo được ít, nữ nhân ngu xuẩn này lại cố tình giờ trò ngay lúc này, làm cho Điều Điều của hần không cao hứng.

Công tử: Đùa, ghét con mụ Lý thực phi này đã man, lúc đầu còn thấy có tý thông minh, bây giờ càng ngày càng ngu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Điều Điều, nàng học hư

Lý Thực phi nghe vậy, thần sắc biến đổi, bùm một tiếng từ trên giường bò xuống đất, ôm đùi nam nhân trước mắt.

Nước mắt ào ào rơi xuống, "Hoàng thượng, thần thiếp chỉ là muốn có một đứa con, thần thiếp có gì sai sao? Chỉ vì như vậy mà Hoàng thượng liền trị tội thần thiếp sao? Hiện giờ con trai trong bụng thần thiếp đã bị Tần Bộ Điều hại chết, Hoàng thượng không những không trách tội à tiện nhân kia, lại, lại ——"

Lý thực phi bị một chân Yến Mạch Hàn đá bay, một ngụm máu lớn liền phun ra.

Yến Mạch Hàn tức giận trừng nàng" Dám kêu ái phi của trẫm là tiện nhân. Tim chết!"

"Người đâu, đem Lý thực phi kéo xuống đánh chết cho trẫm, mau". Yến Mạch Hàn lạnh lùng phản phó một câu.

Nếu không phải Điều Điều nhân từ, người dám khi dễ Điều Điều tuyệt đối không phải đánh chết đơn giản như vậy.

Lý Thực phi khó có thể tin nhìn người trước mặt, mắt thấy rõ bóng dáng người nọ sắp rời khỏi tầm mắt bản thân, đột nhiên mới nhận rõ hiện thực, hét lên một tiếng, khóc lóc thảm thiết" Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng! Thần thiếp không dám tìm Quý phi gây phiền toái nữa, Hoàng thượng tha mạng ——"

Rất mau liền có hai thị vệ đi vào, một người dùng khăn nhét vào miệng nàng, sau đó hai người kiêng nàng đi ra ngoài.

Toàn bộ hạ nhân Thần Hi cung đều khiếp sợ.

Bọn họ không có điếc, cũng không có mù? Hoàng thượng thật sự muốn đem Lý thực phi..... đánh chết?

Thần hình đám hạ nhân run run như cây sậy, lại một lần nữa nhận thức sâu sắc tính hi nộ vô thường * của bậc quân vương.

* hi nộ vô thường: vui giận thất thường

Một khác hần có thể đem người nâng lên đỉnh mây, một khác cũng có thể đem người nhốt xuống địa ngục.

Hậu cung vừa mới xử từ Lý thực phi, Hoàng thượng lại lập tức diu dắt nhà mẹ đẻ Lý thực phi, làm đối phương có khổ cũng không dám nói, còn phải bưng cái khuôn mặt tươi cười tạ ơn.

Từ đây về sau, chỉ cần là không cần thận đắc tội với Tần quý phi, bất kể là ai đều chết rất thê thảm, một người cũng không có kết cục tốt.

Không biết vì sao, biệt hiệu gian phi của Nam Tầm cứ như vậy truyền xa.

Hậu hoa viên, Nam Tầm đang ngồi ở gần ao hóng gió, xa xa nhìn thấy có vị mỹ nhân hướng bên này đi đến, định qua chào hỏi, ai ngờ nàng ta nhìn thấy Nam Tầm sợ tới mức cầm váy bỏ chạy.

Tiểu Bát hỏi, rốt cuộc nàng ta chạy cái gì a.

Nam Tầm nói:" Có thể không chạy sao, vạn nhất không cẩn thận va phải ta, Yến Mạch Hàn lại cho rằng ta bị người khác khi dễ, sau đó vị mỹ nhân vừa rồi liền sẽ mất mạng, người nói xem tên Yến Mạch Hàn này có phải bị thần kinh không, lần trước ta đụng phải chân Vương tiếp dư ngã một chút, hắn liền đem chân người ta chặt đứt, người nói sao hắn có thể tàn bạo như vậy được chứ?"

Tiểu Bát than một tiếng:" Có thể không tàn bạo sao, hắn chính là bạo quân đó, bất quá hiện tại người không phải đã thành gian phi sao, bạo quân phối với gian phi, đây đúng là trời sinh một cặp, tuyệt phối, tuyệt phối a."

Kỳ thật, nó phát hiện ra một quy luật, tất cả những nữ nhân bị giết đều là những phi tần đã từng được Hoàng Thượng " sủng hạnh " qua, chẳng nhẽ Hoàng Thượng muốn từng bước đem nữ nhân hậu cung xử lý sạch sẽ.

Nhưng mà, người việc gì phải đem người giết chết a? Liền tính sung quân hay làm ni cô không phải tốt sao.

" Tiểu Bát, không được, ta không thể để tiếp tục như vậy, ta không muốn đại Boss lại tiếp tục tạo nghiệt." Nam Tầm đột nhiên nói.

Tiểu Bát:" Vậy người muốn làm gì?"

Nam Tầm:" Ta hoài nghi hắn có phải hay không mấy ngày nay ghen hông rồi, cho nên mới lấy người vô tội ra giải toả, vì cứu vớt sinh mạng những mỹ nhân vô tội kia, ta quyết định hy sinh thân thể mình, tới tình lục linh hồn cho hắn."

Tiểu Bát:"....."

Nhắc tào tào tào liền đến, kẻ bị ghen hông Yến Mạch Hàn lên kút từ phía sau đem Nam Tầm ôm vào trong ngực, môi mòng dán lấy vành tai nàng, cười nhẹ hỏi:" Điều Điều, nàng đang làm cái gì vậy? Trẫm thấy nàng phát ngốc ở đây đã lâu, suy nghĩ cái gì?"

Nam Tầm nhìn nhìn lên trời cao, cảm thấy hôm nay chân trời thật xanh a, nàng hơi hơi nheo lại đôi mắt, nói:" Suy nghĩ về người a."

Yến Mạch Hàn sững sốt, vội vàng đem người trong ngực xoay lại, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm nàng:" Điều Điều, nàng nghiêm túc."

Không đợi Nam Tầm ăn một tiếng, hắn đã gấp không chờ nổi mà đem người chặn ngang bệ lên, sai bước hướng Phùng Nguyệt cung.

Nam Tầm tròn tròn mắt:" Từ từ, Yến Mạch Hàn, người đem ta đi đâu?"

" Điều Điều, trẫm biết nàng cũng muốn trẫm, mấy ngày nay ngày nào trẫm cũng suy nghĩ về nàng, nghĩ đến ngủ không yên, nghĩ đến ngực đều đau. Nếu Điều Điều cũng muốn trẫm, trẫm liền không nhịn nữa. Điều Điều, ta muốn nàng."

Nam Tầm đứng là định tính toán hiến thân, nhưng ít nhất cũng phải chờ đến buổi tối, không nghĩ cảm thú này ban ngày ban mặt liền động dục, sẽ không sợ trên lưng lại mang ác danh " Hoang dâm vô độ" sao?

Yến Mạch Hàn xác thực là không sợ điều này, hắn muốn làm gì thì làm, bằng không làm Hoàng thượng có lợi ích gì?

Hạ nhân trong viện toàn bộ bị đem đi, chỉ để lại tiểu Thuý Hoàn một mình canh ngoài viện.

Sau đó, Yến cảm thú gấp không chờ nổi để Nam Tầm ra làm chuyện xấu, thực mau trong điện liền trình diễn một màn yêu tình kịch liệt đánh nhau.

Thuý Hoàn đã sớm quen, lập tức an bài hai tiểu nha đầu đi pha nước ấm.

Chờ đến khi một màn yêu tình đánh nhau kết thúc, Thuý Hoàn chờ ngoài điện đã sớm ngủ.

Nội điện, Nam Tầm mệt mỏi ghé vào thành giường thờ giấc, bên hông có con cảm thú vẫn đang vuốt ve nàng.

" Điều Điều, nàng vất vả rồi." Yến Mạch Hàn thò lại gần hôn nàng một cái.

Nam Tầm trừng mắt:" Hiện tại nói lời này có ích gì, mới vừa rồi như thế nào không thấy người thù hạ lưu tình?"

Tầm mắt Yến Mạch Hàn nóng rực nhìn chăm chăm lưng Nam Tầm, không khỏi than thở một tiếng:" Điều Điều, thật sự không trách trẫm được, là thân thể của nàng quá mê người, cho nên trẫm mới không thể không chế được lực đạo, lần sau trẫm sẽ chú ý."

" Cút, không có lần sau!" Nam Tầm buồn bực, đem chân đạp tên cảm thú sau lưng.

Yến Mạch Hàn về mặt sùng nịnh nhìn nàng, đem chân nhỏ của nàng túm lên, " Điều Điều, một chiều không thể dùng hai lần, cái này đối với trẫm vô dụng cả thôi, biết vô dụng mà nàng còn đem chân lại đây, là muốn trẫm làm cái gì sao?"

Nam Tầm cứng đờ.

Giấy tiếp theo, nàng liền cảm giác được gan bàn chân truyền đến xúc cảm mềm mại, làm nàng không khỏi run lên.

Nam Tầm không muốn cùng cảm thú thảo luận tiếp vấn đề này, trực tiếp bắt đầu nói điều kiện:" Hàn ca ca, chàng cảm thấy hôm nay ta phối hợp thế nào?"

Yến Mạch Hàn lâu lắm mới lại nghe thấy câu:" Hàn ca ca", nháy mắt lại có phản ứng, hắn nghiêng nghiêng người, nghiêm túc trả lời:" Vừa rồi Điều Điều đặc biệt giỏi, có chút chiều thức khó như vậy, Điều Điều đều có thể phối hợp ta."

Nam Tầm nghe xong mấy lời thô tục này, thật muốn một chân đem tên cảm thú không biết điểm dừng kia đạp xuống giường.

Nhưng mà, Nam Tầm vẫn biểu hiện thật sự trấn định, nàng cười một tiếng:" Cái này tính là gì a, thương pháp kiếm thuật tổ truyền Tần gia ta rất nhiều, lần sau nhất định ta sẽ cho Hoàng thượng lĩnh giáo một phen."

Yến Mạch Hàn trực tiếp đơ người, đem thân mình cúi xuống, vây hãm Nam Tầm trong lồng ngực, cười nói:" Điều Điều, nàng học hư."

" Người cút, ta đang cùng người nói chuyện nghiêm túc đó, người ngày sau nếu còn muốn như vậy, người phải đáp ứng ta vài thứ."

Yến Mạch Hàn không chút nghĩ ngợi liền nói:" Đừng nói vài thứ, mấy trăm thứ trẫm cũng đáp ứng nàng."

Công tử: Ta đa! Ta đi chơi đây, chúc mọi người đọc vui vẻ. À sai chỗ nào nhớ báo lại ta nha♥□.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 134: Thành gian phi

Nam Tầm cần nhắc nam nhân trên giường là để lừa gạt nhất, vì thế quyết định rên sất khi còn nóng mà đưa ra ý kiến bản thân:" Hoàng thượng, ta thấy ——"

" Ngoan, kêu Hàn ca ca." Yến Mạch Hàn đánh gãy lời nàng nói.

"Hân ca ca, ta thấy làm nữ nhân chốn hậu cung cũng không dễ dàng gì, cho nên chàng có thể dừng động một chút liền mang người ta đi chặt chân chặt tay cắt lưỡi gì nữa được không?"

Yến Mạch Hân nghe vậy không khỏi nhu mày," Điều Điều, họ đối với nàng bất kính, trầm tự nhiên là muốn xử phạt bọn họ, nếu không đám nữ nhân đó lại tới tìm nàng gây phiền toái, trầm nhìn đều đau lòng."

Nam Tầm"....."

"Điều Điều, nàng có phải cảm thấy trầm quá tàn bạo?"

Yến Mạch Hân đột nhiên nắm chặt tay Nam Tầm, khẩn trương nói:" Chính là trầm cũng không biết tại sao lại thế này, trầm thật sự không thể nhìn người khác khi dễ nàng, trầm vừa thấy các phi tần khác nói nàng không tốt hoặc là ngáng chân nàng, trầm liền rất muốn giết người, cũng có thể trầm trời sinh tính khí đã tàn bạo, không đối được, nàng có phải ghét bỏ trầm rồi không?"

Nam Tầm nhìn thấy Yến Mạch Hân đau khổ như vậy, trong lòng có chút hoảng loạn, vội vàng lắc đầu, " Ta không hề chàng, ta chính là sợ chàng giết chóc quá nhiều, đối với con cháu chúng ta sau này không tốt lắm."

Hai mắt Yến Mạch Hân đột nhiên sáng ngời, " Con cháu? Điều Điều, nàng muốn vì trầm sinh hài tử."

Nhưng lời vừa thốt ra, hân không biết nhớ tới cái gì, ánh sáng trong mắt đột nhiên biến mất không thấy dấu vết, đôi mắt rũ xuống, che khuất thống khổ cùng hối hận bên trong.

" Điều Điều, chúng ta không cần hài tử, trầm chỉ muốn cùng nàng ở bên nhau, chỉ hai người chúng ta không phải rất tốt sao?"

Nam Tầm về mặt kinh ngạc:" Nhưng mà ta muốn có hài tử, hài tử rất đáng yêu a, Hân ca ca, chàng không muốn có một hài tử thuộc về chúng ta sao?"

" Chuyện này chúng ta về sau lại nói, Điều Điều, nàng không phải mới vừa rồi muốn trầm bỏ qua cho đám nữ nhân hậu cung đó sao? Trầm đáp ứng nàng, dù sao dư lại cũng đều là những người trầm không có chạm qua, vừa vặn trầm cũng muốn đem các nàng trục xuất khỏi cung, ngày sau hậu cung cũng chỉ có nàng, nàng là ái phi duy nhất của trầm. Đứng rồi Điều Điều, nàng vẫn muốn làm Hoàng hậu chứ, trầm chọn ngày lành liền cho người cử hành đại lễ sắc phong."

Trước kia vì cân bằng các thế lực tiền triều, cho nên vẫn luôn cẩn chừng không lập hậu, hiện tại hân không muốn quản nhiều như thế, hân muốn cho Tần Bộ Điều ngồi lên ngôi vị Hoàng hậu, là nữ nhân duy nhất của hân.

Yến Mạch Hân nói là làm, ngày tiếp theo liền tuyên bố sắc lập Tần Bộ Điều làm Hoàng hậu, ba ngày sau cử hành đại lễ sắc phong, đồng thời hủy bỏ phi tần hậu cung, ban cho các nàng vô số vàng bạc châu báu trước khi rời cung.

Quần thần sục sôi, cảm thấy Hoàng thượng nhất định điên rồi.

Sắc phong Tần Bộ Điều làm hậu cũng có thể, nhưng vì sao phải giải tán hết hậu cung.

Hay Tần Bộ Điều này thật sự giống như trong lời đồn đại, chính là yêu nữ hại dân.

Tần lão tướng quân tâm tình thực phức tạp, cháu gái bảo bối của hân lại làm Hoàng hậu đương triều, nhưng hân một chút cao hứng cũng không có, Hoàng thượng káo loạn như vậy, quần thần chẳng phải sẽ có cơ đẩy Tần gia đến đầu ngọn sóng sao?

Nữ nhân hậu cung nào chẳng phải là con gái quan viên trong triều? Hoàng thượng nói giải tán liền giải tán.

Các phi tần khác đều bị phân tán, Hoàng thượng lại có tính đề lại Tần Bộ Điều, còn sắc phong làm hậu, Tần gia nhất định sẽ biến thành bia sống, bị người người đổ kị cùng hoài nghi.

" Con trai, người nói xem nha đầu Điều Điều này thực sự là gian phi như trong lời đồn sao? Hoàng thượng cũng bởi vì nó nên mới liên tiếp xử lý rất nhiều phi tần, hiện tại lại giải tán hậu cung, hết thấy đều là vì nha đầu Điều Điều nhà ta sao?"

Tần tướng quân biểu tình cũng rất phức tạp, nhưng hân vẫn không tin, quả quyết lắc đầu nói:" Nha đầu này tuy tính cách hơi kiêu căng một chút, nhưng cũng không đến mức biến thành gian phi như thế, cái này nhất định chỉ là lời đồn thôi."

" Chính là..... người chung quy vẫn sẽ thay đổi." Tần lão tướng quân than một tiếng." Chỉ hy vọng hết thấy đều không phải sự thật."

Tần tướng quân dừng một chút, đột nhiên nói:" Tìm cơ hội tiến cung gặp mặt Hoàng hậu, gặp mặt hỏi một chút liền biết là tình huống như thế nào."

.....

Nam Tầm trở thành Hoàng hậu, nhưng nàng có lẽ là Hoàng hậu đương triều thịnh mệnh nhất lịch sử, mỗi ngày buổi sáng không có phi tần nào đến thỉnh an, toàn bộ hậu cung chỉ sót lại mỗi Nam Tầm.

Nam Tầm nhàm chán cùng nhóm tiểu nha hoàn, thái giám bày đủ loại trò chơi, nhưng do ác danh" gian phi" hiện tại đã truyền xa, trừ bỏ Thủy Hoàn, những người khác căn bản chơi không có thoải mái, làm trò đều nom nớp lo sợ.

Vì thế, Nam Tầm lại bắt đầu lười biếng, thừa dịp khí trời gần đây không tồi, sai hạ nhân dọn cái ghế bập bênh ra sân, nàng nằm ườn trên ghế hóng mát, Thủy Hoàn ở một bên đọc thoại bản từ* cho nàng, một tiểu nha hoàn khác lại bận rộn bóc hoa quả, cuộc sống sáu lười khiến Nam Tầm hết sức vui vẻ.

* thoại bản từ: tiểu thuyết

Yến Mạch Hân làm triều một chút liền tới tìm nàng, hân giảm nhẹ cước chân đi đến trước mặt Nam Tầm, lấy ra đĩa hoa quả từ trong tay nha hoàn, lột một quả nhãn cho vào miệng nàng, hai đầu ngón tay còn không an phận ở trên môi nàng vuốt ve vài cái.

Nam Tầm hơi hơi hé mắt, ghét bỏ nói:" Tay cũng chưa rửa đâu, dơ."

Yến Mạch Hân đem Nam Tầm như người không xương ôm ngồi dậy, lại nói:" Biết nàng đề ý, cho nên mới vừa rồi tay đã rửa sạch. Điều Điều, hiện giờ nàng đã là Hoàng hậu, trầm cũng không cấm nàng, nàng muốn đi chỗ nào đều có thể."

Nam Tầm chớp mắt một cái, có chút khó hiểu nói:" Ta có thể đi chỗ nào a, Phụng Nguyệt cung này cái gì cũng có, ta cần gì đi nơi nào khác."

Tuy rằng Nam Tầm đã là Hoàng hậu đương triều, nhưng nàng vẫn chưa dọn qua tẩm cung Phượng Minh cung của Hoàng hậu, vẫn ngày ngày sống tại Phụng Nguyệt cung, dù sao cách Long Minh cung không xa, Hoàng thượng cũng liên tuý nàng.

Yến Mạch Hân nghe xong đột nhiên trầm mặc, một lúc lâu mới nói tiếp:" Trầm nghe nói nhà mẹ đẻ rất nhớ nàng, nàng cũng không cần kiêng dè, muốn gặp liền gặp đi."

Nam Tầm có chút ngạc nhiên, bởi vì sự tình đời trước nên Yến Mạch Hân đối với Tần gia vẫn luôn phòng bị, nàng từ khi vào cung tới nay vẫn chưa có gặp qua nhà mẹ đẻ Tần Bộ Điều.

Nàng biết mọi người trong nhà đều rất lo lắng cho mình, nàng nếu đã chiếm dụng thân thể Tần Bộ Điều, thì đạo tẫn hiếu* kia có thể tẫn hiếu bao nhiêu liền tẫn hiếu.

* tẫn hiếu: hiếu thảo

Trưa hôm đó, Nam Tầm lợi dụng chức quyền Hoàng hậu mời nẫu thân Tần Bộ Điều vào cung.

Nam Tầm có ki ức của Tần Bộ Điều, đồng cũng không sợ lời, hơn nữa còn có trợ thủ đắc lực là Tiểu Bát, một chút lỗi nhỏ vẫn có thể lấp liếm được.

Tần phu nhân nhìn thấy nàng liền rơi nước mắt:" Con gái yêu quý của nương, một năm này thật là vất vả cho con."

Nam Tầm có chút mờ mịt:" Nương, con không khổ a, nữ nhi hiện tại đã là Hoàng hậu, muốn cái gì có cái đó, không khổ, không khổ."

Ai ngờ Tần phu nhân nghe xong lời này lại khóc càng lợi hại hơn, " Con gái, con thành thật nói cho nương nghe, Hoàng thượng xử tử mấy nữ nhân hậu cung đó có phải thật sự là vì con không? Giải tán hậu cung cũng là vì con?"

Nam Tầm dừng một chút, nói:" Cũng xem như là vậy, chẳng qua Hoàng thượng hân cách làm hơi cực đoan một tý, những phi tần đó tội cũng không đáng chết, hân không nên muốn mạng các nàng."

Tần phu nhân nghe xong lời này, tức khắc dùng một loại ánh mắt kì quái nhìn Nam Tầm, nhìn đến nỗi toàn thân Nam Tầm đều không thoải mái.

Nam Tầm vội vàng hỏi Tiểu Bát:" Là ta ảo giác sao? Ta như thế nào cảm thấy nương nhìn ta bằng ánh mắt thực phức tạp, có loại cảm giác như muốn đại nghĩa diệt thân vậy."

Tiểu Bát:" Nàng cho rằng người là gian phi a, gian phi là kẻ ai ai cũng đều muốn giết, Tần gia cả đời đều là người thờ nhưng thẳng, trong nhà lại xuất hiện yêu nữ mê hoặc chúng sinh, bọn họ khẳng định cảm thấy thực có lỗi với tổ tông, với con dân thiên hạ, nói không chừng trước đó còn cân nhắc sự việc giết chết người."

Nam Tầm"......"

-----//-----

Đôi lời gửi tới các bạn:

Ngày mai mình phải bắt đầu mài răng đi học rồi. Có lẽ không có nhiều thời gian edit nhiều như đợt vừa rồi, chỉ khi nào rảnh mình mới edit được thôi☹️, nhưng các bạn yên tâm là mình không drop đầu nha.

Mong các bạn thông cảm

Yêu mọi người.

♥️☐

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Gì, nương muốn con hành thích vua?

"Ta không tin, Tần mụ mụ thoát nhìn rất hiền lành a."

Nhưng mà thực mau Nam Tầm đã nhận ra sai lầm của mình.

Tần phu nhân do dự một lát, đột nhiên nói:"Điều nhi, hiện giờ Tần gia thành cái bia cho mọi người chỉ trích, đến cả Hiến vương cùng Tần gia có nhiều năm giao hữu, nay cũng đi lại ít hơn."

Nam Tầm ánh mắt khẽ động. Hiến vương quả nhiên muốn dựa lưng vào cây đại thụ Tần gia.

Tần phu nhân lời nói thâm thía khuyên bảo:"Điều nhi, bạo quân này trời sinh tính khi tàn bạo, thực phi chính sách đầm máu, không phải mình quân, Tần gia ta tuy là trung thần, nhưng cũng không thể ngu muội. Con hiểu ý tứ nương chứ?"

Thời điểm Nam Tầm vẫn còn ngây người, Tần phu nhân đã đem một gói thuốc bột nhét vào trong tay nàng, khẽ thấp thanh âm nói:"Đem thuốc bột này bỏ vào trong đồ ăn của bạo quân, phân thành mười ngày cho hắn dùng."

Nam Tầm sợ tới mức tay run lên, cầm gói thuốc trong tay run run."Nương, người là muốn con.....hành thích vua?"

Tần phu nhân nói:"Điều nhi, cái này cũng không phải độc dược, chỉ là sẽ làm hắn chậm rãi tê liệt mà thôi, Đại Yến Quốc này chính là gia gia con cùng tiên hoàng cùng nhau giành lấy, không thể để bị chôn vùi trong tay bạo quân kia được, nương cùng phụ thân đều cảm thấy Hiến vương chính là mình quân, Đại Yến Quốc này hẳn là nên giao cho hắn."

Nam Tầm khoe miệng gật gật, cái này với độc dược có gì khác biệt sao? Cũng không biết Hiến vương cho Tần gia ăn mê dược gì, thế nhưng có thể để Tần gia làm ra quyết định này.

Nương nàng là đang ép nàng ra quyết định, một bên là bạo quân cho nàng vô hành vinh sùng(vinh hoa phú quý + sùng ái), một bên là người nhà, nếu nàng chọn nhà mẹ đẻ, bạo quân chẳng phải sẽ xong đời sao, nhưng nương cũng không thể chọn bạo quân, bằng không Tần gia liền xong đời.

Hiện tại điều Nam Tầm băn khoăn chính là, Yến Mạch Hân hẳn rất cuộc có biết Tần gia đã cùng Hiến vương liên minh hay chưa? Vì sao còn muốn nương cùng Tần gia qua lại nhiều.

Chẳng nhẽ đây là khảo nghiệm của Yến Mạch Hân.

Tưởng tượng đến khả năng là có thể xảy ra, Nam Tầm cả người liền không thoải mái, nàng vội vàng hỏi Tiểu Bát xem đại Boss có an bài cơ sở ngầm ở đây không, lời nói của nàng cùng nương có phải một chữ cũng sẽ lọt đến tai đại Boss không?

Tiểu Bát trả lời một câu đương nhiên:"Đúng vậy, hỏi câu này không phải vô nghĩa sao?"

Nam Tầm sợ tới mức liền đem thuốc bột trong tay nhét trở lại trong tay nương, "Nương, Hoàng thượng hẳn đối xử với con rất tốt, việc này con không thể làm được."

Tần phu nhân đem thuốc bột đẩy trở về, "Điều nhi, thuốc bột này trước hết con cứ cầm lấy, nương không bắt con ra quyết định ngay, chờ con nghĩ thông suốt xong quyết định cũng chưa muộn."

Nam Tầm cảm thấy đây tới đây lui như vậy cũng không phải cách, vì thế đành nhận lấy gói bột này.

Nhưng chờ nàng vừa thu thuốc bột về, nương nàng lập tức lại ném ra một tin tức khủng bố.

Nương nàng đột nhiên nói,"Điều nhi, ban đầu chuyện này mẫu thân sợ con khổ sở, vốn dĩ không định nói cho con nghe, nhưng mẫu thân không ngờ con lại bị bạo quân mê hoặc như vậy, hẳn căn bản là bạo quân không có tim phổi, sẽ khổ con thôi."

Than một tiếng, Tần phu nhân về mặt đau lòng nhìn Nam Tầm" Bạo quân kia cho con dùng tuyệt tử canh, con đời này đều không thể làm mẹ."

"Nương, người nói cái gì?" Nam Tầm đầu tiên ngăn ra, ngay sau đó hai mắt trừng lớn, khiếp sợ không thôi.

Tần phu nhân vỗ vỗ bà vai nàng, "Điều nhi, là nương có lỗi với con, lúc trước nếu nương kiên trì không cho con tiến cung, con hiện tại cũng không biến thành như vậy, ai....."

Tiền mẫu thân đi rồi, Nam Tầm vẫn còn chút thất thần, vội vàng hỏi Tiểu Bát:"Làm sao nương ta biết việc này?"

Tiểu Bát nói:"Đương nhiên là Hiến vương nói, cơ sở ngầm của hắn thật sự sâu không lường, dù là đại Boss trọng sinh, cũng không thể tìm ra toàn bộ."

Nam Tầm cảm thấy vội câu:"Quả nhiên là khí vận tử, chẳng sợ đại Boss khai quái*, cũng có thể dễ dàng đối phó, Tiểu Bát ta hỏi người, nếu ta đem giá trị của đại Boss tiêu trừ hết, hẳn có cơ hội không bị Hiến vương xử lý không?"

* khai quái: phần mềm phụ trợ cho game, web như add on/ plugin/ phần mềm auto và hack.

Tiểu Bát do dự một chút:"Mạng có thể giữ chứ?" Hoàng đế thì ta không chắc, tiếng xấu của hắn đã lan xa, cái ghế này có chút quá sức. Kỳ thật, nếu đem ra so sánh, đại Boss bị người ảnh hưởng đã trở nên nhân từ rất nhiều rồi, nhưng trong mắt người ngoài hẳn vẫn cứ là bạo quân."

Dừng một chút, Tiểu Bát lại nói:"Dựa theo quỹ đạo của thế giới nguyên bản, còn không tới ba tháng nữa, Hiến vương cùng Tần gia sẽ có động thái, người cảm thấy bản thân trước đó có thể đem giá trị ác niệm của đại Boss tiêu trừ hết sao?"

Nam Tầm lẳng lặng suy nghĩ trong chốc lát, buông xuống con người vừa nhắc, "Không được, không còn kịp rồi."

Trên đường về Phụng Nguyệt cung, Nam Tầm trực tiếp đem gói bột ném vào trong hồ, cô đại Boss nhìn chăm chăm, nàng tiếp tục cầm gói thuốc bột không phải tìm chết sao.

Tiểu Bát hỏi một câu:"Người như thế nào lại tới hồ nước a, hồ nước này lại nhiều cá như vậy, vạn nhất bị người độc chết hết thì phải làm sao bây giờ?"

Nam Tầm a một tiếng, "Ta vừa rồi quên mất! Sẽ không phải sáng mai, toàn bộ cá trong hồ này sẽ ngứa bụng chết hết chứ? Ta thật sự tội lỗi, tội lỗi!"

Thời điểm Nam Tầm trở về, Yến Mạch Hân đã ở Phụng Nguyệt cung đợi nàng, hẳn hiện tại cơ bản đều đem chính vụ dọn tới Phụng Nguyệt cung xử lý, tiện thể lúc không có việc gì lại tóm lấy Nam Tầm áp chảo bánh nước, suốt ngày bị Nam Tầm nâng đồ tình trạng lên nào.

Nhìn thấy Nam Tầm trở về, Yến Mạch Hân động tác thuần thục đem nàng ôm vào lòng ngực, sau đó tiếp tục xem mặt báo trên bàn.

Nam Tầm ngồi trong ngực hắn tìm tư thế thoải mái nhất, một tay vòng sau cổ hắn, sau đó cùng hắn cùng nhau xem

"Hân ca ca, cái này nhìn không giống tấu chương."

Yến Mạch Hân nghiêng đầu hôn mặt nàng một chút, giải thích nói:" Là cơ sở ngầm của trẫm mặt báo tột."

Nam Tầm có chút ngoài ý muốn, vuốt tay nhéo nhéo lỗ tai hân, "Đồ vật quan trọng như vậy, chàng coi trước mặt ta, không sợ ta tiết lộ ra ngoài sao?"

Yến Mạch Hân đột nhiên buông mặt báo trong tay, nghiêng đầu nhìn nàng, biểu tình nghiêm túc:" Trẫm không nghĩ muốn giấu nàng bất cứ bí mật nào?"

Nam Tầm bật cười, cười đến đặc biệt sáng lạn, nàng xoa xoa mặt Yến Mạch Hân, sau đó khi mặt đối phương biến dạng, tựa như vô ý hỏi một câu:" Hân ca ca, chàng thật sự không giấu ta chuyện gì?"

Yến Mạch Hân hơi thở sự việc âm vệ báo cáo, ánh mắt tối sầm lại, không đáp mà hồi ngược lại:" Điều Điều, nếu trẫm trước kia từng làm chuyện có lỗi với nàng, nàng sẽ tha thứ cho trẫm sao?"

Nam Tầm hơi hơi đầu đầu miệng, " Vậy phải xem chuyện kia là chuyện gì, nếu chàng không phạm phải tội gì quá tày trời, ta đương nhiên sẽ tha thứ."

Yến Mạch Hân đột nhiên ôm chặt nàng, vội vàng hôn xuống cằm cô tình tế của nữ tử trong lòng, làm bầm thành khăn:" Điều Điều, Điều Điều, trẫm thật sự rất yêu nàng, nàng phải tin trẫm, mặc kệ trẫm làm cái gì, nàng phải tin trẫm..."

Bỗng tối hôm đó, Yến Mạch Hân như bị cái gì kích thích, áp chảo bánh nướng thật sự điên cuồng, Nam Tầm cảm thấy bản thân suýt mất nửa cái mạng, nửa mạng khác vẫn còn lơ lửng ở trên trời.

Sáng sớm hôm sau, toàn bộ Ngự Hoa viên đều xôn xao, cá trong ao đều chết hết, dọa đám cung nữ vừa đến la hét ầm ĩ.

Tin tức này không biết sao liền truyền khắp hậu cung, có người ám chỉ đây là điềm báo ông trời tức giận, ông trời bắt măn bạo quân thống trị Đại Yến Quốc, mới xảy ra dị tượng như vậy.

Đầu sỏ gây tội Nam Tầm "....."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Hoàng đế này, chàng nhất định phải làm sao?

"Tiểu Bát, ta giống như chọc thêm phiền toái cho đại Boss thì phải?"

Tiểu Bát an ủi nàng:" Chẳng qua là người có tâm vừa vận lợi dụng chuyện này, tính ra cũng không phải người có ý, có thể là người khác hạ được trong ao, người cũng đừng suy nghĩ nhiều."

Theo như lời Tiểu Bát thì ngày đại Boss bị xử lý cũng không còn xa nữa, Yến Mạch Hân vẫn rất trấn định, một chút cũng không cảm giác được mạch nước ngầm đã bắt đầu khởi động, ngược lại là Nam Tầm đã bắt đầu đứng ngồi không yên.

Giá trị ác niệm của đại Boss vẫn duy trì ở mức 23 không nhúc nhích, Nam Tầm sợ cứ chờ đợi như vậy thì đại Boss thực sự sẽ phải chết, nàng không thể để Yến Mạch Hân chết, trong lòng cũng chưa từng muốn hấn chết.

Thời điểm khi Nam Tầm vẫn đang do dự muốn hay không muốn áp dụng biện pháp cuối cùng, đột nhiên Thuý Hoàn cho toàn bộ hạ nhân lui khỏi viện, trộm đến ghé sát bên tai Nam Tầm nói nhỏ:" Nương nương, nô tỳ nhận được tin, phu nhân hẹn người ngày mai giờ Tý ở chùa Bạch Mã gặp nhau."

Nam Tầm kinh ngạc liếc mắt nhìn Thuý Hoàn một cái.

Thuý Hoàn bị nàng nhìn có chút chột dạ, vội vàng giải thích nói:" Ngày trước có một ít mặt thám được phu nhân cài vào hậu cung, bởi vì nương nương người tính tình nóng nảy, cho nên phu nhân không cho nô tỳ nói với nương nương."

Nam Tầm gật gật đầu, cũng không có truy vấn.

Thuý Hoàn thờ dãi nhẹ nhõm một hơi. Nàng đột nhiên cảm thấy bản thân mình rất giống bạch nhãn lang*, nương nương đối với nàng tốt như vậy, nàng lại gạt nương nương những việc này, chỉ là..... năm đó một cái mạng này của nàng là do phu nhân cứu về.

* bạch nhãn lang: hay sói mặt trắng, chỉ người vong ân bội nghĩa, phản bội người có ơn với mình.

Sáng sớm hôm sau, Nam Tầm sai người để lại cho Hoàng thượng mẫu tin, sau đó thay quần áo thoải mái lên đường đến điểm hẹn.

Nàng cho rằng đến điểm hẹn sẽ nhìn thấy nương, lại không nghĩ đến sau khi đến sương phòng phía trong, nương nàng không thấy đâu, người đến lại là Hiền vương Yến Mạch Ngọc.

Người nọ vẫn mặt thân áo gấm màu trắng, khoe miệng treo một nụ cười nhạt, cho người ta một loại cảm giác ôn nhu như ngọc.

Nam Tầm quay đầu định đi, Yến Mạch Ngọc đột nhiên gọi nàng lại:" Hoàng tấu, có thể nghe thần đệ nói một câu được không?"

Nam Tầm quả thực dừng bước, nàng đi thẳng vào vấn đề hỏi:" Hiền vương, thích khách lần trước ám sát bốn cung là người phải tới phải không?"

Yến Mạch Ngọc biểu tình hơi đổi, thần sắc phức tạp nhìn nữ tử trước mặt, thế nhưng lại trực tiếp gạt đầu thừa nhận:" Chuyện này tuy là thuộc hạ thần đệ tự tiện ra quyết định, nhưng người chung quy vẫn là của bốn vương, cũng coi như là lỗi của bốn vương.

Nam Tầm không nghĩ hân lại thân nhiên thừa nhận như vậy, cũng không biết lời này của đối tượng là thật, hay vẫn là thái độ của hân, bất quá nếu là khi vận tử do Thiên Đạo chọn, phẩm hạnh chắc không quá kém.

Nam Tầm đặt móng ngồi xuống, tự mình bưng nước trà lên uống.

Yến Mạch Hân lén đầu cười khế một tiếng, " Muội làm vậy làm ta thật sự không biết nên lấy thái độ gì đối đãi với muội."

Nam Tầm quét mắt liếc hân một cái:" Nơi này của người an toàn không? Xác định sẽ không có người nghe lén chứ?"

Yến Mạch Ngọc nghe được lời này, thần sắc nghiêm túc hân lên, gật đầu nói:" Hoàng hậu nương nương yên tâm, nơi này hiệu quả cách âm cực cao, dù là ảnh vệ được huấn luyện của Hoàng thượng cũng không nghe rõ đối thoại giữa chúng ta."

" Vậy thì tốt, chúng ta người sáng mắt không nói tiếng lớn*, người làm mẫu thân lửa ta đến chỗ này là muốn bốn cung làm cái gì?" Nam Tầm nghiêm nghị nói.

* người mắt sáng không nói tiếng lớn: tiếng lớn là tiếng sử dụng trong nội bộ một nhóm người, hoặc tập thể người nào đó. Câu này hiểu là người nghiêm túc không bàn chuyện linh tinh, lòng vòng.

Yến Mạch Hân cũng sòng phẳng nói:" Hoàng hậu nương nương, thần đệ biết người tính tình thẳng thắn, vậy thần đệ cũng không quanh co lòng vòng nữa, Hoàng hậu nương nương cảm thấy Yến Mạch Hân có thể đảm nhiệm vị trí chỉ tôn thiên hạ sao? Hân trời sinh tính tình tàn bạo, đối với tất cả mọi người đều mang địch ý, một người như thế, làm thế nào kham nổi con dân thiên hạ? Khẩn cầu Hoàng hậu nương nương vì thiên hạ mà suy xét?"

Nam Tầm trào phúng nói:" Rõ ràng là Hiền vương mơ ước ngôi vị Hoàng đế, cần gì phải lấy cớ vòng vo như vậy?"

Yến Mạch Ngọc than nhẹ một tiếng:" Không đối gạt nương nương, lúc trước tiên hoàng quy định Thái tử chỉ lập trưởng không lập thứ, trong lòng thần đệ xác thực cảm thấy bất công, chỉ vì Hoàng huynh sinh trước ta, dù thần đệ cố gắng thế nào đều vô ích, nhưng sau thần đệ lại thấy, chỉ cần Hoàng huynh có thể dẫn dắt tốt con dân Đại Yến Quốc, thần đệ cũng sẽ an phận làm một cái Vương gia nhân tàn."

Ngừng một lúc lại nói tiếp:" Nhưng mà, người cũng thấy rồi, hân chính là không thích hợp với vị trí này. Ta chỉ cầu Đại Yến Quốc phồn hoa phú quý, mà không phải bị hấn đập hư, Hoàng hậu nương nương nếu cảm thấy thần đệ tâm tư bất chính, có thể ở đông bên hoàng thất chọn ra người khác ngồi lên vị trí này, chỉ cần người này có thể chăm lo việc nước, thần đệ cam tâm tình nguyện ở bên công hiến....."

Nam Tầm quan sát biểu tình của hân hồi lâu, cũng không thấy bất cứ sơ hở nào.

Tiểu Bát nói:" Đừng nhìn, hân nói đều là thật, cái tên Hiền vương này cũng không phải tự nhiên mà có, hân đích xác có được một tấm lòng thương xót thiên hạ."

Nam Tầm ở trong lòng oa một tiếng" Tiểu Bát, ta có phải hay không gặp được thánh phụ* trong truyền thuyết.

* thánh phụ chỉ những người trong lòng chỉ nghĩ về người khác, sẵn sàng đánh đổi bản thân vì người khác, con gái là thánh mẫu, con trai là thánh phụ.

Tiểu Bát ừ một tiếng" Thánh phụ kiêu ngạo giống, nghe nói thẳng nhai này gần nhất bắt được một nữ tử cao nhân thế ngoại phương Tây, hai người vừa gặp liền yêu, chỉ vài hôm nữa sẽ cưới vào cửa. Lại nói sau khi hân đăng cơ hoàng đế, hồng nhan còn sẽ nối tiếp nhau một người lại một người đến."

Chờ đến khi Yến Mạch Ngọc thao thao bất tuyệt một đồng lớn xong, Nam Tầm đánh gãy lời hân hỏi:" Hiền vương nói nhiều như vậy, rốt cuộc là muốn bốn cung làm gì?"

Yến Mạch Ngọc nói:" Hoàng hậu nương nương, thần đệ chỉ hy vọng người có thể khuyên bảo hoàng huynh hân chủ động nhường ngôi, hiện tại đây là biện pháp tốt nhất. Thần đệ cũng không muốn cùng Hoàng huynh giết hại lẫn nhau, hân dù sao cũng là huynh trưởng của ta."

Nam Tầm trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nói ra một câu:" Bốn cung có thể thử một lần."

Yến Mạch Ngọc nghe xong lời này, bùm một tiếng, thế nhưng lại quý gối trên mặt đất, hướng nàng dập đầu thật mạnh:" Thần đệ thay mặt con dân thiên hạ cảm ơn Hoàng hậu nương nương."

Nam Tầm"..... Không cần cảm tạ ta, việc có thể hay không bốn cung cũng không chắc."

Hai người nói chuyện xong, Nam Tầm liền từ mặt đạo rời đi, gian phòng này nối thẳng đến một căn nhà khác, Tần phu nhân đã ở đây chờ nàng.

Yến Mạch Ngọc chuẩn bị thật sự chu toàn, Nam Tầm cảm thấy kể cả cơ sở ngầm hay ám vệ đại Boss phải tới cũng khẳng định không biết nàng và Yến Mạch Ngọc đã gặp mặt.

Chờ đến sau khi hồi cung, quan sát thấy biểu tình đại Boss không có gì khác thường, Nam Tầm mới thoáng yên lòng.

Bối tôi, sau một hồi yêu tình đánh nhau, Nam Tầm bắt đầu thổi gió bên gối*." Hân ca ca, chẳng có nhớ lời nói ta từng nói không? Hiện giờ vì ta giải tán hậu cung, ta rất cao hứng, chỉ là....."

* thổi gió bên gối: Chỉ việc các thế tử thường nói chuyện mình muốn với phu nhân trên giường. Người ta nói nam nhân trên giường là dễ lừa gạt nhất, nên mới có câu này.

Ánh mắt Yến Mạch Hân ôn nhu nhìn nàng, vuốt tay vuốt ve khuôn mặt nàng, lòng bàn tay hân một chút lại một chút miết nhẹ trên khuôn mặt non mịn của nàng, khoe miệng hơi hơi cong lên, thanh âm cũng trở nên đặc biệt ôn hoà," Điều Diệu, nàng như thế lòng tham như vậy, trăm vì nàng làm như thế vẫn chưa đủ sao? Nàng nói muốn trăm chỉ sủng một mình nàng, hiện tại hậu cung cũng chỉ còn một mình nàng, trăm lại sợ nàng một mình cô đơn, vừa thượng triều xong liền tới bồi nàng nói chuyện....."

Đầu nhỏ Nam Tầm ở trong ngực hân cọ cọ, " Hân ca ca, chỉ là ta cũng nói qua ta muốn đi du sơn ngoạn thủy, chẳng một ngày vẫn là vua của Đại Yến Quốc, liền một ngày nguyện vọng này của ta vẫn chưa thực hiện được."

Dừng một chút, nàng thử cân thận thăm dò:" Hân ca ca, Hoàng thượng này chẳng nhất định phải làm sao?"

Yến Mạch Hân một ôm eo Nam Tầm, một tay khác nhàn rỗi đặt trên giường chọt nắn chặt thành quyền, con ngươi hiện lên một đạo đen tối sâu không đáy, chỗ sâu nhất đáy mắt như có cái gì đó đang dao động, qua một hồi lâu mới bình tĩnh trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Quyết định, gặp lên Hiền vương

" Điều Diệu, nếu trăm nói với nàng, ngôi vị Hoàng đế này trăm bỏ không được, nàng sẽ bởi vì trăm không thực hiện được tâm nguyện của nàng mà rời xa trăm sao? " Yến Mạch Hân đột nhiên hỏi một câu.

Nam Tầm sững sốt, đáp án này có chút ngoài dự đoán.

Ngũ ngũ, Nam Tầm cũng không đáp lại mà hỏi:" Nếu ta nói sẽ, Hoàng thượng sẽ để ta tự do sao?"

Yến Mạch Hân nghe thấy lời này, đột nhiên như nổi điên, trở mình ép nàng dưới thân, hung hăng găm cắn trên thân thể non mịn của nàng, mắt không chế tựa như đã thú," Điều Diệu, nàng nằm mơ! Trừ khi trăm chết, nếu không cả đời này nàng đừng mong rời khỏi trăm."

Tiểu Bát hốt hoảng kêu lên một tiếng." Giá trị hắc hoá của đại Boss đột nhiên tăng 2 điểm, biến thành 92."

Nam Tầm không rành đáp lại nó, hắc hoá liền hắc hoá đi, một chút hắc hoá lần này, so với tất cả hắc hoá trước kia có là gì? Hơn nữa nàng bị hân áp chảo bánh nướng quen rồi, toàn thân có chỗ nào không có vết dầu tây hân để lại, thêm một ít dầu rang xanh tím có là gì.

Thời điểm Nam Tầm tỉnh lại, Yến Mạch Hân đã không thấy đâu, vị trí bên cạnh có chút lạnh, chắc là đã sớm rời đi.

Xem ra đại Boss thực sự coi trọng ngôi vị Hoàng đế này, muốn hân nhường ngôi cho kẻ khác đúng là người si nói mộng.

Suốt ba ngày, Yến Mạch Hân đều không có tới Phòng Nguyệt cung.

Thụy Hoàn có chút lo lắng:" Nương nương, người cùng Hoàng thượng cãi nhau sao?"

Nam Tầm sờ sờ đầu nàng:" Không có việc gì, phu thế bình thường đôi khi cũng có chút gặp ghềnh, huống chỉ là ta cùng Hoàng thượng, qua ít hôm nữa sẽ bình thường thôi, người yên tâm đi."

Ba ngày này Yến Mạch Hân không tới quấy rầy Nam Tầm, Nam Tầm nhân cơ hội này phải cẩn thận trù tính một phen, cuối cùng nàng đột nhiên vỗ bàn một cái, ra một cái quyết định quan trọng.

Lúc này đây, Nam Tầm đang ở chùa Bạch Mã làm lễ tạ thần, nhưng đây chỉ là cái cớ, nàng đã sớm ước hẹn cùng Hiền vương gặp mặt.

" Hoàng thượng hân không muốn nhường ngôi." Nam Tầm đi thẳng vào vấn đề.

Yến Mạch Ngọc đã đoán được kết quả này, cho nên cũng không giật mình, hân cười khò một tiếng, nói:" Xem ra, vì chúng sinh thiên hạ, hai huynh đệ chúng ta chỉ có thể bình kiếm tương tàn, tuy rằng bức vua thoái vị là tội đại nghịch bất đạo, nhưng nếu phụ hoàng dưới tuổi vàng có biết, người cũng sẽ không trách ta, thiên hạ này không thể chôn vùi trong tay họang huynh được."

" Bốn cung có thể giúp người." Nam Tầm đột nhiên nói.

Yến Mạch Ngọc khiếp sợ nhìn nàng:" Hoàng hậu nương nương, ý người là muốn....."

" Không sai! Bất quá Hiền vương cần đáp ứng bốn cung một điều kiện, việc này chỉ có người biết ta biết trời biết đất biết, nếu Hiền vương có thể làm được, bốn cung có thể giúp người danh chính ngôn thuận đăng cơ hoàng đế, nhưng nếu người qua cầu rút ván, bốn cung vẫn có nhiều biện pháp khiến người mang tiếng xấu muôn đời."

Không ai biết hai người trong phòng thảo luận cái gì, chỉ là thời gian hai người nói chuyện lần này có chút lâu hơn bình thường.

Vừa thấp hương tạ thần vừa đàm phán truyền với Hiền Vương, thời điểm Nam Tầm rời khỏi chùa Bạch Mã cũng đã qua hai canh giờ.

Trên đường, Tiểu Bát thực bình tĩnh nhắc nhớ một câu" Vừa rồi giá trị hắc hoá của bạo quân lại tăng thêm 5 điểm, giá trị hắc hoá bây giờ là 97, rất nhanh liền đầy."

Tiểu Bát cảm thấy rất lạ, giá trị hắc hoá của bạo quân đại Boss không giống vài vị đại Boss trước kia, nói một chút liền hắc hoá, giá trị hắc hoá của bạo quân ngay từ đầu đã là 75, nhưng phải mãi về sau mới tăng.

Nam Tầm trong lòng không khỏi run sợ hỏi một câu" Giá trị hắc hoá của đại Boss vì sao đột nhiên lại cao vậy, chẳng lẽ là biết ta với Hiền vương gặp mặt?"

Không thể nào, Hiền vương là người cẩn thận, không có khả năng chuyện nhỏ này cũng làm không xong.

Nam Tầm cảm thấy có lẽ nàng suy nghĩ nhiều.

Yến Mạch Hàn đã ở Phụng Nguyệt cung chờ hồi lâu, thấy Nam Tầm trở lại, hần liền một tay đem người ôm vào trong lồng ngực, chớp mũi tiến gần cổ nàng ngửi ngửi, " Thật thơm, Điều Điều nàng tắm gội qua?"

Khi hỏi câu này, ánh mắt hần tràn ngập hần khí tối tăm xâm nhập, một loại hận ý bị phản bội bị lừa gạt ngập trời từ đáy mắt cuồng nộ tuôn ra.

Hần ngửi thấy mùi thơm đàn hương vô cùng quen thuộc, đó là loại đàn hương Yến Mạch Ngọc thích dùng nhất.

Đây là lần thứ hai hần ngửi thấy mùi hương này, vừa đúng lúc Điều Điều đi chùa Bạch Mã hai lần.

Bọn họ ở bên nhau ước chừng một canh giờ, trong lúc này rốt cuộc họ đã làm cái gì?

Trai đơn gái chiếc, còn có thể làm cái gì?!

Điều Điều vì cái gì muốn phản bội hần? Vì cái gì?!

Hần cam tâm tình nguyện đào tìm đào phổi lên cho nàng, còn chưa đủ sao? Hay nên nói, từ lúc bắt đầu nàng đã không có ý định tha thứ cho hần, lúc sau thuận theo bất quá là vì làm hần mềm lòng, làm hần thả lỏng cảnh giác, nàng vẫn là muốn liên thủ cùng Yến Mạch Ngọc cùng nhau trả thù hần?

Chỉ là Điều Điều, nàng có thể trả thù trẫm, nhưng vì sao phải phản bội trẫm?

Bi ai chính là, dù nàng có tính phản bội trẫm, trẫm vẫn không đánh lòng giết nàng, Điều Điều.....

Yến Mạch Hàn ôm chặt nữ tử trong ngực, đột nhiên ở giữa cổ nàng cắn thật mạnh.

Nam Tầm a một tiếng, vội vàng đem đầu hần đẩy ra, trừng hần một cái, " Yến Mạch Hàn, chàng họ cầu à, ta không có tâm gởi, chỉ là thời điểm đi chùa Bạch Mã làm lễ tạ thần, nhiễm một ít mùi khói, ta không muốn một thân bản thủ đến gặp chàng, cho nên liền thay một bộ xiêm y khác."

Yến Mạch Hàn biểu tình có chút hoảng hốt,," Điều Điều, chỉ là như vậy thôi sao?"

Nam Tầm nghiêng đầu nhìn hần,," Bằng không chàng nghĩ là gì? Tuy nói chùa Bạch Mã toàn là hoà thượng, nhưng hoà thượng cũng là nam a, ta nào dám tắm gội chỗ đó, chàng nghĩ thế sao?"

Nam Tầm nói lời này đặc biệt bình tĩnh, nhưng ai biết nội tâm nàng đang bùng cháy, " Tiểu Bát, đại Boss có phải hay không phát hiện cái gì? Người mau nói xem? Hần nhất định biết ta gặp Hiền vương, nhưng rốt cục làm sao hần biết được? Lúc này ta và Hiền vương đàm luận lâu như vậy, không phải hần sẽ cho rằng ta cùng Hiền vương đã làm cái gì không thể miêu tả chứ?"

Tiểu Bát vội vàng nói:" Không thể nào, mật thám viết cho hần không nhắc đến tin người cùng Hiền vương gặp mặt, Hiền vương làm công tác bảo mật vẫn là không tòi."

Nam Tầm nghĩ khi xác định nói:" Không, bộ dáng này của hần không thích hợp, hần nhất định biết ta cùng Hiền vương gặp mặt! Thật nguy hiểm a, may mắn vừa rồi ta phản ứng kịp, không có lời."

Yến Mạch Hàn nghe xong lời Nam Tầm giải thích, thấp giọng nga một tiếng, ánh mắt sau một cái chớp mắt liền trở nên mờ mịt, đột nhiên khiêng Nam Tầm bước nhanh đến nội viện, vừa đi vừa ở ngoài miệng chơi lưu manh:" Điều Điều, trẫm muốn nàng, đặc biệt muốn!"

" Yến Mạch Hàn, chàng ——"

Thông qua lần bánh nướng áp chảo này, Nam Tầm cảm nhận rõ ràng được sự bất an cùng sợ hãi trên người Yến Mạch Hàn, nàng thật sự rất muốn giải thích mình cùng Hiền vương thật sự không có gì, nhưng nếu nàng mở miệng trước, đó chẳng phải là tự tìm phiền toái sao.

Hon nữa quá trình áp chảo bánh nướng lần này làm Nam Tầm thực khó chịu, vốn dĩ trước đây khi áp chảo bánh nướng hần sẽ làm công đoạn phi hành mỡ thật cẩn thận, nhưng lúc này đây, cảm thú này cái gì cũng đều không làm, trực tiếp xách nàng bỏ vào trong chảo dầu sôi, đầu đến mức muốn cắn người.

Cảm thú này còn đem toàn thân nàng trên dưới đều cắn một lần, như đã thú tuần tra lãnh thổ bản thân, tuần tra xong không thành vấn đề mới bắt đầu đánh dấu, người khác đừng vọng tưởng có thể xâm phạm lãnh thổ của nó.

Cảm thú sau khi tuần tra lãnh thổ xong dường như rất cao hứng, nhưng Nam Tầm không cao hứng, thật sự không cao hứng, nàng càng thấy bản thân ra cái quyết định kia là đúng đắn, cảm thú này sống trong nhung lụa quá lâu rồi, ngày sau phải cho hần nếm ít mùi vị đau khổ mới được.

Công tử: Ôi lại cầu huyết rồi. TT.TT

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vài Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Điều Điều, nàng phản bội trẫm

Nam Tầm dựa vào kế hoạch của bản thân tiếp tục tiến hành, mặt ngoài vẫn ngày ngày lười biếng nằm phơi ánh mặt trời, nhưng trong lòng lại đang chờ mong ngày kia mau mau đến.

Ngày hôm đó, thời tiết sáng sủa vạn dặm không mây, Nam Tầm nằm ở ghế bập bênh ngắm nhìn trời, thuận tiện hỏi Tiểu Bát một chút tình hình bên ngoài.

Tiểu Bát nói:" Không biết vì sao, hiện tại bạo quân so với thế giới nguyên bản còn muốn lợi hại hơn nhiều, hần cự nhiên đã sớm bồi dưỡng một đám ảnh vệ cùng tử sĩ hết sức lợi hại, đặc biệt là nhóm tử sĩ kia, nhắm tới ai kẻ đó nhất định chết, nói bọn họ lấy một địch trăm cũng không quá, chưa kể, hần còn có một mạng lưới tình báo nghịch thiên, thanh lâu, trà lâu, sông bạc, đều có tình báo viên của hần, có thể nói, nhất cử nhất động của Tần gia và Hiền vương đều ở trong tầm giám thị của hần, không đứng, nên nói là toàn bộ vạn vô bá quan trên triều đều nằm trong tầm khống chế của hần."

Nam Tầm thực kinh ngạc:" Những việc này trước kia sao không nghe người nói qua?"

Tiểu Bát khụ một tiếng:" Là gia quá tự đại, tự cho rằng thế giới này vẫn đi theo quỹ đạo vốn có, lại không nghĩ đến đại Boss cự nhiên lợi hại như vậy."

Nghĩ nghĩ, Tiểu Bát nói:" Trước kia ta không phải từng nói với người đại Boss rất khó giữ được ngôi vị hoàng đế này sao, hiện tại ta xin thu hồi lời này."

Nam Tầm rất muốn và chết Tiểu Bát. Hiện tại nói lời này có ích gì, bát nước hắt ra ngoài còn có thể thu hồi lại sao?

" Hiện tại người tính sao? Còn muốn cùng Hiền vương thực hiện ước định không?"

Tiểu Bát hỏi nàng.

Nam Tầm hướng lên trời thở dài:" Bằng không người nghĩ ta còn cách nào? Đạo lý nước đổ khó hốt người hiểu không? Ta đã đáp ứng Hiền vương chuyện này, khẳng định Hiền vương sớm liên hệ với Tần gia rồi, bọn họ đã ngồi trên một cái thuyền, Hiền vương tạo phản, Tần gia cũng sẽ tạo phản theo. Huống hồ Hiền vương nói đúng, đao kiếm không có mắt, nếu tạo phản sẽ chết không ít người, ta có thể giâm bớt bao nhiêu người chết liền cố gắng giảm, cũng coi như tích đức cho đại Bos về sau.

Tiểu Bát có chút hồ nghi nói:" Người vì đại Boss suy xét cũng thật nhiều a."

Nam Tầm:" Không có nga, người suy nghĩ nhiều rồi, ta chỉ là đang suy nghĩ biện pháp nhanh tiêu trừ giá trị ác niệm của đại Bos thôi, hần tạo nghiệp ít một chút, khẳng định giá trị ác niệm liền giảm nhanh một chút."

Tiểu Bát:" Thật vậy chăng?"

Nam Tầm:" Thật."

Làm tốt công tác tâm lý, Nam Tầm quyết định từ trên ghế bập bênh ngồi dậy, sau đó lẳng lặng chờ Yến Mạch Hàn đến.

Yến Mạch Hàn nãy ngày nay rất bận, tựa như ở trong bóng tối bỏ trí thứ gì, nhưng khi hần rảnh rỗi nhất định sẽ đến Phụng Nguyệt cung.

Nhìn thấy bóng dáng xa xa của Yến Mạch Hàn, Nam Tầm lập tức hướng hẳn chạy vội qua, đầu dán vào trong ngực hắn, ôm eo hắn, thanh âm hôn dỗi nói:"Hàn ca ca, chàng gần đây đi đâu vậy, chàng nói xem, có phải chàng lên ta nuôi dưỡng tiểu mỹ nhân bên ngoài phải không?"

Hôm nay Phùng Nguyệt cũng phá lệ yên tĩnh lạ thường, cả viện chỉ có Thuý Hoàn chờ một bên, Yến Mạch Hàn tựa hồ không có chú ý tới điểm khác thường này, hắn cúi tay nâng lên cái cảm tình xảo của Nam Tầm, trước tiên ở trên môi nàng hôn một cái, sau đó mới có chút bất đắc dĩ nói:"Trẫm có một mình nàng là đủ rồi, nào còn dám nuôi dưỡng tiểu mỹ nhân gì chứ."

Nam Tầm vừa lòng cười thoải mái,"Mới vừa rồi trước chàng thôi, ta biết trong lòng Hàn ca ca chỉ có ta, Hàn ca ca, chàng mới xử lý công chuyện về, khẳng định rất khát, chàng đợi đây, ta đi pha cho chàng một tách trà hoa."

"Điều Điều, không cần." Yến Mạch Hàn vội vàng nói, đáng tiếc không đợi hắn nói xong, Nam Tầm đã sung sướng chạy ào vào trong căn bếp nhỏ.

Thuý Hoàn chờ ở một bên, toàn thân nàng căng thẳng, phát hiện Hoàng thượng liếc mình một cái, liền vội vàng cúi thấp đầu.

Xung quanh im ắng, tựa hồ tất cả mọi người đều bị Nam Tầm đuổi đi.

Yến Mạch Hàn nhìn thoáng qua trời xanh phía sau Phùng Nguyệt cung, xanh thắm xanh thắm, vạn dặm không mây, cặp mắt hẹp dài kia bình tĩnh không gọi sóng.

Nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng càng ngày càng gần, hắn thu hồi tầm mắt, đứng ở trên người Nam Tầm, khoe miệng hơi hơi cong lên, mỉm cười ôn hoà.

Nam Tầm đem tách trà mới pha đưa cho hắn, cười ngọt ngào nói:"Hàn ca ca, chàng uống chậm chút, có chút nóng đó."

Yến Mạch Hàn tiếp nhận tách trà, không có lập tức uống, hắn chỉ yên lặng nhìn Nam Tầm hồi lâu, ánh mắt vẫn tràn đầy sùng nịnh, chỉ là bên trong có chưa đựng vài tia phức tạp.

"Điều Điều, trẫm không muốn rời xa nàng." Hắn đột nhiên nói.

Nam Tầm cười nói:"Ta cũng chưa từng nghĩ muốn rời xa Hàn ca ca, Hàn ca ca, chàng như thế nào còn chưa uống trà, đây là trà ta đích thân pha cho chàng đó nha."

Yến Mạch Hàn hơi hơi rũ mắt, cười yếu ớt nói:"Điều Điều muốn trẫm uống hết tách trà này đến vậy sao?"

Nam Tầm có chút tức giận, một tay đem tách trà đoạt lại:"Chàng không uống thì thôi."

Yến Mạch Hàn vội vàng đoạt trở về:"Điều Điều đừng nóng giận, chỉ cần là thứ nàng muốn trẫm uống, dù bên trong có là thạch tín, trẫm cũng nguyện ý uống."

Nói xong, không cần tạm dừng, ngửa đầu, đem tách trà một hơi uống cạn.

Nam Tầm có chút chợt dạ hỏi Tiểu Bát:"Đại Boss có phải đã biết ta hôm nay muốn làm chuyện xấu? Hắn phản ứng có chút không bình thường?"

Tiểu Bát lập tức nói:"Đầu phái có chút không bình thường, rõ ràng là rất không bình thường được chứ! Làm sao bây giờ, còn muốn tiếp tục không?"

Nam Tầm" Vạn sự đã chuẩn bị, chỉ chờ mỗi ta, vì bá tánh vì thiên hạ, ta không thể ở thời điểm mấu chốt mềm lòng được."

(**Công tử**: Khi edit câu này ta rất không thích, đau lòng quá.)

Tiểu Bát ha ha một tiếng:"Đứng là viện đủ lý do nga."

Nam Tầm không thêm để ý đến lời trào phúng của Tiểu Bát, trong lòng đang cân nhắc khi nào xuống tay thì thích hợp, lại phát hiện Yến Mạch Hàn sau khi uống xong tách trà đột nhiên ôm bụng gục xuống bàn, khoe miệng tràn ra một ngụm máu tươi, bộ dáng như bị trúng độc.

Nam Tầm tròn tròn mắt, Tiểu Bát cũng ngạc nhiên y năng.

Nước trà là chính tay nàng pha, khẳng định không có độc, sở dĩ chết chần như vậy, là bởi vì sau khi pha trà xong chính nàng còn tự nhấp một ngụm.

Cho nên, hiện tại đại Boss là đang diễn vở gì vậy?

Nam Tầm theo bản năng đỡ lấy nam nhân lưng lay sắp đổ trước mắt, vội vàng:"Hàn ca ca, chàng làm sao vậy?"

Yến Mạch Hàn thấy thần sắc nàng không chút lo lắng nào, trong lòng liền tuột dốc.

Điều Điều, cuối cùng thì nàng vẫn phản bội trẫm.

Nàng thế nhưng vẫn muốn trẫm..... chết sao?

Yến Mạch Hàn đột nhiên cảm thấy Nam Tầm, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm nàng, "Điều Điều, chuyện đã đến nước này, không cần tiếp tục lừa trẫm, trẫm biết nàng hạ độc trong trà."

Nam Tầm bộ dạng như gặp quỷ, há miệng thờ dốc muốn giải thích cái gì, nhưng Yến Mạch Hàn không cho nàng cơ hội giải thích, hắn tiếp tục nói:"Sự tình nàng cùng Hiền vương gặp mặt trẫm đã sớm biết."

Nam Tầm cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ là nàng có chút không rõ, cho nên liền hỏi hắn:"Hàn ca ca, chàng như thế nào biết ta cùng Hiền vương gặp mặt? Hiền vương còn đảm bảo với ta chàng tuyệt đối sẽ không biết được."

Yến Mạch Hàn không nghĩ tới nàng sẽ thừa nhận nhanh như vậy, con người đột nhiên tối sầm lại, các loại cảm xúc âm u bạo ngược dần dần nảy sinh trong lòng hắn, càng ngày càng nhiều, cơ hồ sắp không chịu được.

Hắn không muốn tiếp tục truy hỏi, sợ hãi nghe thấy đáp án mình mình sợ nhất, hắn muốn lập tức cắn chết nữ tử trước mắt, đem xương cốt nàng tất cả nuốt nàng vào trong bụng, như vậy bọn họ có thể mãi mãi bên nhau, Điều Điều cũng không thể phản bội hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Biến mất, không còn gặp lại

Nhưng ý niệm vừa rồi chỉ vừa loé ra mà thôi, mặc kệ nữ nhân đối với hắn làm cái gì, Yến Mạch Hàn hẳn đều không thể nhẫn tâm thương tổn nàng.

Tiểu Bát đột nhiên nói với Nam Tầm:"Mới vừa rồi, giá trị hắc hoá của đại Boss đột nhiên biến thành 100."

Nam Tầm"....."

"Điều Điều, hai lần nàng từ chùa Bạch Mã trở về, trên người đều nồng đậm mùi hương đàn hương chỉ có trên người Yến Mạch Ngọc mới có, trẫm ghét nhất mùi hương này." Yến Mạch Hàn nhìn chăm chăm nhìn chăm Nam Tầm, biểu tình đau khổ.

Nam Tầm nghe xong lời này, mới rõ ràng mình bị lừa ở đâu.

"Điều Điều, nàng biết không, kỳ thật trẫm đã quyết định thoái vị cho Hiền vương."

Yến Mạch Hàn nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt Nam Tầm, không khỏi tự giễu:"Lời nói của trẫm không đáng để nàng tin tưởng đến mức đó sao? Từ khi nàng nói muốn trẫm từ bỏ ngôi vị Hoàng đế, chỉ sùng một mình nàng, thời điểm đó trẫm đã bắt đầu xuống tay chuẩn bị. Trẫm vì nàng giải tán hậu cung, đây là bước đầu tiên, trẫm không tiếp tục chen ép Tân gia, đây là bước thứ hai, không lâu trước đây, trẫm cũng bắt đầu chậm rãi giải tán một ít thế lực, nhưng khi phát hiện nàng cùng Hiền vương có lui tới, trẫm mới đình chỉ bước cuối cùng."

Nam Tầm ngưng nghĩ. Cho nên một lần kia khi nàng hỏi hắn có nguyện ý vì nàng từ bỏ ngôi vị hoàng đế không, hắn mới cố ý nói không muốn.

Hắn là bởi vì phát hiện nàng cùng Hiền vương qua lại cho nên tức giận?

Yến Mạch Hàn tiếp tục nói:" Trẫm là thật sự muốn thoả mãn hết thảy yêu cầu của nàng, cùng nàng làm một đôi phu thê bình thường, nhưng vì sao nàng nhất định phải gặp Hiền vương? Điều Điều, trẫm hiện tại là vua một nước, đào tìm đào phối đối tốt với nàng, nhưng nàng vẫn muốn qua lại với hắn, nếu trẫm chỉ còn hai bàn tay trắng, nàng thật sự sẽ còn đi theo trẫm sao?"

Nam Tầm không muốn Yến Mạch Hàn hiểu lầm nàng, càng không muốn hắn khổ sở, cho nên nàng nhấn lại tính tình giải thích:" Hàn ca ca, gặp mặt Hiền vương lần đầu là chuyện ngoài ý muốn, lần đó là mẫu thân hện ta đi chùa Bạch Mã gặp mặt, ta liền đi, lại không nghĩ tới gặp mặt không phải mẫu thân, mà là Hiền vương. Ta cùng Hiền vương thật sự cái gì cũng đều không có, chẳng tin tưởng ta được không?"

Yến Mạch Hàn lại lắc đầu cười khổ:" Điều Điều, chuyện đã tới nước này, nàng vì sao vẫn muốn gạt trẫm, lần đầu tiên nàng không biết sự tình, vậy lần thứ hai thì sao? Lần thứ hai chẳng lẽ không phải nàng chủ động gặp hắn?"

Nam Tầm dừng một chút, lập tức nói:" Lần thứ hai xác thực là ta chủ động hẹn Hiền vương nói chuyện, nhưng là ——"

Yến Mạch Hàn đánh gãy lời nàng nói, giọng nói dứt quãng nói:" Trẫm đoán được, hắn muốn nàng độc chết trẫm, như vậy, Yến Mạch Ngọc hắn có thể danh chính ngôn thuận mà kế thừa ngôi vị hoàng đế."

Nam Tầm rất muốn một cái tát và chết Yến Mạch Hàn.

" Điều Điều, nàng có thể nói cho trẫm nghe, nàng rốt cuộc có từng yêu trẫm không?" Yến Mạch Hàn đột nhiên nắm chặt tay nàng, thật sự dùng sức nắm.

Hắn đang sợ hãi, nhưng nếu hắn không biết được đáp án thực sự, hắn chết không cam lòng.

Nam Tầm tức giận đến trợn trắng mắt:" Ta yêu chàng, đòi này ta yêu nhất chính là chàng. Cho nên Yến Mạch Hàn, chàng diễn đủ chưa? Chén trà này cái gì ta cũng chưa động, chàng bỏ não nhiều quá đến điên rồi hả?"

Yến Mạch Hàn đột nhiên hoá đá, cả người như bị sét đánh, biểu tình hết sức kì dị.

" Không, không thể nào! Ảnh vệ của trẫm tận mắt nhìn thấy nàng đem một bao thuốc bột lên bỏ vào trong trà."

" Hàn ca ca, là ta thấy người gần đây thần sắc mệt mỏi, cho nên tìm ít thuốc bổ nâng cao tinh thần cho chàng, đều là thuốc bổ đó, nghe rõ chưa?!" Nam Tầm tức giận gào lên.

Yến Mạch Hàn khoe miệng giật giật, một câu cũng không nói lên lời, bộ dáng này thoạt nhìn có chút buồn cười.

" Yến Mạch Hàn, tiểu tử ngươi nói lão nương không tin nhiệm ngươi, hiện tại rốt cuộc ai không tin nhiệm ai? Nghĩ ta hạ độc chàng? Nghĩ ta muốn giết chết phu quân của mình? Yến Mạch Hàn, ở trong lòng chàng, ta chính là người đàn bà độc ác như vậy sao?"

Nam Tầm lớn tiếng ép hỏi, vành mắt đều đỏ ửng.

Yến Mạch Hàn nhìn thấy đau lòng không thôi, nếu quá thực là thế, hắn đích xác đổ oan cho Điều Điều rồi.

Hắn có chút hối hận, nhưng mà nhiều hơn hối hận lại là vui mừng.

Điều Điều không có hạ độc hắn! Điều Điều là yêu hắn!

" Điều Điều, xin lỗi, trẫm không nên hoài nghi nàng, là trẫm sai rồi, trẫm ——"

" Dừng! Yến Mạch Hàn, ta nói cho chàng biết, ta hôm nay nhất quyết phải huỷ diệt đồ vật chàng trân quý nhất!"

Yến Mạch Hàn cả kinh, đang muốn nói nàng ngàn vạn lần đừng tự thương tổn chính mình, nào ngờ Nam Tầm đột nhiên vung tay lên, một nắm thuốc bột bay thẳng về phía hắn.

Thân mình Yến Mạch Hàn lay động, cứ như vậy ngã xuống.

Yến Mạch Hàn ngã xuống, Ảnh Nhị đang âm thầm ẩn nấp phụ trách theo dõi Nam Tầm lập tức hiện thân, muốn cứu Hoàng thượng đi.

Các ảnh vệ khác đều bị Hoàng thượng an bài đi làm nhiệm vụ nơi khác, nơi này chỉ còn một mình Ảnh Nhị hắn.

Nam Tầm rút nhanh cây trâm trên đầu xuống để ở cổ Yến Mạch Hàn, hướng Ảnh Nhị quát khê:" Dừng tới đây!"

Ảnh Nhị trầm giọng nói:" Hoàng hậu nương nương, người đến tột cùng là muốn làm gì?"

Nam Tầm không để ý đến hắn, trực tiếp ra lệnh cho Thuý Hoàn:" Thời gian không còn nhiều, Thuý Hoàn ngươi đem tên vương bản này xử lý đi."

Hoàng thượng bị bắt cóc, Ảnh Nhị không dám phản kháng, sau khi trúng mê được liền như vậy ngã xuống trong viện.

Nghĩ nghĩ, Nam Tầm vẫn đem Ảnh Nhị kéo tới trong phòng giấu đi, miễn cho đến lúc đó mọi người phát hiện Hoàng hậu Hoàng thượng không thấy đâu, còn tưởng rằng Ảnh Nhị là thích khách.

Chỉ có Nam Tầm tay chân nhanh lẹ đem Yến Mạch Hàn dời thành một thân y phục thái giám, hai người cái nàng thì hoá trang thành bộ dạng cung nữ.

Yến Mạch Ngọc sớm đã cử người đi tiếp ứng, nhìn thấy hai người, vội vàng giúp các nàng nâng " thái giám" kia giấu vào trong đồng lương thảo trong xe, cho người phủ kín rom rạ phía trên. Hai "cung nữ" Nam Tầm và Thuý Hoàn cũng trà trộn vào đoàn cung nữ đi theo đội ngũ.

Từ nơi này đến công thành, tổng cộng phải trải qua vài trạm kiểm soát, may nhờ Nam Tầm thông minh, trực tiếp móc ra kim bài chuyên dụng của Yến Mạch Hàn nên các nàng mới thuận lợi rời khỏi cung an toàn.

Xe ngựa vận chuyển lương thảo vẫn luôn chạy hồi lâu, rốt cuộc cũng dừng lại ở một nơi cách công thành không xa, Nam Tầm xác mản che lên, thấy được một chiếc xe ngựa giản dị mặc mạc bên ngoài, Yến Mạch Ngọc một thân cảm y đứng cạnh xe.

Nam Tầm nhìn thấy hắn thì sững sờ một chút, hướng hắn hơi hơi gật đầu, sau đó cùng Thuý Hoàn nâng Yến Mạch Ngọc đem lên trên xe, tiện thể vận chuyển cả lương thực trên xe ngựa.

Yến Mạch Ngọc từ đầu đến vẫn luôn nhìn nàng, ánh mắt có chút phức tạp.

Hắn trước kia chỉ cảm thấy Tần Bộ Điều là một đoá hoa kiều diễm, đẹp nhưng không khiến hắn quá say mê, bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm cũng hơn mức bình thường.

Chỉ là, từ bao giờ mọi chuyện bắt đầu thay đổi?

Tuy thời điểm nàng tiến cung hắn cũng không muốn, nhưng hắn lúc ấy cũng không thể cho nàng bất cứ hứa hẹn gì, chỉ có thể tro mắt nhìn nàng vào cung, trở thành phi tần của Hoàng thượng, sau khi gặp lại, nàng đột nhiên như biến thành một người khác, quá thật là giờ nàng có thêm thân phận phi tần, nhưng cái thu hút hắn với thân phận kia lại không quan hệ.

Ánh mắt nàng nhìn hắn, tựa như đang nhìn một người xa lạ.

Sau khi biết nàng vì Hoàng thượng làm ra quyết định như vậy, Yến Mạch Hàn hắn là lần đầu tiên đối với một nữ nhân sinh ra sự khâm phục sâu sắc.

Nhưng đồng thời, chỗ sâu nhất trong lòng hắn cũng sinh ra một tia hăm mộ mà bản thân không muốn thừa nhận.

Bên người hắn không thiếu hồng nhan tri kỷ, nhưng nếu có một ngày, hắn chỉ còn hai bàn tay trắng, trở thành một người bình thường, những hồng nhan này đó sẽ còn ái mộ hắn giống như bây giờ sao?

" Bộ Điều..." Yến Mạch Ngọc nhin không được kêu khê tên nàng.

Sau khi an bài ổn thoả Yến Mạch Hàn lên xe ngựa, Nam Tầm học tập hiệp sĩ giang hồ hướng Yến Mạch Ngọc ôm quyền, cười nói:" Hiền vương, núi xanh còn đó sông sâu còn nhiều, có duyên gặp lại. Bất quá, ta cảm thấy chúng ta tốt nhất không cần gặp mặt, từ giờ nay trở đi, trên đời sẽ không còn ai tên Yến Mạch Hàn và Tần Bộ Điều nữa, chỉ có một đôi phu thê bình thường chúng ta thôi. "

Cong tui: Còn hơn một chương nữa sẽ kết thúc thế giới 4 này. Các nàng đã sẵn sàng cho cuộc tình siêu cấp cầu huyết tiếp theo chưa. =))))

Thế giới sau hơi bị ngang trái à nha, có ai đoán được không? ☹

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Quy ẩn, ta kêu Nam Tầm

Thụy Hoàn bên cạnh vội vàng bỏ thêm một câu."Nương nương, còn có Thụy Hoàn nữa, về sau trên đời cũng không còn người nào tên Thụy Hoàn nữa, có cũng chỉ là tiểu nha hoàn hầu hạ lão gia và phu nhân thôi."

Nam Tầm cười nheo nheo khuôn mặt nắng."Biết rồi còn không mau sửa, về sau phải kêu ta là phu nhân, vị trong xe kia kêu là lão gia. Nghe chưa?"

"Dạ dạ, tiểu nhân biết sai rồi, mong phu nhân bớt giận." Thụy Hoàn cười ha hả mà khom người thỉnh tội.

Yến Mạch Ngọc nhìn chủ tớ hai người đùa giỡn, trong mắt cũng nổi lên ý cười, nha đầu Thụy Hoàn này cũng thay đổi, trở nên hoạt bát hơn, trong ấn tượng của hắn, Thụy Hoàn trước kia thực sự là một người rất cầu nệ tiểu tiết.

Yến Mạch Ngọc đem một bao bạc lớn đưa cho Nam Tầm. "Bộ Diêu, đây là một ít tâm ý của ta, hy vọng muội có thể nhận lấy." Sở dĩ phương không tiếp nhận, hẳn lập tức bổ sung." Yên tâm đi, chỉ là một chút bạc vụn, không có nhiều đâu, dọc đường đi vất vả muội cũng cần dùng mà."

Nam Tầm hơi hơi nhướn mày, duỗi tay qua tiếp nhận, còn tiện tay ước lượng trọng lượng, hướng hắn cười nói." Cảm ơn, vậy ta liền nhận lấy."

Yến Mạch Ngọc còn tưởng rằng phải tốn một hồi nước bọt mới có thể khuyến nài nhận lấy, lại không nghĩ nài nhận dứt khoát như vậy. Hắn hơi hơi ngẩn ra một chút liền cười trừ.

Nam Tầm hướng hắn phát phát tay, xoay người lên xe ngựa, còn Thụy Hoàn thì ngồi ở bên ngoài đánh xe.

Thụy Hoàn "huyy" một tiếng, còn ngựa liền lộc cộc chạy đi, Yến Mạch Ngọc nhìn theo xe ngựa đi xa, qua hồi lâu mới rời đi.

"Thụy Hoàn, chúng ta đi nhanh thêm chút nữa." Nam Tầm vén rèm lên dặn dò.

Thụy Hoàn có khó hiểu." Phu nhân, chúng ta đã ra khỏi kinh thành, đã an toàn."

Nam Tầm." Người nên hiểu, lòng người khó đoán, Hiền vương tuy là người tốt, nhưng khó bảo toàn hắn sẽ không đổi ý trên đường, còn nữa, dù hắn là quân tử không động thủ, nhưng những mưu sĩ trong phủ hắn lại không thiếu kẻ độc ác cùng tàn nhẫn, nếu chuyện này bị tiết lộ, những người này khẳng định sẽ âm thầm phái người tới diệt khẩu."

Thụy Hoàn nghe xong, thân hình chợt căng thẳng, lập tức gia tăng tốc độ.

Xe ngựa một mình chạy trong đêm

Bên trong xe, Nam Tầm xem xét Yến Mạch Hàn đang hôn mê, cảm thán giá trị nhan sắc của đại Boss thật đẹp a, nhìn thế nào vẫn thấy đẹp mắt, lại có chút ngốc nghếch, một màn Yến Mạch Hàn trừng độc kia nghĩ thế nào vẫn thấy buồn cười.

Nam Tầm nghĩ nghĩ, phụt một cái, không nhịn được nữa, bật cười thành tiếng.

Thời điểm khi Nam Tầm còn hớn hờ cười, một đôi mắt đen lầy sâu thẳm đang nhìn chằm chằm nài.

Yến Mạch Hàn không biết tình từ lúc nào, thời điểm hắn nhìn thấy Nam Tầm vẫn còn cảm thấy mờ mịt, hiển nhiên không biết bản thân đang ở nơi nào.

Chờ đến khi đầu óc thanh tỉnh một chút, hắn mới nhớ đến bản thân bị đối phương hạ mê được bất tỉnh.

Yến Mạch Hàn bật dậy, bởi vì dùng sức quá mạnh mà suýt nữa ngã về phía trước, Nam Tầm vội vàng đỡ hắn, khẽ cười." Ta chỉ hạ mê được với chàng, như thế nào chàng lại choáng váng thế hả?"

Yến Mạch Hàn ngoác nhìn nài hồi lâu, ánh mắt sau đó dời đi, dừng ở trên xe ngựa, lại vén màn xe nhìn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nam Tầm đắc ý khua khua tay trước mặt Yến Mạch Hàn." Ta nói này Hoàng thượng, chàng đứng nhìn nữa, chúng ta hiện tại đã cách kinh thành trăm dặm rồi."

Yến Mạch Hàn đột nhiên quay đầu nhìn nài, ánh mắt khiếp sợ lại mang theo chút mờ mịt.

Nam Tầm trừng hắn một cái, hừ một tiếng." Ta nói sai rồi, chàng hiện tại đã không phải Hoàng thượng gì nữa, bất quá chỉ là tên quý nghèo dựa vào ta mà thôi, Yến Mạch Hàn ta nói cho chàng biết, chàng huy hoai thứ quan trọng nhất đối với ta, nay ta cũng huy hoai thứ quan trọng nhất của chàng, chúng ta coi như thanh toán xong."

Nói xong lời này, Nam Tầm liền không thèm để ý đến hắn, để hắn một mình phát ngốc, bản thân nài với tay lấy bao nài bên cạnh, đem tay nài kia mở ra, chờ đến khi nhìn thấy ánh vàng rực rỡ nguyên bảo cùng trang sức châu báu bên trong, cười đến độ đôi mắt đều híp lại.

Không cho Nam Tầm cao hứng lâu, người phía sau đột nhiên vươn tay, đem nài túm vào trong lòng ngực, cúi xuống găm lấy đôi môi kiều diễm phía dưới.

Nam Tầm đẩy hắn ra." Đừng làm phiền, ta đang bận kiểm kê tài sản."

Yến Mạch Hàn đuổi tay cướp đi tay nài trong tay Nam Tầm vút xuống sàn xe, đem nài chuyển đến bên đùi mình, không nói hai lời lại tiếp tục hôn lên.

Đến khi Nam Tầm bị hắn hôn đến choáng váng đầu óc, cảm thụ này rốt cuộc cũng buông tha, gác cảm trên vai nài, thanh âm trầm thấp gọi cảm nói." Diêu Diêu,..... Đây là việc nài đáp ứng với Hiền vương sao? Nài sao không cùng trăm nói qua một tiếng?"

Nam Tầm hừ nói." Chàng không phải nói không có ngôi vị hoàng đế chàng liền sẽ chết sao, chàng nữ ném xuống ngôi vị hoàng đế này sao?"

Yến Mạch Hàn." Trăm khi nào nói qua loại lời nói này?"

Nam Tầm." Hừ, không thừa nhận liền bác bỏ."

Yến Mạch Hàn." Trăm thật sự không có nói qua, ở trong lòng trăm, nài mới là quan trọng nhất. Nếu nài sớm cùng trăm nói rõ kế hoạch, trăm nhất định sẽ đáp ứng nài."

Nam Tầm nghiến đầu lưỡi hắn một cái." Ta nói này Yến Mạch Hàn, hiện tại chàng đã không còn là Hoàng thượng, danh xưng trăm này có phải là nên sửa rồi không? Chàng nên biết, hiện tại chàng là kẻ nghèo rớt mồng tơi, ngay đến cả quần áo trên người cũng là của ta, cũng may bản cô nương tính tình lương thiện, về sau chàng ngoan ngoãn theo bản nương tử là được."

Yến Mạch Hàn nhìn lướt qua tay nài đang mờ trên mặt sân, bỗng nhiên cười cười nói." Diêu Diêu, hình như vòng tay ngọc quả phi thủy kia là trăm ban thưởng cho nài, còn có cây trăm kia, hoa tại kia cũng là..., còn có...."

Nam Tầm vội vàng đem bảo bối trên mặt sân ôm vào trong ngực, hất cảm lên nhìn hắn." Ban thưởng cho ta thì chính là của ta, chàng hiện tại một đồng bạc đều không có, mà ta là tiểu phú bà, chàng còn không mau chạy tới nài bợ ta."

Yến Mạch Hàn buồn cười nhìn nài, đột nhiên cảm thấy, chỉ cần trước mắt còn người đó, chỉ cần nài còn sống đứng trước mặt hắn, dù thế giới này có sụp đổ, hắn cũng cảm thấy không sao cả.

Yến Mạch Hàn đem người kéo về trong ngực mình, đem đầu vùi ở cần cổ nài, thật lâu sau mới rầu rĩ nói." Diêu Diêu, thực xin lỗi....."

Nam Tầm biết hắn muốn nói gì, cũng không để ý mà nhún nhún vai." Không cần phải nói xin lỗi, dù sao ta cũng đã trả thù rồi, hơn nữa, về sau đoạn tử đoạn tôn chính là chàng, chính chàng đều không ngại, ta để ý làm cái lông gì?"

" Diêu Diêu, nài thật tốt, có thể từ nài nài, ta không còn mong muốn gì nữa."

" Tên cảm thụ này, tay người đặt ở đâu đấy."

" Diêu Diêu, ta....."

" Cút mau"

Khi hai người vẫn đang cười đùa trên trong xe, Tiểu Bát đột nhiên rống lên một tiếng: "Trời ạ, ta đang nằm mơ sao! Giá trị ác niệm lập tức tụt 20 điểm, chỉ còn lại 3 điểm! Xem ra, rất nhanh chúng ta có thể rời khỏi thế giới này, lần này thật nhanh nha, mua ha ha....."

Báo cáo tiến độ xong, Tiểu Bát liền cười hí hửng: "Tối nha, sung sướng nha....."

Nam Tầm":....."

Một nhà ba người cuối cùng cũng dừng lại tại thị trấn tương đối hẻo lánh, Nam Tầm cũng không muốn quá nổi bật, chỉ mua một toà nhà tương đối mộc mạc, đặt tên là " Yên trạch."

Yến Mạch Hân vừa nghe thấy tên toà nhà liền cười, đời này sẽ không còn ai tên Yến Mạch Hân nữa, mà là Yến Hân, tất cả chỉ còn lại Yến Hân.

Yến Mạch Hân cũng hỏi Nam Tầm xem nàng muốn hẳn gọi là gì, Nam Tầm cười cười nói: " Về sau ta đại danh kêu là Nam Tầm, nữ danh thì tùy chàng."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Thời gian vị ương, năm tháng tĩnh hảo

* Thời gian bất tận, năm tháng an lành.

" Nam Tầm?" Yến Mạch Hân trong miệng lẩm bầm vài tiếng, đột nhiên cảm thấy máu nóng toàn thân sôi sục kỳ dị.

Không biết vì sao, Yến Mạch Hân chỉ thích kêu nàng là Tầm Tầm, mà không phải Điều Điều.

Rất lâu sau, tin tức dần dần có tới truyền tới cái trấn nhỏ hẻo lánh này, nghe nói hoàng thượng trước kia đột nhiên chết bất đắc kỳ tử*, Hoàng hậu cùng Hoàng thượng phu thê tình thâm, cũng thất cổ từ tự chết theo, Hiền vương được quần thần ủng hộ, danh chính ngôn thuận đăng cơ hoàng đế, ngày đăng cơ ban bố đặc xá toàn thiên hạ.

* chết bất đắc kỳ tử: chết không có lý do.

Mười năm sau, Đại Yến Quốc do tân hoàng cai quản đều quốc thái dân an, bá tánh khen ngợi không ngừng.

Ở một thị trấn hẻo lánh nào đó, bên trong toà nhà Yên trạch của viên ngoại tính tình cổ quái nào đó, Nam Tầm ngồi dưới gốc cây cỏ thụ hồng gió, Yến Hân ở trong sân múa kiếm.

Vừa cần hạt dưa, Nam Tầm vừa nghe Tiểu Bát cảm thán:" Ta cho rằng thế giới này sẽ trở thành thế giới hoàn thành nhiệm vụ nhanh nhất, lại không nghĩ tới..... anh anh anh..... " Tiểu Bát khóc thút thít.

Nam Tầm đang thưởng thức đáng người múa kiếm của nam nhân trước mặt, nghe vậy, khoan thai đáp trả một câu:" Ta cũng không nghĩ tới, giá trị ác niệm của đại Boss chỉ còn lại 0,5 điểm cuối cùng, nhưng mặc kệ chúng ta tình thâm như thế nào, 0,5 này vẫn không có dấu hiệu giảm xuống, chẳng nhẽ lại từ bỏ như vậy sao? Tiểu Bát, ngươi cam tâm sao?"

Tiểu Bát lập tức lắc đầu:" Không cam tâm, một chút cũng không cam tâm! Hiện giờ rồi đi chẳng phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao?"

Nam Tầm gật đầu:" Đúng vậy. Việc ta có thể làm cũng đã làm rồi. Ngươi có để ý, dạo này đại Boss trở nên đặc biệt thừa năng lượng không, hôm qua còn đi theo Vương viên ngoại cách vách cùng nhau giải câu đố. Bây giờ chúng ta chỉ có thể đợi, nói không chừng một ngày đẹp trời nào đó giá trị ác niệm 0,5 này đột nhiên biến mất thì sao?"

Tiểu Bát: "....."

Vì sao có cảm giác Nam Tầm đang lừa gạt nó nhỉ?

Không nên a, trước kia đều là nó lừa dối Nam Tầm, Nam Tầm sao có thể lừa dối nó được?

Nam Tầm không khỏi quở trách Tiểu Bát:" Không phải ta nói với ngươi rồi sao, vì sao nhất định phải tiêu trừ giá trị ác niệm của đại Boss, ngươi mới có thể bắt được giá trị công đức? Ác niệm ai chẳng có lúc có, ngay cả khí vận từ, cũng sẽ có lúc ác niệm hiện lên trong nháy mắt?"

Tiểu Bát thờ hớn hớn nói:" Cho nên mới nói, giá trị công đức không dễ thu thập a."

" Ở một thế giới nào đó mà thanh giá trị ác niệm của đại Boss đầy, chứng tỏ đó là thời điểm đại Boss sắp bị khí vận từ giết chết, gia nếu muốn đoạt đi giá trị công đức của khí vận từ, cũng chỉ có hai biện pháp. Một loại là đoạt lấy trước khi khí vận từ giết chết đại Bos. Biện pháp này quá mức trắng trợn táo bạo, khẳng định không được, nếu như bị Thiên Đạo ba ba biết được, gia liền xong đời rồi. Biện pháp thứ hai chính là tiêu trừ giá trị ác niệm của đại Boss, bởi vì đại Boss cũng có ý thức riêng, cho nên giá trị ác niệm trên người hẳn rất có thể sẽ bắn ngược trở lại, Yêu Vương ở thế giới thứ nhất chính là nhân chứng sống, cho nên, chỉ có thể tiêu trừ hoàn toàn giá trị ác niệm, làm đại Boss hoàn toàn cài tai quy chính, gia mới có thể bắt được giá trị công đức."

Nam Tầm không có hứng thú nga một tiếng, tiếp tục ngắm nhìn cảnh thú nhà mình múa kiếm.

Tiểu Bát bị nâng bơ, không để tâm mà phun một câu:" Nếu không phải trên người đại Boss có giá trị công đức gia cần, gia thật sự muốn một đao chọc chết hẳn."

Nam Tầm xuy một tiếng, " Ngươi không dám "

Tiểu Bát cười hắc hắc, " Gia xác thực là không dám quang minh chính đại giết người, nhưng gia có rất nhiều độc được nha, gia có thể rắc đầy người ngươi, hẳn mà cùng ngươi tương tương nhượng nhượng*, liền sẽ chết thẳng cẳng, hử hử ~~~"

* tương tương nhượng nhượng: đại khái là mây mưa.

Động tác cần hạt dưa của Nam Tầm dần dần chậm lại:" Ngươi là thần thú thiện lương, khẳng định sẽ không làm vậy."

Tiểu Bát:" Đừng nịnh hót gia."

Mất thấy Yến Hân luyện kiếm xong, Nam Tầm không tiếp tục nói chuyện với Tiểu Bát nữa, đem khăn đã sớm chuẩn bị đưa cho hẳn lau mồ hôi, đợi hẳn lại gần lại quở trách hai câu:" Như thế nào lại ra nhiều mồ hôi như vậy? Cũng tại chàng, buổi sáng rồi còn muốn lăn lộn, lăn lộn xong cũng đã trưa."

Yến Hân một tay đem nàng kéo vào trong ngực, cười nhẹ nói:" Được được, là vì phu sai. Phu nhân mắng ta thế nào, ta cũng chịu."

" Tầm Tầm, ta muốn ăn bánh đậu xanh nàng làm "

" Được, ta đi làm cho chàng ăn." Nam Tầm cười nói, từ trong ngực hẳn chui ra, xoay người đi vào bếp.

Nhìn Nam Tầm đi khuất, Yến Hân đột nhiên ôm chặt ngực, trong cổ họng vọt ra một ngụm máu tanh.

Buổi trưa hôm đó, Nam Nguyệt cách vách dẫn theo tiểu hài từ năm tuổi tới Yên trạch.

Nam Nguyệt chính là Thủy Hoàn, năm đó sau khi cùng Nam Tầm rời đi, liền đổi tên thành Nam Nguyệt, Nam Tầm vốn muốn cùng nàng kêu nhau tỷ muội, nhưng đối với tư tưởng cấp bậc đã ăn sâu bén rễ này của Thủy Hoàn thật không dễ dàng, nàng vẫn cứ kiên trì gọi Nam Tầm là phu nhân.

Ngay từ đầu Thủy Hoàn vốn dĩ sống chết không chịu gì chồng, muốn phụ dưỡng phu thê Nam Tầm đến già, nhưng qua bốn năm, Nam Tầm thật sự không thể tiếp tục nhàn nhàn phung phí tuổi xuân như vậy, liền tỏ vẻ khó chịu nói với nàng rằng có nàng ở đây sinh hoạt của mình và Yến Hân không được tự nhiên.

Thủy Hoàn hoàn toàn không nghĩ tới bản thân sẽ tạo thành vật cản trở đối với phu nhân nhà mình.

Nhưng sau đó nàng mới phát hiện, có lão gia ở nhà, chuyện gì cũng không cần phu nhân động tay, nàng xác thực có chút dư thừa, lúc ấy vừa vặn có Trương viên ngoại sống chết theo đuổi Thuý Hoàn, Thuý Hoàn mới gật đầu đồng ý, mà điều kiện duy nhất đồng ý đó là phải sống bên cạnh phu nhân nhà nàng.

Lại nói, Trương viên ngoại kia quả thật là phi thường thích Thuý Hoàn, thực mau liền đem nhà cửa cách vách Yến trạch toàn bộ mua hết, tu sửa một phen sau đó mới đi nghênh đón Thuý Hoàn.

Nam Tầm thấy tiểu hài tử liền bế lên lòng, nhéo mặt, trêu đùa nói:" Tiểu Thạch Đầu, con như thế nào lại béo thêm một vòng, di sắp không ôm nổi con rồi."

Tiểu Thạch Đầu chu chu miệng nói:" Con đã nói là con muốn ăn ít, chính là lão cha hấn cứ bắt con ăn nhiều, bây giờ đến đi Tầm cũng ghét bỏ con."

Nam Tầm bị hấn chọc cười ha ha.

Thuý Hoàn bên cạnh thấy vậy đề nghị:" Phu nhân, ngài thích Tiểu Thạch Đầu như vậy, không bằng nhận nó làm nghĩa tử đi."

Thuý Hoàn là mãi sau này mới biết phu nhân dùng tuyệt tử canh, cả đời cũng không thể mang thai, nàng oán hận Yến Hân, nói phu nhân vì hấn làm nhiều như vậy thật không đáng, nhưng phu nhân lại hướng nàng cười tủm tỉm nói:" Bì mật này ta chỉ nói cho người nghe nha, dù ta thật sự không có dùng tuyệt tử canh, cả đời này ta cũng không có khả năng mang thai, Yến Hân hấn vì chuyện này mà vẫn luôn áy náy với ta, thậm chí ta huy hoại ngôi vị hoàng đế của hấn, hấn cũng không tức giận, nếu nói hận, cũng nên là hận hận ta."

Thuý Hoàn tuy rằng không hiểu ẩn ý câu nói này của phu nhân, nhưng nghe thấy phu nhân một chút cũng không trách Yến Hân, nàng còn rối rắm làm gì, chỉ bĩu môi nói:" Nhưng ngài cũng hy sinh nhiều mà, may mắn là lão gia rất sủng ái ngài, lão gia nhà ta và lão gia quả thật không thể so sánh được."

Tuy nói như vậy, nhưng khi nói về phu quân mình, nét mặt Thuý Hoàn lại tràn ngập ngọt ngào cùng hạnh phúc.

Nam Tầm nhìn nàng cười, đột nhiên cảm thấy thời gian vị ương, năm tháng tĩnh hảo.

Cứ như vậy cả đời cũng không tồi, nhưng mà, chỉ là nếu.

Một năm an nhàn tiếp tục trôi qua, giá trị ác niệm của đại Boss vẫn dừng lại ở 0,5. Tiểu Bát có chút muốn từ bỏ.

Nhưng đúng lúc này, đại Boss lại bị một trận phong hàn, thân hình yếu ớt đến không dậy nổi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142: Tầm Tầm, nàng bồi ta chết được không?

Nam Tầm nắm tay nam nhân trên giường, ở trong lòng hỏi Tiểu Bát:" Thật sự không phải người động tay động chân? Yến Hân thời gian trước không phải vẫn tốt sao, sao tự dưng nói bệnh liền bệnh?"

Tiểu Bát hồ to oan uổng:" Thật sự không phải ta, ta cũng không nghĩ đến, thân hình hấn lại yếu ớt đến nông nỗi này, ta vừa rồi rót ít linh lực vào người hấn kiểm tra, hấn cự nhiên bị trọng thương rất nặng! Sau đó ta nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy hấn là bị người đã kích nên mới một thương sâu đến vậy, khụ khụ, cũng không thể hoàn toàn nói như vậy, có thể năm đó bản thân hấn trong lúc luyện công, không cẩn thận làm mình bị thương....."

Càng về sau, thanh âm Tiểu Bát càng thấp.

Nam Tầm nghe vậy ngẩn ra. Nhìn chăm chăm nam nhân sắc mặt tái nhợt trên giường, cúi đầu nhẹ nhàng hôn trán hấn một cái.

Yến Hân đột nhiên nắm lấy tay nàng, trong mắt cuộn cuộn cảm xúc, hấn ho sặc sụa, ho cả ra máu.

" Hấn ca ca..." Ánh mắt Nam Tầm khẽ nhúc nhích, nhẹ giọng gọi hấn.

Yến Hân nhìn nàng mỉm cười, răng hấn dính máu cười lên có chút dọa người.

Hắn gất gao bắt lấy tay Nam Tầm, thờ dốc mà nói ra di ngôn cuối cùng:" Tầm Tầm, ta không thể tiếp tục cùng nàng..... lấy, về sau một mình nàng phải làm sao..... ai sẽ đọc thoại bản từ cho nàng nghe, ai bóc đào cho nàng ăn,..... Ai.... Nàng lười như vậy, Tầm Tầm của ta lười như vậy....."

Nam Tầm lẳng lẳng nhìn hấn, đôi mắt có chút ửng hồng.

Yến Hân ôn nhu nhìn tiểu thê tử của mình, hấn há miệng thờ dốc, có chút gian nan nói:" Tầm Tầm, nàng còn trẻ tuổi như vậy, ngày sau nếu gặp được người thích hợp, liền..... Liền tái giá đi....."

Nam Tầm nhìn chăm chăm hấn, không nói gì, tựa hồ như đang nghiêm túc suy xét lời đối phương nói.

Ánh mắt Yến Hân một khắc trước còn ôn nhu sùng ngịnh đột nhiên trở nên hung ác lạ thường, tình cảm điên cuồng mà kịch liệt từ đáy mắt bùng lên, một tay bắt lấy tay nàng, một tay chống giường, thân hình nỗ lực ngồi dậy, mở to miệng, hung hăng thờ hấn lên nói:" Tầm Tầm, Tầm Tầm, ta không bỏ nàng xuống được! Tầm Tầm, nàng tới bồi ta được không? Chúng ta cùng chết, chúng ta đất tay nhau xuống âm tào địa phủ được không?"

Nam Tầm nghe thấy lời này, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó khoé miệng liền nhếch lên.

Nàng cầm tay Yến Hân lên hôn một cái, dùng mặt mình cọ cọ vào mu bàn tay hấn.

" Được, Hấn ca ca, chúng ta cùng nhau đi." Nam Tầm ôn nhu nói, trong mắt chỉ tồn tại duy nhất hình ảnh Yến Hân.

Tiểu Bát:"....."

Yến Hân nghe xong lời này, điên cuồng nơi đáy mắt mới chậm rãi bình ổn, ánh mắt hấn khôi phục ôn hoà ban đầu, tham lam mà nhìn Nam Tầm lần cuối.

Rất mau, ánh sáng trong đôi mắt kia biến mất, hô hấp cũng trở nên ngày càng nhẹ, cuối cùng không còn nghe thấy nữa.

Hắn vẫn duy trì bộ dạng lẳng lẳng nhìn Nam Tầm, cứ như vậy mất đi.

Nháy mắt khi Yến Hân vừa tắt thở, Tiểu Bát đột nhiên hét lên một tiếng:" Giá trị ác niệm của đại Boss về 0! Cự nhiên về 0! Anh anh, ta vốn không còn trông đợi vào giá trị ác niệm của đại Boss nữa, không nghĩ tới đại boss cự nhiên tốt như vậy, sau khi chết còn cho ta một kinh hi lớn như thế!"

Tiểu Bát đang hưng phấn đột nhiên im bật, nó nhìn Nam Tầm an tĩnh, khụ một tiếng, nói:" An tán cho Yến Mạch Hấn xong, chúng ta liền đi thôi."

Nam Tầm nga một tiếng, " Được, đợi ta đi làm cho hấn một cỗ quan tài hai người rồi đi."

Tiểu Bát:" Không phải chứ, người định làm theo lời đại Boss nói thật sao? Người muốn chôn cùng hấn sao?"

Nam Tầm trợn mắt trắng:" Người có phải bị ngốc không hả? Dù sao cuối cùng ta vẫn phải dời đi, đáp ứng một chút yêu cầu của đại Boss cũng có sao? Bắt quả chi là an táng một bộ xác không hồn mà thôi."

Tiểu Bát cũng không nói tiếp.

Nam Tầm tìm trên trần một thý mộc tốt nhất, đặt cho nàng và Yến Hân một cỗ quan tài đôi tình xảo, sau đó nhờ Thuý Hoàn hỗ trợ an táng.

Thuý Hoàn sau khi biết Nam Tầm quyết định an táng cùng Yến Hân, khốc lóc thâm thiết đến mức mất cả tiếng, nhưng nàng biết mặt ngoài phu nhân nhà mình tuy hiền lành, kỳ thật lại là người rất bướng bỉnh, một khi nàng quyết định cái gì, mặc kệ người khác khuyên thế nào đều vô dụng.

Sau khi Nam Tầm căn dặn Thuý Hoàn vài điều, lại mới cho nàng biết chỗ mình cất giấu tài sản, sau đó mới nằm vào trong quan tài, nhắm mắt nằm cạnh Yến Hân.

Chạm rãi, khép mắt lại.

Thời khắc Thuý Hoàn phát hiện ra có điểm không thích hợp, vội vàng đi qua thăm dò hồ hấp của phu nhân, người mới vừa rồi cùng nàng nói chuyện thể nhưng nháy mắt liền chết rồi.

Thuý Hoàn ôm quan tài gào khóc, phu quân nàng ôm nàng từ phía sau an ủi.

Linh hồn Nam Tầm từ trong thân thể rút ra, nàng không có quay đầu lại xem chính mình cùng Yến Hàn trong quan tài, chỉ hướng Tiểu Bát nhân nhật nói một câu:"Đi thôi."

Tiểu Bát cao hứng, thấy nàng đứt khoát như vậy, lập tức liền mang nàng xé rách thời không rời đi.

Ngay sau đó, linh hồn Nam Tầm bắt đầu vận vẹn, mắt thấy sắp phải rời khỏi thế giới này, Nam Tầm đột nhiên trừng lớn mắt.

Mới vừa rồi, nàng cảm nhận rõ ràng có một cỗ lực lượng kéo nàng lại, ngăn cản nàng rời khỏi thế giới này.

Tiểu Bát cũng phát hiện, không khỏi hô lớn một tiếng:"Sao lại thế này! Thế giới này sao có thể có năng lượng lớn như vậy được? Không nên a."

Tiểu Bát lập tức phản công, gia tăng linh lực phát ra, Nam Tầm cảm giác được cỗ lực lượng kia cách nàng càng ngày càng xa. Nàng ngất đi.

Một người một thú cuối cùng cũng thoát ly khỏi thế giới này.

Thời điểm Nam Tầm mở mắt lần nữa, bị ánh sáng chói lóa phía trước làm không kịp phản ứng, đánh nhắm mắt lại.

"Tô Mặc Bạch, ta hỏi người lần nữa! Hiện giờ tang chứng vật chứng đều rõ ràng, người cũng đừng hòng trốn tội, mau mau thành thật đem toàn bộ quá trình bán thân giết hại Trình Hạo khai ra. Lão tử đã bồi người lâu như vậy, người lại không nói, muốn thử thách giới hạn chịu đựng của lão tử ta phải không?"

Âm thanh hùng hùng hổ hổ làm Nam Tầm nhũn mảy lại, nam nhân này lời nói thô thiển, khó nghe chết đi được.

Vất vả lắm mới thích ứng được ánh sáng chói mắt nơi này, Nam Tầm cuối cùng cũng thấy rõ bản thân đang ở chỗ nào, trên mặt không khỏi xuất hiện một dấu hỏi chấm.

Đây là..... nơi khảo vấn phạm nhân của cục cảnh sát?

Ngồi đối diện nàng là một nam nhân mặc cảnh phục, tướng mạo lớn lên năm phần thô cứng, khi nói chuyện, lộ ra hàm răng vừa hồ lại ố vàng, diện mạo thực sự không dám khen tặng, lúc này trên mặt hắn ta đã không còn kiên nhẫn.

Nguyên lai lớn lên xấu như vậy, khó trách bị an bài đến đây thẩm vấn phạm nhân.

Nam Tầm giật giật tay, lại giật giật chân, âm thanh leng keng của kim loại chạm vào nhau vang lên.

Tay nàng bị công sắt khoá chặt, trên chân cũng đeo công sắt.

Sau đó, một đại sóng kí ức ập đến, Nam Tầm tiếp thu ký ức xong, máy móc cúi đầu xuống, thấy được một màn bằng phẳng trước... ngực mình.

Lần này không đợi Nam Tầm ép hỏi, Tiểu Bát giành trước một bước, gào to:"Ta khảo, ta khảo, ta khảo, tại sao lại như vậy, a a a, muốn giết người, tự nhiên xuyên sai cơ thể a!"

Nam Tầm cuối cùng cũng trấn tĩnh, nói:"Cho nên Tiểu Bát, người là muốn nói với ta, người làm ta xuyên đến trên người một nam nhân sao?"

Tiểu Bát anh anh anh mà khốc lên:"Thời điểm lúc trước khi ta đến nơi này khảo sát, vốn dĩ là để siêu độ cho một nữ nhân chết thảm, nhưng vừa vặn gặp được một hồn ma chết còn thảm hơn, cảm thấy hán quá đáng thương, liền thuận tiện đem hắn cùng siêu độ."

Nam Tầm nga một tiếng:"Cho nên hiện tại ta chính là trong thân thể tên hồn ma chết oan uổng tên Tô Mặc Bạch kia sao? Được rồi, người mau mau nói xem, cái chết của hắn rốt cuộc có bao nhiêu thể thảm?"

Tiểu Bát khụ một tiếng, nhỏ giọng nói:"Ở trong ngục giam bị người ta trêu đùa mà chết!"

Nam Tầm "....."

Công tử: Phù ~, cuối cùng cũng xong TG4, ngắt đây. Lặn đây, biến mất đây.

Ta nghỉ ngơi tỉnh dưỡng vài hôm lại quay lại nhé các nàng. ♥ □

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vài Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Thế giới 5, Ngực bá cùng ngực hoa

Hình như có vừa nghe thấy cái gì ý nhỉ? Một đại nam nhân như thế nào sẽ bị..... đây là bạo cục trong truyền thuyết sao?

Nam Tầm vẫn đang truy hỏi Tiểu Bát, cảnh sát đối diện kia có vẻ đã không còn kiên nhẫn, gậy sắt bang một tiếng nện ở trên bàn, nổi gân găm lên:"Tô Mặc Bạch!, Người thật cho rằng không nói lời nào liền không có việc gì? Lão tử hiện tại phải làm một cái báo cáo, người có thể phối hợp một chút hay không hả?"

Nam Tầm hồi tưởng lại một chút hiện trường giết người, lại lần nữa cảm thán số phận xui xẻo cùng cực của tên Tô Mặc Bạch này.

Tô Mặc Bạch đúng là giết người, bất quá là ngộ sát, thế giới này cùng thế giới hiện tại của Nam Tầm vẫn là không sai biệt lắm, nếu là không có ý giết người, hình phạt nhiều lắm chỉ là từ năm đến mười năm tù.

Tô Mặc Bạch hiện tại mười tám tuổi, phán năm năm tù ra mới có hai mươi ba tuổi, kể cả phán mười năm tù, khi ra cũng chỉ mới ba mươi tuổi, vẫn còn tính là trẻ tuổi, nhưng người không cẩn thận bị Tô Mặc Bạch giết lại là một tên phú nhị đại khá nổi tiếng tại thành phố này, đạo lý có tiền có thế sai khiến cả ma quỷ nơi nào cũng giống nhau, cha mẹ tên phú nhị đại Trình Hạo đau lòng vì cái chết của con trai báo bối, tự nhiên sẽ không dễ hung thủ là Tô Mặc Bạch sống thoải mái, nghĩ mọi cách muốn dồn Tô Mặc Bạch vào chỗ chết, vu oan cho cậu tội danh có ý giết người.

Khiến cho người đời phần nhõ hơn chính là, Tô Mặc Bạch rõ ràng vì báo hộ bạn cùng phòng nên mới cùng đối phương đánh nhau, nào ngờ lúc cậu xảy ra chuyện, bạn cùng phòng kia cự nhiên không ra mặt làm chứng cho cậu.

Có ý giết người là tội lớn, nếu bị phán thì chắc chắn sẽ nhận hình phạt cao nhất của thế giới này—— tù chung thân.

Nam Tầm cố gắng nén giận, nhìn cảnh sát kia, trong lòng lờ lờ quay cuồng, cười nhạt nói:"Cảnh sát, báo ba của Trình Hạo chắc cho ông không ít chỗ tốt nhỉ, khiến ông kiên nhẫn với tôi như vậy?"

Thanh âm còn mang theo giọng điệu mới non nớt của thiếu niên, réo rắt lạnh lốt, quả nhiên vẫn là giọng... nam.

Cảnh sát kia vừa nghe lời này, hai mắt nhất thời trừng lớn, quát:"Tên tiểu tử thôi nhà người dám ngang nhiên bôi nhọ danh dự cảnh sát, có tin lão tử dùng gậy chọc chết người không hả?"

Khi ông ta tức giận lộ ra nguyên một hàm răng hô, thoạt nhìn càng thêm hung ác.

Nam Tầm hướng hắn toét miệng cười,:"Nơi này hẳn là có máy theo dõi, bên ngoài phòng chừng cũng có người theo dõi, nếu ông dám đánh tôi thật, đã sớm động thủ rồi."

Tên cảnh sát rằng hồ kia đầu tiên là nổi gân chỉ thẳng cây côn sắt vào mặt cậu, nhưng sau đó lại đột nhiên nghĩ tới cái gì, cười ác ý nói:"Tiểu tử, hiện tại người cứ tiêu dao tự tại đi, chờ người vào trong ngục giam rồi, cái này cũng phải do người quyết định."

Tên cảnh sát rằng hồ này còn định tiếp tục nói, thì đột nhiên một viên cảnh sát trẻ tuổi chạy vào, tiến bên tai hắn nói nhỏ vài câu, sắc mặt tên cảnh sát rằng hồ kia lập tức biến đổi,:"Cái gì, đội trưởng Triệu tới? Đang ở bên ngoài?" Mới vừa rồi còn xem qua mấy quan sát?"

.....

Lúc sau, Nam Tầm bị đưa đi khỏi đến một căn phòng khác.

Cô hiện tại đang ngồi trong một căn phòng không bóng người.

"Tiểu Bát, nếu là nhập sai người, vậy người có biện pháp nào đối trị về không?" Nhân lúc hiện tại không có ai quấy rầy, Nam Tầm nhanh chóng hỏi Tiểu Bát.

Tiểu Bát trầm mặc trong chốc lát mới nói:" E rằng là không được, mỗi cái thể giới chỉ có thể nhập một lần, nếu nhập nhiều quá, sẽ thay đổi quá nhiều quỹ đạo vận hành của thể giới đó, rất dễ bị Thiên Đạo ba ba phát hiện được, một khi bị phát hiện, ta và người liền xong đời."

Dừng một chút, Tiểu Bát có chút tiếc hận nói:" Xem ra chỉ có thể từ bỏ thể giới này. Tiểu thân ái, chắc phải uỷ khuất người nhin một thời gian? Ta vừa mới xé rách thời không xong, cần phải tĩnh dưỡng một thời gian, thể giới trước lại cho người nhiều linh lực làm Tự Linh Trận như vậy, thời điểm thoát khỏi cổ lực lượng kì quái kia cũng lãng phí không ít linh lực, lần này nhanh nhất chắc cũng phải dưỡng ba năm."

Không đợi Nam Tầm mắng chửi người, Tiểu Bát liền bắt đầu làm nũng." Moah moah, thân ái, thời gian ba năm nhanh thôi mà, người phải biết thể giới này là thể giới cấp thấp nhất, linh khí loãng, bình thường ít nhất ta cũng phải sử dụng năm sáu năm mới có thể khôi phục được, lần này vì người nên ta mới bất chấp như vậy đó."

Nam Tầm"..... Vậy lần này phải cảm ơn người a, nhưng nghĩ lại, lần này người tích cực như vậy, có phải còn có nguyên nhân khác?"

Tiểu Bát thành thật nói" Có, bởi vì ba năm sau chính là thời điểm chết thảm của Tô Mặc Bạch."

Nam Tầm im lặng một lúc, không có phát hoá, chỉ nói" Được, đã rõ, vậy người mau chóng đi bổ sung linh lực đi."

Tiểu Bát đi một tiếng" Tiểu thân ái, người thật sự không trách ta sao?"

Nam Tầm" Trách người cũng vô dụng."

Tiểu Bát bị cảm động đến rối tinh rối mù" Anh anh anh, vì người ta sẽ cố gắng khôi phục linh lực thật mau."

Kết quả Nam Tầm lập tức liền nói:" Tiểu Bát, kỳ thật ta rất hiểu kì, người mang ra xe rách thời không một lần hình như tiêu hao rất nhiều linh lực, nhưng lần đầu tiên vì lừa gạt ta cùng người kí kết khế ước linh hồn, ở trước mặt ta oai phong như thế, mang ta xuyên qua nhiều thể giới như thế, cùng lắm chỉ thấy người bị teo nhỏ? Cũng không có thấy người tiêu hao hết linh lực mà chết đầu nha?"

Tiểu Bát nghe ra Nam Tầm đang chế nhạo nó, uý kỵ nói" Ta nếu không giả vờ như thế, làm sao lấy được tín nghiệm của người? Kỳ thật xé rách hư không ở cùng một thể giới đối với gia mà nói là phi thường dễ dàng, nhưng xé rách hư không bằng qua các thể giới, hơn nữa lại còn phải mang theo cái trôi buộc bên thân, cái này có chút....."

Cái trôi buộc bên thân này rõ ràng ám chỉ Nam Tầm

" Tóm lại....., ta đây phải bề quan tu luyện, vì đề nâng cao hiệu suất, trong lúc bề quan không thể cùng người nói chuyện phiếm, người tự mình bảo trọng a, sinh hoạt trong ngục giam tuy hơi gian khổ, nhưng người ngàn vạn lần phải chịu đựng chống chọi đợt gia về, nếu thật sự không chịu nổi nữa, người liền ở trong lòng hồ to ba tiếng, ta trước hết nghĩ biện pháp giữ được nguyên thần của người, lúc sau lại xé rách thời không rời đi."

Nam Tầm không lên tiếng, Tiểu Bát cũng không nói tiếp, có lẽ đã tiến vào trạng thái bề quan tu luyện.

Nam Tầm bình tĩnh ngồi ở trên ghế, chờ " Triệu đội trưởng" trong miệng tên cảnh sát kia xuất hiện.

Kỳ thật Nam Tầm cảm thấy có chút kì quái, Tô Mặc Bạch xuất thân bình thường, cha mẹ mất sớm, chỉ còn lại bà nội nuôi cậu khôn lớn, vất vả lắm mới thi đỗ vào một trường đại học trọng điểm, lại không nghĩ đến vừa mới nhập học một năm liền vướng vào một vụ án mạng, bà nội cậu vì đau lòng sinh bệnh mà chết, hiện tại cậu chính xác là một cô nhi.

Cho nên, Tô Mặc Bạch căn bản không thể quen biết bất cứ nhân vật máu mặt gì cả, vậy vì sao Triệu đội trưởng lại muốn đơn độc gặp cậu?

Đúng lúc này, cửa bị người nào đó đẩy ra, một người đàn ông trung niên mặc thường phục đi vào, mặt chữ điền, diện mạo bình thường, ánh mắt cương trực, không cần đoán Nam Tầm cũng nhận ra là ai.

Người đàn ông mặt chữ điền kéo ghế dựa bên cạnh Nam Tầm ra ngồi xuống, hướng cậu cười cười, thoạt nhìn rất hiền lành.

" Tôi là Triệu đội trưởng cục đặc án, cậu có thể trực tiếp gọi tôi là Triệu đội, cũng có thể kêu tôi một tiếng Triệu thúc thúc. " Người đàn ông trung niên nói.

Nam Tầm vừa nghe thấy địa vị của người bên cạnh, ánh mắt khẽ động, lập tức hướng hẳn nờ nụ cười," Chào Triệu thúc thúc."

Nam nhân, hoặc nói là cậu thiếu niên này khi cười lộ lên sẽ lộ ra hai hàm răng trắng tuyết, vừa sáng lại vừa đều, thập phần loá mắt, một người như vậy thấy thế nào cũng không giống tội phạm giết người.

Đáy mắt Triệu đội xẹt qua một tia khác thường, ngay sau đó lại khôi phục biểu tình nghiêm túc thường ngày, dùng giọng điệu tiêu chuẩn nói" Tô Mặc Bạch, Nam, 18 tuổi, sinh viên năm nhất trường đại học B, quan hệ tốt, diện mạo soái khí*, biết đánh bóng rổ biết đánh nhau, được phong làm đại giáo thảo** của đại học B."

* soái khí: chàng trai vừa đẹp trai vừa có khí chất.

** đại giáo thảo: Là chỉ những nam sinh đẹp trai xuất sắc trong trường, xứng với hoa khôi trong trường.

Công tử: *Nhớ ta không các nàng?* □

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 144: Được nha, tiểu tử này xinh đẹp đó

Triệu đội một bên quan sát nét mặt Tô Mặc Bạch, một bên tiếp tục nói:" Ngày mùng 4 tháng 8 năm nay, Trương Phi Đào cùng Trình Hạo phát sinh cãi nhau trong ký túc xá nam, sau đó giữa hai người có xảy ra xô xát, cậu đi khuyên can, kết quả lại cùng Trình Hạo đánh nhau, trong quá trình đánh nhau, cậu vô tình đem Trình Hạo đẩy xuống cạnh bàn, cái ột của cậu ta chẳng may chọc trúng góc bàn bên nhọn, mất máu quá nhiều dẫn đến tử vong."

Nói xong lời này, khoe miệng Triệu đội lại câu lên một nụ cười hiền" Mặc Bạch, cậu nói xem Triệu thúc thúc nói có đúng không?"

Nam Tầm có chút ngạc nhiên, tâm tư vừa chuyển, vội vàng nói, " Triệu thúc thúc nói không sai, cháu đúng là vô ý giết Trình Hạo, nhưng tên tiểu tử Trương Phi Đào kia cũng được Trình gia cho không ít chỗ tốt, nhất quyết không đứng ra làm chứng, cháu nói miệng thì không tính, chỉ sợ hình phạt lần này sẽ không nhẹ. "

Triệu đội tiến sát gần cậu, hai mắt gắt gao quan sát từ trên xuống dưới Tần Mặc Bạch" Tiểu tử, cậu có vẻ một chút cũng không sợ nhỉ, cậu biết tù chung thân có nghĩa là gì không? Có nghĩa là cả đời cậu mãi mãi phải ngồi ngốc ở đây! Cậu cam tâm hoang phí nốt quãng đời còn lại ở trong ngục này sao?"

Nam Tầm nghe ra trong lời nói của ông ta mang theo một tia dụ dỗ, nhưng có làm bộ không hiểu, chỉ gạt mình mà trừng mắt nhìn người Triệu thúc thúc trước mắt" Triệu thúc thúc không phải đã tra rõ được sự thật rồi sao, thúc thúc tâm lớn như vậy, lẽ nhìn thấy ta bị bọn họ vu oan hãm hại vậy sao? Như thế thúc vẫn còn là người phục vụ nhân dân được sao?"

Triệu đội thốt một tiếng, duỗi tay vỗ vỗ bờ vai Nam Tầm" Hải tử, thúc thúc tra cái này cũng là dùng ít thủ đoạn mà có, không giúp được cậu."

Nam Tầm trầm mặc không nói, Triệu đội cũng rơi vào trầm mặc.

Chờ thêm một lúc lâu, Triệu đội mới đột nhiên mở miệng nói một câu" Mặc Bạch à, vừa rồi Triệu thúc thúc ở bên ngoài theo dõi đã lâu, đối mặt với màn ép cung của cảnh sát, cậu có tố chất tâm lý rất tốt. Thúc thúc tuy không thể lập tức cứu được cậu ra, nhưng thúc lại có một biện pháp, thúc nơi này vừa hay có một nhiệm vụ khó giải quyết cần tìm người phù hợp, nếu cậu có thể giúp thúc thúc làm việc, ngày sau cậu chẳng những có thể giảm hình phạt, còn có cơ hội....."

Một giờ sau.

Nghĩ đến lời Triệu đội nói, Nam Tầm ở trong lòng ha ha một tiếng.

Thật cầu huyết, tuy rằng trong đầu lúc này cùng lơ mơ đoán ra, nhưng không nghĩ tới, đối phương thật sự muốn cô đi nằm vùng.

Nam Tầm cảm thấy có đáp ứng hay không cũng giống nhau, nhưng nếu đáp ứng, Triệu đội sẽ đổi cho cô sang một ngục giam mới, so với cứ ngây ngốc nằm ở ngục giam kia chờ đợi người Trình đến đối phó, thì chẳng bằng Nam Tầm đáp ứng ông ta, dù sao cô cũng phải chờ ở đây ba năm, lúc đó Tiểu Bát sẽ đem cô chạy lấy người, cô còn phải sợ sao.

Người đàn ông trong miệng Triệu đội nói này, Nam Tầm cảm thấy cô có thể thử tiếp cận, nếu không được thì bỏ chạy, không hoàn thành nhiệm vụ cũng sẽ không chết.

Lần đầu tiên trong cuộc đời xuyên đến cơ thể một người đàn ông, vậy mà ông trời lại muốn cô vào ngục giam vì tội cố ý giết người, háy!

Ngục giam mới của Nam Tầm có một cái tên phi thường dễ nghe —— ngục giam Hoàn Mỹ.

Nhưng mà, nơi này lại không hoàn mỹ như tên gọi của nó, nghe nói tất cả những người bị giam ở đây đều là thành phần tội phạm cực kỳ hung ác. Trong ngục giam tràn ngập bệnh tật, ầu da, bắt nạt cùng tra tấn.

Không phải không ai quản, mà là căn bản giám ngục cũng không quản được.

Thế giới này không có tù hình, hình phạt cao nhất là tù chung thân. Nhưng nếu bản thân ai đó muốn tìm chết, tuần canh viên cũng sẽ thông khoái cho người một phát súng mà chết. Nghe nói đi vào nơi này thì gần một phần năm người đều lựa chọn tự sát, vì sao, vì nếu muốn thoát khỏi nơi này, thì trước hết phải qua được tầng tầng lớp lớp hàng rào điện cao áp, nhưng kết quả không phải là bị điện cao áp giết chết, thì cũng chính là bị tuần tra viên bắn chết.

Bởi vậy không quá khó để tưởng tượng, nhà giam hoàn mỹ này không hoàn mỹ như vẻ bề ngoài.

Nam Tầm không thể chết được, cho nên cô chỉ có thể nghĩ cách tự bảo vệ mình.

Trừ bỏ Triệu đội cùng ngục trưởng nhà giam Hoàn Mỹ này ra thì không có ai biết được thân phận của Nam Tầm, "cậu" trong mắt mọi người chính là một sinh viên bình thường, bởi vì cố ý giết người mà bị phán ở tù chung thân.

Cho nên, Nam Tầm bị quản ngục thô bạo đẩy mạnh vào một gian nhà tù:" 2333, về sau cậu sẽ ở đây, nửa giờ sau tự mình đi lấy vật dụng cá nhân."

2333, cách đánh số cũng thật tùy tiện.

Một phòng giam tổng cộng có thể chứa sáu người, thời điểm Nam Tầm bước vào, bên trong đã có năm người, trừ bỏ một người đang ngủ dưới đất, thì bốn người còn lại đang ngồi xếp bằng trên mặt đất đánh bài Poker, loại sự tình này có vẻ thường xuyên xảy ra, cảnh ngục cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, coi như chưa nhìn thấy gì cả.

Thời điểm Nam Tầm vừa bước vào, bốn người đang đánh bài đều đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn cô.

Bốn người này lớn lên đều rất hung dữ, ánh mắt nhìn Nam Tầm cũng không mấy tốt đẹp, trong đó có một tên đầu trọc mặt đầy dử tợn, vừa nhìn là biết không dễ chọc.

"Nha, lớn lên cũng không tồi a." Một người trong mắt hiện lên tia hứng thú, hướng Nam Tầm huyết sáo vang dội.

"Nhóc con, vướng vào chuyện gì mà bị nhốt vào đây? Nhìn vẫn còn trẻ tuổi đó, sẽ không phải là tiêu hài từ chưa đủ lông đủ cánh chứ ha ha ha ha...." Tên đầu trọc mặt đầy dử tợn kia cười lớn, những người khác nhìn thấy vậy cũng hòa theo.

Nam Tầm mặt không biểu cảm nhìn nhìn xung quanh, khoé miệng hơi hơi nhếch lên, cười tủm tỉm phun ra hai chữ:" Giết người."

Không thể phủ nhận tên Tàn Mặc Bạch này cười lên cũng thật đẹp a, vốn dĩ lớn lên nhìn đã rất soái khí, đặc biệt là đôi mắt, to tròn, sâu không thấy đáy, cười rõ lên nhìn lấp lánh như sao.

Trong ngục không có quy định phải cạo trọc đầu, cho nên Nam Tầm vẫn bảo trì được một đầu tóc đen nhánh, kết hợp với khuôn mặt non nớt kia, càng có vẻ hết sức vô hại.

Một thanh niên khí chất sạch sẽ như vậy vào ngục giam Hoàn Mỹ này, chẳng khác nào cừu non lạc vào đàn sói xám, định sẵn là đầy chuỗi thức ăn cho kẻ khác.

Bốn người kia nghe thấy hai chữ này, đột nhiên dừng cười, nhưng chỉ một giây sau đó lại cười càng khoái trá hơn.

Một tên còn cười đến nỗi không đứng dậy nổi, " Ta nói này cậu em, miệng cũng mạnh mẽ gớm, nhưng nói miệng như vậy thì chưa đủ, cậu em mong manh như vậy, giết nổi người sao?"

Nam Tầm hơi hơi nghiêng đầu, ý cười khoé miệng vẫn không giảm" Anh có thể đi hỏi một chút nơi giám ngục, tội phạm cố ý giết người, phán ở tù chung thân vừa đến là à?"

Mấy người thấy Nam Tầm không giống nói đùa, lúc này mới thực sự dừng cười.

Tên đầu trọc cũng bởi vì giết người nên mới vào đây, hẳn là trên đường, bắt gặp người khác bắt nạt huynh đệ mình, hẳn trời sinh tình tình nóng nảy, lúc ấy không kịp suy nghĩ nhiều đã lấy cón sắt đánh cho não đối phương nở hoa.

Vốn dĩ loại truyện đường phố thế này cảnh sát sẽ không quản, nhưng không biết thẳng ngu nào tự dưng báo cảnh sát, thế là hẳn bị phán ở tù chung thân, cả đời này liền phải ngoan ngoãn ở trong ngục giam này.

Vừa nghe đến tên từ trước mặt cũng vì tội giết người nên mới vào đây, đầu trọc không khỏi sinh ra vài tia hứng thú, lập tức đem tên bên cạnh đá sang một bên, duỗi tay đập đập vị trí bên cạnh mình," Tới, cậu em, qua đây tiếp ca ca ta mấy câu."

Nam Tầm cũng không chê, lập tức đi qua, ngồi xếp bằng bên cạnh hắn, thân thiết nói:" Đại ca, ta vừa thấy anh liền biết anh là lão đại nơi này."

Quả nhiên đầu trọc nghe thấy lời nạt, vui vẻ, vỗ vỗ vai Nam Tầm" Cậu em, ta cảm thấy chúng ta rất có duyên, về sau liền đi theo ca đi, có ca ở đây, bảo đảm không có ai dám khi dễ ngươi."

Mấy tên bên cạnh nghe thấy lời này, liền biết tên tình địch mới này có phân lượng thế nào trong lòng lão đại.

Không sao, chẳng qua là lại tới một con ngựa thế mạng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 145: Đừng chơi

" Cậu em, đến đây, giới thiệu chút về bản thân cho đại ca nghe nào." Đầu trọc nói

Nam Tầm nhẹ nhàng nói" Tôi kêu Tô Mặc Bạch, là sinh viên trường đại học B, nhưng năm nhất vẫn còn chưa học xong."

" Ai da uy, cự nhiên là sinh viên a, lại còn mà đại học B, cái tên nghe cũng rất văn nhả, vừa nghe là biết người có học vấn nha." Lão tam sùng bái nhất chính là những người có học vấn, vì vậy ánh mắt nhìn Nam Tầm cũng khác hẳn lúc trước.

Người tới nhà giam Hoàn Mỹ này đa phần đều là phần tử lưu manh, gần một phần tư là bị phán tù chung thân, những người có học vấn từ xưa đến chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, cho nên đột nhiên nghe thấy Nam Tầm là sinh viên đại học B, giống như gặp được gấu trúc quý hiếm, đương nhiên thái độ có chút thay đổi.

Nam Tầm tiếp tục nói" Tôi vào đây đúng là vì giết người, bắt quả là ngộ sát, vì cứu huynh đệ mà cùng người khác đánh nhau, kết quả không cẩn thận đem người này giết chết, đối phương trong nhà vừa có quyền vừa có thế, cố ý vu oan cho tôi tội danh cố ý giết người, huynh đệ tôi cứu cũng không đứng ra làm chứng, cho nên tôi mới bị đẩy đến nơi này ở tù chung thân."

Đầu trọc ghét nhất chính là loại người phản bội lại huynh đệ này, tức giận nói" Người anh em kia của cậu thật không bằng đồ vật."

Nam Tầm nhếch miệng cười cười," Đúng, hẳn chính xác là không bằng đồ vật, nếu tôi có cơ hội ra ngoài, sẽ tự tay giết hắn."

Câu nói của Nam Tầm làm đám của đầu trọc đều thích thú, không nghĩ tới tên tiểu tử trắng trẻo thư sinh này, kỳ thật cũng là nhân vật tàn nhẫn a.

Nhưng mà cũng phải nói lại, đã vào nơi này rồi, còn bị phán tù chung thân, dù biểu hiện có tốt đẹp bao nhiêu thì khả năng ra ngoài vẫn rất mong manh.

Mấy người có chút đồng tình với Nam Tầm, nhưng phần đa vẫn là sung sướng khi người khác gặp nạn.

Đương nhiên, tiến vào nơi này thì hầu hết đều không phải loại tốt đẹp gì, Nam Tầm cũng không trông cậy mấy người này có thể có cái gì gọi là đồng tình.

Bất quá Nam Tầm là người khôn khéo, rất nhanh liền làm quen hết với mọi người ở đây.

Tên đầu trục kia chính là lão đại tại gian tù này, tất cả mọi người đều kêu hắn là Thiết ca, người đang ngủ lúc này là lão nhị, kêu là Đỗ Phan, lớn lên vẫn tính là có chút hiểu biết, lại còn biết làm việc, mấy người còn lại đều là phần tử thuần thô, chính là cái loại ngoài cơ bắp căng phồng ra thì chẳng còn gì, dựa theo số thứ tự đánh bài lớn nhỏ, Nam Tầm là tới cuối cùng, gọi là lão lục.

Nghe được tiếng cười quý khốc thần sầu của lão đại, lão nhị bị đánh thức, nghe nói có tân nhân mới đến liền vội vàng tiến lại xem.

Hắn xem xét kỹ lưỡng từ trên xuống dưới Nam Tầm nửa ngày, đột nhiên không có ý tốt mà cười một tiếng." Tiểu Lục à, đừng trách Nhị ca không nhắc nhở cậu, cứ giữ nguyên bộ dạng như vậy, đặt ở toàn bộ khu A của chúng ta cũng chỉ có thể làm ngục hoa*, cậu biết làm ngục hoa có ý tứ là gì không?"

* ngục hoa: hay bông hoa trong ngục, chỉ những người yếu ớt mỏng manh bị bắt vào tù, không thể làm gì, chỉ có thể tùy ý bị người ta vũ nhục, bắt nạt.

Nam Tầm bị hai từ này làm lạnh run cả người, cô hiện tại chính là nam nhân hàng thật giá thật đó nha, như thế nào có thể gọi là ngục hoa, ít nhất cũng phải gọi là ngục thảo* a. Hơn nữa lớn lên xinh đẹp tinh xảo là cái là cái quái quỷ gì vậy, cô rõ ràng lớn lên là một tiểu soái ca anh tuấn bức người được không hả?

* ngục thảo: thảo có nghĩa là cỏ, chỉ những người dù ở trong hoàn cảnh khổ cực như trong tù vẫn có thể sống mạnh mẽ kiên cường như loài cỏ dại.

Thiết ca nghe thấy lời nói của lão nhị, hơi hơi nhiu mày, nhưng cũng không nói gì.

Nam Tầm phải đi đến chỗ cảnh ngục để nhận vật dụng sinh hoạt hằng ngày.

Sau khi cô đi, mấy người còn lại tự động liếc nhau cười cười.

"Đại ca, tiểu tử này lớn lên quá thật xinh đẹp a, anh giấu không được hắn đâu, ngục bá khu A chúng ta là ai anh lại không phải không biết, mặc kệ cái gì, buổi tối hôm nay nhất định có trò hay để xem." Lão nhị Đỗ Phan tâm tình rất tốt, nhếch nhếch mép huyt sáo vài cái.

Nhìn thấy một tiểu tử sạch sẽ bị giam đáp như vậy, hắn thật là không đành lòng.

Thiết ca sờ sờ cái đầu trơn bóng của bản thân, có chút rối rắm nói:" Dao Sẹ là nhân vật tàn nhẫn, chúng ta không thể chọc vào, chuyện này không ai có thể giúp cậu ta, chỉ có thể chờ cậu ta tự mình vượt qua là tốt rồi."

"Nghe nói những người có học vấn thường có lòng tự trọng rất cao, cậu ta sẽ không phải không chịu được nhục nhã này mà tìm đến cái chết chứ?" Lão Tam nói, trong lời nói ít nhiều có chút lo lắng.

Lão Ngũ nhún nhún vai,."Ta cùng lão Tam lão Tứ không phải cũng đều trải qua rồi sao, chỉ có lão Nhị may mắn, đến sớm, cho nên không phải gặp gỡ Dao Sẹ."

Nam Tầm đến chỗ cảnh ngục lĩnh một cái thau rửa mặt, một cái ly làm bằng inox, bàn chải đánh răng kem đánh răng mỗi thứ một cái, còn có khăn lông cùng một khối xà phòng. Trừ bộ quần áo tù nhân đang mặc khi xuyên đến nơi này, lại lĩnh một bộ nữa, cũng gọi là thay đổi quần áo.

Tuy nhiên, tù phục này cũng khá là xinh đẹp, màu xanh biển, mặc dù vẫn là trang phục tù nhân rộng thùng thình, nhưng cũng không đến mức rộng thùng thình quá mức như trong phim thường thấy, ống quần cùng hai sườn cánh tay đều có sọc trắng, mặc vào có cảm giác rất có tinh thần.

Cảnh ngục đã dẫn Nam Tầm đi một lần rồi cho nên lần này cô tự đi một mình trở lại phòng giam.

Nhà tù này rất rộng, tổng cộng có bốn tầng, xung quanh nhà tù là lan can, xây thành hình dạng một tứ giác lộn ngược, thông qua lan can mỗi phòng có thể nhìn thấy được một khoảng trống rộng lớn bằng xi măng dưới tầng một, nơi đó thông thường là nơi tập hợp điểm danh mỗi buổi sáng.

Nam Tầm ở phòng giam số 242, ở tầng hai, do đang mài suy nghĩ một vài vấn đề nên cô không để ý thấy trên hành lang lâu ba lâu bốn có rài rác vài người chống lan can quan sát mình, ánh mắt tràn đầy ác ý, trong đó còn có mấy người tỏ thái độ coi thường nhếch mép.

Sau khi Nam Tầm trở về, khách sáo nói chuyện vài câu với mấy người trong phòng rồi nhanh chóng bò lên chiếc giường nhỏ trong cùng của mình, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lão nhị tiến đến gõ gõ đầu giường Nam Tầm, cười ha ha nhắc nhở một câu." Tiểu Lục à, com chiều bắt đầu lúc 6 giờ chiều, người đừng quên đến muộn nha, com nước xong xuôi tới còn phải làm vài việc vặt đó."

Khi lão nhị nói lời này, mắt liếc liếc nhìn lão đại bên cạnh, lão đại trừng mắt lườm hắn một cái, nhưng vẫn không nói chen vào.

Nam Tầm cảm nhận thấy trong lời nói của tên Đỗ Phan mang theo một tia ác ý, cô lẽ nói ác ý thì hơi quá, chắc chỉ là cảm xúc sung sướng khi người khác gặp nạn mà thôi.

Nam Tầm hướng hắn gật gật đầu." Cảm ơn nhị ca nhắc nhở."

Sau đó, Nam Tầm đi một chuyến qua WC, cô theo bản năng muốn ngồi xổm xuống, kết quả còi quần ra lại phát hiện bản thân thừa ra một đồ vật nào đó, cả người đều lập tức cứng đờ.

A, ha ha, xem chút quên mất, cô hiện tại là đàn ông a.

Nam Tầm bắt đầu thôi miên chính mình, ta là đàn ông, ta là đàn ông, bản thân về sau là " cậu ta" chứ không phải " cô" nữa.

Nhưng sau khi thôi miên kết thúc, Nam Tầm vẫn thực sự không thể nhìn chính diện cái vật kia được, liền run rẩy mò mẫm đỡ lấy cái kia, nhanh chóng giải quyết vấn đề sinh lý, sau đó trở về phòng giam.

Có thể là quá mệt mỏi, Nam Tầm liền ngủ một mạch hai tiếng đồng hồ, chờ đến khi có tỉnh hẳn, phát hiện trong phòng đã sớm không còn bóng người, nhìn nhìn đồng hồ treo trong hành lang, vừa hay 6 giờ đúng, hiện tại đi nhà ăn là vừa vặn.

Nhưng mà, chờ đến khi Nam Tầm đến nhà ăn, mới phát hiện nhà ăn đã ngồi kín, cơ bản không còn một chỗ trống nào, quảy lấy đồ ăn cũng chỉ còn lại một ít com thừa canh cặn.

Khi Nam Tầm vừa mới bước vào nhà ăn, lập tức có vô số ánh mắt nghiên cứu tìm tòi không có hảo ý dừng lại trên người cô.

Bây giờ Nam Tầm mới ngộ ra, cô bị chơi, com chiều hắn đã sớm bắt đầu trước lúc 6 giờ.

Khốn nạn!

Thời điểm này mới tới, chỉ có thể ăn com thừa canh cặn có không nói, liền cái chỗ ngồi cũng tìm không thấy, bởi vì thời điểm cô tới vừa vặn đúng lúc mọi người vừa lấy com xong chuẩn bị bắt đầu ăn.

Nam Tầm mặt không biểu cảm tiếp tục đi đến quần lấy com canh, lấp đầy cái bụng đã rồi tính sau.

Chỉ là, cô đảo mắt một vòng, vẫn không tìm thấy nơi nào có thể ngồi được cả.

Nhìn nhìn, đột nhiên hai mắt Nam Tầm sáng rực lên, rốt cuộc cũng tìm thấy vị trí có thể ngồi a, nhưng rất mau sau đó cô liền phát hiện có điểm không đúng.

Cô phát hiện mấy chỗ xung quanh cái bàn trống kia đều không có người ngồi, mà ngồi chính giữa cái bàn đó chỉ có duy nhất một người đàn ông.

Công tử: *Huhu, khó khăn lắm mới thấy ngày mai, lâu lắm rồi mới thấy giáo sư cho nghỉ👌. Vội vàng về nhà đăng chương cho mọi người đây.*

Bạn đang đọc truyện *Mau Xìên: Vài Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Tân nhân này, không biết sống chết

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Người này quay lưng về phía Nam Tầm, cho nên Nam Tầm thấy không rõ hiện mạo hân, chỉ cảm thấy phía sau lưng hân thấp thần vững chắc, ngoại hình so với người mẫu trên ti vi còn muốn đẹp hơn vài phần.

Dáng ngồi đĩnh đạc, từng cái nhấc tay nhấc chân đều lộ rõ vẻ quý tộc, tuy rằng Nam Tầm chưa nhìn chính diện, nhưng cô có thể cảm giác được, người này nhất định không đơn giản, người bình thường không thể ưu nhã như vậy được.

Nam Tầm cảm thấy người này hoặc là người không dễ chọc, hoặc chính là người bị bệnh truyền nhiễm, cho nên mới không có ai dám ngồi gần như thế.

Cần nhắc một phen, Nam Tầm vẫn quyết định đi đến, sau đó chọn một cái ghế tương đối xa xa ngồi xuống.

Lúc bắt đầu, Nam Tầm chỉ dám rón rén đặt nửa mông lên ghế, giằng co như vậy vài giây, sau khi chắc chắn không có gì bất thường xảy ra, mới an tâm xê dịch gần vào trong, thẳng đến khi mông hoàn toàn đặt vào ghế.

Nam Tầm chốc chốc lại nghe ngóng động tĩnh nhưng cũng không phát hiện hiện thấy bất cứ thứ gì bất thường.

Vì thế Nam Tầm yên tâm, cô đánh giá người này chắc chỉ không thích người khác nhìn chăm chăm lúc mình đang ăn cơm, hiện tại cô lựa chọn ngồi quay lưng về phía bàn ăn người này, yên phận làm một vô hình, hân là sẽ không sao đâu nhỉ?

Sau khi củng cố tinh thần xong, Nam Tầm quyết định chuyên tâm chiến đấu với đĩa ăn của mình, thời điểm đói bụng đúng là ăn gì cũng thấy ngon, mặc dù đây kia chỉ là cơm chan canh đậm bạc.

Ăn uống hăng say nên Nam Tầm cũng không có chú ý tới, thời điểm khi cô mới ngồi xuống, toàn bộ các loại âm thanh ồn ào trong nhà ăn hầu như đều biến mất tăm, thậm chí vài người còn không dám thở mạnh.

Tất cả đều đồng loạt nhìn chăm chăm vào gã tân binh mới đến kia, dám ngang nhiên đi vào lãnh địa của ngục bá khu A, lại còn không biết sống chết mà hồn nhiên ăn cơm ngon lành như vậy, có biết sau lưng là một dã thú không hả?

Người đàn ông kia tựa hồ cũng nhận thấy có người xâm lấn lãnh địa của mình, động tác đột nhiên dừng lại.

Mọi người theo bản năng mà ngừng thở, nháy mắt máu trong người sôi trào lên.

Trời ạ, có khi nào ngục bá sẽ dùng một quyền đánh vỡ đầu tên tân nhân này không, làm máu tươi bắn đầy hộp cơm của tên kia, cho hân biết thế nào là uy danh của một ngục bá!

Chính là, nội tâm nhảy nhót của đám tù binh này cũng không duy trì được bao lâu.

Trừ bỏ ngục bá có nhìn lướt qua Nam Tầm một cái, còn đâu thật sự không có thêm bất cứ phản ứng gì nữa.

Hân thong thả ăn xong hộp cơm, cầm lấy khăn giấy lau miệng, sau đó..... đứng dậy.

Nhưng sau đó hân đột nhiên quay lại, ánh mắt chuẩn xác dừng ở gáy Nam Tầm, nhìn chăm chăm khoảng chừng vài giây.

Tiếp theo liền xoay người, cứ như vậy mà dời đi

Chờ bóng dáng ngục bá hoàn toàn biến mất, nhà ăn mới bùng một tiếng nổ tung.

Càng ngày càng nhiều ánh mắt nghiên cứu tìm tòi bắn về phía Nam Tầm, Nam Tầm cũng không bận tâm, vẫn tiếp tục hăng say uống cho xong bát canh.

Xem thì cứ xem đi, dù sao cô cũng chẳng mất miếng thịt nào.

Chờ cơm nước xong xuôi, Nam Tầm quay trở về phòng giam, cô cũng không có cấp cho Đỗ Phan sắc mặt tốt, cô biết những người khác cũng là đồng lõa, bởi vì bọn họ nguyện làm kẻ cầm người điếc cũng không thèm nhắc nhở cô một câu, nhưng Nam Tầm vẫn cứng lão đại nói chuyện.

Đỗ Phan nhún nhún vai" Tiểu Lục, lão nhị biết cậu trách ta lừa cậu, nhưng mà ta cũng chỉ đơn giản muốn dạy cho cậu một bài học, ở chỗ này, không cần người khác nói gì cậu đều tin cái đó, bởi vì ở trong này, không có khái niệm gì gọi là... người tốt cả. Cậu đến chuyện nhỏ như thế này còn chịu không nổi, thịnh yển buổi tối làm sao chống chọi nổi."

"Thịnh yển" Nam Tầm nhủ mảy, cô cảm thấy tên Đỗ Phan này thật sự là một người không đáng tin cậy, đành phải chuyển hướng qua Thiết ca, " Lão đại, anh nói cho em lời nói thật đi, dù phát sinh bất cứ chuyện gì, em cũng biết đường mà chuẩn bị tâm lý."

Thiết ca sờ soạn một phen cái đầu trọc lóc của mình, có chút khó xử nói:" Tiểu Lục à, không phải đại ca không muốn giúp cậu, mà thật sự là đại ca cũng không giúp được, cậu cứ nhẫn nại đi, tất cả mọi người đều là sống như vậy cả."

Nam Tầm ở trong lòng trợn mắt trắng, đây được gọi là nói sự thật sao, người đến cái lông mao vẫn đề còn chưa đề cập đến, nói vòng vo làm người ta hoảng sợ thêm làm cái quỷ gì.

Lúc này, có người gõ cửa phòng 242, sau khi ăn cơm chiều xong thì quân ngục cũng không quá nghiêm khắc quản thúc tù nhân, do đó gõ cửa đương nhiên không phải quân ngục.

Ngoài cửa vọng vào thanh âm thô lỗ của một tên nào đó:" Nhanh chân lên nào, nghỉ thức đón nhận người mới sắp phải bắt đầu rồi."

Nghỉ thức đón nhận người mới?

Thực giác Nam Tầm mách báo chắc chắn có chuyện gì đó sắp diễn ra, mà còn là chuyện không mấy tốt lành.

Thiết ca liếc nhìn Nam Tầm một cái, " Tiểu Lục, nhớ kỹ lời đại ca nói, đêm nay mặc kệ phát sinh chuyện gì, cũng phải cắn răng nhẫn nhịn, qua đêm nay, cậu lại là một trang hảo hán, biết chưa hả?"

Thời điểm Nam Tầm còn phát ngốc, cửa phòng 242 đã bị lão Tam mở ra, Thiết ca dẫn đầu, Nam Tầm bị lão Nhị phía sau đẩy một cái, bị kẹp ở giữa.

Mới bước ra khỏi cửa phòng, Nam Tầm lập tức bị cảnh tượng bên ngoài dọa đơ người.

Hành lang trên dưới bốn tầng đều đứng đầy người, toàn bộ đỡ lan can hướng về đại sảnh tầng một, chớ Nam Tầm tới nơi, tất cả đều đồng loạt phóng tầm mắt nhạo báng về phía Nam Tầm, nhìn còn đặc biệt đáng khinh.

Trên nền xi- măng trắng trơn tầng một thỉnh linh đứng sẵn hai mươi tên trai trắng, đáng người thô cứng, mặt đầy dử tợn, tất cả đều như bán sao của Thiết ca vậy.

Mà tên đứng đầu kia, thân hình đặc biệt cường tráng, tù phục rộng thùng thình chỉ thiếu chút nữa bị đóng cơ bắp cuộn cuộn của hân xé toạc, đôi mắt nhỏ hẹp lộ ra tia âm ngoan cùng độc ác, cộng thêm vết sẹo dử tợn kéo dài từ trán qua lông mày rồi tiếp tục kéo dài qua má, nhìn thấp phần hung ác.

Nam Tầm đã hỏi thăm qua, người này chính là phó lãnh đạo của khu giam A này, nổi danh là một trong những tên tàn bạo độc ác, biệt hiệu là Dao Sẹo, cấp dưới hay kêu hân là Dao ca.

Đứng ở phía sau Dao Sẹo là tầm hơn hai mươi người nữa, bộ dạng lớn lên thật sự không dám khen tặng.

Nam Tầm bị tên hỗn đản Đỗ Phan đẩy lên giữa sân, phía sau trống rỗng, không còn ai nữa.

Cùng Nam Tầm tiến vào còn có một gã tân nhân nữa, ước chừng ba mươi tuổi, dáng người gầy yếu, hiện giờ gã ta đang khom lưng uốn gối đứng cạnh Dao Sẹo, có hết sức nịnh hót lấy lòng hân ta.

Dao Sẹo cười lạnh một tiếng, đưa tay hướng một bên, lập tức có đàn em phía sau chạy đến đưa cho hân một cái ly inox.

Sau đó, hân cự nhiên trước mặt mọi người... tiểu vào cái ly đó.

(**Công tử:** *Mẹ ời, kinh quá --*)

Trên hành lang lâu hai lần bỗng đều trật ních người xem náo nhiệt, không thiếu tiếng cười ồn ào, một số người còn khoái chí huyt huyt sáo.

Cái ly inox đựng đầy chất lỏng tanh hôi, kinh đến mức làm Nam Tầm nhũn chặt mị.

Nếu có thể, cô thật sự muốn một quyền đánh nát đầu tên Dao Sẹo kinh tởm này.

Không đợi Dao Sẹo mở miệng, tân nhân đến cùng Nam Tầm đột nhiên chạy đến trước mặt hân, đoạt lấy ly inox trong tay Dao Sẹo, ngửa cao đầu uống một hơi, uống xong còn khả khả mấy tiếng.

Nói xong lời này, Đạo Sợ dạng to hai chân, mười mấy hai mươi tên phía sau cũng đồng loạt làm theo.

Nam Tầm há miệng thờ đốc, mẹ nó..... đây là muốn....

Gã tân nhân kia cũng thực tự giác, quý xuống, tay chân tự động bỏ qua háng của Đạo Sợ và đàn em hắn.

Mỗi lần gã tân nhân kia bỏ qua một người, gã phía sau sẽ tự động phun lên đầu hắn một bãi nước bọt.

Chờ đến khi gã bỏ qua hết hơn hai mươi người, một thân tù nhân trên người đã thấm đến mức không thể nhìn.

Nam Tầm xem đến nhủ mày.

Làm xong hai nghi thức này, vẫn chưa tính là xong, Đạo Sợ quay lại hỏi đám huynh đệ phía sau." Có thấy hứng thú không?"

Đàn em phía sau hắn đều đồng loạt lắc đầu, một tên nhanh nhẩu nói." Đạo ca, tên này lớn lên xấu quá, bọn em thật sự ăn không nổi."

Nói xong, gã ta còn đánh mắt cười hắc hắc nhìn về phía Nam Tầm, nhin không được nuốt nuốt nước miếng.

Đạo Sợ trừng mắt nhìn hắn." Nhìn bộ dạng không có tiền đồ của ngươi đi, bất quá tên tiểu tử này đúng là đẹp hơn gấp trăm lần so với ngục hoa khu A ta nha, đúng là trời sinh đã là vu vật *, nhưng ta cảnh báo trước, trước khi lao tử động tay vào, cầm đầu nào cũng không được động tay động chân nghe chưa? Nếu không, cũng đừng trách lão tử không nể tình huynh đệ."

* vu vật: chỉ người có vẻ đẹp hiếm thấy.

Mấy tên phía sau đều không cam lòng nhưng chỉ có thể cúi đầu gật," Đạo ca nói cái gì thì chính là cái đấy."

Đạo Sợ chuyển dời ánh mắt, dừng lại trên người Nam Tầm.

Tô Mặc Bạch vốn dĩ cũng là nam nhân yêu thích vận động, tuy rằng không có một thân cơ bắp, nhưng thân thể lại thấp phần rắn chắc, cao tầm 1,78, thân mình thon dài, chân dài thẳng tắp, lại kết hợp với khuôn mặt soái khí bức người, phía trước lại có tính dễ tóc mái rũ xuống lười biếng, nhưng cũng không che khuất hết đôi mắt sạch sẽ kia, cái mũi đặc biệt tinh xảo, môi mỏng phiếm hồng lúc nào cũng câu lên một tia cười nhạt.

Nam Tầm cũng phải công nhận tên Tô Mặc Bạch này đúng là vu vật, đặc biệt là đối với mấy kẻ có sở thích đặc biệt nào đó.

Đạo Sợ hiếm lắm mới sinh ra lòng trắc ẩn, nói:" Thôi, đại ca thấy ngươi cũng tội, màn thứ nhất coi như bỏ qua đi, ngươi đến đây, chỉ cần chui xong, về sau ngươi chính là người của đại ca."

Những tên đang xem náo nhiệt xung quanh sau khi nghe thấy lời này, tất tắc chặc lưỡi.

Hiếm thấy hiếm thấy, tên âm ngoan độc ác có thù tất báo như Đạo Sợ cự nhiên cũng có thời điểm thương hoa tiếc ngọc.

Bọn họ tại sao lại không sinh ra có khuôn mặt đẹp nha?

Đỗ Phan xem náo nhiệt ở tầng hai cũng vội vàng nhắc nhở:" Tiểu Lục, Đạo ca đã nói vậy thì ngươi cũng mau chóng làm đi a, bằng không tỷ nữa lại chọc Đạo ca mất hứng."

Nam Tầm đột nhiên cười một tiếng.

Khuôn mặt Tô Mặc Bạch khi cười là câu người nhất, khoe miệng cong lên, mắt híp lại, vừa thanh thuần lại xen lẫn chút tà mị.

Nam Tầm chậm rì rì tiến lên phía trước, đến trước mặt Đạo Sợ, hơi hơi nheo mắt lại.

Xung quanh bắt đầu ồn ào," Chui! chui! Tiểu tử ngươi mau chóng chui đi nha ha ha ha....."

Đột nhiên một màn ồn náo náo nhiệt bỗng chốc im bật như tờ.

Cốp, cốp, cốp.

Ầm thanh giầy gỗ trên mặt đất, từng chút từng chút, cực kỳ có quy luật.

Rõ ràng chỉ là giầy vải bình thường lại có thể khiến cho con nhà người ta cảm giác như âm thanh của giầy da tinh xảo.

Mọi người đều đồng loạt nín thở, thờ cũng dám thở mạnh, lên lút nhìn trộm vị nam nhân xuất hiện trên hành lang tầng bốn kia.

Ngay cả đám Đạo Sợ cũng không dám tiếp tục phát ra tiếng động, thấp phần cung kính mà chờ người nọ đi xa.

Nam Tầm không khỏi ngẩng đầu lên nhìn, nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mờ ảo của người kia.

Hắn hẳn rồi bước từng bước từng bước trên hành lang, đám người xem náo nhiệt trên tầng bốn cũng tự động tách ra tạo một lối riêng, nếu không phải tầng bốn quá cao, Nam Tầm nghi ngờ bọn họ có phải muốn lập tức nhảy xuống dưới?

Người đàn ông kia một tay dứt túi quần, không nhanh không chậm bước qua đám người náo nhiệt xung quanh, chân dài thẳng tắp của hắn tuy tiện cũng có thể đi nhanh gấp hai lần người thường, nhưng lại cố tình bước thật chậm, thoạt nhìn bừa bãi lại nhân nhả.

Nếu không phải trước đó xác nhận bản thân thật sự bị tống vào trại giam khu A này, Nam Tầm còn tưởng hắn đang trình diễn thời trang chứ, tuy rằng không thấy rõ mặt, nhưng từ bóng dáng kia có thể đoán được, khuôn mặt nhất định sẽ không tệ.

Một tay cầm ở túi quần kia bởi vì có áo hơi hơi xắn lên, nên có thể nhìn thấy rõ một nửa cánh tay hắn, da thịt bóng loáng màu đồng, cơ bắp thấp phần rắn chắc, đường cong rõ ràng, cơ hồ có thể thấy rõ màu xanh nhạt nhạt của gân xanh nổi lên.

Mọi người tuy rằng đến nhìn hắn nhưng cũng chỉ là lên lút, khổ sở không chịu nổi, nhưng Nam Tầm lại không rõ lắm tình hình nơi đây, cho nên vẫn thản nhiên nhìn chăm chăm vào người đàn ông trên tầng bốn.

Thoáng một chút, gã đàn ông kia bỗng nhiên quay nghiêng mặt, một đôi mắt sắc bén dừng lại trên người Nam Tầm.

Nhưng cũng chỉ lướt qua, rất mau sau đó liền xê dịch ánh mắt, xoay người tiếp tục bước tiếp.

Nam Tầm từ trong mắt hắn có thể nhìn thấy sự đĩnh đạc từng trái, sau đó cũng nhìn theo phương hướng hắn đi.

Hãy, lại là toilet nha.

Bệnh tâm thần, còn không phải chỉ là đi toilet thôi sao, làm cô còn tưởng hắn làm việc gì đại sự lắm!

Nhưng hình như là việc đại sự với đám người ở khu A này, bọn họ vẫn giữ nguyên tư thế bất động mà chờ đợi như vậy, nghi thức chào đón người mới cũng vì thế mà tạm hoãn.

Không khí đột nhiên an tĩnh đến lạ thường, ta nhìn người người nhìn ta, thần sắc nghiêm trang, thẳng đến khi trong toilet truyền đến tiếng nước xôn xao, thần kinh của mọi người lại đột nhiên trở nên căng thẳng.

Lúc sau, tiếng bước chân chậm rãi lại vang lên.

Lần này người đàn ông kia đi hướng đối diện với Nam Tầm, cô cuối cùng cũng thấy được mặt hắn, tuy nhiên có lẽ do góc độ nên chỉ có thể trông thấy một bên sườn mặt của hắn.

Đỉnh mày sắc bén, mũi rất thẳng, môi mỏng bạc tình, cằm khế nhếch, hoàn toàn là đáng về duy ngã độc tôn*.

* duy ngã độc tôn: đáng về cao ngạo, trong mắt chỉ có bản thân là nhất.

Hắn đi đến nửa đường đột nhiên dừng lại, khẽ xoay người, môi mỏng hơi hơi hướng lên, nhân nhạ phun ra một câu," Các người, tùy ý."

Thanh âm trầm thấp mà có lực, chính là loại âm thanh uy nghiêm của kẻ sinh ra làm bậc đế vương, làm cho mọi người theo bản năng mà thuận phục hẳn.

Chờ đến khi bóng dáng người nọ hoàn toàn biến mất sau hành lang, mọi người mới nhất loạt thở một hơi.

Nhìn phản ứng xung quanh Nam Tầm có thể rút ra một kết luận:" Người này nhất định rất trâu bò, rất có địa vị."

Cả đám kêu gào lợi hại như vậy, mà thấy hầu đều như chuột thấy mèo, kể cả tên to con như Đạo Sợ, tuy rằng bề ngoài vẫn cất lưc duy trì bộ dạng trấn tĩnh, nhưng Nam Tầm vẫn đọc được trong mắt hắn ta xuất hiện một tia sợ hãi, mà còn là loại sợ hãi đến từ xương tủy.

Đạo Sợ rất sợ người đàn ông này.

Không chỉ Đạo Sợ, phải nói là toàn bộ khu A này đều sợ hắn.

"Đạo ca, hình như lúc này Diêm La Vương muốn chúng ta tiếp tục?" Tên đàn em đứng sau lưng Đạo Sợ mở miệng, bạo gan phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch.

Đạo Sợ lấy tay tĩnh thần, đắc ý cười to một tiếng. "Tên tiểu tử kia quả nhiên chọc tới Diêm La Vương, người như hắn, một câu vô nghĩa đều sẽ không nói, vừa rồi cự nhiên nói muốn ta tùy ý."

Nam Tầm thần sắc hơi đổi.

Diêm La Vương?

Chính là người đàn ông Triệu Đồi muốn cô tiếp cận, Diêm La?

Cô cho rằng người này nhất định cũng là kẻ to con như Đạo Sợ, nào ngờ.....

Hắn cùng tướng tượng của cô hoàn toàn không giống nhau, quá không giống nhau.

Bất quá, cô khi nào chọc tới người này rồi?

Nam Tầm đột nhiên nhớ tới việc gì đó, hình như trong nhà ăn vừa rồi..

Không thể nào, cô cũng lăm cũng chỉ quay lưng lại ăn cơm với hắn, ghế còn không dám ngồi đằng hoàng, như vậy cũng có thể ghi hận sao?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyen: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Chính là, tại sao ta phải nghe người

"Tiểu tử, người đến cả Diêm La Vương cũng dám chọc vào, về sau nhất định sống không yên, hiện tại chỉ có Đạo ca mới có thể che chở cho người, đến đây đi, chui qua màn này, đại ca sẽ mang người về phòng, cùng người từ từ thảo luận về phương diện này, chịu không?" Đạo Sợ thô thanh thô khí rống to, đôi mắt hí hí còn không kiêng dè nhìn chăm chăm vào phần dưới Nam Tầm.

Nam Tầm bị hắn nhìn có chút không thoải mái, cũng không muốn cùng hắn lằng nhằng, tức giận nói:" Nhưng dựa vào cái gì ta phải nghe người?"

Đạo Sợ nghe thấy lời này, tức khắc mặt đen lại:" Tiểu tử, đừng nghĩ đại gia cho người mặt mũi thì lên kên kiệu, lão tử miễn cho người nghĩ thức đầu tiên đã là quá nhân nhượng rồi, đừng tưởng tiến một tấc thì có thể tiến một thước."

"Không, ta đang rất nghiêm túc hỏi người, vì sao ta phải nghe người?" Nam Tầm hơi hơi nghiêng đầu nhìn hắn, ánh mắt sáng ngời thực sự chứa một tia mờ mịt khó hiểu.

Đạo Sợ nhìn đến nuốt khan nước miếng, nhẫn nại tính tình giải thích, "Đại gia ta chính là phó lãnh đạo nơi này, ta nói cái gì thì các người phải làm cái đấy, nếu không, đại gia ta liền đánh chết các người."

Lời này của hắn xác thực là không phải giả, bởi vì những người bị nhốt tại nơi này phần đa đều là phạm nhân phạm tội nghiêm trọng, thế giới này lại không có tù hình, cho nên, chỉ cần không trực tiếp giết người trước mặt cảnh ngục, thì chuyện mỗi ngày chết vài ba người cũng là chuyện bình thường.

Cảnh ngục còn ười giết phạm nhân này giết hại lẫn nhau hết đi, như vậy còn có thể giảm được vài miệng ăn.

Nam Tầm sao có thể bị mấy câu dọa nạt vu vơ của Đạo Sợ làm sợ được, khoé miệng nhếch lên, nói:" Ha, đại gia ta vì sao phải nghe người, bởi vì người lợi hại nhất sao?"

Đạo Sợ nhếch mép,:" Cái này không phải quá rõ ràng sao, tiểu tử, lão tử thấy người lớn lên xinh đẹp cho nên mới kiên nhẫn giảng giải cho người, người tốt nhất nên thức thời mà mau chóng thực hiện cho xong nghị thức, nếu không, đừng trách lão tử không biết thương hoa tiếc ngọc với tân ngục hoa như người nha."

Hai từ ngục hoa này vừa phát ra, toàn bộ đám người đang xem náo nhiệt xung quanh đều thích chí cười vang.

Ngục hoa khu A này chỉ có duy nhất một kết cục, đó là sống cho người người thương thức, từ Đạo Sợ cho đến lũ đàn em của hắn, chỉ cần là người có loại đam mê này, ngục hoa đều phải thoả mãn bọn chúng.

Trong ngục giam hoàn mỹ này, người nào có sức mạnh thì người đấy chính là vương đạo, có lớn nuốt cá bé, người không phục thì dùng bản lĩnh của mình mà tạo thành vương đạo, nếu không thì mãi mãi chỉ là đồ chơi cho kẻ khác bắt nạt mà thôi.

Đây chính là pháp tắc của ngục giam

Nam Tầm đột nhiên duỗi tay, chỉ chỉ Đạo Sợ phía đối diện, cười tủm tỉm nói,:" Nếu ta hôm nay đánh bại người, ta liền sẽ không cần nghe lời người?"

Lời này vừa thốt lên, không khí xung quanh đột nhiên im ắng lạ thường, nhưng rất nhanh liền bộc phát từng trận cười đình tai nhức óc.

"Ha ha ha... Tên tiểu tử thối chưa đủ lông đủ cánh này nói cái gì cơ? Hắn muốn đánh bại Đạo ca, ha ha ha....."

"Đây là câu nói buồn cười nhất từ trước đến nay lão tử ta được nghe đó....."

"Tiểu tử này thật sự muốn khiêu chiến quyền uy của Đạo ca sao, có khuôn mặt tốt như vậy, đường tắt thì không đi lại cứ không biết điều như vậy, bây giờ thì tốt rồi, lại có trò hay để xem."

Trên thực tế, đã từng có rất nhiều tân nhân không chịu được nhục nhã, muốn một mình quyết đấu với Đạo Sợ, nhưng kết quả vẫn là bị Đạo Sợ chinh cho thể thảm không nổi nhìn, có vài tên xui xẻo hơn còn bị hắn đánh chết ngay tại chỗ.

Mặc dù là Đạo Sợ đánh chết người, nhưng thời điểm cảnh ngục dò hỏi, cũng không ai có gan khai là hắn làm, cho nên hiện tại hắn mới càng ngày càng can rở.

Nghe được tiếng cười xung quanh, Đạo Sợ chép miệng, nhả một bẻ nước bọt trên mặt đất, tên tiểu tử không biết tốt xấu kia làm hắn tức giận.

Nam Tầm hất hất cằm về phía Đạo Sợ,:" Ta cùng người đơn phương độc mã, nếu ta thắng, về sau thấy ta người phải đi đường vòng, sao, chấp nhận chứ?"

"Tiểu tử thối, nếu không phải thương tiếc khuôn mặt đẹp của người, lão tử đã sớm đánh người đến răng rơi đầy đất rồi! Tất là là do người tự chuốc lấy, đừng trách lão tử tàn nhẫn."

Nam Tầm khẽ cười hai tiếng, miệng nhếch lên, bộ dạng ngạo mạn thật khiến người khác hận đến ngứa răng ngứa lợi.

"Tiểu tử thối, tìm chết!"

Đạo Sợ bị Nam Tầm chọc giận, quyết tâm cho cô một bài học, hắn vén tay áo lên, trực tiếp đánh một quyền về phía Nam Tầm.

Một quyền kia ra tay rất nặng, một quyền bay tới, mang theo tiếng gió vun vút, nếu bị đánh trúng, rất có khả năng lập tức sẽ nằm liệt trên mặt đất.

Nam Tầm hơi hơi trợn mắt, nhưng rất mau liền linh hoạt né sang một bên, đợi khi đối phương đến đủ gần, mới nhanh nhẹn xoay người, túm lấy cánh tay Dao Sợ, 360 độ quật ngã hắn xuống đất, sau đó một chân đá lên phần bụng dưới hắn ta.

Dao Sợ hô to một tiếng, lao đảo đứng dậy, Nam Tầm nhân cơ hội này, dùng sức bật người lên cao, chuẩn xác đập thẳng đến cổ Dao Sợ, mượn lực và thời cơ rất chuẩn xác, trực tiếp hạ gục thân hình to con đối diện xuống đất, cái trán Dao Sợ đập một tiếng vang dội lên mặt đất.

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, xung quanh hầu như còn chưa kịp phản ứng, đã thấy một trong những tên ngục bá khu A Dao Sợ đã bị một tên tiểu tử mới mười tám tuổi đánh ngã xuống đất.

Trong giây lát, không khí toàn hiện trường lặng ngắt như tờ, mọi người đều trợn tròn hai mắt.

Nam Tầm biết, cô bất quá là may mắn bắt được khoảnh khắc Dao Sợ khinh địch, đối phương có thể trở thành phó lĩnh đạo nhiều năm như vậy, cũng không phải nói chơi, hắn không bao giờ để đối phương có cơ hội phản kháng, vì thế mà luôn tung chiêu trí mạng ngay từ đầu.

Phải cảm tạ Tô Mặc Bạch thường xuyên đánh bóng rổ, cũng cảm tạ hắn thường xuyên vận động, thân thể này được hắn rèn luyện đến không tồi, nếu không dù Nam Tầm ra chiêu chuẩn xác đến mấy, mà thân hình quá gầy yếu thì căn bản cũng không sử dụng được.

Dao Sợ bị đập đầu xuống đất, chấn động toàn thân, choáng váng không phân biệt được đêm hay ngày.

Khi đã hoàn hồn thì vội vã ngẩng đầu, nhìn đến trên mặt đất xuất hiện một bãi máu lớn, đôi mắt tức khắc hắn lên tia máu," Lão tử giết chết ngươi."

Nhưng không để cho hắn kịp bỏ dậy, Nam Tầm đã nhanh chóng bước qua, hung hăng đập hắn hai cái, rồi linh hoạt khoá chặt hai cánh tay gã ra phía sau, hai đầu gối gìm chặt không chế hai chân đối phương.

Nam Tầm giật mạnh tóc hắn ra phía sau, thô bạo đem đầu hắn đập liên tiếp xuống nền xi măng.

Cốp cốp cốp.

Đập phải đến năm sáu phát, trên trán Dao Sợ đã sớm xuất hiện một vùng máu lớn.

Nam Tầm khi đánh người thật sự rất tàn nhẫn, khi thể bá đạo đến dọa người, bình thường khi cô thu liễm lại còn tốt, nhưng cứ nghĩ đến đám mặt người dạ thú nơi này, lại nghĩ đến việc bọn chúng muốn nhục mạ cô, còn muốn cô thu liễm? Vì vậy cô mới ra tay tàn nhẫn như thế.

Dao Sợ cũng ý thức được, nếu bây giờ hắn còn không phản kháng, thì cũng đừng mơ có cơ hội giành được phần thắng.

Do đó, hắn hét lớn một tiếng, gân xanh nổi lên, thần sắc Nam Tầm biến đổi, vội vàng tăng thêm lực đạo.

Nhưng ngay sau đó, cô liền cảm nhận được lực đạo trâu bò của đối phương.

Nam Tầm bị Dao Sợ ném ra, lực đạo cực lớn làm cô lùi lại vài bước.

Sau khi Dao Sợ thoát được, lập tức từ trên đất bỏ dậy, vừa rồi bị Nam Tầm đập đến chảy máu, nhưng xem ra hắn cũng không việc gì, trừ bỏ máu trên trán chảy xuống có chút dọa người, thì trông Dao Sợ vẫn có vẻ rất trấn tĩnh.

Trong mắt Dao Sợ hiện rõ tia nguy hiểm, giờ phút này hắn chỉ còn duy nhất một ý niệm, đó chính là giết chết tên tiểu tử trước mắt, đem hắn dẫm nát như hoa.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 149: Đánh lộn, ai giết chết ai

Nam Tầm không dám chậm trễ, cô biết, nếu bị Dao Sợ tóm được, đừng nói là tay chân bị đánh gãy, phổi bị đánh đến xuất huyết cũng có thể xảy ra đó.

Cô không có hậu phương vững chắc như đối phương, cho nên cô cần đảm bảo bản thân không bị hắn đánh tới, cũng không thể bị thương.

Dao Sợ hét lớn, gơ nắm đấm lao về phía Nam Tầm.

Nam Tầm tận lực trốn tránh, làm Dao Sợ tức giận đến mức phun hết bài thơ tục này đến bài thơ tục khác, chửi bậy không ngừng," Tiểu món lòng*, có bản lĩnh thì đứng có mà trốn lão tử."

* tiểu món lòng: Các bạn hãy đọc ngược lại từ này nhé. ~////~

Lúc này, tù nhân xem náo nhiệt bốn phía như sôi sục cả lên, bắt đầu heo hò cổ vũ cho Dao Sợ, nửa mắt mong chờ một bữa thịnh yến máu tươi thật lớn.

"Đánh nó, đánh nó."

"Tiểu tử ngươi nên mau chóng đến cho các đại gia yêu thương a..ha ha ha...."

Tiếng huýt sáo, tiếng hoan hô, thanh âm thốn thức, tràn ngập vang vọng cả bốn tầng.

Dao Sợ nhú mày, cảm thấy bản thân bị trào phúng, hai mắt giận giữ mờ to, "Tiểu món lòng, lão tử giết chết ngươi! Ngươi đừng chạy!"

Nam Tầm cười ha hả," Ngươi bị ngu à, ta không chạy, chẳng nhẽ ngồi chờ ngươi đến đánh?"

Mọi người xung quanh bị lời nói của Nam Tầm chọc cười, rõ ràng mới vừa rồi còn ra tay tàn nhẫn như vậy mà bây giờ lại già bộ mềm yếu, đôi mắt bé nhỏ kia hung ác giống như loài sói.

Dao Sợ chạy đuổi theo Nam Tầm, cứ ngươi truy ta đuổi như vậy một hồi lâu.

Cứ chạy như vậy hai vòng, Nam Tầm bỗng nhiên quay đầu lại, cúi đầu né tránh cánh tay của Dao Sợ, sau đó nhân lúc đối phương còn đang ngạc nhiên thì chuẩn xác tung một quyền vào mắt phải của hắn.

Một quyền này thực sự là vận hết toàn bộ sức lực, Dao Sợ kêu la thảm thiết một tiếng, ôm vội lấy mắt phải rồi quỵ xuống.

Nam Tầm quyết định rèn sắt khi còn nóng, gơ chân hướng bụng hắn đập tới.

Dao Sợ hô đau một tiếng, nhưng bất ngờ là, vào lúc này Dao Sợ lại không màng đến sự đau đớn của bản thân, vươn tay nắm chặt hai vai Nam Tầm.

Niết mạnh đến nỗi hai vai cô như muốn nát tan.

Đã tóm được Nam Tầm thì lý nào hắn lại buông tay, đem Nam Tầm nhấc bổng lên, sau đó hung hăng ném xuống mặt đất.

Nam Tầm sắc mặt biến đổi, thời điểm khi bị vung lên, đôi tay không những không hỗn loạn mà còn chuẩn xác lần tìm được đôi mắt của Dao Sợ, trực tiếp đuổi tay trực lên.

Dao Sợ lại hét thảm một tiếng, cánh tay nhanh chóng buông Nam Tầm ra, Nam Tầm nhào lộn một vòng xinh đẹp trên không trung rồi vũng vàng tiếp đất.

Dao Sợ ôm lấy hai mắt chửi ầm lên, hiển nhiên là vô cùng đau đớn.

"Đao ca." Mấy tên tùy tùng lập tức tiến lên đỡ người, không ngờ lại bị tay chân Dao Sợ trong cơn đau đớn đánh phải, mấy tên đàn em tiến lên đỡ đều bị hắn đánh đến bầm dập.

Mấy tên oán hận ngập trời nhưng vẫn phải cắn răng nhẫn nhịn, nhanh chóng nâng người Dao Sợ lên, đưa đi phòng y tế khu giam A.

Sau một hồi vật lộn kết thúc, Nam Tầm cũng đã kiệt sức, cô đứng ở trên sân mà hung hăng thở phì phò, cố gắng bình phục trái tim bé bỏng suýt chút nữa nhảy ra ngoài.

Vừa rồi nếu cô chỉ cần hơi sơ sẩy một chút, thì cô đảm bảo kết cục của cô bây giờ so với Dao Sẹo chắc chắn còn thảm hơn mấy lần. Hần sẽ đem cô đánh đến đầu nở hoa, người đây là máu, sau đó để mặc cho đến chết.

Mà đám tù nhân xem náo nhiệt kia lại càng không cần nhắc đến, chắc chắn sẽ dùng biểu cảm không quan tâm mà nhìn cô ngã vào vũng máu, mất máu mà chết, may ra sáng sớm hôm sau khi cảnh ngục tới điểm danh thể dục buổi sáng, thi thể của cô mới có thể được phát hiện.

Cô cứ như vậy lặng yên không một tiếng động mà chết ở trong ngục, cũng không có người nào rơi xuống một giọt nước mắt đồng tình.

Cho nên Nam Tầm một chút cũng không thấy hối hận vì vừa rồi mình ra tay tàn nhẫn như vậy, nếu không phải vì ở đây còn quá nhiều đàn em của Dao Sẹo, cô thậm chí còn muốn giết người diệt khẩu vì chung quy người đã đặc tội, giữ lại chỉ tổ gây thêm mầm tai họa.

Nam Tầm lắc cổ tay có chút đau của mình, nhớ tới hình dáng của người đàn ông nào đó, bản thân cũng bắt giác đem tay gác vào túi quần, hừ hừ cười nhỏ, không nhanh không chậm bước lên tầng.

Những nơi Nam Tầm đi qua, mọi người theo bản năng mà né tránh, nhưng vẫn nhìn không được mà lén lút nhìn trộm cô mấy cái, thầm nghĩ:Đem Dao Sẹo đánh đến kêu cha gọi mẹ như vậy, tên tiểu tử thối này cũng thật soái a!

Thiệt ca đứng ngốc hồi lâu, sau khi hoàn hồn thì vội đem lão nhị lão tam cùng nhau trở về phòng.

Cửa lớn phòng 242 cách một tiếng đóng lại, ngăn cách tất cả ánh mắt tò mò, tìm tòi, nghiên cứu, khiếp sợ ở bên ngoài.

"Tiểu Lục, hoá ra cậu lại lợi hại như vậy, đại ca trước kia nhìn cậu người rồi." Thiệt ca ha ha cười hai tiếng, tưởng tượng đến bộ dạng đánh người tàn nhẫn của Nam Tầm, đột nhiên cảm thấy có chút đau răng.

Nam Tầm đem cánh tay khoác trên vai Lão Đại:"Đại ca, tiểu đệ chỉ là nhất thời may mắn, về sau vẫn là nhờ đại ca che chở nhiều."

Khi Nam Tầm nói lời này, Thiệt ca lơ đãng liếc mắt qua cái tay khoác trên vai mình, trên bàn tay trắng nõn vẫn còn vương lại ít máu khô của Dao Sẹo.

Lão Tam bày ra bộ mặt chân chó* đem nước đến trước mặt Nam Tầm," Tiểu Lục, rửa cái mặt đi, cậu xem người cậu đều dơ cả rồi."

* bộ mặt chân chó: bộ mặt nhin hót như lúc chó đòi ăn.

Lão Tử cùng Lão ngũ mỗi người một bên, nhanh nhẹn giúp Nam Tầm xoa bóp.

Lão Nhị xoa xoa cổ, có chút xấu hổ cười khan," Tiểu Lục à, Nhị ca nếu sớm biết cậu lợi hại như vậy, tuyệt đối không dám trêu chọc cậu, trước kia là Nhị ca không đúng, cậu cũng đừng chấp nhặt với Nhị ca.."

Nam Tầm liếc hẳn một cái, nhàn nhạt nói:" Có ai từng nói Nhị ca rất giống hồ ly chưa?"

Đỗ Phan cười gượng một cái," Tiểu Lục, mắt nhìn của cậu thật tốt a, trước kia mọi người đều kêu ta là tiểu diện hồ ly."

Nam Tầm "....."

Về sau vẫn phải cùng hẳn sống chung, Nam Tầm cũng không muốn cùng hẳn so đo tính toán, vì vậy trực tiếp nắm tay đám nhẹ vào ngực hẳn," Không có lần sau, lần sau sẽ là nắm tay tôi nói chuyện với Nhị ca đó."

Đỗ Phan cười hai tiếng, thầm nghĩ: Đúng là nhóc con, như vậy cũng tốt.

" Tiểu Lục, cậu thật quá lợi hại! Cậu biết Dao Sẹo đã xưng bá ở khu A này bao lâu không? Cậu chính là người thứ hai có thể đánh bại hắn đó." Lão Tam vẻ mặt sùng bái nói.

Thời điểm khi Lão Tam nghe nói Nam Tầm là sinh viên đã sùng bái cô rồi, vừa rồi khi nghĩ thức đón người mới còn chưa bắt đầu, hẳn cứ nghĩ Nam Tầm sẽ một đi không trở lại, nhưng hẳn thế cũng không thể tưởng tượng nổi, tên tiểu tử thoát nhìn như vô hại này thế nhưng khi ra tay lại ngoan độc hơn cả Dao Sẹo.

Ánh mắt Nam Tầm di chuyển, ra vẻ tò mò hỏi:" Tôi là người thứ hai đánh bại Dao Sẹo, vậy người thứ nhất là ai?"

Năm người đột nhiên im lặng, qua một hồi lâu, vẫn là Đỗ Phan lên tiếng đánh vỡ không khí quý dị này, chỉ là trên mặt hẳn đã sớm thu lại vẻ tươi cười cột nhà, thần sắc có chút nghiêm túc nói:" Tiểu Lục, người này không phải là người chúng ta có thể chọc vào, về sau thấy hẳn tốt nhất là trốn thật xa, tuyệt đối đừng có bất cứ ý niệm gì với hắn."

Nam Tầm vội vàng gạt đầu, " Được, tôi sẽ không đi trêu chọc hắn, vậy rốt cuộc hắn có địa vị gì?"

Đỗ Phan cười một tiếng, nhìn về phía Lão đại:" Chuyện này vẫn nên để Lão Đại nói đi "

Thiệt ca trừng mắt nhìn hẳn một cái, dè dặt thanh âm bắt đầu nói:" Diêm La, biệt danh là Diêm La Vương, chính là người đàn ông xuất hiện trên tầng bốn ban này."

Hắn hướng Nam tầm dựng một ngón tay cái.

" Trừ bỏ buồn lậu thuốc phiện, hẳn cái gì cũng đều làm." Đỗ Phan nhảy vào.

" Ví dụ?" Nam Tầm hỏi.

Đỗ Phan:" Buồn lậu."

Lão Tam:" Quán bar."

Lão Tử:" Sòng Bạc."

Lão Ngũ:" Giết người."

Công tử: *Hây, dạo này mệt mỏi, tui cũng lười ra chương mới lun* ☐.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vài Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Người như thế, phỏng chừng năm người hẳn vẫn có thể xách lên được

Sau khi Lão Ngũ nói xong, thấy tất cả mọi người đều đang nhìn mình, có chút mơ hồ hỏi: " Sao? Làm mấy thứ đó chẳng nhẽ không có giết người?"

Đỗ Phan xuy một tiếng, " Người cũng không nhìn xem hẳn có thân phận gì, việc gì phải tự mình động thủ chứ, nghe nói đã từng có một tên có ý định phản bội hẳn, kết quả thì sao, chẳng phải bị đàn em của hắn đánh thành tổ ong bỏ về sao, mà hẳn thì làm gì, hẳn chỉ nhàn nhã ngồi một bên, mặt không đổi sắc mà nhìn người này chảy khô máu, sau đó phản phò người ném xuống hồ cho cá ăn."

Tất cả nghe xong, không khỏi nuốt nước miếng, bọn họ lại nghĩ đến thời điểm khi Diêm La Vương mới vừa đến ngục giam, Dao Sẹo còn không biết tự lượng sức mà hướng hẳn khiêu chiến.

Đỗ Phan vỗ vỗ bả vai Nam Tầm nói, " Thời điểm khi Diêm La mới tới nơi này, cũng từng đụng phải việc tương tự như cậu đêm nay, người đoán xem đêm đó Diêm La Vương đã làm gì?"

Nam Tầm rất phối hợp mà trung ra vẻ mặt tò mò hướng về phía Đỗ Phan.

Đỗ Phan vừa nói vừa ra sức khoa chân múa tay:" Hẳn chỉ cần dùng một chân đã đá Dao Sẹo bẹp đi dưới đất, lại dùng một tay trực tiếp đem Dao Sẹo xách lên, cầm đầu Dao Sẹo đập vào tường y như gõ chuông, cái tường kia bấy giờ vẫn còn lại vết máu khô khi đó của Dao Sẹo, ước chừng cũng phải nửa năm rồi, nhưng vẫn chưa có ai dám đi lau. Một góc tường đó chót, ta đến nay vẫn còn bị ký ức đó làm cho hoảng sợ."

" Lão Nhị, lúc đấy Dao Sẹo chính xác bị đánh ước chừng hơn năm mươi mốt cái, ta lúc ấy không có chuyện gì liền ngồi đếm." Lão Tam chen vào nói.

"Đi đi, Lão Nhị nói chuyện, người chen miệng vào làm gì." Đỗ Phan tiếp tục nói" Sau lần suýt chết ở quảng trường đó, bây giờ Đào Sợ cứ thấy bóng Diêm La Vương liền tận lực trốn thật xa, nhìn cũng không dám nhìn một cái."

Nam Tầm nghe xong, rất hiếu kỳ hỏi:" Đào Sợ hẳn to con như vậy, ít nhất cũng phải hơn trăm cân, hẳn cứ thế mà xách lên sao?"

Đám người xung quanh đầu tiên là sững sờ, hiển nhiên không đoán được cô lại để ý vào vấn đề này, đồng loạt phá lên cười.

"Tiểu Lục à, người có muốn hay không tự mình kiểm chứng, người như vậy, phỏng chừng năm người Diêm La Vương vẫn có thể xách lên được."

"Nhị ca, Diêm La Vương thật sự trâu bò như vậy sao, thế vì sao hẳn lại bị nhốt ở đây?" Nam Tầm không cho là đúng, cãi lại.

"Người nghĩ rằng hẳn cũng giống người, bị nhốt ở đây vì tù chung thân sao?"

"Nhốt tại ngục giam Hoàn Mỹ này không phải đều là như thế sao?" Nam Tầm nói.

Đỗ Phan nhân nhân liếc qua Nam Tầm một cái!" Hay, sao người lại có thể ngây thơ thế nhỉ?", kinh bi mà nói tiếp:" Đó là bởi vì các ngục giam khác không dám thu nhận vị ôn thần này nên hẳn mới bị phải tới nơi này, rõ chưa hả?"

Thiết ca sờ sờ cái đầu trọc lóc của mình, tiếp lời:" Lão nhị nói không sai, tuy rằng ta vẫn luôn ở trong cái ngục giam này nhưng năm đó cũng đã nghe qua uy danh của Diêm La Vương, lần này Diêm La Vương bị nhốt chỉ là tạm thời, cảnh sát căn bản không tìm thấy bất cứ chứng cứ phạm tội nào của hẳn cho nên mới bắt đắ dĩ phải nhốt hẳn ở đây. Vị Tôn Phật gia này cái gì cũng dám làm, nhưng lại giáo hoạt vô cùng, cảnh sát cũng không làm gì được hẳn."

Lão Tử không biết nhớ tới cái gì, cười hắc hắc mà cướp lời nói tiếp:" Chuyện này ta nghe kể từ một tên tân nhân mới đến năm nay, hẳn nói năm trước cảnh sát thật sự rất vất vả mới có thể bắt tại trận Diêm La Vương ở phòng khiếu vũ, lại còn là động của một đám thờ nữ lang nha*, chắc chắn, kích thích miễn bàn"

*thờ nữ lang: là những tiếp viên trong quán karaoke, mặt ngây thơ như thỏ lại mang thân hình sexy khó cưỡng.

Lão Tử nói cứ như chính mắt hẳn đã ở hiện trường vậy, khóc miệng còn dính đầy nước miếng chảy xuống.

Lão Ngũ cũng vội vàng bổ sung" Ta cũng nghe nói, cảnh sát là miễn cưỡng áp cho Diêm La Vương tội danh làm mất bộ mặt của thành phố mới có thể bắt hẳn vào đây, Diêm La bị phán một năm tù, nhưng hiện tại đã qua quá nửa thời gian thì hành án, nếu cảnh sát vẫn không tìm thấy bất cứ chứng cứ phạm tội nào khác thì chắc chắn chỉ có thể tro mắt nhìn hẳn tiến ra ngoài mà thôi.

Lão Đại Thiết ca tổng kết một câu cuối cùng:" Cho nên đối với loại người này, đến cảnh ngục thấy cũng phải tránh đường vòng. Tuy rằng hiện tại hẳn bị nhốt ở trong ngục Hoàn Mỹ này, nhưng thế lực bên ngoài vẫn thực trâu bò, đi ra ngoài đối với hẳn chỉ là chuyện sớm hay muộn, nếu ai dám đắc tội với hẳn ở trong ngục, có dám đảm bảo khi ra ngoài hẳn không nghĩ biện pháp giết chết người!"

Tựa hồ bởi vì biến cố xảy ra đêm nay, mấy người trong phòng đều đột nhiên trở nên thân quen với Nam Tầm hơn.

Trong tất cả những việc họ nói thì Nam Tầm đại khái đã biết trước một số chuyện, bởi vì trước khi tới nơi này, Triệu đội có nói qua với cô, cũng có nghĩa là cô chỉ có thời hạn nửa năm để chiếm được tin nhiệm của Diêm La.

Tin nhiệm tới trình độ nào, chính là loại mà khi hẳn rời ngục giam cũng muốn mang cô theo.

Nói thật, Nam Tầm rất muốn nhỏ một bãi nước dãi vào mặt ông ta, nếu không phải vì muốn thoát khỏi cái nhà giam tội tàn kia, cô mới không cần đáp ứng yêu cầu quái dị của ông ta, trên thực tế, dù cô có đáp ứng rồi thì cũng sẽ không dụng tâm, loại lão đại trên đường này*, có dụng người nào mà chưa thấy qua, ông nói tiếp cận là tiếp cận, nói có thể lấy được tin nhiệm là có thể lấy được tin nhiệm sao?

*lão đại trên đường: chỉ người đứng đầu xã hội đen.

Nghe Đỗ Phan nói xong, Nam Tầm quyết định vẫn là nên cách cái tên Diêm La Vương đó xa một chút, lần tới nếu Triệu đội có hỏi, cứ nói bản thân lực bất tòng tâm là được.

Dù sao cô cũng chỉ cần chờ ba năm nữa, thời điểm trước khi Tô Mặc Bạch chết bám đuôi Tiểu Bát biến mất là được.

Đến bây giờ cô vẫn là không có cách nào nhìn thẳng vào cơ thể hiện tại.

Bất quá, tuy rằng không tính toán tiếp cận Diêm La Vương, nhưng điều gì nên tìm hiểu thì vẫn phải tìm hiểu, miễn cho sau này không cần thận chọc đến vị Ôn thần này.

"Nhị ca, ngục giam Hoàn Mỹ này tổng cộng có hai khu, khu A chúng ta có Diêm La Vương, vậy khu B có à?" Nam Tầm hỏi.

Lão Nhị nhún nhún vai:" Nghe nói cũng là phần tử xã hội đen, nhưng nếu nói Diêm La Vương là Phật gia của giới hắc đạo thì tên ngục bá Quý Hà khu B này chỉ được coi là tên biết đánh đấm, chung quy Quý Hà cũng không phải Diêm La Vương, tuy vẫn là người xấu nhưng hẳn giống Tiểu Lục cậu, bị huynh đệ tốt của mình bán đứng, cứ như vậy bị phán mười năm ở ngục giam Hoàn Mỹ này.

Nam Tầm nga một tiếng, "Được, về sau thấy hai người này, tôi nhất định sẽ đi đường vòng."

"Tiểu Lục thật ngoan" Đỗ Phan trêu chọc nói.

Nam Tầm nghiêng mặt liếc hẳn một cái:" Tôi muốn tắm rửa chút, hiện tại nhà tắm còn mở cửa không vậy?"

Đỗ Phan gật đầu, tròng mắt đảo một lượt, cười nói:" Trùng hợp a, mỗi ngày từ 8 rưỡi đến 9 rưỡi là thời điểm nhà tắm ít người nhất, chứ bình thường thật sự đông không chịu nổi."

Nam Tầm cảm thấy con người Đỗ Phan này có quá nhiều ý nghĩ xấu, cho nên cô nhận không được liếc mắt qua mắt người xung quanh.

Lão Tam vội vàng nói," Khoảng thời gian này xác thực là không có ai đi tắm nhưng đó là bởi vì ----"

Đỗ Phan đá chân quai, hướng Nam Tầm cười tùm tùm nói:" Chỉ có khoảng thời gian này là tương đối rộng rãi thoải mái, thời gian khác đều là chật ních người, nhưng nếu Tiểu Lục thích náo nhiệt, có thể đợi sau 9 rưỡi lại đi."

Nam Tầm biết người như Đỗ Phan chắc chắn không đáng tin, nhưng mặc kệ hẳn muốn giở trò gì, cô xác thực là không dám chọn thời điểm có đông người, bởi vì báo cô trực tiếp tiếp nhận nhiều gã đàn ông trần truồng bay nhảy trước mặt như vậy thì đôi mắt tuyệt đối sẽ mù mất.

Bây giờ tuy rằng cô là đàn ông hàng thật giá thật, nhưng sâu trong linh hồn vẫn là một cô gái bé nhỏ nha.

Nam Tầm liếc mắt một lượt qua mấy người trong phòng rồi cảm khẩn lồng cùng xà bông đặt vào chậu rửa mặt, bưng chậu rửa mặt tiến về phía phòng tắm.

Nhà tắm trong khu A là dạng giống như một lò hơi nước lớn, có hai gian nhà. Bên ngoài là phòng thay đồ, hai hàng tủ, hai cái giường, ngoài ra thì không còn gì hết, bên trong chính là nơi để tắm, mỗi gian phòng có rất nhiều cái vòi phun, một vòng lại một vòng, nhưng tắm ngắn cũng đều không có, đến nổi trên người có bao nhiêu lạng thịt cũng đều có thể cho người khác thấy rõ ràng.

Thời điểm Nam Tầm bước vào, có một người vừa mới tắm xong, đang thay quần áo.

Người nọ vừa mới mặc xong cái quần, nửa thân trên vẫn còn trần, Nam Tầm có thể nhìn thấy trên lưng người này có một vết thương rất lớn do đạn gây nên, ngoài ra, trên người hẳn từ trên xuống dưới ước chừng phải có đến hơn hai mươi cái vết sẹo lớn bé khác.

Công tử: *Chợt nhận ra Thế giới này có tận 47 chương* □

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vài Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Lạnh thấu tim, tâm can đau nhói

Tựa hồ như không nghĩ tới thời điểm này sẽ có người tiến vào, người đàn ông kia không khỏi ngẩng đầu lên nhìn về phía Nam Tầm, trong mắt xuất hiện tia kinh ngạc.

Nam Tầm dần thấy rõ diện mạo người nọ, tên này lớn lên cũng tính là đẹp trai, một khuôn mặt góc cạnh lạnh như băng, đôi mắt gợi cho người ta cảm giác thực khắc liệt, rõ ràng vẫn còn trẻ nhưng Nam Tầm lại từ mắt hẳn thấy rõ được vẻ thẳng thắn từng trải.

Đối phương nhìn Nam Tầm, hỏi một cách thờ ơ:" Cậu mới tới khu A?"

Nam Tầm gât gât đầu. Đối phương hỏi câu này chứng tỏ hẳn không phải người khu A, bởi vì hầu như tất cả người khu A hôm nay đều biết rõ về Nam Tầm.

Có lẽ xem Nam Tầm rất vừa mắt, đối phương không khỏi nhắc nhở một câu:" Diêm La Vương khu A các cậu vừa mới đi vào, thời điểm hẳn tắm rửa không thích người khác quấy rầy, ngay cả tôi, cũng ngại đối diện trực tiếp với hắn ta."

Nam Tầm tỏ mò hỏi hỏi thêm một câu:" Xin hỏi, đại ca là.."

Đối phương hơi ngập ngừng, đánh giá có nửa ngày rồi bất chợt nói:" Có ai từng nói cho cậu rằng, cậu rất giống một con dê nhỏ đi lạc vào hang sói chưa?"

Nam Tầm hướng hẳn hứ:" Không, tôi là đi nhằm vào dân sư tử thì có, nhưng lúc tàn nhẫn lên vẫn có thể cắn đứt đầu một con sư tử được."

Đối phương dường như rất có hứng thú với Nam Tầm, tuy rằng biểu tình vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng chủ ý kĩ có thể thấy khoe miệng hắn ta hơi nhếch lên thành một vòng cung nhỏ, hướng Nam Tầm nói:" Tôi là Quý Hà ở khu giam B."

Sau khi ném cho Nam Tầm một tin tức giật gân như thế, Quý Hà lại nhàn nhai mang theo bộ tù phục biến mất tăm, tiêu sái để lại cho cô một bóng lưng mờ ảo.

Nam Tầm thoáng vâng hồi lâu, người này, người này chính là ngục bá khu B, Quý Hà?!!

Cô còn tưởng rằng hắn sẽ là một người đàn ông vạm vỡ to con như Đào Sẹo chứ, không nghĩ lại " bình thường" như thế.

Bên ngoài là ngục bá khu B, bên trong là ngục bá khu A, Nam Tầm không khỏi cảm thán vận khí xui xẻo của bản thân.

Phòng trong truyền tới tiếng ào ào của nước chảy, nhịp nhàng, đều đều, nhưng có thể chắc chắn rằng bên trong chỉ có duy nhất một người đang tắm rửa.

Chẳng nhẽ cứ như vậy trở về, hay là vẫn nên lên trốn vào, tìm nơi cách xa Diêm La Vương nhất tắm rửa rồi nhanh chóng bỏ chạy? Hay có nên, ở bên ngoài ngồi chờ Diêm La Vương tắm rửa xong, nhân thời điểm khi những người khác còn chưa tiến vào, vội vàng tắm rửa hai phút cho xong?

Nam Tầm rồi rầm suy nghĩ, cuối cùng vẫn không có tiền đồ mà lựa chọn biện pháp cuối cùng.

Đỗ Phan nói từ 8 rưỡi đến 9 rưỡi là thời điểm ít người, theo Nam Tầm đánh giá thì bây giờ chắc chưa đến 9 giờ, nam nhân tắm rửa cùng lắm là mười năm phút là đủ nhỉ? Cô chỉ cần canh đúng thời điểm Diêm La bước ra và những người khác chưa bước vào là được.

Chính là, Nam Tầm không nghĩ đối phương lại tắm lâu như vậy, cô đã nhẫn nại chờ đợi ở đây quá mười phút rồi, đối phương một chút cũng không có dấu hiệu bước ra.

Nam Tầm đánh lén lút đỡ khung cửa, chậm rãi đem nửa cái đầu nhỏ ngó vào trong, đảo mắt quan sát xung quanh một lượt.

Cảnh tượng này..., thân mình Nam Tầm chợt lao đảo một cái, vội vàng thu đầu về.

Cô hình như vô tình thấy thứ không nên thấy thì phải!!

Lỗ kim cũng sẽ không dài thế kia chứ?

Chính là, cái..... Cái kích thước kia hình như vượt quá kích thước nhân loại rồi phải không?

Còn cô, đáng người kia, lưng rộng, mông cong, vòng eo hẹp lại có lực, ném bừa trên đường cũng có thể có người nhận làm người mẫu.

Nam Tầm không khỏi nuốt nuốt nước miếng, cẩn thận đem thân mình lui lại mấy bước.

Nhưng người tỉnh không bằng trời tỉnh, đúng lúc này, ánh mắt người trong phòng đột nhiên bắn thẳng về phía cửa, âm u phun ra một câu:" Trốn cái gì, lần tới đây."

Trái tim Nam Tầm lộp bộp nhảy dựng lên, bầu cửa đứng dậy, toàn thân cứng đờ, ngữ khí hơi khản trương nói:" Đại ca, tiểu đệ thật sự không phải cố ý quấy rầy đại ca, mà vừa rồi chỉ là...chỉ là định xem anh bao giờ thì tắm xong?"

Biểu tình kia phải nói là thập phần ngây thơ đơn thuần, đôi mắt đen láy sáng ngời, còn mang theo hơi nước lấp lánh.

Nếu " cô" thật sự là nữ, lực sát thương mạnh không bàn cãi a, đáng tiếc thân thể hiện giờ của Nam Tầm lại là đàn ông.

Người đàn ông bên trong nghe xong lời này, đôi mắt sắc bén hơi hơi híp lại.

Hơi nước toả ra bốn phía, mặt hắn như hoà vào trùng lân hơi mờ ảo, trên mái tóc ngắn còn đọng lại vào giọt nước, chậm chậm, chậm chậm chảy xuống cái trán bóng mượt phía dưới.

Nam Tầm không dám nhìn chăm chăm vị Phật gia phía trước, nhưng một thoáng vừa rồi cũng đủ để cô cảm thán độ soái của nam nhân trước mặt.

Nhan sắc, dáng người, thứ gì cũng thuộc hàng cực phẩm, người nói xem sao người lại không đi làm đại minh tinh, cứ khăng khăng phải đi làm con đường khổ cực như thế làm gì không biết?

Nam nhân kia xem xét Nam Tầm hồi lâu, đột nhiên hướng về phía cô ngoắc ngoắc ngón tay trò.

Động tác ngoắc ngón tay kia với động tác gọi chó nhỏ không sai biệt là bao, làm người khác xem đến ngửa răng ngửa lợi.

Nam Tầm ánh mắt vừa động, chính chính lui tù phục trên người, cười gượng nói:" Đại ca, quần áo tôi cũng chưa cởi, đi vào hình như không tốt lắm."

Khoẻ miệng nam nhân trước mặt đột nhiên nhếch lên, hơi hơi nhíu mày, thanh âm trầm thấp mà có lực, nói:" Lại đây."

Hai từ, ngắn gọn nhưng hàm chứa mệnh lệnh không cho kháng cự, cho nên Nam Tầm nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn đem giày cởi ra, ngoan ngoãn mặc cả quần áo đi vào.

Mắt thấy động tác của Nam Tầm, Diêm La không khỏi nhếch môi.

Nam Tầm rón rén lại gần hắn, hỏi dò:" Ca, anh có phải muốn tiểu đệ xoa bóp hộ."

Khi Nam Tầm mới thò cánh tay lại gần hắn, người trước mặt đột nhiên động dậy, túm lấy cổ áo cô nhấc bổng lên, sau đó hướng về phía mặt đất ném xuống.

Không cần tưởng tượng, nếu thật sự bị ném xuống, gáy Nam Tầm khẳng định sẽ nở hoa.

Nhưng may mắn cô có chuẩn bị trước, ở thời điểm gần cần treo sợi tóc khi hắn mới ném cô lên, cô đã nhanh chóng quàng chân qua quắp chặt lấy cổ đối phương, sống chết ôm lấy, y như kẹo cao su gỡ cũng không gỡ ra được.

Diêm La ngán ra, sau đó cười khê một tiếng.." Nhóc con, chiều này là học từ ai?"

Hai chân Nam Tầm vẫn treo trên cổ đối phương, ban đầu cô định mượn lực nơi cổ chân, quật ngã cả người và đầu đối thủ xuống đất, nhưng hiện giờ cô mới bị ai phát hiện ra rằng, chiêu thức này cần bàn không áp dụng trên người tên này được.

Sức của cô so với hắn mà nói, thực sự là kiến so với voi, bất luận là chiêu thức trâu bò thế nào thì trước mặt hắn vẫn đều vô dụng.

Cả người lộn ngược, cảm giác lơ lửng thật không tốt tý nào, vì thế cô đành kè cả mặc cả nói:" Anh trước hết thả tôi xuống, tôi liền nói cho anh biết ai dạy tôi chiêu thức này."

" Nhóc con, cậu đây là đang kè cả mặc cả với tôi sao?" Thanh âm cuối cùng của hắn hơi kéo dài, mang theo một tia nguy hiểm.

Nam Tầm hùng hùng hổ hổ phản bác:" Người mới là nhóc con, cả nhà người đều là nhóc con, tiểu gia ta năm này đã mười chín rồi được không hả?"

" A ~, nhóc con giận dữ rồi sao?" Âm cuối lại kéo dài, nhưng lần này lại mang theo một tia hứng thú.

" Nhóc con, cậu nên mau chóng bò xuống dưới, nếu còn không xuống, quần liền không còn đó." Diêm La trêu ghẹo nói.

Nam Tầm vội vàng ngừng đầu lên, nỗ lực hướng lên trên xem, lại không nghĩ đến quần còn chưa nhìn thấy, đã không cẩn thận thấy được đồ vật không nên thấy trên người tên đàn ông thối kia.

Nam Tầm hốt hoảng dúi đi ánh mắt, hai tay gắt gao nắm chặt, chuẩn bị buông lỏng hai chân, ngàn vạn lần không nghĩ tới, khi cô rơi xuống quần lại bị giữ lại, bất chợt mừng cảm thấy lạnh lạnh, quần cứ thế bị vắt ở trên cổ Diêm La.

Quần từ nhân này tụt cũng thật dễ đi! -.-

Lạnh thấu tim, tâm can đau nhói.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 152: Quá trắng, giống con búp bê sứ

"Người, đồ vương bát đần! Đồ lưu manh!" Nam Tầm vội vàng che lại cái mông đáng thương.

Người phía trên ha ha cười thành tiếng, "Nhóc con, cậu đang xấu hổ sao? Hay là cậu vẫn còn ở thời kỳ thích cùng người khác so đo lớn nhỏ? Ta làm cậu mất mặt?"

Nam Tầm lúc này mới nhớ tới mình đang là thân phận đàn ông, đối phương cũng là đàn ông, đồ vật hần có đại gia cô đây cũng có, cần quái gì phải ngượng ngùng.

"Tôi không có xấu hổ, chỉ là quần bị anh làm ướt hết, tỷ biết mặc bằng gì?" Nam Tầm tức giận nói.

Nam nhân nhướn mày: "Không có quần áo từ phục mới?"

Nam Tầm: "Được cấp, nhưng vừa nảy quên mang theo."

"A, cũng thật đáng thương, vậy lát nữa ta thay xong quần áo bản sẽ mang cho cậu mượn, nhớ kỹ, giặt sạch sẽ xong ngày mai mang trả lại."

Nam Tầm: "....."

"Biết ta tên gì không? Thời điểm ngày mai tới đừng tới nhầm cửa."

Nam Tầm nghiêng răng, từ trong kẻ răng phun ra một câu: "Biết, Diêm La Vương, phòng giam số 419."

(**Công tử:** *Tác giả chọn phòng giam ý nghĩa ghê .*)

Diêm La đem cô từ trên mặt đất xách lên, thấy cô còn che che giấu giấu cái mông, không khỏi cười khê: "Nhóc con, đứng hẳn hoi."

Nam Tầm bình thường trở lại, thoải mái hào phóng mà lộ cho hần xem.

Cũng không phải là cô không có.

"Giờ tay lên." Đối phương nói.

Nam Tầm nghe xong, trong lòng thầm trợn trắng mắt, đây là bắt cô làm động tác đầu hàng? Ấu trĩ, tên đại ấu trĩ!

Nam Tầm thành thành thật thật đem hai tay giờ lên, cô thừa nhận cô xác thực không đánh lại người này, chỉ cần nửa chiều vừa rồi là có thể nhìn ra.

Diêm La nghiêng đầu liếc qua Nam Tầm một cái: "Nhóc con, cậu đang suy nghĩ vớ vẩn gì vậy?" Nói xong, một tay túm lấy quần áo Nam Tầm, giặt phẳng xuống, đem cô lột sạch bong.

Nam Tầm rùng mình nhìn hần.

"Vừa nhìn đã biết là được nuông chiều từ bé, nhìn da thịt đi, cùng gấm trắng có khác nhau sao? Trên người một chút cơ bắp cũng không có." Diêm La đánh giá cơ thể Nam Tầm từ trên xuống dưới, ánh mắt tràn trệ.

Nam Tầm bị hần nhìn nhìn có chút bức bối: "Vậy anh thì có gì ghê gớm chứ, còn không phải chỉ có cái bụng tám múi sao, bộ anh lớn lên đã như vậy chắc?"

Diêm La ha ha cười một tiếng, "Nhóc con hoà khí cũng lớn đấy, tôi, ta giúp cậu tẩy rửa."

Nói xong liền túm lấy cổ áo Nam Tầm, xách cô sang bên cạnh mình.

Vội phun bên cạnh vẫn còn hoạt động, Nam Tầm bị đẩy đến lao đao một chút, lơ đãng một giây mà đã bị xối thành gãi rột vào nòi canh.

Bụp một tiếng, đối phương vô một phát lên lưng Nam Tầm, còn nhân tiện bình phẩm một câu: "Da thịt lớn lên cũng rất được, nếu cắt xuống làm bánh bao thịt người, hương vị khẳng định không tồi."

Thân mình Nam Tầm cứng đờ.

Diêm La cười to hai tiếng: "Đùa cậu thôi, tuy đáng người không tốt bằng ta nhưng cũng không tồi, eo chắc mông vênh, chỉ là da dẻ quá trắng, thật giống con búp bê sứ."

Nam Tầm lén bấm mấy lần búa chú tinh tâm, cô sợ nhờ bản thân không kim nén được nữa, sẽ thật sự cho tên trước mặt này một trận mất, vậy không phải hồng bét sao.

"Đại ca, anh đây là đem chỗ nhường lại cho tôi sao? Anh thật tốt a, bọn họ còn nói anh rất dọa người, đúng là bậy bạ, đại ca rõ ràng là người tốt." Nam Tầm bắt đầu vuốt mông ngựa.

Diêm La nghe vậy, mày kiếm hơi hơi nhướn lên, rất có hứng thú hỏi: "Nga, người khác nói ta rất dọa người sao? Dọa người như thế nào?"

Lập tức Nam Tầm bắt đầu thêm mắm thêm muối nói: "Bọn họ nói anh to khỏe vô cùng, năm người như tôi cũng có thể nhấc lên được, bọn họ còn nói anh giết người không chớp mắt, là tên sát nhân cuồng máu, ngay cả Đạo Sợ, lúc trước anh chỉ cần một chân đã đá hần thành lợn chết, còn đem hần xách lên nện vào tường như gõ chuông, đầu Đạo Sợ đều bị đập như đập dưa hấu, đem mặt tường toàn bộ nhuộm đỏ,..... Bất quá, bọn họ đúng là không đáng tin cậy mà, nếu Đạo Sợ bị anh đánh thành như vậy, hiện tại còn có thể sống sao?"

Diêm La nghiêm túc lắng nghe cô kể chuyện, sau khi Nam Tầm kết thúc câu cuối cùng, Diêm La cười khê, đột nhiên cúi đầu kẻ sát mặt Nam Tầm.

Thình lình xuất hiện một khuôn mặt tuấn tú phóng đại làm Nam Tầm giật mình, loạng choạng suýt nữa ngã xuống đất.

"Nếu bọn họ nói đều là sự thật, cậu sợ sao?" Diêm La nhếch môi nói, nói xong cũng nhanh chóng đứng thẳng lên.

Cảm giác áp bách biến mất, Nam Tầm thở phào một hơi: "Không sợ."

Diêm La lại cong cong khoe môi, nói: "Chỉ là, bọn họ nói không sai, Đạo Sợ lúc trước xác thật bị ta đánh như gáo bầu, chỉ chữa lại hơi cuối cùng." Hơi ngừng lại, "Người không phải muốn hỏi, vì sao Đạo Sợ hiện tại còn sống được sao?"

Nam Tầm nhìn hần, nghe thấy hần lười biếng mà giải thích một câu: "Đó là bởi vì..... ta muốn hần sống. Trong ngục giam này toàn là một đám phế vật hỗn loạn, ta lười quản.

Bất luận là nơi nào, đều cần có một người đứng lên lập pháp tắc, nếu không có thứ gọi là pháp tắc, thì mọi thứ lập tức sẽ trở nên hồng bét, Đạo Sợ có thể không ban hành được một pháp tắc tốt, nhưng cũng đủ để giữ được cân bằng cho khu A này."

Diêm La là một tên lười, phải nói là đại lười, đến cái pháp tắc cũng lười suy nghĩ.

Nam Tầm chép chép miệng, kiên trì nói: "Tôi tin tưởng trực giác bản thân, anh tuyệt đối không phải đại ác ma không có điểm cuối như tên Đạo Sợ kia."

Diêm La nghe thấy tên nhóc con này nghiêm túc đánh giá mình như vậy, không khỏi đánh giá lại Nam Tầm lần nữa.

Một nhóc con mười tám mười chín tuổi, cũng nha đầu nhà hần không khác biệt lắm, đang trong thời kì tính cách thất thường, ánh mắt trong suốt, sạch sẽ trong sáng, giống như một ngôi sao ngập trong nước, nhìn lâu rồi... lại có chút muốn moi nó xuống cái đi.

Lớn lên rất soái khí, mũi ra mũi, mắt ra mắt, màu sắc môi cũng khoẻ mạnh, hiện tại tuy vẫn còn vẻ non nớt, nhưng đảm bảo sau này sẽ mẽ hoặc không ít con gái nhà lành.

Tên nhóc con này tuyệt đối là loại tiểu nha đầu nhà hần thích, nếu tên nhóc này cùng hần đứng cùng một chỗ chỉ sợ tiểu nha đầu kia nhất định sẽ chọn tên này.

Diêm La bắn ánh mắt như đèn pha nhìn chăm chăm Nam Tầm, cười khê ra tiếng." Đúng là một tên nhóc thú vị."

Nam Tầmx Nhóc con cái đầu nhà người.

Diêm La không nhanh không chậm mà vát khô khăn lông, quần lại bên hông, nhàn nhạt ném về phía Nam Tầm một câu." Cho cậu mười phút tắm rửa sạch sẽ, sau đó ra ngoài gặp ta."

Nói xong, liền khoan thai bước ra ngoài.

Vương bát đán, nhà tắm như cái nồi hơi này mà người cũng có thể biểu hiện như phòng tắm khách sạn cao cấp được.

Nam Tầm vừa nghe hần nói mười phút, vội lao về phía hần vừa đi, bay nhanh đi lấy chậu rửa mặt của bản thân rồi quay trở lại.

Diêm La thấy Nam Tầm vội vội vàng vàng, trong mắt mang theo ý cười, thấp phần hạo tâm mà nhắc nhở một câu."Nhóc con, nhớ kỹ, đừng có lè mề, ta rất chán ghét những người không tuân thủ. "

Nam Tầm loạng choạng một cái, suýt chút nữa đập mũi xuống nền đất.

Nam Tầm cũng không có thêm bất kì biểu cảm gì nữa, cô lấy tốc độ nhanh nhất của cuộc đời mình tắm rửa thật sạch sẽ rồi mau chóng lao ra ngoài.

"Ca, ca, tôi không có chậm trễ chứ?" Nam Tầm thờ hồng học nói.

Diêm La đang bày ra tư thế đại lão gia nằm tựa trên giường, nhàn nhã thoải mái, chân dài thẳng tắp, vòng eo tinh tế, đến Nam Tầm cũng tự thấy hổ thẹn với thân thể nữ nhân của mình.

Diêm La lười biếng nâng nâng đầu dậy, đem bộ tù nhân mới thay ném cho Nam Tầm. " Cầm lấy mặc vào, đừng để bị cảm."

Nam Tầm đuổi tay tiếp được, nhìn nhìn, bộ quần áo này thực ra cũng không bẩn lắm.

Nhưng chờ cô đưa tới chớp mũi người người, lập tức liền ghét bỏ mà nhăn mi lại.

Tuy rằng không phải cái mũi mồ hôi thực gay mũi khó chịu nhưng nó lại tàn ra hương vị nồng đậm hơi thở của đàn ông.

Công tử: *Hãy khen ngợi tui đi, hôm nay tui ra tận hai chương nhá!!! Hôm nay tôi có deadline mà tui vẫn ra tận hai chương.*

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: Nhóc con, lông cánh cũng còn chưa mọc dài

Nam Tầm rồi rầm.

Cô vừa nói tắm xong, chẳng nhẽ lại phải mặc lại quần áo mang nồng đậm mùi vị của tên này sao?

Diêm La đem phản ứng của Nam Tầm thu hết vào trong đáy mắt, ung dung nói." Nhóc con, nếu cậu ghét bỏ liền đừng mặc nữa, có thể lựa chọn trần trụi trở về, nhà tắm này cách nhà tù cũng không tính là xa, đại khái chỉ cần đi ngang qua một cái sân bóng rổ, một cái sân thể dục, một cái nhà xường là đến."

Nam Tầm vừa nghe xong lời này, không dám do dự nửa lời, nhanh chóng đem áo tù phục tàn ra "mùi vị Diêm La" mặc lên người, đến lượt mặc quần, cô theo bản năng đưa lưng về phía Diêm La, tốc độ so với mặc áo thậm chí còn nhanh gấp bội.

Diêm La nhìn thấy phản ứng của Nam Tầm, có chút buồn cười nói." Trẻ con, chưa đủ lông đủ cánh, thẹn thùng cái gì, ta cũng không giểu cọt cậu, tới, giúp ta đấm lưng."

Nam Tầm đi tới trước mặt Diêm La, ánh mắt không tự giác nhìn lướt qua vành tai tron bóng của hần, trên vành tai của hần xuất hiện một viên nho nhỏ gì đó.

Quả nhiên, lần trước cô không có nhìn nhầm.

"Em tay nghề không tốt lắm, nếu làm đau thì anh kêu lên một tiếng." Tầm mắt Nam Tầm rơi rơi rũ xuống, thấp giọng nói, sau đó bắt đầu vươn tay đấm bóp cho Diêm La.

Vừa rồi do cô hơi nước mờ ảo nên nhìn không rõ, chỉ cảm thấy người này nhan sắc cực phẩm, chân dài, đáng người tốt, nhưng bây giờ Nam Tầm mới phát hiện, phía sau lưng Diêm La có rất nhiều vết sẹo, vết bé vết lớn, tổng cộng không dưới năm mươi cái, trong đó có ba vết sẹo lớn do đạn gây ra, một cái trên xương bả vai, một cái ở eo, còn một cái ở xương cánh tay, cái này chỉ là nhìn từ phía sau lưng, nếu là nhìn cả đằng trước, chẳng phải là càng nhiều?

Cũng không biết người này đã phải trải qua những gì.....

Nam Tầm thực sự bị các loại vết sẹo kia làm ngơ ngẩn, lực đạo cũng lo lắng mạnh dần.

Diêm La thoải mái than khê một tiếng, không nghĩ tới móng vuốt mèo nhỏ này cũng thoải mái đến vậy, chính là lực đạo có vẻ không đều lắm.

"Nhóc con, tới, ngồi lên lưng ta."

Nam Tầmx "....."

"Như thế hình như không tốt lắm."

"Ta không sợ, cậu sợ cái gì, đi lên."

Nam Tầm trợn mắt hướng lên trời, bò lên trên giường, đặt móng ngồi mạnh lên eo hần.

Diêm La kêu lên một tiếng, " Nhóc con, nghịch nhọm, xem chút nữa ngồi nát eo ta."

Nam Tầm hơi hỏi câu khoẻ mỗi, hai tay bắt đầu dùng lực xoa bóp, xoa thoải mái đến mức người phía dưới phát ra những tiếng hừ hừ đứt quãng.

Xoa xoa đấm đấm hồi lâu, người này còn không nói dừng, hai tay Nam Tầm đều muốn tê liệt, chân cũng tê cứng.

Trong lúc này, có một cái đầu đang rình rập phía ngoài phòng tắm, chắc là người nào đó đang chờ đến lượt, nhưng khi thấy thân ảnh hai người trong phòng, liền thần hồn điên đảo mà chạy mất, lại không quên cảm thương cho số phận Nam Tầm, không biết có phải "anh ta" chọc gì người khác hay không mà bị lừa một mình tới đây.

Một ngày không tắm rửa sẽ không chết, nhưng gặp phải Diêm La Vương, điều này không chắc. Bọn họ tình nguyện để bản thân bản chết, hỏi chết, cũng không muốn bị Diêm La Vương đánh chết.

Toàn bộ nhà tắm ngoại trừ tiếng hừ hừ nhẹ của Diêm La, quá an tĩnh.

Nam Tầm nhìn không được, liền hỏi một câu:" Anh, sức không đủ, thật sự không thể tiếp tục."

Diêm La Vương:" Nhóc con nguoi cũng thật là, cánh tay mõi sao không nói sớm a, ta còn tưởng cậu đang muốn lấy lòng ta, vì thành toàn cho cậu nên ta cũng chưa nhẫn tâm kêu dừng."

Nam Tầm:" ....."

Cô thực sự muốn một quyền đánh chết tên đáng ghét này, hay cô đánh phát vào ót cho hắn bất tỉnh nhỉ? Dù sao phía sau cũng không có mắt.

Diêm La phía sau có mắt đột nhiên nói:" Nhóc con, cậu có phải đang thăm nghiệm rằng nghiệm lợi, muốn ra tay?"

Nam Tầm:" ....."

Diêm La ngoắc ngoắc miệng:" Hôm nay cậu cùng Dao Sẹo quyết đấu, ta qua cửa phòng giam có quan sát được, là do Dao Sẹo khinh địch, người lại cồng kềnh, một thân lực đạo cũng không có chỗ phát huy, nên mới bại dưới tay đứa nhóc như cậu, nhưng muốn đánh chủ ý lên người ta, vẫn còn quá non nớt."

Tay Nam Tầm run lên, một móng tay chọc đến phía trên cổ sống của Diêm La.

Diêm La da dày, không cảm thấy đau, chỉ là cảm thấy nhóc con này rất thích ghi thù:" Có phải còn để ý lúc đấy ta không ra mặt giúp cậu?"

Nam Tầm ha hả một tiếng, mặt cười nhưng trong lòng không cười, nói:" Anh, em nào dám a, còn nữa, không phải cuối cùng vẫn em thắng sao?."

Diêm La gật gật đầu:" Đúng, nhóc con thật ngoan."

Nam Tầm:" ....."

" Nhóc con, quên không hỏi, cậu kêu là gì? Là vì sao lại tiến vào đây?"

" Anh, em kêu Tô Mặc Bạch, bởi vì giết người cho nên bị nhốt vào đây." Nam Tầm thành thành thật thật trả lời.

Diêm La bời vì thoải mái nên hơi khép hờ đôi mắt, khoe miệng cũng tự giác nâng lên,:" Tên cũng rất văn nhã, chỉ là tội danh nghe không văn nhã chút nào."

Nam Tầm có chút úy khuất nói:" Nhưng cũng không phải cố ý muốn giết người, là vô tình đẩy hẳn ta chết trong lúc đánh nhau, đầu bị đập vào góc bàn, lúc đó cũng do quá luống cuống nên mới trở mặt nhìn hẳn cháy máu đến chết, nhận ra thì đã không kịp. Lại nói, em đây vì cái gì a, chẳng phải vì anh em tốt nên mới đánh nhau sao, thế nhưng sau khi xảy ra chuyện, tên bạch nhãn lang kia cự nhiên không có đứng ra làm chứng, mà đối phương trong nhà vừa có tiền vừa có thế, em chỉ biết cam chịu bị phân vào đây thôi."

Diêm La " nga" một tiếng, tựa hồ như là trong lúc lơ đãng hỏi một câu:" Chuyện trong nhà giam Hoàn Mỹ này cũng không phải người bình thường có thể nhúng tay vào, đối phương đem người bắt tới nơi này, chẳng phải càng khó tác động sao?"

Nam Tầm cắt ngang:" Hãy, Diêm ca, anh thật ngờ a, ngục giam Hoàn Mỹ này là nơi nào a, em nhìn gầy yếu như thế, đem ném tới nơi này, một giây không phải sẽ bị người khác chinh chết sao? Đến lúc đó đâu cần bọn họ phải động tay động chân, em chỉ sợ là sớm chết từ lâu rồi."

Diêm La bị Nam Tầm kêu ngoác cũng không có tức giận, hơi hơi hứng thú cười khê:" Đúng là sẽ như vậy, chi tiếc đối phương tính toán nhầm một bước, không nhìn ra cậu căn bản không phải cứu nhỏ, mà là một con tiểu sói hoang a." Dừng một chút, lại chốt một câu:" Nhóc con, người rất thú vị."

Nam Tầm là lần thứ hai nghe thấy Diêm La nói cô thú vị, trong mắt loại người này, chắc chắn coi cô như sùng vật mà trêu đùa.

Hai từ" thú vị" này chính xác là để đánh giá sùng vật.

" Anh, kêu tên ta được không?" Nam Tầm nói:" Cứ kêu nhóc con, nhóc con, nghe nhiều bản thân ta cũng tưởng mình là nhóc con thật mất."

" Người không phải nhóc con thì là cái gì? Vừa rồi ta liếc mắt xem xét một cái, lông cánh cũng còn chưa mọc dài."

Nam Tầm:" ....."

Nam Tầm gia tăng lực tay, dùng sức đến cả khớp tay đều kêu lên.

Diêm La trêu đùa đủ rồi, bắt đầu an ủi nhóc con bên trên:" Được, ta không đùa nữa, cũng không gọi cậu là nhóc con." Nói xong, đôi mắt hơi hơi nheo lại, lười biếng giống hết loài báo đang săn mồi,:" Tiểu Bạch, lá gan cậu cũng thật lớn a, dám một mình xông tới đây, chẳng lẽ không ai nhắc nhở cậu, thời điểm Diêm La ta tắm rửa ghét nhất là có người khác quấy rầy."

Nhắc đến là khiến Nam Tầm tức giận đến nghiến răng nghiến lợi:" Em là bị người khác lừa, bọn họ gạt người nói bây giờ là thời điểm ít người nhất, cho nên em mới đến vào lúc này."

Diêm La cười một tiếng, không biết từ lúc nào, cánh tay đáng lý ra đang gục ở mép giường lại nâng lên, chống cằm, khuôn mặt tuần tú quan sát Nam Tầm hồi lâu, một bộ dáng quan sát một thứ gì đó rất hứng thú:" Như thế nào, không thích cùng đám đại gia kia tắm rửa."

Nam Tầm khụ khụ:" Chỉ là không có thói quen tắm cùng nhiều người như vậy."

Diêm La như đang suy tư gì đó, chỉ nhìn Nam Tầm chăm chăm, cũng không nói thêm.

Nam Tầm bị hẳn nhìn đến không được tự nhiên, hắc hắc cười một tiếng, cố gắng dời tầm mắt về phía khác.

Công tử: *Rất xin lỗi mọi người, đã lâu rồi mới ngoi lên đăng chương ☐. Không hiểu sao nhưng ta edit thế giới này siêu lâu, chắc là do không quá thích TG này, TG rất buồn....*

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Vênh váo, ta là người có chỗ dựa

Đôi mắt Diêm La hơi hơi rũ xuống, ngón tay trở nhẹ nhàng điểm từng nhịp xuống thành giường.

Không thể không nói đến, cặp mắt khi quan sát người của Diêm La Vương cực kỳ cực kỳ sắc bén, liếc mắt một cái như ngàn dao nhỏ chém đi lòng tự tin của người đối diện, một loại khí thế đế vương khiến người người khuất phục, nhưng lúc này, tầm mắt hẳn rũ xuống, nghiêm túc suy ngẫm gì đó, cặp mắt kia liền không còn sắc nhọn, gương mặt soái khí cũng vì thế mà nhu hoà hơn, không những trông vô hại mà còn đặc biệt cầu người.

Lớn lên như vậy, nếu như tiến vào giới giải trí, chắc chắn một giây liền chấn động.

Nam Tầm đôi mắt trong chớp lát, lại nhìn không được đem tầm mắt quay về, lên lút quan sát đường cong hoàn mỹ phía sau của Diêm La, thăm nghĩ: Đáng tiếc là có quá nhiều sẹo, dù tiến vào giới giải trí cũng không ai dám nhận.

Nam Tầm quan sát lên lút nhưng vẫn không thoát khỏi đôi mắt lười biếng phía dưới.

Cô bị bắt tại trận.

Diêm La ngăn ra, sau đó vui vẻ nói:" Tiểu Bạch, cậu vừa rồi đang nhìn lên ta?"

Nam Tầm hào phóng thừa nhận,:" Anh, em thật sự sùng bái anh, sau khi nghe xong chiến tích của anh, em cảm thấy anh chính là thần tượng của lòng em."

Diêm La liếc mắt về phía Nam Tầm:" Người trẻ tuổi các cậu, thần tượng năm phút lại đổi một lần, lời nói không thể tin."

Nam Tầm thăm trợn mắt, nói như người nhiều tuổi lắm không bằng, bộ dáng kia cùng lắm mới hai sáu hai bảy tuổi.

"Tiểu Bạch, ta nhìn cậu rất thuận mắt, về sau liền đi theo ta đi, sao, vừa lòng không?"

Diêm La đột nhiên hỏi một câu.

"Vừa, anh, em rất vừa lòng, đây chính là anh nói a, không được đổi ý, một lời đã định." Nam Tầm trên mặt tràn ngập cảm xúc kinh hi (ngạc nhiên, vui mừng), đôi mắt sáng lấp lánh.

"Nhìn bộ dáng không có tiền đồ của cậu đi." Diêm La cười nắc nẻ một câu, nhìn không được đuối tay qua xoa đầu Nam Tầm, không nghĩ tới tóc tên nhóc này mềm như vậy, xoa thật có cảm xúc.

"Anh, về sau em còn có thể cùng anh tắm rửa không?" Nam Tầm thừa dịp hỏi.

Nam Tầm suy nghĩ, một là cùng đám nam nhân thô bỉ kia tắm rửa, hai là cùng Diêm La Vương tắm rửa, nếu nhất định phải chọn một trong hai, cô tuyệt đối sẽ chọn về sau.

Diêm La nghiêng đầu nhìn cô, cười cười nói:" Tiểu tử cậu tâm tư không nhỏ a, được."

Âm cuối kia biểu thị tâm tình hẳn rõ ràng đang không tồi.

Nam Tầm vội vàng đánh bóng bản thân:" Diêm ca, anh một mình tắm rửa rất bất tiện a, vừa buồn lại không có người hầu hạ, em có thể giúp anh xoa bóp mát xa a, giống như bây giờ vậy?"

"Được, ta cũng cảm thấy cậu rất hợp mắt, về sau chỉ cần không làm gì quá phận, ta liền che chở cậu." Diêm La nhìn không được lại xoa đầu Nam Tầm một phen.

"Diêm ca, đừng xoa nữa, kiểu tóc đều bị anh phá hư rồi." Nam Tầm có chút bất mãn chụp bay cánh tay phá rối trên đầu.

Diêm La có chút bất ngờ, nhìn nhìn cánh tay bị chụp bay của mình, lại nhìn những vết đỏ nhỏ nhoi trên lưng. Tên nhóc này cũng thật dùng sức, da dày thịt béo như hắn cũng bị đánh đỏ.

Nhiều năm như vậy, hình như chưa có ai dám đánh hắn, đến cả tiểu nha đầu nhà hắn cũng rất sợ hắn. Tên nhóc này coi như là người đầu tiên, mặc dù chỉ là đánh một chút nơi bàn tay.

Nam Tầm bây giờ mới ý thức được đối phương là ai, liền vội vàng sấn lại thối thối, cười gượng nói:" Diêm ca, vừa rồi là em đùa vui với anh thôi, anh, có đau hay không, em giúp anh thổi thổi nhé?"

Diêm La không lạnh không nhạt từ một tiếng.

Nam Tầm không ngờ đối phương sẽ từ, đánh phải lon ton chạy tới, gắng sức phòng mồm tròn má lên thối.

"Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, về đi." Diêm La rút tay về, lười biếng mà gấp một cái.

Nam Tầm còn ước gì có thể bay khỏi đây, vội vàng đáp ứng nói:" Đúng rồi đấy Diêm ca, vừa rồi em xem xét thấy có mấy người cũng ngó vào đây, nhưng mà như nhìn thấy quỷ chạy mất tiêu rồi."

Diêm La lười biếng đuối cái eo, nhàn nhạt nói:" Hôm nay thời gian tắm rửa đúng là có chút dài."

Diêm La lấy ra bộ tù phục mới, không nhanh không chậm mặc lên, động tác ưu nhã nơi nào như đang mặc áo tù, rõ ràng là đang mặc cái gì xa hoa thì có.

Hai người một trước một sau bước ra khỏi phòng tắm, xa xa thấp thoáng có mấy cái đầu ngó ra, vừa thấy Diêm La Vương cùng một chỗ với người khác, còn tướng bản thân hoa mắt nhìn nhầm.

Đây là ai a, là Diêm La Vương đó, từ bao giờ Diêm La Vương đi cùng người khác vậy? Trong ngục giam này, Diêm La Vương nổi danh làm việc một mình, sau khi cùng Dao Sẹo quyết đấu, thanh danh truyền xa, ngay cả ngục bá Quý Hà khu B thấy hắn cũng phải nhường nhịn ba phần.

Một đám trong góc bắt đầu bàn tán qua lại, tên nhóc bên cạnh không phải là người mới đánh bại Dao Sẹo hôm nay sao, hình như kêu là Tô Mặc Bạch, tên tuy văn nhã nhưng khi đánh người cũng đủ tàn nhẫn.

Chờ đến khi hai người Diêm La hoàn toàn biến mất, đám người trong góc mới lỏm cò mò ra, sau một hồi bàn tán mới đưa ra một kết luận: Diêm đại phạt gia hình như mới thu nhận dân em!

Bước vào nhà tù, Nam Tầm còn đặc biệt ăn cần đưa tân lao đại lên tầng ba, nhìn thấy hắn biến mất sau cánh cửa phòng 419, mới thu hồi tầm mắt quay xuống tầng hai, trở về phòng của bản thân.

Đều nói ngục giam Hoàn Mỹ này không có ngoại lệ xảy ra, nhưng lúc này Nam Tầm có nhanh mắt liếc qua một cái, phòng 419 kia rõ ràng chỉ có một cái giường, còn không phải cái loại giường gỗ bình thường, trong phòng trang hoàng cũng đặc biệt sạch sẽ, một chút cũng không giống phòng giam bình thường.

Diêm La Vương một mình ở tại ngục giam này, muốn làm gì thì làm, cuộc sống khăng định rất dễ chịu.

Sau khi Nam Tầm trở về phòng giam 242, một phòng năm người đều bu lại quan sát cô.

Đỗ Phan có chút khó hiểu hỏi:" Cụ nhiên một chút cũng không bị thương a?"

Nam Tầm liếc xéo hắn một cái, cười lạnh nói:" Đỗ Phan, tình nghĩa của chúng ta đến đây coi như chấm dứt."

Thiệt ca có chút xấu hổ mà sờ sờ đầu:" Tiểu Lục à, chuyện này đúng là lỗi nhị không đúng, đương nhiên, đại ca không ngăn cản cậu, cũng là đại ca không đúng."

Lão Tam ngập ngừng, nói:" Anh vốn dĩ cũng muốn nhắc nhở cậu, kết quả bị lão nhị bắt im miệng."

Đỗ Phan cười gượng ồm lấy bà vai Nam Tầm, đang muốn nói cái gì lại bị Nam Tầm hung hăng bẻ tay ra phía sau, đầu đến nỗi kêu thất thanh:" Ta sai rồi, sai rồi! Tiểu Lục, xin cậu nhẹ tay chút, tha cho Nhị ca một mạng, chân tay Nhị ca yếu yếu, không chịu nổi một chiêu của cậu đâu, sẽ gãy, thật sự sẽ gãy đó!! A a..... a.a.a..."

Nam Tầm một chân đá hắn sang một bên, hiện tại cô có chỗ dựa, không cần sợ đắc tội với đám người này, dù một phòng năm người có liên thủ lại, cô cũng không việc gì phải sợ.

Có vài người sống đúng là thiếu đánh, không cho họ nếm chút lợi hại, họ lại được nước lấn tới, cho rằng cô dễ bắt nạt.

Đỗ Phan lăm bằm vài tiếng, xoa xoa cái hông cùng cánh tay, " Tiểu Lục à, cậu xuống tay cũng thật tàn nhẫn, Nhị ca không phải chỉ chưa kịp nói cho cậu Diêm La Vương ở nhà tắm sao."

Nam Tầm đặt mông xuống chỗ ngồi ban này của Đỗ Phan, hai chân bắt chéo, khoanh tay trước ngực, bộ dáng nhàn nhã thành thoi.

Ánh mắt Nam Tầm sâu kín đảo qua năm người bên dưới, " Tôi biết các anh cảm thấy tôi quá thuận buồm xuôi gió, trong lòng không phục, cho nên cũng muốn tôi nếm chút khổ sở, nhưng con người tôi a, trời sinh tốt số, ông trời cũng luyện tiếc tôi chịu khổ, làm các người ghen ghét đó kị cũng chịu thôi."

Khi Nam Tầm nói lời này, cảm nhẽ nhếch, khoe mắt nheo lại, mặt chỉ kém chút nữa ngang bằng trời, vênh vào đến không chịu nổi.

Cô là người có chỗ dựa, cô cần gì sợ ai a.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 155: Mất ngủ, lần đầu tiên trong cuộc đời

Mấy người trong phòng trông thấy bộ dạng đáng đánh của Nam Tầm, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng sự thật đúng là như vậy, bọn họ chính là cảm thấy tên tiểu tử này quá thuận buồm xuôi gió, đừng nói những người khác, trước tiên cứ nói đến lão đại lợi hại nhất phòng này, Thiết ca, thấy Dao Sẹo cũng phải cúi đầu khom lưng.

Nhưng tên tiểu tử này, chỉ là một tên nhóc miệng còn hôi sữa, lại có thể đánh bại hung thần ác danh Dao Sẹo nổi danh, trên mặt một chút vết thương cũng không có, lớn lên trắng trẻo nõn nà, cừu con cũng chưa trắng bằng "hắn"!

Mấy người biết Nam Tầm đánh nhau lại lợi, đương nhiên không dám trực tiếp gây khó dễ, liền muốn nhường cho cô một bài học, muốn cân bằng chút tự ái của bản thân.

Nhưng ngàn vạn lần không nghĩ đến, tên tiểu tử này lại có thể bình yên vô sự trở lại.

Trái qua sự kiện lần này, mấy người này đã hoàn toàn buông bỏ ý niệm muốn chinh Nam Tầm, bắt đầu đào tìm đào phổi mà cùng cô nói chuyện nhân sinh lý tưởng.

Nam Tầm cũng không muốn hoàn toàn chặt đứt quan hệ với mấy người này, khoé miệng hạ xuống, cười cười nói:" Con người tôi xưa nay, người khác đối tốt với tôi, tôi nhất định cũng đối xử tốt với họ."

Dừng lại, ý vị sâu xa liếc một cái về phía Đỗ Phan." Ngược lại, nếu có người tính kế tôi, tôi nhất định khiến hắn hối hận."

Đỗ Phan cười khan vài tiếng, không khỏi day day cái mũi.

" Lão nhĩ, tôi quả thực tò mò, anh là vì cái gì mới tiến vào đây?" Nam Tầm đánh giá trên dưới Đỗ Phan, đối phương nhìn có chút giống thương nhân khôn khéo, nhưng nếu thật là thương nhân, khẳng định là cái loại buôn bán không tốt đẹp gì, bởi vì hắn quá ranh ma.

Đỗ Phan nhún nhún vai:" Cũng không có gì, chỉ là lừa gạt chút tiền nhỏ nhỏ."

Lão Tử thỉnh linh kêu to:" Tiểu Lục, cậu đừng tin Nhị ca nói, anh ta vào đây chính là do đệ nhất phú hào thành phố S tổ cáo, nghe nói lừa của hắn ta ước chừng hai trăm triệu."

Nam Tầm nha một tiếng, trào phúng nói:" Nhìn không ra, Lão Nhị là người như vậy, nguyên lai là có tiền sử lừa đảo, khó trách thích gạt người như vậy."

Đỗ Phan không cho là đúng, phản bác:" Tiểu Lục, tuy rằng ta là kẻ lừa đảo, nhưng cũng là người có đạo đức, ta không lừa người già không lừa trẻ nhỏ, cũng không lừa người tốt. Cậu biết tên phú hào kia một năm vợ vét của dân bao nhiêu tiền không? Hắn ăn hối lộ nhiều như vậy, đời này e rằng xài không hết, ta chỉ là nghĩ cách giúp hắn cùng nhau sẽ chia, đáng tiếc, đại sự sắp thành lại bại, vẫn là bị lão cáo già phát hiện."

Nam Tầm vui sướng khi người khác gặp nạn, bình thản nói:" Xứng đáng "

Không biết có phải vị bên trên chiếu có Tô Mặc Bạch hay không, thế nhưng phản cho Nam Tầm đến phòng cũng không tính là phần tử đặc biệt cực đoan gì.

Lão đại Thiết ca tuy rằng là phần tử trên đường*, nhưng cũng là người có nghĩa khí,biết xả thân vì huynh đệ, là do đánh nhau gây chết người nên bị nhốt vào đây. Lão Nhị là tên lừa đảo, nhưng cũng coi như là kẻ lừa đảo có đạo đức, bắt quả vụ lừa lần trước quá lớn, tình tiết nghiêm trọng lại va phải phú hào giáo hoạt nên bị phán mười năm năm.

* trên đường: xã hội đen

Lão Tam và Lão Tử vào đây cũng là có câu chuyện phía sau, Lão Tam vào đây là bởi vì mẹ già duy nhất ở nhà gặp phải tên bác sĩ lang băm, vốn dĩ mẹ hắn chỉ là bệnh nhẹ, nhưng sau khi tên lang băm này khám chữa lại chữa đến chết, trong phút xúc động nên hắn đã đâm chết tên lang băm kia, tuy đối phương không chết nhưng lại biến thành người thực vật, do vậy bị phán hai mươi năm.

Lão tứ vào đây là bởi vì đứa con trai yêu quý nhất của anh ta bị người ta lấy thuốc chuột hại chết, anh ta tổ cáo đối phương nhưng cảnh sát không tìm ra chứng cứ, anh ta dưới con tức giận đã đốt cháy nhà đối phương, vốn tưởng bên trong không có người, nào ngờ vợ của đối phương đang lúc ngủ trong phòng, bị lửa đốt đến huy dung, do đó bị phán mười năm năm.

Còn lão Ngũ, háy, cái này có chút rối rắm, con trai duy nhất trong nhà hắn bị bệnh nặng, không có tiền chữa trị, hắn vay chạy khắp nơi đều không đủ, trong lúc vô vọng liền nghĩ quần đi siêu thị cướp bóc, nhưng ai ngờ một đồng con chưa cướp được đã bị cảnh sát bắt được, phán ngay mười năm tù.

Như vậy xem ra, trong phòng 242 này, đốt nhà, cướp của, giết người, tất cả đều đủ cả.

Đều là trọng phạm(từ nhân phạm trọng tội) từ mười năm tù trở lên, nhưng Nam Tầm thấy mấy người này bản tính đều không quá xấu, ai sinh ra chẳng có ác niệm(ý muốn làm việc xấu) trong phút chốc, chỉ là cái phút chốc này, bọn họ vừa vận xúc động mà phạm phải hành vi phạm tội.

Bất quá, con người luôn là vì xúc động nhất thời mà trả giá cao, hiện tại bọn họ tụ tập tại phòng giam 242 này, nhẹ chính là mười năm hai mươi năm, nặng hơn chính là cả đời đều ra không được, một năm chỉ có thể thấy được bạn bè người thân vài lần, nhưng vẫn là chào hỏi qua tấm cửa kính, đây coi như là sự trừng phạt cho phút giây xúc động của cuộc đời.

Mấy người sôi nổi kể lại chuyện xưa, Đỗ Phan đột nhiên lên gan hỏi:" Tiểu Lục à, vừa rồi cậu đi nhà tắm đụng phải Diêm La Vương phải không? Vậy hắn...hắn không có biểu hiện gì sao?"

Nam Tầm liếc hắn một cái." Anh là ước gì tôi cùng hắn đánh nhau một trận, sau đó tôi bị hắn đánh đến mặt mũi bầm dập, phải không?"

Đỗ Phan ha hả cười gượng một tiếng:" Tiểu Lục à, nếu cậu không muốn nhắc đến, Nhị ca từ nay sẽ không hỏi nữa."

Nam Tầm đem chân gác lên thành giường, gác một cái nói:" Đây là lần cuối cùng tôi gọi các anh là ca."

Năm người liếc nhau, lão đại vuốt cái đầu tron bóng của bản thân, về mặt dữ tợn bấy giờ khảm nồm hơn nhiều, vội vàng nói:" Đừng mà Tiểu Lục, cậu thực sự muốn chúng ta trở thành người xa lạ sao?"

Nam Tầm xua xua tay:" Thật không phải bởi vì chuyện này, tôi vừa rồi nhận Diêm La Vương là ca, nếu gặp mọi người cũng kêu ca, vậy thì không hay cho lắm, trải qua lần tâm sự hôm nay, tôi cảm thấy Diêm La người này quá tâm cao khí ngạo*, tôi nếu như lại....."

* tâm cao khí ngạo: kiêu ngạo, thường chỉ tính cách kiêu ngạo của những người có tài.

Nam Tầm một câu còn chưa nói xong, mấy người còn lại lập tức lao vào đánh gãy lời Nam Tầm, điên cuồng đồng thanh:" Đừng kêu ca, ngàn vạn lần đừng gọi bọn ta là ca, chúng ta có ngàn cái gan cũng không dám cùng Diêm La Vương xưng huynh gọi đệ."

Bất quá bọn họ vẫn cảm thấy có chút không thể tiêu hoá nổi, Tiểu Lục từ bao giờ lại cùng chiến tuyến với Diêm La Vương vậy, vị Tôn phật gia này trong mắt còn nhìn thấy người khác sao? Hắn không phải nổi danh thích làm việc một mình sao, như thế nào lại cho phép Tiểu Lục tới gần?

Nhưng rất nhanh, tất cả đều đồng tình đưa ra kết luận, chắc chắn là do biểu hiện hôm nay của Tiểu Lục quá xuất sắc, Diêm La Vương đây là coi trọng bản lĩnh đánh lộn của Tiểu Lục? Muốn thu nhận làm đàn em?

Quả thực là vận cửrt chó mà!! Nếu thật sự được Diêm La Vương coi trọng, chờ hắn ra ngoài, khẳng định sẽ nghĩ cách đem theo đàn em của mình ra.

Đây chính là lý do mà một năm gần đây có nhiều người thử tiếp cận lời kéo Diêm La Vương.

Đáng tiếc, những người này đều chỉ có một kết cục, mặt mũi bầm dập, răng rơi đầy đất.

Tiểu Lục hắn không hổ là người sinh ra đã đâm phải vận cửrt chó mà, thế mà có thể được làm đàn em của Diêm La.

" Mau tắt đèn, đến giờ đi ngủ rồi." Thiết ca nhắc nhở một câu.

Mọi người nghe vậy cũng nhanh chóng bò lên giường của mình.

Quả nhiên vài phút sau, tất cả đèn điện của nhà tù đều tắt hết, trừ bỏ đèn tuần tra trên hành lang, cũng thuận tiện cho nửa đêm có người buồn đi vệ sinh.

Sau đêm nay, tất cả mọi người đều có vẻ rất hưng phấn, đặc biệt là lão tam, sùng bái đối với Tô Mặc Bạch lại tăng thêm một cấp, quả thực sắp trở thành fan nào tàn của " cậu ta".

Buổi tối đầu tiên sau khi tiến vào ngục giam, Nam Tầm trần trọc không yên, xung quanh là tiếng ngáy, tiếng nghiêng răng cùng tiếng nói mớ trong lúc ngủ. Hôm nay cô đã thành công trở thành đàn em dưới trướng Diêm La, hiệu suất cao đến kinh người.

Ánh trăng xuyên thấu qua song sắt nhà tù chiếu vào, vừa vận chiếu vào trên giường Nam Tầm, miêu tả vồ về khuôn mặt tuần mỷ trên giường.

Nam Tầm mở to mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt đen lầy sáng ngời.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, cô bị mất ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Bị khen ngợi, thực không tởi

Sáng sớm ngày hôm sau, Nam Tầm bị tiếng chuông đình tại nhữc óc ngoài hành lang đánh thức.

" Cái quý gì thế, sao lại xuất hiện tiếng chuông đi học vậy?" Nam Tầm mơ mơ màng màng ngồi dậy, mái tóc tron bóng vểnh lên vài sợi dựng đứng.

Vài người che lỗ tai tiếp tục nằm ngủ, lão Tam gấp vài cái, giải thích:" Đây là tiếng chuông chạy buổi sáng, sau khi vang lên ba hồi phải tập hợp tại đại sảnh, sau đó đi sân thể dục chạy vài vòng, bắt quá cái này là tự nguyện, rất nhiều người đều không muốn chạy.

Nam Tầm đã thanh tỉnh một chút, không khỏi tò mò hỏi:" Chuyện này có thể tự nguyện?"

" Mỗi buổi sáng chạy năm ngàn mét, kiên trì chạy hết một vòng, mới được tích dấu năm phần tích phân, ngu mới đi!" Đỗ Phan lẩm bẩm một tiếng, trở mình ngủ tiếp.

Thời điểm Nam Tầm mới vào cũng là lúc cảnh ngục mới đề ra chuyện này. Trong ngục giảm áp dụng quy chế tích phân, biểu hiện càng tốt đẹp tích phân càng nhiều, căn cứ vào lượng tích phân đạt được có thể giảm hình phạt, mười tích phân thì được giảm một ngày, nếu tích đủ 3650 phần là có thể trực tiếp giảm một năm.

Hồi chuông thứ 2 lại vang lên, lão Tứ và lão Ngũ gầy gù từ trên giường đứng dậy, mơ mơ màng màng khoác vội bộ quần áo tù nhân bên cạnh, sau đó như xác chết lao đảo đi ra ngoài.

Sáu người bên trong, Lão Nhị, lão Ngũ cùng lão Tứ thời hạn thì hành án là ít nhất, nhưng lão Nhị là quý ngừ, tình nguyện ngủ chết cũng không muốn thức dậy kiểm điểm tích phân, lão Tứ cùng lão Ngũ còn ngóng trông giảm hình phạt, sớm một chút đi ra ngoài, bắt luận tích phân hay cơ hội gì đó đều không buông tha.

Nam Tầm nghĩ nghĩ, cũng cầm bộ quần áo tù phục lên thay.

Lão Tam mơ màng thấy Nam Tầm nhảy xuống giường, kinh ngạc hỏi:" Tiểu Lục, đi xem nào nhiệt sao, cậu làm gì có kỷ hạn ở tù, ham hố đi kiểm điểm tích phân làm gì?"

Nam Tầm hướng hân nhếch miệng, cười tươi như ánh mặt trời, sáng đến chói mắt nói:" Dù là tù chung thân nhưng biểu hiện tốt đẹp vẫn có thể biến thành tù có thời hạn mà, sau đó lại tiếp tục cải tạo, nói không chừng một ngày nào đó lại có thể ra ngoài."

Thay xong quần áo, Nam Tầm chạy thẳng ra ngoài.

Lão Tam há mồm kinh ngạc hồi lâu, lấy tay vỗ vỗ hai cái lên mặt, Tiểu Lục bị phán chung thân còn không buông bỏ hy vọng, bản thân chỉ có hai mươi năm, dựa vào cái gì sa đọa như vậy?

Vì thế, lão Tam cũng nhanh chóng mặc quần áo rồi chạy theo.

Lão đại nhìn theo bóng dáng Lão Tam, thầm mắng một câu bệnh thần kinh.

Chờ sau khi tới đại sảnh, Nam Tầm thấy được trong sân có khoảng một trăm người, đang tự mình lập đội, tuy nhiên phía không xa có một khu vực bị cách ly, chính giữa khu vực đó có duy nhất một người đang đứng, xung quanh hai ba vòng đều không có ai dám tiến lên.

Người nọ đôi tay ưu nhã đút túi quần, hai chân hơi hơi tách ra, thon dài thẳng tắp, càng làm tăng thêm đáng về bất khả xâm phạm.

Cùng Lão Tam nói qua vài câu, rồi Nam Tầm liền chạy thẳng đến bên người nọ.

Phía sau bắt ngờ vang lên từng tiếng hút khí.

Đứng là tên không biết sống chết, cự nhiệm dám xâm phạm lãnh địa Diêm La Vương!

Nghe thấy tiếng chân lại gần, người nọ đột nhiên quay đầu lại, một đôi mắt sắc bén hung ác hiện ra.

Nhưng sau khi nhận ra là Tô Mặc Bạch, hung ác trong đáy mắt liền biến mất, đôi bóng dáng nhỏ bé đi về phía mình, trực tiếp duỗi tay xoa xoa mái tóc phía dưới.

" Tiểu Bạch, cũng đến đây chạy sao?" Diêm La hơi hơi nhướn mày, hỏi.

Nam Tầm đứng trước mặt hắn, không chút do dự trả lời:" Đừng vậy, bằng không em tới đây làm gì? Nhưng mà Diêm ca, chẳng phải anh sắp ra tù rồi sao, còn để ý mấy cái tích phân này làm gì?"

Diêm La nhìn cô cười cười:" Biết trước kia ta mỗi ngày luyện tập bao lâu không? Là 5 giờ, thói quen dậy sớm đánh quyền không bỏ được, hiện tại bắt quá là chạy mấy vòng, coi như là khởi động làm ấm thân thể."

Nam Tầm nghĩ nghĩ, đột nhiên nga một tiếng, " Em hiểu rồi! Cho nên anh đây là tập thể dục tiện thể lúc rửa tay có thể tóm được một tên không thuận mắt, thuận tiện luyện tập thân thể."

Diêm La lại tiếp tục xoa đầu Nam Tầm, trong mắt hàm chứa ý cười nói:" Lời này cũng chỉ cậu dám nói."

Nam Tầm cười rạng rỡ:" Đương nhiên, bởi em là đàn em của anh, còn bọn họ thì không phải."

Lúc này, hồi chuông thứ ba cũng vang lên, cảnh ngục bắt đầu đánh số thứ tự cho từng người, nhận phiếu rồi có thể trực tiếp bắt đầu.

Một khi lựa chọn việc chạy này, chính là quý chạy cũng phải chạy cho xong, sân thể dục tổng cộng có hơn mười giám ngục theo dõi, bắt luận kẻ nào cũng đứng mong lười biếng giữa đường, nếu không chờ người phía trước chính là cón sắt của cảnh ngục.

Trên sân thể dục, tù ngục khu B cũng đã xếp hàng xong, Nam Tầm liếc mắt một cái liền nhận ra ngục bá Quý Hà khu B đứng trong đám người phía trước.

Ánh mắt Quý Hà từ trên người Diêm La dời xuống người Nam Tầm, nhưng chỉ là lướt qua rồi lại nhanh chóng quay đi.

Hai khu giam thường ngày đều giữ vững nguyên tắc không xâm phạm lẫn nhau, nhưng chuyện xô xát ngầm vẫn là chuyện khó tránh, bắt quá tuyệt nhiên chưa bao giờ thấy ngục bá hai khu đánh nhau, nghe nói trước khi Quý Hà vào đây thì nói danh là kim bài tay đầm, tay không có thể xử lý gọn gàng được hơn hai mươi tên cầm vũ khí, Diêm La Vương thì càng không cần phải nói, mười hai mươi ba tuổi đã bắt đầu tung hoành hắc đạo, cuối cùng tung hoành đến vị trí ngày hôm nay, quá trình mưa tanh gió lớn thì không cần bàn cãi.

Nếu hai người này thực sự đánh nhau, cũng không biết ai thắng ai thua, bắt quá Quý Hà là người rất biết thức thời, ngày thường nhìn thấy Diêm La Vương hẳn đều sẽ nhượng bộ ba phần.

Cảnh ngục sửa lại hàng ngũ, một tiếng còi thổi lên, từng tốp bốn người liền bắt đầu chạy, vừa mới bắt đầu vẫn là hàng lối chỉnh tề, sau ba vòng thì hàng ngũ đều tan, thậm chí có người còn trực tiếp bỏ cuộc, ngồi thờ trên mặt đất mặc kệ cái gì gọi là tích phân.

Diêm La chạy rất chậm, nghiêng đầu nhìn cậu nhóc vẫn luôn theo sát mình, cười khê:" Nhìn không ra Tiểu Bạch nhà ta tố chất cũng không tồi nha."

Khi Diêm La nói chuyện, âm thanh một chút cũng không loạn, noi nào như đang chạy năm ngàn mét, thanh thần tán bộ còn nghe được.

Chạy bộ được một lúc, Diêm La bắt đầu vươn tay kéo duỗi cơ bắp, đường cong rõ nét hiện ra, chân dài mẽ người, vững vàng từng bước, làm đàn người phía sau đồng loạt đổ nước mắt.

Cảnh đẹp, người đẹp, bắt kể là nam hay nữ đều thích thưởng thức.

Đương nhiên, đám người phía sau chỉ là lên lút nhìn ngắm thân thể Diêm La Vương, không phải bọn họ nhát gan, mà thật sự là khi nhìn Diêm La Vương thì cảnh tượng máu me be bét của Đạo Sẹo lại lắc qua lắc lại trong đầu họ, làm thế nào cũng không xoá đi được.

Nam Tầm có chút thờ không thông, tuy cô biết một vào kỹ xảo cơ bản, hơn nữa thân thể Tô Mặc Bạch thường xuyên đánh bóng rổ, tố chất thân thể cũng không tồi, nhưng chạy nhiều như vậy vẫn là không ổn.

" Ca, vài vòng tiếp theo em thật sự không cùng anh được nữa rồi, phải thả chậm tốc độ, bằng không phía sau liền kiên trì không nổi." Nam Tầm thở gấp, nói.

Diêm La vỗ vỗ bờ vai cô, tán dương một câu:" Đã thực không tồi."

Nói xong, liền già tăng tốc độ, một lát liền bỏ xa Nam Tầm.

Nam Tầm tròn mắt rồi lại tròn mắt.

Cho nên vừa rồi hẳn là có ý thả chậm tốc độ cùng cô chạy bộ? Cô tự cho là bản thân có thể cố gắng đuổi kịp tốc độ đối phương, kỳ thật trong mắt người ta, cô căn bản chính là một con rùa đen chậm rì rì?!!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Tiểu Bạch, lại đây

Nam Tầm yên lặng lau nước mắt, nghiêm túc mà phân chấn cơ thể tiểu rùa đen của bản thân.

Tổng cộng hơn mười hai vòng, Nam Tầm cuối cùng cũng kiên trì chạy xong, sau đó lại đi chậm thêm một vòng nữa, rồi mới hoàn toàn dừng lại.

Nam Tầm đau mắt khắp nơi nhưng vẫn không thấy bóng dáng Diêm La Vương đâu, phỏng chừng là cảm thấy tiểu rùa đen như cô đây quá chậm chạp nên đã tự mình đi trước rồi cũng nên, hoặc là căn bản đối phương không có xem cô trở thành người thân quen gì đó.

Nhưng bởi vì nằm trong dự kiến nên Nam Tầm cũng không cảm thấy quá mất mát.

Lão Tam được Lão Tử cùng Lão ngũ nâng lại đây, tên này chạy xong liền ngất luôn trên mặt đất.

Khi lão Tam lại gần thì thấy tên nhóc như Nam Tầm đang rất thành thoi, tuy là lần đầu tiên nhưng xem chừng vẫn rất ổn, làm gã uy khuất đến không nói ra lời.

"Không có việc gì, chạy nhiều sẽ quen thôi, anh xem lão Tử chẳng phải cũng vẫn ổn đó sao, luyện nhiều là được." Nam Tầm hướng hẳn nhẹ răng cười, nghe thì có vẻ như đang an ủi người, nhưng bộ dáng tiểu hài tử dương dương tự đắc làm người nhìn rất muốn tấn một trận.

Một đám người phía sau một đến độ nằm vắt trên mặt cỏ thờ dốc, trên sân thể dục là liệt người nằm hoặc ngồi, còn có người trực tiếp ngất xỉu, lại có mấy tên do mồ hôi chảy ra mà ngứa ngứa, gãi sột sột sột sột, cảnh tượng ngàn chằm không thể tả được.

Nam Tầm ngẩng đầu nhìn trời, đột nhiên có chút chua xót, cũng không biết có phải vì biến thành đàn ông hay không, bị các thuộc tính trong cơ thể đàn ông ảnh hưởng mà nhìn thấy mấy cảnh tượng trên vẫn cảm thấy hết sức bình thường.

Nhưng hiện tại, cô tốt xấu gì vẫn là một tiểu thịt tươi* thơm mát, cô thật sự sợ nếu tiếp xúc lâu ngày với những người ở đây, liệu có theo chân họ trở thành những phần tử ngàn chằm kia không?!!!

* tiểu thịt tươi: là từ mà cư dân mạng TQ dùng để gọi các nam thần trẻ tuổi và đang hot.

Nghĩ đến liền rùng mình.

Chạy xong vừa hay đến giờ ăn sáng, lần này Nam Tầm đã rút kinh nghiệm, nhanh như chớp mà trở về phòng thay quần áo rửa mặt rồi cầm hộp cơm chạy thẳng đến nhà ăn.

Nhà ăn lớn tổng cộng có mười tám cửa sổ, nhưng do bữa sáng không có món canh nên có sáu cái cửa sổ không mở. Sáu cửa sổ đầu là phát cháo cùng màn thầu, còn sáu cửa sổ sau là phát trứng gà cùng dưa muối, cộng lại là mười hai cái cửa sổ.

Lúc này, ước chừng mười hai cái cửa sổ đều chật kín người, mỗi cái trước mặt đều là một hàng dài người đang xếp hàng.

Nam Tầm bị cảnh tượng này làm hoảng sợ, cô suýt nữa quên mất, nguyên những người chạy bộ đã là hơn hai trăm người, tù nhân khu giam A cùng khu giam B tính sơ sơ cũng gần ngàn người, những người không đi chạy hẳn sẽ đến nơi này, đương nhiên lượng người đông là việc không cần bàn cãi.

Nam Tầm yên lặng xếp hàng phía sau đội ngũ chờ lấy cháo cùng màn thầu.

Cháo và màn thầu chỉ có thể chọn một, Nam Tầm thích ăn màn thầu cho nên quyết định đợi chút nữa sẽ lấy màn thầu.

Nam Tầm đang xếp hàng thì thấy xung quanh nổi lên một trận xô xao, cô theo tầm mắt mọi người nhìn về phía cửa lớn.

Hoà ra là Diêm La Vương tới.

Nam nhân một tay lười biếng đút túi quần, một tay cầm hộp cơm, không nhanh không chậm thông thả bước vào nhà ăn.

Ánh mắt hắn trực tiếp dừng ở trên người đầu tiên xếp hàng ở cửa sổ thứ nhất, người nọ sợ tới mức thân mình run lên, vội vàng đem người lùi lại, cúi đầu khom lưng:" Diêm gia, ngài, ngài tới, vị trí này nhường cho ngài, thỉnh ngài, thỉnh ngài..."

Diêm La quét mắt nhìn hẳn một cái, không khách khí mà chiếm lấy vị trí đầu tiên.

Đầu bếp phát cơm vừa thấy là Diêm gia, tay cầm muỗng cháo cũng bất giác run lên, yên lặng cho hắn thêm hai muỗng, lại thả thêm hai cái màn thầu bên cạnh.

Diêm La liếc mắt nhìn đầu bếp kia một cái, nhàn nhạt nói:" Cảm ơn."

Lấy xong món chính, Diêm La lại nhàn nhã sang hàng lấy dưa muối cùng trứng gà, một màn ban này lại tiếp diễn, không nhanh không chậm mà chiếm lấy vị trí đầu tiên.

Kề đang yên lặng xếp hàng như Nam Tầm: "....."

Bất công, bất công quá mà, cô dù gì cũng là người đánh bại Đào Sẹo a, thanh danh cũng nên truyền xa chứ, sao không ai cho cô chen ngang vậy há!!!!!!

Nam Tầm không biết một điều rằng, bộ dáng Tô Mặc Bạch lớn lên quá sức vô hại, hơn nữa Nam Tầm lại không chủ động đòi hỏi vấn đề này, cho nên mọi người yên lặng xếp cô vào nhóm người cấp A, chỉ cần cô không mở miệng thì người khác liền mừng rỡ coi như không thấy được Nam Tầm.

Trong nhà giam Hoàn Mỹ này, tù nhân tổng cộng chia làm năm nhóm người.

Xếp thứ nhất chính là nhóm người cấp S, chính là những người như Diêm La Vương hay Đào Sẹo, nhìn thấy đối phương thì phải lập tức cúi người, chủ động nhường vị trí, nếu không đợi hai người này động thủ thì người liền chờ đầu rơi máu chảy đi.

Xếp thứ hai chính là nhóm người cấp A, ngục bá khu B Quý Hà và Nam Tầm chính là loại này, bản thân bọn họ rất cường đại, lúc đánh người tàn nhẫn không kém ai, nhưng những người này tựa hồ không quá thích vấn đề này, nếu những người này mở miệng thì chúng ta nên nhường chỗ, còn nếu như im lặng thì chúng ta cũng sẽ tự giác im lặng theo.

Loại thứ ba chính mà nhóm người cấp B, bọn họ chính là đàn em của nhóm người cấp S hoặc là nhóm người cấp A, ví dụ như đàn em phía sau Đào Sẹo hay đàn em của Quý Hà, thuộc về loại người chó cạy thế chủ.

Xếp thứ tư chính là nhóm người cấp C, cũng là nhóm người phổ biến nhất, bọn họ bất nạt kẻ yếu, thấy nhóm người cấp SAB thì khom lưng cúi đầu, chỉ có đối với nhóm người thứ năm, cũng chính là đám yếu ớt cấp D thì họ mới dám bắt nạt.

Loại người cấp D là tập hợp yếu ớt nhất trong nhà giam này, vừa không có ai dựa vào lại vừa không có bản lĩnh, thấy ai cũng phải khom lưng cúi đầu, ở trong ngục giam Hoàn Mỹ này, xác suất tự sát cao nhất chính là nhóm người này.

Các đầu bếp phát cơm tay chân thật sự linh hoạt, mấy trăm người vẫn làm việc hết sức năng suất, cho nên kỳ thật Nam Tầm cũng không phải xếp hàng quá lâu, chỉ có điều đến lượt Nam Tầm nhận đồ ăn chính thì màn thầu đã không còn, chỉ còn lại cháo.

Lấy xong món chính, Nam Tầm lại tiếp tục đứng sau đội ngũ xếp hàng nhận dưa muối, nhưng bị ai thay, đến lượt Nam Tầm thì ba loại dưa muối đều đồng thời thấy đầy.

" Tiểu Lục, nơi này!" Xa xa Đỗ Phan hướng cô vẫy vẫy tay.

Hiện tại tên này đã hết sức thành thật, còn biết giúp Nam Tầm chiếm chỗ.

Nam Tầm bê hộp com của mình bước qua, Đỗ Phan cùng Thiết ca đã bắt đầu ăn, lão Tam, lão Tứ cùng lão Ngũ cũng đã ổn định chỗ ngồi, một bàn sáu người dư lại mỗi vị trí của Nam Tầm.

Cháo nóng ăn rất ngon, Nam Tầm ăn một ngụm cháo xuống bụng, dạ dày trống không tức khắc thoải mái hẳn lên, nhưng cô nhìn lướt qua màn thầu bên phía hộp com Thiết ca, vẫn có chút thèm.

Đang chuẩn bị làm một muỗng cháo to thì Nam Tầm đột nhiên dừng lại.

" Tiểu Bạch." Cách mấy bàn, có người kêu tên Tô Mặc Bạch.

Ngay khi tiếng gọi kết thúc, toàn bộ âm thanh ồn ào ở nhà ăn lập tức im bật, lặng ngắt như tờ.

Một khi Diêm La Vương mở miệng, không ai dám lên tiếng, chỉ sợ bản thân lỡ miệng làm ách mắt tiếng của Diêm gia.

Đỗ Phan ngồi đối diện Nam Tầm nuốt nuốt nước miếng, chớp mắt mấy cái, ý bảo Nam Tầm nhìn phía sau.

Nam Tầm nghe lời quay lại, đảo mắt một góc bốn mươi năm độ, chuẩn xác chạm đúng ánh mắt người nào đó đang ngồi bên cửa sổ nhà ăn lớn.

Bàn ăn ngay bên cửa sổ lớn, xung quanh là hai dãy bàn trống không, Diêm La nghiêng người ngồi ở trên ghế, thân mình hướng về phía Nam Tầm, chân dài thẳng tắp gác lên ghế chống bên cạnh, một chân hơi cong, nhìn lại càng có vẻ thon dài thẳng tắp.

Hắn chống khuỷu tay ở trên bàn, chống cằm nhìn về phía Nam Tầm.

Dừng một chút, cánh môi mông lại mấp máy, tiếp tục gọi một tiếng" Tiểu Bạch, lại đây."

Nói xong, ngón tay tinh xảo lại hướng hướng Nam Tầm ngoắc ngoắc.

Nam Tầm nghe thấy tiếng âm thanh như gọi súng vật kia, lại nhìn thấy động tác chuẩn xác như đang gọi súng vật kia, khoé miệng giật giật.

Vị tôn Phật gì Diêm La này, gọi hai tiếng, lại hướng Nam Tầm ngoắc ngoắc, tức khắc làm vô số đạo mắt đồng loại nhìn về phía Nam Tầm.

Công tử: Vì đã xong 1 món nên mình tranh thủ ngồi lên đây đợi cho mọi người đây. Xin lỗi, xin lỗi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Ta dạy cho cậu, về sau đi theo ta

Ở dưới bàn, Đỗ Phan lén lút đá đá chân Nam Tầm, sau đó lại ra dấu khụ khụ mấy tiếng.

Nam Tầm ngoan ngoãn đứng lên, bụng hộp com tiến về phía địa bàn của Diêm La.

" Diêm gia." Nam Tầm kêu một tiếng.

Diêm La nghe thấy nhóc con trước mặt quý củ kêu mình một tiếng Diêm gia, không khỏi sùng sốt nhũn nhũn:" Đang yên đang lành tự dưng lại gọi Diêm gia, ban sáng không phải vẫn gọi ca sao?"

Nam Tầm bĩu môi:" Đám lão đại bọn họ nói, em chỉ là đàn em của Diêm gia, không phải anh em huynh đệ, xưng hô tuyệt đối không thể kêu bậy, phải thật quý củ."

Diêm La xuy một tiếng, sâu kín đảo mắt một lượt qua bàn Thiết ca.

Mấy người Thiết ca cùng Đỗ Phan lập tức ngồi thẳng người, cảm thấy sau lưng lạnh lạnh.

" Về sau tiếp tục kêu ca, ta thích nghe. Tiểu Bạch, tới, ngồi đối diện ca." Diêm La hơi hơi hất cằm về phía đối diện, ý bảo Nam Tầm ngồi xuống đó.

Chờ đến khi Nam Tầm ngồi xuống, hai người liền tới nhìn anh nhìn tới, nhà ăn yên tĩnh dần dần trở nên ồn ào như ban đầu, không, nói đúng hơn là ồn ào hơn ban đầu.

Diêm La nhìn chằm chằm quan sát Nam Tầm nửa ngày, trông mắt âm u thâm thúy nhìn đến nỗi Nam Tầm có chút e ngại.

Có đây là làm chuyện gì có lỗi với Diêm La Vương sao?

" Ca" Nam Tầm lại kêu một tiếng, ngờ khi còn có gắng mềm mại hết mức.

Diêm La lạnh lùng nhìn cô một hồi, rồi lại lạnh lùng ăn cháo tiếp.

Nam Tầm lén lút quan sát hất mắt cái, thầm nghĩ người ăn bất kể là ăn cháo hay ăn dưa muối, động tác đều tao nhã đến mức phi lý, nhìn thế nào cũng không giống phần tử trên đường, ngược lại, hẳn lại càng giống như đại thiếu gia danh môn quý tộc được hun đúc từ rửa rủa từ bé.

" Tiểu Bạch, biết làm sai chỗ nào không?" Diêm La chậm rãi mức thìa cháo, liếc mắt về phía Nam Tầm hỏi.

Nam Tầm vừa nghe lời này, tức khắc hiểu rõ, cười hắc hắc nói:" Ca, có phải do lúc trước em đáp ứng bụng trà đồ nước cho anh, com này cũng nên là em đi lấy, hôm nay là tiểu đệ không đúng, nhất thời quên mất chuyện này."

Diêm La cười như không cười liếc mắt qua hộp com của Nam Tầm, nói:" Đợi cậu lấy được com chắc ta đã chết vì đói lâu rồi."

Nam Tầm, quả nhiên một màn xếp hàng ban nãy đã bị đối phương thấy được.

" Ca, về sau em có chỗ nào không đúng, anh cứ việc nói thẳng, em nhất định sẽ sửa luôn." Nam Tầm vẻ mặt thành khẩn nói.

Diêm La tốt bụng nhắc nhở một câu:" Nếu muốn hậu hạ ta, tốt nhất là luôn đi bên cạnh ta, bằng không ta lại có việc lại không tìm thấy cậu."

Nam Tầm vừa nghe xong lời này, lập tức oán thầm nói:" Đó là do anh chứ, chạy xong liền biến mất tăm."

" Nha, lại còn ỷ khuất sao?" đột nhiên Diêm La tiến mặt lại gần Nam Tầm, tỉ mỉ quan sát cô, " Nhìn xem, cá mắt cũng ướt rồi."

Nam Tầm theo phản xạ sở sở mắt mình, " Ca, anh lại gạt em, ta đường đường là một đại trượng phu, đâu có thể động tý là khóc a."

Diêm La cười một tiếng, " Nhóc con, ta đâu có lừa cậu, đôi mắt cậu thoát nhìn ướt đầm dề, giống tiểu bạch thỏ."

Nam Tầm biết mình bị lừa, nhưng cũng không tức giận, ngược lại còn cười tủm tỉm chớp chớp mắt:" Ấy, ca không hiểu rồi, em đây là trời sinh mang đôi mắt ướt đào hoa, chớp một cái vạn người mê a."

Diêm La nhất thời sùng sốt, sau đó lại đột ngột cười to hai tiếng, cánh tay thon dài duỗi ra, dù cách một cái bàn nhưng vẫn thực dễ dàng mà sờ đến đầu Nam Tầm, lại bị xúc cảm mềm mại nơi lòng bàn tay mê hoặc, dùng sức xoa xoa đầu Nam Tầm, thoải mái nói:" Tiểu Bạch, trẻ con đừng học hư."

Nam Tầm còn chưa gặp qua Diêm La cười thoải mái như vậy bao giờ, bình thường hẳn hoặc là nhếch nhếch khoé môi hoặc là cười nhẹ, cùng lắm cũng chỉ là hơi hơi cong lên, cười như không cười, nhưng lúc này, hẳn cười rất tươi, nụ cười xuất phát từ tận đáy mắt, Diêm La như vậy thoát nhìn thật gần gũi, khoảng cách giữa vị sát thần này với Nam Tầm như kéo gần lại.

Nam Tầm nỗ lực giải thoát mái tóc của bản thân, về mặt u oán nhìn Diêm La Vương" Ca, anh có thể dừng động tý là lại xoa đầu em không?"

Diêm La chậm rãi thu lại nụ cười, hơi hơi nheo mắt lại nhìn Nam Tầm, bộ dáng có chút lười biếng, nhưng Nam Tầm lại cảm thấy Diêm La lúc này mới là nguy hiểm nhất, giống như báo đen chuẩn bị săn mồi, trước khi ra tay chúng đều rất ưu nhã lười biếng, nhưng sau đó lại là một chiêu bóp hầu giết chết con mồi.

Nam Tầm mới giấy liền đầu hàng, lập tức sửa lại câu nói" Đây, nếu là ca thích, đầu liền cho anh xoa, tùy tiện xoa thế nào đều được hết, trước kia đều là bà nội xoa, ngoài bà nội cũng chưa cho ai xoa đầu."

Đề cập đến bà nội Tô Mặc Bạch, ánh mắt Nam Tầm không khỏi có chút mất mát.

Diêm La tinh ý nhận thấy sự bất thường trên mặt Nam Tầm, nói" Làm sao vậy Tiểu Bạch, ta vừa rồi chọc cậu tức giận."

Nam Tầm trầm mặc lắc lắc đầu." Em bởi vì vô tình giết người nên mới bị phán tù chung thân, vốn dĩ chỉ là chuyện bị phán sáu bảy năm tù, nhưng Trình gia không muốn em sống quá tốt, gán cho ta án tù chung thân, bà nội sau khi nghe thấy tin này liền lên cơn đau tim mà chết, ca, người nói xem, món nợ này ta nên tìm ai tính đây?"

Diêm La trầm tư một lúc, đột nhiên cúi tay xoa xoa đầu Nam Tầm, nhưng khác với kiểu xoa đầu lúc trước, lần này còn mang theo một tia sùng nịnh ôn nhu.

" Từ chỗ nào té ngã liền từ đó bò lên, muốn kẻ thù của mình sống không bằng chết cũng không phải là chuyện khó, về sau đi theo ta, ta dạy cậu."

Thanh âm Diêm La trầm thấp lại mang thêm một loại an ủi kỳ dị, khiến người khác cảm thấy cực kỳ an tâm.

Nam Tầm hơi hơi mấp máy miệng, khoé miệng bắt giác cong lên thành một đường cong nhỏ, Nam Tầm bung cao hộp com lên mức cháo ăn, cố gắng che khuất đi nửa khuôn mặt bản thân, nhưng vẫn không ngăn được độ cong nơi khoé môi.

" Cảm ơn ca, về sau em nhất định sẽ nghe lời."

" Vừa này chạy xong không chờ cậu là bởi vì cậu chạy quá chậm, ta không thích đồng người, cũng chưa bao giờ ở chỗ đồng người quá lâu." Diêm La đột nhiên nói, hiển nhiên là trả lời vấn đề ban đầu Nam Tầm hỏi.

Nam Tầm ngẩn người, đôi mắt hơi hơi híp lại, tràn ngập ý cười nói" Ca, anh đang tự mình giải thích với em sao? Anh yên tâm, về sau em nhất định chạy thật nhanh, tuyệt đối không để anh phải chờ em a."

Diêm La nhìn lên đôi mắt cười híp cả lại của Nam Tầm thì đột nhiên đem hai cái màn thầu trong hộp mình chuyển qua hộp Nam Tầm.

Nam Tầm nhìn chằm chằm hai cái bánh bao trắng múp vừa được chuyển qua." Ca, cái này cho em sao, thật ngại ngại a."

Ngoài miệng nói ngại ngại nhưng tay lại rất thành thật mà tiếp nhận chiếc màn thầu kia, một ngụm đã cắn gần hết.

Đều nói màn thầu không có hương vị gì nhưng Nam Tầm lại cảm thấy màn thầu đặc biệt rất ngon, hơn nữa càng nhai lại càng ngon.

Diêm La vốn dĩ không muốn ăn lắm, nhưng nhìn thấy nhóc con trước mắt phồng nồm tròn má ăn từng ngụm từng ngụm ngon lành như thế, không hiểu sao đột nhiên lại muốn ăn, cũng cảm muốn lên ăn một miếng lớn.

Hắn nghĩ: Trong ngục giam Hoàn Mỹ này có thể thấy được một nhóc con sạch sẽ như vậy thật hiếm có, thật khiến người khác yêu thích. Dù sao sinh hoạt trong ngục cũng nhàm chán, tìm việc vui vẻ làm cũng tốt, hắn thích bộ dáng nhóc con này tung tăng lấy lòng mình. Nhìn đặc biệt vừa mắt.

Người bình thường chỉ có thể lấy một quả trứng luộc, nhưng Diêm La Vương lại là một tồn tại đặc thù, vì vậy đầu bếp phát com liền đưa hắn tận hai quả.

Diêm La Vương nháy mắt đã lột xong một quả trứng gà, trực tiếp ném tới hộp com Nam Tầm.

" Ăn nhiều trứng gà một chút, bổ sung thêm protein, nói không chừng lông lại có thể mọc dài thêm tý nữa." Diêm La Vương nghiêm trang nà giờ trò lưu manh.

Bánh bao trong miệng Nam Tầm xém chút nữa phun toàn bộ lên mặt Diêm La Vương.

Cũng may tờ chú có đủ mạnh, cố nén đem cổ xúc động kia nuốt xuống.

Com nước xong xuôi, Nam Tầm vội vàng đoạt lấy hộp com của Diêm La." Em giúp anh rửa hộp, anh mau nghỉ ngơi đi!"

Thân mình Diêm La hơi hơi ngã về sau, cánh tay lười biếng đáp ở trên ghế sofa, nhân nhả như đang đáp ở trên sofa xa hoa nào đó, biểu tình bữa bãi lười biếng nhìn bóng dáng nhóc con vui sướng chạy đi xa.

Khoé môi bắt giác cong lên một tia hứng thú, nhưng chỉ là một thoáng rất nhẹ.

Công tử: Hôm qua mình định đăng 3 chương nhưng chương này bị lỗi font nên hôm nay mình đăng lại.

Lại biệt tâm tý nhé □.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Đi, mang cậu đi tắm nắng

Cứ 8 rưỡi mỗi sáng thì tù nhân phải đến nhà xưởng thủ công làm việc, Nam Tầm thừa dịp thời gian còn chưa đến, vội vàng đem quần áo bẩn tới qua mượn ở chỗ Diêm La mang đi giặt, xong rồi đem phơi ngoài ban công.

Lão nhí mắt sáng phát hiện hiện tù phục Nam Tầm đang giặt có điểm khác lạ, mặc kệ là áo tù hay quần tù đều là loại lớn hơn cỡ Nam Tầm mấy size, đặc biệt là cái quần tù kia, so với Tiểu Lục kia còn thừa mấy đoạn, vì thế mấy người trong phòng không khỏi nổi lên nghi ngờ.

Nam Tầm trực tiếp giúp bọn họ giải toả nghi vấn" Đây là áo tù của Diêm ca, tôi qua quên không mang quần áo nên mượn tạm, trở về quá muộn nên quên giặt sạch."

Mấy người vừa nghe thấy lời này, tức khắc tận lực cách xa tù phục đang phơi ngoài ban công như tránh né ôn dịch.

Mẹ nó, rốt cuộc tên Tiểu Lục này đâm phải vận cứt chó gì vậy? Mới một ngày mà ngay cả tù phục Diêm La Vương cũng cầm đến tay?

Trâu bò quá mức!!

Một phòng 242 giờ phút này quyết định, về sau nhất định phải đối xử với Tiểu Lục này như đối xử với Tồn phạt gia kia.

Mất nhìn thấy thời gian quy định sắp tới, mấy người vội vàng vây quanh Tiểu Lục rồi cùng nhau ra ngoài.

Nam Tầm cười cười xoa tay." Các anh đi trước đi, tý tới đi cùng Diêm ca."

Đám người Thiết ca bị nụ cười của Nam Tầm làm cho lóe mắt, càng cảm thấy danh hiệu ngục hoa này gán cho Nam Tầm quá là chuẩn xác.

Chính là, bọn họ đau lòng quá, bất quá mới không lưu ý một lúc mà Tiểu Lục của bọn họ tự lúc nào đã biến thành Tiểu Lục của Diêm La Vương.

Khi Diêm La đẩy cửa lớn đi vào thì thấy một bóng hình nhỏ bé đang đứng thẳng tắp nghiêm chỉnh nhìn về phía cửa lớn, vừa thấy hắn đến liền sáng mắt chạy tới: "Ca, anh rốt cục đã tới"

Diêm La có chút ngoài ý muốn, sau đó không biết nghĩ tới cái gì, trong mắt xẹt qua ý cười: "Chờ đã lâu?"

Nam Tầm lắc đầu xoa tay: " Không lâu, không lâu, mới có hai mươi phút thôi a."

Diêm La nghe xong buồn cười nghĩ: Nhóc con này là muốn mình khen ngợi đây mà.

"Rất tốt." Diêm La bình luận hai từ rồi bước nhanh qua người Nam Tầm, gương mặt làm đầu tàu đi ở phía trước.

Nam Tầm ngoan ngoãn như đứa trẻ đi phía sau, còn luôn nghiêm chỉnh duy trì khoảng cách hai bước so với Diêm La để có thể tùy thời chờ đợi ca phân phó.

Nhà xưởng chia làm hai khu vực, một bên là mài rửa đục đá, cũng không biết bắt đầu từ bao giờ chỗ này lại có thể đào lên khoáng thạch, lại còn là loại khoáng thạch góc cạnh gồ ghề, từ đó bắt đầu yêu cầu tù nhân dùng công cụ mài giữa đem từng cục khoáng thạch thô ráp kia mài giữa cho thành mượt mà. Đây chính xác là công việc đem thân đi làm củ li mà.

Bên kia là bàn mạch điện, cái này yêu cầu nhóm tù nhân có tý đầu óc, đặc biệt là yêu cầu một đôi tay linh hoạt khéo léo.

Bàn thân Nam Tầm là một học bá, dù xuyên vào thân thể Tô Mặc Bạch đi chăng nữa thì cô vẫn là học bá, cô vốn muốn làm ở bên bàn mạch điện nhưng tưởng tượng đến Diêm La Vương cô lại sửa lại chủ ý.

Cô lẩn sân vào đây là để trau dồi tình cảm với Diêm La Vương đó nha, Diêm La là phần tử trên đường nên khẳng định sẽ thuộc bên làm việc nặng.

Kết quả lại khiến Nam Tầm đơ người, Diêm La thế nhưng lại đi về phía công xưởng làm bàn mạch điện, đi được nửa đường còn quay đầu lại liếc mắt nhìn có một cái." Phát ngôn cái gì, còn không mau đuổi kịp."

Mạch điện trong bàn mạch điện thực sự rất nhỏ, yêu cầu khi làm cần hết sức dụng tâm để ý, Nam Tầm thật không nghĩ đến, Diêm La làm chuyện này so với cô còn thành thục hơn gấp bội, cặp tay thon dài phi thường linh hoạt, thực mau lẹ có định xong năm sáu cái bàn mạch điện.

Cảnh ngục phụ trách giám thị trực tiếp đánh dấu cho Diêm La năm phần hoàn thành.

Nam Tầm yên lặng tặc lưỡi, chạy hết một lượt mới được tích năm phần tích phân, Diêm La bắt quả chỉ là biểu hiện tốt đẹp một tý vậy mà đã được tích năm phần tích phân.

Là năm phần đó nha, chỉ một chút như vậy đã được giảm nửa ngày hình phạt.

Nam Tầm do biểu hiện tốt đẹp nên cũng được cảnh ngục đánh dấu bốn phần, trong lòng lúc này mới dễ chịu một ít.

Tuy rằng cảnh ngục quy định trong lúc làm việc không được nói chuyện phiếm, nhưng chuyện này ngăn không được.

Nhìn xung quanh tùm tùm búi tóc nói chuyện phiếm càng ngày càng nhiều, Nam Tầm cũng lò mò lại gần Diêm La thì thầm: "Ca, cái này làm lâu sẽ mỏi mắt, anh nếu mệt mỏi có thể nghỉ một lúc, em có thể giúp anh, bắt quả chỉ là làm nhiều thêm một chút, chuyện nhỏ."

Diêm La nghiêng đầu liếc Nam Tầm một cái: "Không cần cậu trợ giúp."

Nói xong, thế nhưng còn lấy ra năm cái mạch điện tốt nhất của bàn thân đưa cho Nam Tầm: "Này, cái này là giúp cậu làm, nếu đã kêu ta một tiếng ca, thì tiếng ca này cũng không để cho cậu gọi không được."

Nam Tầm có chút sững sờ nhìn hẩn, kích động đến nỗi đôi mắt hơi hồng hồng, đôi mắt có chút mệt mỏi do nhìn chăm chăm bàn mạch điện hồi lâu, nên hành động nho nhỏ của đối phương làm cô rất cảm động, hốc mắt thật sự đã có hơi nước long lanh: "Ca, anh thật tốt! Nếu đời này còn có cơ hội ra ngoài, em rất định nguyện làm trâu làm ngựa cho anh."

Diêm La có gắng nén cười, xuy một tiếng nói: "Nhìn bộ dạng không có tiền đồ của cậu xem, mới có chút xúi đã đòi làm trâu làm ngựa."

Nam Tầm hít hít cái mũi: "Ca, anh muốn cười liền cười đi, em chính là sống không có lý tưởng vậy đó, ngoại trừ bà nội thì chưa từng có ai đối xử tốt với em như thế cả."

Diêm La vừa nghe xong lời này tức khắc liền rơi vào trầm mặc, bàn tay khẽ vươn lên xoa xoa đầu Nam Tầm, đem cái đầu tròn bóng của cô biến thành ổ gà.

Thoáng một cái thế mà đã tới mười giờ, đây là thời điểm nghỉ ngơi của tù nhân, Nam Tầm đã nhìn chăm chăm cái mạch điện này được hơn một giờ đồng hồ rồi, nếu không nghỉ ngơi chắc cô không trụ được mắt, vì vậy nhanh chóng buông bỏ bàn điện trong tay rồi đuổi đuổi cái mỏi mệt như.

Cảnh ngục vừa dứt thông báo một cái, tức khắc cả nhà xưởng đều tràn ngập tiếng hoan hô, từng tốp người vội vàng buông bỏ công việc đang dở, xông thẳng ra ngoài.

"Ca, sao bọn họ lại phải chạy nhanh như vậy?" Nam Tầm ngáp một cái hỏi.

"Đoạt sân chơi, cả sân chỉ có hai khung bóng rổ, đi muộn liền không còn." Diêm La tùy tiện giải thích một câu, sau đó nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nam Tầm đuổi tay chọc chọc cánh tay Diêm La, nhỏ giọng hỏi: "Ca, vậy chúng ta không đi ra ngoài tản bộ sao?"

Diêm La lười biếng nói: "Có chút mệt mỏi không muốn động, có thể là tối qua ngủ không quá ngon."

Nói xong, tựa hồ như nhớ ra chuyện gì đó, mắt hồ ly khẽ chuyển, đôi mắt phong lưu nị hoặc dừng lại trên mặt Nam Tầm: "Tiểu Bạch, tối qua ngủ thế nào?"

Nam Tầm vỗ vỗ mặt mình, trợn mắt nói dối: "Vẫn tốt, chỉ là giường quá chật, xoay người có chút không tiện."

Khóe miệng Diêm La hơi nhếch lên, hướng Nam Tầm nói: "Đúng là nhóc con, nơi nào cũng có thể ngủ được."

"Ca, hay là chúng ta đi tắm chút nắng đi, thời điểm này vừa vặn là lúc phơi nắng tốt nhất, không quá nắng cũng không quá râm, phơi đến đặc biệt thoải mái a, còn có thể bổ sung Canxi nữa." Nam Tầm nỗ lực lôi kéo Diêm La ra ngoài.

Diêm La trong cổ họng phát ra tiếng cười nhỏ, cánh tay dài duỗi ra, trực tiếp dừng lại trên vai Nam Tầm: "Nếu Tiểu Bạch đã nỗ lực lôi kéo như vậy, ta nếu không đi phơi nắng chẳng phải quá không nể mặt Tiểu Bạch nhà ta sao? Được, đến đây, chờ anh đây."

Nam Tầm vội vàng đỡ Diêm La đứng dậy, nhưng trọng lượng tên kia thật sự làm Nam Tầm đen mặt.

Ta kháo, người đã nhờ ta đỡ người dậy, còn đem toàn bộ trọng lượng áp lên người bản cô nương là có ý gì đây hả?

Nam Tầm hoài nghi xương người này căn bản không phải xương bình thường, mà là sắt, là sắt thì có, nặng chết cô rồi.

Cũng may Diêm La chỉ đè lên cô trong chốc lát rồi nhanh chóng tự đứng lên, Nam Tầm cũng đứng dậy thả lỏng hai tay.

Hai người một trước một sau nối đuôi nhau ra khỏi nhà xưởng.

"Ca, chúng ta đi chỗ nào vậy?" Nam Tầm thấy Diêm La đi rất có chủ đích nên có chút tò mò hỏi.

Diêm La thông thả đi phía trước, nhàn nhạt nói: "Tiểu Bạch, không phải cậu muốn tắm nắng sao, ta mang cậu đi một nơi thoải mái phơi nắng."

Phúc lợi tối thứ 6 ♥📺.

Công tử: *Xin hỏi các fans, tại sao đại Boss lại ghét cả rôt?*

Fan nào tàn 1: *Chắc đại boss kén ăn từ nhỏ chăng?*

Fan nào tàn 2: *Vai ác nào cũng ghét cả rôt thì phải =)))*

No, no, no,..... Đại Boss nhà chúng ta ghét cả rôt là có nỗi khổ đó nha. =)))

Đó là:..... Do họ trc khi anh hoá thành thọ (TGL) bị Tầm tỷ tỷ của chúng ta nhét cho ăn lắm cả rôt quá nên giờ mới bị ám ảnh bởi cả rôt như thế. Haha. Chứ không phải anh kén ăn đâu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160: Có cỏ, ca, anh xoay hai vòng là có thể sạch sẽ a

Hai người một trước một sau nối đuôi nhau đi qua khu vực các tù nhân khác đang tranh đoạt sân bóng rổ.

Nam Tầm tỏ mò nhìn ngó vào trong, phát hiện vây quanh sân bóng rổ là một tốp người, thanh âm ồn ào từ bên trong truyền ra, cũng không giống thanh âm cãi nhau lắm.

Nam Tầm vốn dĩ muốn tới xem, nhưng nhìn nhìn vị Tôn Phật già đi phía trước lại quyết định đánh mắt đi thẳng, tiếp tục đuổi theo Diêm La Vương.

Bởi vì phía trên mạnh mẽ để xường xanh hoá thành phố nên dù là ngục giam nhưng diện tích cỏ xanh vẫn rất lớn. Đi qua sân bóng rổ, từ ở phía Tây Nam của nhà xường có một vùng cách biệt, ở đây không chỉ có cây xanh mượt mà còn có cả núi non chập chùng, sườn núi có rất nhiều cây cỏ thụ rậm rạp, xanh um tươi tốt, phủ một bóng lớn lên cỏ cây phía dưới.

Nghe nói mấy cây cỏ thụ ở đây có lịch sử rất lâu đời, thời điểm khi thành phố xây dựng trại giam Hoàn Mỹ này còn có ý bảo lưu lại nơi đây.

Diêm La tìm một chỗ thấp bên sườn núi, thả người ôm hai gối ngồi xuống.

Hắn chọn địa điểm rất chuẩn, vừa vặn ở dốc núi, người bên ngoài nhìn không tới, khuôn mặt tuần tú chuẩn xác nằm ở chỗ bóng râm đại thụ, thân người phía dưới lại vừa vặn rơi ở bên ngoài ánh nắng mặt trời, vừa không gây trở ngại hẳn ngủ cũng chẳng trở ngại hẳn phơi nắng.

Nam Tầm yên lặng nhìn người nào đó an nhàn nằm phía dưới: "...."

Nam Tầm tìm một vị trí bên cạnh Diêm La ngồi xuống, thả lỏng hai chân, một chân song song để cạnh chân Diêm La, một chân hơi cong lên, cẳng gác lên đầu gối, đôi mắt đen lầy cứ như vậy nhìn chăm chăm vào người đang ngủ bên cạnh.

Bỗng dưng, hàng mi cong vút của Diêm La hơi hơi động, đôi mắt quỳnh rũ đột ngột mở ra, dung nhập vào đôi mắt đen lầy đối diện.

"Đẹp không?" Diêm La đột ngột hỏi một câu, khoẻ miệng hơi nhếch lên, gọi lên một tia mỉa hoặc trêu đùa.

Nam Tầm chớp chớp mắt, không hề có tí quần bách hay chột dạ nào, ngược lại còn tùm tùm cười nói:" Đặc biệt soái, đặc biệt có mị lực, em chính là hy vọng tương lai có thể trở thành người như ca."

Diêm La khẽ nhủ đôi mày kiếm, cõ hòng phát ra tiếng cười khẽ trầm trầm, cộng hưởng cùng tiếng côn trùng xung quanh tạo thành một bản violon ấm áp.

"Tiểu nịnh hót." Diêm La bất giác cong khoẻ môi, nhỏ giọng sùng nịnh trách mắng, nhưng thanh âm phát ra rất nhỏ, nghe được thực không dễ dàng.

Nhưng Nam Tầm thính lực tốt, nghe được rõ ràng lời nói của Diêm La, vội vàng đáp trả:" Là thật đó ca, lần đầu tiên khi nhìn thấy anh em đã rất ngạc nhiên nghĩ rằng người này là ai a? Bộ dạng thật soái, là mình tinh sao? Nhưng sau khi tiếp xúc em mới phát hiện ra rằng, anh sinh ra đã khi chất ngời ngời thế rồi, ca, nếu anh không đi làm mình tinh thì thật có lỗi với thân thể mình nha."

Đôi mắt khép hờ của Diêm La khẽ chuyển, nghiêng nghiêng đầu, bất giác nhìn chăm chăm vào Nam Tầm, cười hỏi:" Thân thể? Thân thể ta làm sao?"

Nam Tầm lập tức gạt cản chân số nịnh hót của mình:" Lưng rộng, mông cong, eo hẹp, bất kể là nhan sắc hay vóc dáng đều là cực phẩm chứ sao, không chi đánh nhau giòi mà còn biết hàn bản mạch điện, ca, em đặc biệt ngưỡng mộ anh, chờ về sau em lớn bằng anh, em cũng muốn trở thành người như anh vậy."

Diêm La liếc liếc nhìn nhóc con ba hoa bên cạnh, đôi mắt Tô Mặc Bạch rất đẹp, vừa đen vừa sáng, dường như những nơi rậm rạp xung quanh đều bị ánh mắt ngưỡng mộ nóng rực của cô đốt cháy.

Diêm La không phải chưa từng thấy qua đàn em tôn thờ sùng bái anh như vậy, nhưng anh vẫn cảm thấy Tô Mặc Bạch này có gì đó rất đặc biệt.

Nếu là người khác nói lời này, hẳn sẽ chẳng thêm đề tâm, thậm chí có khả năng còn cảm thấy đối phương quá mức chân chó, nhưng khi nhóc con Tô Mặc Bạch nói ra lời này, đôi mắt lấp lánh sáng bừng, hẳn liền cảm thấy nhóc con này đặc biệt trân thành, mà những câu chân chó phát ra từ miệng cậu ta cũng không làm người khác chán ghét, ngược lại còn cảm thấy rất hương thụ.

Diêm La vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình," Tới đây Tiểu Bạch, chúng ta nói chuyện tâm sự."

"Ca, anh không có ngủ sao? Có phải là do em quấy rầy? Nếu vậy em liền ngồi yên một bên, anh cứ yên tâm ngủ đi, đợi chút có cỏ em sẽ gọi anh dậy."

Diêm La liếc nhìn Nam Tầm một cái:" Lại đây."

Hai từ nhẹ nhàng nhưng ẩn ẩn uy lực không cho phép chối từ.

Nam Tầm nga một tiếng rồi thập phần nghe lời nằm xuống bên cạnh Diêm La, cùng hắn vai sòng vai cùng nằm trên cỏ.

Gương mặt nhìn lên cao, ẩn sau tán cỏ thụ là mảnh trời xanh thăm, điểm xuyên từng đám mây trắng như kẹo bông gòn, mấy chú chim nhỏ bay xẹt qua, lưu lại một chuỗi bản nhạc êm tai.

Diêm La bên cạnh đột nhiên quay mặt nhìn sang Nam Tầm, nhóc con này đang nhìn trời phát ngốc, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì?

Diêm La hỏi Nam Tầm:" Tiểu Bạch, về sau ra ngoài có tính toán gì chưa?"

Nam Tầm ngẩn ngơ, cười khổ nói:" Ca, anh quên rồi sao, em đã không có còn cái gì gọi là tương lai, cả đời đều định sẵn là sẽ ở đây, dù có biểu hiện tốt đẹp hơn nữa thì sao chứ, tích được mười năm, hai mươi năm, nhưng có cơ hội ra ngoài sao?"

"Nhưng nếu có thể ra ngoài, Tiểu Bạch, cậu muốn làm gì?"

Nam Tầm cũng quay đầu nhìn thẳng hắn, đối diện với cặp mắt âm u sâu thẳm như muốn đem cô hút vào của Diêm La.

Nam Tầm bỏ qua ánh mắt nhìn chăm chăm mình, có chút mất mát nói:" Nếu thật sự có thể ra ngoài, đại học chắc cũng không thể tiếp tục, chuyện em ngồi tù chắc hẳn cũng đã truyền khắp quê nhà, về nhà trông trọt cũng không phải biện pháp, cho nên, em đại khái sẽ đem nhà cũ bán đi rồi tìm một nơi không có ai quen biết mà sinh sống, mua một căn nhà nhỏ rồi sống cô độc nốt cuộc đời còn lại."

Diêm La nghe xong lời này, ánh mắt khẽ chớp mấy cái," Tuổi còn nhỏ mà đã nghĩ đến tuổi dường lão rồi sao?"

Nam Tầm không cao hứng:" Cái này không phải anh dụ em nói sao, nói xong còn gấu cọt người ta."

Nói xong liền quay lưng về phía Diêm La.

"Giận rồi sao Tiểu Bạch?"

"Cậu tính tình thật giống mấy cô nhóc con nha, nói giận rồi liền giận rồi."

Nam Tầm trầm nghĩ: Mẹ nó, ta chính là con gái hàng thật giá thật được không hả!

Thân hình đàn ông nhưng tâm hồn cô vẫn là cô nương mộng manh yếu ớt đó.

Diêm La chọc chọc eo Nam Tầm.

Thân mình Nam Tầm lập tức rụt lại.

"Tiểu Bạch, cậu cự nhiên sợ nhột?" Diêm La như phát hiện ra thú vui mới, nhịn không được lại đuổi tay chọc chọc Nam Tầm hai cái nữa.

Nam Tầm bị chọc đến nhảy dựng lên, buồn bực nhăn mặt:" Ca."

Diêm La khoái chí cười to, sung sướng cực kỳ.

Hắn sao không sớm một chút gặp được nhóc con này nha, khẳng định về sau sinh hoạt nhất định sẽ không nhàm chán.

"Vừa rồi không phải còn nói muốn trở thành người của ta sao? Cậu nếu như lút chạy tới một chỗ đường già, vậy làm sao trở thành người của ta đây?"

Nam Tầm thở dài" Ấy, đây là dự định, dự định a, dự định cùng lắm là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, em hiện tại đã như vậy thì còn nói gì đến ra ngoài."

Diêm La nghe xong lời này thì đột nhiên trầm xuống, ánh mắt âm u, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Mới Diêm La hơi chớp mắt, tựa hồ muốn nói gì đó nhưng từ xa đột nhiên truyền đến tiếng còi của cảnh ngục.

Nam Tầm vốn tưởng là tiếng còi thông báo kết thúc giờ nghỉ ngơi, nhưng nhìn lại thời gian thì lại cảm thấy không đúng, tiếng còi này thập phần dồn dập, nghe rất gấp gáp.

Diêm La nhanh chóng đứng dậy, tiện tay kéo nhóc con bên dưới đứng dậy để đi tập trung.

"Ca, từ từ đã." Nam Tầm đem cánh tay kéo tay mình gỡ ra, sau đó chuyển tới trên người Diêm La, đem mấy cọng cỏ sau lưng hắn nhẹ nhàng phui xuống.

"Ca, trên móng còn có một ít, anh tự mình xoay hai vòng liền có thể sạch sẽ a." Nam Tầm nghiêm trang kiến nghị nói.

Phúc lợi đêm trung thu:♥️🍡

Công tử: *Mình sẽ trả lời 5 câu hỏi của các bạn về truyện, 5 bạn cmt nhanh nhất nhé. Mọi zô =)))*

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 161: Ăn nhiều một chút, thân thể mới cao lên được

Diêm La cảm thấy nhóc con này quả thật là quá nghịch ngợm, tự nhiên dám trêu chọc hắn.

Diêm La cũng mặc kệ phía sau, trực tiếp đi như vậy bước tiếp.

Nam Tầm vội vàng đuổi theo:" Ca, vậy có phía sau cứ mặc kệ vậy sao? Như vậy quá ảnh hưởng đến hình tượng rồi!"

Cánh tay Diêm La đuổi ra, đem gáy Nam Tầm kéo lại gần mình, sau đó bàn tay thuận thế trượt xuống, dừng lại trên vai cô:" Tiểu Bạch, ta có thể tùy tiện kéo một tên đến liếm sạch cho ta, tin không?"

Nam Tầm ngăn người, sau đó liền cười lớn, cười đến mức chảy cả nước mắt:" Ca, ta tin, thực sự tin. Nhưng mà, nơi đó, anh thực sự muốn người khác liếm sạch sao? Ha ha ha ha ha....."

Hai mắt Diêm La hơi hơi nhắm lại, đẩy mắt xẹt qua một tia nguy hiểm, nghiêng đầu nhìn chằm chằm nhóc con không biết tốt xấu bên cạnh, đột nhiên có loại xúc động muốn đánh vào móng tên nhóc này.

Tiểu hài tử không biết lớn nhỏ, phải dạy dỗ lại một chút mới được.

Nam Tầm tựa hồ phát hiện luồng nguy hiểm phóng đến, liền nhanh chóng lánh người tránh thoát khỏi phạm vi Diêm La rồi vất chân mà chạy, chạy trốn so với thỏ còn muốn nhanh hơn.

"Tiểu Bạch" Diêm La kêu một tiếng, nhưng nháy mắt đã không thấy bóng dáng nhóc con kia đâu.

Diêm La vừa tức vừa cười, nắm tay xiết đến kêu răng rắc, thậm chí nói một câu:" Nhóc con không nghe lời, đáng đánh!"

Thời điểm Nam Tầm chạy qua sân bóng rổ thì bước chân đột nhiên dừng lại.

Một đám cảnh ngục đang vây quanh quanh tất cả những người có mặt trong sân bóng rổ, một người cũng không được phép rời khỏi, tiếng còi vừa rồi hẳn là phát ra từ đây.

Nam Tầm cố gắng chen đầu nhìn vào giữa đám đông, xuyên qua các khe hở cô thấy được cảnh tượng bên trong, trên đất be bét toàn máu là máu.

Người nạn nằm giữa vũng máu, trên bụng bị cắm một con dao thủ công dùng trong khu vực mài gươm.

Trong đầu Nam Tầm nổ um một tiếng, hai chân giống như đeo chì, kéo thế nào đều không thể di chuyển.

Cảnh ngục cảm cơn quát lên đám phạm nhân đứng cạnh mình, chửi bậy không ngừng, ở đây tù nhân quá nhiều, bọn họ cũng không có khả năng tra tấn toàn bộ, đành phải ghi nhớ số thứ tự rồi thả người đi.

Chỉ trong chớp lát, dòng người chen chúc hỗn loạn liền chỉ còn lại hai cảnh ngục ở lại xử lý thi thể, phạm nhân bị chết kia thực mau được nâng đi, khung bóng rổ lơ lửng trên không, chỉ còn lại một bãi máu đỏ tươi chói mắt, mùi máu tanh bay đến tận phía Nam Tầm

Nam Tầm nhú mắt mày nhìn một màn kia, tâm tình có chút phức tạp.

Cô sớm biết ngục giam này không phải nơi tốt lành gì, chỉ là cô không ngờ được, nhanh như vậy đã phải chứng kiến cảnh tượng giết người như thế.

Thanh âm lạnh nhạt của Diêm La vang lên phía sau Nam Tầm" Loại chuyện này lâu lâu lại phát sinh một lần, nhìn mãi rồi sẽ quen."

Nam Tầm thấy thái độ cũng không ngoài ý muốn, không khỏi hoài nghi thời điểm vừa rồi đi ngang qua, Diêm La đã sớm biết nơi này sắp có án mạng.

"Sân bóng rổ có máy theo dõi, bọn họ sao dám hành động?"

Diêm La quét mắt về phía Nam Tầm một cái, nhàn nhạt giải thích một câu:" Hơn hai mươi người đồng loạt vây quanh, che chắn gắt gao, có máy theo dõi cũng vô dụng."

Hai tay Nam Tầm nắm chặt, xụ mặt trở về nhà xưởng, không thêm chờ cả Diêm La.

Diêm La ở phía sau nhìn Nam Tầm tam quan* đã bị chịu đá kích mạnh mẽ, không khỏi xuy một tiếng:" Tiểu nhóc con lương thiện."

* tam quan: là thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

Thời điểm Diêm La trở về, Nam Tầm đang nghiêm túc mà làm bản mạch điện, bộ dáng chăm chú như đang nghiên cứu bảo bối gì đó, chăm chú đến nỗi người khác không đành lòng quấy rầy.

Nhưng Diêm La biết, Nam Tầm là đang suy nghĩ đến chuyện khác.

Diêm La đi đến bên cạnh Nam Tầm ngồi xuống, chờ cô hàn xong bản mạch điện trong tay rồi mới vuốt tay xoa xoa đầu tóc mềm mượt của cô một lượt:" Tiểu Bạch, cậu phải tập làm quen. "

Nam Tầm rầu rĩ từ một tiếng.

Làm thủ công đến 12 là kết thúc, hai khu cùng ủa ra tán loạn đi về phía cửa lớn, từng người từng người trở về phòng lấy hộp cơm rồi liền lập tức hướng về nhà ăn lớn.

"Ca, nhanh một chút, chậm nữa là cơm cũng chẳng còn." Nam Tầm có chút sốt ruột.

Diêm La cảm thấy buồn cười:" Tiểu Bạch, có ca ở đây, không sợ."

Nam Tầm lúc này mới nhớ tới một mâm ở nhà ăn lớn sáng nay, tức khác liền im bật. Đứng rồi, cô Diêm La Vương ở đây, cô không cần chen ngang cũng có người khác mời cô chen ngang a.

"Tiểu Bạch, ở cái nơi như nhà giam Hoàn Mỹ này, ngàn vạn lần không cần cùng người khác bàn đến cái gì gọi là lễ nghi lễ mễ si, nếu cậu là cùng đám phạm nhân vô si đó thảo luận về vấn đề này thì sớm muộn cũng bị bọn họ găm đến xương cốt cũng chẳng còn." Diêm La vẫn cảm thấy nhóc con này quá mức thiện lương, đơn thuần, nhìn không được nhắc nhở mấy câu về pháp tắc nơi đây.

Nam Tầm cũng biết lý lẽ này, nhưng cô chung quy vẫn cảm thấy con người nơi đây không phải hoàn toàn là loại người hung ác cùng cực, tỷ như mấy người to con như phòng 242 chẳng hạn, tỷ như Tô Mặc Bạch, hoặc tỷ như người đàn ông trước mặt này.

"Ca, đám phạm nhân đó khi lấy com vẫn biết xếp hàng, hẳn là vẫn có thể cứu chữa."

Diêm La nghe thấy lời này, không khỏi cười lạnh một tiếng." Biết trước khi ca tới, nhà ăn lớn này là cái dạng gì không? Mọi người thấy đồ ăn, như chó thấy xương, kẻ mạnh thì giành trước, kẻ yếu chỉ có thể ăn lại canh thừa lúc sau, cậu còn nghĩ đám người này có thể cải tạo được?"

Nam Tầm có chút kinh ngạc:" Cảnh ngục chẳng hề mệc kệ?"

Diêm La nhếch môi trào phúng, nhìn thì giống cười nhưng lại khiến người khác rét run." Bọn họ không phải không quản mà là quản không được, dù sao ăn ít một chút cũng không chết được, bọn họ liền lười quản."

"Ca, cho nên người làm cho bọn họ xếp hàng như vậy là ca sao?" Nam Tầm vẻ mặt như ngộ ra chân tướng.

Diêm La nhìn thấy ánh sáng lấp lánh trong mắt nhóc con trước mặt, ý cười đầy mắt càng nồng đậm." Lúc đây chỉ cảm thấy đám người này hết sức chúng mắt cho nên liền thuận tay lập ra quy củ. Khi đó, còn có hơn mười tên cùng nhau phản kháng, toàn thân trên dưới đều bị ca đánh sợt, cho nên chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời."

Nam Tầm trong mắt tràn đầy sùng bái" Ca, anh thật lợi hại."

Chờ hai người đến nhà ăn rồi, quả nhiên thấy trước mười tám cái cửa sổ phát đồ ăn tất cả đều đang xếp hàng.

Nam Tầm đi theo Diêm La Vương, cảm nhận nhà ăn từ ồn ào trở nên an tĩnh thật là vi diệu, tù nhân đang xếp đầu tiên vội vàng cung kính nhường lại vị trí của bản thân.

Diêm La hơi hơi liếc mắt qua Nam Tầm, Nam Tầm lập tức liền bung hộp com hai người đi qua, thử nghiệm một phen cảm giác tác oan tác quái.

Hơn nữa bây giờ Nam Tầm sẽ không phải lo tranh đoạt vị trí nữa, Diêm La chính là một đúi to vạn năm bất biến, dù chỉ là vào nhà ăn dựa tạm một bên người thì tức khắc nằm bàn xung quanh đều lập tức trở thành địa bàn của hắn.

Nam Tầm cảm thấy đồ ăn hôm nay đặc biệt nhiều, đầu bếp mức com đặc biệt rộng rãi, mỗi loại đồ ăn đều cho một muỗng thật lớn.

Nam Tầm cùng Diêm La mặt đối mặt ăn com, Diêm La đem toàn bộ thịt trong bát gom lại, để gọn gàng sang một bên hộp com.

Nam Tầm vội vàng nói" Ca, sao anh lại không ăn thịt vậy? Ném đi như vậy thật tiếc a."

Diêm La nâng lên mí mắt liếc mắt quét cô một cái." Ai nói với cậu ta muốn ném đi?"

Qua một lúc, Diêm La mới chậm rãi đem toàn bộ thịt trong hộp mình bỏ qua chén của Nam Tầm.

Nam Tầm trong miệng vẫn còn ngậm com, thoáng vâng nhìn động tác của Diêm La:" Ca, anh đặc biệt gấp gọn lại là để cho em ăn sao?"

Diêm La không trực tiếp đáp lại" Cậu còn nhỏ, ăn nhiều một chút mới cao được, nói không chừng một lúc nào đó lại đột nhiên phát hiện bản thân nhảy vóc cũng nên."

Nam Tầm "....."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 162: Ca, anh có con gái sao?

Nam Tầm vẫn luôn cảm thấy thân thể này của bản thân cũng rất nam tính, chiều cao tiêu chuẩn, có trách thì nên trách Diêm La quá cao, một mét chín, so với Tô Mặc Bạch ước chừng cao quá một cái đầu.

Như thế nào lại cao như vậy.....? Nam Tầm ở trong lòng nói thầm một câu.

Diêm La ưu nhã nhắc đĩa lên, từng đĩa rồi lại từng đĩa từ tốn ăn từng miếng nhỏ, đột nhiên như nhìn thấy cái gì đó trong hộp com, vẻ mặt mười phần ghét bỏ mà nhãn nhãn mảy, sau đó dùng đĩa kiên nhẫn đem từng sợi cà rốt nhỏ vớt sang bát bên cạnh.

"Ca, cà rốt rất nhiều dinh dưỡng a, sao lại không ăn thế?" Nam Tầm nhìn thấy động tác của hắn, cười hỏi.

Diêm La mặt không cảm xúc nói" Ta chán ghét hương vị cà rốt."

Nam Tầm vội vàng nói" Ca, nếu anh đã không thích ăn vậy cho em đi, em thích ăn."

Nói xong liền không khách khí mà đem đĩa hướng sang hộp com của Diêm La, nhanh chóng đem toàn bộ cà rốt trong bát nhét đầy miệng.

Diêm La bất động nhìn đôi đĩa ngang nhiên chọc xuống hộp com của chính mình, tầm mắt đăm đăm nhìn vào nhất cử nhất động của đôi đĩa kia, nhìn nó đảo qua đảo lại com tẻ trong hộp rồi lại nhìn nó từng chút từng chút đem cà rốt trong hộp gắp ra.

Có đĩa người lạ chọc tới hộp com của hắn.

Chọc tới.....

Diêm La hơi hơi nheo mắt, tầm mắt trầm xuống.

Hắn có thói ở sạch cực kì nghiêm trọng, sự tình này tuyệt đối là việc hắn không chấp nhận được.

Diêm La cho rằng bản thân sẽ không kiểm chế được mà đứng dậy lật đồ bàn, nhưng tất cả đều không có.

Chẳng những không có, hắn còn đỡ đỡ mà tiếp tục cầm đĩa ăn com.

"Ca, em lại mới nhìn thấy còn mấy sợi cà rốt, em giúp anh lấy nốt nha."

Nam Tầm hoá thân thành tay gấp đồ ăn thiện nghệ, chiếc đĩa nhỏ chẳng những chọc tới hộp đồ ăn của Diêm La, mà còn ở bên trong chọc qua chọc lại, đem cà rốt bên trong một sợi lại một sợi gấp sạch.

Ánh mắt Diêm La dừng lại trên đôi đĩa của Nam Tầm, nhìn đôi đĩa kia linh hoạt ở trong hộp đồ ăn của mình chọn tới chọn lui, ngay người nhìn đôi đĩa hồi lâu, sau đó mặt không biểu cảm mà đem đĩa của bản thân gấp một miếng com lớn bỏ vào trong miệng.

Tại sao sau khi gắp nhóc con này, thói ở sạch của hắn liền không còn?

Diêm La yên lặng suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng đành phải kết luận rằng nhóc con Tô Mặc Bạch này lớn lên quá sạch sẽ cho nên thói ở sạch của hắn trong thời gian hắn liền không có nghiêm trọng như vậy.

Hai người an tĩnh ăn hết bữa com, Nam Tầm theo thường lệ cầm hai hộp com đi bồn nước cọ rửa.

Diêm La sâu thẳm nhìn theo bóng dáng dần biến mất của Nam Tầm, yên lặng không nói gì.

Giữa trưa thông thường có hai giờ nghỉ ngơi, Nam Tầm sau khi tiễn Diêm La về tận cửa phòng 419 liền vội vàng trở về ngủ trưa.

Hoạt động mỗi buổi sáng là thông lệ bắt buộc, chỉ có hoạt động buổi chiều là tùy theo sắp xếp của quản ngục, chiều chủ nhật thì các phạm nhân có thể tự do hoạt động riêng, ngày đầu tiên Nam Tầm đến đây vừa vặn là vào chủ nhật, cho nên thấy được cảnh mây đại thổ hân* tụ tập đánh bài pu- kho, còn lại từ buổi chiều thứ hai đến thứ bảy, chỉ có hai buổi chiều là khoá giáo dục cải tạo, còn lại vẫn là lao động cải tạo, một là đến nhà xưởng thủ công hai là đến quảng mỏ dụn đá cục.

* đại thổ hân: Đàn ông cơ bắp ăn to, nói lớn, chỉ thích hợp làm các hoạt động liên quan đến chân tay.

Chiều hôm nay là khoá giáo dục cải tạo, từng nhóm phạm nhân ngồi ngay ngắn trong phòng chiếu phim lớn, nghe xong hơn ba giờ niệm kinh giáo dục dục tội phạm, quả thực là muốn phun trào. Tuy nhiên vẫn có một bộ phận không nhỏ phạm nhân nghe rất háng hái, nghe chuyên gia cổ động nhân tâm(tâm lý con người) nói xong, tâm trí bưng bưng quyết định hỏi cái làm người, quyết tâm quay lại con đường làm công dân gương mẫu.

Nam Tầm cùng Diêm La ngồi tít phía sau, ba bốn bài phía trên đều là trống không, không ai dám ngồi, tất cả đều không dám lại gần Diêm La Vương.

Nam Tầm xem xét vị chuyên gia giáo dục tội phạm nước miếng bay loạn xạ đang thao thao bất tuyệt trước mặt, rồi lại xem xét đến Diêm La ngồi bên cạnh.

Diêm La hai chân bắt chéo, tuy thái độ lười biếng nhưng thật chất rất nghiêm túc lắng nghe, còn thường thường ghi chép một vài ý gì đó.

Người cho rằng Diêm La sẽ nhảm chán đến ngủ gục - Nam Tầm "....."

Diêm La bốt chút thời gian liếc nhìn Nam Tầm, xoa xoa đầu cô:" Chuyên gia này giảng cũng không tệ lắm, về sau còn có thể lấy ra giáo dục tiểu nha đầu trong nhà."

Nam Tầm nghe thấy câu này, trái tim bất chợt đông cứng, trừng lớn mắt hỏi:" Ca, anh như thế này mà đã có con gái rồi sao?"

Diêm La nhìn Nam Tầm một cái, không biết như thế nào lại rất kiên nhẫn bắt đầu giải thích:" Là thời điểm khi ta mười năm tuổi có nhật được cô bé, lúc ấy nó mới chỉ là một nha đầu năm tuổi béo múp trắng trẻo, nháy mắt đã mười tám tuổi rồi, haizz."

Khi Diêm La nói lời này, vẻ mặt thật dịu dàng, nhìn ra được hẳn rất thương người em gái này.

Nam Tầm không biết nhớ tới cái gì, trong mắt xẹt qua một tia mắt mát, lông mi rũ xuống dưới, che khuất cảm xúc trong đáy mắt.

Diêm La nói về nha đầu béo múp nhà mình quả nhiên hứng khởi, lời nói so với thường ngày nhiều hơn gấp bội,"..... Tiểu nha đầu hiện tại đúng là muốn phản nghịch, ta càng nói nó lại càng không làm, đúng là khiến người ta bực mình, ta không ở nhà một mình, phòng chừng nó đang rất vui mừng."

"Ca." Nam Tầm đột nhiên đánh gãy lời hần nói, hướng hần khẽ cười cười:" Chúng ta tiếp tục nghe giảng đi."

Diêm La ngừng một chút, tầm mắt không khỏi nhìn Nam Tầm thêm mấy lần.

Hai người đều không nói gì nữa, khu vực xung quanh cũng vì thế mà trở nên yên ắng.

Khoá học kết thúc là vừa vặn đến giờ cơm chiều, Nam Tầm tự mình trở về nhà tù trước, Diêm La bị tụt phía sau không khỏi nhủu mây.

Hôm nay tâm tình Nam Tầm rất không tốt, không còn tâm trạng chiếu cố cảm xúc của đại Boss.

Đúng, Nam Tầm đã xác định được, Diêm La chính là vai ác đại Boss của thế giới này.

Rõ ràng Tiểu Bát đã từng nói qua, Tô Mặc Bạch cùng đại Boss không có tỷ xú quan hệ nào, cho nên thời điểm khi phát hiện đại Boss ở trong ngục giam, cô đã rất kinh ngạc.

Nhưng nghĩ vẫn này vẫn phải chờ sau khi Tiểu Bát tỉnh lại mới có thể có được đáp án.

Mấy người trong phòng giam vừa cùng nhau đánh răng rửa mặt về đã thấy lão Nhị gấp không chờ nổi mà bò lên giường của bản thân ngồi.

"Khốn nạn, hiện tại cơm nhà ăn đúng là càng lúc càng khó ăn, hại lão từ buổi tối cũng không được ăn no." Lão Tứ oán giận một câu.

Nam Tầm đột nhiên nhớ tới cái gì, nhịn không được hỏi mấy người trong phòng:"

Tôi nghe Diêm ca nói, quy tắc nhà ăn lớn là do anh ta quy định, thật sự như vậy sao?"

Nam Tầm vừa nói ra mấy lời này, không khí xung quanh nháy mắt đã trầm hẳn xuống.

Đỗ Phan sờ sờ mũi, không trực tiếp trả lời vấn đề của Nam Tầm mà hỏi lại:" Tiểu Lục à, cái kia,.. Diêm La Vương thực sự nhận cậu là đàn em sao?"

Nam Tầm nói:" Đương nhiên là thực rồi, cái này còn có thể giả được sao?"

Lúc này Đỗ Phan mới yên tâm mà nói bậy sau lưng Diêm La Vương." Lúc trước đúng là nhà ăn này loạn đến mức cảnh ngục cũng không quản nổi, sau đó Diêm La đến, ngay ngày đầu tiên đã đánh bại Đào Sẹo, ngày hôm nay liền ban ra quy tắc nhà ăn, bất luận kẻ nào đến lấy cơm cũng đều phải xếp hàng, trừ bỏ..... bản thân hần."

Nam Tầm tìm được điểm mấu chốt, hỏi lại:" Ca tôi nói anh ấy đã làm một trận lớn, Lão Nhị, anh có thể nói một chút tình hình lúc đó được không?"

Lão Ngừ nghe xong lời này thì kích động không yên, nhịn không được chen vào nói:" Cái này cậu phải hỏi ta a, Lão Nhị hẳn nhất gan, lúc ấy căn bản không dám xem, chỉ dám liếc liếc về một bên."

Đỗ Phan trừng mắt liếc Lão Ngừ một cái:" Người mới nhất gan, cả nhà người nhất gan, cũng không biết ngày ấy ai là người run đến nổi chân không bước nổi?"

Lão Ngừ trực tiếp lờ đi vấn đề Đỗ Phan nói, khu một tiếng rồi tiếp tục cùng Nam Tầm nói:" Tuy rằng lúc ấy cảnh tượng Diêm La Vương đánh bại Đào Sẹo thật sự rất tàn bạo nhưng chung quy vẫn là một chọi một, Đại lão gia hần lại bất toàn bộ phải xếp hàng mức cơm, ảnh hưởng lợi ích của rất nhiều người, cho nên lúc ấy lập tức liền có hơn hai mươi tên đứng ra, muốn liên thủ đánh bại Diêm La Vương, cậu đoán đi, kết quả sẽ ra sao?"

Nam Tầm dùng vẻ mặt tò mò mà nhìn chăm chăm lão Ngừ, thoả mãn dự vọng kể chuyện xưa của hần. Lão Ngừ tặc tặc lưỡi, nhớ lại cảnh tượng kinh hoàng, sợ hãi khi đó:" Diêm La Vương lấy một địch hai mươi, chiêu thức thực sự quá tàn nhẫn, nói ra có thể cậu không tin, nhưng toàn bộ hai mươi tên phạm nhân lúc đó, nháy mắt đều biến thành gáo bầu, lúc ấy trên mặt đất nhà ăn lớn toàn bộ đều là máu, máu chảy thành dòng..."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Hai người đàn ông, như hình với bóng

Đúng là Diêm La có vẻ rất lợi hại, nhưng Nam Tầm vẫn cảm thấy mấy người này có chút nói quá.

Đỗ Phan nghĩ đến cái gì đó, đột nhiên nói:" Đúng rồi Tiểu Lục, ta hôm nay thấy cậu làm mặt lạnh với Diêm La Vương, không phải là hần làm gì khó để cậu chứ? Cũng đúng, đàn em của Diêm La Vương nào có dễ làm như vậy, ừy khuất cậu, nín ghen nhiều như vậy."

Nam Tầm nấp mấy môi, không muốn tiếp tục câu chuyện nên cuối cùng liền lời kéo lão Tam ra ngoài.

Đỗ Phan nhắc nhở một câu," Ngán vạn lần phải trở về trước 10 giờ tối, nếu bị đánh thành cái sàng, ta đây cũng không rảnh đi nhặt xác cho các cậu —— -"

Trước 10 giờ tối có thể ở trong khu giam đi dạo vài vòng, nhưng nếu vượt qua thời gian đó thì rất có thể sẽ bị quây vào tội có ý vượt ngục, lại còn bị canh ngục gác đêm dùng súng đánh thành tổ ong vô về.

Nam Tầm tìm fán não tàn của mình là Lão Tam đi dạo, còn dùng lý do vô cùng quanh minh chính đại đó là muốn làm quen một chút tình hình nhà giam

Lão Tam giờ khóc giờ cười nói:" Tiểu Lục, cậu sao cứ phải đòi sống đòi chết đi đạo vào cái giờ này vậy, nhà giam này có nhiều nơi như vậy sao, còn phải đi đạo?"

Nếu không phải biết Tiểu Lục có người chống lưng, hai người lại đi đạo ở đại khu, thì hẳn tuyệt đối sẽ không cùng Tiểu Lục tới đây, rốt cuộc thì buổi tối trong ngục giam rất có thể sẽ phát sinh sự tình đẫm máu gì đó.

" Vậy anh cứ về trước đi, hôm nay tâm tình tôi không tốt, muốn đi bộ một chút."

Lão Tam nghe thấy lời này, tức khắc ngậm miệng, an tĩnh mà bồi Nam Tầm dạo một vòng.

Thời điểm khi đi ngang qua khu xanh hoá nhỏ của đại khu, hai người đột nhiên nghe thấy âm thanh gì đó.

Lão Tam sắc mặt biến đổi, khẽ quát một tiếng:" Tiểu Lục, mau đi!"

Tiểu Lục gật đầu, hai người khẽ kêu meo meo rồi quay đi.

Đúng lúc này, âm thanh ư ư a a từ trong bụi cây truyền ra.

Cho rằng nơi này rất có thể sẽ phát sinh sự tình đẫm máu nào đó - Nam Tầm cùng Lão Tam: "....."

Nam Tầm về mặt hoá đá nhìn về phía Lão Tam

Mặc dù thời điểm mới vào Nam Tầm đã biết loại chuyện này sẽ thường xuyên diễn ra, nhưng cô không nghĩ nhanh như vậy bản thân đã được chứng kiến.

Nam Tầm khom khom lưng, từ khe hở giữa hai bụi cây nhìn vào trong.

Nhìn một cái, mặt bùm một cái liền biến thành đất khi.

Cô thấy được một loại hiện trường án mạng đặc biệt.

May không phải giết người, hai người đồng loạt thờ ra.

Lão Tam kéo kéo ống tay Nam Tầm, hai người liếc nhau rồi cùng đồng loạt chạy.

Loại sự tình này mà bị đánh gãy, khẳng định đối phương sẽ phát hoạ.

Nam Tầm cùng Lão Tam đều không muốn rước thêm phiền toái.

Nhưng mà, hai người còn chưa kịp bước mấy bước, phía sau liền truyền đến một thanh âm trầm thấp:" Đứng lại! Xem xong rồi liền muốn chạy?"

Hai người Nam Tầm cùng Lão Ngủ nghe thấy lời này, chạy trốn càng nhanh hơn.

Người nọ thấy vậy liền xông lên, nhìn chuẩn hướng Nam Tầm chạy mà tung quyền ngăn chặn.

Nam Tầm quay đầu ngăn chặn bàn tay dấm qua, dùng chân phản công lại.

Lại không nghĩ đến một đòn chân này của cô không những không đá được người, mà tay lại bị hấn nắm đến tê dại.

Nam Tầm nương theo ánh điện mập mờ nhìn rõ mặt người này, trong lòng lộp độp nháy dưng, thầm than số phận bản thân tại sao lại xui xẻo đến vậy.

Người này thể nhưng là ngục bá khu B, Quý Hà!

Một người khác từ trong bụi cũng tiến ra, là một thiếu niên tuấn mỷ tầm hai mươi tuổi, Lão Tam nhận ra đầu tiên, đây chính là ngục hoa khu B, một đoá hoa thổ tỉ* dựa vào ngục bá mà sống.

* hoa thổ tỉ: hoa hải đường, chỉ những người yếu đuối, phải dựa vào người khác mới có thể sống sót.

Lão Tam đem Nam Tầm vòng qua sau người mình, cười gượng hai tiếng ha ha lấy lòng:" Quý lão đại, Tiểu Lục hẳn mới tới, không hiểu quy củ cho lắm, mong anh đừng chấp nhặt với nó, ha ha..."

Tuy rằng Tiểu Lục từng đánh bại Đạo Sợ, nhưng một phần cũng do đối phương khinh địch, Quý lão đại khẳng định lợi hại hơn Đạo Sợ gấp mấy lần, Lão Tam thật sự không dám để Tiểu Lục ở đây đòi công đạo.

Nam Tầm nhìn đến Lão Tam che chắn phía trước mình, trong lòng cảm thấy ấm áp, vì vậy cũng tự mình tiến lên, hướng đối phương nhận lỗi:" Quý lão đại, tôi cùng Lão Tam thực sự chỉ là không cẩn thận đi ngang qua, không nghĩ đã quấy rầy anh, anh đại nhân đứng trách kẻ tiểu nhân như tôi, hay là, cho chúng tôi về, được không?"

Quý Hà ôm ngục hoa, tầm mắt dừng lại trên người Nam Tầm, bỗng nhiên cười:" Tân ngục hoa khu A?"

Nam Tầm khoé miệng giật giật, nhưng cũng không phản bác.

" Nếu đã không cẩn thận, vậy quên đi." Quý Hà mở miệng, tầm mắt u ám dừng lại trên người Nam Tầm.

Lão Tam nghe thấy lời này, vội vàng túm lấy Nam Tầm chạy mất dạng.

Dù đã chạy một đoạn khá xa, nhưng Nam Tầm vẫn có thể cảm nhận rõ ràng có một tầm mắt trần trụi đang nhìn chăm chăm mình, làm cô lạnh hết sống lưng.

Nam Tầm lao đảo một cái, suýt thì ngã cắm mặt xuống đất.

Hai người trở về phòng thì thi nhau thở hồng hộc, Nam Tầm lập tức lên hỏi:" Quý Hà này thích con trai sao? Ta khéo, đây là lần đầu tiên tôi thực sự thấy, trước kia chỉ là nghe kể."

Mấy người trong phòng sau khi biết sự tình hai người Nam Tầm gặp qua, cười sùng sững khi người khác gặp họa.

" Tiểu Lục, Tiểu Lục, lần này cậu xong thật rồi, tên Quý Hà này tám phần là nhìn trúng cậu rồi." Lão Tử nói.

" Nhưng Tiểu Lục cậu cũng đừng quá lo lắng, nghe nói Quý lão đại khu B là người không thích ép buộc người khác, chỉ cần cậu không muốn, hẳn cũng sẽ không làm gì cậu." Lão Ngủ nói.

Nam Tầm rung mình một cái.

" Anh ta sẽ không phải là cái kia chứ?" Nam Tầm hỏi.

Lão Nhị nhún nhún vai:" Ai biết được, trên thực tế cái này cũng không thiếu, có rất nhiều người bắt quả chì là chơi chơi mà thôi, rốt cuộc thì trong nhà giam này cũng đều là động vật giống đực. Đàn ông ấy à, chính là giống loài sống bằng nửa thân dưới, anh em giúp nhau sàng khoái một tý cũng là sự tình hết sức bình thường."

Nam Tầm:"....."

Lão Nhị thấy cô dơ người, bèn tiến đến ôm bà vai Nam Tầm, cười hắc hắc nói:" Tiểu Lục à, nếu cậu cũng có nhu cầu gì cứ việc nói, anh có thể hỗ trợ cậu."

Nam Tầm dùng khuỷu tay huyệt một cái vào bụng hấn, Lão Nhị khom lưng che bụng, mặt mày nhăn nhó, bữa tối đều muốn phun ra.

Thu thập Lão Nhị xong, Nam Tầm liền bụng chấu đi phòng tắm, nhanh chóng rửa mặt rồi vội vàng trở lại giường mình.

Nam Tầm trần trọc đến nửa đêm, sau lại không biết đã thông suốt điều gì, một giây liền nhắm mắt đi ngủ, ngủ còn thật sự ngon.

Sáng sớm ngày hôm sau, Nam Tầm theo thói quen nghe thấy tiếng chuông liền bò dậy, bay nhanh lên lầu bốn, gõ lớn cửa phòng 419.

Dập vào mắt Diêm La đầu tiên sau khi mở cửa là khuôn mặt tươi cười sáng lạn của nhóc con Tiểu Bạch, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, chỉ kém phát sáng dưới ánh mặt trời.

Trẻ con tinh tinh quả nhiên nói đến là đến nói đi là đi, ngày hôm qua còn cùng hấn giận đối, sáng sớm hôm sau lại có thể cười với hấn như tiểu bạch si*

* bạch si: người hâm mộ.

Diêm La nhìn không được trực tiếp vuốt tay xoa nhẹ vài cái trên tổ quạ xù xù trên đầu Nam Tầm, sau đó ôm vai nhóc con đi xuống lầu.

Lúc chạy, Nam Tầm như bị thần chạy nhập, nỗ lực chạy theo tiết tấu của Diêm La, kết quả chính là sau khi chạy xong mười vòng, bộ dạng nhếch nhác, thở hồng hộc giống con cầu con.

Diêm La nhìn thấy đặc biệt buồn cười, vì thế ôm lấy bả vai của cầu nhóc con, cười một đường về nhà ăn.

Thoáng cái đã qua hai tháng, nhà giam khu A và khu B đều biết, ngục bá Diêm La Vương khu A thu nhận đàn em, lại còn có vẻ rất thân thiết, đi chỗ nào cũng đều mang theo, thể dục buổi sớm, ăn cơm, làm thủ công, tắm rửa, mẹ nó ngay cả WC cũng dính lấy nhau.

Nếu không phải biết Diêm La Vương là trai thẳng trăm phần nghìn, chúng tù nhân đều con mẹ nó tưởng hấn bị cong!

Tại sao chắc chắn vậy sao? Chuyện này phải kể đến một hôm nào đó, khi ngục hoa khu A bọn chủ động đến hiến thân, nào biết Diêm La Vương đối với chuyện này ghê tởm đến không chịu được, đánh gãy tay gãy chân ngục hoa kia, ném ra cửa.

Ngục hoa kia cũng thật đáng thương, vốn dĩ thân thể lớn lên đã nhỏ gầy, cao gần mét bảy, tạng người cũng mảnh mai thật sự, từ sau sự kiện kia liền ốm đau không dứt, không quá mấy tháng liền bệnh mà chết.

Về sau cũng không ít người có ý đồ bắt chính với Diêm La Vương, nhưng kết cục đều là gãy chân gãy tay mà bị ném ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Tiểu Bạch, ta có thể vào trong ngôi không?

Vì thế, mọi người đều rõ ràng, Diêm La Vương này chính là người mềm cứng đều không ăn, đối với cái sở thích gì gì kia là đặc biệt chán ghét, không có khả năng có thể thích ứng được việc này.

Cho nên, hấn là thực tâm đem tiểu tử Tô Mặc Bạch biến thành anh em. Đại gia hấn nuôi dưỡng tiểu đệ, tình cảm thâm thiết nên lúc nào cũng mang theo, người khác cũng chỉ có thể đồ mất đồ chơi.

Bất quá mặc dù mọi người đều đã nói như vậy nhưng vẫn có một bộ phận ôm thái độ hoài nghi, rốt cuộc thì hai người này hằng ngày quả dính nhau. Người nơi xem, một tên là ngục bá, một tên là ngục hoa, mỗi ngày bám dính ở bên nhau, có khả năng gì a?

Trong lúc đó, hai bên đương sự trong lời bàn tán của mọi người vẫn đang trên đường đến nơi bí mật của hai người, vui cười thoải mái không bận tâm.

"Ca, gần đây có phải chúng ta đã quá thân cận rồi không, dân tình nói có chút khó nghe a." Nam Tầm có chút rối rắm.

"Ồ, dân tình nói gì?" Diêm La lười biếng vươn tay, theo thói quen tính đáp xuống vai của nhóc con bên cạnh.

"Bọn họ nói, ngục bá cùng ngục hoa ở bên nhau, còn có thể làm gì?"

"Còn có thể làm gì?" Diêm La nhưn mày hỏi.

"Không biết." Nam Tầm thực sự không mở miệng nói mà cự tuyệt trả lời vấn đề này.

Đồ trùng thói, cô thật trọng niệm Tiểu Bát a, ngày đêm tưởng niệm một quyền đem nó đập thành bánh, cô hiện tại từ chết lặng mỗi khi đi WC đã có thể nhìn thẳng vào thân thể chính mình, đặc biệt là tiểu Bạch* bên dưới. Tất cả bị kịch này đều do sai lầm của Tiểu Bát mà ra, đề lại cho Nam Tầm bóng ma tâm lý cực lớn.

* tiểu Bạch: bộ phận quan trọng phía dưới của đàn ông, trong nguyên tác là mệnh căn từ nhưng ta thấy đề tiểu Bạch hay hơn nên đã sửa.

Những gì đã nghe đã trải nhiệm trong hai tháng sinh hoạt ngục giam này có thể so sánh với với N năm mà Nam Tầm đã sống, rất nhiều chuyện hài thô tục, cùng với nhiều trường hợp cay đắng, cô cả ngày cùng đám đàn ông thô lỗ sinh hoạt bên nhau, mặc kệ là nói chuyện hay là làm việc, con mẹ nó cô càng ngày càng ra dáng đàn ông.

Nam Tầm đặc biệt lo lắng về sau khi cô biến trở lại thành con gái, nhất thời sửa không kịp.

Nam Tầm đang bận ở trong lòng thăm viếng mười tám đời tổ tiên nhà Tiểu Bát, không nghĩ tới chỗ ngoặt phía trước đột ngột nhiên có người vọt tới, bùm một tiếng, nhắm ngay hướng Nam Tầm cùng Diêm La quỹ xuống, đầu mảnh liệt đập trên mặt đất!" Diêm gia cứu mạng! Diêm gia cứu mạng! Cầu Diêm gia ra tay cứu giúp! Diêm gia, tôi cầu ngài! Tôi trên có mẹ già dưới có con nhỏ, tôi đau khổ nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng được ra tù, cầu Diêm gia cứu giúp! "

Nam Tầm thoáng ngây ngốc, không khỏi nhìn về người đàn ông bên cạnh.

Trái qua "hun đúc" hai tháng sinh hoạt ngục giam này, Nam Tầm đã biết rõ pháp tắc ngục giam cũng như phương diện đen tối của nơi này.

Những người cả đời định sẵn phải héo mòn ở trong ngục giam này đều là những phần hung ác cùng cực, không thể có cơ hội quay lại với huynh đệ thân thiết như trước kia, cho nên thời điểm khi có người sắp ra tù, những người này tám chín phần mười đều sẽ động ít tay chân cho thoải lòng.

Nếu người vận khí tốt thì cũng lắm chỉ bị thiếu chút cách hay hay căng chân, nhưng nếu người vận khí không tốt, khả năng liền cứ như vậy chết ở trong ngục.

Chuyện như vậy Nam Tầm đã gặp qua vài lần, một lần là vụ đâm máu tại sân bóng rổ, một lần là vụ đâm máu tại sườn núi khu xanh hoá, thậm chí còn có có một lần ngay tại nhà ăn.

Người đàn ông quỹ trên mặt đất tầm hơn năm mươi tuổi, tóc dài hoa râm, hấn đang không ngừng đập đầu xuống đất, chân thành lắm lắm cầu xin, cuối cùng không nín nhịn được nữa mới bật khóc thành tiếng.

Nam Tầm không biết người này đã làm những gì mới tiền vào đây, chỉ là xem mặt hấn hấn cũng tính là người hiền lành, có lẽ năm tháng trong ngục giam này đã tiêu tan hết nét dữ dằn trên mặt hấn, cũng có lẽ hấn căn bản không phải tên quá hung ác.

Nam Tầm kéo kéo cánh tay Diêm La, mềm mại mà kêu một tiếng:" Ca, giúp hấn đi."

Diêm La nhìn cô, có chút kinh ngạc, nhóc con này xưa nay vốn tính hiếu thắng, chưa từng xin hấn bất cứ yêu cầu gì, không nghĩ tới cậu ta lại vì người chưa quen biết này mà phá lệ.

"Tiểu Bạch muốn cứu hấn?" Diêm La hỏi.

Nam Tầm gật gật đầu:" Vĩ đại ca này lúc học giáo dục cái tạo em có nhìn qua, hấn là người thành tâm ăn năn, ca, anh giúp hấn đi."

Người nọ trên mặt đất tốc độ đập đầu chậm lại, hấn ngẩng đầu lên nhìn Nam Tầm, hướng cô cười cảm kích.

Diêm La hỏi người nọ bao giờ ra tù.

Đối phương lập tức trả lời:" Diêm gia, là hai tháng sau, tức là vào ngày 7 tháng 10."

Diêm La gật gật đầu:" Còn lâu, vậy tháng sau bắt đầu, người đi theo ta cùng tiểu Bạch."

Nếu thật muốn động thủ thì những phạm nhân đó cơ bản là sẽ chọn thời điểm trước khi người đó ra tù một tháng.

Người nọ vừa nghe thấy lời này, kích động đến nổi liên tục đập đầu xuống đất: " Tạ ơn Diêm gia, tạ ơn Diêm gia!"

Nhận được sự đảm bảo của Diêm La, người nọ liền đỡ cái trán lác lư mà chạy đi mất, sợ chậm một bước Diêm La Vương liền đổi ý.

"Ca, cảm ơn anh, em biết anh không thích lo chuyện bao đồng, nhưng mà, vị đại ca này cũng thật sự hồi cái làm người." Nam Tầm mấp máy môi, cô cũng biết nếu lần này có tiền lệ, ngày sau khẳng định sẽ càng có nhiều người quần lấy Diêm La, nhưng Diêm La ba bốn tháng nữa sẽ được ra tù, những người này cũng sẽ không bám quá lâu.

"Tiểu Bạch, cậu có thể yêu cầu thêm." Diêm La nói một câu, sùng nịnh mà xoa nhẹ đầu Nam Tầm.

Đối với hành động hờ tỵ lại xoa đầu cô của Diêm La, Nam Tầm đã sớm miễn dịch. Sờ lên sờ đi, nhiều lần thì rụng hai cọng tóc, cũng không thiếu miếng thịt nào.

Hai người dính lấy nhau đến lúc ăn cơm trưa xong, rồi từng người tự mình trở về phòng riêng.

Thời gian nghỉ trưa, mấy đại thủ hán phòng 242 tụ tập nằm trên giường nói chuyện phiếm.

Lão Tử hùng hùm hồ hồ nói:" Mẹ nó, như thế nào lại đến phiên chúng ta, lần trước suýt chút nữa eo của ta đã đi đời."

Chiều hôm nay, một bộ phận phạm nhân phải đi đến quảng mộ dọn đá cục, dự lại vài nhóm ở lại làm thủ công. Ngục giam áp dụng chính sách thay phiên, lúc này vừa vận đến phiên lần hai của bọn họ.

Lão Nhị trợn mắt nhìn Lão Tử:" Nên kêu cũng là ta và Tiểu Lục kêu, trong đám người chúng ta, trừ bỏ ta cùng Tiểu Lục, mấy người các người vốn dĩ là hợp với việc này."

Đỗ Phan là dân lừa lọc, xác thật chưa quen làm việc nặng, Tô Mặc Bạch lại càng không cần phải nói, cậu trong mắt mọi người căn bản chính là nhóc con chưa lớn, liền tính biết đánh nhau, cái kia cũng chỉ được gọi là võ "Thư sinh".

Nam Tầm đối với chuyện này khá tò mò, không khỏi hỏi:" Có yêu cầu cứng nhắc như vậy sao? Mỗi người có nhất thiết phải làm nhiều việc vậy sao?"

Lão Tam lập tức lên nói:" Còn không phải sao, trước kia tất cả chúng ta đều phải làm như vậy, mười người một tổ, mỗi tổ đều phải dọn đủ một xe khoáng thạch."

"Một xe? Một xe tải? Mẹ nó, thế này thì phải dọn đến bao giờ?" Nam Tầm suýt nữa kêu cha gọi mẹ.

Đỗ Phan ha ha cười hai tiếng, "Tiểu Lục ngốc, sao có thể một xe tải, chỉ là đầy một xe con thôi."

Thiết ca đã ngủ lại bị tiếng ồn của mấy người trong phòng đánh thức, trực tiếp rống lên một câu:" Đều lần đi ngủ cho ông, buổi chiều còn muốn làm việc không hả?"

Mấy người hậm hực mà ngán ngán ngấm mắt đi ngủ.

Con buồn ngủ của Nam Tầm ập tới, đang muốn nhắm mắt đi ngủ, đột nhiên nghe thấy tiếng đập cửa.

Cộc, cộc, cộc.

Thanh âm gõ cửa không nặng không nhẹ, không nhanh không chậm, không có cảm giác dồn dập, nóng nảy như người bình thường gõ cửa mà là cảm giác thập phần trầm ổn.

Người nọ sau khi gõ ba tiếng, dừng một chút, mới lại tiếp tục gõ ba tiếng.

Tiếng đập cửa cực kì có tiết tấu kia không khiến cho người khác phản cảm tí nào, cho dù có là quý ngừ như Lão Nhị, nghe xong thanh âm này cũng chỉ nói thầm hai câu.

Ánh mắt Nam Tầm khẽ động, vội vàng chạy tới mở cửa.

Ngoài cửa, thân hình đàn ông to cao lớn hai tay đút túi quần, nhân nhả mà dựa lưng vào tường, cho người ta một loại cảm giác lười biếng mà tao nhã.

Sau khi nhìn thấy Nam Tầm, môi mông của người nọ hơi cong lên:" Tiểu Bạch, ta có thể vào trong ngồi không?"

Công tử: Chỉ đến 29 tháng sau thôi, tôi thề, sẽ chăm gấp đôi để bù đắp cho các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Ca, anh lớn lên quá hung dữ

Nam Tầm vội vàng nói:" Có thể a, Ca, sao anh lại tới đây vậy? Bồng tất sinh huy* thực sự!"

* bồng tất sinh huy: thường dùng khi khách quý tới chơi nhà hoặc được tặng một vật trang hoàng nhà cửa.

Lúc này, bên trong không biết ai nói Diêm La Vương đến, những người khác đồng loạt bật dậy như lò xo, ngã lăn nhào xuống giường.

Thời điểm Diêm La Vương đi vào, đập vào mắt chính là cảnh tượng năm người xếp hàng ngay ngắn thẳng tắp đứng ngay trước cửa, biểu tình đều bị kinh sợ.

Diêm La nhìn một lượt xung quanh, mày hơi hơi nhăn lại.

Năm người trong lòng đồng thời cảm thán, mà nó, nếu sớm biết Diêm La Vương muốn tới đây, bọn họ dù liệu cái mạng già này cũng phải đem nhà tù cọ rửa trên dưới một lượt, ai mà không biết Diêm La Vương có thói ở sạch rất nghiêm trọng!

Diêm La trực tiếp nhìn về phía Nam Tầm" Tiểu Bạch, đâu là giường của cậu?"

Nam Tầm chỉ chỉ cái giường nhỏ trong cùng, "Ca, giường em út ở góc kia, hay anh có muốn ngồi tạm giường Lão Nhị không? Hần hai tuần giặt ga một lần, vẫn tính là sạch sẽ."

Sau đó Đỗ Phan lập tức liền thu được ánh mắt ghét bỏ của Diêm La.

Đỗ Phan: "....."

Oan uổng a, Đỗ Phan cảm thấy dù gì bản thân vẫn được tính là phần tử sạch sẽ đi, Lão Đại một tháng giặt một lần, những vẫn là hần hỗ trợ giặt giúp, bọn Lão Tam phải ba bốn tháng, thậm chí là nửa năm mới giặt dệm một lần.

Diêm La ghét bỏ không tiếp tục đi vào trong.

" Buổi chiều đi quảng mộ làm việc, ai nguyện ý cùng tôi đổi một chút?" Diêm La về mặt lạnh nhạt nhìn về phía bốn người trong phòng.

Bọn họ còn chưa kịp mở miệng, Nam Tầm đã nhanh nhẩu cướp lời:" Ca, anh có việc bận sao? Nếu như anh muốn buổi chiều nay đi thì cứ để em đổi cho."

Diêm La đuổi tay gõ nhẹ vào đầu Nam Tầm một cái:" Cậu trật tự!"

Nam Tầm nga một tiếng, ngoan ngoãn mà đứng bên cạnh Diêm La.

Chỉ một động tác nho nhỏ như thế cũng đủ chọc mù mắt năm người trong phòng.

Vừa rồi Diêm La giờ tay, bọn họ còn tưởng rằng hần muốn tấn Tiểu Lục một trận, không có biện pháp a, một màn đấm máu trước kia thực sự là khiến họ khắc cốt ghi tâm, ai biết được hiện trường đấm máu sẽ không xuất hiện, lại xuất hiện cảnh tượng Diêm La gõ yêu đầu Tiểu Lục.

Diêm La Vương từ bao giờ lại biến thành người ôn nhu như vậy? Đậu má, tại sao hần nằng Tiểu Lục trật tự mà lại xuất hiện một tia ôn nhu vậy?!

Thật mẹ nó gấp quý mà!

Bọn họ biết Diêm La nhận Tiểu Lục làm đàn em thân thiết, nhưng bọn họ cũng là lần đầu tiên tận mắt chứng kiến cảnh tượng Diêm La sùng Tiểu Lục.

Phải biết là trước kia, Diêm La Vương tuyệt đối sẽ không làm chuyện này.

Diêm La khó lòng có một lần mở ra hình thức ôn nhu như vậy, lại bị Tiểu Lục một mình hướng trọn.

Mẹ nó, càng nghĩ càng ghen ghét.

Thiết ca sờ sờ cái đầu trọc của mình, cười nhỉnh nốt nói:" Diêm gia, không bằng tôi cùng ngài dò!? Lần sau đến phiên ngài đi quặng mỏ, tôi đi thay ngài?"

Lão Nhị nghe xong lời của Thiết ca, cũng sờ sờ nói tỏ ý bản thân cũng nguyên ý cùng Diêm La Vương dòi lượt, thái độ còn thấp phàn thành khăn.

Diêm La Vương nhàn nhật nói:" Liền cùng lão đại các ngươi dòi đi."

Thiết ca vừa nghe thấy hai từ lão đại, vội vàng xua tay, kinh sợ (kinh ngạc + sợ sệt) nói:" Diêm gia, xin ngài đừng kêu tôi như vậy, tôi đây thực sự nhận không nổi."

Hai giờ chiều, toàn bộ tù nhân tầng hai đứng giờ tập dưới đại sảnh tầng một, cảnh ngục bắt đầu phát từng cái xiềng chân.

Xiềng chân tổng cộng có hai loại, một loại là xiềng nặng, loại xiềng này đủ dài cho chân hoạt động thoải mái, nhưng nó lại quá nặng, đeo lên chân tù nhân cũng đủ chặt đứt toàn bộ tâm tư không nên tồn tại của họ, một loại khác có tên gọi là xiềng xích tay, loại này thật ra cũng tính là nhẹ, nhưng cái chính là nó dài chưa đủ một thước, đi đứng còn khó khăn chứ đừng nói đến việc chạy.

Cảnh ngục nhà giam Hoàn Mỹ vẫn còn coi là nhân đạo, cho phép tù nhân tùy ý lựa chọn loại xiềng chân mình muốn.

Nam Tầm nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm hai loại xiềng chân, thời điểm chuẩn bị vron tay lấy xiềng chân thì nhất thời trông thấy Diêm La thay cô lựa một bộ xiềng chân.

Xách tay, loại nhẹ nhàng, cũng chính là loại đi chẳng ổn mà chạy cũng chẳng xong.

Lại nói, sau đó Diêm La tiếp tục hướng tay lấy cho bản thân loại xiềng chân công kênh, đây cũng là loại xiềng được đại đa số tù nhân lựa chọn.

Hắn ngồi xổm xuống, động tác thuần thục đem xiềng chân đeo vào, dây xích đập vào nhau tạo thành tiếng vang leng keng, tiếng vang thế nhưng thật dễ nghe nhưng mang vào chân tuyệt đối làm người ta tức khắc cảm thụ cảm xúc không muốn đứng dậy.

Diêm La tron tru đeo xong cho bản thân, lại chủ động tiếp nhận xiềng chân trên tay nhóc con bên cạnh, cúi xuống giúp Nam Tầm mang vào, xiềng chân kêu "cạch" một tiếng, ổ khoá khép lại, cổ chân lộ ra trực tiếp tiếp xúc với khối sắt lạnh lẽo, xúc cảm lạnh lẽo làm Nam Tầm run rẩy.

Diêm La xắn một bên ống quần của Nam Tầm, ánh mắt dừng lại trên cổ chân trắng nõn:" Da thật yếu ớt như vậy mà còn nghĩ muốn đeo xiềng nặng?"

Nam Tầm vội vàng nói:" Ca, tuy rằng em trắng như vậy nhưng mà kỳ thật thân mình cũng rắn chắc đó a, em mang cái này khẳng định sẽ làm chậm chân anh đó."

Diêm La kéo cao giọng:" Trên người cậu có bao nhiêu phân thịt ta là người rõ ràng nhất. Còn có, bấp dùi ta rắn chắc, không ngại cậu kéo chậm."

Nam Tầm đảm phán không có hiệu quả, cũng chỉ có thể cam chịu mang bộ xiềng chân nhẹ này, thời điểm đi đường cứ phải rón rén từng bước, chọc Diêm La cười cả đoạn đường.

Khốn nạn, cô biến thành thế này là tại ai, còn dám cười trộm

Tù nhân lầu hai tổng cộng có một trăm hai mươi người, xếp vào vừa hay ngồi kín hai xe lớn chuyên dụng, xe yên lặng lăn bánh trên đường đến quặng mỏ xa xôi hẻo lánh.

Bên trong xe của Nam Tầm và Diêm La, xung quanh là một mảng trống lớn, không ai dám ngồi gần họ.

Hai người liền tự mình nói chuyện phiếm.

Nam Tầm hỏi những việc cần chú ý khi dọn khoáng thạch, Diêm La kiên nhẫn giải thích cho cô từng tý một.

Xung quanh đều dùng ánh mắt quý dị trộm nhìn hai người.

Đại khái khoáng bốn mươi phút sau, xe chờ cuối cùng cũng ngừng lại, cảnh ngục xuống trước, tay cầm còn điện hét lớn tù nhân trong xe bước xuống.

Nam Tầm đưa mắt nhìn quanh, quả thật là nơi hoang vắng, xe ngừng ở ven đường, lại nhìn phía trước, nhỏ hẹp, xe không thể tiếp tục tiến lên nên đành phải đi bộ.

Phía sau xe chờ tù nhân chuyên dụng có đến ba xe tải lớn cùng với mười mấy cái xe đẩy nhỏ.

Nam Tầm nhìn nhìn xe tải lớn cùng mười mấy cái xe đẩy nhỏ kia, lại quay sang nhìn nhìn Lão Nhị: Người anh em, cái này so với cái người nói hình như không giống nhau?

Từ đây đến quặng mỏ đường đi phi thường không ổn, tuy đường từ đây đến đó chỉ khoảng mấy dặm, nhưng đều là sườn núi hai mươi độ, không tính là quá khúc khuỷu nhưng vẫn yêu cầu đi bộ.

Nhóm tù nhân trước hết phải đem thuốc nổ nổ tung động khoáng thạch, rồi một đám đẩy xe đẩy đi phía sau, cuối cùng phải đem toàn bộ chất đẩy lên xe tải phía sau mới được coi là hoàn thành. Dựa theo trọng lượng của xe tải phía sau, mỗi cái tiểu đội ít nhất là phải đẩy mỗi người bốn xe.

Có tù nhân đã bắt đầu chửi bậy thành tiếng, nhưng cũng như tiếng muỗi ve ve, không dội quân ngục phân phó, tất cả đã tự động phân thành các đội nhỏ.

Nam Tầm nhìn khoáng trống không bên cạnh mình, không khỏi bi ai đưa mắt nhìn lên người bên cạnh, " Ca, người lớn quá hung dữ đi, đội mãi vẫn chưa ai dám đến đây tìm chúng ta."

Diêm La sờ sờ đầu Nam Tầm, sau đó trực tiếp ôm cô tiến đến một phân đội nhỏ cách đó không xa, không khách khí mà đá đi hai tên ẻo lả nhất, thế chỗ hai người vào cho đủ quân số.

Cảnh ngục xem xét liếc mắt một cái, lại yên lặng dời mắt đi, già mù già điếc coi như không nhìn thấy gì cả.

Một trăm hai mươi người, chia làm mười hai tiểu đội, cứ như vậy mà tiến hành.

Không đợi Diêm La mở miệng, một người trong đội đã nhanh miệng khom lưng nói:" Diêm gia, ngài nghỉ ngơi, tiểu đệ cùng mấy người làm nhaoáng phát là xong."

Nam Tầm Ca, con mẹ nó anh thật trâu bò a!!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xảy: Vài Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166: Ha ha, Diêm La Vương là ngốc bức

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Diêm La liếc qua người nọ, giọng điệu nhàn nhật nói:" Diêm La Vương tôi cũng không phải là loại người thích bắt nạt kẻ yếu. Mấy người chuyển quặng lên xe đẩy, đợi lát nữa tôi và Tiểu Bạch sẽ đẩy xuống, mọi người cùng phân công làm việc."

Mấy người nghe xong nửa câu trước thì thực sự muốn khóc. Ông mẹ nó không thích bắt nạt kẻ yếu thì mẹ nó ai mới là?

Nhưng vừa nghe được nửa câu sau, mấy người thiếu chút nữa nhảy cẫng lên hoan hô. Đoạn đường này là sườn núi, một xe đẩy đầy đá lại nặng như vậy, lúc đẩy xuống dốc rất nguy hiểm, vậy mà Diêm La Vương lại chủ động nhận thâu công việc nguy hiểm nhất!

Mấy người lập tức hăng hái lên, nâng mấy chục cân khoáng thạch hự hự chuyển lên xe đẩy nhỏ.

Diêm La Vương kéo cậu bé tìm một tảng đá bóng loáng nhẵn nhụi ngồi xuống, thành thoi mà nhìn một đám đàn ông to xác chuyển quặng, chỉ chốc lát đã mồ hôi đầy đầu.

"Anh, sao anh lại muốn đẩy xe? Việc này nguy hiểm lắm." Nam Tầm chọc chọc cánh tay người bên cạnh.

Diêm La khoác tay mình lên vai cậu, làm bộ anh trai tốt nói: "Bởi vì không muốn để cậu phải làm việc. Cậu đeo cái xiềng chân này cũng không tiện đi lại, việc chuyển đá không hợp với cậu."

Nam Tầm bị cảm động rồi: "Anh, không phải vì em anh mới chọn làm việc nặng đấy chứ?"

Diêm La quét mắt liếc cậu, rất nghiêm túc mà đáp một câu: "Chỉ là anh ghét khuôn đá làm bẩn quần áo dơ tay, đẩy xe thì khá hơn chút."

Nam Tầm...

Xe đẩy nhỏ cách chỗ lấy quặng đã hơn 100 mét, trên mặt đường lại toàn đá vụn. Một chuyến đi qua đi lại chuyển đá đã gần 300 mét, một người khiêng 3 tảng đá, tổng cộng phải đi gần 900 mét.

Nam Tầm tính như thế, lập tức cười phụt ra tiếng.

"Anh, có phải anh đã tính sớm rồi không? Bọn họ chuyển đá nhìn khoảng cách có vẻ gần, nhưng tổng lại cũng là quãng đường không hề ngắn. Hơn nữa mặt đường toàn đá vụn dễ đau chân, chúng ta chỉ đẩy cái xe, dùng ít sức hơn nhiều."

Diêm La nhếch một bên khóe miệng, lười biếng ngai người về phía cậu, trong lời nói mang ý cười: "Anh không bắt nạt bọn họ. Có tin anh không làm gì cả, bọn họ cũng không dám ý kiến gì?"

"Tin ạ, anh nói cái gì em cũng tin." Nam Tầm cười hắc hắc nói.

Có Diêm La Vương ở đây, tiểu đội này cực kỳ đủ nhiệt tình, chưa tới hai mươi phút đã lấp đầy xe đẩy nhỏ.

Một người chạy chậm tới trước mặt Diêm La Vương, cúi đầu khom lưng nói: "Diêm gia, xe đã đầy."

Diêm La quét mắt nhìn hần, nhìn chằm chằm đến độ người kia cháy mồ hôi ròng ròng đầy đầu.

Theo tiếng leng keng leng keng vang lên, Diêm La đứng dậy. Hần kéo bộ xiềng chân nặng nề đi đường mà không bị ảnh hưởng chút nào, vẫn thong dong thực sự.

Nam Tầm vội vã đi theo phía sau hần nói: "Anh, để em đỡ bên cạnh."

Diêm La không để ý đến cậu mà trực tiếp xắn tay áo, hai tay mở ra rồi nắm chặt cán xe đẩy, nâng xe lên.

Bởi vì dùng lực mạnh mẽ làm màu da cổ đồng nổi lên từng cái gân xanh rất rõ ràng.

Nam Tầm thấy được trên cánh tay kia có một vết sẹo do dao cắt thành, màu hồng nhạt, có thể nhìn ra hình thành đã lâu.

Đúng là... Đầy người đều là vết sẹo.

Diêm La nghiêng đầu liếc nhìn cậu bé còn đang ngẩn người: "Tiểu Bạch, tự nhiên dờ ra làm gì, mau lên đây."

Nam Tầm a một tiếng, nhìn nhìn xe đẩy nhỏ hần đã nâng lên, sau đó chỉ chỉ chính mình: "Anh, chẳng lẽ anh muốn em ngồi lên đó?"

Bởi vì sợ trong quá trình đẩy xe sẽ có quãng lẩn xuống, nên trong xe đẩy nhỏ cũng không chất quá đầy, giữa đồng khoáng thạch hoàn toàn có thể ngồi đủ một người.

"Đi tới đây, đừng để anh nói lần hai." Diêm La nhìn cậu, một bộ ánh mắt có thể sẽ lạnh xuống bất cứ lúc nào.

Nam Tầm bủi mũi, bước từng bước nhỏ bò lên xe đẩy. Cậu vốn muốn đi bước dài đi nhanh lên, nhưng khổ nỗi dây xích quá ngắn. Đang nghĩ làm sao leo lên, đột nhiên thấy eo nhẹ băng đi, một cánh tay mạnh mẽ bao lấy eo cậu, cứ như vậy nhấc bổng lên lại buông ra.

Lúc Nam Tầm cúi đầu nhìn xuống, cậu đã ngồi trên xe đẩy nhỏ.

"Tiểu Bạch, bám cho chắc."

Nam Tầm nghe được chất giọng trầm thấp mạnh mẽ của Diêm La, ngay sau đó, xe đẩy nhỏ liền lúc lắc mà đi.

Nam Tầm vội đỡ lấy hai bên thành xe, nhìn người đàn ông đẩy xe, bỗng nhiên tưởng tượng ra cảnh hần mặc áo may ô, trên cổ treo một cái khăn lau mồ hôi, không khỏi cười trộm ra tiếng.

"Tiểu Bạch, trộm cười gì đấy, hả?" Diêm La đẩy xe thật vững vàng, thỉnh thoảng liếc nhìn cậu bé, phát hiện đứa bé này đang nhìn hần thật vui vẻ.

Nam Tầm bật cười thành tiếng: "Anh như vậy trông rất giống bác kéo xe."

Về mặt Diêm La hơi đen lại, sau đó không biết hần nhớ tới điều gì, khóe miệng bỗng hơi cong lên: "Tiểu Bạch, bám cho chắc, anh sẽ cho cậu trải nghiệm cảm giác ngồi xe kéo là như thế nào."

Nam Tầm giang hai tay siết chặt tay vào theo bản năng, lúc cậu vừa nắm chặt, xe đẩy nhỏ dưới người liền bắt đầu chạy băng băng.

Nam Tầm kinh ngạc thốt lên, tốc độ bay lên trong nháy mắt khiến hai mắt cậu mở to, tìm đập thỉnh thịch: "Anh, anh chậm chút!"

Nào ngờ Diêm La chẳng những không giảm tốc độ, trái lại đẩy xe chạy như điên, xe đẩy nhỏ tai trọng vượt qua 400kg trong tay hần đã biến thành một món xe đồ chơi nhẹ bằng tầm thường.

Nam Tầm quay đầu lại nhìn thoáng qua, có loại cảm giác kích thích xe có thể lệch khỏi quỹ đạo bất cứ lúc nào, tìm đập càng nhanh, cuối cùng hóa thành tiếng quý rống: "A a ---- Anh chậm chút, chậm chút! Đây là sườn núi đó! Sẽ lật xe, sẽ lật xe a ----"

Diêm La bật cười ha ha, vừa chạy vội vừa cười.

Nam Tầm sợ đến mức nước mắt đều chảy ra, nhưng lúc này lại nhìn được nhìn người đàn ông cười to đang đẩy xe trước mắt. Vào lúc này ánh sáng mặt trời âm áp chiếu một mảng lớn trên mặt hần, làm gương mặt đó càng thêm đẹp trai càng thêm ngầu. Đôi mắt luôn lộ vẻ hung tàn lúc này cũng đắm chìm dưới ánh nắng vàng ấm áp, trở nên hiền hòa mà trong suốt, phảng phất điểm xuyết hai mặt trời nhỏ vàng rực, lóa mắt cực kỳ.

Nam Tầm kêu ại kêu rồi cũng cười ha ha theo hần, tiếng cười hai người đàn xen vang vọng một đường.

Mặc dù đoạn đường này là sườn núi, nhưng cũng không tính quá dốc, Diêm La đẩy xe tới dưới chân núi, chạy thêm năm mươi bước liền ngừng lại.

Người trong tiểu đội đã đuổi kịp lại đây, chờ xe đẩy nhỏ dừng hần, liền hợp sức đẩy xe quặng đỏ vào trong xe tải lớn.

Cảnh ngục giám sát đứng một bên thống kê số thứ tự mỗi tù nhân của đội trong bảng biểu, sau đó đánh dấu tích phía sau.

Diêm La lại để cậu bé ngồi trong xe đẩy nhỏ trống không, đẩy người trở về tiếp tục làm việc.

Mấy người đàn ông vạm vỡ trong đội đi theo sau xe đẩy của Diêm La đều mang vẻ mặt ngầy ngốc.

Vừa nãy có thể bọn họ đã thấy được một Diêm La Vương già.

Diêm La Vương sẽ cười ha ha, cười như thiếu niên xanh miết thế sao? Sẽ làm ra động tác ẩu trĩ đẩy xe đến bay lên thế sao?

Mẹ nó đó chắc chắn không phải Diêm La Vương hờ chút là đánh người gãy tay gãy chân kia!

Nhưng rất nhanh mấy người đã phát hiện, thật không phải bọn họ mất mị, mà ba lần đẩy xe tiếp theo, Diêm La Vương cũng đều mang bộ dáng ngu ngốc như thể vọt xuống dưới.

Khu giam A bọn họ có tiểu ngu ngục đến, mới qua hai tháng, đã đồng hóa ngục bá Diêm La Vương của khu A bọn họ biến thành đại ngu ngục.

Vừa này bọn họ đều cẩn thận mà mở to hai mắt nhìn, chờ sau này có cơ hội đi ra ngoài, nhất định phải chia sẻ với mấy người trong vòng: Mặc kệ các người có tin hay không, bọn tôi đều từng thấy bộ dáng ngu ngục của Diêm La Vương ở trong tù.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Bạo loạn, Diêm La Vương nổi bão

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Xe quảng thứ tư đổ vào xe tải lớn, tiểu phân đội Diêm La Vương dẫn dắt đã hoàn thành nhiệm vụ, chờ đẩy nốt một xe nữa xuống là mỗi người có thể tích thêm ba điểm. Thời gian còn lại cũng không thiếu, mọi người càng nhiệt tình mười phần, cứ theo hiệu suất thế này, ít nhất bọn họ cũng phải tích được mười hai điểm.

Đám đàn ông cao to đang vui vẻ nịnh hót trước mặt Diêm La, đột nhiên nghe thấy bên kia khu mỏ quảng truyền đến tiếng ồn ào.

"Anh, hình như có người đang đánh nhau!" Nam Tầm lập tức nói.

Ánh mắt Diêm La trầm xuống, đẩy xe con chở Nam Tầm chạy vội về phía đó.

Ở một góc bí mật trong mỏ quặng, đám phạm nhân đang chen chúc vây thành vòng tròn.

Nam Tầm vừa thấy cảnh quen thuộc này, về mặt lập tức biến đổi. Cậu vội vã đẩy đám người chen vào, nhưng đợi nhìn thấy được tình hình bên trong, hai mắt cậu bỗng dưng trừng to, cả người đều choáng váng.

Chỉ thấy trong đồng đá vụn có một người đàn ông máu me khắp người nằm ở đó. Đầu của lão bị đá đập ra hố máu, máu vẫn đang chảy ròng ròng ra ngoài, nhuộm đỏ khắp áo tù dính đầy bụi đất.

Thời điểm Nam Tầm chạy tới, trong miệng người này còn hộc máu, cả người co giật, mắt trợn trắng mấy lần liền tắt thở.

Nam Tầm cảm giác có một luồng khí lạnh chảy dọc từ đầu đến chân, cả người run rẩy không thôi.

Người này là người cậu và Diêm La mới thấy hôm qua lúc đi dạo, là tù nhân cầu xin Diêm La che chở kia.

Trong đầu Nam Tầm vẫn còn lưu lại về mặt kích động của lão khi nghe được Diêm La đồng ý giúp đỡ, đôi mắt già nua ấy như lóe nước mắt, đáy mắt tràn đầy ngóng trông với cuộc sống mới.

Lão nói trong nhà lão còn một mẹ già, bên dưới còn hai con nhỏ, vợ của lão không rời khỏi bỏ mà chăm sóc hai đứa khiến lão rất cảm kích. Lão phải đi về chăm sóc họ thật tốt, phải gánh vác trách nhiệm trụ cột gia đình.

Trước khi đi lão ra sức đập đầu cam on Diêm La, nhưng lúc lão xoay người chạy, đôi mắt lão liếc nhìn Nam Tầm lại chứa đầy cảm kích. Lúc buổi trưa ăn cơm, lão thấy được Nam Tầm, còn lên tiếng chào hỏi với cậu, cười rất thân thiện.

Nhưng mà một người như vậy, hai tháng nữa là đã mãn hạn ra tù, lại xảy ra chuyện ngay lúc này, bị người dùng đá đập vỡ đầu tóe máu, nằm tắt thở giữa rừng ánh mắt chủ mục lạnh lùng của một đám tù nhân.

Nam Tầm đột nhiên ngừng đầu, đôi mắt đỏ lên nhìn một vòng người xung quanh, trong lòng toát ra thù hận không nói lên lời.

"Là ai làm?" Diêm La bỗng mở miệng, giọng lãnh trầm lộ ý lạnh thấu xương.

Nam Tầm nghe giọng đó, không khỏi nhìn sang Diêm La bên cạnh. Ánh mắt hần hung tàn quét qua một đám người, ánh sáng trong mắt như hóa thành những con dao găm sắc bén, đôi tay buông thông đã nắm chặt thành nắm từ lúc nào, gân xanh trên cánh tay nổi lên từng sợi.

Những người đứng thành vòng tròn cùng lùi về sau một bước theo bản năng, nhưng không có một ai mở miệng.

Khóe miệng Diêm La hơi nhếch lên, giọng điệu càng trầm lãnh: "Tao hỏi một lần nữa, ai làm?"

Mọi người đồng loạt cúi đầu, nhưng vẫn không ai hé răng.

Diêm La a một tiếng, ánh mắt chột sắc lém, đi nhanh hướng tới một người trong đó, trực tiếp nhấc tên to con lên, đập đầu của gã vào tảng đá.

Trên đầu lập tức xuất hiện một hố máu, máu không ngừng chảy ra ngoài.

Người kia kêu thảm một tiếng: "Diêm gia tha mạng, Diêm gia tha mạng! Tôi nói, tôi nói!"

Nam Tầm để ý thấy trên tay người này dính máu, không khỏi nghi ngờ người này là một trong những hung thủ. Không biết có phải là Diêm La thấy được vết máu trên mu bàn tay gã, cho nên mới ra tay với gã hay không.

Tuy nhiên ngay lúc người kia vừa sửa miệng, trong đám người đột nhiên có bảy, tám tên cường tráng lao ra, bay thẳng đến vây Diêm La lại.

Mặt Nam Tầm biến sắc, vội kêu to: "Anh cẩn thận!"

Trên đầu Diêm La dường như mọc ra đôi mắt khác, không chờ người đầu tiên đến gần, hắn đột nhiên xoay người một niệm đâm vào mắt người nọ, sau đó tóm chặt cổ áo gã vung lên lại đập xuống một tảng đá gần đây.

Người kia ít nhất phải nặng hơn 90kg, nhưng cả người cứ như con gà con bị Diêm La Vương vung lên nhẹ nhàng trên không trung, vung được nửa vòng lại đập xuống.

Bịch, bịch, bịch.

Diêm La không hề nương tay, tóm chặt đầu người này đập vào tảng đá hơn mười mấy cái trí mạng, đầu phạm nhân kia thoáng cái đã máu thịt be bét.

Các phạm nhân sợ đến há hốc mồm, không dám kêu một tiếng nào. Thậm chí bọn họ còn thấy được trong máu tươi pha lẫn vài khối thịt đã nát bét, buồn nôn cực kì.

Nam Tầm cũng há miệng, đứng tại chỗ ngây ra như phỗng.

Đám phạm nhân phía sau hiển nhiên cũng bị vẻ hung ác của Diêm La Vương dọa sợ rồi, nhưng đã đâm lao phải theo lao, bọn họ có nên sợ hãi trong lòng, cùng nhào về phía hắn.

Diêm La nhắc tên to con đã xui trên đầu, đập tới ba người trước mặt. Thừa dịp ba người phía trước bị ngăn cản, hắn đập một cước vào ngực người phía sau, lực mạnh đến nỗi dường như lực phụ ngồi tạng người kia đều xáo trộn, lập tức ôm ngực mình xoắn lại như một con gỏi bọ.

Cái xiềng xích nặng nề công vào chân người đàn ông này lại không hề trở ngại hành động của hắn, chiêu nào chiêu nấy của hắn vẫn thật tàn nhẫn, mang xiềng chân công kênh đánh nhau nhìn càng hung ác gấp mấy lần bình thường.

Đạp xong người này, Diêm La lại làm một cái quét ngang đá đảo hai người khác, sau đó mỗi tay nhấc một tên, dùng lực độc ác đập người xuống đất.

Có vẻ như hắn đã quên trong tay mình là con người mà đập họ xuống đất như ném vật vô tri vô giác, cứ như nhất định phải dùng hai cây búa hình người này đập nát ra cái khe mới bỏ qua.

Ba người khác thực sự bị vẻ tàn nhẫn của Diêm La Vương dọa sợ, xoay người bỏ chạy.

Ánh mắt Diêm La Vương sắc lém, đập lần một người, trực tiếp bóp chặt lấy cổ hai người còn lại nhấc lên, nãi đến tận khi hai tên này trợn trắng mắt là lười, hắn mới đập hai người xuống đất, đập xuống lại túm lên, lại đập xuống, cho đến khi hai cái đầu đã biến thành quả dưa hấu nát mới thôi.

"Anh, cẩn thận!" Nam Tầm bỗng hoàn hồn, không khỏi kinh ngạc thốt lên.

Người vừa nãy bị đập lẫn trên đất, cổ nhện lục phù ngũ tạng sai vị đau nhức, nâng một tảng đá lớn muốn ném tới sau gáy Diêm La.

Nam Tầm không chút nghĩ ngợi cả người nhảy bay lên, hai chân cùng đập về sau lưng gã.

Người kia lao đảo một hồi, tảng đá trong tay không cầm chắc rơi vào chân. Gã gào lên một tiếng đầy đau đớn, đột nhiên xoay người vung một đấm vào mặt Nam Tầm.

Nam Tầm vốn định lui về sau một bước dài, kết quả đã quên xiềng chân của mình quá ngắn, chỉ đi được hơn non nửa bước. Cậu vội nghiêng đầu đi trốn nhưng vẫn chậm một bước, bị nắm đấm tên kia cọ qua cằm, đau đến nỗi cậu suýt cắn đứt đầu lưỡi mình.

"Mẹ kiếp tìm chết!" Nam Tầm phun một búng máu ra đất.

"Tiểu Bạch!" Diêm La muốn đi giải quyết người kia, nhưng không ngờ một tên phạm nhân chưa chết hoàn toàn hung hăng ôm lấy bắp chân của hắn.

Sát khí trong mắt Diêm La tan ra, trực tiếp giơ cái chân còn lại đập một cước vào bụng gã.

Người kia cả người co quắp nhưng hai tay vẫn ôm lấy chân Diêm La không buông.

Diêm La nâng một tảng đá đập vào tay người này, đập đến đôi tay máu thịt be bét, huyết tương phun tung tóe trên mặt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Tức thật, cậu cậu không phải con gái đúng không

Edit: PaduC

Xiềng chân quá ngắn làm cho chân Nam Tầm chẳng thể làm gì được, nhưng xiềng chân như vậy cũng có chỗ tốt, nó đủ nhẹ.

Nam Tầm bất lấy cơ hội, trong chớp mắt nhảy đến lưng lưng đối phương, một tay ghim cổ gã gấu gao, một tay giơ thật cao tảng đá cậu lên cắt gấu mà hung hăng đập vào sau gáy gã.

Tên kia bị đập đến té lẫn ra đất, máu tươi sau gáy chảy ròng ròng.

Nam Tầm ra sức thở hổn hển, hai chân như sắp nhũn ra.

Trên đất nằm ngang dọc la liệt mấy cỗ thi thể vô cùng thê thảm, mùi máu gay mũi khiến hai chân từng người ở đây phải run lên.

Không biết là ai ọe một tiếng nôn ra ngoài, trong mũi máu gay mũi còn pha lẫn thêm mùi nôn tanh tươi.

Xa xa có cảnh ngục đã phát hiện bên này bất thường liền thôi còi chạy tới đây.

Tiếng còi to rõ chói tai, cách nơi này càng ngày càng gần.

Diêm La, kẻ vừa mới hành hung, dùng tay áo lau sạch mấy vết máu li ti vừa bắn lên mặt, sau đó nhét hai tay nhuộm máu vào túi quần. Đôi mắt sắc bén của hắn lạnh lùng đảo qua mọi người, ngữ điệu âm u lạnh lẽo tựa như Diêm Vương dưới địa ngục: "Đột lát nữa đã biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói chưa?"

Mọi người vốn đang dò ra gât đầu thật nhanh, chỉ lo chậm một chút là Diêm La Vương sẽ xách bọn họ ra đập vỡ đầu.

Nhóm cảnh ngục tới rồi, nhìn thấy máu tươi đầy đất cùng đám xác chết mới mẻ đầu đập như dừa hấu nát nằm trên đó thì tức giận gào thét hỏi vài tiếng ai làm, xung quanh không một người trả lời.

Bình thường trong ngục cũng xuất hiện hiện tượng ẩu đá đánh nhau, nhưng có rất ít trường hợp nghiêm trọng như thế này, vậy mà đám giết chết một lúc nhiều người như vậy.

Cảnh ngục lại hùng hổ vài câu, chỉ có thể trước hết chỉ đạo nhóm tù nhân mang người lên xe chở tù để mang về chữa trị, đám tù nhân còn dư lại thì tiếp tục làm việc.

Tất cả đều tiếp tục, chỉ là tù nhân trong mô quặng cảm như hén, thỉnh thoảng nhìn lên về phía Diêm La Vương, không dám ho he một tiếng.

Vừa nãy là bọn họ tìm đường chết. Có thể là đã lâu Diêm La Vương chưa động thủ nên bọn họ đều quên mất vị Phật giả này động thủ lên thì đáng sợ như thế nào, hình ảnh vừa nãy đã lẫn nữa đánh thức ký ức bọn họ cố tình xem nhẹ.

Thật là đáng sợ.

Những người khác hự hự chuyển quặng, còn Diêm La kéo Nam Tầm đến một bên, hai mắt âm trầm quan sát mặt cậu.

Nam Tầm bị hắn nhìn chằm chú sinh hoảng hốt, vội vàng nói: "Anh, em không sao, chỉ là trên mặt với eo bôi thêm chút màu thôi. Cái tên kia thâm hơn em nhiều, em cầm đá đập nát đầu gã rồi."

Diêm La lạnh lùng ừ một tiếng: "Sau này lúc anh động thủ, cậu đứng một bên nhìn là được. Không cần cậu, khỏi thêm phiền."

Nói đến cuối, âm lượng hắn dần dần hạ xuống, cũng đã hơi hơi bớt về tức giận, cuối cùng thay đổi ý vị, pha thêm chút lo lắng trách cứ.

Nam Tầm thấy sắc mặt hắn vẫn âm trầm, cũng chỉ có thể yên lặng làm em trai ngoan. Đối phương nói cái gì, cậu chỉ có thể gật đầu.

Diêm La nhìn thấy vết bầm kéo từ cằm đến gò má trên mặt cậu, muốn đưa tay nâng lên nhìn, nhưng hắn phát hiện trên tay mình toàn vết máu. Tay giờ được một nửa lại mạnh mẽ thu lại, sau đó sắc mặt càng thêm âm trầm.

"Tiểu Bạch, đừng sợ anh." Diêm La nhàn nhạt vút một câu liền quay lại làm việc.

Nam Tầm nhìn bóng người thẳng tắp của hắn, không khỏi thờ dài. Cậu thừa nhận lúc đầu có bị dọa, nhưng cậu thực sự không sợ hắn.

Đến năm giờ, cảnh ngục thổi một tiếng còi dài thông báo kết thúc công việc. Mười hai tiểu đội đều hoàn thành hạn mức cơ bản, nhóm của Diêm La Vương đẩy nhiều ba xe, cảnh ngục cho mỗi người thêm chín điểm.

Chờ máy xe từ trở lại ngục giam Mỹ Hoàn thì vừa lúc đuổi kịp giờ cơm, chúng tù nhân vừa làm việc quần quật lúc này ăn như hùm như sói, hiển nhiên là đã đói chết. Nhưng có một bộ phận phạm nhân nhớ tới cảnh máu me buổi chiều lại không muốn ăn chút nào.

Diêm La cho Nam Tầm một cái bánh bao trong hai cái được cho thêm của mình.

Nam Tầm cũng không khách sáo, cảm ơn một tiếng liền bắt đầu cắn từng miếng.

Lần này, Nam Tầm làm đàn em vẫn đưa cậu đi đến phòng giam 419 rồi mới đi, nhưng lúc cậu vừa xoay người, Diêm La bỗng nhiên kéo cánh tay cậu lôi vào phòng.

Suốt hai tháng, đây là lần đầu tiên Nam Tầm đi vào phòng giam của ngục bá khu A Diêm La Vương.

Không gian bên trong rất lớn, ở giữa bày một cái giường đơn đủ hai người nằm. Ga trải giường không phải loại thống nhất của ngục giam, rất rõ ràng là mang vào từ bên ngoài. Hai bên giường có ngăn tủ nhỏ, trên mặt tủ bên trái bày bình nước ấm và chén nước, tủ bên phải bày bàn chải đánh răng và cốc, mà bên cạnh đó là chậu rửa mặt ngục giam phát, trong chậu có cục xà phòng.

Bên cửa sổ có dây thép đã được uốn nắn cẩn thận, hai đầu treo trên cái đinh trên tường. Lúc này trên dây thép có treo hai thứ, một cái khăn mặt và một cái..... Quần lót màu đen.

Rất đơn giản, rất gọn gàng.

Chăn trên giường được gấp như khối đậu phụ, ngay ngắn, cực kỳ chỉnh tề. Nam Tầm cũng không dám ngồi lên đó.

Diễm La đi thẳng tới một bên tủ đầu giường, lấy từ trong ngăn kéo một tuýp thuốc mỡ, sau đó xách Nam Tầm ném lăn ra giường, bàn tay nắm vạt áo từ của cậu kéo lên.

Nam Tầm sợ hết hồn, hô lên hoảng sợ: "Anh, anh làm gì thế?" Nói xong liền muốn bật dậy.

Một tay Diễm La ấn cậu lại, nhàn nhạt phun hai chữ: "Bôi thuốc."

Nam Tầm ồ một tiếng, hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng lập tức lại cảm thấy buồn cười.

Nhìn vết bầm sưng đỏ bên hông cậu bé, sắc mặt Diễm La vừa đen lại vừa thúi.

Cậu em hấn mới gặp được, ngay cả hấn cũng chưa nỡ đánh, những tên kia là cái thá gì mà dám bắt nạt em của Diễm La Vương hấn.

"Ừ! ~ Anh bôi nhẹ chút, đau quá."

Động tác Diễm La bôi thuốc dần thả nhẹ: "Nói da cậu nộn như búp bê sứ còn không thừa nhận, có chút sức thể mà cũng kêu đau?"

Nam Tầm tức khác cần chặt miệng không nói.

Diễm La càng bôi càng bức bối: "Còn dỗi anh? Biết trong ngục giam này nhất toàn những kẻ thể nào không? Chi bằng cái bộ dạng như cậu còn dám xông vào?"

"Em là chàng trai đã đánh bại người xếp thứ hai ở khu A Đạo Sợ đó!" Nam Tầm không nhịn được cãi lại.

"Đó là vì đối phương khinh địch. Nếu lại cho cậu đối đầu với tên đó, cậu thực sự cho rằng có thể đánh đổ hấn nhẹ nhàng như vậy sao?"

Nam Tầm trầm mặc trong chốc lát, thấp giọng nói một câu: "Ngày hôm nay em chỉ sợ một mình anh không xoay sở được, sau này sẽ không làm thế nữa."

Động tác bôi thuốc của người đằng sau hơi ngừng, qua hồi lâu mới tiếp tục công việc.

"Anh, ngày hôm nay làm nhiều việc như vậy, cả người anh em mình thật bẩn, tối hôm nay phải tắm cho cẩn thận mới được." Nam Tầm rất tự nhiên dúi dề tài.

Người đàn ông phía sau nhàn nhạt ừ một tiếng.

Nam Tầm tiếp tục nói: "Anh, lần trước anh quên mang tù phục để thay đây. Lần này thì đừng quên, bộ em đang mặc quá bẩn, không cho anh mượn để mặc được."

Có một lần đi tắm, Diễm La quên mang theo áo tù nên mặc tạm quần áo bẩn của Nam Tầm, khiến bộ tù phục căng đến đứt gao. Người khác nhìn vào là có thể nhận ra đây không phải đồ của hấn, Nam Tầm không hiểu sao thấy thật xấu hổ.

Người đàn ông phía sau dừng một chút mới mở miệng, trong giọng nói đã không còn mấy lửa giận: "Đột lát nữa đi nhà tắm, cậu mang đồ của anh theo." Nói xong liền lấy bộ tù phục sạch sẽ của mình để sang bên.

Bôi xong vết bầm ở eo, Diễm La trực tiếp nâng cằm Nam Tầm, dùng ngón trỏ dính thuốc mỡ nhẹ nhàng bôi dọc gò má cùng dưới cằm.

Đầu tiên Nam Tầm nhìn hấn chăm chăm, nhìn một lúc lại đột nhiên cụp mắt.

Mẹ nó, anh cậu nghiêm túc bôi thuốc thật mẹ nó nguội quá!

Cậu cậu bây giờ không phải con gái đúng không? Tức thật nha!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 169: Cút, về sau cách cậu ta xa ra một chút

Buổi tối, thời điểm còn chưa tới 9 giờ, Nam Tầm liền ôm áo tù bản thân cùng Diễm La bước đến nhà tắm lớn trước.

Ngục bá khu giam B Quý Hà đã mặc xong áo tù, hấn ngồi ở trên giường, không có lập tức rời đi, chờ đến khi nhìn thấy Nam Tầm tiến vào, hấn mới đem một hộp thuốc mỡ ném qua: "Chuyện hôm nay tôi có nghe nói qua, cái này cho cậu."

Nam Tầm theo bản năng bắt lấy hộp thuốc mỡ kia, nhưng sau đó như tiếp được củ khoai lang nóng phỏng tay, vội vàng định ném trả lại, đáng tiếc Quý Hà đã chạy mất người từ lâu, rất muốn ném nhưng lại tiếc của.

Từ lần gặp được Quý lão đại cùng ngục hoa khu giam B bánh nướng áp chảo, Nam Tầm vừa thấy người này liền反感 đi, người họ tựa hồ cùng nhìn ra cô tránh hấn, cũng không có vội vàng vạch trần cô.

Thời điểm Diễm La tới chính là cảnh tượng nhóc con nhà mình đang ngầy ngốc cầm trên tay lọ thuốc mỡ.

Hấn không khỏi nhướn mày: "Từ đâu ra?"

"Là ngục bá khu B cho." Nam Tầm thành thật trả lời.

Diễm La nghe vậy, đôi mắt đột nhiên nhu lại, lập tức cầm lọ thuốc mỡ trên tay cô ném xuống đất, sau đó hung hăng lấy chân dẫm lên, dẫm đến mức thuốc mỡ bên trong gần như chảy ra.

Đây là thứ rất hiếm trong ngục giam, người bình thường đều không có, Nam Tầm không nghĩ tới hấn sẽ trực tiếp dẫm nát như vậy.

"Ca, anh như thế nào..... Rất đáng tiếc a!"

"Lần sau hấn lại cho cậu thứ gì, trực tiếp ném, tên này đối với cậu tâm tư không trong sáng." Diễm La lạnh lùng nói.

Nam Tầm đương nhiên nhìn ra thái độ Quý Hà đối với cô mang ý xấu, nhưng Quý lão đại này hiển nhiên là người có chừng mực, vẫn luôn không có mạo phạm cô, Nam Tầm vốn dĩ muốn vì đối phương giải thích mấy câu, nhưng thấy ca cô tâm tình khó chịu như vậy, liền không dám nhiều lời.

Hai người đến dưới vòi nước ấm tắm rửa, Nam Tầm tắm rất cẩn thận, tránh đi những nơi bị thâm tím.

Xong việc Nam Tầm theo thói quen muốn mát xa cho Diễm La, Diễm La lại không đồng ý.

"Chờ cậu khỏi hấn rồi nói." Diễm La xoa xoa hai nhúm tóc dựng đứng trên đầu Nam Tầm.

Chủ nhật cuối cùng cũng đến, thời điểm buổi chiều là thời gian hoạt động tự do của phạm nhân, chính là vào lúc này, ngục giam khu A đón chào một vị khách không mời mà tới —— Ngục bá khu B Quý Hà.

Ngục giam khu A và ngục giam khu B ngày thường không cùng nhau qua lại, bởi vì nếu không có đối phương cho phép, hành động này sẽ được coi như một loại khiêu khích, nhưng lần này tới không phải là tù nhân bình thường ở khu B, là ngục bá khu họ, lại là đơn phương độc mã mà tới.

Quý Hà nhìn đám tù phạm khu A đang nhìn mình như hồ rình mồi, hơi hơi nhún vai: "Đừng có không thân thiện như vậy, là Diễm La Vương của các người để cho ta tới."

Mọi người vừa nghe thấy lời này, sắc mặt biến đổi. Cái gì? Diễm La Vương muốn gặp ngục bá khu B?

Đúng lúc này, âm thanh xung quanh dần dần nhỏ lại, tầm mắt mọi người đồng loạt mà dừng lại ở cửa lớn.

Diễm La Vương của bọn họ đang khoác vai tiểu đệ Tô Mặc Bạch tiến vào đây, nhìn thấy Quý Hà thì không khỏi nhăn mặt: "Anh thật đúng là dám đến?"

Quý Hà sắc mặt bình tĩnh nhìn Diêm La." Quý Hà tôi không sợ trời không sợ đất, càng không sợ Diêm La Vương anh."

Diêm La nhẹ nhàng bỏ một câu nói khoé miệng:" Không tồi, có cốt khí."

Nam Tầm kinh ngạc,:" Ca, anh muốn Quý lão đại đến đây làm gì?"

Diêm La hơi hơi rũ mắt nhìn cô:" Làm gì? Đương nhiên là để đánh lộn."

Nói xong liền đem Nam Tầm nhẹ nhàng đẩy sang một bên, " Tiểu Bạch, cậu cách xa một chút, miễn cho tý nữa làm thương cậu."

Vừa nghe thấy lời này, nguyên một đại sảnh đầy người liền lập tức giải tán, toàn bộ chạy đến hành lang lâu ba lâu bốn, chống lan can nhòm xuống.

Toàn bộ phạm nhân ở đây thực sự bị dọa sợ, không dám ở trước mặt Diêm La Vương cùng Quý lão đại ồn ào, chỉ dám gắt gao nhìn chăm chăm hai người trong đại sảnh từ xa.

Diêm La Vương đứng thẳng cùng Quý lão đại mặt đối mặt, vô tình dùng khí chất đầu đá lẫn nhau.

Quý lão đại nhéo nhéo tay áo mình, đột nhiên nói:" Diêm La, cứ như vậy quyết đấu thật không thú vị, chúng ta thêm cái tiền đặt cược đi."

Diêm La tựa hồ biết hẳn muốn nói gì, hai mắt không khỏi nguy hiểm nheo lại, không đợi Diêm La ngăn cản, Quý Hà đã đi đến trước mặt Tô Mặc Bạch, nói:" Nếu anh thắng, về sau tôi sẽ không đánh chủ ý lên người ngực hoa khu gam A các anh, nhưng nếu anh thua, vậy thì từ nay không được ngăn cản tôi theo đuổi cậu ta, tôi sẽ dùng phương pháp thực ôn nhu theo đuổi cậu ấy, bảo đảm không dọa cậu ta sợ, rốt cuộc, chuyện này phải chú ý đến lạc thú."

Nam Tầm vô cớ nằm im cũng trùng đạn:"....."

Mẹ nó có bệnh nha, tên Quý lão đại này thực sự đánh chủ ý lên người cô? Cô là đàn ông đàn ông đàn ông đó! Quý Hà này chẳng nhẽ có thể nhìn ra bên trong thân thể đàn ông này là một người phụ nữ?

Nắm tay Diêm La siết sặt đến nỗi nghe rõ khớp xương, ánh mắt trở nên nguy hiểm đến cực độ, lúc này không ai còn chú ý đến vẻ ngoài soái khí của hắn, tất cả đều bị sự lạnh lẽo nguy hiểm lộ ra trong mắt hắn dọa sợ.

" Quý Hà, sẽ không có nếu."

Diêm La vừa dứt lời, cũng không biết ai động thủ trước, hai người đã bắt đầu đánh nhau.

Giờ khắc này, toàn bộ những tù nhân có mặt ở đây đều trợn to mắt nhìn, hoàn toàn đã quên mất chính mình đang ở trong ngục giam, mà tường đầu đã xuyên đến hiện trường đấu võ chuyên nghiệp.

Mẹ nó, hai người này còn là nhân loại sao? Động tác quá nhanh đi!

Còn có chiêu thức kia, mẹ ơi, quả thực ngẫu chết người!

Tay đấu tay, khuỷ tay đỡ khuỷ tay, đầu gối lên, đầu gối đỡ, khoá chặt yết hầu.

Cái gì gọi là sử dụng chân, quăng ngã sườn, quét đá ngang, lên gối, đủ cả.

Nam Tầm cách gần nhất xem đến trợn lớn hai mắt, miệng há to, sau đấy ực ực một tiếng gàn nan nuốt nước miếng, cô vẫn luôn cảm thấy người gần đây nhất vật lộn với mình sức đã thực trâu bò, bất quá hiện giờ xem ra thì Đạo Sợ so với Diêm La chỉ là cái đinh rỉ, nhìn Diêm La cùng Quý Hà đánh nhau, cô mới phát hiện, những kĩ năng đánh nhau của cô đều mẹ nó như trẻ con vật lộn không hơn không kém!

Hai người này cũng không biết đánh bao lâu, mồ hôi đều tẩm ướt cả áo tù, sau đó hai người đánh thêm vài cái nữa rồi ngừng lại, cời ra áo tù vướng bận trên người.

" Trời à." Không biết ai cảm thán một tiếng.

Hai người đàn ông này, trên người che kín đủ các loại sẹo, nhìn thấy ghê người, đặc biệt là Diêm La Vương, phía trước ngực phía sau lưng, vết kiếm vết dao ngay đến cả vết thương do đạn cũng có vài cái.

Đối với đàn ông, đặc biệt là ở cái nơi cá lớn nuốt cá bé như trại giam Hoàn Mỹ thì sùng bái nhất chính là những người trên người có vết sẹo, xung quanh nhất loạt hú hét kêu to, giờ khắc này hoàn toàn đã quên hai người đang đánh nhau kia đều là những người không chọc được.

Lần đánh nhau kịch liệt thứ hai lại bắt đầu, tất cả đều nhất loạt cổ vũ, hoan hô, một màn kia phải nói là xem đến kinh tâm động phách.

Hai người này không biết đã đánh nhau bao lâu, lúc này Diêm La làm một cái động tác giả lừa Quý Hà, sau đó làm một đường quét chân đem Quý Hà ngã lăn trên mặt đất, bay nhanh đến chế trụ chân hắn, đem cánh tay phải của hắn bẻ ra đằng sau.

Nam Tầm nghe thấy thanh âm trật khớp rất rõ ràng, không chỉ Nam Tầm, nhóm phạm nhân lâu hai cách đó cũng nghe thấy rõ, không khỏi rung mình vài cái, dù người bị đánh là người khác nhưng bọn họ lại vô thức cảm thấy cánh tay mình cũng đau.

Quý Hà phải nói là một người đàn ông cứng cỏi, cô họng không kêu lấy một tiếng.

Mọi người đình ninh hành động như vậy của Quý Hà sẽ khiêu khích đến Diêm La, Diêm La Vương nhất định sẽ đánh vỡ đầu hắn, vụn gãy tay hắn, phể bỏ chân hắn, lại không nghĩ đến Diêm La chỉ bẻ gãy một tay hơn nữa lại còn chỉ bẻ đến trật khớp.

Đàn ông sao, thực dễ dàng ở trong quá trình đánh nhau mà sinh ra hảo cảm, Diêm La Vương khó khăn lắm mới gặp được đối thủ, Quý Hà là người duy nhất đánh tay đôi với hắn được lâu như vậy.

" Cút đi! Về sau cách Tiểu Bạch xa một chút!" Diêm La ngoay ngoắt nhìn người đàn ông đau đến sắc mặt trắng bệch nhưng cô họng lại không phát ra một tiếng kêu kia, lạnh lùng thốt ra một câu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 170: Kinh ngạc, Dao Sợ bị giết chết

Diêm La thừa nhận bản thân sinh ra lòng trắc ẩn, nếu đối lại là ngày thường, hắn nói không chừng sẽ cùng người này kết bái trở thành huynh đệ, nhưng mà, Quý Hà không nên đánh chủ ý lên người Tiểu Bạch, điểm này làm hắn thực tức giận.

Quý Hà từ trên mặt đất đứng lên, nói một câu đã đánh cuộc thì phải chấp nhận thua, liền đỡ cánh tay rời đi.

Diêm La liếc mắt một cái liền trên lâu hai, lâu ba, nhóm tù nhân xem diễn lập tức giải tán, bay nhanh trở về phòng mình.

Nam Tầm vội vàng chạy tới:" Ca, anh có bị thương không? Vừa rồi hình như có mấy chiêu anh không có né?"

Diêm La xoa xoa đầu lông xù xù của Nam Tầm, nói:" Đúng vậy, thương cũng tốt, trở về cho cậu giúp ta bôi thuốc."

Nam Tầm:"....."

Một chút cũng không giống Nam Tầm tưởng tượng, đáng nhẽ nên rần ròi phủ nhận:" Cái này tính gì, đối với anh chỉ là một chút bố thí." không phải sao?

Buổi tối, Nam Tầm quen cửa quen leo mà vào phòng trong phòng 419, từ trong ngăn tủ lần trước lấy ra hộp thuốc mỡ, hướng cầm về phía Diêm La:" Ca, mau lên, mau nằm sắp xuống giường."

Diêm La dờ khóc gỡ cười.

Nam Tầm vội tay đến bên eo Diêm La, đem áo tù vén lên, sau đó một cảm giác mát lạnh của thuốc mỡ truyền đến trên người Diêm La.

Không khí an tĩnh mà hoà hợp, Diễm La cảm thụ được sự ôn nhu trên eo mình, đột nhiên nói một câu:" Tiểu Bạch, lần đi quặng mỏ đó, cậu vì cái gì muốn lao tới cứu ta?"

Động tác trên tay Nam Tầm không ngừng, nói một cách hiển nhiên:" Bởi vì anh là anh của em a, em nhìn thấy có người đánh lên anh liền bất giác xông lên thôi, hehe, may mà em có chút bản lĩnh, đem người nọ đánh ngã, không gây phiền phức cho anh là tốt rồi, nào coi là giúp."

Diễm La trầm mặc chốc lát, nở nụ cười khẽ, đột nhiên ném ra một quả bom hạng nặng:" Tiểu Bạch, đêm nay bởi ta ngủ đi, chúng ta cùng nhau tâm sự."

Nam Tầm trong đầu đỏ rầm một tiếng.

Mẹ kiếp, may mắn là cô còn nhớ rõ bản thân đang là một người đàn ông, bằng không nghe xong lời này, cô khẳng định đã cho tên này một cái đập.

" Ca, cảnh ngục sẽ kiểm tra giường."

" Cậu quên sao, hôm nay là chủ nhật, chủ nhật cảnh ngục không kiểm tra giường."

" ....."

Ngày hôm sau, Nam Tầm vẫn đang trong tư thế như con bạch tuộc bám chặt lên người Diễm La, chính cô còn cảm thấy hổ thẹn.

Diễm La lại chỉ cười cười sờ đầu cô, trên mặt cũng không lộ ra bất luận tia ghét bỏ nào.

Trái qua sự kiện quặng mỏ kia, Nam Tầm tình huống phát hiện ra, thái độ của Diễm La đối với cô đã thay đổi chút ít, giống như ngày càng tín nhiệm cô ngày càng sùng nịnh cô, thật sự là đem cô trở thành một tiểu đệ đệ cần được chiều chuộng.

Liên ở thời điểm Nam Tầm đang tận hưởng cuộc sống gia đình hạnh phúc đến sắp quên hết tất cả thì lại đến đợt thăm tù ba tháng một lần của ngục giam Hoàn Mỹ.

Có người tìm Nam Tầm

Nam Tầm được một vị cảnh ngục lớn tuổi mang đi, xuyên qua tám cửa kính thăm tù, cô thấy được vị Triệu đội đã lâu không gặp.

Trong đầu Nam Tầm đỏ ửng một tiếng, mẹ kiếp, cô thực sự đã quên mất cái vụ nằm vùng!

Triệu đội cầm lấy chiếc điện thoại microphone ngoài cửa kính, Nam Tầm hé hế miệng, cũng cầm chiếc microphone lên.

Triệu đội mang theo vẻ mặt mười phần vừa lòng nhìn cô:" Mặc Bạch, thúc thúc đều nghe ngục giam trưởng nói qua, cậu hành sự rất tốt, Diễm La Vương hẳn là đã hoàn toàn tín nhiệm cậu."

Nam Tầm ở cùng Diễm La Vương rõ ràng đều là xuất phát từ tám lòng, nhưng từ trong miệng Triệu đội này nói ra, lại khiến cho toàn bộ sự việc giống như đều là cô tí mỉ tính kế.

Loại cảm giác này thật mẹ nó khó chịu!

Nam Tầm cúi đầu ngẫm lại, đột nhiên làm một cái quyết định, cô ngừng đầu nhìn về phía Triệu đội, thần sắc nghiêm túc nói:" Triệu thúc thúc, con cho rằng Diễm La đã bắt đầu hoài nghi con, anh ta sợ dĩ cùng con thân cận bất quá là để che mắt người khác, ví dụ như con, ví dụ như thúc."

Sắc mặt Triệu đội lập tức biến đổi:" Mặc Bạch, cậu xác định?"

Nam Tầm gật đầu, " Triệu đội thúc thử nghĩ xem, tất cả mọi người đều nói Diễm La là người luôn luôn thích hành động một mình, cũng không thích thân cận ai, nhưng ngày đầu tiên con đến liền có thể cùng hắn thân thiết, cho nên con hoài nghi từ ngày đầu tiên con tiến vào ngục giam, anh ta liền biết thân phận của con không bình thường."

Triệu đội ban đầu cũng đã hoài nghi như vậy, nghe được lời nói của Nam Tầm liền càng thêm khẳng định, lập tức tin tưởng lời cô nói.

" Quả nhiên là con cáo già, không dễ gì lừa được hắn, Mặc Bạch, nếu thân phận cậu đã bị bại lộ, vậy thúc thúc sẽ mau chóng đem cậu dời ra ngoài."

Nam Tầm vẫn nghe xong lời này liền lập tức hoảng hốt, sắc mặt lại cổ già vô không nhanh không chậm nói:" Triệu thúc thúc, nếu Diễm La Vương đã không vạch trần chúng ta, vậy chứng tỏ anh ta không định cùng cảnh sát đối đầu, huống hồ con chỉ là một thiếu niên, anh ta cũng khinh thường đối phó. Vừa mới thích ứng được với sinh hoạt nơi này, con ở đây cũng tạm ổn, Triệu thúc thúc không cần quá lo lắng."

Triệu thúc thúc cũng đã nghe qua chuyện đứa nhỏ này đánh bại Đào Sẹo, việc này cũng khiến ông nhìn cậu với con mắt khác, nhưng vẫn như trường bối nhắc nhở:" Mặc Bạch, thúc thúc nghe ngục giam trưởng nói, Đào Sẹo dường như sắp quay lại, chính cậu phải hết sức cẩn thận, nếu thật sự không chịu được thì cứ tìm ngục giam trưởng để lại lời nhắn, thúc thúc sẽ cho con đổi nơi khác."

Nam Tầm gật gù đầu, thật sự cảm động nói:" Cảm ơn Triệu thúc thúc."

Bởi vì những người tiến vào ngục giam Hoàn Mỹ này đều định sẵn là bỏ mạng, không thì cũng là rất nhiều năm, cho nên những người đến thăm thực sự không có mấy người, giống như phòng 242, chỉ có Nam và Lão Ngũ, có rất nhiều nhà thậm chí một lần thăm tù cũng không có.

Lão Ngũ cao hứng cả ngày, liền đi trên đường vẫn lầm nhảm ca hát.

Diễm La cũng không có người thăm tù, thời điểm cô trở về liền thấy trong tù quần áo có thêm một con búp bê vải trắng sứ, đáng yêu cực kì.

Sau đó búp bê vải liền chẳng may bị rơi ra khỏi tù Nam Tầm, bị cả phòng giam cười nhạo không thôi.

Nam Tầm liếc mắt trừng bọn họ:" Là em gái ca tôi đưa tới, anh ấy là một đại nam nhân không thích nên liền cho tôi."

Đỗ Phan cười to:" Tiểu Lục, vậy chẳng nhẽ cậu không phải đàn ông?"

Nam Tầm nhe răng, cười đến đuôi mắt cong cong," Tôi không phải đàn ông, tôi là tiểu nhóc con, ta tôi bảo vậy."

Mấy người xung quanh buồn nôn đến nổi cả da gà.

Mẹ nó Diễm La Vương đúng là nuôi dưỡng tiểu đệ đệ chu toàn, đem Tiểu Lục sủng đến quá đáng, cái đuôi sắp lên đến tận trời rồi.

Triệu đội nhắc nhở quả không sai, không quá mất ngày Đào Sẹo đã trở lại, hắn ở phòng y tế tĩnh dưỡng hơn hai tháng rốt cuộc cũng trở về trại giam khu A. Vết thương trên trán đã kết vảy, mắt phải bị Nam Tầm chọc mù, phải mang bị mắt, một mắt lại thêm vết đao dữ dần càng làm hắn thêm nham hiểm cùng hung ác.

Nam Tầm mỗi ngày đều cùng Diễm La như hình với bóng, thời điểm mỗi lần nhìn thấy Đào Sẹo, hắn đều đi thẳng, phảng phất như đã quên mất tên đầu sỏ là Nam Tầm.

Thẳng đến một lần, Nam Tầm một mình đi WC, ở trên hành lang gặp thoáng qua Đào Sẹo, Đào Sẹo gât gao nhìn chăm chăm cô, trên mặt tàn ra tia hận ý nồng đậm làm người khác giật mình, ánh mắt âm ngoan mà độc ác.

Tuy Nam Tầm đã sớm đoán trước được nhưng vẫn bị hận ý trong mắt hắn dọa hoảng sợ.

Nam Tầm cảm thấy như Đào Sẹo muốn giết cô ngay lập tức, hắn khẳng định là còn đang tìm cơ hội ra tay, nhưng Nam Tầm cô cũng không phải người ngồi im chịu chết, Đào Sẹo là bởi vì buồn lậu thuốc phiện nên mới tiến vào đây, tên tay cũng giết qua rất nhiều người, đối phó với hạng người này không nhất thiết phải nhân từ.

Liên ở thời điểm Nam Tầm đang trừ tình tâm thế nào để giết chết Đào Sẹo, thì vào một buổi sáng sớm đẹp trời, có người ở khu vực xanh hoá thì thể Đào Sẹo cùng một đàn em đặc lực nằm đó, một người bị đâm một phát vào đầu, người còn lại bị một đao thọc chết, thủ đoạn dứt khoát lưu loát, không lưu lại một chút dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vài Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 171: Ra tù, cuối cùng Ôn thần cũng đi rồi

*Ôn thần: thần bệnh dịch, thần xui xẻo

Edit: PaduC/ Edit: Mạn Châu Sa

Chuyện như vậy thỉnh thoảng cũng xảy ra một lần trong ngục giam, cho nên các phạm nhân không hề thấy ngạc nhiên chút nào. Chỉ là tất cả hoàn toàn không nghĩ tới, lần này người chết lại là kẻ ở đình chuỗi thức ăn.

Dù khoảng thời gian trước Đào Sẹo bị thương, nhưng bây giờ đã lành tám chín phần mười, tên đàn em đặc lực của gã cũng coi như đứng hạng ba ở khu A, hung ác như Đào Sẹo. Nhưng là hai tên ở đình chuỗi thức ăn vậy mà lại chết dễ dàng đến thế, hơn nữa còn chết ở góc khuất của máy theo dõi. Cảnh ngục cần bản tra không ra hung thủ, hoặc là bọn họ đã chẳng muốn đi tra.

Lúc biết được tin tức này, Nam Tầm đang đánh răng trong phòng cung cấp nước. Cậu vội nhổ bọt kem đánh răng trong miệng, tiện tay lau lau liền chạy như bay lên tầng bốn.

Nam Tầm không thể chờ được mà gõ cửa phòng giam419.

Không ai đáp lại, Diêm La không ở đây.

Nam Tầm lại vội vã chạy vào phòng cung cấp nước ở tầng bốn, nhưng không thấy.

Nam Tầm kích động quá chừng, lập tức chuyển địa điểm tác chiến đến nhà vệ sinh tầng bốn.

"Anh!" Nam Tầm nhìn thấy bóng người quen thuộc, hai mắt sáng lấp lánh, đột nhiên quát to một tiếng.

Diêm La vốn đang "xả nước", nghe tiếng hét lớn như thế lập tức bị dọa run lên.

Hắn bắt đầu đi nhìn đũa bẻ kia, thu thập thỏa đáng xong mới đi tới trước mặt cậu, theo thói quen muốn đưa tay vò đầu dúi phương.

Nam Tầm vội trốn sang bên, cười hắc hắc nói: "Anh, anh còn chưa rửa tay."

Mặt Diêm La trong nháy mắt đen như đáy núi.

Chờ Diêm La rửa tay xong, Nam Tầm rất cao hứng giơ cánh tay của hắn rồi đặt bàn tay hắn lên đầu mình: "Anh cứ vò thoải mái ạ."

Diêm La ôm lấy cậu bé đi ra ngoài, thấp giọng nói: "Có chuyện gì chúng ta ăn sáng xong lại nói."

Nam Tầm gật đầu mãnh liệt, đôi mắt nhìn hắn càng thêm nóng rực.

Diêm La cảm thấy ánh mắt cậu bé này như mang lửa, đã sắp đốt cháy gò má hắn.

Hai người lấy hộp cơm đi tới nhà ăn, Diêm La để cậu bé đi ngồi trước, hắn một mình cầm hộp cơm của cả hai đi lấy một người hai phần.

Chờ Diêm La bung hộp cơm đến, Nam Tầm liền giật lấy của mình, lập tức há to miệng bắt đầu ăn, không thể chờ đợi được nữa muốn mau mau ăn xong rồi đi.

Diêm La nhìn bộ dạng ăn như hùm như sói của cậu, bắt đầu đi lắc đầu.

Ở lúc Nam Tầm bung hộp cơm uống từng ngụm cháo, cậu đột nhiên thấy vị trí bên cạnh trầm xuống.

Có người ngồi xuống bên cạnh cậu.

Nam Tầm cá kinh, quay ngoắt đầu qua.

Quý lão đại?

Nam Tầm một mặt mờ mặt nhìn phía Diêm La, lại phát hiện Diêm La mang về mặt bình thản ăn cơm, không có chút ngạc nhiên nào.

Đờ mờ, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao có người ngoài xông vào lãnh địa của anh cậu mà anh cậu lại như người không liên quan vậy?

Bởi vì... Quý Hà vẫn luôn nhớ thương Nam Tầm nên Diêm La không có hảo cảm gì với người này, vẫn luôn đề phòng, chỉ lo cậu em ngoan ngoãn mình nuôi không cần thận bị người làm hư.

Nhưng bây giờ hai người này lại ngồi cùng cái bàn ăn, bầu không khí còn rất hài hòa?

Nhà ăn yên tĩnh trong nháy mắt lại lập tức âm ỉ, thỉnh thoảng có mấy tấm mắt đánh giá bắn tới bên này.

"Anh, sao hai người..." Nam Tầm còn chưa nói hết, cậu lại chợt nghĩ đến cái gì, tiếng nói im bặt đi.

Lúc sau, kẻ cuồng em trai Diêm La Vương ôm lấy Tô Mặc Bạch, bên cạnh là ngục bá khu B Quý Hà, ba người cứ như vậy sống vai ra nhà ăn.

Nhà ăn lập tức nổ tung.

Đều nói một núi không thể chứa hai hổ, hai ngục bá hai khu giam nấy hôm trước còn vừa làm một trận, bộ dáng không đội trời chung, vậy mà sao ngày hôm nay lại ngồi cùng một bàn? Mọi người kinh ngạc đến cảm đều rớt mất.

Ba người đi tới bụi cỏ không ai qua lại trong sườn núi, Diêm La rút tay vào túi quần, giăng thích đơn giản một hồi nguyên nhân chuyện xảy ra.

Đào Sẹo đối với Tô Mặc Bạch mà nói là tai họa ngầm rất lớn, Diêm La lại là một tên cuồng che chở em trai, đương nhiên phải đi diệt trừ mầm họa này vì em hắn. Vì thế hắn nghĩ cách lừa Đào Sẹo ra ngoài để giải quyết, chỉ là hắn không ngờ tới Đào Sẹo còn thông minh đột xuất, để đàn em của gã mai phục tại chỗ rình coi tất cả.

Tên đàn em kia vừa há mồm lên kêu, muốn gọi tới cảnh ngục và những người khác để bắt Diêm La Vương ngay tại trận.

Đúng lúc này, nửa đường nhảy ra tên Quý Hà, y che miệng tên này lại, sau đó dùng dao giải quyết gã.

Lần trước hai người đánh nhau liền sinh chút thương thức lẫn nhau, lần này vì chuyện này liền trực tiếp khiến hai người vứt bỏ hiềm khích lúc trước.

Dù một người nguy trang có tốt thế nào, nhưng chiêu thức của hắn sẽ không lừa người. Diêm La nhìn ra được, đây là một người đáng kết giao.

"... Tiểu Bạch, Quý Hà là người có thể tin được." Diêm La vò vò đầu cậu bé nói, mắt hắn hơi cụp xuống, trong đáy mắt xẹt qua chút gì.

Nam Tầm còn hơi cảnh giác đánh giá Quý Hà: "Nhưng mà anh, tên này, tên này..."

Ánh mắt Quý Hà rất trong trẻo, không chút vẻ hèn mọn: "Cậu yên tâm, Quý Hà anh nhất ngôn cửu đỉnh, không bao giờ có mưu đồ gì với anh em. Sau này cậu chính là anh em của anh, có anh ở đây, sẽ không để người bắt nạt cậu."

Lúc này Nam Tầm mới yên lòng lại, vui vẻ nói: "Cảm ơn anh và Quý lão đại thay em đây diệt trừ tai họa ngầm! Quý lão đại, cảm ơn anh giúp anh em. Nếu không có anh thì hậu quả khó mà lường được, sau này anh cũng là anh em của em!"

Bỗng nhớ tới cái gì, Nam Tầm vội nói một tiếng: "Các anh chờ chút, em quay lại ngay."

Rất nhanh, Nam Tầm liền cầm ba nhánh liễu đến, nhét vào tay mỗi người một cái, hưng phấn nói: "Anh, anh hai, ngày hôm nay chúng ta kết nghĩa anh em ở đây đi!"

Diêm La cười nhạt gật gù: "Được thôi."

Mãi đến rất lâu sau đó, Nam Tầm đều nhớ rõ sáng sớm ngày hôm đó, thời gian vừa đúng, bọn họ ngẩng mặt nhìn mặt trời kết bái kim lan*.

*Kết bài kim lan: kết nghĩa anh em

Chỉ là đến cuối cùng, tất cả mọi thứ đều thay đổi, nát vụn. Hết thấy đều không quay lại được.

Từ ngày đó, trong ngục giam liền xuất hiện một phong cảnh kỳ quái.

Mọi người thường thường có thể nhìn thấy Thiết Tam Giác* trong ngục giam Mỹ Hoàn, bao gồm ngục bá khu A và ngục bá khu B đi chung với nhau, ở giữa còn mang theo đóa ngục hoa các phạm nhân đều công nhận, quan hệ tốt không gì phải nói.

*Thiết tam giác: tam giác sắt, chỉ sự vững chắc

Mọi người né đều không kịp, hoàn toàn không dám tới gần năm bước xung quanh ba người này.

Mẹ nó đáng sợ quá, một Diêm La Vương đã đủ rồi, bây giờ lại thêm một Quý lão đại. Khí tràng này chồng chất lên nhau, thật sự rất đáng sợ có được không!

Ngày tháng như thế giằng co hơn hai tháng, cuối cùng mọi người đã đợi được ngày Diêm La Vương ra tù.

Bởi vì trong lúc bị giam có biểu hiện đáng khen, Diêm La Vương được ra tù sớm hơn một tháng.

Ngày ra tù đó, khí trời rất tốt, thậm chí Nam Tầm còn nhìn thấy vài con chim khách đậu trên cành cây.

Chúng tù nhân vui đến sắp khóc ra tận nơi đưa tiễn, bọn họ rút cuộc đã tiễn được vị này đi. Nghĩ lại một năm nay Diêm La Vương ở trong tù, bọn họ sống có bao nhiêu uất ức. Nếu còn tiếp tục như vậy, bọn họ sẽ thực sự nghẹn ra bệnh mất.

Cảnh ngục tiễn đưa đã tới, trên mặt Diêm La cũng không lộ ra bất kỳ vẻ vui mừng nào. Hắn lẳng lặng mà nhìn cậu em của mình, dường như có rất nhiều lời muốn nói, lại nhất thời không biết nên nói từ đâu.

Nam Tầm khẽ mỉm cười với hắn, nhìn có vẻ rất bình tĩnh: "Anh, đi ra ngoài rồi cũng đừng quay lại. Còn có, em ở đây rất tốt, anh không cần nhớ em."

Quý Hà bên cạnh gật đầu: "Anh yên tâm, tôi sẽ ở trong ngục chăm sóc tốt cho Tiểu Bạch."

Diêm La đuổi tay chạm nắm đầm đầm với y, sau đó đột nhiên bước đến hưng hăng ôm Nam Tầm một hồi.

Lúc sau, hắn được cảnh ngục mang đi. Hắn đi thật phóng khoáng, một đoạn đường kia rất dài, nhưng hắn không có quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 172: Rời đi, anh tôi tới đón

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Khu giam A không có Diêm La Vương lại trở nên xáo động, Nam Tầm thành công tấn chức tân ngục bá, nhưng cũng là ngục bá không quân sự như Diêm La Vương.

Tuy rằng Nam Tầm không quân sự, nhưng cậu lựa chọn tân phó lãnh đạo cho khu A, đó chính là anh Thiết ở phòng giam 242 của cậu. Toàn thể phạm nhân phòng 242 đã thăng lên một đẳng cấp mới.

Đổi nội có anh Thiết quản lý đám phạm nhân không an phận, đối ngoại có anh hai Quý Hà của cậu cho chỗ dựa, cuộc sống của Nam Tầm trôi qua vẫn rất thích ý, nhưng cậu cô đơn nha.

Phần lớn thời gian, các phạm nhân đều phải lao động cái tạo trong nhà xưởng. Trước đây khi anh cậu Diêm La còn ở, hai người bọn họ đều đi làm việc trí óc như hàn bán mạch điện, lắp ráp thiết bị linh kiện gì đó, nhưng anh hai Quý Hà của cậu lại là một người đàn ông thô, chỉ có thể làm những việc như mài tảng đá, mài linh kiện kim loại. Hai người bọn họ không làm một chỗ, Nam Tầm cũng không có người nói chuyện cùng để giết thời gian. Ngoài lúc hai người cùng chạy bộ buổi sáng và giờ giải lao, hoặc là hẹn buổi tối cùng đi dạo, những lúc khác cơ bản không cùng nhau.

Hơn nữa Nam Tầm nghĩ anh hai Quý Hà có thể có cuộc sống riêng tư khá là "phong phú", nên thường buổi tối cậu cũng không tìm y.

Hôm nay là ngày thứ hai mươi tám Diêm La rời đi, đã sắp một tháng, Nam Tầm càng ngày càng nhớ hắn. Bây giờ cậu đã thay đổi kết cục ba năm sau bị cưỡng hiếp của Tô Mặc Bạch, dựa theo thân phận và địa vị của cậu bây giờ là không ai dám chọc giận cậu. Mặc dù còn có người lên gọi cậu là ngục hoa khu A mà không phải ngục bá.

Cuộc sống ở ngục giam khô khan mà vô vị, Nam Tầm không thể chờ được nữa ngày Tiểu Bát thức tỉnh, sau đó mang cậu rời đi, chẳng qua sâu trong lòng cậu sẽ có chút tiếc nuối và buồn lo không nói ra lời.

Lúc giải lao, Nam Tầm đặt mộng ngồi trên bãi cỏ với tư thế thật đàn ông. Quý Hà ngồi đối diện cậu.

"Anh hai, em nhớ anh của em." Nam Tầm hít mắt nhìn lên bầu trời hơi chói mắt, đôi mắt bị ánh sáng mạnh kích thích làm chảy ra nước mắt sinh lý.

Nhưng Quý Hà không biết nha, cho là cậu khóc thật. Người đàn ông một đồng tuổi có chút luống cuống, chỉ có thể vỗ vai cậu an ủi: "Tiểu Bạch đừng khóc, Diêm La sẽ cứu chúng ta ra ngoài."

Nam Tầm nghe giọng điệu y dường như vô cùng chắc chắn, không khỏi kinh ngạc nói: "Anh hai, sao anh biết? Anh của em có lợi hại đến đâu cũng không thể động tay động chân đến ngục giam Mỹ Hoàn này chứ?"

Quý Hà: "Đúng thật là không những tay vào được, nhưng vẫn có biện pháp đặc thù, ví dụ như tìm người dìm lưng, ví dụ như phúc thăm vụ án của cậu. Tội cố ý giết người biến thành tự vệ lộ tay giết người, trong tù cậu lại có biểu hiện đáng khen, hơn nữa thêm một bút phí bảo lãnh phong phú, ra tù chẳng qua là chuyện mấy tháng."

Ánh mắt Nam Tầm hơi đổi, nhìn Quý Hà bằng vẻ xem kỹ: "Anh hai, anh có vẻ hiểu rất rõ anh của em nha."

Quý Hà đón nhận ánh mắt của cậu, không khỏi khẽ mỉm cười: "Tiểu Bạch, Diêm La nói câu này gây thơ đơn thuần, nhưng anh chưa từng nghĩ như vậy. Chẳng qua cậu có Diêm La bao bọc cho nên chẳng muốn suy nghĩ chú ý những thứ khác. Đợi Diêm La vừa đi, cậu liền theo bản năng tự ý lại chính mình. Ở trong mắt cậu, người khác đều không đáng tin, bao gồm cả anh."

Về mặt của y vào lúc này trở nên cực kỳ nghiêm túc, cặp mắt luôn cất giấu rất nhiều cảm xúc kia yên lặng nhìn Nam Tầm: "Tiểu Bạch, trước đây cậu và Diêm La thực sự chưa từng quen biết sao? Nhưng cậu lại cho anh cảm giác, hai người dường như đã biết nhau lâu lắm rồi."

Nam Tầm ngăn ra, lập tức hứ một tiếng: "Anh hai, anh lại nói mê sảng cái gì đấy? Trước đây sao em có khả năng quen biết anh của em? Anh ấy là người trong tối, em chỉ là học sinh, hơn nữa anh cho rằng anh là giáo sư tâm lý học hả, hiểu người khác rõ vậy sao?"

Quý Hà muốn đưa tay vỗ đầu cậu, lại bị Nam Tầm tránh đi. Y liền nhún vai nói: "Thấy không, đây chính là khác biệt. Cậu sẽ để Diêm La vỗ đầu cậu, anh lại không được. Trong lòng cậu chỉ thừa nhận mình anh ta."

Nam Tầm không chút lưu tình chọc tâm sự của y: "Không phải em nói nhé anh hai. Anh của em thương em hơn anh, hơn nữa em có bóng ma tâm lý với anh. Lần trước anh và ngục hoa bên đó làm gì đó trong bụi cỏ bị em bắt gặp, em đã không cách nào nhìn thẳng anh nha."

Quý Hà sửng sốt, cười ra tiếng: "Cậu em ngọc, không phải cậu tưởng anh thích đàn ông thật đấy chứ? Đây chỉ là đàn ông phát tiết bình thường mà thôi."

Nói xong, y không để ý lẩm nói: "Chuyện anh tình tôi nguyện, tên đó giải quyết nhu cầu sinh lý của anh, anh sẽ che chở gã, chỉ đơn giản như vậy."

Nam Tầm không hoàn toàn tin y. Quý Hà người này mang cho cậu cảm giác rất kỳ quái, không chính không tà, đáy mắt đều cất giấu những thứ khác làm người ta không nhìn thấy đấy.

Tay phải của y có rất nhiều vết tích, đã sớm nhìn không rõ đầu vân tay. Vết thương trên người y cũng không ít, nhìn ra được đã trải qua không ít cuộc đánh nhau. Y còn là kẻ biết nghe lời đoán ý, Nam Tầm nghĩ ngờ có phải y đã từng học qua tâm lý học.

"Anh hai, anh nói lời này khiến em không khỏi hoài nghi, anh cố ý tiếp cận anh của em vì sớm có thể rời đi nơi này." Nam Tầm nghiêm túc quan sát hắn.

Về mặt Quý Hà bất biến: "Cậu cho rằng anh ta không biết sao?" Càng có vẻ như gián tiếp thừa nhận.

Nam Tầm ngơ ngẩn, nghe thấy y nói tiếp: "Anh ta là đại lão trong tối, mà anh cũng chỉ là một tay đấm trong bang phái hạng hai. Đối với anh ta, anh không đáng nhắc tới. Ngày đó dù anh không ra tay giúp, anh ta cũng có cách tự vệ vì vậy không hề cần thừa nhận phần ân tình này."

Hơi ngừng, ánh mắt y nhìn Nam Tầm càng thêm thâm trầm "Chẳng qua anh ta thay cậu tìm chỗ dựa, để trong thời gian anh ta rời đi có người thay thế bảo vệ cậu. Trước đây thời gian chúng ta cùng đi chung chỉ để anh ta bồi dưỡng tình bạn của chúng ta, rồi ở trong tối đánh giá độ tin cậy của anh."

Nói tới đây Quý Hà liền không nói tiếp, bởi vì tiếng còi kết thúc giải lao vang lên.

Nam Tầm đi theo sau y, vẻ mặt có hơi hoảng hốt.

Nếu như y nói đều đúng, như vậy Diêm La... đã rất sớm vì cậu mà quyết định nhiều như vậy?

Nam Tầm nhìn sau gáy Quý Hà, bỗng nói với y: "Anh hai, dù anh đứng ra vì tiếp cận anh của em, em và anh em cũng công nhận người anh này!"

Bước chân Quý Hà hơi dừng chút, quay đầu lại nhìn cậu với vẻ mặt mềm mại hiếm thấy, chỉ là vẻ mềm mại này lại đan xen chút phức tạp Nam Tầm xem không hiểu.

Hơn một tháng sau, lúc cảnh ngục nói cho Nam Tầm biết có thể ra tù, cậu thật sự có hơi bất ngờ. Quà nhiên như Quý Hà từng nói, Diêm La sẽ nghĩ cách mang cậu ra ngoài, chỉ là cậu không ngờ sẽ nhanh như thế.

Trước khi đi, Nam Tầm không khỏi nhìn qua tất cả mọi người trong phòng 242, trên mặt bọn anh Thiết và Đỗ Phan đều có chút vẻ không tha, nhiều hơn là ước ao.

Nam Tầm đắm vào ngực mỗi người một cái, cười nói "Mọi người phải cố gắng cái tạo tạo đây, chúng ta cùng hẹn gặp lại ở bên ngoài."

Anh Thiết và Đỗ Phan gật gù, mấy người Lão Tam đã khóc thành cầu, cũng không biết là không muốn Nam Tầm rời đi, hay là nghĩ tới nửa sau của mình.

Nam Tầm ra tù.

Xuyên qua hai cửa sắt cao to có máy theo dõi, cậu liếc nhìn thấy một chiếc xe con cách đó trăm mét.

Cửa sổ xe hạ xuống, Nam Tầm thấy được gương mặt đẹp trai quen thuộc kia, không khỏi hô lên, bay nhanh chạy tới.

Diêm La đã bước xuống từ trên xe, lập tức ôm chặt lấy cậu mà ra sức xoay mấy vòng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 173: Thực ra, em thích đàn ông

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

"Anh, em nhớ anh muốn chết!" Nam Tầm kêu lên đầy vui sướng.

Diêm La cười ha ha: "Anh cũng nhớ cậu." Sau đó vỗ vỗ lưng cậu bé: "Đi, lên xe lại nói."

Nam Tầm vâng một tiếng, chui vào ghế sau xe.

Chỉ là vừa mở cửa đã đối diện một đôi mắt to đầy tò mò, cậu không khỏi ngẩn ra.

Người đẹp mười bảy mười tám tuổi đang chớp mắt to nhìn thẳng vào cậu, thấy cậu sững sờ liền cười hắc hắc vỗ ghế ngồi bên cạnh: "Ngồi nhanh nha, bỗng nhiên đờ ra làm gì?"

"Em là... Em gái của anh anh?" Một lời của Nam Tầm đã vạch ra thân phận của đối phương.

"Đừng rồi, em là Diêm Mạn. Vừa đúng lúc hôm nay được nghỉ, em liền hét anh em mang em đi cùng. Tiểu Bạch, em nói anh nghe, cả ngày anh em đều nhắc đến anh mãi trước mặt em. Anh ấy mới ra tù hơn hai tháng, vậy mà em đã nghe được tên anh không dưới trăm lần..."

Diêm Mạn là cô bé thích nói thích cười, rất dễ làm người ta yêu mến.

Nam Tầm bỗng sinh ra hảo cảm, rất nhanh đã tán gẫu hứng hực cùng cô.

Diêm La ngồi hàng ghế trước nhìn qua kính chiếu hậu thấy hai đứa bé nói chuyện vui vẻ như vậy mà không hề xa lạ chút nào, hẳn không khỏi nhướng mày.

Mạn Mạn quả nhiên thích dạng con trai như Tiểu Bạch. Rất tốt, rất đúng những gì hắn mong muốn.

"Anh, giờ chúng ta đi đâu vậy?" Nam Tầm nằm nhoài trên cửa sổ nhìn ra ngoài, tò mò hỏi.

Diêm Mạn cười khanh khách không ngừng, chớp chớp mắt với cậu: "Đương nhiên là đón gió tây tràn cho anh rồi. Anh, anh nói xem có đúng không?"

Diêm La trầm thấp từ một tiếng.

Xe ngừng lại trước một quán bar xa hoa, giám đốc quán bar hơi khom người tự mình đến mở cửa xe, cung kính nói: "Diêm gia, đã chuẩn bị thỏa đáng."

Diêm La hơi gật đầu, sau đó mở cửa xe đăng sau để Tô Mặc Bạch đi ra.

Diêm Mạn cũng muốn đi theo lại bị Diêm La vô tình ấn trở về, hắn nói với tài xế: "Đưa tiểu thư về trước."

Diêm Mạn thực không cao hứng lườm hắn đầy tức giận.

Lần này không cho cô đi theo, về sau còn có rất nhiều cơ hội.

Nam Tầm mang vẻ mặt dờ dẩn theo sát Diêm La vào phòng riêng của quán bar thiết kế xa hoa. Trong căn phòng lớn này đã có năm, sáu người đàn ông ngồi ở đó, dưới lớp quần áo của họ đều là cơ thịt săn chắc làm quần áo căng chặt đến gắt gao.

Thấy Diêm La đi vào, mấy người cùng đứng phắt dậy, gấp người chào hắn: "Diêm gia, anh đã tới."

Diêm La gật đầu, sau đó lời Nam Tầm từ bên cạnh lại đây, nói với Nam Tầm "Tiểu Bạch, để anh mang cậu làm quen vài người. Mấy vị đây đều là anh em từng theo anh vào sinh ra tử. Vị này là Lý Đại Đầu, cậu gọi anh Lý hay anh Đại Đầu là được. Vị này là Chu Hạ, cậu gọi anh Chu là được. Còn có vị này..."

Nam Tầm gật đầu chào thân thiện với mấy người, kêu anh một vòng.

Mấy người đàn ông lớn tuổi cũng là người sáng khoái, đứng nghe xong đứa bé này kêu anh, đáng đáp ngoan ngoãn của cậu thực chọc cho người thích.

"Tiểu Bạch à, chuyện của cậu Diêm gia đều đã nói cho bọn anh. Cậu cứu mạng Diêm gia thì cậu chính là anh em của bọn anh. Sau này đi theo Diêm gia của chúng ta, đảm bảo cậu com ngon rượu say!" Chu Hạ nói.

Từng cứu mạng Diêm gia? Chẳng lẽ là đang nói lần đi cái tạo ở mò quặng kia? Lúc ấy cậu thấy có người đánh lén Diêm La nên xông lên đánh nhau?

Trong mắt Nam Tầm xẹt qua vẻ nghi ngờ, không khỏi liếc Diêm La một cái. Khóe miệng hắn đang cong lên cười, trong mắt chứa đầy cưng chiều.

Thiệt là, đây coi là ân cứu mạng gì chứ. Dù cậu không xông tới, loại người có mắt mọc sau gáy như anh cậu tuyệt đối có thể tự tránh được.

Lý Đại Đầu cười to khà khà nói: "Tôi không muốn nhiều lời vô nghĩa. Tiểu Bạch, hôm nay mấy anh chính là đặc biệt tới đón gió tấy trần cho cậu. Đến, làm ly rượu này!"

Tay Nam Tầm bị nhét một ly rượu trắng, nẩy ông anh gì gì kia cũng mỗi người bung một chén. Nam Tầm theo bản năng khẽ nhìn Diêm La, phát hiện trên tay hắn cũng có thêm một chén đồng đầy rượu tự lúc nào.

"Được! Cảm ơn các vị đại ca, em xin uống chén này để kính!" Nam Tầm phóng khoáng ngửa đầu, uống sạch sành sanh rượu trắng trong chén.

Mấy người sùng sốt, bỗng nổ vang tràng cười hải lòng. "Vốn tưởng rằng Tiểu Bạch trông nho nhã nhất định từ chối một hồi, không ngờ còn khí phách hơn mấy người chúng ta. Được, mấy anh liền thích người như vậy!"

Mấy ly rượu vào bụng, mọi người lập tức liền mờ mịt trong lòng.

Nam Tầm cảm thấy cơ thể Tô Mặc Bạch này từ từ lượng có vẻ không tệ lắm, đang định cạn thêm mấy chén, kết quả chén vừa đổ đầy đã bị Diêm La cầm đi.

"Tiểu Bạch còn nhỏ, mấy người đừng rót cậu ta." Ánh mắt Diêm La lạnh lẽo đảo qua mấy tên đàn ông.

"Ồ, Diêm gia, bây giờ đã bắt đầu bao che rồi? Tiểu Bạch sắp mười chín rồi đi, không nhỏ, đã thành niên."

"Tiểu Bạch, trước đây từng uống rượu chưa?"

"Tiểu Bạch, đã từng làm "chuyện kia" chưa?"

"Hỏi cái này làm gì, đã quên hôm nay đến làm gì rồi há? Là để đón gió tấy trần cho Tiểu Bạch đó!"

Chu Hạ vỗ tay cái độp, ông bầu vẫn luôn đợi ngoài cửa lập tức dẫn theo một đám con gái sắc đẹp thượng thừa đi vào, gương mặt họ không hề thua gì mấy ngôi sao màn bạc đang nổi tiếng.

Trừ Diêm La, mỗi người ở đây đều có một người ngồi xuống bên cạnh.

Nam Tầm nhìn một cô bên cạnh đang không ngừng dựa vào người mình, cậu vội nhếch miệng sang bên.

Nhưng cậu vừa nhếch, cổ này lại lập tức kè sát. Mấy anh gì gì kia thấy đáng vẻ 囧 của cậu thì phụt cười ha ha.

Nam Tầm lập tức chạy đến ngồi bên người Diêm La, có gái kia hình như rất sợ Diêm La nên không dám lại đây, chỉ ngồi tại chỗ do dự không tiến tới.

"Anh, em không có hứng với chuyện này!" Nam Tầm nắm lấy cánh tay Diêm La, tức khắc có cảm giác an toàn.

Nhưng lần này Nam Tầm nghĩ sai rồi, Diêm La cũng không giúp cậu. Hắn đưa tay xoa xoa đầu cậu, động tác vẫn yêu thương như trước, thế nhưng lời nói ra lại làm Nam Tầm muốn học máu.

Hắn nói: "Tiểu Bạch, có phải cậu không thích con gái kiểu này? Hay anh bảo Chu Hạ đổi?"

Chu Hạ hiểu ý, lập tức ra cửa dặn dò vài câu. Rất nhanh, có thêm bảy, tám cô gái bị đưa vào. Cao thấp, đáng yêu, quyến rũ, thanh thuần, yêu điểm, ngự tỳ, lolì, tất cả đều có.

Nam Tầm thực sự muốn khóc, mẹ nó một đám đàn ông thái đầu óc đầy suy nghĩ bậy bạ!

"Anh, em không thích hết! Bên cạnh anh cũng không có ai mà, em cũng không cần!" Nam Tầm lập tức nói.

Lý Đại Đầu ho một tiếng: "Diêm gia là cấm dục, lẽ nào cậu cũng cấm dục? Tiểu Bạch, mấy anh từ xa chạy tới là để đón gió tấy trần cho cậu, cậu đừng làm mất hứng a."

Nghe được hai chữ cấm dục, Nam Tầm hơi ngạc nhiên nhìn nhìn người đàn ông bên cạnh mình, sau đó nghiêm túc nói: "Anh, em cũng giống anh, em cũng cấm dục, thật đấy. Không phải em muốn làm mấy anh mất hứng, thật sự là em--"

Mấy người đối diện đã bắt đầu ôm máy có gái vui vẻ nha, nghe được lời này thì không cao hứng. Một mình Diêm gia quải lạ thì thôi, đứa bé này rõ ràng còn là đứa con nít, chỉ là không hưởng qua tư vị đó mà thôi.

Diêm La nhìn về phía Nam Tầm với vẻ mặt gần như ác nghiệt: "Tiểu Bạch, nghe anh. Ngày hôm nay phải cẩn thận hưởng thụ một phen, ném đi mấy thứ như lễ nghĩa liêm sỉ kia đi. Người của Diêm La anh không trải qua lễ rửa tội sắc dục thế này, làm sao sau này chịu nổi mỹ nhân kế?"

Nam Tầm không ngờ Diêm La cũng có lúc lạnh lùng với cậu như thế, giống như hắn đột nhiên biến thành người khác, có chút xa lạ.

Từ trong lời hắn, Nam Tầm cũng đoán được đại khái. Hắn là trước đây có cấp dưới tâm chi bất định từng bị đối thủ dùng mỹ nhân kế dụ dỗ, cuối cùng bị lừa lại liên lụy những anh em khác, vì vậy hắn mới có vẻ đặc biệt vô tình với chuyện này.

Thấy mặt mấy người đã bắt đầu dài ra, Nam Tầm khóc không ra nước mắt.

Cuối cùng, ở giữa tiếng ồn ào, Nam Tầm hơi há miệng, gian nan nói một câu: "Thực ra, em không thích nữ." Hơi ngừng lại: "Em thích... Nam"

Chỉ một thoáng, tất cả âm thanh đều im bật.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 174: Hắc hắc, gia đã về rồi

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Cả căn phòng lớn đều yên tĩnh.

Trong tay Diêm La còn bung một ly rượu đang định đưa tới bên miệng, đúng lúc này bởi vì bỗng dừng lại đột ngột mà rượu trong chén tràn ra ngoài, bắn tung tóe lên áo sơ mi trắng bên trong của hắn.

Hắn đột nhiên nhìn về phía cậu bé đang ngồi dính sát lấy mình, ánh mắt có quái mà nhìn nửa ngày, cổ họng hơi giật giật, lần đầu tiên trong đời trở nên lắp bắp: "Tiểu Bạch, chuyện này... Thực ra, thực ra không sao cả..."

Những người khác choáng váng một hồi lại bắt đầu ồn ào lên: "Đây có là cái gì, không sao không sao. Chuyện thế này anh Lý cậu thấy nhiều lắm rồi, cấp dưới anh còn có hai người như vậy..."

Sau phút lúng túng ngắn ngủi, bầu không khí lại bị nhào lên sôi nổi. Mấy người không bắt buộc Nam Tầm chơi gái nữa, thế nhưng lại trình diễn không ít động tác AV trước mặt cậu, còn rót cho cậu không ít rượu.

Nam Tầm nhận ra được người đàn ông bên cạnh nhìn cậu chăm chăm, ánh mắt kia nóng rực đến có chút bỏng người, làm mặt cậu sắp bị đốt ra cái động.

Cậu đột nhiên quay đầu nhìn lại, nhưng chỉ thấy Diêm La đang nhìn thẳng mà nghiêm túc thưởng thức rượu vang.

Nam Tầm ợ một cái, đầu óc bắt đầu mơ hồ.

Chẳng lẽ do cậu uống quá nhiều nên mới xuất hiện ảo giác?

Ngay lúc Nam Tầm dần khép mắt lại chuẩn bị ngủ ngơi chốc lát để làm dịu con choáng rượu, trong đầu bỗng vang lên tiếng chuông dờ mờ làm cả người cậu tỉnh táo trong nháy mắt.

"Ờ mờ! Thần ái, không phải người nên ở trong ngục giam sao? Sao đã ra ngoài rồi há? A a a, ôi trời ơi, sao gia lại thấy được xuân cung sống thế này! Đây là nơi nào? Chỗ mua vui?" Tiểu Bát phát ra chuỗi nghi vấn liên tiếp.

Nam Tầm cả kinh.

"Tiểu Bát!"

"Ồi, là gia, nhớ gia không?"

Nam Tầm khó hiểu không thôi: "Tiểu Bát, không phải ngươi nói cần nhanh nhất ba năm sao? Lúc này mới mấy tháng ngươi đã ra tới rồi?"

Tiểu Bát hừ hừ: "Ta đây không phải lo ngươi chết ở ngục giam sao? Cho nên ta quay cuồng đã lâu trong không gian mới tìm được một viên Tụ Linh Đan cao cấp, sau đó gia liền hấp thu linh khí không màng ngày đêm, cuối cùng đã sớm ngày khôi phục!"

"Thần ái, ngươi cảm động không? Gia thực sự là Hư Không Thủ tốt nhất trần đời."

Nam Tầm: "Cảm động đến nước mắt đầy mặt."

Tiểu Bát cười hắc hắc: "Vậy gia lập tức mang ngươi rời khỏi nơi này."

Nam Tầm: "Chờ chút!"

Tiểu Bát: "Sao vậy thần ái?"

Nam Tầm: "Chỗ ta đang mở party đấy, cứ chết như vậy cũng không ổn đi?"

Tiểu Bát: "Trên người ngươi toàn mùi rượu, vừa uống rượu đúng không? Vậy không phải vừa lúc ngộ độc còn bỏ mình sao, thực là hoàn hảo."

Nam Tầm...

"Tiểu Bát à, ngươi đừng vội đi. Ngươi giúp ta nhìn người ngồi cạnh ta xem, quen mắt không?"

Tiểu Bát: "Quen mắt cái cc a, gia lại không --- Đờ mờ, đây không phải đại boss phân diện ở thế giới này sao!"

Nam Tầm học nó cười hắc hắc: "Đúng vậy đấy, bây giờ ta đã kết nghĩa anh em cùng sống chết có nhau với đại boss, đã thành công đánh vào trong nội bộ boss."

Tiểu Bát trầm mặc một hồi bỗng chợt gào to: "Có ích cái lông gì, làm một tên đàn em lại không có khả năng tiêu trừ giá trị ác niệm trên người hắn!"

"Tình anh em cũng có thể khiến trời đất phải cảm động được chứ. Không tin ngươi cứ thử xem, ta dám cá khẳng định giá trị ác niệm của đại boss đã giảm."

Một lát sau, Tiểu Bát lại dờ mờ một tiếng: "Thực sự giảm rồi!"

Hai mắt Nam Tầm sáng ngời: "Giảm bao nhiêu?"

Tiểu Bát: "Thật nhiều nha, lúc này mới mấy tháng đã giảm những 10 điểm! Giá trị hắc hóa cũng không tăng thêm, vẫn 50 như ban đầu."

Nam Tầm hơi thờ phào nhẹ nhõm, sau đó cái đuôi đều sắp vênh lên trời.

"Tiểu Bạch, có phải cậu say rồi không?" Diêm La đột nhiên hỏi, lông mày hơi cau lại, đuôi tay sờ sờ mặt cậu.

Vừa đó lại vừa nóng.

"Không say!" Bây giờ Nam Tầm rất cao hứng, cầm lấy một ly rượu liền rót đầy.

Một ly rượu như thế vào bụng, trời đất trước mắt lập tức trở nên điên đảo, Nam Tầm quơ quơ đầu: "Anh yên tâm, em chưa có say. Chỉ là đầu hơi choáng."

Diêm La nhìn cậu bé không ngừng nói mình chưa say, hẳn tiến một bước đỡ lấy cậu, sau đó công người ra quán bar.

Nam Tầm rất ngoan ngoãn ôm lấy tấm lưng dày rộng của người đàn ông, lại lập tức khoe khoang với Tiểu Bát: "Nhìn thấy không, đại boss chủ động công ta. Ta có vị trí khá quan trọng trong lòng hắn đấy."

Tiểu Bát có chút ngạc nhiên nghi ngờ: "Chẳng lẽ tình anh em cũng dùng được?"

"Phải thử xem chứ, vốn cũng dự định ba năm sau đi, bây giờ mới qua nửa năm mà thôi."

"Hu hu hu, tức thật nha. Sớm biết ngươi đã xuất ngục, còn thành công tiếp xúc đại boss, dù nói thế nào ta cũng sẽ không lãng phí một viên Tụ Linh Đan cao cấp a, thật đau quá."

Nam Tầm chép chép miệng, thiếp đi trên lưng đại boss.

Ngày hôm sau, Nam Tầm tỉnh lại trên một cái giường cực lớn. Đã lâu không ngủ loại giường mềm thế này làm Nam Tầm thoải mái đến mức từng tế bào trên người đều đang rên rì.

"Tư thế ngủ của ngươi sao trở nên đàn ông như thế?" Tiểu Bát thét một tiếng kinh hãi.

Tư thế ngủ của Nam Tầm thật mất hồn, là tiêu chuẩn hình chữ đại (大) -- cả người nằm dang tay dang chân, lúc ngủ còn cong chân bắt chéo.

Mà ấn tượng của Tiểu Bát với Nam Tầm còn dừng ở hình tượng Tần quý phi có vẻ đúng có mưu, cứ chỉ trong dong tào nhả của thế giới trước. Bây giờ nhìn tên đàn ông chân thật thế này, chợt như thấy sấm sét giữa trời quang, cả người thủ đầu thấy không khỏe.

Nam Tầm không để bụng mà vườn người: "Hoàn cảnh nào tạo nên con người đấy. Anh đây ở trong ngục ngầy ngốc nhiều tháng như vậy, ngươi còn hy vọng anh cao quý tao nhã như Tần quý phi? Có thể sao?"

Tiểu Bát khác hu hu, nó đã từng tưởng rằng nó là con thú thú biết xem tướng mạo: Nam Tầm là người thế nào, nó vừa nhìn là biết. Nhưng bây giờ nó muốn nói nó xem không hiểu.

Ở lúc nó cảm thấy Nam Tầm ngốc, cô lập tức thông minh một hồi, các loại mưu kế hạ bút thành văn. Nhưng ngay lúc nó thấy đối phương khôn khéo, cô lại bắt đầu phạm ngu xuẩn. Hơn nữa, năng lực thích ứng của người này rất mạnh, vừa xuyên vào một người là một giây sau có thể thích ứng hình tượng, lại ví dụ như hiện tại, cô đã thật coi mình là đàn ông.

Tiểu Bát buồn bực.

Rốt cuộc có phải cái cô này đang giả ngu hay không? Nhưng cõi đời này nào có người có thể giả vờ đến vậy? Quả thực là đang dùng cả sinh mệnh để giả vờ.

Nam Tầm cảm lấy quần áo bên cạnh thay vào. Vừa mới thay được một nửa, cửa phòng đã bị người hấp tấp đẩy ra.

Nam Tầm sợ tới mức mau mau mặc quần, suýt chút nữa đã bị người ở cửa dọa chết khiếp.

Diêm Mạn đứng ở cửa cười ha ha: "Tiểu Bạch, em không thấy gì cả, thật đấy!"

Nam Tầm: Đồ trẻ ranh.

Diêm Mạn là tới gọi Nam Tầm ăn cơm, Nam Tầm đi theo cô xuống phòng khách ở tầng một. Đây là một tòa biệt thự nhỏ, dựa theo giá trị bản thân Diêm La mà nói thì tuyệt đối không tính xa hoa. Đồ gia dụng bên trong nhìn qua cũng rất bình thường, là kiểu làm từ gỗ phong đỏ Trung Quốc.

Nam Tầm chú ý thấy sát tường có kê một cái kệ lớn thiết kế kiểu ở vương, trên mỗi ô đều bày một món đồ đồ cổ, ngoài ra còn có những hàng mỹ nghệ làm từ ngọc thạch, vừa nhìn đã biết giá trị xa xỉ.

Diêm Mạn để ý thấy tầm mắt Nam Tầm, liền cười hi hi ghé sát bên người cậu, thấp giọng nói: "Tiểu Bạch, em nói với anh nha. Anh của em chính là cái đồ cổ, thích nhất thu thập mấy thứ này. Hơn nữa anh ấy không thích xem tin tức trên ti vi, chỉ thích xem báo."

Nam Tầm nhin không được cười ra tiếng: "Mạn Mạn, có phải lúc nào em cũng thích nói xấu lưng anh của em không? Em thật đáng yêu."

Diễm Mạn bị nụ cười của cậu làm lóc cả mắt, nhưng cũng không thẹn thùng, trái lại cười hi hi nói: "Hơn hai tháng anh chưa ra tù kia, anh của em lúc nào cũng thích khen anh trước mặt em. Em đang nghĩ anh em muốn chọn anh làm em rể."

"Khụ, khụ khụ khụ khụ!" Nam Tầm bị sặc nước miếng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Chặc, cậu bé dính người

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

"Tiểu Bạch, em lên nói cho anh biết, anh đứng nói với anh em nha. Đúng là em rất thích anh, nhưng không có cảm giác rung động đó. Em nghĩ, có thể em vẫn thích loại hình đại thúc hơn." Diễm Mạn mang về thẹn thùng nói ra tâm sự nhỏ nhỏ của mình.

Nam Tầm nhìn đáng vẻ ngượng ngùng của cô bé, háo cảm trong lòng tăng gấp bội, trong mắt cậu chợt lóe lên ý xấu: "Mạn Mạn, anh cũng nói cho em một bí mật. Thực ra... Anh không thích nữ."

Lần này đến lượt Diễm Mạn bị sặc nước miếng. Cô đuổi tay chỉ vào Nam Tầm "anh anh anh" nửa ngày, cuối cùng gương mặt nhỏ nghẹn đến đỏ bừng, bồng bồng nở tròng cười lớn rợn tóc gáy.

Mới vừa rồi Diễm Mạn còn thu liễm chút, lúc này đã dứt khoát cùng tay khoác tay, vai sóng vai với cậu, còn cười trên sự đau khổ của người khác kể tai nói nhỏ: "Tiểu Bạch, anh thật lợi hại. Em còn tưởng làm sao hôm qua về mặt anh em là lạ, hóa ra là vì anh! Hi hi hi, kế hoạch muốn gả em cho anh của anh ấy đã đổ bể, tâm trạng anh ấy có thể tốt mới lạ."

"Mạn Mạn, em có vẻ rất cao hứng nha." Nam Tầm ha ha một tiếng.

Diễm Mạn cười lộ ra hai cái răng nanh nhỏ: "Em thích xem đáng về ăn quả đắng của anh em, ai bảo bình thường anh ấy cứ thích quán em, như ông già vậy."

"Mạn Mạn, anh của em vì tốt cho em" Nam Tầm sờ đầu cô bé, động tác kia giống như lúc Diễm La mỗ cậu.

Diễm Mạn tròn trắng mắt: "Tiểu Bạch, anh nói chuyện cứ như anh em vậy, quả nhiên là bị anh ấy ảnh hưởng. Đương nhiên em biết anh em tốt với em rồi, nhưng bây giờ em đang trong thời kỳ phản nghịch mà, không muốn theo ý của anh em"

Nam Tầm nghe được lời này thì dờ khóc dờ cười.

Hai người cùng ăn bữa sáng, còn Diễm La không ở trong nhà, từ sáng sớm đã đi tuần tra mấy cái lãnh địa. Căn đây lượng công việc của hắn rất nặng nề, dù sao đã không làm gì một năm trời. Có điều danh tiếng của Diễm La Vương rất lớn, cũng không ai trong vòng dám làm gì mờ ám sau lưng hắn.

Tiểu Bát bỗng thờ dãi: "Mỗi ngày năm giờ đại boss đã dậy, vừa ra cửa là hết một ngày. Người còn muốn ngủ thành lợn chết như hôm nay nữa thì đừng nghĩ gì đến chuyện tiêu trừ giá trị ác niệm"

Nam Tầm...

Ăn xong bữa sáng, Diễm Mạn mang Nam Tầm đi xung quanh chơi một vòng, lại giới thiệu cho cậu nấy tay đấm* lợi hại. Nam Tầm nổi hứng chọn một người trong đó để đánh nhau.

Sức lực của Nam Tầm không thể so với đối phương, nhưng thắng ở chỗ động tác linh hoạt. Hai người đánh nhau không phân cao thấp, mấy tay đấm ban đầu còn coi thường cậu, về sau ngược lại lại đánh ra chút tình cảm.

Diễm Mạn nhìn mà hưng phấn không thôi, khen ngợi mãi Tiểu Bạch thật giỏi.

Sau khi hai người trở về, trời đã sắp tối rồi, quả nhiên Diễm La còn chưa trở lại.

Diễm Mạn đã tập mãi thành quen, nhưng Nam Tầm lại rất lo cho hắn, đứng ở cửa bồi hồi rất nhiều lần.

Bộ dáng trông mồn con mắt của Nam Tầm rơi vào mắt Diễm Mạn làm cô cả kinh, có chút không xác định hỏi: "Tiểu Bạch, không phải là anh, anh... Thích anh của em đấy chứ?"

Tự cô nói xong liền nuốt ngụm nước miếng.

Nam Tầm vừa nghe lời này thì cả người ngáy ngốc, bởi vì cậu không biết nên trả lời thế nào.

Nếu cậu là một cô gái, cậu có thể không chút do dự trả lời thích, nhưng bây giờ cậu là đàn ông mà. Nam thích nam, cậu tự ngẫm lại đều không chấp nhận được.

Diễm Mạn nói lời ý vị sâu xa nhắc nhở: "Tiểu Bạch, phẩm nhân là không thích anh của em được đâu. Không phải em kì thị giới tính của anh ha, anh đừng nghĩ nhiều. Anh của em ấy mà, trời sinh là loại người cấm dục, là kỳ ba anh biết không? Anh ấy không thích những chuyện nam nữ, nam nam thì càng khỏi phải nói. Anh tuyệt đối đừng treo cổ chết trên cái cây xiêu vẹo này!"

Nam Tầm vô cùng ngạc nhiên: "Anh ấy cũng đã hai tám, không phải là chưa từng chạm qua người phụ nữ nào chứ?"

"Không! Một người phụ nữ cũng chưa từng chạm qua, một người đàn ông cũng không."

Diễm Mạn nói một câu còn muốn thêm về đàn ông khiến Nam Tầm không nhịn được cười.

"Mạn Mạn, chuyện anh thích anh em đừng nói cho bất kỳ người nào nha. Anh chỉ muốn trộm thích anh ấy, không muốn để anh ấy có bất kỳ gánh nặng nào trong lòng. Bây giờ anh chỉ muốn làm em trai ngoan trong mắt anh." Nam Tầm nói, chính mình cũng bị câu này làm cảm động.

Diễm Mạn bỗng nhiên thấy mũi đau xót, nặng nề gật gật đầu.

Lúc Diễm La trở lại liền thấy ngay được cánh cửa nhỏ đang sót ruột ngóng trông ngoài cửa, trong lòng hắn đột nhiên mềm đến rớt tim rớt mù.

Ngày hôm nay hắn thật sự có việc cần hoàn thành, nhưng nguyên nhân chủ yếu vẫn là hắn còn chưa nghĩ kỹ phải đối mặt với cậu bé này thế nào. Nên làm bộ không biết chuyện tối qua, hay vẫn là làm người anh tốt muốn dẫn cậu bé vào chính đạo?

Diễm La nghĩ tới nghĩ lui, quyết định vẫn là làm một anh trai tốt.

Thế là Diễm La liền mang cậu bé vào thư phòng của mình.

"Anh, hôm nay tất cả thuận lợi chứ? Anh có khát không? Em đi rót cho anh chén trà? Anh mệt không? Em đấm vai cho anh nha?"

Nam Tầm nói liên tiếp làm Diễm La có chút không đành lòng, nhưng vì đứa bé này, nhất định hắn phải nói.

"Tiểu Bạch, cậu ngồi đi, anh có lời muốn nói với cậu."

Nam Tầm ngoan ngoãn ngồi trên ghế đối diện hắn, đôi mắt cún con đen như mực nhìn hắn đăm đăm.

Diễm La mím mím môi, nói lời ý vị sâu xa: "Tiểu Bạch, tối hôm qua anh đã tra rất nhiều tư liệu. Tình huống của cậu như vậy không phải trời sinh, mà là do cậu khuyết thiếu cảm giác an toàn cho nên mới sinh cảm giác ý lại với người khác. Con gái thường nhỏ gầy, có thể không cho cậu cảm giác an toàn như đàn ông, vì vậy cậu mới có thể sinh ra ảo giác mình thích đàn ông."

Nói xong, Diễm La đi tới trước mặt cậu, ôm cậu vào lòng mình, vỗ lưng cậu nhẹ nhàng, thấp giọng hứa hẹn: "Cho nên Tiểu Bạch đừng sợ, sau này có anh bảo vệ cậu, cậu có thể yên tâm đi thích con gái."

Đầu tiên Nam Tầm bối rối một hồi, sau đó bật cười thành tiếng: "Anh, anh thấy người đánh bại người đứng thứ hai ngục giam như em sẽ khuyết thiếu cảm giác an toàn sao? Em thật là từ nhỏ không còn ba mẹ, nhưng em có bà nội mà. Tuy rằng bây giờ bà nội cũng mất, nhưng em đã là nam tử hán rồi. Ngày hôm qua nói như vậy để lừa anh, em chỉ là... Khụ khụ, không quen thân thiết với người khác trước mặt nhiều người như vậy."

Cả người Diêm La bỗng cứng đờ, mặt không đổi sắc buông lỏng tay ra.

Cho nên nói, cả tối hôm qua hẳn không ngủ đều là tổn công vô ích?

Nam Tầm xòe tay với hẳn.

Diêm La không hiểu nhìn cậu.

"Cho em tiền đi anh, ta định lúc nào bớt thời gian đi quán bar chơi. Hắc hắc, không có tiền thì mất hồn sao được."

Diêm La...

Diêm La ghen lòng trực tiếp ném một tấm thẻ ngân hàng cho cậu bé, nghỉ ngơi một chút lại lấy từ trong ngăn kéo hai xấp tiền mặt cho cậu.

Ngày hôm sau Nam Tầm bị Tiểu Bát rổng tỉnh: "Mẹ nó, người còn không dậy nữa là đợi chút đại boss lại đi ra ngoài cả ngày đấy! Người mà không bám lấy hẳn thì làm sao tiêu trừ giá trị ác niệm được?"

Nam Tầm bị tiếng quý rỗng của Tiểu Bát đánh thức, mơ mơ màng màng chạy xuống nhà tìm Diêm La. Chờ nhìn thấy người đàn ông đang để trần nửa người luyện quyền trong sân, cậu ngáp một cái hô: "Anh, anh chờ em chút. Em rửa mặt xong lập tức tới ngay."

Diêm La ngừng lại, thấy cậu bé vẫn trong cơn buồn ngủ thì không khỏi buồn cười.

Cậu bé này là sợ hẳn lại chạy, cho nên tới đeo bám rồi hả?

Chắc, cậu bé này sao cứ dính hẳn như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 176: Có tin được không, sạch sẽ không?

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Hai anh em com nước xong liền chuẩn bị để ra cửa. Nam Tầm theo Diêm La tuần tra rất nhiều sông bạc và chốn mua vui dưới lòng đất, còn có mấy nơi cho vay lãi suất cao.

Diêm La vốn lo cậu bé đi mấy nơi thế này sẽ luống cuống, không ngờ cậu lại rất bình tĩnh, hoàn toàn là đáng đáp đã gặp qua việc đời.

Hết thấy đều rất thuận lợi, chỉ là có một tên ma bài bạc không trả nổi lãi suất cao mà bị chặt tay, cảnh tượng tương đối máu me.

Diêm La sợ làm cậu bé sợ, mới giải thích cho cậu: "Chưa tính lợi tức, tên này đã thiếu anh ba trăm ngàn*. Gã vì bài bạc thậm chí đã bán cả vợ con, người như thế thực sự không đáng đồng tình."

*(300,000 nhân dân tệ) => > 1 tỷ VNĐ)

Nam Tầm lí nhí mà phân bác: "Anh, nếu anh không mở sông bạc, gã cũng không đi đánh bài được."

Diêm La nhìn thoáng qua đứa nhỏ, cười nhạt một tiếng: "Tiểu Bạch, loại chuyện thế này là gần không được, nếu như không phải anh thì cũng sẽ có người khác làm. Diêm La Vương anh làm việc có điểm mấu chốt, tất cả quy tắc đặt tại nơi đó, sẽ không ngẫm giờ trò. Nhưng đổi thành người khác thì chưa biết được. Bắt kẻ là đánh bạc, chơi gái hay là vay tiền, tất cả những thứ này đều do chính mình quyết định, chính mình tự không chế tham lam và dục vọng. Nếu như những thứ này đều không khống chế được, vậy sẽ phải tự gánh vác hậu quả không khống chế được đó."

Nam Tầm bỗng hơi hiểu ra vì sao Diêm La Vương không buồn ma túy. Nếu như nói những thứ như đánh bạc được quyết định bởi năng lực khống chế dục vọng của mình, thì thứ như thuốc phiện cũng không phải do cơ thể mình có thể khống chế. Vật này sẽ gây nghiện, vì vậy Diêm La không làm cái này.

Tuy rằng biết Diêm La chỉ đang nguy biện, nhưng Nam Tầm cảm thấy lời nguy biện này đã thành công dắt mũi chính mình.

Suốt cả ngày, Nam Tầm mới thấy được một nửa cứ điểm của Diêm La ở thành phố B. Đây vẫn chỉ là mỗi thành phố B mà thôi, những nơi khác Diêm La đi một tháng mới lần, đều để cho anh em của hẳn quản lý, cũng chính là mấy người lần trước Nam Tầm gặp... Đám ông anh gì gì đó. Đương nhiên lần trước chỉ có "lão làng" tương đối có mặt mũi, những người khác cũng không có đi.

Thế lực của Diêm La lớn đến mức khiến Nam Tầm hoảng sợ, đồng thời lại có chút lo lắng.

Anh, anh nói xem anh chơi lớn như vậy, không phải rõ ràng đang dẫn cảnh sát đến bắt anh sao?

Tuần tra địa bàn xong, Diêm La mang theo cậu bé nhà mình trở về. Lúc xe đi qua một quán bar, Nam Tầm khẽ kéo kéo ống tay áo của Diêm La: "Anh, anh dừng ở chỗ này một lát, em đi vào chơi chơi."

Diêm La hơi liếc ngoài cửa sổ, lòng máy nhẩn lại: "Nơi này không được. Đổi đường, đi chỗ cũ." Nửa câu sau là nói với tài xế.

Vì vậy Nam Tầm lại đi tới quán bar cao cấp đã gặp ngày hôm qua.

Nam Tầm bảo Diêm La đi về, mà mình thì nắm chặt thẻ khách quý Diêm La cho cậu trong tay, hí ha hí hửng đi vào.

Đương nhiên Diêm La Vương chưa về ngay, hẳn ngồi ở trong xe chờ. Còn không phải là làm chuyện đó sao, hẳn không vội, chờ Tiểu Bạch xong chuyện đi ra rồi cùng đi về là được rồi.

Cậu bé còn chưa quen với nơi này, vẫn là tự hẳn đưa cậu bé về nhà mới khá yên tâm.

Vừa mới bắt đầu, Diêm La vô cùng kiên nhẫn ngồi không nhúc nhích, nhưng không qua bao lâu, hẳn liền động dẩy dỗi động tác gác chân, từ chân trái gác đùi phải thành chân phải gác đùi trái. Cứ như vậy ngồi hai phút, hai chân hẳn lại gật gật, dứt khoát ngồi thẳng dậy. Sau đó hẳn hơi nghiêng người nhìn về phía bên ngoài quán bar thiết kế xa hoa.

Tài xế ngồi đằng trước len lén nhìn Diêm La, thầm nghĩ nếu ngài không yên lòng thì đi vào xem luôn đi, dù sao ngài cũng ngồi không yên.

Lại đợi thêm khoảng sáu, bảy phút, Diêm La đẩy cửa xe, lúc sắp xuống lại sửa sang quần áo, lúc này mới không nhanh không chậm bước xuống.

Giám đốc quán bar biết Diêm La Vương đại giá quang lâm, vô cùng lo lắng chạy ra tự mình nghênh tiếp.

Diêm La cực kỳ mất tự nhiên hỏi câu: "Tiểu Bạch vào phòng của ai?"

Ngày hôm qua giám đốc đã gặp cậu bé sạch sẽ Diêm gia mang đến, cho nên vừa này nhìn thấy Tô Mặc Bạch, lão liền tự mình tiếp đón, đương nhiên biết người này đi đâu. Lão lập tức trả lời: "Diêm gia, để tôi mang ngài đi."

Chờ hai người đến trước cửa phòng kia, vừa lúc nghe được bên trong truyền tới tiếng rên a ư ư.

Ánh mắt Diêm La hơi đổi, hẳn nghĩ tới giám đốc mở cửa, lạnh lùng hỏi: "Người do ông chọn có tin được không? Sạch sẽ không?"

Giám đốc đỏ mặt hỏi lãnh ào: "Diêm gia yên tâm, đều là hàng non, đáng vẽ cũng là số một số hai ở chỗ chúng tôi. Người của Diêm gia tôi cũng không dám để sơ suất."

Dừng một chút, ông ta lại thêm một câu: "Tiểu thiếu gia hứng thú rất cao, còn chọn hai người đấy."

Nghe nói như thế, Diêm gia hơi cau mày, mới mong cũng mím lại, nhưng đến cùng vẫn chưa nói cái gì. Hẳn chỉ dặn dò: "Chiêu đãi Tiểu Bạch cho tốt, đừng để cậu ta chơi quá đà. Bấy giờ cậu ta còn nhỏ, phải chú ý đúng mực. Nếu như một tiếng sau cậu ta còn chưa ra, ông liền đi vào tìm người, nói là ý của gia, bảo cậu ta không thể qua đêm bên ngoài."

Giám đốc gật đầu liên tục.

Chờ vị đại gia này đi rồi, giám đốc mới lau mồ hôi trên trán.

Nếu không biết còn tưởng rằng bên trong là con trai Diêm gia đấy, quăn quật như vậy. Thanh niên này nhìn cũng đã mười tám mười chín tuổi, cũng chẳng phải bé bỏng ngây ngô gì, vậy mà Diêm gia còn không cho người qua đêm bên ngoài?

Giám đốc lại đứng trước cửa phòng nghe một lúc, không khỏi chặc một tiếng. Người trẻ tuổi đứng là tinh lực dồi dào.

Mà lúc này trong phòng lại là một cảnh tượng khác.

Nam Tầm đang nằm thoải mái trên giường lớn, hai em gái ngồi một trái một phải vừa bóp vai cho cậu, vừa rên. Không hổ là người từng được huấn luyện, tiếng kêu còn êm tai hơn cả chim vàng anh.

Tuy rằng sau khi nghe yêu cầu của Nam Tầm, hai em gái đều mang vẻ mặt đại nra, nhưng nhìn cậu móc từ trong túi hai tập tiền thì lập tức liền động lòng.

Người này cũng không làm nhục các cô, chỉ là để các cô kêu như đang lăn lộn trên giường. Tuy rằng tiền lương của các cô ở quán rượu xa hoa này rất cao, nhưng không ai sẽ ghét tiền nhiều hơn.

"Thần ái, người đi rồi." Tiểu Bát nhắc nhở.

Nam Tầm báo hai em gái không cần kêu, sau đó ngồi đủ một giờ liền cho hai người tiền.

Tiểu Bát kêu lên a một tiếng: "Thật là kì quái, giá trị hắc hóa của đại boss lại tăng thêm 5 điểm"

Nam Tầm: "Tăng lúc nào cơ?"

Tiểu Bát: "Ngay vừa nãy."

Nam Tầm: "Bệnh tâm thần à, ta đây là thuận theo ý anh ta mà, vì cái lông gì còn tăng giá trị hắc hóa?"

Tiểu Bát: "Tâm tư biến thái người đừng đoán, người đoán tới đoán lui cũng không hiểu được."

Nam Tầm: "Anh của ta mới không phải biến thái, anh ấy rất tốt với ta. Anh ấy tự mình đón ta ra tù, nhà họ Trình kia cũng bị anh ấy làm cho táng gia bại sản, đã giúp ta báo thù lớn. Anh của ta thực sự là cực kỳ tốt."

Tiểu Bát cười ha ha: "Là người nói hấn bệnh tâm thần trước."

Nam Tầm...

Nam Tầm đi tắm nước nóng để nguy tạo hiện trường giả mình vừa làm chuyện ấy, sau đó rồi đi quán bar, tự mình gọi xe trở về.

Bầu không khí trong biệt thự rất im ắng, Diêm Mạn kéo Nam Tầm tới một bên, lên lút nói nhỏ bên tai cậu: "Lúc anh em về, cả người đều tăn ra hơi thở cực kỳ khủng bố. Tất cả người giúp việc đều không dám nói chuyện, chỉ sợ chạm vào anh ấy sẽ gặp xui xẻo. Tiểu Bạch, không phải anh cùng đi với anh em ra ngoài sao, anh có biết ai chọc anh em không vậy?"

Nam Tầm ngăn ra. Tâm trạng Diêm La không tốt ư? Lúc cậu vừa đi, rõ ràng tâm trạng hấn cũng không tệ nha.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Nằm vùng, anh hai Quý Hà?

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Nam Tầm lắc đầu: "Không biết, rõ ràng ban ngày tâm trạng vẫn không tệ lắm. Anh ấy đâu, ở thư phòng?"

"Không phải, vừa về không lâu, đang tắm trong nhà tắm đó."

Nam Tầm chạy đến cửa phòng tắm ở tầng hai, nhìn thấy một bóng người mơ hồ xuyên qua tấm cửa kính mờ. Cậu nhẹ nhàng gõ cốp cốp vào cửa phòng tắm, kêu lớn: "Anh, là em, em đã về rồi!"

Tiếng nước bên trong đột ngột dừng lại, tiếp đó truyền ra tiếng trầm thấp lạnh lùng của Diêm La: "Ừ, biết rồi, đi nghỉ đi."

Nghe được tiếng bước chân ngoài cửa dần đi xa, Diêm La mở vòi hoa sen một lần nữa.

Hắn ngừng đầu lên, để dòng nước mạnh mẽ tùy ý phun trên mặt mình, như là muốn để nước tiến vào đầu óc, cọ rửa đi những cảm xúc khiến hấn buồn bực kia. Nước trong đảo dạt chảy dọc mặt hấn, bấp thịt rắn chắc bỗng căng thẳng trong phút chốc, sau đó lại lập tức thả lỏng ra. Đột nhiên, đôi mắt nhắm chặt của hấn bật mở, ánh mắt u ám mà thâm thúy nhìn về hướng cửa phòng tắm...

Ngày hôm sau Diêm La thực bình tĩnh mà dặn dò Nam Tầm chú ý thân thể, đừng để quá đà, ngoài ra không nói gì thêm. Hấn vẫn trước sau như một thương đứa bé này, không hề kém trước kia.

Qua nửa tháng, Diêm La đã vớt được Quý Hà ra từ trong ngục giam, chỉ là Diêm La không tự mình đi đón mà phải đàn em đi qua.

Lúc đón gió tẩy trần, mấy kiện tướng đặc lực lẫn trước cũng không đi hết, chỉ có hai, ba người đến. Diêm La cũng coi như hào phóng, trực tiếp phân một sông bạc cho y.

Bởi vì cân nhắc đến lời Tiểu Bạch, Diêm La trực tiếp để giám đốc quán bar làm một thẻ khách quý cho Quý Hà, để tối hôm đó y thỏa thích vui đùa, ngày hôm sau lại đi tiếp nhận sông bạc.

"Anh, sao anh không cho em đi đón gió tẩy trần cho anh hai?" Nam Tầm hỏi.

Lông mày Diêm La khẽ nhướng lên: "Anh sợ cậu lại uống say."

Không đợi cậu bé oán giận cái gì, Diêm La đã dòi đề tài: "Con bé Mạn Mạn đâu rồi?"

Quả nhiên Nam Tầm không hỏi tiếp, cậu trả lời: "Ngày hôm nay chủ nhật không đi học, con bé ra ngoài tìm bạn bè chơi."

"Tiểu Bạch, cậu có muốn học tiếp đại học không?" Ánh mắt Diêm La hơi lay động, đột nhiên hỏi.

Nam Tầm ngăn người nhìn hấn, một lúc sau mới lắc đầu: "Trên hồ sơ đã bị đánh dấu, em không muốn đi học tiếp để nhận ánh mắt kỳ thị của mọi người. Em muốn theo anh làm việc."

Diêm La sờ sờ đầu cậu, không hề khuyên cậu nữa.

Từ ngày hôm đó, Diêm La đi chỗ nào cũng mang Nam Tầm theo, hai anh em như hình với bóng.

Trong vòng một năm, tất cả anh em lớn lớn bé bé dưới trướng Diêm La đều biết Diêm La thương cậu em Tô Mặc Bạch này biết bao nhiêu, quả thật còn thương hơn thương tình nhân nhỏ. Có điều mọi người đều rõ ràng, Diêm La thuộc tộc cấm dục, không khai trai.

Nam Tầm nằm lăn lộn trên giường, vui vẻ hỏi Tiểu Bát: "Giá trị ác niệm bao nhiêu rồi?"

Tiểu Bát: "70."

"Gi? Mới 70? Cứ tốc độ này, có vẻ trong vòng ba năm cũng không tiêu hết giá trị ác niệm nha."

Tiểu Bát: "Ta đã báo tỉnh anh em gì đó căn bản không dùng được mà."

Nam Tầm lập tức phản bác: "Sao lại không được! Người nên biết Diêm La cấm dục chứ? Anh ấy căn bản không gần nữ sắc, tinh thần đối với anh mà nói là quan trọng nhất, hiện tại ta là em trai anh ấy yêu thương nhất đấy."

Tiểu Bát nghe nói như thế, thờ một hơi thật dài: "Người biết lúc đầu gia muốn cho người xuyên vào ai không?"

Nam Tầm bật thốt lên: "Diêm Mạn."

Tiểu Bát kinh ngạc không thôi: "Chuyện này mà người cũng đoán được?"

Nam Tầm tròn trĩnh mắt: "Chuyện rõ ràng. Mạn Mạn không phải em gái ruột của anh ấy, nhưng lại cùng anh ấy sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm như vậy, cảm tình bày rõ ra đấy. Có phải người muốn cho ta xuyên thành Diêm Mạn, rồi lại để tình thân biến chất thành tình yêu đi độ hóa anh ấy?"

Tiểu Bát bắt đầu lăm bằm: "Đúng vậy, thân phận hoàn hảo cỡ nào nha. Còn nhớ ba ba Lê Sâm không? Thế giới kia người là con gái của hắn, hắn đều có thể dán mắt vào người. Bây giờ chẳng qua là em gái, bằng năng lực của người, đại boss nhất định sẽ thích người. Ôi, bây giờ nói những điều này đều đã muộn."

Không biết Nam Tầm nhớ tới cái gì, đôi mắt hơi sụp xuống, mím môi hỏi: "Tiểu Bát, người có biết hay không, sau khi ta chết Lê Sâm thế nào rồi?"

Tiểu Bát a một tiếng: "Chuyện này ta nào có biết nha, ta đi theo người nha. Hơn nữa giá trị ác niệm đã biến thành 0 thì sẽ không phải chết, ta nghĩ hẳn hắn sẽ đi báo thù cho người đi, sau đó lúc nào đó lại tìm được một đóa hoa giải ngữ an ủi con tim bị tổn thương của hắn, cuối cùng sống hạnh phúc mỹ mãn bên nhau."

Nam Tầm "... Người có thể cảm miệng "

Tiểu Bát...

Là người bảo gia nói.

"Chờ chút!" Nam Tầm đột nhiên nhớ ra điều gì, vẻ mặt đột nhiên biến sắc: "Người từng nói Diêm Mạn sẽ chết thảm, chuyện xảy ra khi nào?"

Tiểu Bát bầm ngón tay tính toán: "Còn sớm lắm, ít nhất là hai năm sau. Có điều hiệu ứng cánh bướm mà, từ sau khi người xuyên thành Tô Mặc Bạch, quỹ đạo thế giới đã đã xảy ra chút sai lệch nhỏ. Ta không đảm bảo nhất định là hai năm sau đâu."

Nam Tầm liền vội hỏi nó Diêm Mạn chết như thế nào.

Tiểu Bát khòc hu hu: "Người không biết đâu, thật sự rất thảm đó. Cô bé yêu một người đàn ông, anh trai lại không đồng ý. Vậy là trong cơn giận dữ, cô bé liền rời nhà trốn ra ngoài, kết quả nửa đường gặp phải kẻ thù của đại boss, bị kẻ thù làm cái gì gì đó trước, cuối cùng bị phanh thây trả lại cho Diêm La Vương. Hu hu, thật là tàn nhẫn, ta đã không nói được nữa..."

Nam Tầm bị dọa ra mồ hôi lạnh đầy người. Diêm Mạn là cô bé đáng yêu cỡ nào nha, cậu tuyệt đối không thể để cô bé xảy ra chuyện!

"Người đàn ông Diêm Mạn yêu là ai?" Nam Tầm vội hỏi.

Tiểu Bát hừm một tiếng: "Người không biết à? Các người còn cùng nhau đi thấy người đàn ông kia, thấy thật nhiều lần đấy. Ai nha, vốn là gia không muốn nói, nhưng bây giờ vẫn nhắc người một câu đi. Người đàn ông kia là khí vận tử của thế giới này, có điều mỗi khí vận từ mỗi thế giới đều không giống nhau; có loại thuận buồm xuôi gió; có loại đường đời thăng trầm, sau nhiều lần đau khổ mới tu thành chính quả. Quý Hà chính là loại sau."

"Đờ mờ!"

Nam Tầm lần bịch một phát xuống từ trên giường: "Tiểu Bát, người nói ai? Đờ mờ ai ai ai?"

Tiểu Bát nghiêm túc nói: "Quý Hà á, anh hai người."

Đầu óc Nam Tầm trống rỗng một giây. Có thứ gì vừa đánh xuống ầm ầm, đó chính là sấm sét giữa trời quang, cứu thiên thần lòi, đánh cho cậu ngoài khét trong sống.

Đôi mắt cậu thần thờ, vào đúng lúc này, có rất nhiều thứ xấu thành chuỗi tiến vào trong đầu cậu.

Tiểu Bát khụ một tiếng, nói tiếp: "Vẫn chưa nói cho người biết là vì sợ người biết lại thọc ra bí mật lớn động trời. Một khi người chọc phá bí mật này sẽ can dự đến rất nhiều chuyện. Quý Hà rất có thể bị người làm chết, một khi bị người làm chết thì, ha ha, hai ta liền chơi xong rồi."

Mặt mày Nam Tầm bỗng dưng lạnh xuống: "Để ta đoán nhé. Bí mật lớn động trời người nói có phải là... Quý Hà là cảnh sát nằm vùng?"

Tiểu Bát không khỏi thảm thĩ: "Lúc không nên thông minh lại thông minh như vậy."

Nam Tầm đỡ trán, hít thật sâu một hơi, lăm bằm như không tin nổi: "Sao Quý Hà lại là cảnh sát nằm vùng được? Rõ ràng anh ta đã lẫn lộn ở thế giới ngàn năm như vậy, anh ta còn vào trại giam trước cả anh của ta."

Nam Tầm thực sự không thể tưởng tượng nổi, rốt cuộc là lòng mang niềm tin kiên định đến cỡ nào mới có thể chống đỡ một người ần núp ở đó ròng rã sáu năm!

Quý Hà đánh nhau, chơi gái, cá cược, cái gì cũng làm, ở trong ngục còn làm gì gì đó với đàn ông. Loại người này mà nó sao lại là cảnh sát được? Nếu không phải Tiểu Bát nhắc nhở, Nam Tầm có nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra Quý Hà sẽ là cảnh sát!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 178: Tiểu Bạch, cậu là khác biệt

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Cách Tiểu Bát nói chuyện có lẫn chút khâm phục hiếm thấy: "Cho nên mới nói Quý Hà sống không dễ dàng á, hai mươi hai tuổi vừa tốt nghiệp trường cảnh sát đã bị tuyển đi nằm vùng. Vì chế tạo một kiện sơ yếu lý lịch đáng tin cậy, hẳn bắt đầu làm lên từ tầng lưu manh thấp nhất, vẫn cứ dựa vào bản lĩnh của chính mình trở thành tay đầm đấm vàng số một số hai. Trước đó không phải lực lượng cảnh sát mới phá mấy sào huyết ma túy sao, bên trong có tác phẩm của hắn. Hơn nữa vì hòa mình vào đám người này, hẳn đúng là cái gì cũng làm, chắc chắn."

Đờ mờ, đờ mờ mờ đờ mờ mờ! Nam Tầm vẫn rất muốn chửi thề.

Nam Tầm cúi bực đi quanh phòng mình vài vòng, bỗng mở cửa vọt ra.

Tiểu Bát hú một tiếng gào to: "Thần ái người đừng kích động a a a, người không thể vạch trần Quý Hà, thật sự không được á! Diêm La Vương ghét cay ghét đắng kẻ phản bội, chớ nói chi hẳn không chỉ phản bội mà còn nằm vùng! Đại boss sẽ giết chết hắn, sẽ giết chết hẳn thật đó!"

"Người ồn thật, ta chỉ muốn xuống nhà tìm Diêm Mạn. Ta phải trông coi cô bé từng giây từng phút."

Tiểu Bát ra sức thờ phào nhẹ nhõm một hơi, nó rất sợ Nam Tầm vừa kích động liền nói hết tất cả. Đến lúc đó khí vận tử vừa chết, ha ha, game over.

Trong vòng một năm, Quý Hà làm được xuất sắc, Diêm La cho y quản lý càng ngày càng nhiều địa bàn. Như vậy có nghĩa y càng có nhiều cơ hội tiếp xúc với những nhân vật quan trọng kia.

Nam Tầm càng nghĩ càng kinh hồn táng đảm. Nếu thật dễ Quý Hà đánh vào trong nòng cốt của Diêm La, vậy anh cậu thực sự phải chơi xong rồi.

Không thể vạch trần thân phận nằm vùng của Quý Hà, lại không thể tro mắt nhìn đại boss gặp chuyện, Nam Tầm chỉ có thể tự mình nghĩ cách.

Kết quả Nam Tầm mới vừa xuống nhà đã nghe được tiếng cãi vã kịch liệt.

"Anh, nhưng em thích anh ấy, em nhất định phải ở bên anh ấy!" Diễm Mạn rống to.

"Anh nói rồi, không được." Giọng nói lạnh nhạt của Diễm La vang lên.

"Tại sao không được? Không phải anh ấy là anh em kết nghĩa sống chết có nhau của anh sao? Tại sao em không thể thích anh ấy!"

"Bởi vì, không hợp."

Diễm Mạn quỳnh lên liền hét lớn: "Nhưng em đã là người của anh! Trong bụng em có con trai của anh ấy rồi!"

Giọng Diễm La càng thêm trầm lạnh: "Vậy thì xóa sạch."

Diễm Mạn khó có thể tin mà trừng mắt: "Anh thật quá đáng, oa oa...."

Sau đó, Nam Tầm mới xuống được một nửa cầu thang liền nhìn thấy Diễm Mạn đỏ mặt chạy lên, cứ như không hề thấy cậu, đóng rầm cửa phòng mình.

Tiếng kia vang dội đến mức lỗ tai cậu tê dại.

Cả người Nam Tầm run lên: "Tiểu Bát à, ta có loại dự cảm xấu."

Tiểu Bát trực tiếp kêu to: "Mẹ nó chính là cái cảnh này, trước khi cô bé kia gặp chuyện cũng ảm tử một trận với đại boss như vậy, sau đó sáng sớm ngày hôm sau rời nhà bỏ trốn!"

Trái tim Nam Tầm nhảy lên mãnh liệt: "Tiểu Bát, giao cho ngươi một nhiệm vụ gian khổ."

Tiểu Bát: "Ngươi nói!"

Nam Tầm: "Tối nay chớ ngủ, giúp ta thời khắc khắc chú ý hướng đi của Diễm Mạn. Một khi cô bé rời đi thì lập tức nói cho ta biết."

Tiểu Bát:..

"Tiểu Bát, Diễm Mạn thực sự có cốt nhục của Quý Hà hả?" Nam Tầm lại hỏi.

"Lăn lên giường là thật, Quý Hà còn không biết Diễm Mạn là em gái đại boss. Còn mang thai là giả, Diễm Mạn lừa anh cô bé nhưng hắn không biết nha. Vì vậy sau khi Diễm Mạn xảy ra chuyện, đại boss rất hận Quý Hà."

Lúc này Diễm La chỉ mang vẻ mặt lạnh nhạt ngồi trên ghế sofa mà xem tờ báo chiều nay. Diễm La là người hiếm khi nổi giận, nhưng nếu hắn thực sự nổi giận thì sẽ vô cùng khủng bố, chưa thấy màu chưa bỏ qua.

Nam Tầm như một u hồn đi đến phía sau bóp vai đám lưng cho hắn.

"Anh, anh đừng giận Mạn Mạn."

Diễm La thả tờ báo trong tay, vỗ vỗ ghế sofa bên cạnh: "Tiểu Bạch, lại đây ngồi với anh một lúc."

Nam Tầm ngoan ngoãn dạ một tiếng, ngồi xuống cạnh hắn.

"Tiểu Bạch, có phải cậu cũng thấy anh rất quá đáng?" Diễm La hơi cúi đầu nhìn cậu, ánh mắt hắn rất bình tĩnh, nhìn qua cũng không dính chút tức giận nào. Cảnh tượng vừa này giống như chỉ có Diễm Mạn một mình cô tình gây sự.

Nam Tầm lắc đầu một cái: "Tuy không biết tại sao anh ngăn cản Mạn Mạn và anh hai, thế nhưng quyết định của anh khẳng định không sai. Mạn Mạn còn nhỏ, chờ con bé lớn thêm chút nữa sẽ hiểu được anh tốn công nhọc lòng."

Diễm La nghe được lời này, không dùng ma chướng hủy hoại kiểu tóc Nam Tầm nữa, mà vuốt tay nhéo nhéo mũi cậu, một lòng nhìn hơi nhíu mày: "Tiểu Bạch đều vẫn luôn chọc người thương như thế."

"Anh, vậy rốt cuộc tại sao anh không cho Mạn Mạn đi với anh hai?" Nam Tầm thử thăm dò hỏi. Đại boss căn bản không biết thân phận nằm vùng của Quý Hà, cho nên cậu thực sự rất tò mò, rốt cuộc là vì sao.

Thực ra Nam Tầm đã có suy đoán. Diễm La mười hai mười ba tuổi đã bắt đầu lăn lộn trong thế giới đó, cuộc sống đầu đường xó chợ thực không dễ chịu. Vì vậy tuy bây giờ Quý Hà tiếp quản không ít sản nghiệp ngầm, nhưng ở trong mắt Diễm La, đây đều là ngành nghề có nguy cơ cao. Hắn yêu thương Diễm Mạn như thế, nhất định là muốn cô bé sau này được sống an ổn, mà không phải lại đi theo nhà trai suốt ngày lo lắng đề phòng.

Diễm La không trả lời Nam Tầm, cả người hắn ngả ra dựa vào phía sau, một cánh tay hắn theo thói quen khoác lên vai Nam Tầm.

Sau đó, hắn như lạc vào hồi ức, đôi mắt hơi nheo lại: "Tiểu Bạch, cậu biết tại sao năm đó anh lại nhận nuôi Diễm Mạn không?"

Nam Tầm: "Bởi vì Mạn Mạn cũng là trẻ mồ côi? Bởi vì trông con bé đáng yêu?"

Khóe miệng Diễm La hơi nhíu mày: "Trẻ mồ côi trông đáng yêu có rất nhiều. Tiểu Bạch, anh giống loại người có lòng tốt tràn lan sao?"

Nam Tầm lắc đầu. Thật không phải.

"Lúc đó à, một người lang băm cầm cây cỏ đơn vô vị, cho nên thuận tiện nuôi một đứa bé chơi. Sau đó nuôi mãi cũng thấy không tệ lắm, nên vẫn nuôi tới tận bây giờ. Tiểu Bạch, Diễm Mạn căn bản không có quyền nói không, hiểu sao?"

Nam Tầm:..

Im lặng nuốt nước miếng.

Mẹ nó, anh tưởng đang nuôi thú cưng hả? Dù là nuôi thú cưng, thì nó cũng có quyền lựa chọn đối tượng giao phối. Đại boss, anh thực sự không cần quản quá nhiều nha!

Tiểu Bát đột nhiên ho một tiếng: "Gia đang nghỉ đại boss thực sự nghĩ như vậy."

Nam Tầm: "Không phải ngươi nói, ở quỹ đạo nguyên thế giới, sau khi Diễm Mạn gặp chuyện thì đại boss rất buồn lòng sao?"

Tiểu Bát: "Nuôi thú cưng cũng có tình cảm được chứ. Ngươi nói xem, con mèo con người vẫn nuôi đột nhiên bị người giết, ngươi có thể không tức giận sao? Nếu hắn thực sự thương Diễm Mạn như vậy, giá trị ác niệm làm sao lại biến thành 100, ha ha."

Hai chữ cuối cùng đầy oán niệm mờ mịt.

Nam Tầm:..

"Anh." Nam Tầm chợt kêu đại boss.

Đại boss vô cùng mê mẩn xoa đầu cậu: "Ừ."

"Anh ở cùng Diễm Mạn nhiều năm như vậy, anh đều như vậy như vậy... Vậy em mới quen biết anh hơn một năm, không phải là em..." Nam Tầm nói rồi nói, lại dần cúi thấp đầu.

Diễm La bật cười ha ha: "Tiểu Bạch không giống người khác, cậu là em trai của anh."

"Em không tin." Nam Tầm vỗ bả vai hắn, nhanh chân chạy lên nhà.

Diễm La nhìn bàn tay trống vắng của mình, ánh mắt hơi trầm xuống.

Tiểu Bạch, đương nhiên cậu khác biệt với những người khác, làm sao có thể so sánh!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xayen: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 179: Nguy cơ, tầng tầng bao vây

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Nam Tầm ném bịch mình vào giữa giường.

Tiểu Bát: "Người làm gì thế? Bây giờ đại boss đang giận lắm đấy."

Nam Tầm: "Ta cũng giận. Mạn Mạn là cô bé ngoan cỡ nào nha, sao anh ta chỉ coi người ta như thú cưng chứ? Có ai làm anh như anh ta không?"

Tiểu Bát: "Đại boss cung cấp cơm ngon áo đẹp cho người ta, còn cho người ta đi học. Đây thực sự là... đại boss phản diện có tình thương nhất rồi được không? Người quản động cơ phát lòng tốt của người ta làm gì."

Nam Tầm thờ dài, trườn chân qua đầu chuẩn bị ngủ một giấc tới hừng đông.

Nam Tầm vốn tưởng rằng mình sẽ ngủ ngay, nhưng trong lòng cậu vẫn suy nghĩ mãi chuyện của Diêm Mạn, làm sao cũng không ngủ được. Đôi mắt cậu vẫn mở to, đến tận rạng sáng ba, bốn giờ mới dần thiếp đi.

Ngày hôm sau, Nam Tầm bị tiếng khóc của Tiểu Bát bừng tỉnh: "Hu hu hu, thân ái ta có lỗi với người. Ta chỉ muốn đi chop mắt một lát, nhưng không cẩn thận lại ngủ quên mất. Diêm Mạn đã rời nhà đi rồi!"

Nam Tầm chạy như bay xuống dưới nhà. Trong phòng khách, Diêm La mang về mặt lãnh đạm quét tờ giấy trên bàn, sau đó vo thành một cục, tiện tay ném vào thùng rác.

Nhìn thấy Nam Tầm xuống, người đàn ông đang đen mặt này mới hơi hòa hoãn: "Tiểu Bạch, sao không ngủ thêm chút nữa?"

Nam Tầm không đáp mà chạy thẳng đến trước thùng rác, nhặt cục giấy lên mở ra nhìn.

Đờ mờ, quả nhiên là Diêm Mạn đã bỏ nhà đi rồi.

Tìm Nam Tầm nhảy lên thành thích, cậu vừa nghĩ tới kết cục của Diêm Mạn mà Tiểu Bát kể, lập tức lo đến sắp hỏng mắt.

"Anh, Mạn Mạn đi rồi! Chúng ta mau đi tìm con bé!"

Diêm Mạn nhìn bộ dạng lo lắng của cậu thì có chút không vui nhàu mày: "Không cần tìm, con bé hay đùa giỡn như thế, không phải chỉ một hai lần. Cứ kệ nó."

Nam Tầm gấp đến sắp không được: "Anh không tìm thì em tìm!" Nói xong cất bước bỏ chạy.

Sắc mặt Diêm La thuận tiện trở nên xanh mặt. Từ lúc nào mà hần không phát hiện, Mạn Mạn đã trở nên quan trọng với Tiểu Bạch đến nhường này?

Tuy rằng trong lòng có loại thoải mái không tên, nhưng Diêm La vẫn phải hai tên trợ thủ đắc lực đi theo. Thành phố B là địa bàn của hần, hần là không ai dám không có mắt tìm Tiểu Bạch gây chuyện, hai tay đảm lợi hại là đủ rồi.

Hần không yên lòng để Tiểu Bạch một mình.

Nam Tầm có phần mềm hack Tiểu Bát ở đây, chạy một mạch về hướng cô bé trốn đi.

Con đường càng đi càng lạ, không biết đã đến biên giới thành phố B từ lúc nào.

"Nam Tầm, không thể đi tiếp nữa! Phía trước nữa là địa bàn bang Thanh Hồ!" Tiểu Bát vội vã nhắc nhở.

Bang Thanh Hồ này trước kia cũng là bang phái cực lớn, nhưng mấy năm trước Diêm La Vương trực tiếp dẫn người tới tiêu diệt bang phái của người ta, chỉ còn dư lại vài tên tiểu tốt không đáng sợ. Mấy tên đó trốn ở đây, nơi góc ngách bên lề thành phố B này, mỗi ngày sống rất ngọt ngọt.

Mà lúc này, tài xế không muốn đi về phía trước nữa, cũng tốt bụng nhắc một câu: "Cậu bé, đằng trước loạn cực kỳ, không thể đi tiếp nữa."

Nam Tầm không ép buộc ông, cho ông gấp đôi tiền xe liền cất bước tiếp tục chạy về phía trước.

Tiểu Bát thét lên a a: "Thật không thể đi tiếp nữa, sẽ chết người đó, chết thật đó."

Ánh mắt Nam Tầm rất kiên định: "Tiểu Bát, nếu như không biết thì thôi, nhưng bây giờ ta đã biết rồi, tuyệt đối không thể để Diêm Mạn rơi xuống kết cục như vậy."

Cậu đã chết thì còn có Tiểu Bát, cậu còn có thể sống sót đến một thể giới khác. Thế nhưng Diêm Mạn không được, thế giới này Diêm Mạn chết rồi, cô bé sẽ thực sự chết.

Chi bằng Diêm Mạn thân mật kêu cậu Tiểu Bạch một năm, cậu cũng không thể trợ mắt nhìn cô bé chết đi, hơn nữa chết một cách thể thảm như vậy.

"Tiểu Bạch, giúp ta nhìn xem Diêm Mạn thế nào rồi."

Tiểu Bát thờ dài, nhận mệnh nói: "Được rồi được rồi, nếu người thực sự lăn lộn mình đến chết, chúng ta liền từ bỏ thế giới này rồi đi đi."

Một lát sau, Tiểu Bát trầm mặt nói: "Nhìn có vẻ từ lúc Diêm Mạn vừa thuê xe đã bị đối phương theo dõi. Tài xế lái cái xe đen kia trước đây thuộc bang Thanh Hồ, anh em bị Diêm La Vương làm chết thật nhiều lần. Hần nhìn thấy Diêm Mạn đón xe liền nhận ra cô bé là em gái của Diêm La, trực tiếp đập người bất tỉnh rồi đưa một mạch đến bên này. Xe ngừng, tên kia đang khiêng người không biết đi chỗ nào. Chờ chút! Phía trước tên kia hình như có một nhà xướng bỏ hoang, bên trong có mấy tên cao to."

Ánh mắt Nam Tầm đan lại: "Không được, không thể để hần đi hội họp với những tên khác! Hai tay đảm anh ta phải đi theo sao còn chưa tới?"

Tiểu Bát cũng có chút bất đắc dĩ: "Hai người anh em kia nhìn quá dữ, không ai đồng ý cho đi nhờ. Sau đó họ trực tiếp cướp một cái xe, nhìn chắc gần mười phút sẽ đến."

Nam Tầm gạt gù, tiếp tục chạy như điên dọc con đường này. Đại khái năm, sáu phút sau, cậu phát hiện một xe taxi trắng dừng ven đường.

Nam Tầm đi lên trước ngõ, thấy một người đàn ông què chân đang gánh Diêm Mạn còn đang ngất đi đến nhà xướng bỏ hoang.

Cám ơn trời đất tên này bị què nên khiêng Diêm Mạn đi không nhanh. Nam Tầm không chút do dự mà nhào tới chỗ tên đó.

Kẻ đang khiêng người ngã nhào xuống đất, Diêm Mạn bị ngất cũng ngã chống vó.

Nam Tầm chưa cho tên này cơ hội lên tiếng, một cánh tay cậu vòng qua vai hần, tàn nhẫn mà siết chặt cổ.

Chờ tên này đã không thở nổi, cậu lấy cục đá lớn đập vào đầu hần làm hần hôn mê hoàn toàn.

Nam Tầm công Diêm Mạn lên điện quay về, nào ngờ Tiểu Bát chợt thốt lên kinh ngạc: "Nam Tầm! Đằng sau có thật nhiều người!"

Nam Tầm quay đầu lại nhìn, phía sau đã có hơn hai mươi tên đàn ông cầm vũ khí đến vây quanh cậu, mà trong nhà xướng bỏ hoang phía trước cũng có bảy, tám tên đàn em chạy ra.

Tên đàn ông cầm đầu tầm ba, bốn mươi tuổi. Cơ bắp của gã vô cùng nở nang, làn da ngăm đen, trên cánh tay trần đầy những hình xăm phức tạp, vừa nhìn đã biết không dễ chọc.

"Ha ha ha, ông đây còn tưởng đàn em nói phét để dỗ ông vui vẻ, hóa ra là thật sự mang em gái của Diêm La Vương đến rồi." Tên kia cười to, tầm mắt rơi trên người Diêm Mạn trở nên hung ác thâm độc trong nháy mắt: "Diêm La Vương phá hủy toàn bộ bang Thanh Hồ của ông. Các anh em bị giết chết, vào ngục giam, món nợ này hôm nay cuối cùng ông có thể thanh toán một phần rồi!"

"Các anh em, chúng ta mau phanh thây con bé và thẳng nhóc này, sau đó đóng gói cẩn thận tặng cho Diêm La!" Lão đại cầm đầu vẻ mặt dữ tợn.

Ba, năm tên cùng nhào tới hướng Nam Tầm, Nam Tầm đánh bắt đầu đi buồng Diêm Mạn, lao vào đánh nhau với chúng.

Nhưng đến cùng cậu không phải Diêm La Vương, đánh không lại nhiều người như vậy. Mắt thấy đã sắp không kiên trì nổi, một tiếng súng vang lên dọa tất cả run rẩy, cùng nhau quay đầu lại.

Nam Tầm đột nhiên lộn một vòng trên đất rồi dúi phạm vi công kích của đối phương, lập tức nâng Diêm Mạn lên bỏ chạy.

Là hai tay đâm âm thầm theo Nam Tầm đã đến. Bọn họ là cấp dưới Diêm La Vương coi trọng nhất, trên người đều có súng lục. Lúc này, hai người giờ súng chìa vào ba, bốn mươi người trước mặt.

Phàm là có người muốn lại gần Nam Tầm và Diêm Mạn đều bị tay đâm áo đen cho một viên đạn bắn chết. Nhưng dường bị người lấp kín, Nam Tầm căn bản không vòng ra được.

Bọn còn đồ không dám tiến lên trước, chỉ cầm mã tấu giằng co cùng Nam Tầm, mà Nam Tầm lại chạy không thoát vòng vây.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 180: Đáng sợ, dịu dàng quá đi

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Lão đại xâm trở này bỗng bật cười ha hả, một bộ không sợ chết rộng to với tay đâm áo đen cầm súng cách đó không xa: "Nổ súng đi, bắn thử xem! Tiếng súng liên tục như thế chẳng mấy chốc sẽ dẫn cảnh sát đến đây, đến lúc đó thì ai cũng dừng hồng thoát!"

Trong súng của hai tay đâm tổng cộng chỉ có mười sáu phát đạn, nơi này lại có gần bốn mươi người, vừa nãy đã bắn ra tám phát.

Giằng co tiếp không phải chuyện tốt, nhưng nếu lao vào liều mạng cũng không có phần thắng. Bên địch gần bốn mươi người, tất cả đều cầm mã tấu. Dù hai tay đâm có lợi hại đến đâu thì tay không đánh nhau nhiều nhất cũng chỉ có thể lấy một địch năm, căn bản không có khả năng lấy một địch mười.

Lúc này, Nam Tầm đột nhiên hét lớn: "Nổ súng!" Sau đó lao như tên bắn xông tới phía mấy người đang cản trước mặt.

Dù người chặn đường giờ mã tấu, cậu cũng không do dự chút nào, vì hoàn toàn tin tưởng độ chuyên nghiệp của hai tay đâm.

Vài tiếng súng vang lên liên tiếp, phía trước vòng vây Nam Tầm bị bắn ra một lỗ hổng. Cậu trực tiếp đạp lên xác chết, chạy thật nhanh ra khỏi vòng vây.

Cách làm của Nam Tầm chọc giận người bang Thanh Hồ, bọn chúng hét lớn lao qua muốn vây chặt, như thể nhất định phải băm thấy vụn đoạn mấy người này!

Đạn đã dùng hết, Nam Tầm dùng tốc độ nhanh nhất cuộc đời chạy trốn. Một tay đâm đã lái xe lại đây, một người khác che chở Nam Tầm lui lại.

Nhưng mà, mắt thấy mấy người sắp lên được xe, đám người bang Thanh Hồ phía sau như đột nhiên lên cơn điên, tất cả cùng ném mã tấu trong tay về bên này.

Dưới bầu trời nổi lên cơn mưa mã tấu, hai mắt Nam Tầm bỗng dựng trợn to, nhìn vô số lưỡi dao sắc bén bay tới chỗ mình, căn bản không đường né tránh.

Một tay đâm không chút do dự che phía sau người cậu, đẩy cậu tới trong xe, mà chính anh lại trúng vô số lưỡi dao. Mã tấu của lão đại xâm trở kia trực tiếp cắm phía sau lưng anh, một phát trí mạng.

Anh đã không thể lên xe, cứ như vậy ngã xuống cách cửa xe một bước xa.

Nam Tầm tận mắt nhìn người ngã xuống, hai mắt cậu đỏ lên, cũng không quên dặn một người khác: "Đi mau! Thù này ngày sau tất báo!"

Một tay đâm khác liếc thật sâu người anh em vừa ngã xuống, quyết đoán lái xe rời đi.

Mặt Nam Tầm không cảm xúc nhìn phía trước.

Tiểu Bát có hơi lo lắng nói: "Chân của người bị thương."

Nam Tầm lạnh lùng thốt: "Còn chưa chết."

Đùi phải của cậu còn đang run khê, dù vừa nãy có người nọ yểm trợ, trên đùi cậu cũng bị mã tấu chém trúng. Lúc này máu tươi đang chảy dọc đùi, mới chốc lát đã thấm ướt cả ống quần.

Hai người vốn tưởng đã an toàn, nào ngờ đằng sau đột nhiên có một xe taxi lớn đuổi theo, lao tới đâm thật mạnh vào bọn họ.

Ngay sau đó Nam Tầm va đầu vào trên vật cứng gì đó, cứ như vậy ngất đi. Trong mơ mơ màng màng, cậu lại nghe được tiếng quý rỗng của Tiểu Bát...

Lúc tỉnh lại, Nam Tầm đã về tới biệt thự của Diêm La. Đầu cậu đã được băng bó qua, đùi phải cũng bị bọc thành bánh chưng.

Bên giường có người đang ngồi nhìn chăm chăm cậu không rời mắt, đôi mắt kia đầy âm u thâm trầm.

Chờ Nam Tầm nhìn sang, người nọ sững sờ, âm u gì đó trong mắt đã biến mất không còn tăm hơi. Như là thờ phào nhẹ nhõm, ánh mắt kia cũng lại trở nên mềm mại: "Tiểu Bạch, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi."

Nam Tầm được Diêm La đỡ ngồi dậy: "Anh, Mạn Mạn và vị đại ca kia vẫn ổn chứ?"

Nghe được hai chữ Mạn Mạn, vẻ mặt Diêm La phảng phất trở nên dữ tợn trong nháy mắt. Hắn cười cười xoa đầu Nam Tầm: "Không sao cả, đều sống sót. Tiểu Bạch, bây giờ có đói bụng không?"

Nam Tầm liếm bờ môi hơi khô của mình, gật gù: "Em muốn ăn cháo."

Diêm La cung chiều mà nheo mắt cậu: "Đã nấu xong rồi, có thể hâm nóng bất cứ lúc nào."

Diêm La dặn dò hướng cửa một tiếng, lập tức có người giúp việc bưng cháo tới.

Nam Tầm thấy Diêm La nhận lấy cháo tự mình đút cho cậu thì sợ đến mức lưng đều ớn lạnh. Mặc dù biết anh cậu bình thường cũng có lúc dịu dàng, nhưng hôm nay sao dịu dàng hơi quá à nha!

Nam Tầm nom nớp lo sợ uống xong một bát cháo, rồi ngáp một cái rất to: "Anh, em mệt quá, muốn ngủ một lúc."

Diêm La thay cậu chỉnh mếp chăn, dịu dàng nói: "Tiểu Bạch nghỉ ngơi đi, anh vừa lúc có việc phải giải quyết."

Lúc xoay người lại, vẻ mặt Diêm La đã trở nên cực kỳ tối tăm thâm trầm. Cũng may Nam Tầm không thấy được, nếu không sẽ bị đáng về của hắn hù chết khiếp.

Diêm La vừa đi, Tiểu Bát liền khò lên oa oa: "Thật nguy hiểm, ngày hôm qua thiếu chút nữa người đã chết trắng cảng."

"Ngày hôm qua? Ta đã bắt tỉnh một ngày?" Nam Tầm kinh ngạc.

"Đừng vậy đấy. Ngày hôm qua xe bị người bang Thanh Hồ đâm vào đuôi, người ngất đi, còn người anh em tay đâm kia phản ứng nhanh lấy tay bảo vệ đầu. Sau đó hắn tiếp tục đua xe, đuổi xe còn bốc khói kia. Mắt thấy xe sắp phải báo hỏng, cuối cùng Diêm La Vương đã dẫn người đến rồi, gặp người liền giết, đôi mắt đều giết đó. Người chưa thấy được bộ dáng hắn giết người đâu, không khác gì Diêm La Vương thật cả. Gia cũng hoài nghi mình thấy được tu là trảng*."

*Tu là trảng: nôm na Địa ngục.

Trí tưởng tượng của Nam Tầm rất phong phú, lúc này lại nghe Tiểu Bát miêu tả như thế, tức khắc đã tưởng tượng ra các loại hình ảnh máu me tàn bạo, không khỏi rung mình một cái.

Tiểu Bát thấp giọng bổ sung: "Đại boss không ăn không uống canh người rỗng rã một ngày."

Nam Tầm ngán người, không khỏi nhìn về phía cửa, mặt mày bỗng chốc trở nên mềm mại.

"À đúng rồi, giá trị hắc hóa của đại boss tăng thêm 15 điểm, biến thành 80 rồi."

Nam Tầm...

Diêm Mạn núp ở một góc trong phòng khách với đôi mắt sưng đỏ. Cô gất gao ôm lấy cơ thể run rẩy của mình, nhìn đã lâu mới không tiếp tục khóc thành tiếng.

Ngày hôm qua cô tỉnh lại khi xe đang xóc nảy kịch liệt. Cô nhìn thấy Tô Mặc Bạch ngồi hàng trước, trên đầu cậu có máu chảy ròng ròng, hai mắt đóng chặt, sắc mặt tái nhợt giống như là đã chết.

Diêm Mạn tưởng chừng như nghẹt thở, cô nhìn thấy đám côn đồ bang Thanh Hồ đuổi sau xe không bỏ, còn có A Hắc bị thương còn đang đưa xe. Suy nghĩ cẩn thận trước sau, cô làm sao còn không rõ. Cô không nhìn được khóc lớn ra tiếng, không dám nhìn đáng về phàng phát đã chết đi của Tô Mặc Bạch.

Cuộc đảo vong hãi hùng khiếp vía trôi qua cực kỳ lâu, mãi đến khi anh cô tự mình dẫn người chạy tới.

Cô sợ hãi xuống xe lao đến hướng anh mình muốn tìm kiếm an ủi, nào ngờ anh cô trực tiếp đẩy cô ngã ra đất, bước nhanh đến ôm lấy Tô Mặc Bạch ở ghế phụ.

Sau đó nhìn thấy được đáng về thời thóp của Tô Mặc Bạch, anh của cô điên rồi, là điên thật rồi.

Cô chưa từng gặp qua đáng về bất chấp tất cả của anh cô như vậy, dù trước đây biết được từ miệng người khác vô số cảnh anh cô đánh nhau, nhưng tất cả đều không đáng sợ như hôm qua.

Xác chết đầy đất bị mài tấu chém đến máu thịt bết bết. Những tên hung đồ trên xe taxi và trong nhà xưởng đều bị hấn một mình chém giết không sót một người.

Nhóm tay đám đi theo không một ai dám tiến lên trước, đáng về kia của Diêm La Vương rõ ràng là giết đỏ cả mắt rồi, bọn họ khó đảm bảo hấn sẽ không chém tới người mình.

Diêm Mạn đã quên cô trở về thế nào, cô không hề dám liếc mắt nhìn anh của cô, cô sợ hãi.

Đó là anh cô thật sao? Thật là đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Tiểu Bạch, cậu cũng là nằm vùng

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Mãi đến khi Tô Mặc Bạch được anh của cô ôm trở về, sau đó bác sĩ chuyên dụng băng bó vết thương cẩn thận cho Tô Mặc Bạch, anh của cô không ăn không uống canh giữ cậu, trong thời gian này hai anh em cô đều vẫn không nói một câu nào.

Diêm Mạn hồi hận, thật sự hối hận. Cô không nên hành động theo cảm tính rồi nhà trốn đi, kết quả bị kẻ địch bắt cóc, còn làm hại Tiểu Bạch trọng thương. A Phát cùng đi với A Hắc cũng vì cứu cô mà chết rồi.

Nỗi hổ thẹn và hối hận nồng đậm khiến cô lại không còn hơi đâu nghĩ đến tình tình ái ái. Nếu như có thể, cô nguyện chính mình chưa bao giờ quen biết Quý Hà.

Kèo kẹt, Diêm Mạn nghe được tiếng mở cửa. Cô đột nhiên đứng bật dậy, ngẩng đầu lên nhìn, rốt cuộc đã thấy anh cô bước ra từ căn phòng đó.

Diêm Mạn muốn đi tới, nhưng đôi chân nặng nề khiến cô không nhắc nổi một bước.

"Anh." Diêm Mạn sợ hãi gọi một tiếng.

Lúc này tầm mắt Diêm La mới rơi xuống trên người cô, nhưng chỉ hơi liếc lại dời đi. Cái liếc kia vừa lạnh lùng vừa chán ghét.

Bước chân Diêm Mạn lao đảo, suýt chút nữa té lăn ra đất.

Diêm La đi tới trước mặt cô, ánh mắt đầy lạnh lùng: "Diêm Mạn, anh rất hối hận đã nhận nuôi mày. Cũng may Tiểu Bạch không có việc gì, nếu không, anh muốn để mày... bởi mạng cho cậu ta."

Lời này nói được vừa nhẹ nhàng vừa hồ hững, nhưng Diêm Mạn sợ đến bật khóc to: "Anh, em biết sai rồi, em thật sự sai rồi!"

"Ở chỗ Diêm La Vương anh, không có chuyện biết sai là có thể sửa. Có những cái sai mà không phải mày biết là được, mày nên phải trả giá thật đắt." Diêm La đưa tay sờ đầu cô, nói lạnh nhạt: "Mạn Mạn, làm một cô em gái ngoan ngoan nghe lời không tốt sao? Tại sao lại phải tùy hứng như thế?"

Diêm Mạn không nhìn được run lấy bầy, lời nói dịu dàng như vậy của Diêm La làm cô sợ hãi: "Anh, sau này chuyện gì em cũng nghe anh, em sẽ rất biết điều."

Bỗng nhiên, cảm giác ngọt ngọt giảm bớt.

Diêm La rời đi, trước khi đi còn lạnh lùng ném một câu: "Thu nước mắt lại, Tiểu Bạch đã tỉnh rồi. Đứng để cậu ta thấy đáng về khóc suột mướt này của mày."

Diêm Mạn khịt khịt mũi, thấy anh cô đi xa, mới từ từ đứng thẳng người lên, hai chân còn hơi run rẩy.

Cô hoài nghi, nếu không phải xem Tiểu Bạch thích cô, anh của cô rất có khả năng sẽ đuổi cô khỏi Diêm gia.

Nghĩ đến khả năng này, cả người Diêm Mạn liền phát lạnh. Cô là trẻ mồ côi không nơi nương tựa, anh trai chính là người thân duy nhất của cô. Nếu là anh trai cũng không cần cô, cô còn không bằng đi chết.

Từ sau chuyện lần này, Diêm La coi Nam Tầm như một con búp bê sứ dễ nuôi, nơi nào cũng không cho đi, ngay cả ngày thường hấn đi tuần tra địa bàn cũng không mang Nam Tầm nữa. Đối với sự trông coi bá đạo của Diêm La, Nam Tầm cảm thấy vừa đáng mừng vừa đáng lo.

Tiểu Bát nói, giá trị ác niệm của Diêm La lại giảm rồi, đến bây giờ đã rút xuống 50.

Hon nửa năm nay, Diêm Mạn đi học bình thường như người không liên quan vậy, cô bé cũng không hề nhắc đến tên Quý Hà.

Nếu không phải có Tiểu Bát ở đây, Nam Tầm ở không gian bé tắc như thế cũng sẽ không biết bên ngoài đã trở trời rồi.

"Mạn Mạn." Nam Tầm đột nhiên gọi lại cô.

Diêm Mạn khó hiểu nhìn cậu.

"Hôm nay anh muốn đi tìm anh hai, em đi không --"

Nam Tầm còn chưa nói hết câu, Diêm Mạn liền vội vàng lắc đầu: "Giữa em và anh ta vẫn luôn là em một mình đơn phương, anh ta thậm chí không biết thân phận thật của em. Ở trong mắt anh ta, em có lẽ chỉ là một nhân viên tiếp rước Tiểu Bạch, là em sai rồi, vì một tình cảm mơ hồ mà lần trước hại anh thiếu chút nữa..."

Ở ngày Diêm La đón gió tây tràn cho Quý Hà, Diêm Mạn kín lút lẩn vào quán bar, sau đó bị Quý Hà coi là nhân viên tiếp rước rồi kéo cô lên giường. Nghiệt duyên của hai người chính là bắt đầu từ đây, chẳng qua cho đến bây giờ, tất cả đều đã kết thúc.

Nam Tầm nhéo nhéo mũi cô: "Chuyện đã qua, hon nửa không phải anh đang khỏe mạnh sao?"

Diêm Mạn ôm chặt lấy cậu: "Tiểu Bạch, anh thật tốt."

Nam Tầm than nhẹ, Diễm Mạn giống như trong một đêm từ cô bé thay đổi thất thường đã trở nên hiểu chuyện. Loại cảm giác bị ép phải lớn lên cũng không tốt, thế nhưng cuối cùng là cô còn sống.

Được Diễm La đồng ý, Nam Tầm đi tới địa bàn Quý Hà cai quản, còn dẫn theo bốn tay đấm Diễm La cho cậu.

Lúc Nam Tầm tới, Quý Hà đang uống rượu trong quán bar thuộc quyền quản lý của y, trong ngực còn ôm một cô gái.

Người đàn ông trước mắt vẫn mang bộ dáng trong trí nhớ. Thực ra Quý Hà nói đúng, giữa Diễm La và y, chính cậu không chút do dự sẽ chọn Diễm La.

"Tiểu Bạch, anh hai vốn muốn đi thăm cậu, nhưng mà không phân thân được. Hơn nữa Diễm La đại khái không quá muốn anh đi gặp cậu." Quý Hà khẽ cười cười: "Thấy cậu không sao là tốt rồi."

Nam Tầm cũng cười cười, một đôi mắt đen kịt nhìn chăm chăm y: "Nghe nói gần đây trong bang có kẻ phản bội. Lần trước một nhóm hàng của Lý Đại Đầu bị cảnh sát chặn, trước đây không lâu sòng bạc và nhà chứa do Chu Hạ quản lý cũng bị cảnh sát niêm phong, cả hai người đều bị đưa vào ngục giam. Anh hai là trợ thủ đắc lực của anh em, đang bận rộn giúp anh ấy tìm kẻ phản bội, đương nhiên không có thời gian đến thăm em."

Nghe cậu nói như có điều ấy y, mặt Quý Hà không đổi sắc, chỉ đưa một chén rượu cho cậu: "Tiểu Bạch, uống với anh hai vài chén đi."

Quý Hà để nữ tiếp viên bồi rượu ra ngoài, trong phòng chỉ còn hai người y và Nam Tầm.

Nam Tầm nhận lấy chén rượu, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, sau đó đập ầm cốc xuống bàn: "Anh hai, có dám chơi Truth or Dare với em không?"

Quý Hà lẳng lặng nhìn cậu, cặp mắt tràn ngập tang thương xẹt qua tia tối đen: "Cậu có gì muốn hỏi thì hỏi thẳng anh đi, anh sẽ nói cho cậu biết."

Khóe miệng Nam Tầm cong lên một đường, cười có chút khó coi. Cậu hỏi được gọn gàng dứt khoát: "Anh hai, anh nói thật cho em biết, rốt cuộc thì kẻ phản bội có phải anh hay không?"

Tay Quý Hà hơi ngừng, lại rót một chén rượu, không trả lời.

Tầm mắt Nam Tầm rơi trên tay phải đang cầm chén rượu của y, trên tay có rất nhiều vết sẹo, ngay cả hai bên lòng bàn tay cũng có.

"Trên tay anh có nhiều vết tích như thế là để che giấu cái gì? Kén do luyện tập xạ kích sao?" Ánh mắt Nam Tầm nhìn y đăm đăm, ép sát từng bước: "Anh hai, anh có phải do cảnh sát phái tới để... Nằm, vùng?"

Quý Hà để chén rượu trong tay xuống, có hơi bất ngờ nhìn cậu, nhưng lại nói một câu khiến Nam Tầm muốn tan vỡ ngay tại chỗ: "Tiểu Bạch, không cần giả vờ trước mặt anh. Anh biết cậu cũng là nằm vùng, do đội trưởng Triệu phái tới nằm vùng."

Nam Tầm thiếu chút phun một búng máu.

Ba chữ đội trưởng Triệu chính là ác mộng của cậu, ác mộng đó! Cậu không nghĩ tới sẽ nghe được ba chữ đó từ miệng Quý Hà.

"Anh hai, anh nói gì vậy, em không hiểu." Nam Tầm đánh chết cũng không thừa nhận.

Quý Hà: "Anh đã bàn bạc qua với người bên trên, người ấy nói cho anh biết đội trưởng Triệu phái cậu tới làm nằm vùng. Anh nhớ rõ đội trưởng Triệu, lúc anh tốt nghiệp trường cảnh sát, ông ấy mới vừa nhậm chức đội trưởng cục đặc án thành phố."

Nam Tầm...

Quý Hà nói tiếp: "Ông ấy là kẻ bị cuồng công việc, vì bất tội phạm mà có thể không ăn không uống mấy ngày. Chỉ là anh không ngờ được ông ấy vì đập tan Diễm La Vương, lại dám phái một thằng nhóc vất mũi chưa sạch chẳng có nền móng gì tới nằm vùng. Kết quả hiện lại, ngược lại bị ông ấy đánh bậy đánh bạ được rồi."

Nói tới đây, ánh mắt y phức tạp nhìn Nam Tầm: "Tiểu Bạch, không có ai gần gũi Diễm La Vương hơn cậu. Muốn bắt được chứng cứ phạm tội cốt lõi, chỉ có cậu có thể làm được."

Nam Tầm đứng phắt dậy, sắc mặt trầm lạnh: "Cho nên lúc trước anh cố ý tiếp cận em và Diễm La căn bản không phải vì ra tù, mà là vì được Diễm La tin nhiệm?"

Quý Hà không trả lời mà hỏi lại, đôi mắt tối tăm đối diện Nam Tầm: "Tiểu Bạch, không phải cậu sa vào rồi chứ?"

Nam Tầm thảm trọng trắng mắt trong lòng. Sa cái lòng, anh đây từ lúc đầu đã không có ý định đi nằm vùng thật.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Mộng bức, bại lộ

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Nhưng Quý Hà lại cảm thấy mình đoán đúng rồi, ánh mắt y có chút thần thờ, tự mình lầm bầm: "Có lúc anh rất hâm mộ cậu. Tuy rằng đội trưởng Triệu cho cậu đến nằm vùng, nhưng đến cùng cậu cũng không phải cảnh sát, cậu không có nhiều đồng xuồng ràng buộc như vậy."

"Tiểu Bạch, cậu biết mấy năm nay anh đã trải qua những gì không? Vì vào được bang phái hạng hai kia, anh đã làm rất nhiều việc xấu, cũng nhiễm phải rất nhiều thói xấu. Uống rượu, hút thuốc, đánh cược, chơi gái, giết người, anh đã làm đủ, còn chần chừ thay lão đại của bang đó.

Anh từng có một nhóm anh em thân thiết trong bang, họ thực sự rất tốt với anh. Vô số ngày đêm, anh suýt chút nữa chìm đắm trong kiểu sống sa đọa đó. Nhưng anh biết trên lưng mình còn đeo sứ mệnh cảnh sát, dù anh có sa đọa thế nào cũng vẫn luôn nhớ rõ ngày anh tốt nghiệp, mọi người cùng tuyên thệ sẽ bảo vệ mảnh lãnh thổ này, bảo vệ tôn nghiêm luật pháp... Sau đó, trong một lần cảnh sát vây quét, anh em của anh hy sinh. Anh tận mắt nhìn thấy cậu ta cố gắng phản kháng, cuối cùng bị cảnh sát bắn một phát giữa trán."

Quý Hà nở nụ cười tự giễu, trong mắt y hiện lên cảm xúc tự chán ghét chính mình: "Và rồi anh thuận thế tiến vào ngục giam, sau đó không lâu đã chờ được Diễm La. Anh kiên trì quan sát anh ta nhiều ngày, nghĩ đến vô số biện pháp tiếp cận nhưng đều không phù hợp. Anh còn chưa kịp nghĩ ra một biện pháp vẹn toàn tiếp cận anh ta thì cậu đã đến rồi."

"Tiểu Bạch, anh hiểu cảm thụ của cậu. Thế giới này nào có chính và tà tuyệt đối, có lúc ở đây lâu, anh sẽ có loại ảo giác anh cũng là một thành viên của họ. Có lẽ, anh đã là một thành viên, chỉ là có thân phận nằm vùng khiến anh có thể lừa mình dối người..."

Quý Hà nói với Nam Tầm rất nhiều, cuối cùng chỉ vỗ vỗ vai cậu: "Cuối cùng thì anh khuyên cậu một câu, sớm dứt ra đi, cậu và anh không giống nhau."

Nam Tầm lắc đầu: "Nhưng mà anh, không còn kịp nữa rồi. Em đã không rời được anh của em."

Quý Hà ngăn ra, không tiếp tục khuyên cái gì, chỉ cười nhạt: "Vậy cậu sẽ vạch trần thân phận nằm vùng của anh với anh ta sao?"

Nam Tầm tiếp tục lắc đầu: "Em sẽ không, nhưng em cũng không thể để anh tùy y nguy hại đến an toàn của anh ấy."

Sau lần này, Nam Tầm không còn tới gặp Quý Hà. Cậu còn nhớ rõ những ngày tháng ở trong tù ấy, tuy rằng rất ngắn, nhưng rất vui vẻ. Có lẽ Quý Hà cũng từng vui vẻ, chỉ là dưới biểu tượng vui sướng thường là sự thật tàn khốc.

Có vài thứ một khi đã nát thì không thể chấp nối lại được nữa rồi.

Hai tháng sau, một người anh em cấp dưới của Diễm La Vương lại xảy ra chuyện, kết cục khá thảm khốc. Hắn trực tiếp đánh lên cảnh sát, cuối cùng bị cảnh sát dùng súng bắn vỡ đầu, giống hệt vị anh em kia của Quý Hà.

Tất cả mọi người đau đầu do xét kẻ phản bội trong bang, cuối cùng không biết vì sao hiềm nghi kẻ phản bội lại trực tiếp chỉ về hướng Tô Mặc Bạch.

Tuy Diễm La Vương đã cực lực đảm bảo kẻ phản bội chắc chắn không phải Tô Mặc Bạch, nhưng xảy ra chuyện liên tiếp đã khiến những người bên dưới ngo ngoe rục rịch, cho dù là uy danh bên ngoài của Diễm La Vương cũng không lường được lừa gạt của bọn họ nữa.

Diêm La xoa đầu cậu bé: "Tiểu Bạch, gần đây đừng đi bất kì nơi nào cả."

Nam Tầm ngoan ngoãn gật đầu, sau đó ôm lấy cánh tay hắn, gối đầu trên vai hắn, thấp giọng nói: "Anh, khi nào thì chúng ta mới có thể sống mà không như đi trên mũi dao thế này nữa?"

Diêm La nắm chặt tay cậu, rất lâu đều không lên tiếng.

Nam Tầm tiếp tục nói: "Anh chưa từng nghĩ tới việc chuyển sản nghiệp ngầm ra ngoài sao? Anh có thể mở công ty lớn rồi triệu tập các anh em bên dưới đến làm việc. Đến lúc đó anh cũng không cần lo các anh em không có thu nhập."

Diêm La nhẹ nhàng xoa mái tóc mềm mại trên đầu cậu, ngữ điệu trầm mà chậm nói: "Tiểu Bạch, cậu nghĩ quá đơn giản. Anh từ nhỏ đã lăn lộn trong thế giới này, cũng chỉ biết những thứ ở thế giới này. Các anh em bên dưới càng là như vậy, lẽ nào cậu trông cậy vào một tên đàn ông nắm mã tấu đi cầm bút?"

"Tiểu Bạch, có phải cậu bị những lời đồn nhảm kia dọa không? Đừng sợ, có anh ở đây, không ai dám làm tổn thương cậu."

Nam Tầm sụt ruột đến không được, khóc trong lòng với Tiểu Bát: "Làm sao bây giờ? Anh của ta đến bây giờ vẫn không nhận ra Quý Hà là nằm vùng."

Tiểu Bát cũng rất bất đắc dĩ: "Người biết Quý Hà liều mạng đến nỗi nào không? Ngay cả quý cũng sẽ không nghĩ ngờ hắn."

Nam Tầm không thể tiết lộ thân phận nằm vùng của Quý Hà, bởi vì như vậy rất có thể sẽ giết chết khí vận từ Quý Hà. Nam Tầm cũng không thể thuyết phục được đại boss hoàn lương, trong khoảng thời gian này cậu bị đè nén sắp hỏng mắt.

Tuy Diêm La đã bị bề đi thật nhiều anh em, phía dưới cũng bắt đầu xao động bất an, nhưng dường như hắn không hề hoang mang chút nào, nên làm gì thì vẫn làm cái đó.

Gần đây có một cuộc buôn bán lớn, vì đề ổn định "lòng quân", lần này Diêm La dự định tự mình ra trận. Vị trí giao dịch cụ thể Diêm La chỉ nói cho mấy anh em có thể tin.

Sau khi Nam Tầm biết thì sợ hết hồn, kiên quyết muốn cùng đi theo. Từ lúc Diêm La vừa rời giường liền ôm lấy cánh tay hắn, đánh chết cũng không chịu buông.

Diêm La tức giận quá chừng, cuối cùng đành phải dẫn cậu đi.

Hàng hóa giao dịch đã được đóng gói cẩn thận từ trước, ngoài Diêm La, không ai biết món đồ muốn giao dịch lần này là gì.

Có điều người có kinh nghiệm đã nghe được bên trong có thể là thứ gì như đồ sứ, trong lòng không khỏi buồn bực.

Anh em hiểu rõ Diêm La Vương đều biết Diêm La Vương một không buôn lậu ma túy, hai không buôn lậu di sản văn hóa quốc gia. Điều thứ nhất người trong vòng đều biết, điều thứ hai cũng chỉ có anh em trong bang bọn họ rõ ràng.

Địa điểm giao dịch định ở một khu đất đang thi công tại thành phố B. Nhà cao tầng vừa xây được một nửa liền không đủ tài chính vì vậy bị ngưng lại, trong khu thi công không có người nào.

Người đến giao dịch là một người nước ngoài, trong tay nhấc theo một va li tiền mặt, có ước chừng mười vệ sĩ đi theo sau gã.

Diêm La bán một tràng tiếng nước M lưu loát giao lưu với đối phương. Một lát sau, hai phía đạt thành nhất trí, chuẩn bị kiểm hàng.

Người nước M phải một tên đàn em đi nghiệm hàng, cái thùng được mở ra, bên trong lộ ra một góc sứ trắng men xanh.

Sắc mặt Nam Tầm biến đổi mãnh liệt. Đồ mờ không phải chứ, anh cậu dám buôn lậu di sản văn hóa quốc gia?

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng vang lên những tiếng bước chân dày đặc, một người ở đây đột nhiên thốt lên kinh ngạc: "Không ổn Diêm gia! Bên ngoài đã bị cảnh sát bao vây!"

Nam Tầm nhanh chóng chạy đến bên người Diêm La, bắt được tay hắn.

Hon hai mươi cảnh sát cùng vọt vào, nòng súng đen thui nhắm vào tất cả mọi người ở đây, đặc biệt là Diêm La.

Nam Tầm thấy được đội trưởng Triệu cầm đầu, trái tim bỗng nhảy lên thình thịch.

"A a a, Tiểu Bát làm sao bây giờ? Đại boss sắp xong đời!"

Tiểu Bát rất bình tĩnh: "Sợ cái lông, cũng không phải sứ Thanh Hoa thật, đều là hàng giả."

Nam Tầm...

Lúc này, tất cả mọi người bị công lại, Quý Hà cũng bị công. Các anh em của Diêm La Vương vốn định liều mạng một phen, nhưng không ngờ được Diêm La Vương lại chủ động giờ hai tay ra, bọn họ vừa ngẩng ngẩn đã bị cảnh sát công xong.

Đội trưởng Triệu đi tới bên người Diêm La Vương, tự mình công hắn.

Những người này buôn bán di sản văn hóa quốc gia, cho nên chắc chắn đều chạy không thoát tù chung thân. Đội trưởng Triệu thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nghĩ đến điều gì, tầm mắt đội trưởng Triệu đảo qua rơi trên người Nam Tầm.

Nam Tầm sợ đến trái tim sắp bắn ra ngoài, vội vã giờ tay hướng ông ta, ra hiệu ông cũng công lại.

Đội trưởng Triệu lại không nhúc nhích, chỉ vỗ vỗ bờ vai cậu, vẻ mặt hồ thẹn nói: "Mặc Bạch, hai năm qua khổ cho cậu, về cùng chú đi."

Nam Tầm!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 183: Phạch, bị đập bất tỉnh

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Gờ khắc này, Nam Tầm rất muốn đập vỡ đầu đối phương. Ông mẹ nó có biết vạch trần thân phận nằm vùng trước mặt bao nhiêu người là rất nguy hiểm với nằm vùng không hả? Đồ mờ sự chuyên nghiệp của ông đi đâu rồi?

Phản ứng đầu tiên của Nam Tầm chính là nhìn sang Diêm La.

Hắn đang nhìn chăm chăm Nam Tầm, đôi mắt kia vì tin tức sét đánh giữa trời quang này mà trừng lớn, đồng tử co rút lại, sau đó đã trở nên đỏ ngầu che kín tơ máu. Lại bỗng nhiên, sự giận dữ vì bị lừa gạt phun trào ra từ đáy mắt, nồng nặc như muốn hủy thiên diệt địa.

Tiểu Bát dờ mờ một tiếng: "Xong đời, ngay vừa nãy, giá trị hắc hóa của đại boss vào một cái nhảy lên 100 rồi!"

"Anh, anh nghe em nói. Không phải vậy đâu, không phải em mặt báo, thật sự không phải là em..." Nam Tầm thực sự muốn khóc.

Tất cả các anh em đều mang vẻ căm hận trừng Nam Tầm, hận không thể băm cậu thành nghìn mảnh.

Kẻ phản bội quả nhiên là tên nhóc thú này!

Diễm La không có nhìn Nam Tầm nữa, hần bỗng cười lạnh với đội trưởng Triệu "Sĩ quan cảnh sát, ông lấy tội danh gì mà bắt giữ tôi? Tôi chẳng qua chỉ giao dịch vài món đồ sủ với người bạn cũ thôi. Làm thế nào mà thời buổi này rồi, buôn bán chút đồ cũng bị coi là phạm pháp?"

Đội trưởng Triệu tức tức biến sắc, đột nhiên nhìn về phía những cái thùng đó.

"Đội trưởng Triệu, đều là đồ giả!" Một nhân viên cảnh sát cả kinh nói.

Diễm La nhướng mày, nhìn sang người hợp tác nước M vừa chịu không ít kinh hãi "Ông bạn già của tôi thích đồ sủ men xanh, vì vậy mua từ chỗ tôi vài món trắng men xanh mô phỏng đồ cổ, muốn tự mình cất chứa."

Sắc mặt đội trưởng Triệu tái xanh: "Nếu như chỉ đơn giản là buôn bán vài món mô phỏng đồ cổ, tại sao các người lại lên lên lút lút như vậy? Còn có, vì sao người bạn nước M này không chuyển khoản trực tiếp cho anh, ngược lại muốn trả tiền mặt?"

Diễm La nói một cách không nhanh không chậm "Ồ, cái này há, đương nhiên là tôi dặn qua. Gần đây tôi vừa lúc cần một khoản tiền mặt để khao mấy anh em cấp dưới, cho nên mới bảo người ta cho tôi tiền mặt. Sĩ quan cảnh sát, không phải ông cho rằng tôi đang buôn bán di sản văn hóa quốc gia chứ? Thân là một phần tử của quốc gia, làm sao tôi làm ra chuyện tổn hại lợi ích quốc gia như thế được?"

Đội trưởng Triệu tức giận quá chừng, ông là do nhận được báo cáo từ gián điệp nói lần này Diễm La Vương sẽ đích thân đứng ra buôn bán vài món di sản văn hóa, cho nên mới mang theo nhiều người như vậy đến vây quét, ngay cả quân đội đặc chủng cũng mang theo. Không ngờ là gió tre mức nước công dã tràng, còn bại lộ gián điệp phe ông.

Không sai, đội trưởng Triệu vẫn luôn cho rằng gián điệp mật báo là Tô Mặc Bạch, mấy lần trước cũng là cậu.

Đội trưởng Triệu không cam lòng mở khóa công tay cho một đám người, sau đó kéo Nam Tầm đến phía sau mình.

Diễm La trào phúng mà liếc nhìn hai người, không có ngăn cản.

Nam Tầm hu hu trong lòng: "Bát à, ta cảm thấy ta xong rồi. Vừa nãy ánh mắt đại boss nhìn ta như muốn đánh vỡ đầu ta vậy."

Tiểu Bát cũng thực chán chường: "Coi đời này, Diễm La căm hận nhất chính là kẻ phản bội. Xong rồi, thật sự xong rồi, đừng nói tôi trừ giá trị ác niệm, hẳn có thể cho người chết một cách thống khoái là may lắm rồi."

Nam Tầm hoảng hốt mà đi theo đội trưởng Triệu. Cậu quay lại nhìn Diễm La một chút, thấy vẻ mặt đối phương âm trầm, trong mắt thù hận ngập trời.

Mẹ kiếp, thực sự chơi xong rồi.

Nam Tầm bỗng thấy trái tim như bị người lấy kim chọc, rất đau, cũng rất oan ức.

Anh cậu có vẻ đã hận cậu thật rồi.

Chờ cảnh sát đi hết, Diễm La giải tán cả đám anh em kêu gào muốn báo thù rửa hận, chỉ để lại một mình Quý Hà.

Không khí yên tĩnh lại, hai người đều không nói chuyện mà nhìn nhau hồi lâu.

Quý Hà phá vỡ sự tĩnh mạch làm người nghẹt thở này trước, nói cực kỳ khẳng định: "Anh đều đã biết."

Tin tức là y thà ra ngoài, mà Diễm La cố tình tiết lộ tin tức này cho y.

Diễm La lạnh lùng nhìn y, nắm tay đã siết chặt từ lúc nào: "Bên trong cái thùng có thứ gì, tao chỉ nói cho một mình mày, ngay cả Tiểu Bạch cũng không biết."

Quý Hà không nói gì.

"Quý Hà, mày đã phụ lòng tin của tao." Ánh mắt Diễm La hung ác nham hiểm, đột nhiên mọc từ bên hông một khẩu súng lục giậm thanh, trực tiếp nhắm thẳng nòng súng ngay giữa trán Quý Hà.

Quý Hà không né tránh, thậm chí chưa từng xuất hiện bất kỳ vẻ khủng hoảng nào. Ánh mắt y bằng phẳng nhìn Diễm La, khóe miệng nhếch lên nụ cười phảng phất như rút cuộc sắp được giải thoát: "Ồ lúc tôi nhận được nhiệm vụ nằm vùng này, tôi cũng chưa nghĩ tôi muốn sống sót trở về. Giết tôi đi, giữa chúng ta cũng coi như có đầu chấm hết. Chỉ là... Tiểu Bạch là đứa bé ngoan, hy vọng anh buông tha cho cậu ta."

Diễm La nghe được lời này, đôi mắt lại trở nên đỏ bừng, gầm lên một tiếng: "Mày căm miệt, chuyện giữa tao và Tiểu Bạch không cần mày lo!"

Nhưng Quý Hà vẫn tiếp tục nói: "Tiểu Bạch chỉ bị đội trưởng Triệu lừa vào ngánh này. Cậu ta không phải cảnh sát, chỉ là người bình thường. Cậu ta cũng chưa từng làm bất kỳ chuyện có lỗi với anh, tất cả đều do tôi làm."

"Tao nói, mày căm miệt!" Diễm La bóp cò súng, một viên đạn bắn vào vai phải Quý Hà.

Quý Hà ôm bờ vai đau máu, đau đớn đến ngất bệt ra đất, nhưng y vẫn kiên trì nói hết những gì mình muốn nói: "Tiểu Bạch không thể trở về bên cạnh anh. Tuy cậu ta không phải cảnh sát, nhưng cậu ta thực sự là nằm vùng. Mấy anh em của anh sẽ không bỏ qua cho cậu ta. Diễm La, sau này đừng tìm cậu ấy, anh sẽ hại cậu ấy."

Diễm La giận đỏ mặt: "Cậu ta đừng hòng! Cả đời này cậu ta đừng mơ rời khỏi Diễm La tao! Cho dù chết, cậu ta cũng phải chết trước mặt tao!"

Nói xong lời này, Diễm La lại bắn một phát súng vào đùi phải Quý Hà, âm trầm uy nghiêm nói: "Hon hai tháng tao không ở ngục giam là mày chăm sóc Tiểu Bạch. Xem ở điểm này, ngày hôm nay tao không giết mày, nhưng từ nay về sau nếu có gặp lại, không phải mày chết thì tao phải la đời!"

Quý Hà che lại nơi không ngừng chảy máu, y nhìn bóng lưng Diễm La nổi giận đi xa.

Giống như Tô Mặc Bạch chỉ thừa nhận một người như Diễm La, Diễm La cũng chỉ thừa nhận một mình Tô Mặc Bạch, Quý Hà từ đầu đến cuối cũng không thể xen vào giữa bọn họ.

Dựa theo tính cách của Diễm La, chắc chắn hẳn sẽ không buông tha Tô Mặc Bạch đã phản bội hắn.

Xin lỗi Tiểu Bạch, anh hai không giúp được cậu. Quý Hà khẽ thở dài một tiếng trong lòng.

Bởi vì thường xuyên xảy ra chuyện có quân cảm tử đến trả thù đặc cảnh nằm vùng, cho nên đội trưởng Triệu mang Tô Mặc Bạch về nhà mình, nhờ bà xã nhà mình chăm sóc.

Đối với chuyện này, đội trưởng Triệu cũng ảo não không thôi. Lúc ấy ông đã bắt được hết tất cả, cảm thấy mọi người ở đây sắp phải vào tù không thể nghi ngờ, rút cuộc trốn không thoát, cho nên mới không giấu diếm thân phận nằm vùng của Tiểu Bạch nữa. Nào ngờ được... Ôi.

Cô Triệu nhìn cậu bé trông thật sáng sủa, lại nghe nói chuyện nằm vùng, mới mắng cho đội trưởng Triệu một trận, cực kỳ đau lòng Tô Mặc Bạch.

Nhưng cách cuộc vây quét lần trước mới có ba ngày, vào một đêm nguyệt hắc phong cao, cửa chống trộm nhà đội trưởng Triệu bị người cạy. Cô Triệu nhìn thấy người đàn ông cao to vẻ mặt hung ác kia thì sợ đến hết lên, chỉ là tiếng la còn kẹt ở cổ họng đã bị người đập cho bất tỉnh.

Nam Tầm không phản kháng, vẻ mặt vô tội nhìn hắn: "Anh, chúng ta thương lượng nhé. Em đi với anh, đừng đánh ngất em."

Kết quả một giây sau, Nam Tầm liền thấy cổ tê rần, mắt tối sầm lại.

Diễm La đã đập cậu bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Giam lỏng, khoá bị đập

Nam Tầm lại về tới biệt thự quen thuộc. Lúc cậu tỉnh lại, Diêm La đã đứng trước mặt, từ trên cao nhìn xuống quan sát cậu. Vẻ mặt hắn rất lạnh nhạt, trong mắt tràn đầy tơ máu.

Tiểu Bát đột nhiên nói chen vào một câu: "Thần ái, tự ngươi cầu phúc đi. Đại boss đã nhìn chăm chăm cái đầu ngươi suốt nửa tiếng rồi, trông mắt còn không thèm đảo một lần."

Nam Tầm nuốt ngụm nước miếng: "Tiểu Bát, ngươi có chắc anh ấy chỉ xem đầu ta, mà không phải gương mặt làm người thích này?"

Tiểu Bát: "Ngươi cũng không phải gái đẹp gì, người mẹ nó là đàn ông đó. Chẳng lẽ xem mặt ngươi là có thể hà tiện?"

Nam Tầm nhìn người đàn ông trước mặt, yếu ớt kêu một tiếng anh.

"Tiểu Bạch, anh chỉ hỏi cậu một câu. Cậu có đúng là nằm vùng do cảnh sát phái tới?" Trong tiếng trầm thấp của Diêm La có pha thêm chút lửa giận ẩn nhẫn.

Nam Tầm vội nói: "Anh, là thế này, lúc trước em chỉ là bị ---"

Diêm La lạnh lùng cắt ngang cậu: "Cậu chỉ cần trả lời, đúng hay không?"

Nam Tầm há miệng, gian nan mà gật đầu: "Cứ coi như thế đi."

Diêm La vừa nghe lời này, đôi mắt vốn che kín tơ máu thoạt nhìn còn đỏ hơn, khiến người ta sợ hãi.

Nắm đấm của hắn vung tới hướng Nam Tầm, nhưng lúc sắp đụng tới gương mặt kia lại vòng sang bên cạnh, rơi vào đệm lưng phía sau.

Bịch.

Nam Tầm cảm giác thắt rõ ràng ghế sofa này kín xuống một cái hố thật sâu, làm không khí xung quanh dường như cũng chấn động theo.

Diêm La đột nhiên lôi cậu dậy từ trên ghế sofa, kéo một mạch ra ngoài.

Nam Tầm bị hắn thô lỗ nhét vào trong xe, sau đó xe chạy băng băng mà đi.

Nam Tầm cố gắng giải thích: "Anh, em thực sự không muốn hại anh. Làm nằm vùng cũng là hết cách rồi, nếu em không làm thì sẽ chết."

Diêm La hiển nhiên không muốn nghe cậu giải thích, môi mím chặt, ánh mắt lạnh lẽo.

Sau đó Nam Tầm liền yên tĩnh lại, trong lòng sợ sợ.

Tiểu Bát còn sợ hơn: "Ngươi nói xem đại boss muốn dẫn ngươi đi đâu vậy? Không phải hắn sẽ tìm chỗ nào để chém ngươi thành vạn mảnh chứ?"

Nam Tầm trợn trắng mắt: "Đại boss trăm phương ngàn kế bắt ta từ nhà cảnh sát chỉ để chém ta thành muôn mảnh thôi à? Tiểu Bát, đầu óc ngươi ăn cái gì lớn lên thế?" Nói xong lại nhỏ giọng thăm thài: "Hơn nữa, anh của ta mới không nở đầu."

Tiểu Bát hừ hừ: "Giá trị hắc hóa đều đã 100, đã thành biến thái, còn có cái gì không thể xảy ra? Hiện nay giá trị ác niệm cũng mới rơi xuống 50 mà thôi, ngươi cho rằng ngươi quan trọng với hắn đến nỗi nào chứ!"

Nam Tầm mím môi, bị nó mới làm đau lòng rồi, nhưng chưa từ bỏ ý muốn phản bác: "Có lẽ cho ta thêm hai năm, giá trị ác niệm của anh ta sẽ biến thành 0 thì sao?"

Tiểu Bát vô tình phản bác: "Năm mơ thì khá là nhanh."

Nam Tầm bị Diêm La dẫn tới tầng hầm của một sông bạc ngầm, sau đó cậu bị đẩy vào một căn phòng nhỏ cũ kĩ dưới đó. Trong phòng có giường có bàn, trên tường còn treo roi da nhỏ và vài món dụng cụ tra tấn kỳ quái, trông thật khiếp đảm.

Nam Tầm...

"Anh." Nam Tầm kêu một tiếng đầy tội nghiệp.

Diêm La lạnh lùng nhìn cậu: "Tiểu Bạch, đến lúc này rồi, anh vẫn không đành lòng làm tổn thương cậu."

"Anh, mặc kệ anh có tin hay không, từ trước đến nay em đều không muốn hại anh. Em thực sự thích anh." Đôi mắt Nam Tầm lên men, cậu nhìn thấy Diêm La như vậy, cảm giác đầu tiên lại không phải sợ hãi, mà là đau lòng.

Thật là xui như chó, cậu lại biết đi đau lòng người khác, còn thừa nhận dứt khoát như thế!

Diêm La trước sau như một mà xoa đầu cậu, động tác thật dịu dàng: "Tiểu Bạch, mấy ngày hôm nay cậu ở chỗ này trước, anh sẽ thường xuyên đến thăm cậu."

"Anh, anh tha thứ cho em rồi sao?" Nam Tầm đột nhiên nắm lấy tay hắn, thực sự muốn biết đáp án này từ trong miệng hắn.

Nhưng Diêm La lại tránh mà không nói, sắp xếp cậu xong rồi rời đi.

Răng rắc.

Nam Tầm nghe được tiếng khóa cửa, đó là loại khóa cũ lớn, lúc bị khóa sẽ vang lên tiếng răng rắc lạnh lạnh.

"Tiểu Bát, hình như ta bị đại boss giam lỏng." Nam Tầm nói xong liền nằm lên giường. Giường còn rất mềm, ngủ rất thoải mái.

Tiểu Bát: "Kích động thật! Lại thấy phòng tới play! Sao hắn không dùng dây xích trói ngươi lại như ba ba Lê Sâm nhỉ? Cơ mà khóa cửa gì đó cũng ngẫu thật đấy!"

Nam Tầm...

"Tiểu Bát, giúp ta để ý xem dạo này đại boss đang làm gì thế."

Tiểu Bát gào lên: "Ta không thể thả tinh thần lực trong thời gian dài để theo dõi đại boss được, như vậy quá hao tổn linh lực của ta."

Nam Tầm: "Vậy thì thỉnh thoảng ngó một chút."

Tiểu Bát kiểu ngao hừ một tiếng: "Được rồi."

Mấy ngày nay, ngày nào Diêm La cũng về thăm Nam Tầm. Hắn sẽ mang đến đồ ăn thơm ngào ngạt, hai người ngồi đối diện cùng ăn.

Nam Tầm có loại cảm giác bọn họ vẫn là anh em thân ái như trước kia, anh cậu không hề thay đổi một chút nào, vẫn rất thương cậu. Thế nhưng mỗi khi hắn rời đi, tiếng khóa cửa vang lên lại đánh cậu trở về hiện thực.

Diêm La có vẻ vẫn không chịu tha thứ cho cậu. Hắn căm ghét thân phận nằm vùng của cậu.

"Quý Hà bại lộ thân phận, sau đó hắn khôi phục chức vị cảnh sát. Trên người hắn trúng hai phát súng, hắn là do Diêm La Vương làm. Lúc đang tình dưỡng ở bệnh viện, đám anh em của Diêm La Vương suýt chút nữa đã giết chết hắn."

Nam Tầm vỗ vỗ cơ ngực bằng phẳng của mình: "Những anh em của anh ta thật hung tàn."

Tiểu Bát: "Có câu nói chủ nhân thế nào thì chó cũng như vậy, nói thế cũng không sai đâu. Đại boss ghét cay ghét đắng kẻ phản bội đến mức đó, đám anh em của hắn khẳng định cũng vậy, chó nói chi Quý Hà lại vừa là kẻ phản bội vừa là cảnh sát nằm vùng. Dựa theo tính cách của bọn họ, nhất định là phải trả thù Quý Hà gấp bội, à, người cũng vậy."

Lời Tiểu Bát vừa dứt, bên ngoài liền truyền tới tiếng vật nặng đập lên cửa.

Chuỗi tiếng ồn này giăng co một hồi lâu, trái tim Nam Tầm cũng nhảy lên rầm rầm.

Tiểu Bát lập tức nói: "Không phải Diêm La, là tay đâm tên A Hắc lần trước."

Cuối cùng, khóa cửa đã bị người đập mở, cửa bị đá văng ra. Nam Tầm thấy được A Hắc đứng ở cửa, lần trước là bọn họ cùng hợp tác cứu Diêm Mạn về từ địa bàn bang Thanh Hồ.

Sắc mặt A Hắc khiến Nam Tầm ý thức được người tới không có ý tốt, cho nên lúc A Hắc muốn túm lấy cậu, Nam Tầm vội vã tránh sang bên.

A Hắc cười lạnh, ngay sau đó móc từ bên hông một khẩu súng, nhắm nòng súng đen thui vào cậu.

Nam Tầm tức khắc cứng đờ, bị anh ta thít chặt cổ kéo ra ngoài.

"Tên nhóc thú, vốn cần thấy một mình mày xông vào bang Thanh Hồ để cứu Diêm Mạn rất trọng nghĩa, bây giờ tao mới biết tất cả đều là trò để mày giành được tín nhiệm của Diêm gia! Mày biết bọn tao có bao nhiêu anh em bị cảnh sát tóm được, còn có bao nhiêu anh em bị bọn chúng bắn chết ngay tại chỗ không? Dù có xé mày thành trăm mảnh cũng không đủ hả giận!"

A Hắc trói Nam Tầm lên một chiếc xe đen, Nam Tầm thấy được trên xe ba gương mặt quen thuộc, đều là cấp dưới của Diêm La. Ánh mắt mỗi người bọn họ đều nhìn chăm chăm Nam Tầm đầy căm hận, hận không thể lập tức lấy dao chém chết cậu.

"Xong rồi Tiểu Bát, ngày hôm nay ta sắp chơi xong rồi."

Tiểu Bát thờ dài: "Bây giờ đại boss đang mở họp với đám anh em khác, khẳng định là không đuổi kịp."

Nam Tầm: "Trời muốn diệt ta*."

Tiểu Bát:...

Mẹ nó, đến lúc này rồi còn diễn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 185: (⌋ ⋈ ρ ⌋ ⋈), người sắp chết

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Xe lái đến nhà xưởng bỏ hoang lần trước, bọn côn đồ chiếm giữ ở đây sớm bị Diêm La giết hết, vì vậy nơi này đã bị người của Diêm La chiếm lĩnh.

Nhà xưởng bỏ hoang gì đó, quả thực chính là nơi lý tưởng nhất để bắt cóc giết người.

Nam Tầm bị bọn A Hắc thô lỗ đẩy vào, sau đó cậu nhìn thấy bên trong có ba

tên vạm vỡ trông thật dữ dằn, cộng thêm mấy người trên xe, tổng cộng bảy người.

Nói thật, nếu không phải trong tay A Hắc có một khẩu súng trâu bò, Nam Tầm lại sợ mình bị bắn thành tổ ong, thì cậu liều mạng cũng phải làm một trận với đám người này mà không phải bị bọn họ cột vào một cái ghế kim loại, tay không tác sát.

Nam Tầm hơi hơi nhú mồm nhìn bảy tên cao to trước mặt, lòng bàn tay đã ứa ra lớp mồ hôi mỏng.

Bảy người này hẳn là phần tử cực đoan trong nhóm cấp dưới của Diêm La. Bọn họ vẫn là người theo đuổi cuồng nhiệt của Diêm La, chỉ là bọn họ không cách nào tha thứ tên phản đồ Tô Mặc Bạch. Bọn họ căn bản không rõ Tô Mặc Bạch chưa hề làm bất cứ chuyện gì, bọn họ chỉ biết Tô Mặc Bạch là nằm vùng giống Quý Hà, hai người đều đáng chết.

Mấy ngày trước bọn họ thất bại chỗ Quý Hà, vì Quý Hà hiện tại khôi phục thân phận cảnh sát, trên người có súng, xung quanh còn có cảnh sát bảo vệ. Bọn họ không làm gì được Quý Hà, cho nên liền chuyển mục tiêu sang Tô Mặc Bạch.

Mấy người vốn điều tra ra Tô Mặc Bạch bị đội trưởng Triệu gì đó thu xếp đến nhà lão, nhưng chờ bọn họ chạy đến, nơi đó đã không còn một bóng người. Lại hỏi thăm, vợ đội trưởng Triệu này bị người đập bất tỉnh, mà Tô Mặc Bạch thì bị người cướp đi.

Vừa mới bắt đầu, mấy người đều tưởng anh em nào trong bang làm, nhưng qua thật nhiều ngày, bọn họ đều không tra được bất kỳ tin tức nào của Tô Mặc Bạch nữa.

Cuối cùng vẫn là A Hắc nhận ra được Diêm La Vương bất thường, phát hiện mỗi ngày hẳn đều đến địa điểm cố định là sông bạc nào đó ở thành phố B.

Nhân lúc Diêm La Vương không ở đây, A Hắc lên lút đi tới tầng hầm sông bạc này, thấy được một căn phòng bị khóa. Anh lập tức mò ra chân tường.

Các anh em rất tức giận, Tô Mặc Bạch và Quý Hà hai chết nhiều anh em trong bang như vậy, nhưng đến lúc này Diêm gia còn muốn bao che cho tên phản đồ này?

Bọn họ không cách nào tha thứ, bọn họ muốn giết chết thẳng nhóc thú khiến Diêm gia mất không chế, hơn nữa muốn cho nó muốn chết cũng không được!

"Anh Hắc, mấy quay đã chuẩn bị xong, có thể bắt đầu rồi." Một người nói, lộ ra nụ cười tàn nhẫn với Nam Tầm.

Nam Tầm thấy được bộ máy quay phim đối diện mình đã bị người ấn bắt đầu quay.

Lông mày cậu nhăn lại gắt gao: "Các người muốn làm gì?"

"Làm gì? Đương nhiên là chuẩn bị món quà lớn cho chú Triệu của mày! Nghe nói Quý Hà ở trong ngục từng chơi trai? Ha ha ha, hôm nay mấy anh cũng có hứng thú, vừa lúc muốn chơi với thẳng nhóc thú mày."

Mấy người nói xong lời này, ngoài A Hắc, cả đám đàn ông cao to còn lại vậy mà đều quay về hướng Nam Tầm bắt đầu cởi quần.

Nam Tầm lập tức nhận ra suy nghĩ ghê tởm của mấy người này.

"Tiểu Bát, hỏi ta mới vừa xuyên tới đây, người từng nói với ta Tô Mặc Bạch chết thế nào?"

Tiểu Bát nuốt một ngụm nước miếng: "Bị mấy tù nhân luân phiên cưỡng bức đến chết ở trong ngục, khá giống cảnh tượng lúc này nha."

Ánh mắt Nam Tầm trầm xuống, bỗng bật cười lạnh: "Tiểu Bát, che chắn cảm giác đau cho ta, lập tức!"

Ngay lúc mấy người vội đến chỗ Nam Tầm còn muốn nhét đồ vào miệng cậu, Nam Tầm nắm lưỡi dao nhỏ giấu trong tay áo cắt đứt dây thừng.

Trong nháy mắt thoát khỏi trói buộc, cậu đột nhiên nhảy dựng lên, lưỡi dao giữa hai ngón tay thật nhanh cắt vỡ yết hầu một người, sau đó một chân đạp vào "cậu bé" của người gần nhất, bàn tay vừa thu về lại cắt một cái.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, mùi máu tanh rất nhanh đã tràn ngập nhà xưởng bỏ hoang, một hồi thịnh yển đầy máu điên cuồng bắt đầu.

Tiểu Bát: "Người vẫn trước sau như một thích đoạn tử tuyệt tôn người ta, chắc, có điều gia thích."

Trong nháy mắt ngấn gối, Nam Tầm đã tiêu diệt hai người.

Cách làm của cậu chọc giận những người còn lại, A Hắc tức giận nhắm thẳng đui cậu nổ một phát súng, nhưng giây tiếp theo anh liền ngã đại. Thằng nhóc này vậy mà dường như không biết đau đớn là gì, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Tay A Hắc run lên, lại nổ một phát súng vào cánh tay cậu. Nhưng người nọ vẫn không hề hấn gì tiếp tục đánh nhau, cậu nhấc lên ghế sắt đằng sau ném vào đầu hai người trước mặt...

Người này giống như điên rồi, trên người cậu bị mả tấu cắt ra vô số vết thương, máu thịt đều đã chảy ra ngoài, mơ hồ thấy được cả xương cốt! Cậu còn bị A Hắc bắn đủ bảy phát súng, bảy chỗ trúng đạn đều có máu phun tung tóe ra ngoài, sau đó thật nhanh thấm đẫm quần áo. Nhưng cậu vẫn đánh nhau đồ cả mảt, cứ như đã mảt đi trí giác.

A Hắc giờ súng bị dọa giết mình, anh ngơ ngác đứng ở cửa, trơ mắt nhìn thẳng nhóc kia giết hết tất cả mọi người. Chính cậu cũng đã mảu me đẩy mình, vết đao và vết đạn trên người có thật nhiều máu chảy ào ạt ra ngoài, trông cực kỳ đáng sợ.

Sau đó, cậu ta từ từ đi tới hướng anh, mỗi một bước chân, trên đất đều lưu lại một dấu chân đẫm máu. Ánh mắt của cậu vô cùng kiên định, đôi mắt đen kịt trông chừng như tỏa sáng nhìn chăm chăm bên ngoài không rời mắt.

A Hắc không hề động thủ, cậu cũng không động thủ.

Người mảu cứ như vậy đi ngang qua trước mặt A Hắc, nhấc bước đi thẳng ra ngoài.

A Hắc kinh ngạc nhìn bóng lưng kiên quyết của cậu, đôi mắt anh bỗng dưng đau xót, đôi tay cũng mềm nhũn làm sưng lức roi trên mặt đất. Trong đó còn sót lại viên đạn cuối cùng, nhưng A Hắc cũng không cầm lấy súng nữa.

Nam Tầm đi được một lát bỗng ngã rầm ra đất.

Nam Tầmx "Đờ mờ, tay chân của ta sao lại không điều khiển được, sao ta lại ngã xuống?"

Tiểu Bát: "Người mẹ nỏ cho rằng che chắn cảm giác đau nghĩa là gì? Là khiến người không cảm giác được đau đớn mà thôi! Người tự nhìn xem người trúng bao nhiêu phát đạn rồi?"

Nam Tầmx "Vậy người xem xem, dựa theo tình huống ta bây giờ, còn có thể kiên trì đến lúc Diêm La Vương đến không?"

Tiểu Bát bật cười trào phúng: "Người lập tức phải đi gặp Diêm La Vương dưới âm phủ rồi!"

Nam Tầmx "Tiểu Bát, mau cầm máu cho ta!"

Tiểu Bát: "Không được, gia không thể giúp người hack nhiều như thế cùng một lúc. Hay là rút che chắn cảm giác đau, sau đó cầm máu cho người?"

Nam Tầm vậy mà không chút do dự gạt đầu.

Tiểu Bát ngăn ra, Nam Tầm sợ đau biết bao nhiêu nha. Bây giờ chỉ vì sống thêm một lúc lại dám đồng ý chịu đựng đau đến như vậy.

"Thân ái, người nghĩ kỹ chưa? Bây phát súng, vô số vết đao nha, cả người người đều chảy máu nha, chảy ào ào ra ngoài nha. Người thật muốn ta rút lại che chắn cảm giác đau?"

Nam Tầm cắn răng: "Nhanh lên, đừng nói nhảm nữa."

Tiểu Bát khóc lên oa oa: "Nhưng đã không còn kịp rồi. Người mất máu nhiều lắm, lập tức sẽ chết thẳng cẳng."

Trong mắt Nam Tầm lộ vẻ không cam lòng.

Cậu còn chưa nhìn thấy Diêm La lần cuối, cứ tất thờ như vậy, cậu không cam lòng.

Nhưng cậu cũng cảm thấy, hơi thở của cậu càng ngày càng yếu, chẳng mấy chốc sẽ tất thờ rồi.

Nam Tầm dùng hết chút sức cuối cùng, gẫy gữa bỏ thêm một đoạn ra ngoài, cả người mảu liền bời trên đất một đường mảu chói mắt.

Rốt cuộc, cậu không chống đỡ nổi, gờ lên ngón tay run rẩy, gian nan viết xuống đất vài dòng chữ bằng máu cuối cùng: Anh, em không trách anh, anh phải sống cho tốt.

Sau đó, cậu liều mạng mà gắng hết sức duỗi tay về phía trước như muốn bắt được cái gì. Bỗng nhiên, bàn tay đang gờ lên của cậu chột mềm nhũn, cứ như vậy gục xuống, nửa người trên cố gắng nâng dậy cũng rơi bịch một tiếng trở lại.

Cứ như vậy... Đã chết.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 186: Khổ sở, muốn khóc nhưng không khóc được

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Một giây sau, linh hồn Nam Tầm thoát ra từ cơ thể.

Cô lẳng lặng nhìn chàng trai nằm trên đất với dáng chết chảnh mấy đẹp đẽ này, không khỏi nín chặt môi, hơi cụp mắt nói: "Tiểu Bát à, ta bỗng thấy mệt mỏi quá."

Tiểu Bát trầm mặc hồi lâu mới thấp giọng nói: "Ta biết người muốn thấy hấn lần cuối, chúng ta cùng chờ hấn đến đây đi."

Trạng thái linh hồn không thể dừng ở một thế giới quá lâu, cho nên Tiểu Bát hiếm thấy hảo phóng được một lần, dùng linh lực của mình để bảo vệ nguyên thần cho Nam Tầm.

Một người một thủ đầu cho rằng đợi đến lúc Diêm La phát hiện rồi chạy tới sẽ mất hồi lâu, nhưng không nghĩ tới tay đầm tên A Hắc thất tha thất thểu đi tới trước xác Tô Mặc Bạch, nhìn thấy hàng chữ bằng máu Nam Tầm lưu lại thì về mặt đại biến. Anh hoảng loạn hồi hà lui về sau vài bước, nhưng bởi vì bước chân phủ phàm mà ngã bệt ra đất.

Tròng mắt A Hắc mờ một mặt trận, đột nhiên cảm điện thoại gửi tin nhắn cho Diêm La. Sau khi đóng điện thoại, anh cầm lấy khẩu súng lục kia, cánh tay chậm rãi gờ lên nhắm ngay đầu chính mình.

Ngay sau đó, một tiếng súng vang lên, viên đạn xuyên qua đầu.

Người sống cuối cùng ở đây cũng ngã xuống.

Ở lúc A Hắc gửi cho Diêm La Vương tin nhắn kia, anh liền biết anh không sống được nữa, Diêm gia sẽ không bỏ qua cho anh. Nhưng anh vẫn làm như vậy, có lẽ là do bóng người đầy máu kia kiên định đi về phía trước dọa tới anh, cũng có lẽ là vì... câu cuối cùng cậu lưu lại.

Ở thời khắc cuối cùng trước khi A Hắc chết, trong lòng anh không có thù hận cũng không có sợ hãi. Xuất hiện trong đầu anh không phải bóng hình Diêm gia, mà là cảnh anh và Tô Mặc Bạch cùng cứu Diêm Mạn từ tay đám lưu manh bang Thanh Hồ, cảnh tượng này dừng lại trong đầu anh, mãi đến tận khi anh cuối cùng tắt thở.

Nam Tầm bị hành động của A Hắc làm sợ hết hồn.

Tiểu Bát mãi mới hoàn hồn từ trong khiếp sợ: "Đờ mờ, thẳng nhai này bị bệnh tâm thần à, vậy mà lại tự sát. Trước khi chết còn báo cho đại boss là để đại boss đến nhặt xác cho há?"

Nam Tầm ngạc nhiên nhìn xác A Hắc hồi lâu, cuối cùng thờ dài một tiếng nặng nề.

Một người một thủ đợi không bao lâu, tiếng ô tô phanh gấp chói tai liền vang lên.

Nam Tầm nhìn thấy cửa xe kia bị người đập phanh một tiếng, một người vọt ra chạy như điên về hướng bên này. Nhưng đột nhiên, hấn thả chậm bước chân như đang sợ cái gì, đi chậm rãi từng bước từng bước tới.

"Anh!" Nam Tầm kêu lên, nhào tới trong ngực hấn. Nhưng cô lại trực tiếp xuyên qua người Diêm La, lại quay đầu, đã thấy bóng lưng cứng còng của hấn.

Diêm La đi lên trước, nhìn thấy được cỗ thi thể đầy máu kia trên đất. Miệng hắn hơi mở ra, cảm giác nghẹt thở mãnh liệt kéo tới làm hắn không thở nổi.

Hai mắt hắn đỏ lên mà nhìn cậu bé đang nằm lẳng lẳng trên đất, thấy được cả người cậu không còn một chỗ nào lành lặn. Bỗng nhiên, hai chân hắn mềm nhũn, quỵ rầm một tiếng trước mặt cỗ xác.

Hắn còn mang theo chút hy vọng cuối cùng tự lừa mình dối người khi đuổi bàn tay run rẩy mò đến đầu người nọ, chậm rãi nâng đầu cậu lên.

Nhưng nhìn rõ gương mặt quen thuộc dính đầy vết máu, tay Diêm La run lên kịch liệt, bỗng kêu lên như tiếng khóc của con thú bị vây khốn, áp lực, nặng nề, giọng đã khàn đến tựa như mất tiếng: "Tiểu Bạch, Tiểu Bạch... Cậu đừng làm anh sợ. Anh cầu xin cậu, Tiểu Bạch..."

Hắn ôm Tô Mặc Bạch vào trong ngực, gất gao mà hung hăng ôm vào ngực. Tiếng khóc ần ỉn dần dần đã biến thành tiếng khóc thét như gào rống.

Chờ nhìn thấy hàng chữ bằng máu trên mặt đất kia, nước mắt Diêm La vẫn cố nén trong hốc mắt không cho rơi xuống bỗng tràn ra như vỡ đê, tay hắn nhẹ nhàng xoa xoa trên hàng chữ máu đã khô cạn, một lần lại một lần.

"Tiểu Bạch, Tiểu Bạch..." Trong miệng hắn khề lăm bầm, mãi đến khi cuối cùng đã mất tiếng, cổ họng hắn còn đang không ngừng nấc nghẹn.

Nam Tầm thấy rất khó sở. Cô cũng muốn khóc nhưng không khóc nổi, vì linh hồn vốn không thể khóc.

Cô ngồi xổm bên người Diêm La, vươn tay muốn lau một giọt nước mắt ở khóe mắt hắn, nhưng tay cô không cần thận lại xuyên qua mặt hắn. Vì vậy, cô liền hơi đỡ ngón tay nơi khóe mắt ấy, giọt nước mặn chát rơi vào tay cô, phảng phất như cũng truyền cả nhiệt độ nóng bỏng này đến linh hồn Nam Tầm. Nhưng rất nhanh, nó liền xuyên qua lòng bàn tay cô rơi xuống đất.

Tuy rằng Tiểu Bát thấy chen vào nói lúc này có vẻ phá không khí, nhưng vẫn không nhịn được lăm bầm: "Ngày vừa nãy, giá trị ác niệm của Diêm La lại bắn ngược về 100. Ta vốn còn chút hy vọng hắn nhìn thấy người chết, nói không chừng giá trị ác niệm sẽ biến mất toàn bộ đấy. Kết quả..."

"Nam Tầm, chúng ta đi thôi, ta sợ xem tiếp sẽ khó chịu." Tiểu Bát thờ dãi nói.

Làm một con thần thú đã sống lâu ời là lâu, nó gặp qua không biết bao nhiêu cuộc sinh ly tử biệt giữa phạm nhân, xa người thân, xa người yêu. Nhưng lần này nó vẫn bị dọa đến, nó vốn tưởng đại boss còn oán hận Nam Tầm, nào ngờ chờ đến lúc Nam Tầm chết, một tên dân ông đã một đồng tuổi như hắn lại khóc như chó, khiến mắt nó cũng hồng hồng.

"... Được rồi." Bỗng Nam Tầm khẽ đáp lời. Cô nghiêm túc mà nhìn sùnn mặt Diêm La, ghé vào bên tai hắn, bờ môi mấp máy nói ra ba chữ trong im lặng.

Tiểu Bát thuộc phái hành động. Nam Tầm vừa thốt ra tiếng "được", nó cũng đã xé rách hư không.

Chỉ trong nháy mắt, linh hồn Nam Tầm trở nên vụn vụn, biến mất ngay tại chỗ.

Nam Tầm không có tâm trạng suy nghĩ những thứ khác. Ở lúc phát hiện mình đang trong một mảnh biển sao lộng lẫy, cô chỉ mò một hồi một câu: "Đây là thế giới gì vậy?"

"Không phải người báo một sao, cho nên ta mang người vào không gian sao trời của ta, người có thể nghỉ ngơi mấy tháng trong này."

Lần này tiếng Tiểu Bát phát ra không phải ở trong đầu Nam Tầm

Bây giờ cô đang ở trạng thái linh hồn, không có đại não thực thể hóa.

Nam Tầm hơi cúi đầu nhìn về phía sinh vật hình cầu tròn vo, đầy lông màu trắng ngồi xổm trước mặt cô. Trên hình cầu có đôi mắt đen nhánh to như hai hạt đậu, có đôi tai nho nhỏ và bốn chân nho nhỏ, đằng sau mõng còn có một cái đuôi nhỏ ngắn ngun ngùn.

Tiểu Bát thấy cô không ngừng nhìn chăm chăm vào mình, không biết nghĩ đến cái gì, bóng trắng xẹt qua nháy thật nhanh ra sau, ngay sau đó đã cách Nam Tầm chừng mười mét.

"Tiểu Bát, người chạy xa như thế làm gì? Yên tâm đi, ta không đập người thành bánh đậu." Nam Tầm dịu dàng nói.

Tiểu Bát hừ một tiếng, móng vuốt nhỏ giờ lên xoa xoa cái eo tròn vo: "Người cứ muốn thử xem, nhưng người bắt được gia không? Tốc độ của Hư Không Thú chúng ta cực kỳ nhanh, không kẻ nào sánh bằng."

Nam Tầm quan sát vọc người tròn vo của nó một lúc lâu, đột nhiên hỏi: "Người nói xem sau khi người trưởng thành rồi rằng là một con ngựa trắng đẹp đẽ biết phát sáng, mà sao khi còn nhỏ lại là một quả bóng tròn vo chứ? Việc này ta nghĩ mãi không ra."

Tiểu Bát vụn vụn cái eo mập, giải thích: "Hư Không Thú là một giống loài thần kỳ. Người không hiểu là bình thường, bởi vì gia cũng không hiểu."

"Tiểu Bát, người muốn cho ta nghỉ phép thật hả?" Nam Tầm hỏi với vẻ hơi khó tin.

Tiểu Bát có chút xoắn xuýt quay móng về phía cô, hừ hừ nói: "Gia chỉ là thấy tinh thần người không tốt, vì vậy mới sinh lòng từ bi một hồi. Nếu như người vừa xuyên đến thế giới mới đã chết, vậy không phải gia xé rách hư không tồn công vô ích một lần sao?"

Nam Tầm cười cợt, không nói gì thêm. Cô nằm giữa không trung, nhìn bầu trời đầy những ngôi sao óng ánh, ánh mắt có chút thần thờ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 187: Ngoại truyện: Hồi ức của Diêm La, hảo cảm trời sinh

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Đổi với đứa bé Tô Mặc Bạch này, Diêm La có hảo cảm trời sinh. Thời điểm cậu bị cảnh ngục dẫn vào phòng giam, Diêm La vừa lúc liếc mắt qua, thấy được gương mặt sáng sủa tuấn tú của cậu bé, đôi mắt kia mờ mịt như mắt nai con, ướt nhep, đẹp đến kỳ lạ.

Lúc ăn cơm ở nhà ăn, có người điếc không sợ sùng xông vào lãnh địa của hắn, mà hắn lại có bệnh thích sạch sẽ, không thích những tên dân ông thô thiển bản thủ này tới gần mình. Tất cả mọi người đều biết điều này, cho nên người dám xông vào lãnh địa của hắn hắn là người mới. Không biết tại sao hắn lại nghĩ tới cậu bé mới gặp kia.

Đội hắn không nhanh không chậm com nước xong, quay đầu lại nhìn, quả nhiên là đứa bé kia.

Đứa bé này có vẻ thần kinh khá thô, bị hắn nhìn chăm chăm vào gây đến nửa ngày mà vẫn ngớ ra là chẳng hay biết gì, ăn com còn hăng hơn heo.

Thực ra, hắn chỉ muốn nhìn cậu bé này từ chính diện.

Có điều không vội, còn rất nhiều cơ hội. Hình như buổi tối có nghi thức đón người mới gì đó, trước đây hắn vẫn xem thường nó, nhưng lần này, hắn lại ôm vài phần chờ mong.

Diêm La ngồi lẳng lẳng chờ trong phòng giam 419, hắn cảm thấy có thể là mình quá nhàm chán, vì vậy mới cách mỗi mấy phút lại ngó ra ngoài qua song sắt nhỏ nho của phòng giam.

Cuối cùng, dưới đại sảnh tầng một tụ tập đám người của Đạo Sợ, mà đứa bé kia cũng bị người đẩy ra giữa sân.

Trong tiếng ầm ĩ của mọi người, đứa bé kia sắp phải bị làm nhục. Cũng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, Diêm La đột nhiên động đậy, hắn đi qua hành lang tầng bốn, gián đoạn trong chốc lát nghi thức lấy nhục nhả con người làm thú vui kia. Hắn nhận ra được đứa bé đang rình coi hắn, uy nghiêm của hắn không thể xâm phạm, vì vậy hắn lạnh lùng liếc qua.

Chỉ một cái liếc mắt ngắn ngủi làm hắn nhận ra được, có lẽ đứa bé này không yếu đuối như trong tưởng tượng của hắn. Bởi vì giờ khắc này, hắn không thấy được trong mắt đối phương bất kỳ vẻ e sợ nào.

Sự nhận thức đó làm hắn nổi lên ý xấu, khó được mà nói một câu: "Các người, cứ tự nhiên."

Sau đó hắn trở lại phòng tù, lên lút mà nhìn ra ngoài qua song sắt nhỏ.

Đáng tiếc, cái gì cũng không thấy. Đám tù nhân vây quanh song sắt đã chặn mất tầm mắt hắn.

Cũng không biết qua bao lâu, hắn nghe được tiếng hoan hô cực kỳ phấn khởi của mọi người, còn có các loại tiếng ồn ào.

Ha ha, vậy mà cậu bé lại thắng.

Tới tận buổi tối lúc đi tắm, Diêm La đầu đang nghĩ, một đứa bé ngây ngô như vậy đến cùng là đã đánh ngã Dao Sẹo như thế nào, có lẽ do đối phương khinh địch?

Đang nghĩ ngợi chuyện đó, đứa bé lại đến rồi.

Diêm La lên giật mình, đứa bé này thật sự chưa từng nghe tới uy danh Diêm La Vương hắn sao? Điều này làm hắn có chút không vui, hắn cảm thấy uy nghiêm của mình bị khiêu khích, vì vậy hắn dự định phải giáo huấn đứa bé này một trận.

Diêm La không nghĩ tới đứa bé này thật sự có bản lĩnh, vậy mà gặp chiêu nào phá chiêu đó, hai chân còn treo trên cổ hắn.

Động tác này khiến Diêm La thấy buồn cười, loại cảm giác bị mạo phạm mà không vui tức khắc đã tan thành mây khói. Hắn không nhìn được muốn trêu đùa đứa bé này, vậy là coi quần áo của cậu, còn chế nhạo cậu giống búp bê sứ.

Hắn thích loại cảm giác trêu đùa cậu bé, hắn cũng không muốn để cậu bé thực sự đâm lủng cho hắn, cũng không nghĩ tới cậu còn bóp rất nghiêm túc.

Nghe cậu bé nịnh hót đủ kiểu, Diêm La không nhịn được cười.

Hắn nghĩ, đây là người duy nhất nịnh hót trước mặt Diêm La Vương hắn thành khẩn đến như thế. Hắn không thấy chán ghét chút nào, ngược lại vô cùng hưởng thụ.

Sau đó tất cả thuận theo tự nhiên, hắn thấy cậu bé thú vị vì vậy mang theo bên người.

Vốn thấy cuộc sống tại ngục giam nhàm chán, cậu bé lại tới vừa lúc, hắn liền tiện tay thu nhận. Cũng không ngờ được, càng ngày hắn lại càng thích cậu bé tên Tô Mặc Bạch này, không chịu nổi Tiểu Bạch gặp được một chút oan ức.

Cho nên hắn đánh Quý Hà, hắn giết mấy phạm nhân ở mỏ quặng, bởi vì bất luận là kẻ nào cũng không thể bắt nạt Tiểu Bạch của hắn.

Chỉ là lần ở mỏ quặng đó, Diêm La không ngờ Tiểu Bạch sẽ lao ra vì cứu hắn. Điều này làm hắn sinh ra loại cảm giác mình là tất cả của Tiểu Bạch, Tiểu Bạch thậm chí có thể đi chết vì hắn.

Loại nhận thức này khiến đáy lòng hắn nổi lên chút mừng thầm bí ẩn.

Lúc ra tù, hắn không hề quay đầu lại. Vì hắn sợ nhìn thấy đôi mắt của Tiểu Bạch, chỉ chút vè không tha trong đó cũng sẽ làm hắn do dự.

Sau đó, Diêm La dùng tốc độ nhanh nhất vớt Tiểu Bạch ra từ trong tù.

Gặp lại Tiểu Bạch, trong lòng hắn có chút mềm mại không nói nên lời, đây là cảm giác mà Diêm Mạn sống cùng hắn nhiều năm như vậy cũng không cho hắn được.

Lúc trước nhận nuôi Diêm Mạn chỉ là nổi hứng nhất thời, tiếp xúc với Tiểu Bạch cũng là nổi hứng nhất thời, nhưng cuối cùng cảm giác lại hoàn toàn khác nhau.

Hắn nghĩ, Tiểu Bạch đối với hắn mà nói là khác biệt, địa vị của cậu ở trong lòng hắn đã vượt qua bất luận kẻ nào.

Không, phải nói là, chỉ có Tiểu Bạch đi được vào trong lòng hắn. Trước đó chưa từng có bất kỳ ai làm lòng hắn dậy được nửa phần gọn sóng.

Một đám anh em của hắn có lẽ cảm thấy hắn rất coi trọng cô em gái Diêm Mạn này, hắn đúng là đối xử với cô bé không tệ, còn rất quan tâm sự nghiệp học tập của cô. Nhưng đó chỉ là khen ngợi cho việc cô ngoan ngoãn bởi bạn bên hắn nhiều năm, cô là điều hòa cho cuộc sống tẻ nhạt của hắn. Nuôi nấng một cô bé thành một em gái thông minh hiểu chuyện, quá trình này cũng khá thú vị.

Đón gió tây tràn là quy củ trong bang, sau này Tiểu Bạch nhất định phải vào bang, cho nên Diêm La tự mình dẫn cậu tới, còn gọi đến mấy trợ thủ đắc lực nhất của mình.

Buổi tối hôm đó, hắn nghe được từ miệng Tiểu Bạch một bí mật khiếp sợ.

Tiểu Bạch thích đàn ông?

Có một nháy mắt, trong đầu hắn trống rỗng không nghĩ được bất kỳ thứ gì, chỉ có câu nói "thích đàn ông" kia một mực vang vọng, làm cho trái tim vốn yên lặng nhiều năm bỗng nhảy lên thình thình.

Mãi đến khi Tiểu Bạch uống say, hắn mang người trở về. Dọc theo đường đi trái tim kia không hiểu vì sao còn đập loạn, đập đến hắn tâm phiền ý loạn.

Buổi tối hôm đó, Diêm La mất ngủ. Ngoài tháng ngày kiếm sống trên mũi dao trời trê, đã rất lâu rồi hắn không mất ngủ. Hắn không biết tại sao mình buồn bực đến vậy, hắn nghĩ tới nghĩ lui, hắn là bởi vì Tiểu Bạch nhắm đường lạc lối.

Hắn cố gắng khuyên bảo Tiểu Bạch đi về chính đạo, nào ngờ đứa bé này lại nói cho hắn lúc trước lừa hắn. Cậu không thích đàn ông, cậu chỉ là xấu hổ, không muốn làm chuyện đó trước mặt nhiều người như vậy.

Sau đó, Tiểu Bạch đúng là cảm thê của hắn đi bar chơi gái. Hắn đứng ngoài cửa nghe tiếng động kịch liệt bên trong mà thờ phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời, loại cảm giác khiến hắn càng nôn nóng lại ập tới.

Hắn đi tắm nước lạnh, hy vọng làm như vậy có thể hòa tan cảm xúc bực bội sôi ruột dưới đáy lòng, nhưng không hề có chút tác dụng nào, trong đầu hắn tất cả đều là hình ảnh Tiểu Bạch và cô gái xa lạ làm chuyện đó.

Thời khắc này hắn càng căm bực đến muốn giết người.

Tiểu Bạch làm chuyện đó với bất kì người phụ nữ nào, hắn cũng cảm thấy đối phương làm bẩn cậu.

Hắn biết hắn có chút không bình thường. Hắn không thích loại việc nam nữ kiểu này nhưng hắn lại lý trí tuyệt đối, hắn sẽ không ngăn anh em phía dưới đi chơi gái, ngược lại rất khuyến khích, bởi vì như vậy có thể nâng cao định lực của họ. Trong bang đã từng xảy ra chuyện anh em bị phe địch dùng đàn bà lừa chuyện cơ mật của bang, hắn sẽ không cho phép chuyện này xảy ra lần thứ hai.

Nhưng tất cả dấn phiền Tiểu Bạch lại không giống nhau, chính tay hắn đẩy cậu đến trên người phụ nữ khác. Trong nháy mắt, hắn đã hối hận rồi.

Hắn lưu luyến Tiểu Bạch, hắn muốn để Tiểu Bạch dưới mí mắt của mình. Bấy giờ bọn họ ở cùng nhau, hắn có thể nhìn thấy Tiểu Bạch mỗi ngày. Chờ Tiểu Bạch lớn rồi, hắn sẽ gả Diêm Mạn cho cậu, ba người bọn họ cùng sống chung một chỗ.

Hắn đã sắp xếp xong xuôi mọi thứ, ý nghĩ đó mãi đến khi Diêm Mạn nói thích Quý Hà vẫn rất kiên định. Nhưng khoảnh khắc nhìn thấy Diêm Mạn trốn đi khiến Tiểu Bạch lo lắng cho cô như vậy, hắn lại hối hận rồi.

Ở lúc nào hắn không biết, Tiểu Bạch đã thích Diêm Mạn đến vậy rồi hả?

Hắn không thích cảm giác này. Ở trong lòng Tiểu Bạch, Diêm La hẳn phải xếp thứ nhất, phải là người quan trọng nhất với cậu. Hắn không muốn có bất kỳ ai thay thế vị trí của hắn, Diêm Mạn cũng không được!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 188: Ngoại truyện: Nỗi lòng Diêm La, nếu có kiếp sau

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Diêm La không nghĩ tới Diêm Mạn sẽ bị người bắt cóc ở địa bàn của mình, mà Tiểu Bạch lại không sợ chết đi cứu cô. Lo âu che mất cảm giác không vui, hắn tự mình dẫn theo anh em đi cứu người.

Lúc thấy được Tiểu Bạch mặt đỏ đầu đầy máu, toàn bộ ống quần cũng bị máu nhuộm đỏ, chỉ còn dư lại một hơi thoi thóp, hắn hoàn toàn nổi giận, hay phải nói là điên rồi. Cậu em hắn đặt ở đầu quả tim, không nỡ mắng một câu lại bị một đám lưu manh ức hiếp thành như vậy!

Hắn để người mang Tiểu Bạch về cứu chữa trước, còn hắn lại một mình cảm mã tấu, như một kẻ điên chém tất cả đám người bang Thanh Hồ thành thịt nát.

Đợi hết thảy đều kết thúc, hắn không thể chờ được nữa liền trở lại, ở bên cạnh Tiểu Bạch một tắc cũng không rời để chăm sóc cậu.

May mà Tiểu Bạch không nguy hiểm đến tính mạng, nếu không hắn không dám bảo mình sẽ làm ra chuyện điên cuồng gì nữa.

Nếu không phải Diêm Mạn được Tiểu Bạch dùng hết sức cứu về, hắn sẽ không bỏ qua cho cô, dù cô có là em gái hắn đã nuôi nhiều năm.

Vào lúc này hắn lại có hơi ghét cay ghét đắng quyết định nhắm chân lúc trước của mình. Nếu như không có Diêm Mạn, chỉ có hắn và Tiểu Bạch sống cùng nhau thì tốt biết bao.

Suy nghĩ này vừa nổi lên, hắn liền bị dọa sợ.

Tiểu Bạch là chàng trai bình thường, sớm muộn gì cũng phải kết hôn sinh con. Sao hắn có thể ích kỷ mà quán cậu vào bên cạnh mình?

Nhưng ý niệm này vừa nảy mầm liền tàn không xong, thỉnh thoảng lại nổi lên trong đầu hắn. Thậm chí hắn nghĩ, nếu Tiểu Bạch thực sự thích đàn ông thì tốt rồi, vậy cậu sẽ không kết hôn cùng bất kỳ cô gái nào. Hắn rất xác định mình không thích nam, nhưng nếu như người nam đó là Tiểu Bạch thì sao?

Suy nghĩ một hồi, giống như cũng không phân cảm, trái lại có một loại cảm giác hưng phấn kỳ quái xông ra từ nơi sâu nhất dưới đáy lòng. Thứ tình cảm này cứ mỗi ngày lại dày thêm một chút, như thuốc phiện, muốn cai cũng cai không xong.

Diêm La bắt đầu dòi tầm mắt của Tiểu Bạch một cách không dấu vết, để sự chú ý của cậu không hề rơi trên người Diêm Mạn nữa.

Diêm Mạn có vẻ cũng không mơ ước Tiểu Bạch, cô rất cảm kích cậu, nhưng hình như cô bị hắn làm sợ, cô không dám thích Quý Hà nữa, cũng không dám thích Tiểu Bạch. Mỗi ngày cô ngoan ngoãn đi học, lại biến về em gái ngoan của hắn.

Điều này làm Diêm La rất hài lòng.

Ở lúc phát hiện trong bang có kẻ phản bội, Diêm La chưa bao giờ nghi ngờ Tiểu Bạch. Sau khi sàng lọc một lần những kẻ khả nghi, hắn khóa định mục tiêu cuối cùng là Quý Hà.

Bố trận lần đó, hắn chỉ nói cho một mình Quý Hà tin tức sai lầm, mà ngày đó, quả nhiên cảnh sát đã đến.

Hắn cho là hắn đã tìm ra kẻ phản bội, nhưng không ngờ lại nghe được từ miệng đội trưởng Triệu kìa tin tức như sét đánh giữa trời quang.

Tiểu Bạch vậy mà cũng là... Nằm vùng!

Hắn chưa từng tức giận như vậy, cảm giác bị lừa gạt suýt nữa làm hắn nổi bão ngay tại chỗ.

Nhưng rất nhanh hắn liền thanh tỉnh, vì có chút cảm giác sẽ không lừa người, hơn nữa bộ dáng sốt ruột muốn giải thích của đứa bé này cũng an ủi hắn.

Dù Tiểu Bạch là nằm vùng thì sao, cậu chưa bao giờ làm chuyện gì hại đến hắn.

Hắn giải tán tất cả đám anh em kêu gào muốn báo thù, chỉ để lại kẻ phản bội chân chính -- Quý Hà.

Buồn cười, Quý Hà lại dám cầu xin hắn buông tha Tiểu Bạch. Tiểu Bạch là em trai hắn thân nhất, hắn bảo vệ cậu còn không kịp, làm sao có thể làm hại cậu?

Một kẻ phản bội phụ lòng tin của hắn lại có tư cách gì để nói với hắn câu này!

Hắn bắn Quý Hà hai phát, cũng chặt đứt quan hệ giữa y và Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch nợ Quý Hà, hãy để hắn đền trả.

Sau đó Diêm La kín lút điều tra tung tích Tiểu Bạch. Tuy rằng đặt ở chỗ cảnh sát có thể báo vệ cậu, nhưng hắn không tin được thực lực của cảnh sát. Đám anh em cực đoan bên dưới nhiều lắm, mặc dù hắn biết rõ Tiểu Bạch chẳng biết gì cả, nhưng những người này lại không tin. Bọn họ cho rằng hắn đang bao che Tiểu Bạch, vì một người gọi anh xưng em với Diêm La Vương hơn nữa còn ở cùng một nhà thì làm sao không biết gì được?

Người do chính hắn dẫn dắt, hắn hiểu rõ nhất, bọn họ sẽ không bỏ qua cho Quý Hà và Tiểu Bạch. Nhưng Quý Hà là khúc xương khó gặm, cho nên mục tiêu của bọn họ chẳng mấy chốc sẽ chuyển hướng sang Tiểu Bạch.

Diêm La thuận lợi tìm được Tiểu Bạch, cũng nhốt người vào một căn phòng nhỏ dưới hầm một sông bạc ngầm. Bởi vì ai cũng không tin nổi, vì vậy hắn tự mình đưa tới ba bữa mỗi ngày, lúc đi còn khóa cửa lại, như vậy sẽ nguy trang trong phòng cũng không có ai.

Hắn nhìn ra được, Tiểu Bạch khát cầu hắn tha thứ. Nhưng lúc ấy trong lòng hắn vẫn chưa nguôi giận, hơn nữa hắn muốn cho cậu bé một bài học, cho nên mới ngậm miệng không nói câu tha thứ.

Hắn nghĩ, nếu như sớm biết chuyện gì xảy ra sau đó, hắn nhất định phải nói với Tiểu Bạch: Hắn vốn không trách cậu.

Tiểu Bạch của hắn, còn không kịp đợi một câu tha thứ của hắn, đã chết rồi.

Khi hắn ôm lấy xác chết lạnh lẽo của cậu, trong lúc hoảng hốt hắn lại có cảm giác mình đang mơ.

Làm sao Tiểu Bạch sẽ chết? Sao cậu cứ như vậy đã chết rồi?

Hắn đều đã nghĩ kỹ, chờ hắn bắt được kẻ phản bội, hắn liền dần chuyển sản nghiệp ngầm ra bên ngoài. Hắn sẽ mở một công ty lớn, hắn làm chủ tịch, còn Tiểu Bạch làm trợ lý bên cạnh hắn. Hắn sẽ sáng lập một vương quốc thuộc về hai người họ.

Chờ hết thảy ổn định có thể phui tay, hắn sẽ giao công ty cho người có thể tin để quản lý, sau đó hắn mang theo Tiểu Bạch đi du lịch vòng quanh thế giới. Hắn mệt nhọc nhiều năm như vậy, cũng đến lúc dừng lại rồi.

Đợi du lịch phi thời gian cũng đủ rồi, Tiểu Bạch cũng đã bỏ lỡ tuổi kết hôn, khi đó hắn liền thuận theo tự nhiên nói với cậu: Tiểu Bạch, thôi quên đi, không kết hôn, sau này hãy cùng anh sống nương tựa vào nhau. Nếu như cậu thích trẻ con, chúng ta sẽ đi nhận nuôi một đứa.

Hắn rõ ràng đã tính kỹ tất cả, nhưng tại sao mọi chuyện lại biến thành như vậy?

Tiểu Bạch, cậu em hắn yêu thương nhất, bị đám anh em làm việc cực đoan của hắn giết chết, trên người không còn một chỗ lành lặn.

Cậu máu me khắp người, không hề có sức sống ngã ra trên đất, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Hắn dường như không ôm nổi cậu vì tay hắn đang run lên, cả người đều run.

Hắn hy vọng biết bao nhiêu cậu có thể mở mắt nhìn hắn, lại gọi hắn một tiếng anh.

Nếu như Tiểu Bạch của hắn có thể trở về, muốn bắt hắn làm cái gì cũng được. Cho dù phải ở trong ngục cả đời cũng không sao cả, chỉ cần... Tiểu Bạch của hắn có thể trở về.

Thời khắc này, hắn rất cuộc nhận ra chính mình đã mất đi thứ quan trọng đến nhường nào, hắn không nhận được mà ôm xác Tiểu Bạch gào khóc lên.

Tiểu Bạch của hắn thật sự không còn nữa, sau này hắn cũng sẽ không lại nghe được cậu gọi hắn một tiếng anh nữa.

Hắn muốn hủy diệt thế giới này, hắn muốn giết hết tất cả mọi người xung quanh cho hả giận, đặc biệt là đám anh em luôn mồm luôn miệng thề chết phải theo hắn. Hắn càng muốn giết chính mình, bởi vì, nếu không phải hắn nuôi ra một đám người hung ác tốt cùng kia, bọn họ cũng sẽ không gan lớn bằng trời đi giết Tiểu Bạch của hắn.

Loại ý nghĩ cực đoan khát máu này rất lâu mới bình ổn. Hắn thấy được di ngôn Tiểu Bạch lưu lại, từng câu từng chữ bằng máu kia giống như đang đóng đinh vào lòng hắn, đau đến hắn muốn bóp nát trái tim của mình.

Hắn biết, Tiểu Bạch không hy vọng anh của cậu biến thành một con ma quỷ.

Tiểu Bạch, cậu biết không? Anh hối hận nhất chính là chưa kịp đúng lúc mới cho cậu biết ý nghĩ trong lòng anh. Anh đã quen để tất cả trần ai lạc định mới nói ra kế hoạch và dự định của mình, nhưng hết thảy đều đã muộn.

Nếu có kiếp sau, mặc kệ cậu là nam hay nữ, anh nhất định phải sớm nói cho cậu biết: Anh thích cậu.

Diêm Mạn biết được tin cũng chạy đến, cô cùng khóc với hắn, khóc rất đau lòng.

Trong lúc hoảng hốt, hắn nghe được Diêm Mạn nói một câu: "Anh biết không, thực ra Tiểu Bạch không thích con gái. Anh ấy vẫn luôn lừa anh, anh ấy thích đàn ông, không, anh ấy thích anh."

Diêm La nghe được lời này, đầu óc bỗng trở nên trống rỗng. Sau phút mờ mịt ngẩn ngui, hắn khóc đến tê tâm liệt phế, khóc rồi khóc, hắn bắt đầu cười to, cười như một thằng ngốc.

Tiểu Bạch, đồ lừa đảo.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Ngoại truyện: Tương lai Diêm La, tảo mộ

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Mười năm sau.

Một cô gái trang điểm tinh tế ôm một bó hoa cúc trắng lớn đi vào nghĩa trang công cộng thành phố B. Cô nhìn thấy tấm hình một cậu bé cười xán lạn trên bia mộ, khóc miệng cũng khế cong lên.

"Tiểu Bạch, em lại đến thăm anh đây." Diêm Mạn nhẹ nhàng đặt bó cúc còn dính sương sớm trước bia mộ, rồi ngồi xổm xuống, duỗi đầu ngón tay khẽ đụng vào khuôn mặt người nọ trên ảnh.

Sinh mệnh cậu đã mãi dừng lại ở độ tuổi tươi đẹp nhất của cuộc đời, ngẩn ngui như vậy.

"Tiểu Bạch, anh biết không, anh của em mở một tập đoàn tên La Bạch, rất lợi hại đó, liên quan đến ăn uống giải trí nhà đất và còn nhiều nữa. Mỗi ngành đều có thật nhiều chuỗi cửa hàng, các anh em đều đổi nghề đi làm bảo vệ ở đó, cũng không tiếp tục làm nghề kia rồi." Diêm Mạn nhẹ giọng nói.

"Nhưng mà, đây là lần đầu tiên anh em vô trách nhiệm như vậy. Năm năm trước anh ấy ném công ty cho em, còn mình thì biến mất không còn tăm hơi. Từ lúc đó em không còn gặp lại anh ấy nữa, cũng không tra được bất kì dấu vết xuất nhập cảnh nào của anh ấy. Anh ấy giống như đột nhiên biến mất ở thế giới này, không còn ai gặp lại. Tiểu Bạch, nếu như anh ấy chưa tới thăm anh, anh cũng đừng tức giận, vì từ trước đến nay anh em vẫn luôn thương anh nhất."

Chuyện lúc trước đã qua mười năm, nhưng Diêm Mạn lại cảm thấy dường như tất cả mới chỉ xảy ra ngày hôm qua.

Cô nhớ rõ dáng vẻ Diêm La ôm Tiểu Bạch gào khóc, tiếng khóc kia tan nát cõi lòng, khiến người ta nghe cũng cảm thấy nghẹt thở.

Cô còn nhớ rõ cả dáng vẻ Diêm La phát hiện video trong nhà xưởng, hắn nhốt mình trong phòng không màng ngày đêm mà nghe tiếng đánh nhau trong video, tiếng mả tấu chém vào xương thịt, tiếng đạn bắn vào người, sau đó mờ mắt mãi đến hưng đông, tê dại đến không còn trí giác.

Diêm Mạn lúc vô tình cũng xem video này một lần, dù là cô đều xem đến cảm xúc tan vỡ, huống chi là Diêm La yêu thương Tiểu Bạch như vậy.

Trong đó chiếu lại cảnh những người kia muốn làm nhục Tiểu Bạch như thế nào, Tiểu Bạch lại dùng hết sức phản kháng ra sao, còn có cảnh cậu trúng mấy dao, những viên đạn kia xuyên qua cơ thể cậu mang theo máu bắn tung tóe, nhưng sau đó cậu vẫn mang ánh mắt kiên định đi ra ngoài, cứ như có thứ gì khiến cậu nguyện bỏ qua hết thảy đang chờ cậu.

Diêm Mạn hoàn toàn không biết anh cô mang theo cảm xúc thế nào mà xem đi xem lại những hình ảnh dần vật đó.

Hắn quả thực đang tự sát.

Hành vi tự ngược đãi này diễn ra đủ một tháng, sau đó Diêm La mới như chợt nhớ ra gì đó, bắt đầu rồi sự chú ý của mình mà công tác ngày đêm. Tập đoàn La Bạch chính là ra đời như vậy.

"Tiểu Bạch, anh nói xem, nếu bây giờ anh còn sống, hẳn là tốt thật nha..." Diêm Mạn nhìn chàng trai cười đến xán lạn trong hình, không nhịn được cũng kéo khòe miệng.

Phía sau vang lên tiếng bước chân khiến Diêm Mạn thu hồi suy nghĩ đang bay xa. Cô chậm rãi đứng lên, nhìn về người đến đằng sau.

Người đàn ông kia mặc bộ cảnh phục tinh anh của cục thành phố, nhìn qua rất ưa nhìn rất có tinh thần. Nhưng mà, Diêm Mạn hận y.

"Anh lại tới đây làm gì? Tiểu Bạch vốn không muốn gặp anh." Diêm Mạn lạnh nhạt nói.

"Anh là anh hai của Tiểu Bạch." Quý Hà, đặt bó bách hợp trong tay xuống bên cạnh bó cúc trắng.

Khóe miệng Diêm Mạn nhếch lên nụ cười mỉa mai: "Còn chưa chúc mừng anh thăng lên làm cục trưởng cục thành phố nhá. À đúng rồi, nghe nói nửa năm trước anh vừa kết hôn, vậy đúng là song hi lâm môn."

Ánh mắt Quý Hà phức tạp nhìn về phía cô: "Diêm Mạn, chuyện năm đó thật xin lỗi, anh không biết em là..."

"Dù rồi! Là tôi còn trẻ vô tri phạm sai lầm mà thôi, năm đó anh cũng chỉ nghĩ tôi là nữ nhân viên tiếp rượu. Bây giờ, anh lên làm cục trưởng thành phố của anh, tôi làm nữ cường nhân của tôi, chúng ta đừng dính dáng gì tới nhau." Diêm Mạn mặt vô cảm cắt ngang y.

Quý Hà không tiếp tục đề tài vừa rồi, ngược lại nói: "Đội trưởng Triệu đã từ chức từ mấy năm trước, ông ấy nhiệt tình yêu công tác của cảnh sát, nhưng sai lầm phạm phải khiến lòng ông ấy hồ thẹn. Ông ấy cảm thấy là chính mình hại chết Tiểu Bạch."

Diêm Mạn nghe nói như thế, không khỏi cười khẩy: "Ông ta nói không sai nha, ông ta chính là hung thủ gián tiếp. Chẳng lẽ không đúng sao? Cho dù ông ta chết, tôi cũng không đồng tình."

Quý Hà có hơi bực bội xoa trán mình: "Diêm Mạn, em không nên như vậy. Không phải là đội trưởng Triệu cố ý, ai cũng không ngờ kết quả thành như vậy. Huống chi bây giờ ông ấy cũng nhận trừng phạt, mỗi ngày ông ấy đều sống trong hối hận."

Diêm Mạn thờ ơ.

Quý Hà hơi ngừng lại, hỏi điều mình vẫn muốn hỏi: "Diêm La.... Vẫn không có tin tức gì sao?"

"Sao? Anh còn chưa hết hy vọng? Còn muốn bắt anh ấy lập công?" Diêm Mạn châm chọc không thôi.

Quý Hà lẳng lặng nhìn Tô Mặc Bạch trên bia mộ, thấp giọng nói: "Mặc kệ em có tin hay không, anh chỉ lo cho anh ta. Ba người bọn anh đã biến thành như bây giờ, cũng không phải chuyện anh muốn."

Quý Hà không được đáp lại, bởi vì Diêm Mạn đã đi rồi.

Một mình y đứng trước bia mộ Tô Mặc Bạch, lộ ra nụ cười khổ: "Tiểu Bạch, bây giờ anh đã thăng chức trở thành cục trưởng thành phố B. Nhưng anh lại không vui nổi, Tiểu Bạch, anh rất nhớ cuộc sống trong tù trước đây. Nếu biết mọi chuyện sẽ thành như bây giờ, cứ như vậy ở trong ngục giam cả đời cũng không tệ..."

Ngon gió lẳng lặng thổi, hoa cúc trắng và hoa bách hợp cùng đong đưa trong gió, người đàn ông yên tĩnh đứng trước bia mộ, thật lâu, thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 190: Thế giới 6, dị thể đại lục viễn cổ nhân*

*Người viễn cổ ở đại lục dị thể

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Nam Tầm cứ ngẩn ra nhìn sao trời hồi lâu, nhìn đến chẳng hề chớp mắt.

Tiểu Bát khá lo lắng, nó cũng không sợ bị đập thành bánh nhân thịt nữa, khẽ rón rén nhảy tới bên người cô, dùng móng vuốt nhỏ chọc chọc: "Thân ái, ngươi không sao chứ? Thực ra ta cũng hiểu được... Hai ~"

Con người có ai có thể vô tình, hơn nữa đó còn là anh trai đại boss đang tìm đào phối đối tốt với Nam Tầm, bộ dáng đại boss lúc Nam Tầm chết trông thật khó sợ.

Nam Tầm thu lại tầm mắt nhìn sao trời, đảo mắt rơi trên người Tiểu Bát.

Cô nhẹ nhàng sờ đầu Tiểu Bát, vẻ mặt rất nghiêm túc: "Tiểu Bát, cảm ơn ngươi."

Tiểu Bát nghe được hai chữ "cảm ơn", nhất thời cảm thấy cả người như lâng lâng, nói: "Nếu không thì ta đưa ngươi đến thế giới nào đó nghỉ phép đi, cho ngươi nghỉ một năm nhé? Trong lúc này, chúng ta mặc kệ đại boss, mặc kệ giả trí ác niệm. Ngươi có thể chơi thoải mái một hồi, tùy tiện thả bay chính mình, dù OOC cũng không sao."

Lần này Nam Tầm cảm động thực sự, lập tức nói: "Tiểu Bát, ngươi thật là con thú thú tốt nhất thiên hạ. Hừm, vậy chúng ta đi đến nơi nào có non xanh nước biếc, không khí trong lành đi. Tỳ hy vọng thân phận mình có thể ngồi chờ com đưa đến nồm địa vị không mất cao quý nhưng đừng cao cao tại thượng. Thân phận rất cao sẽ không thân dân, tỳ sẽ rất cô đơn. Còn có dân số đông quá chen chúc, nếu lần này tỳ đi nghỉ phép, đương nhiên phải đến nơi ít người mới được. Á đúng rồi, tỳ là nhan không hardcore nha, nhớ tìm cho tỳ một túi da thật đẹp. Lần này ngươi cũng đừng tính sai giới tính, tỳ cũng không muốn làm đàn ông thêm lần nữa đâu. Còn có Tiểu Bát, lần này tốt nhất là xuyên vào nữ hán tử, tỳ sợ nhất thời không đối được thuộc tính dân ông.."

Tiểu Bát trực tiếp nổi khùng: "Mẹ nó, ngươi xong chưa!"

Cho ngươi một cái gậy, ngươi đúng là tiện dà trèo lên, thật mẹ nó tức chết thú.

Mặc dù có rất nhiều lúc Tiểu Bát không đáng tin, nhưng nó là một con thú thú biết nói thành tín. Đồng ý với Nam Tầm rồi, nó bắt đầu nghiêm túc sưu tầm trong đầu, một lát sau, nó vui vẻ kêu to: "Ta đã nghĩ ra rồi!"

Hai mắt Nam Tầm sáng ngời: "Tiểu Bát, tất cả yêu cầu của ta đều được thỏa mãn sao?"

Tiểu Bát kiêu ngạo hừ hừ: "Không thì sao, đó là một thế giới cực kỳ tốt đẹp. Đi! Ngươi ở trong không gian sao trời lâu như vậy cũng rất nhàm chán, vậy ta đưa ngươi đi thế giới kia chơi đi!"

Tiểu Bát nói đi là đi, linh hồn vừa vụn vẹo, Nam Tầm đã đến thế giới mà Tiểu Bát gọi là tốt đẹp kia.

Thời điểm Nam Tầm mở mắt, cô phát hiện mình đang ở trong một hang động, bởi vì bốn phía đều là vách đá. Trên vách đá có treo một tấm da thú màu trắng đẹp đẽ, Nam Tầm đánh giá nửa ngày cũng không nhìn ra là da con gì.

Cô đang ngồi trên một tấm da thú có đốm đen lấm tấm, phía dưới da thú còn trải ít cỏ khô. Bên cạnh cô có một cái lá cây rất to, trên đó bày những thứ trái cây xanh xanh đỏ đỏ cô chưa từng gặp.

Phản ứng đầu tiên của Nam Tầm là nghĩ rằng mình vừa xuyên đến thế giới vô hiệp gì đó, cô bị đuổi giết, sau đó chạy trốn một mình tới trong hang động. Nhưng rất nhanh cô liền cảm thấy không ổn, rõ ràng hang động này có dấu vết người ở, vì da thú trên tường nhất định là do tay thợ săn nào săn được. Cho nên cô bị tay thợ săn nào cứu rồi hả?

Có điều tại sao thợ săn lại ở trong hang đá nha? Vì cảm thấy trong này vừa an toàn lại mát mẻ sao?

Nhưng lập tức Nam Tầm sẽ không hỏi sức đâu mà suy nghĩ nhiều, bởi vì một cảm giác mát lạnh kéo tới, làm cô cúi đầu xuống nhìn theo bản năng.

Vừa nhìn, cô lập tức hết to.

Đờ mớ a a a, vì cái lông gì mà nửa người trên của cô lại không mặc quần áo? Cô vừa cúi đầu là thấy được đôi núi trập trùng của mình, a a a a!

Tiểu Bát bị tiếng thét chói tai của cô làm sợ hết hồn: "Gi vậy thân ái, có thóa mần túi da này ta tìm cho ngươi không? Ngươi nhìn mà xem, vóc người thật tốt nha!"

"Tiểu Bát! Ngươi không thể nhìn a a, ngươi là đực!" Nam Tầm tan vỡ đến độ ung nào, kéo lấy da thú màu trắng trên tường bao lấy ngực mình.

Tiểu Bát đang muốn nói cái gì, đúng lúc này ngoài hang đá truyền đến một trận tiếng bước chân, ba người phụ nữ đã chạy tới.

Nam Tầm vừa thấy ba người phụ nữ thì lập tức trợn trừng mắt. Máy người này đều có làn da màu vàng sẫm pha đen, trông rất to lớn, ước chừng phải cao từ 1m75 đến 1m8, cả nửa người trên đều ở trần, sóng lớn mãnh liệt! Mà trọng điểm nửa người dưới của những người đó thì quần một tấm da thú mỏng, hai chân trắng trơn không xò gậy.

Nam Tầm bỗng mờ mặt.

Đờ mờ, không phải chứ.

Xã - hội - nguyên - thủy?

Ba người phụ nữ liếc nhìn nhau, một người tiến lên huyền thuyên một đồng với Nam Tầm. Nam Tầm vốn tưởng rằng mình nghe không hiểu, nhưng không ngờ những câu này lại được tự động phiên dịch trong đầu cô.

"A Khê, cô không sao chứ? Có phải đói bụng rồi không?" Người phụ nữ kia hỏi.

Nam Tầm đang muốn dùng ngôn ngữ nơi này trả lời không phải, nào ngờ Tiểu Bát bỗng gào to: "Thân ái, ngươi không thể trả lời! Cơ thể này mấy hôm trước vừa bị dụng đầu, đã biến thành kẻ ngu si."

Nam Tầm...

Mấy người phụ nữ to lớn tự động lý giải về mặt ngây ngốc của Nam Tầm thành sự ngu dại, không khỏi thờ dãi.

Ba người phụ nữ kia lại ra ngoài một chuyến, chỉ chốc lát sau đã mang một lá cây tràn đầy hoa quả vào đây.

Người phụ nữ đặt trái cây xuống bên người Nam Tầm liền ra ngoài làm việc.

"Tiểu Bát à, ha ha, xã hội nguyên thủy? Đây chính là thế giới tốt đẹp mà ngươi nói?" Nam Tầm thật mệt lòng. Bất có phải khóa thân chạy cùng một đám dã nhân, cô không làm được nha. Cô còn biết xấu hổ có được không?

Giọng Tiểu Bát nhỏ xuống: "Không phải ngươi nói muốn tìm nơi non xanh nước biếc, không khí trong lành sao? Đây chính là xã hội viễn cổ ở đại lục dị thể, không khí tươi mát khỏi phải nói!

Còn có nha, tất cả mọi người ở thế giới này đều rất vạm vỡ đấy, ngươi có biểu hiện như đàn ông, người khác cũng sẽ không dùng ánh mắt kì thị nhìn ngươi. Hơn nữa không phải ngươi muốn thế giới ít dân số sao, thế giới viễn cổ này chỉ có mấy bộ lạc to to nhỏ nhỏ, mỗi bộ lạc chỉ từ mấy chục đến mấy trăm người, tuyệt đối thỏa mãn yêu cầu của ngươi. Á đúng rồi, ngươi còn là con gái tộc trưởng cơ, còn là cô gái xinh đẹp nhất trong bộ lạc, thân phận cũng không tệ lắm phải không?"

Nam Tầm nghiền răng ken két, một lòng cầm lấy một quả gì đó lên ăn, răng rắc, ăn cũng ngon thật.

Thân thế này tên gọi A Khê, là con gái tộc trưởng bộ lạc này. Tộc trưởng còn có hai người con trai cùng cha khác mẹ với cô, một người ra ngoài săn bắn đã bị thú hoang cắn chết, một người khác là dùng sĩ nổi danh trong bộ lạc, tên A Thạch.

Cả đôi tộc trưởng có ba người phụ nữ, mà mẹ của A Khê, cũng là a mẫu theo ngôn ngữ của họ, thời trẻ đã bị bệnh tật đoạt đi tính mạng.

A Khê không phải người làm người khác thích, có thể vì cô được nuông chiều từ bé. Vốn trong loại thế giới viễn cổ thế này, đám đàn ông đều phải ra ngoài săn bắn, đám phụ nữ thì phải kết nhóm đi hái trái cây, hoặc là làm những việc khác. Thế nhưng A Khê y vào mình là con gái tộc trưởng mà chẳng thèm làm bất cứ thứ gì, trái lại lại tự giục mấy người yêu mến cô dẫn cô ra ngoài chơi. Kết quả mấy người gặp phải sói rừng nanh, trong lúc đánh nhau, A Khê bị đập vào tảng đá khiến đầu óc choáng váng.

"Tiểu Bát, có phải ta nên tìm cơ hội đập đầu lần nữa cho hết choáng váng không?" Nam Tầm hỏi.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Dã nhân, dã nhân lưu manh

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Tiểu Bát ở một tiếng: "Không phải ngươi muốn com đưa đến mồm hay sao? Bây giờ rất tốt nha, người xem, mọi người đều chủ động hái trái cây đưa tới cho người đây thấy!"

Nam Tầm rất buồn cười vào mặt nó: "Ngươi cho rằng ta không thấy vẻ kì thị trong mắt mấy người phụ nữ kia hả? Nơi này tôn sùng lao động, người vô dụng sẽ bị mọi người kì thị."

Tiểu Bát ho khụ khụ: "Tùy ngươi thôi, dù sao thế giới này ngươi làm chủ, ngươi muốn thả bay chính mình thế nào cũng được."

Vì vậy Nam Tầm nghỉ ngơi một lát liền đi ra hang đá, vào lúc này đám đàn ông đều đã ra ngoài săn thú, cánh phụ nữ cũng đi hái quả dại, trong bộ lạc chỉ còn dư lại vài người già và trẻ nhỏ.

Lúc Nam Tầm đi ra, đã nhận được vài tầm mắt không rõ nghĩa.

Thấy cô đi vào trong rừng rậm, trừ một bà lão hỏi một câu đi đâu sau đó đàn cô không được chạy lung tung, những người khác đều không thèm để ý đến cô. Từ đó đủ thấy được bình thường mối quan hệ của A Khê ở bộ lạc có bao nhiêu hồngбет.

Nam Tầm khê cười cười với bà lão kia, đi một mình vào khu rừng ngoài bộ lạc.

Bà lão sống sờ, nói bô bô gì đó với mấy người bên cạnh, Nam Tầm nghe được mơ hồ chữ "A Khê", "không ngốc".

Nam Tầm vẫn luôn đi rất lâu về phía nam của khu rừng. Cứ việc đã có vài hình ảnh trong trí nhớ của A Khê, nhưng khi tận mắt thấy được khung cảnh này, Nam Tầm vẫn thực sự bị choáng ngợp.

Đờ mờ, mấy cây đại thụ che trời trước đây cô thấy tuyệt đối chưa phải đại thụ che trời, những cái cây hiện tại mới là!

Cảnh lá cao vút trong mây, rậm rạp đan xen vào nhau. Ngẩng đầu nhìn lên, vậy mà không thấy được bầu trời xanh bao la đâu nữa.

Thời điểm này là lúc mặt trời gay gắt nhất, nhưng bởi vì những đại thụ che trời rậm rạp mà ánh mặt trời chói lòa xuyên qua tầng tầng cảnh lá đã trở nên rất yếu, chiếu lên người thật ảm áp.

Những cảnh đại thụ đan xen, thân cây to phải đến bốn năm người ôm mới xuế. Bờ rể thực phát triển, có rất nhiều ngon rể cọ lên từ lòng đất, một ngon bắt kỳ đều to bằng vòng eo Nam Tầm.

Còn có rất nhiều loại cỏ như dương si, cũng phải cao đến vai Nam Tầm. Đó là cơ thể hiện tại của cô đại khái cũng một mét bảy mấy, nếu như cô lại thấp một chút, phóng tầm mắt nhìn là thực sự không nhìn thấy bất cứ thứ gì cả.

Dưới mặt đất pha tạp mùi cỏ khô và mùi xác động vật mục nát như có như không, lại rất dễ dàng bị hương hoa của đám cỏ cây che đậy.

Những bông hoa kia có cánh hoa rất dày, cũng rất lớn, mang đủ mọi màu sắc. Có vài đoá nở trong đám dương si, có đoá thì sinh trưởng trên những dây leo. Đám dây leo này bò dọc thân cây, mở ra một mảng lãnh thổ lớn.

Vì vậy dưới thời tiết này, chạc cây xum xuê thịnh vượng sẽ rủ xuống vài sợi dây leo nở đầy những đoá hoa hồng hồng tím tím, khiến chúng như buông xuống những dải lụa màu rất xinh đẹp.

Nam Tầm nhìn chăm chăm những đoá hoa đủ mọi màu sắc kia, nhìn lâu lại cảm giác những đoá hoa này như đang phát sáng.

Nam Tầm đến gần quan sát một đoá hoa, nhưng sợ có độc nên cô không dám ngắt. Trên cánh hoa có những đốm sáng nhỏ li ti, những đốm sáng này hơi chuyển từ sáng đến tối, lúc này mới làm người ta có ảo giác nó phát sáng.

"Thần ái, chỗ này được chứ, phong cảnh thật đẹp nha! Không khí mát mẻ biết bao nha! Quan trọng là, thế giới này linh khí thật nồng a a a." Tiểu Bát hưng phấn không thôi.

Nam Tầm cảm thấy nơi này xinh đẹp thật đấy, thế nhưng lại làm người ta có cảm giác rất nguy hiểm, bởi vì có rất nhiều thứ còn chưa biết đến.

"Tiểu Bát, thật thần kỳ, sinh vật ở đây ta đều chưa từng thấy. Ngươi nói hoa này có độc hay không? Nếu không có, ta có thể lên hái hai đoá để vào không gian sao trời không?"

Tiểu Bát: "Trong không gian của ta không có đất cũng không có linh tuyến, bỏ vào cũng không sống được."

Nam Tầm: "Vậy sao ngươi không thả chút đất và linh tuyến vào? Nếu như trồng thêm chút linh thảo hay linh dược thì thật tốt nha."

"Bất cứ linh thực gì cũng sẽ tiêu hao linh khí chứa đựng trong không gian của gia, gia mới không làm chuyện như thế đâu. Chính gia còn không đủ dùng, còn muốn nuôi những linh thực này làm gì?" Tiểu Bát thực không vui.

Nam Tầm vừa nghe lời này, liền không khuyên nó nữa.

Tiểu Bát là một con thú thú tính toán chi li, cũng là một con thú thú thực keo kiệt.

Nam Tầm cảm thấy đã đi được một đoạn kha khá, nên không dám đi tiếp về phía trước. Cô vốn dám đi lâu như vậy cũng bởi vì nơi này cách bộ lạc không xa, mà khu vực xung quanh bộ lạc đều vì tộc nhân ra ngoài săn bắn quanh năm đã sớm không còn mảnh thú gì tồn tại.

Ngay lúc Nam Tầm chuẩn bị quay đầu trở về, Tiểu Bát bỗng nhắc nhở: "Có người đến rồi! Mau mau, không phải ngươi muốn chào tạm biệt A Khê ngu si à? Mau leo lên cây rồi nhảy xuống, làm bộ bị đập vào đầu, sau đó người hôn mê bất tỉnh, tỉnh lại là có thể biến thông minh."

Nam Tầm...

Vừa rồi cô chỉ đùa chút mà thôi, vậy mà Tiểu Bát lại dám bảo cô đi đập đầu thật.

Có điều Nam Tầm nhìn tầng lá khô dày chồng chất quanh năm suốt tháng trên đất, ở điều kiện này dù có người ngã xuống cũng sẽ không hề hấn gì.

Thế là Nam Tầm tìm được một nhánh cây uốn cong, bốn tay chân giẫm ra liền bò lên cành cây kia.

Cơ thể này còn linh hoạt hơn nhiều so với tưởng tượng của Nam Tầm, sức lực cũng không nhỏ. Cô nghĩ có thể là nhân loại viễn cổ ở thế giới này có năng lực leo cây rất mạnh.

Nam Tầm vừa không chú ý đã bỏ cách mặt đất gần mười mét. Cô đang muốn xuống thấp hơn chút nữa, dưới tàng cây đột nhiên truyền đến tiếng hét lớn.

Nam Tầm sợ hết hồn, dưới chân vừa trượt, cứ như vậy... rớt, xuống, từ, trên, cây.

Tuy rằng vốn định té một hồi, nhưng Nam Tầm chưa khổng chế tốt độ cao nha. Té xuống từ quãng này là thật sự rất có khả năng té thành một kẻ ngu si, không phải A Khê biến ngốc, mà là chính cô.

Người bình thường có thể chịu được áp lực gấp khoảng năm lần trọng lượng của mình, Nam Tầm chỉ có thể giảm nhỏ áp lực mình sắp nhận bằng cách kéo dài thời gian tiếp xúc mặt đất.

Trong mấy giây Nam Tầm đã ngã được rất nhiều, cô dùng tốc độ nhanh nhất lột da thú vây quanh ngực chuẩn bị đệm phía sau lưng khi đáp đất, bởi vì nơi đó và đầu là hai chỗ dễ chịu chấn thương nhất, cô thậm chí đã nghĩ ra muốn dùng tư thế nào chạm đất.

Nhưng tất cả giả thiết đều không được thực hiện, bởi vì Nam Tầm đã được người... đón lấy.

Trong khoảnh khắc đó, cả người Nam Tầm đều ngơ ngác.

Đờ mờ! Cô thật sự bị người tiếp, được, rồi!

Chuyện này không khoa học, cô là vật rơi tự do từ độ cao bằng tòa nhà ba tầng, lúc sắp chạm đất thì xung lượng rất kinh người. Nếu người bình thường dùng tay không đón cô, xung lượng lớn thế này kiểu gì cũng đập đối phương ngã xuống, nghiêm trọng có thể khiến đối phương gãy tay gãy chân gì đó.

Nhưng Nam Tầm lại bị người vừng vàng đón lấy, cánh tay vừa tiếp cô hơi trầm xuống, lại lập tức ổn định.

Người này phải có lực cánh tay và lực chân lớn kinh người đến cỡ nào!

Đôi mắt Nam Tầm tạm thời nhắm chặt khi rơi bỗng bật mở, sau đó liền đối diện một gương mặt đàn ông.

Đó là một gương mặt rất trẻ trung, ngũ quan lập thể, cái trán no đủ, làn da vì quanh năm phơi nắng mà hiện lên màu cổ đồng mê người. Dù lấy thẩm mỹ của người hiện đại như Nam Tầm để đánh giá cũng thấy nhân loại viễn cổ này vô cùng đẹp trai.

Nhưng người đàn ông này không đặt sự chú ý trên mặt Nam Tầm, hân hoan cúi đầu, ánh mắt lom lom nhìn vào... bộ ngực đầy đặn của cô.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hóa Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 192: Giáo huấn, treo hắc lên cây

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Nam Tầm mãi mới phản ứng được, gào lên một tiếng cho hắc một cái tát.

Ờ ờ ờ, tên khốn này lại dám nhìn chằm chằm ngực cô. Mì xem chút thì thôi, mì còn mẹ nó vẫn xem!

Nhưng là tên đàn ông này da dày thịt béo, cái tát của Nam Tầm đối với hắc mà nói không nhẹ không nặng, hắc coi là ve vãn đánh yêu.

Tên đàn ông không để ý Nam Tầm liều mạng gầy giữa, bàn tay thô to xoa nhẹ vài cái nơi mình quan sát đã lâu, trong miệng lầm bầm một câu: "Mềm thật", sau đó liền vùi đầu vào.

Nam Tầm kêu lên á á, hồng mắt mà đập đầu hắc, đá loạn vào người hắc.

Đôi phương đứng là da dày thịt béo, không hề cảm thấy đau chút nào, ngay sau đó động tác của hắc lại là khiêng Nam Tầm lên chạy như điên về hướng rời xa bộ lạc.

Sức của người này quá lớn, Nam Tầm không hề có lực chống đỡ.

Trên đất còn có đồ ăn hắc vừa săn được, là một con rất giống lợn hoang. Chỉ là răng nanh nó càng nhọn càng dài, hình thể cũng càng khổng lồ, con lợn hoang chưa phát triển hết này rõ ràng đã nặng đến gần 200kg.

Nhưng tên đàn ông này thậm chí ngay cả đồ ăn cũng không cần.

Lúc này Tiểu Bát mới nhận ra: "Nam Tầm, hình như tên này không phải người của bộ lạc A Khê!"

Tên đàn ông chạy trốn thật nhanh trong rừng rậm, dù hắc có khiêng Nam Tầm cũng có thể nhảy từ cành cây này sang cành cây khác linh hoạt hơn cả khỉ. Cánh tay hắc vung lên ung dung bỏ một nhánh cành cong chặn đường, nhìn còn cứng cáp hơn kim cương.

Da dày Nam Tầm đã điên đảo đến sắp ói ra, cô không nhìn được mà chọc chọc cái lưng cứng rắn của người này: "Này, có thể nghỉ trước một lát không? Còn gánh tôi như vậy nữa thì tôi con mẹ nó sắp ói cả mật ra rồi!"

Tên đàn ông dừng một chút lại tiếp tục chạy, Nam Tầm mới nhớ ra cô vừa nói tiếng mẹ đẻ, không phải ngôn ngữ của người viễn cổ, vậy là cô lại đổi ngôn ngữ nói lại một lần nữa.

Tên này quay đầu xem xét, xác định không có ai đuổi theo, lúc này mới để cô gái xuống.

Tên đàn ông nhìn Nam Tầm từ trên xuống dưới, đặc biệt liếc qua liếc lại vài lần ở vị trí căng mọng nào đó, càng nhìn càng thỏa mãn, mở miệng nói: "Đàn bà, trông cô thật đẹp mắt, vóc người cũng đẹp. Tôi nhìn trúng cô rồi, cô sinh thẳng nhóc cho tôi đi."

Giọng hắc trầm thấp mà hồn hậu, rất hữu lực.

Nam Tầm bị người viễn cổ này nói trắng ra dọa sợ rồi.

Sinh con? Sinh con cái cc!

Bỗng, khòe miệng Nam Tầm nhẹ nhàng cong lên, cười đến rất xán lạn. Cô đuổi ngón trỏ ngoác ngoác trước mặt đã nhân này, nói đầy dụ dằng: "Anh ghé lại đây chút."

Tên đàn ông rõ ràng hơi sững sờ, khòe miệng hắc cũng cong lên, trong mắt xẹt qua vẻ sung sướng.

"Cô cười lên rất dễ nhìn, còn đẹp hơn ngực cô." Về mặt tên đàn ông đầy nghiêm túc, lời nói lại khiến người không đỡ nổi.

"Tôi muốn cùng cô sinh con, muốn ngay bây giờ." Tên này tiếp tục nói, lời vừa dứt, hắc liền vươn tay chụp tới phía Nam Tầm.

Nam Tầm không thể nhìn được nữa, tay phải vung lên, thuốc bột màu trắng tạt vào mặt hắc.

Tên đàn ông kinh ngạc trợn to mắt, một ngón tay chỉ vào cô, thân hình cao hơn hai mét lao đảo hai lần ngã rầm ra đất, làm lá khô bắn lên thiếu chút nữa đập vào mặt Nam Tầm.

Nam Tầm ra sức đập mấy phát lên người tên này, không hề nương tay chút nào, hơn nữa đã nhân này da dày thịt béo, đập không chết được.

"Tiểu Bát, cảm ơn người tốt bụng cung cấp thuốc mê, nếu không tỷ đây đã bị dã nhân này đè ra áp chảo bánh nướng rồi."

Tiểu Bát thận trọng thận trọng nói: "Ài ya, hai ta không cần khách sáo, chỗ gia còn một đồng mê được đọc được đan được nhiều lắm. Vậy xử lý dã nhân này thế nào đây, có muốn trực tiếp "bê gãy" luôn không?"

Nam Tầm đập một cước lên cái lưng rắn chắc của dã nhân, suy nghĩ một chút, sinh lòng từ bi nói: "Trừ việc muốn ăn lợn với ta, dã nhân này cũng không làm cái gì. Thôi quên đi, cũng đừng thô bạo như vậy, chúng ta trói người treo lên cây là được."

Tiểu Bát...

Người không thô bạo, một chút cũng không thô bạo.

Trước hết Nam Tầm đi tìm dây leo bó chặt tứ chi của dã nhân, sau đó lại tìm mấy cây mây dài rắn chắc quấn vào nút thắt.

Nam Tầm đảo mắt trên người dã nhân này đánh giá. Trên người hắc có thật nhiều lông, trước ngực mọc ra đám lông màu xám đen dày rậm kéo xuống bụng dưới, mãi tới chỗ sâu nào đó.

Ánh mắt Nam Tầm rơi vào tấm da thú quấn quanh nửa dưới của hắc, cảm thấy miếng da thú này nhìn sáng bóng trơn mượt đẹp cực kỳ, vì vậy liền không nhìn được mà vươn ma trảo hướng tấm da thú, tìm tới nút thắt của nó cời ra.

Nam Tầm hơi liếc nơi đó của tên đàn ông, bị kích cỡ to lớn kia dọa sợ rồi.

Đoạt xong da thú của dã nhân, Nam Tầm xem xét xung quanh, tìm một chạc cây không tính rất cao, quăng dây leo qua, sau đó túm lấy đầu kia xuống.

"Dã nhân này ăn cái gì mà nặng như vậy! Tiểu Bát, ta không kéo được, người giúp ta chút đi."

"May mà thể giới này linh khí dày đặc, nếu không gia mới không giúp người đâu, linh lực của gia quý giá lắm đấy." Tiểu Bát vừa cẩn thận, vừa hành động.

Ngay sau đó, Nam Tầm chỉ thấy trong tay nhẹ bẫng đi, cực kì dễ dàng đã kéo một đầu nặng bên kia lên, sau đó cô thật nhanh bước gót gao dây leo vào một cái cây khô.

Đã nhân cao to hơn hai mét cứ như một con lợn rừng, cả người trần trụi bị Nam Tầm treo trên cây.

Nam Tầm nhìn đã nhân treo trên cây nhẹ nhàng lắc lắc, cảm thấy vô cùng buồn cười, không nhìn được chống nạnh bắt đầu cười ha ha.

Cái đầu rũ xuống của đã nhân đột nhiên giờ lên, một đôi mắt ác liệt đúng lúc này trở nên tối tăm u ám nhìn thẳng vào Nam Tầm.

Nam Tầm bị đã nhân bỗng tỉnh lại làm sợ hết hồn: "Đờ mờ Tiểu Bát, tại sao đã nhân này tỉnh lại nhanh như vậy! Ta nhớ là mê được của người có tác dụng hai tiếng cơ mà, lúc này mới hơn nửa tiếng!"

Tiểu Bát cũng rất ngạc nhiên: "Chắc là bởi vì... Cơ thể mấy người viễn cổ này có năng lực hồi phục mạnh!"

Nam Tầm nhìn đã nhân đang cố gắng tránh thoát dây thừng buộc quanh tay chân, sợ đến mức quay đầu bỏ chạy.

Phía sau truyền đến lời hùng hậu như tuyên thệ, như ma ám của đã nhân: "Đàn bà, cô trốn không thoát đâu. A Mãng tôi vừa ý thứ gì thì chưa từng thất thủ!"

Nam Tầm vùng chân chạy rất lâu, mãi đến tận khi nhìn thấy con lợn rừng đã nhân kia bỏ lại, cô mới thở hắt hên dừng lại.

Tại thế giới viễn cổ quần cư này, đồ ăn là vô cùng quan trọng với người viễn cổ, vì vậy Nam Tầm không có ý định buông tha con lợn rừng này. Cô tính toán đã nhân này trong một chốc sẽ không đuổi theo, dù đuổi tới cô lại làm người bất tỉnh là được rồi.

Cho nên Nam Tầm bắt đầu tìm dây leo bện lưới. Nam Tầm chà sát lớp vỏ ngoài dây leo khiến nó trở nên rất trơn, như vậy kéo lưới trên đất có thể tích kiệm không ít sức.

Nam Tầm kéo con lợn to mập tới cái lưới đã bện tốt, lõi một đầu khác của lưới kéo về phía trước.

Kéo một lúc, Nam Tầm liền cảm thấy cánh tay đã không phải của mình, thật quá nhức mỏi.

Đang lúc này, Nam Tầm nghe được cách đó không xa truyền đến vài tiếng la chứa vài phản lo lắng, tất cả đều kêu "A Khê A Khê".

Nam Tầm vui vẻ, lớn tiếng đáp lại: "Tôi ở chỗ này ---"

Thừa dịp tộc nhân còn chưa tới, Nam Tầm cảm lấy một tảng đá từ trên đất, đập bịch vào trán mình.

Tiểu Bát...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 193: Hắt bắt, chính là ta bắt

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Đập đầu xong, Nam Tầm giấu miếng da thú đoạt được của đã nhân kia đi, nếu không cô cũng không biết phải giải thích cho tộc nhân thế nào.

Có chừng bảy, tám tộc nhân chạy về đằng này, người cầm đầu chính là A Thạch, anh trai của A Khê, một trong những dũng sĩ của bộ lạc.

A Thạch chạy tới với vẻ hơi tức giận: "A Khê, sao em lại chạy lung tung nữa rồi? A huynh đã nói với em bao nhiêu lần, đừng có một mình chạy đi lung tung!"

Nam Tầm nghe được hai chữ "a huynh", đôi mắt bỗng thấy hơi chua xót. Cô thấy được từ trong trí nhớ A Khê, A Thạch đối với A Khê rất tốt, đáng tiếc A Khê không hiểu chuyện, cho rằng người khác tốt với mình là chuyện đương nhiên. Tuy hai năm qua A Thạch đã bị cô em gái kiêu căng làm cho nản lòng thoái chí, nhưng vẫn một mực yêu thương cô.

"A huynh." Nam Tầm mềm mại kêu một tiếng.

A Thạch ngăn người, sắc mặt nhất thời dịu lại, nhưng anh lập tức nhớ tới điều gì, vẻ mặt trở nên vui vẻ: "A Khê, em không ngốc nữa rồi! Em khỏi phục?"

Nam Tầm ngại ngùng mà cười cợt, sau đó vén tóc lên cho anh nhìn cái bao lớn trên trán: "A huynh, đầu của em không cần thận dụng vào tảng đá, sau đó đã khỏi phục. A huynh, sau này em sẽ không để a huynh và a đạt* thêm phiền nữa."

[i]*A đạt: cha, a huynh: anh trai[/i]

Không chờ A Thạch lộ vẻ vui mừng, Nam Tầm lập tức chỉ con heo rừng cách mấy mét phía sau: "A huynh xem kia, em vừa bắt được một con lợn lớn."

Tiểu Bát bỗng nói chen vào: "Đồ không biết xấu hổ, đó vốn không phải người bắt!"

Nam Tầm mặt không đỏ tim không đập nhanh, nói: "Ta đã treo đã nhân kia lên cây, hắt bắt chính là ta bắt."

Tiểu Bát...

A Thạch cùng mấy tộc nhân phía sau đều khiếp sợ.

Đây chính là con thú mà mấy người đàn ông cũng phải phí thật nhiều công sức mới có thể bắt được đó!

Trời ạ, A Khê lại có thể dùng tay không mà bắt được một đầu thú lớn?

Nam Tầm sợ mấy người không tin nên giải thích: "Là tôi may mắn mới bắt được. Tôi phát hiện con lợn này ngốc đến không biết chuyển hướng, cho nên tôi chạy đến một tảng đá lớn nhảy lên đó, con lợn này liền va đầu vào tảng đá, tự động bất tỉnh."

A Thạch vừa nghe lời này, bắt đầu cười to: "Tốt, A Khê không hổ là em gái của tôi, không hổ là con gái a đạt yêu thương nhất!"

A Thạch bàn bạc với hai tộc nhân chắc nịch để họ nâng con lợn kia lên. Một đám người vây quanh A Thạch và A Khê cùng đi về bộ lạc.

Đám đàn ông hôm nay cũng có thu hoạch rất phong phú: Một con lợn thành niên, hai con hươu sao to bằng hai con ngựa, còn có hai con chim lạ lớn như đà điểu châu Phi, nói chung Nam Tầm chưa từng thấy.

Cuối cùng, thêm một con lợn còn non của Nam Tầm, trong bộ lạc hơn 100 miệng ăn có thể ăn no nề rồi.

Sự tích của A Khê làm cả tộc kinh hãi, dù có phải may mắn hay không nhưng một cô gái như cô có thể mang đến đồ ăn phong phú như thế cho tộc nhân thì chính là chiến sĩ.

Trước đây đám đàn ông cũng chỉ bốn cọt nhìn vào ngực và chân của A Khê, nhưng bây giờ ý nghĩ của bọn họ đã thay đổi. Đây là một phụ nữ có sức chiến đấu, hơn nữa lúc này ngực A Khê bị quần da thú, bọn họ có muốn nhìn cũng không nhìn thấy nữa rồi.

Sau khi tộc trưởng biết thì rất cao hứng, rất tự hào, từ ái mà sờ đầu Nam Tầm.

Trong bộ lạc có chuyện khác đáng cao hứng nữa là, dũng sĩ đệ nhất A Ngu của bộ lạc bọn họ bắt được một nữ tù binh.

Ở trong bộ lạc, tuy rằng đám phụ nữ không thể săn bắn nhưng địa vị của họ cũng không thấp, bởi vì họ đảm nhiệm trọng trách sinh con. Đặc biệt là bộ lạc nơi Nam Tầm ở, số lượng phụ nữ rõ ràng ít hơn cánh đàn ông, vì vậy cực kỳ quý giá.

A Ngu bắt được nữ tù binh ẽ ra nên thuộc về hắn, nhưng trong tộc có quy định rằng một người đàn ông chỉ có thể được phân một người phụ nữ, mà A Ngu vẫn là con rể tộc trưởng ngầm thừa nhận, cho nên cô gái bị bắt được kia

tạm thời chưa biết đi về đâu.

Nam Tầm nhìn thấy cách ăn mặc của nữ tù binh, trong lòng nể đỡ mờ: "Tiểu Bát! Vì sao ở đây lại có nữ xuyên qua vậy?"

Tiểu Bát lười biếng ngập: "Ồ, cái cô này hà, chắc là khí vận từ Thiên Đạo an bài đấy."

Nam Tầm nhất thời sinh ra cảm giác thân thiết với đồng hương, đáng tiếc bây giờ cô là dân bản xứ, OOC cũng không thể OOC quá đáng. Nếu không cô nhất định nhảy đến ôm lấy cô gái kia, thân thiết hỏi một câu: "Đầu giường ánh trăng rồi."

Đối đôi phương nói tiếp về sau "Ngỡ mặt đất phủ sương" là cô có thể nhận thân, sau đó chảy xuống nước mắt kích động.

Cô gái kia rất thôn tha, gương mặt cũng rất đẹp, nhưng không biết có phải đám người viễn cổ này mù hay không mà luôn nhìn người đẹp kia bằng ánh mắt ghét bỏ.

Tiểu Bát giải thích: "Cô gái kia mới 1m65, đặt ở thể giới của người coi như không tệ, nhưng đặt ở chỗ này thì ha hà... một chú lùn biết không? Hơn nữa đáng về cô ấy cũng quá gầy yếu đi, gánh không gánh nổi, vác không vác nổi, dù có sinh con thì ti lệ sống sót thấp hơn người bình thường. Còn cô làn da trắng nõn kia kia, trong mắt người viễn cổ chính là bệnh trạng đó, đương nhiên những người này không thích rồi."

"Hi hi, phải như người mới là người đẹp ở nơi này, chỗ nên mập thì mập, chỗ nên gầy thì gầy. Làn da còn mang màu lúa mạch khỏe mạnh, đẹp tràn đầy dã tính!" Tiểu Bát càng nói càng hăng hái.

Nam Tầm...

Bởi vì không có cơ hội, Nam Tầm chỉ đứng xa xa liếc cô gái kia một chút, mãi tới buổi tối khi tộc nhân nổi lửa vì lần thu hoạch này.

Chiến công ban ngày được chất ở giữa sân, tộc trưởng hét to một tiếng, mấy người dân ông vạm vỡ giết một con hươu, đổ máu hươu vào đầy vò một quả dừa.

Tộc trưởng uống trước một ngụm máu hươu lớn, sau đó đưa máu hươu cho đứng sĩ đệ nhất trong tộc, A Ngu.

Nam Tầm không nhận được nhìn người dân ông kia thêm mấy lần. Đáng về hắn rất khỏe mạnh, trông cũng đẹp trai, có điều không đẹp bằng dã nhân lưu manh ban ngày mới gặp.

Phía sau A Ngu là cô gái bị bắt đang đứng ở đó. Cô gái mặc quần bò và áo sơ mi, vẻ mặt cô hoảng hốt nhìn đám dã nhân trước mặt, dường như còn tưởng rằng mình đang nằm mơ.

A Ngu uống xong máu hươu, lại đưa vò dừa cho A Thạch, sau đó là từng người dân ông cùng truyền nhau, mãi đến khi tất cả đàn ông trong bộ lạc đều uống một hớp, trong vò dừa còn dư lại rất nhiều.

Nam Tầm tò mò máu hươu có mùi vị thế nào, đột nhiên nói một câu: "A Ật, a huynh, con cũng muốn nếm thử, có được không?"

Lời này vừa ra, tộc trưởng bật cười sảng khoái: "Không hổ là con gái a Ật, ngày hôm nay con cũng săn được một con lợn rừng, đừng mảnh không thua đàn ông. Được, A Khê cũng uống lấy máu hươu, sau đó con cũng là một trong các đứng sĩ của bộ lạc!"

A Thạch cũng cười, đặt tay vào A Ngu bên cạnh, nhỏ giọng nói gì đó.

Nam Tầm cảm thấy A Thạch đang nói về mình, bởi có nghe được hai chữ A Khê. Cô quay lại xem xét theo bàn năng, phát hiện tên đàn ông A Ngu không có vẻ mặt gì, ngược lại đang nhìn về cô gái phía sau.

Nam Tầm nhận lấy máu hươu, đầu tiên là kẻ sát mũi ngửi ngửi, lúc ngửi được mùi máu tanh gay mũi thì có một chút xui hối hận, nhưng cô vẫn phóng khoáng uống một ngụm lớn.

Bờ môi bị máu hươu nhuộm đỏ, nổi bật lên hình môi càng thêm đẹp dễ mê người. Lúc cô gái lười biếng hip mắt, hút hồn đến độ tựa như một con yêu tinh cuồng dã.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 194: Tộc trưởng, tôi không muốn A Khê

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Đám đàn ông nhìn nà thẹn đỏ mặt, không nhận được cùng nhau khen giỏi, mấy người phụ nữ ngoài vòng cũng cười lên.

Chỗ gỗ được nhen lửa cháy hừng hực, các tộc nhân gác con mồi trên lửa nướng, mà trong khoảng thời gian chờ thịt chín, bọn họ đều cùng vây quanh đồng lửa hát hò nhảy nhót.

Lời bài hát rất đơn giản, chỉ có hai, ba câu như vậy, thể nhưng nghe vào rất vui tai. Bước nhảy cũng đơn giản dễ học, Nam Tầm chỉ cần trong chốc lát đã học được, sau đó cười hờn hờ gia nhập trong đó.

Nam Tầm chú ý tới đồng hương của mình đang núp lè loi trong góc, liền chạy nhanh đến kéo cô ấy lên, cười đến mặt mày cong cong: "Đi, a tỷ mang em khiêu vũ."

A Ngu đứng xa xa vẫn chú ý tới động tĩnh bên này thì lập tức biến sắc mặt, muốn đi ngăn cản, nhưng không ngờ lại bị A Thạch bên cạnh kéo lại.

A Thạch mang vẻ mặt không vui: "A Ngu, cậu là đàn ông của em gái tôi, mà đợi lát nữa cô gái kia cũng sẽ bị tộc trưởng phân phát cho tộc nhân khác, cậu cũng đừng nhớ thương. Một người đàn ông chỉ có thể có một phụ nữ, đây là quy củ trong bộ lạc, lẽ nào cậu muốn hai người?"

A Ngu hơi nhàu mày. Lúc nhìn qua lần nữa, A Khê đã lôi kéo nữ tù binh kia nhảy múa, điều này làm A Ngu và A Thạch đều khá bất ngờ.

A Thạch vui mừng nói: "Thấy không, A Khê rất tốt với cô gái kia. Em gái tôi còn là cô gái đẹp nhất trong bộ lạc đấy, chẳng nhóc cậu đúng là nhất được của hời rồi!"

Nam Tầm lôi kéo người đẹp nhảy nhảy hát hát, nhiệt tình đến không được.

Đồng hương vừa bắt đầu còn cảnh giác nhìn chằm chằm cô, chờ xác định cô không có ác ý mới dần thả lỏng, nở nụ cười thân thiện với cô.

Nam Tầm chỉ chỉ chính mình, dùng ngôn ngữ địa phương chậm rãi nói ra tên mình: "Tôi là A Khê, A Khê..."

Đối phương hơi ngắc ngứ lập lại một lần: "A Khê?"

Nam Tầm vui vẻ gật gù, lập tức lại chỉ chỉ cô ấy.

Đối phương hiểu ý, dùng tiếng Quan Thoại* nói: "Tôi là Cố Sơ Tuyết, Sơ Tuyếtì..."

*Quan Thoại: Mandarin, tiếng phổ thông Trung Quốc

Nam Tầm kêu một tiếng Sơ Tuyết, hai mắt đối phương lập tức liền sáng.

Cô hoàn toàn không ngờ được người viễn cổ ở nơi này có thể đọc tên cô rõ ràng như thế! Hơn nữa, cô gái này còn là cô gái duy nhất quần da thú quanh nửa người trên.

Thịt lợn và thịt hươu đã sắp nướng chín, tộc trưởng chọn hai tráng sĩ bắt đầu chia thịt nướng. Nam Tầm được phần một miếng lớn ở đùi lợn, còn có một khối thịt hươu, đều ở nơi thịt mềm nhất nhiều nhất. Những tộc nhân khác cũng nhận được phần ăn của mình, đứng sĩ xuất lực nhiều nhất cũng thu được lượng thịt tương ứng tương đối nhiều.

Những trái cây cảnh phụ nữ hái ban ngày cũng được chia đều.

Các tộc nhân ăn thịt nướng, gặm quả dại, có một phen tư vị đặc biệt.

Nam Tầm nhìn nhìn Sơ Tuyết, phát hiện A Ngu đang chăm sóc cô ấy, không có bị bỏ dối. Vì vậy cô liền bắt đầu giờ móng vuốt gặm thịt hằng say.

Ăn được một nửa, tộc trưởng đột nhiên dùng cây gậy gỗ trong tay gõ gõ tảng đá, tiếng cộc cộc cộc lạnh lạnh khiến mọi người yên tĩnh lại.

"Năm nay bộ lạc chúng ta có năm dừng sĩ nên lập gia đình. Những cô gái đến tuổi trong bộ lạc cũng không nhiều, thêm A Khê vào thì có ba người, A Ngu lại bắt được một người từ bên ngoài là bốn cô gái. Năm dừng sĩ hãy đứng hết ra, để các cô gái tự mình lựa chọn. Dừng sĩ nào không được chọn cũng đừng lo lắng, đợi đến lúc lá cây khô vàng, chúng ta sẽ dùng thức ăn còn dư đi bộ lạc khác trao đổi phụ nữ, đảm bảo mỗi dừng sĩ đều có thể có một người phụ nữ!"

Tộc trưởng già khiến đám đàn ông trong bộ lạc hoan hô không ngớt.

Bốn dừng sĩ đến tuổi đứng dậy, A Ngu chần chờ một lát rồi cũng đứng dậy.

Tiếp theo, mấy cô gái đứng ra, bao gồm cả nữ tù binh mặt mày mờ mịt.

A Thạch vỗ vỗ Nam Tầm đang ăn đến miệng đầy mỡ, dùng da thú lau miệng cho Nam Tầm, thấp giọng nói: "Em gái, giờ là lúc nào rồi mà còn ăn, sao còn chưa đi trông coi đàn ông của em đi!"

Nói xong liền đẩy Nam Tầm một cái đến trước mặt A Ngu.

Mặt A Ngu không hề cảm xúc, hẳn không hề xem A Khê mà thỉnh thoảng lại nhìn Sơ Tuyết.

Rất nhanh Sơ Tuyết đã hiểu được ý của mấy đã nhân này, một gương mặt đẹp tức khắc đã trở nên trắng bệch. Cô có chút kinh hoàng chạy đến đằng sau Nam Tầm bắt lấy tay cô.

Nam Tầm có chút thẹn thùng: "Ày ya Tiểu Bát. Không phải bạn Sơ Tuyết thích phụ nữ chứ? Người nói xem, sao cô ấy không chọn trong đồng đàn ông, ngược lại lại đi bắt tay của ta."

Tiểu Bát: "Mặt là thứ tốt, làm ơn người giữ chặt."

Nam Tầm vỗ vỗ mu bàn tay Sơ Tuyết, lặng yên an ủi cô ấy. Cô đúng là có đồng canh gà muốn dứt, thế nhưng cô chỉ có thể nói tiếng địa phương, người đẹp này không hiểu nha.

*Cho ăn canh gà: khai sáng, thông não:D

Liền ở lúc hai người dong dong dài dài, có hai người đàn ông đã được chọn, còn sót lại ba người, dừng sĩ đệ nhất của bộ lạc A Ngu cũng ở trong đó.

Nam Tầm hơi ngạc nhiên, dừng sĩ đệ nhất không ai chọn sao?

Cô nhìn nhìn anh của mình A Thạch, lại nhìn nhìn cha tộc trưởng của mình, bỗng dưng đã hiểu được.

Ờ mờ, không phải thật như cô nghĩ chứ?

Miệng Nam Tầm giật giật, đang muốn mở miệng. Bỗng nhiên dừng sĩ gọi là A Ngu kia trước mặt cô cũng kéo cô gái phía sau Nam Tầm đến phía sau mình trước một bước, nói với cha tộc trưởng của cô: "Tộc trưởng, tôi không muốn A Khê, tôi muốn cô gái này."

Toàn trường ồ lên.

Tộc trưởng và A Thạch đều nổi giận, Nam Tầm thì mặt mày dờ dẩn.

"A Ngu! Em gái tôi có chỗ nào không tốt, lúc trước em ấy bị thương đầu biến choáng váng xác thực không xứng với cậu. Nhưng bây giờ em gái tôi đã khôi phục, còn dũng mãnh săn được một con lợn. Vậy mà cậu tình nguyện muốn một tù binh ngoại tộc lại không cần em gái tôi, cậu thật quá đáng!" A Thạch nổi giận đứng đứng mà nói.

Ở trong lòng anh, có thể xứng với em gái anh chỉ có dừng sĩ đệ nhất trong bộ lạc, mọi người cũng đều cho là như thế. Hơn nữa A Khê là cô gái đẹp nhất trong bộ lạc!

Nam Tầm kéo cánh tay A Thạch, trực tiếp nhìn về người đàn ông cô còn chưa kịp từ chối đã từ chối trước, hỏi: "A Ngu, tôi có thể nhìn vành tai anh chút không?"

Lời này của Nam Tầm khiến tất cả mọi người đều choáng váng.

Lẽ nào A Khê không nên xấu hổ và giận dữ chửi ầm lên sao? Sao lại có vẻ bình tĩnh như vậy, còn đưa ra yêu cầu kì quái như thế?

"Này, anh choáng váng rồi à? Tôi chỉ muốn nhìn tai anh một chút, sau khi xem xong, Sơ Tuyết sẽ là của anh." Nam Tầm cười nói.

A Ngu mang về mặt đầy nghi ngờ nhìn cô nửa ngày, sau đó chậm rãi cúi người, đưa lỗ tai của mình đến trước mặt cô.

Nam Tầm nhìn qua nhìn lại từ trên xuống dưới vành tai phải của hắn một lần, sau đó liền cười ha ha vỗ vai hắn như anh em tốt: "Người anh em tốt, sau này nhớ nhẹ nhàng với Sơ Tuyết chút. Cô ấy không thích đàn ông thô lỗ."

Nói xong, cô nhìn về phía tộc trưởng và A Thạch, không để ý mà nhún nhún vai: "A ạt, a huynh, A Ngu có vẻ không thích con. Con cảm thấy không sao cả, con là con gái ạt, cũng là nữ dừng sĩ của bộ lạc, sau này con nhất định sẽ gặp người nào đó tốt hơn. Hơn nữa con còn không muốn sinh con đâu, con muốn theo dừng sĩ bộ lạc cùng đi ra ngoài săn thú, cùng nhau bảo vệ quê nhà của chúng ta!"

A Khê bị từ chối, thế nhưng không ai cười nhạo cô. Dù là đàn ông hay phụ nữ, đều bị mấy câu của cô làm nhiệt huyết sôi trào.

Tiểu Bát đột nhiên tới một câu: "Thân ái, xem cái đáng vẻ tình tượng của người này, ta cho điểm tối đa."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Đánh lén, dã nhân trong tối

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Tộc trưởng trầm mặc, xem như đồng ý với A Khê. Chỉ là ông cũng giống A Thạch, lúc nhìn về Sơ Tuyết đều có chút không vui.

Nam Tầm cũng không muốn kéo cừu hận cho đồng hương, vậy là cô tiến lên một bước định kéo Sơ Tuyết từ phía sau A Ngu. Thế nhưng cô còn chưa đụng tới bạn Sơ Tuyết, liền phát hiện A Ngu lùi về sau một bước theo bản năng, không cho cô động vào cô ấy.

Nam Tầm hơi lúng túng, có vẻ cô đã bị đối phương coi thành hoa sen* lòng dạ độc ác rồi?

[*Bạch liên hoa: Hoa sen trắng, chỉ những cô gái luôn tỏ ra trong sáng, vô tội]

Thực ra cô chỉ muốn kéo tay bạn Sơ Tuyết, lại kéo tay A Ngu, bày tỏ mình thực lòng chúc phúc cho họ.

Có điều cô thấy đáng vẻ cảnh giác này của A Ngu, thôi vẫn là quên đi. Người này hẳn là trúng tình yêu sét đánh với bạn Sơ Tuyết, hơn nữa theo ký ức, A Ngu là một anh chàng rất có trách nhiệm, bạn Sơ Tuyết theo anh ta chắc sẽ được ăn đủ no mặc đủ ấm.

Mấy câu vừa này của A Khê đã tỏ vẻ cô sẽ không lựa chọn và bỏ nhiệm dừng sĩ nào, cho nên hai dừng sĩ độc thân còn dư lại nỡ nự cười ngượng ngùng lui về chỗ.

Tiệc tối quanh đồng lửa vẫn tiếp tục, còn ba đôi tình nhân mới ra lò này thì đi về hang của mình, Sơ Tuyết cũng bị A Ngu cưỡng chế ôm đi.

Nam Tầm ngẫm hiểu, mấy đôi này hẳn là về nhà động phòng rồi.

"Ồi..." Nam Tầm khẽ thở dài, buồn bã ịu xu tiếp tục gặm thịt trong tay.

Tiểu Bát đột nhiên hỏi cô: "Sao vừa nãy người lại muốn xem tai của tên kia? Ta cảm thấy người thật kỳ lạ."

Nam Tầm lười biếng mà ngáp một cái: "Ta thích đàn ông có vành tai dày, cho nên vừa nãy ta xem vành tai anh ta có dày không đó."

Tiểu Bát: "Vậy thì sao, dày không?"

Nam Tầm nói với vẻ hơi thất vọng: "Cũng được, thường thôi."

Tiểu Bát hu hu hừ: "Người nói dối. Ta xem qua rồi, dày lắm. Có phải người lừa ta chuyện gì không? Rốt cuộc thì người vừa nhìn cái gì?"

Nam Tầm lập tức đổi giọng: "Được rồi, thực ra ta chỉ xem tai anh ta có đẹp hay không mà thôi."

Tiểu Bát: "Hu hu hu, ta không tin."

Nam Tầm không để ý tới nó, ngồi một mình bên đồng lửa ăn thịt gặm trái cây, bóng lưng nhìn qua có chút cô đơn.

Tiểu Bát khôi phục trong tích tắc, sau đó đã biến ngay thành một con thú lấm chui, lòi nhai không ngừng: "Bên kia có hai cô nói người thật đáng thương, bên kia kia có hai ông nói A Ngu không biết nhìn hàng, bên kia kia kia có bà nói người là đứa nhỏ làm người đau lòng..."

Nam Tầm bị nó làm cho đau đầu.

Cũng không biết có phải do ăn thứ quả màu đỏ này nhiều hay không mà Nam Tầm cảm thấy choáng váng vô cùng. Cô cười hà hà tạm biệt a đạt và a huynh, sau đó loạng choạng trở về hang đá của mình.

A Thạch và các tộc nhân khác đều rất lo lắng. A Khê trông có vẻ rất đau lòng nha, những câu nói vừa nãy thực ra là đang cạy mạnh chứ?

Nam Tầm trở về hang đá của mình. Vừa nằm xuống, cô liền liếc thấy một cái bóng lớn nhào về phía mình.

Nam Tầm sợ hết hồn, lập tức đứng vội lên, nhưng lúc đang định kêu to lại bị đối phương che miệng lại.

Bàn tay kia phải lớn như mặt cô vậy, còn mang theo mùi máu tanh pha lẫn mùi cỏ cây thoang thoảng.

Tuy rằng bên ngoài có ánh lửa sáng rực trời, nhưng trong hang đá vừa thà rèm xuống liền đen như mực, không nhìn thấy được gì cả.

Trái tim Nam Tầm nhảy lên kinh hoàng. Tên đàn ông này là ai? Sao lại bỗng dưng tấn công cô? Chẳng lẽ có tộc nhân nào to gan thấy sắc này lòng tham?

Tiểu Bát chợt nói có vẻ thật hưng phấn: "Thần ái, là đã nhân ban ngày á! Yên tâm đi, trên người hắn không có sát khí, không hề có chút nào. Gia che chắn năm thứ* ngay đây, cảm giác sắp xảy ra chuyện không thể miêu tả nào đó, a hi hi..."

*Năm thứ: mắt, mũi, miệng, lưỡi và cơ thể

Nam Tầm "... Chờ chút! Đừng đi đừng đi, mượn người chút thuốc mê đã!"

Tiểu Bát không hiểu sao có chút thất vọng: "Hả? Người thực sự không muốn lần lần sao? Gia kiểm tra rồi, đáng người và độ kéo dài của dã nhân này tốt lạ thường, không lỗ đâu mà lo."

Nam Tầm "Lấy thuốc mê ra đây, còn người lần đi ngủ."

Ngay lập tức, trong tay Nam Tầm đã có thêm một nhúm thuốc mê.

Trong bóng tối, tên đàn ông nờ nự cười trằm thắp, tiếng cười mê hoặc vang lên bên tai cô.

"Cái có này sức lực không nhỏ nha, vậy mà có thể treo tôi lên cây, khiến tôi phải tốn sức một phen mới tránh thoát. Có nói xem, tôi nên báo thù thế nào đây, hửm?"

Nam Tầm a a hai tiếng.

Mẹ nó, mi che miệng ta thì ta nói thế nào?

Nhưng dã nhân này thích nghe tiếng a a của cô, một bàn tay thô ráp tiếp tục che, không có chút dấu hiệu sẽ buông ra. Sau đó một bàn tay khác ra sức xoa nắn người cô, lưu manh đến không được.

Nam Tầm giờ chân lên, đập một phát vào giữa hai chân hắn.

Dã nhân lập tức dùng chân ép, cười đắc ý cực kỳ: "Muốn đấu với tôi?"

Nam Tầm đương nhiên không so được sức lực với hắn, vừa nãy chỉ để dời sự chú ý. Ngay thời khắc dã nhân bên trên vừa thả lỏng, một móng vuốt của cô đột nhiên tránh thoát, sau đó vung về phía mặt hắn.

Vốn một phát tạt trúng, nào ngờ dã nhân lưu manh này sớm có phòng bị, tay hắn nhẹ nhàng chặn lại, đồng thời nín thở. Tất cả thuốc bột cứ như vậy... Hắt dầy mặt Nam Tầm.

Nam Tầm bị sặc một tiếng, sau đó... Hôn mê bất tỉnh.

Trước khi hoàn toàn ngất đi, cô tuyệt đối nghe được tiếng cười càn rỡ của dã nhân này, còn có hai chữ "Ngu ngốc".

Ngày hôm sau, Nam Tầm mới vừa mở mắt liền nhanh chóng kiểm tra cơ thể mình.

Ngoài tám da thú quấn quanh ngực xiêu xiêu vẹo vẹo, chỗ nào đó xanh xanh tím tím, trên người cũng không có gì không khỏe.

Nam Tầm thờ phào một hơi.

Thật kì lạ, vậy mà dã nhân lưu manh lại không làm gì gì đó với cô.

Tiểu Bát hơi khó hiểu: "Tại sao, tại sao chứ? Đã nói muốn đi du lịch nghỉ dưỡng một phen, nhưng dịch vụ miễn phí đưa tới cửa người cũng chẳng cần. Dã nhân kia cũng ngốc lắm, phát hiện người xỉu rồi liền chạy lấy người."

Nam Tầm....

Giọng điệu thất vọng của Tiểu Bát làm cô thật muốn vung tay đánh thú.

Nam Tầm sửa sang lại quần áo, ngồi trong hang đá thần thờ một lát liền đi tìm cô vợ nhỏ Sơ Tuyết.

Cô nàng trông có vẻ rất ịu xù.

Nam Tầm cũng thông cảm, bởi vì không hiểu sao bị xuyên đến thời viễn cổ, còn bị một dã nhân thô bạo làm chuyện đó, người bình thường đúng là không thể chấp nhận được.

Cô đi tới cho Sơ Tuyết một cái ôm thật chặt, lặng yên an ủi cô nàng.

Sơ Tuyết ôm cô khóc lớn, nói tiếng Quan Thoại: "Dã nhân kia, dã nhân kia làm tôi... Tôi muốn về nhà, tôi không muốn ở lại đây nữa..."

Các tộc nhân cho rằng A Khê kiểu gì cũng sẽ mâu thuẫn với cô gái ngoại tộc kia, dù sao có kia cướp đàn ông của cô. Nhưng không ngờ những ngày sau đó cô biểu hiện vô cùng rộng lượng, còn dạy cô gái kia tiếng bản xứ của bọn họ.

Các cô ở chung rất hài hòa, những tộc nhân khác ban đầu còn bài xích cô gái tên Sơ Tuyết này, vẫn là A Khê đứng giữa hòa giải. Mà sau khi Sơ Tuyết không ngừng phát hiện vài món đồ ăn mới, cũng dần dần được người trong bộ lạc tán thành.

Trong hang đá, Nam Tầm đang dạy Sơ Tuyết tiếng bản xứ, bên trong thỉnh thoảng truyền ra những tràng cười vui vẻ.

Mấy người phụ nữ tình cờ đi ngang qua không nhận được hóng chuyện.

Nữ dân bản xứ A: "A Khê lấy lòng Sơ Tuyết như vậy, không phải là còn chưa hết mơ tưởng A Ngu đấy chứ? Có ấy muốn Sơ Tuyết đồng ý để mình làm vợ nhỏ của A Ngu chẳng?"

Nữ dân bản xứ B: "A Khê không phải người có tính cách muốn làm vợ nhỏ, cô ấy hẳn là thích Sơ Tuyết thật đó. Có điều Sơ Tuyết rất lợi hại nha, cô ấy tìm được thật nhiều đồ ăn, cô đại gia có thể ăn, còn có loại rẻ có thể ăn tên khoai lang đó, mùi vị cũng đều không tệ lắm, chẳng trách A Ngu coi trọng cô ấy."

Nữ dân bản xứ A: "Đúng, Sơ Tuyết còn dùng dây cỏ bện thành giày cỏ, còn có thể dùng da thú may rất nhiều quần áo kì lạ."

Nữ dân bản xứ C: "Được rồi đều đừng nói nữa, A Khê và Sơ Tuyết đều rất tốt."

Nhưng thực ra trong hang đá lại là một cảnh tượng khác, Nam Tầm bị người bên ngoài cho rằng muốn lấy lòng Sơ Tuyết đang ngồi bắt chéo chân ngoe nguẩy, gặm trái cây kiểm tra học trò của mình.

"Sơ Tuyết, "ngủ" trong tiếng bản xứ thì nói thế nào? Còn có "đám mây", "mặt trời", "nước sông"..."

Sơ Tuyết ngồi chồm hóm trên đất, trên đầu đội một trái cây lớn, vô cùng ngoan ngoãn mà trả lời vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 196: Vênh váo, bị rấn độc cắn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

"Thưa có A Khê, cô giới thiệu đây. Tại sao tôi dạy cho cô tiếng chỗ tôi một hai lần cô đã giới? Còn cô nói, tôi lại phải học mười lần mới được? Cô thật là thiên tài ngôn ngữ!" Sơ Tuyết mang về mặt sùng bái nhìn lên Nam Tầm.

Nam Tầm khiêm tốn phát phát tay: "Thường thôi, có thể là ở phương diện này tôi khá là có, có cái gọi là gì nhỉ?"

"Có thiên phú!" Sơ Tuyết nhắc nhở.

Tiểu Bát ha hả trong đầu Nam Tầm: "Thân ái, da mặt của người thật là dày lắm lắm."

Nam Tầm: "Ta không lừa người nha, ta nghe một lần là biết nha."

Tiểu Bát: "... Đồ không biết xấu hổ, sau này chớ nói với những Hư Không Thú khác ta quen biết người."

Nam Tầm dạy Sơ Tuyết một hồi lâu, bên ngoài hang đá bỗng có tiếng ai kêu lên: "A Khê, Sơ Tuyết, chúng ta nên đi hái trái cây rồi."

Nam Tầm xoa đầu Sơ Tuyết: "Đi thôi, trò ngoan."

Chừng mười có gái trẻ tuổi, có người vác một cái rổ bện từ trúc trên tay, có người lại cổng sọt trúc.

Những cây trúc này là do Sơ Tuyết phát hiện, phải lớn hơn những cây trúc Nam Tầm từng gặp đến bốn, năm lần. Sau đó Sơ Tuyết liền triển lãm N loại tác dụng của trúc như ảo thuật cho tộc nhân xem rõ, sọt, ống nước đơn giản, còn có chiếu và ván ván.

Vũ khí của các tộc nhân nguyên bản đều là gỗ gỗ vọt nhọn, bây giờ có trúc liền có thêm cây giáo làm từ trúc, hiệu suất săn mồi tăng lên đáng kể.

Nam Tầm cẩn thận với Tiểu Bát: "Người nói xem ta đi ra ngoài nhiều lần như vậy, sao ta lại không phát hiện trúc chứ? Cũng không phát hiện ra khoai lang, còn không phát hiện được rau dại?"

Tiểu Bát cười nhạo không thêm nề mặt: "Bởi vì người lừa chứ sao. Tuy nói Sơ Tuyết là khí vận tử, nhưng người biết người ta rút hết bao nhiêu bụi cỏ mới phát hiện loại thực vật giống khoai lang kia không? Còn có rau dại, ha hả, thân ái, người cần bản không phân biệt được rau gì đúng không?"

Nam Tầm...

Các cô gái đi một mạch theo sự dẫn dắt của Nam Tầm về hướng nam. Bên kia khu rừng có rất nhiều quả dại, hơn nữa thú hoang qua lại cũng ít.

Lần này nãy người tìm được một gốc cây ăn quả rất lớn, loại quả màu đỏ kia là thứ Nam Tầm yêu nhất, chua chua giòn giòn, ngon vô cùng.

Nam Tầm không nhận được mà túm lấy một dây leo quấn quanh thân cây để đu lên, chờ đủ đến quãng cao nhất, cô liền buông lỏng dây leo nhảy tới trên cây.

Các cô gái cũng bật thốt, thiếu chút nữa bị cô hù chết.

Sơ Tuyết cũng bị làm hoảng sợ, loại hành động chỉ có trên ti vi này lại bị cô tận mắt nhìn thấy! A Khê thật là lợi hại!

Nam Tầm bò lên cây, động tác lạnh lẹ vừa hái quả vừa ném xuống.

Các cô gái cười khanh khách không ngừng, vội dùng sọt để hứng.

Mãi đến tận khi Nam Tầm hái đến tay đã chua cả lên, trong sọt mấy cô ấy cũng đựng gần đầy rồi, cô mới cầm lấy dây leo đu xuống. Động tác kia phóng khoáng đến cực điểm, không khác gì một tên đàn ông.

Tiểu Bát lải nhải đầy tự đắc: "Ta thật là thông minh, chọn cho người một thể giới như thế."

Các cô gái đều mặt mũi, không muốn đi tiếp nữa. Nhưng Sơ Tuyết có vẻ còn không cam lòng, muốn nhìn xem có thể tìm thấy gì có thể ăn.

Vậy là Nam Tầm báo những cô gái khác đi về trước, mà cô thì mang theo Sơ Tuyết đi tiếp về phía trước.

Đi cũng không lâu lắm, quả nhiên Sơ Tuyết lại phát hiện thứ mới. Cô nâng hưng phấn nâng một tảng đá lên, cạo chút tinh thể màu vàng trên đó cho Nam Tầm ăn.

Nam Tầm giả vờ không biết: "Sơ Tuyết, đây là cái gì? Vị nó là lạ."

"A Khê, đây là muối! Có biết muối là gì không? Có thứ này, sau này chúng ta không cần phải uống máu động vật nữa."

Nam Tầm vẫn bình tĩnh xoa đầu cô: "Không tồi."

Sơ Tuyết tức giận đến dậm chân một cái: "Sao cô không hưng phấn chút nào hả? Chờ tôi làm ra thật nướng ướp muối, cho cô thèm chết!"

Nam Tầm rất phối hợp mà ôi chao một tiếng: "Tôi thật hưng phấn."

Sơ Tuyết dờ khóc dờ cười: "A Khê, EQ của cô cao thật đấy. Có đôi lúc tôi còn cho rằng cô là người ở chỗ chúng tôi."

Nam Tầm chợt dạ chớp chớp mắt, lại nghe thấy cô ấy thở dài: "Nhưng tôi biết, cô không phải."

Nam Tầm liền thờ phào, nói với Tiểu Bát trong lòng: "Ta nói mà, kỹ thuật diễn của ta đỉnh thế mà."

Tiểu Bát: "Ha hả, thể giới nợ người giải Oscar."

Thu hoạch của hai người khá sung túc, nên không đi tiếp nữa.

Sơ Tuyết đi ở đằng trước, vui vẻ đến độ muốn nhảy dựng lên. Còn Nam Tầm công một cái sọt đựng đầy đá, nặng đến nỗi hai vai cô đều sụp xuống. Sơ Tuyết vốn muốn cướp để công, nhưng Nam Tầm nhìn cô năng mãnh khách xinh xắn, không nhẫn tâm để cô nằng công.

"A---" Sơ Tuyết đột nhiên hoảng sợ thét chói tai.

Nam Tầm lôi người ra sau, cây giáo trúc trong tay đã nâng lên.

"A Khê, là rắn! Một con rắn thật lớn, đầu của nó hình tam giác. Nó là rắn độc!" Sơ Tuyết hiển nhiên là sợ phát khiếp loại sinh vật như rắn này, cả người đều đang run rẩy.

Một con rắn đen thân phải thô như cổ tay treo trên một cành cây, đang thè lưỡi rắn về hướng hai người.

Nam Tầm chưa từng thấy con rắn độc nào lớn như vậy, quả thực có thể sánh bằng trăn.

Đột nhiên, con rắn đen mở lớn miệng rắn vồ về hướng Nam Tầm.

Nam Tầm ánh mắt sắc bén nghiêng đón nó, một giáo tàn nhẫn thọc xuyên qua đầu rắn, sau đó cô lại đột nhiên rút ra, đâm xuống *nơi bầy tác** ở mình nó.

*Nơi bầy tác thân rắn: (như trong ảnh)

Rắn độc giãy giụa hai cái liền bất động.

Nam Tầm quay đầu lại nhìn Sơ Tuyết, có chút vành vôi nói: "Sơ Tuyết đừng sợ, có tôi ở đây, rắn độc mãnh thú gì cũng chẳng thể làm gì chúng ta."

Hai mắt Sơ Tuyết bỗng dưng trừng lớn, hoảng sợ chỉ về phía sau cô: "Cẩn, cẩn thận!"

Nam Tầm vừa mới quay đầu lại, con rắn độc đã chết thối vừa nãy đột nhiên dựng mình lên, phi tới cắn một ngụm trên đùi cô.

Nam Tầm...

Nam Tầm gỡ con rắn trên đùi xuống, trên đó đã có thêm hai dấu răng nọc thật sâu.

Sơ Tuyết sợ đến rom rớm nước mắt: "A Khê, cô đừng lộn xộn, xung quanh rắn độc nhất định có lá cây có thể giải độc, để tôi đi tìm!"

Sơ Tuyết mới vừa đi, Nam Tầm liền không thèm khách sáo tìm kiếm trợ giúp nơi Tiểu Bát: "Tiểu Bát, cho một viên giải độc hoàn vạn năng nào."

Tiểu Bát nhận mệnh nhét vào miệng cô một viên thuốc: "Sớm muộn gì đồng đan dược bảo bối trên thân gia cũng bị người ép khô."

Nam Tầm nuốt viên thuốc giải của Tiểu Bát, cảm thấy hẳn là không sao rồi, nhưng cô lại phát hiện đùi cô vẫn còn hơi tê tê.

Tiểu Bát vội giải thích: "Đây là giải độc hoàn mà, có phải thuốc tê cho mổ đầu. Có thể là trong nọc độc của con rắn này có thành phần tê liệt thần kinh. Người dùng vội ha, đợi một lát nữa là tốt rồi."

Lúc này Sơ Tuyết đã cảm hai cọng cỏ chạy tới, cô năng cũng không biết loại thảo dược nào mới đúng, vậy là nhét cả hai vào miệng mình nhai nát rồi thoa chất lỏng lên đùi Nam Tầm.

Nam Tầm thấy miệng Sơ Tuyết đầy chất lỏng xanh biếc, tự mình cảm thấy khổ thay cô ấy. Sơ Tuyết đứng là đứa bé ngoan.

"Sơ Tuyết, tôi đã đỡ lắm rồi, nhưng hình như chân vẫn không nhúc nhích được. Cô đi gọi bọn anh tôi giúp tôi được không?"

Sơ Tuyết gạt đầu mãnh liệt: "A Khê cô chờ tôi, tôi sẽ về rất nhanh thôi!"

Nam Tầm vội gọi với theo cô ấy: "Sơ Tuyết, trên đường chú ý an toàn!"

Sơ Tuyết nghe xong lời này, ngược lại còn chạy nhanh hơn.

Nam Tầm ngồi chờ một mình tại chỗ, còn nhàn hạ thoải mái cầm quả đại trọng sọt lên cắn răng rức.

Còn chưa xong một quả, Tiểu Bát đã báo động: "Nam Tầm, không ổn. Ta thấy đã nhân lần trước muốn lăn giường với người lại bỏ dở giữa chừng đang chạy về hướng này!"

Nam Tầm...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 197: Hay là, anh lại cởi ra cho tôi xem

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Miệng Nam Tầm run lên, hàm răng không cẩn thận đã cắn phải đầu lưỡi.

Cỏ vội vã đứng dậy, co giò lên nhảy nháy, trông thật khôi hài mà vẫn nhảy về phía trước.

Cách không xa phía sau bỗng vang lên tiếng cười khê nặng nề.

Nam Tầm nhảy càng nhanh hơn, nhưng bất ngờ lại vướng phải một ngọn rẽ ngoi lên mặt đất của đại thụ.

Mắt thấy sắp phải ngã sấp mặt, một cánh tay mạnh mẽ bỗng ôm lấy eo cô lôi trở lại.

Ngay sau đó, Nam Tầm chợt thấy cơ thể nhẹ đi, cả người đã bị người phía sau ôm ngang lên.

Nam Tầm kinh ngạc hô nhỏ, cánh tay ôm lấy vai người đàn ông theo bản năng.

..... Là đã nhân lưu manh kia.

Bởi vì tư thế bị ôm, Nam Tầm vừa nâng đầu là có thể thấy được gò má của hắn. Đối phương vừa lúc nghiêng đầu nhìn nơi khác, lộ ra phía sau gáy mình.

Không biết Nam Tầm thấy được cái gì mà đôi mắt cô bỗng trừng to, nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Ánh mắt của cô trở nên hưng hực, đôi mắt của cô trở nên càng thêm long lanh lóe sáng như điểm xuyết vô số những vì sao.

Dã nhân cúi đầu nhìn cô, trong cơn ngơai tràn ngập đã tỉnh như xẹt qua vệt sáng, nhếch miệng lên cười xấu xa: "Lần này cô đi cũng không đi nổi, để tôi xem cô còn chạy được tới chỗ nào."

Nam Tầm không lên tiếng mà vẫn nhìn chằm chằm vào hắn.

Dã nhân này trông thật đẹp mắt, cảm giác còn khôi ngô hơn lần trước, là một vẻ đẹp tràn đầy dã tính.

Dã nhân thấy cô không nói lời nào, mày kiếm đen rậm hơi nhàu, tầm mắt rơi thẳng trên đùi cô: "Bảo hoàng nhỏ, cô bị rắn độc cắn?"

Tầm mắt hắn lại đảo qua một vòng, thấy được con rắn bị cô giết chết, không khỏi huyt sáo: "Bảo hoàng nhỏ, là do cô làm? Đây còn là lần đầu tiên tôi thấy được đàn bà một mình giết một con rắn độc đấy."

Nam Tầm thiếu chút nữa bị xưng hô của hắn làm rùng mình chết.

Bảo hoàng nhỏ? Sao anh không gọi là mèo hoang nhỏ luôn đi?

"Bảo hoàng nhỏ, tên tôi là A Mãng. Lần trước tôi đã nói rồi, có phải cô đã quên?" Dã nhân nói xong liền thả Nam Tầm xuống, sau khi quán con rắn độc quanh hông mình, lại ôm cô lên lần nữa.

Nam Tầm ho một tiếng: "Nhớ chứ, nhớ chứ."

A Mãng xem đáng vẻ của cô, hiển nhiên là nói dối, bảo hoàng nhỏ quả nhiên đã quên hẳn.

A Mãng không khỏi có chút bức bối: "Ngày ngày tôi đều nhớ con bảo hoàng nhỏ, vậy mà cô lại quên tôi không còn một móng. Cái cô này!"

Nam Tầm lẳng lặng núp trong ngực hắn, bỗng nhiên nở nụ cười vô cùng xán lạn, gọi một tiếng đầy ngọt ngào: "A Mãng."

Vừa kêu một tiếng, A Mãng cảm giác tim mình ngửa hết lên, liền mím môi, không truy cứu chuyện cô đã quên hẳn nữa.

"Bảo hoàng nhỏ, cô còn chưa nói cho tôi biết cô tên gì." A Mãng hỏi.

Nam Tầm cong khóe miệng, nói: "Tôi tên A Khê."

A Mãng không ngừng lặp lại tên cô, đôi mắt hơi tỏa sáng: "Bảo hoàng nhỏ, tên của cô thật dễ nghe. A Khê, A Khê..."

A Mãng ôm Nam Tầm vào một hang đá, cái hang này hẳn là chỗ ở ngắn hạn của hắn. Bởi vì bên trong khá trống vắng, trên đất bày một tảng cỏ khô sơ sài, bên cạnh có vài tấm da thú vừa lột còn mang theo mùi máu tanh chưa tan.

A Mãng đặt Nam Tầm trên đồng cỏ khô, sau đó hắn bò xuống, nhẹ nhàng liếm vết thương trên đùi Nam Tầm.

Đùi Nam Tầm run lên, cả người cũng run lên, nói chuyện đều bắt đầu lắp bắp: "Anh, anh anh anh đang làm gì thế?"

A Mãng khẽ ngừng đầu liếc cô một cái, lại tiếp tục liếm. Tiếp theo, hắn nhắm ngay chỗ rắn độc cắn hút mạnh một ngụm, sau đó phun một ngụm máu ra đất.

Nam Tầm hít sâu: "Anh nhẹ chút!"

A Mãng nói mơ hồ không rõ: "Không thể nhẹ chút, tôi phải hút hết máu độc ra ngoài."

Trái tim Nam Tầm nhảy lên rầm rầm.

Mẹ nó, muốn chết, muốn chết, ngứa quá, ngứa quá. Đó là đùi cô đó, đùi đó, lại vào trong chút nữa là đến bắp đùi rồi.

Không biết có phải ảo giác của Nam Tầm hay không, cô luôn cảm thấy đồ khốn này hút hết lên cọ vào bên trong.

Nam Tầm tóm chặt tóc hắn giật lên, gương mặt cô đã nghẹn đến mức đỏ bừng: "Không cần hút, tôi đã khỏe rồi!"

Gương mặt tuần tú của A Mãng chợt phóng to trước mặt cô, khóe miệng cong lên nói như trêu tức: "Thật sự không cần?"

Nam Tầm cũng không lùi lại, nhìn dã nhân lưu manh cười có chút thêm đòn trước mặt mình, cô bỗng hỏi: "Này, có phải là anh nhìn trúng tôi?"

Khóe miệng A Mãng nhoeo lên cười lớn, cười càng thêm đẹp trai mẽ người: "Đúng vậy A Khê, tôi muốn cùng cô sinh con, sinh rất nhiều rất nhiều nhóc con."

Nam Tầm...

Người viễn cổ trước mắt này bày tỏ tình yêu cũng thật trực tiếp.

"A Khê, tóc tôi bị cô túm đau quá. Cô có thể buông ra trước được không?" Dã nhân lưu manh nói.

Lúc này Nam Tầm mới nhớ ra mình còn tóm chặt tóc hắn, vì vậy buông tay ra.

Cô buông lỏng tay, A Mãng liền áp lên người cô.

"Nặng chết rồi, lên." Nam Tầm vội đẩy hắn ra, kết quả tên to con bên trên vẫn không nhúc nhích.

"A Khê, cô đi theo tôi đi." A Mãng thò lại gần cọ cọ mặt cô.

Nam Tầm bị hành vi lưu manh như chuyện đương nhiên của hắn làm sợ ngây người.

"A Khê, cô đi theo tôi đi, làm đàn bà của tôi. Nhất định tôi sẽ để cô trở thành người đàn bà ăn ngon nhất, mặc ấm nhất trong bộ lạc." A Mãng lại nói lần nữa, hơi thờ đã bắt đầu trở nên gấp gáp hỗn loạn.

Nam Tầm suy nghĩ một lát rồi lắc đầu: "Nếu như anh thích tôi, vậy phải đi bộ lạc cầu hôn tôi với a đạt. Tôi là người có a đạt và a huynh, không thể tùy tiện bỏ nhà trốn theo trai."

A Mãng nghe mà thấy thật mờ mịt. "Cầu hôn", "bỏ nhà trốn theo trai" đối với hắn mà nói đều là những từ chưa từng nghe, nhưng hắn cũng hiểu đại khái ý của bảo hoàng nhỏ. Đây là muốn nói với a đạt a huynh của cô một tiếng mới có thể mang cô đi?

A Mãng cảm thấy suy nghĩ của bảo hoàng nhỏ thật kỳ lạ. Ai bắt đàn bà mà còn phải đi nói với người trong bộ lạc? Đây không phải tự mình tìm đánh sao?

Địa vị của phụ nữ trong bộ lạc là vô cùng quan trọng, đặc biệt là bộ lạc của bảo hoàng nhỏ. Theo như hắn quan sát mấy ngày nay, nơi này có phụ nữ ít ỏi, chắc chắn bọn họ sẽ không cho phép đàn ông ngoại tộc mang đi phụ nữ của bộ lạc họ.

A Mãng không muốn đề ý nhiều như vậy, hắn quyết định phải đoạt người tới tay trước.

Vậy là hắn vừa dùng tay lưu manh, vừa dùng miệng lưu manh: "A Khê, lần trước cô trộm cái giỏ của tôi, có phải mỗi ngày trước khi ngủ đều phải đặt dưới mũi người không? A Khê, mũi của tôi có dễ ngủ không?"

Nam Tầm nghe mà tròn mắt há hốc mồm.

Đờ mớ, lưu manh này nói thật không biết xấu hổ!

A Mãng tiếp tục không biết xấu hổ: "A Khê, lần trước cô cỡi miếng da quần phía dưới của tôi đã xem hết người tôi rồi, cô có thích hay không? Có phải tôi còn lợi hại hơn đàn ông trong bộ lạc của cô?"

Nam Tầm...

Mặt Nam Tầm ứng đỏ nóng bừng, cô cố gắng kêu Tiểu Bát, kết quả Tiểu Bát đã rất tự giác che chắn năm thức, cho nên không hề trả lời cô.

Mà biện pháp đối phó lưu manh tốt nhất chính là lấy độc trị độc.

Thế là Nam Tầm mặt đỏ hồng nói ra lời to gan nóng bỏng nhất của mình từ trước tới nay: "Tôi đã quên rồi, hay là anh coi ra cho tôi nhìn lại xem?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 198: Thật dã, tôi thích

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

A Mãng đột nhiên nâng đầu lên, đôi môi mỏng dính nước óng ánh vì gạt mình mà mở lớn.

Ngay lập tức, A Mãng bật tràng cười to sang sảng: "A Khê, A Khê, tôi quá thích cô!"

Một câu của Nam Tầm đã đốt cháy xèo xèo khô trong hang đá.

Hai người đều đã quên bắt đầu như thế nào, dù sao thiên lôi cứ như vậy câu địa hỏa, địa hỏa cứ như vậy câu động thiên lôi*.

*Thiên lôi câu địa hỏa [天雷勾动地火]: người ta nói rằng khi núi lửa phun trào thì sẽ có sấm sét, người xưa liền tổng kết rằng thiên lôi dẫn tới (câu) địa hỏa. Địa hỏa là dung nham, ẩn dụ về dục vọng của nữ tính; thiên lôi là sấm sét, ẩn dụ về dục vọng của phái nam. Cả câu ám chỉ về bản năng dục vọng không thể kháng cự của con người [theo Baidu]

Ngoài hang đá chim hót còn trùng kêu vang, hương hoa thơm ngát, trong hang đá cảm xúc mãnh liệt bắn ra bốn phía, hương mờ hôi quanh quẩn.

Nam Tầm để A Mãng trải nghiệm triệt để thế nào gọi là báo nhỏ cuồng dã, A Mãng thích dã chết, hận không thể chết trên người cô.

"A Khê, cô thật dã, tôi thích!"

Một phen đánh nhau này lửa giữa báo hoang nhỏ và hổ rừng kiếm trình diễn, mãi đến tận khi hai con thú hoang nghe mơ hồ xa xa truyền đến tiếng kêu của tộc nhân, hổ rừng kiếm mới cắn tàn nhả mảy cái từ trên xuống dưới khắp người báo hoang nhỏ, lưu lại một chuỗi dấu răng, sau đó mới không biết thỏa mãn mà tạm thời thu binh.

"A Khê, cô chờ tôi, tôi sẽ lại tới tìm cô!" A Mãng vội vã vứt một câu liền chạy lấy người, lần này hắn cũng không ném mắt miếng da thú quẩn quanh hông mình nữa. Tuy rằng trong rừng rậm không có người, nhưng để cả người trần truồng lác lư qua lại cũng thật không tiện, cho dù như vậy rất mất mề.

Một lúc sau, phía xa xa ngoài động lại vọng tới một câu: "A Khê, con rắn này tôi mang đi, coi như cô tặng tôi!" Trong lời nói tràn đầy sung sướng.

Sau đó Nam Tầm không nghe được tiếng của A Mãng nữa, hắn là hắn đã chạy xa.

Nam Tầm hưng hăng xoa mặt mình, vừa nãy A Mãng đã mặc áo ngực và váy cho cô, lúc này cô đã mềm thành một bãi bùn, nằm trên cỏ khô không muốn động dậy.

Nhưng nghe được tiếng động bên ngoài càng ngày càng gần, Nam Tầm vẫn là đi khắp kiếng ra hang đá.

Đội hai chân chẳng còn bùn rùn như vậy nữa, Nam Tầm mới bắt đầu chạy chậm.

Cô chạy về nơi mình và Sơ Tuyết tách ra, nơi đó vẫn còn đặt hai cái sọt. Một cái sọt chứa đầy quả dại là của Sơ Tuyết; một là của cô, bên trong đựng muối thạch Sơ Tuyết tìm được.

Nam Tầm đặt mông ngồi dưới đất, thay bằng về mặt uể oải: "Tôi ở đây ---"

Tiểu Bát bất thành linh hỏi một câu: "Thần ái, người đã xong việc rồi ư?"

Nam Tầm tròn trĩnh mắt nhìn trời: "Người nói cứ như hy vọng càng lâu càng tốt vậy? Đến lúc này thôi, hai chân ta đã có cảm giác như không phải của ta rồi."

Tiểu Bát cười hắc hắc, thẹn thùng nói: "Không phải ta thấy thế giới trước làm người nhìn gần chết sao, cho nên mới hy vọng người được tận hưởng. Gia không ngờ lần này người điên cuồng như vậy... Khụ khụ, có điều cái tên kia cũng trông rất đẹp trai, đáng người cũng số một số hai."

Nam Tầm...

Mẹ kiếp, nói cứ như cô có bao nhiêu cơ khát, có bao nhiêu là lời ong bướm vậy.

"A Khê ---" Xa xa truyền đến tiếng kêu của đàn ông, Nam Tầm nghe có chút quen tai.

"Ô? Từ lúc Sơ Tuyết chạy về đến lúc gọi được tộc nhân tới cũng phải mất hai tiếng rưỡi cơ mà, sao mới hơn một tiếng đã chạy về rồi?"

Tiểu Bát vừa dứt lời, một người đàn ông cao lớn đã chạy vội lại đây.

"A Khê, cô không sao chứ?" A Ngu nhú mày nhìn cô, lúc phát hiện trên đùi cô có hai dấu răng của rắn độc, lông mày càng nhíu chặt hơn.

Anh ta ngồi xổm xuống, ra hiệu Nam Tầm bò lên lưng mình.

Nam Tầm nghĩ đến tư vị mất hồn khi hai chân giang rộng, vội vã dùng sức lắc đầu: "Không cần! Chân tôi đã không sao, để tôi tự đi!"

Tiểu Bát không nhịn được cười trộm ra tiếng: "Hi hi, ai bảo người phóng túng. Phóng túng quá chứ gì?"

Sắc mặt A Ngu trầm xuống: "A Khê, đừng cậy mạnh, cô phải mau chóng về nghỉ ngơi."

Dứt lời, làm bộ phải ném cô lên lưng.

Nam Tầm hoảng hốt, vội vàng nói: "Nếu anh nhất định phải giúp tôi thì đừng có công, đổi tư thế đi. Khiêng hay gì cũng được!"

Sắc mặt A Ngu vì điệu nhìn cô nửa ngày, cuối cùng ôm ngang cô lên.

Nam Tầm có hơi khó chịu. Tuy rằng người nguyên thủy có phong tục cởi mở, thế nhưng một đàn ông mà ôm ngang phụ nữ chỉ xảy ra giữa nam nữ có tình cảm với nhau.

Bầu không khí có chút lúng túng, Nam Tầm cười gượng hai tiếng, cũng không có việc gì mà tìm chuyện: "A Ngu, những tộc nhân khác đâu? Sao chỉ có mình anh đến thôi?"

A Ngu liếc cô, giải thích: "Bọn họ đang trên đường. Vì tôi chạy khá là nhanh, nên đã tới đây trước rồi."

Nam Tầm ồ một tiếng, không nói gì thêm.

Hai người trầm mặc hồi lâu, A Ngu bỗng nhiên mở miệng: "Sơ Tuyết nói, là cô cứu cô ấy. Tôi thay Sơ Tuyết cảm ơn cô."

Nam Tầm vội xoa tay: "Không cần cảm ơn không cần cảm ơn, tôi vẫn coi Sơ Tuyết như em gái, tôi khoẻ hơn cô ấy nên chăm sóc cô ấy là phải."

Nam Tầm cảm giác thái độ của mình rất đoan chính, hoàn toàn không tìm ra sai lầm, nhưng không ngờ A Ngu vừa nghe thế, ánh mắt nhìn cô càng trở nên phức tạp kỳ quái.

"A Khê." A Ngu bỗng kêu một tiếng.

"Gi?" Nam Tầm khó hiểu nhìn anh ta.

"Cô thực sự... Thích tôi đến vậy sao?" A Ngu hơi nhàu mày.

Nam Tầm nuốt chút nữa phun một búng máu ra ngoài.

Sao giỏi vậy, sao người này có thể sinh ra ảo giác như vậy?

Nam Tầm cảm thấy có khả năng là đối phương hiểu nhầm cái gì, vì vậy cô nghiêm túc giải thích: "Tôi không thích anh nữa rồi, thật đấy."

Cô không nói thẳng rằng không thích, dù sao trước đây A Khê đúng là rất thích A Ngu.

Nhưng A Ngu như không nghe thấy lời của cô, anh ta vẫn nói theo ý mình: "Nếu cô thực sự nhất định phải theo tôi... Tôi có thể đi nói với tộc trưởng. Cô đã cứu mạng Sơ Tuyết, đây cũng là tôi và Sơ Tuyết nợ cô, tôi đồng ý chăm sóc cô."

Nam Tầm...

Đờ mờ, tên này có bệnh đi!

Nam Tầm giãy giụa nhảy xuống từ trên người anh ta, dùng sức đập chân: "Anh xem, tôi chẳng có bị gì cả. Vừa nãy Sơ Tuyết đã đáp thảo được cho tôi nên tôi đã khỏe rồi. Tôi không cần các người báo đáp, thật đấy!"

Nói xong lời này, Nam Tầm liền vội vàng mà chạy. Cô đã nghe thấy tiếng của a huynh, vẫn là chạy nhanh đi gặp người bình thường thì tốt hơn.

Nam Tầm cho rằng A Ngu hiểu ý của cô. Nhưng đến buổi tối, a đạt của cô gọi cô tới, ở đó còn có a huynh, A Ngu và Sơ Tuyết.

Đôi mắt Sơ Tuyết hơi ửng hồng, cô không nhìn Nam Tầm mà hơi cúi thấp đầu.

Mà về mặt A Ngu rất nghiêm túc, cứ như vừa làm một quyết sách vĩ đại nào đó.

"A đạt, có chuyện gì vậy?" Nam Tầm mờ mờ nhìn về phía tộc trưởng.

Tộc trưởng vỗ vỗ đầu con gái, mặt mày hiền từ nói: "A Khê, A Ngu vừa mới nói cho a đạt, cậu ta đồng ý chăm sóc con. Tuy rằng quy định trong tộc là một chàng trai thành niên chỉ có thể có một cô gái, thế nhưng A Ngu không giống vậy, cậu ta là đứng sĩ đệ nhất bộ lạc, sớm muộn gì cũng tiếp nhận vị trí của a đạt, có hai đến ba người phụ nữ là bình thường. Chỉ là Sơ Tuyết không đồng ý con làm vợ cả, con bé làm vợ bé, chỉ có thể làm con chịu đựng ngang hàng với con bé."

Nam Tầm há miệng, đột nhiên nhìn về phía bạn Sơ Tuyết.

Người đẹp cúi đầu gắt gao, không dám nhìn cô.

Nam Tầm tức giận trừng A Ngu, chất vấn bằng giọng điệu lạnh lùng: "Là anh đề nghị?"

A Ngu nghiêm nghị gật đầu.

Nam Tầm tức đến bật cười: "A Ngu, anh nghĩ A Khê tôi là ai?"

A Ngu không vui nhàu mày: "A Khê, cô đừng quá đáng. Sơ Tuyết theo tôi trước, tôi không thể để cô áy oan ức làm vợ bé."

Nam Tầm...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 199: Trời ạ, sao người lại đi ngủ cái này

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Nam Tầm bị tên tự cho mình là đúng này chọc bực.

"Tôi nhỏ vào! Dù đàn ông trong bộ lạc này có chết sạch, dù tôi có độc thân một mình đến hết đời, tôi cũng sẽ không theo anh! Đồ đàn ông tự luyến, đề nghị của anh si nhục tôi, cũng thực có lỗi với Sơ Tuyết! Uống anh là đứng sĩ đệ nhất bộ lạc, sao trước đây tôi lại thích được loại đàn ông như anh!"

Nếu không phải trong tiếng dân bản xứ không có thành ngữ, nhất định Nam Tầm phải chửi đến mức đối phương muốn lập tức tìm cái lỗ chui vào.

Mẹ kiếp, đã từng gặp tự luyến, nhưng chưa thấy ai tự luyến như thế!

Nam Tầm nể nang A Ngu, nhìn anh ta hoàn toàn sừng sốt, sắc mặt vừa đen vừa thúi, trong lòng cô không khỏi thấy sáng khoái hơn nhiều. Sau đó Nam Tầm quay về hướng tộc trưởng và A Thạch, nói trịnh trọng: "Cám ơn a đạt và a huynh, nhưng con thực sự không cần. Con tạm thời còn chưa muốn sinh con."

Ở thời đại nguyên thủy này, nam nữ kết hợp có nghĩa là phụ nữ phải bắt đầu gánh lấy trọng trách sinh con.

Nói xong lời này, Nam Tầm liền chạy lấy người, lúc đi còn không quên kéo Sơ Tuyết trong hoàn nạn đi cùng.

Trong hang đá tộc trưởng và A Thạch cùng nhìn nhau, vậy mà A Khê lại từ chối A Ngu rồi à? Rõ ràng đứa nhỏ này thích A Ngu nhất mà.

Nam Tầm kéo Sơ Tuyết về hang của mình, chống nạnh bắt đầu răn dạy: "Sơ Tuyết, sao cô lại đồng ý loại chuyện hoang đường thế này? Không phải cô từng nói chỗ cỏ đều là một nam cưới một nữ sao? Nếu là nam cưới thêm những phụ nữ khác hoặc là lại dính dáng tới những người khác đều sẽ bị khinh bỉ cơ mà. Sao cô lại đồng ý để anh ta cưới tôi?"

Nam Tầm nói bằng tiếng Sơ Tuyết "đây" cho cô, bởi vì tiếng bản xứ quá thiếu thốn từ vựng.

Sơ Tuyết nghe được lời này rốt cuộc ngẩng đầu lên, nhìn đôi mắt sừng đỏ của cô nàng làm Nam Tầm đau lòng đến kỷ lạ.

Con gái ở thế giới các cô... không thể chịu đựng nhất là việc đàn ông chân trong chân ngoài. Rốt cuộc thì bạn Sơ Tuyết đã mang tâm trạng thế nào đi đồng ý chuyện này vậy?

"A Khê, A Ngu là người rất có trách nhiệm. Anh ấy vốn thấy rất áy náy vì từ chối cô, sau lại có rất nhiều người trong bộ lạc lên cơn với cô, anh ấy cảm thấy thật có lỗi. Hơn nữa thêm chuyện cô cứu tôi, khiến anh ấy cảm thấy vô cùng thua thiệt cô, cho nên mới đưa ra quyết định này. Trong lòng tôi đương nhiên không đồng ý, nhưng tôi dựa vào cái gì mà can thiệp suy nghĩ của anh ấy, tôi chẳng qua chỉ là một tù binh mà thôi." Sơ Tuyết cười khó nói.

Cô nhìn ra được, người viễn cô kia thật đúng là thích cô, còn đối với A Khê anh ta chỉ có tình anh em, nhưng trong lòng họ hận khiến anh ta muốn chủ động gánh vác trách nhiệm chăm sóc một người phụ nữ khác.

Nếu là trước đây, Sơ Tuyết thà làm vợ con còn hơn ngồi lãnh vì cô có niềm kiêu ngạo của mình, tuyệt đối sẽ không đồng ý đàn ông của cô đi cưới một cô gái khác. Nhưng bây giờ, cô gái này là A Khê, cô ấy là người con gái đầu tiên trong bộ lạc chịu đến tiếp xúc với cô, là thật lòng hay giả dối, cô hết sức rõ ràng. Mà điều làm cô càng không cách nào chối đẩy đó là, A Khê vừa cứu cô một mạng.

Nếu A Khê thực sự cũng thích A Ngu, A Ngu cũng thích cô ấy, Sơ Tuyết thật không có dũng khí nói không.

Nam Tầm nghe lời này, nói bằng vẻ chỉ tiếc mãi sắt không nên kim: "Tôi chỉ hỏi có một câu, cô có thích A Ngu hay không? Nếu cô thích anh ta vậy phải xem chừng, cô phải nói hết ý nghĩ của mình cho anh ta biết, cô không thoải mái cũng nói cho anh ta biết. Dựa vào cái gì phải theo ý anh ta, anh ta tính là cái thái gì?"

Nam Tầm nói tiếng Quan Thoại lưu loát như vậy khiến Sơ Tuyết nín khóc mỉm cười: "A Khê, tư tưởng của cô thật khai sáng. Dù đến chỗ chúng tôi, chắc chắn cũng sẽ được mọi người tôn kính kính yêu."

Nam Tầm xoa đầu cô: "Sơ Tuyết, tôi đã có dũng sĩ trong lòng. Bọn tôi đã... Gợi là gì nhỉ, à đúng rồi, cái mà cô gọi là tự định chung thân."

Sơ Tuyết gạt mình không thôi: "Chuyện này, chuyện này là thật sao? Nhưng mà..."

Từ lúc cô tới bộ lạc vẫn luôn như hình với bóng với A Khê, đúng là không nhìn thấy được A Khê nhìn trúng anh chàng nào trong bộ lạc.

Nam Tầm chớp chớp mắt, cười tủm tỉm nói: "Là thật, trông cũng rất đẹp đó, đáng người cũng đẹp, không thua A Ngu. Tôi vốn nhìn trúng A Ngu chẳng qua là vì trông anh ta đẹp để. Bây giờ tôi tìm được người tốt hơn, đương nhiên là không thích anh ta nữa."

Bỗng nhớ đến cái gì, Nam Tầm vội hỏi: "Không phải là cô nghe được lời đồn gì đấy chứ? Tôi đoán nhẽ, có phải chuyện A Ngu ôm tôi về?"

Sơ Tuyết cúi đầu, trầm mặc không nói.

Nam Tầm bật cười ha ha, ghé sát bên tai cô nói nhỏ vài câu.

Giương mặt Sơ Tuyết lập tức đỏ bừng như ớt khi, nói lắp bắp: "Cô, hai người... Thật đã...."

Nam Tầm hiềm thấy mà ẹ thẹn một hồi: "Chuyện đó A Mãng rất lợi hại, khiến tôi dư vị vô cùng"

Sơ Tuyết bị A Khê quá dũng mãnh dọa sợ rồi, cô nằng đồ mặt chạy xa.

Chờ người đi rồi, Nam Tầm cười khê trở về hang đá của mình, sau đó móc ra tấm da thú lần trước giấu dưới đồng cỏ khô.

Nam Tầm đặt miếng da thú này dưới chóp mũi khê ngủi, lại lập tức ghét bỏ vứt qua một bên: "Đồ lưu manh, quả nhiên nó đều thúì."

Giọng Tiểu Bát run lấy bấy: "Thân ái, người trông có vẻ không bình thường lắm đâu. Vậy mà người lại đi ngủi cái khổ bọc phía dưới của một tên đàn ông? A a a, người thật biến thái."

Nam Tầm...

Tiểu Bát tiếp tục rít gào: "Còn có còn có, vừa nãy lời người nói với Sơ Tuyết quá dũng mãnh nha, quả nhiên người vẫn chưa thích ứng được giới tính đúng không. Bây giờ người đã không phải giới tính nam, không phải đàn ông nữa rồi, người là phụ nữ!"

Nam Tầm miễn cưỡng ngáp một cái, đặt miếng da thú của đã nhân dưới thân, sau đó nằm lên, đáp lại một cách không nhanh không chậm: "Ta là vừa dùng ngôn ngữ dũng mãnh nói cho cô ấy, ta không có hứng thú với đàn ông của cô ấy."

Tiểu Bát ở một tiếng.

Nam Tầm tò mò hỏi: "Nếu như ta không đến thế giới này, chuyện giữa bạn Sơ Tuyết và đàn ông định mệnh của cô ấy cũng gặp ghềnh trắc trở như thế sao?"

Tiểu Bát nhất thời có hứng kể chuyện xưa: "Không phải thì sao. Kết cục cuối cùng của khí vận tử là mang bộ lạc này từ từ phồn vinh giàu có, sống hạnh phúc mỹ mãn bên tộc trưởng mới của bộ lạc, nhưng quá trình lại có vô vàn khúc chiết nhỏ.

Đầu tiên, Sơ Tuyết và A Ngu tư tưởng không hợp suy nghĩ không thông, điều này cần thời gian mài giũa. Tiếp theo, A Khê luôn đứng giữa làm khó dễ, khiến hai người hiểu lầm không ngừng. Ở nguyên thế giới, A Ngu cũng cưới A Khê, chặc, còn làm trò lẫn lẩn trước mặt Sơ Tuyết nữa, dù sao mỗi nhà chỉ có một hang đá."

Nam Tầm cắt ngang nó, có chút không nghe nổi nữa.

Tiểu Bát còn chưa nói đủ đâu: "Không nghe cái này thì ta kể cái khác mà. Người biết kết cục của A Khê là gì không? Hì hì, sau này Sơ Tuyết lại thành nhân vật trạch dấu lợi hại lắm đấy. Cô ấy tính kế kích A Khê làm A Khê đi một mình ra ngoài, bắt hạnh gặp phải tộc ăn thịt người, sau đó là đủ mọi loại tìm đường chết chọc gần họ, cuối cùng bị họ cắt miếng mà ăn."

"Đờ mờ chờ chút!" Nam Tầm mang vẻ mặt hoảng sợ cắt đứt Tiểu Bát: "Tộc ăn thịt người? Cắt miếng mà ăn? Tiểu Bát, đừng có nói với ta là nơi này còn có bộ lạc ăn thịt người đấy nhé!"

Tiểu Bát cười khà khà: "Đúng là có mà, hơn nữa cách đây không xa lắm đâu. Chỉ cần qua một ngọn núi, qua một con sông, người bình thường đi bộ bảy, tám ngày là đến rồi."

Nam Tầm...

Tiểu Bát còn muốn kể về sự tích ăn thịt người khủng bố của tộc ăn thịt người, Nam Tầm đã che tai lại.

Tiểu Bát hứ một tiếng: "Không phải người cũng đã thấy cảnh Yêu Vương ăn thịt người rồi hà, sao chỉ mỗi thế này đã sợ?"

"Đờ mờ chúng nó khác nhau được không? Đó là thế giới huyền huyền, Yêu Vương ăn thịt người rất bình thường, Huyết Minh vốn là yêu thú có được không? Nhưng cái tộc ăn thịt người người nói, mẹ nó đều là người cơ mà. Người ăn thịt người, a a, không thể nghĩ nữa, ta sợ buổi tối ngủ không yên!"

Nam Tầm gối lên cái khổ của A Mãng, rất nhanh đã ngủ thiếp đi. Thực ra miếng da thú này không khó ngủ chút nào, bên trên thoang thoảng mùi thơm của cỏ cây. Có thể là do A Mãng thường hay săn bắn trong rừng rậm.

Trong giấc mơ, Nam Tầm hơi nhếch khóe miệng, ngủ một giấc bình yên ngọt ngào, cũng không biết là mơ thấy điều tốt đẹp gì.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vài Ác Lại Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 200: Buổi tối, tắm rửa bên sông nhỏ

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Cũng không biết có phải mấy câu của Nam Tầm đã giác tỉnh Sơ Tuyết, mà ngày hôm sau Nam Tầm cảm thấy cả người cô nằng hoàn toàn thay đổi, trở nên càng thêm tự tin, trong mắt như lóe ánh sao, đó là sự ngóng trông vào cuộc sống mới.

Ngẫm lại cũng phải, cô nằng vốn là người con gái hiện đại, lại bỗng dưng bị xuyên qua xã hội nguyên thủy lạc hậu ở đại lục dị thế, nên vừa bắt đầu còn ồm tâm lý được chẳng hay chớ là chuyện hết sức bình thường.

Mà hôm nay về mặt A Ngu cũng có vẻ đặc biệt sáng lạng, Nam Tầm đoán rằng nhất định là đêm qua hai người cùng lẫn lẩn một phen, sau đó bạn Sơ Tuyết tận dụng mọi thời cơ để nói tiếng lòng với người viễn cổ này.

Quả nhiên, A Ngu không nhắc lại chuyện nhằm chán muốn chăm sóc A Khê nữa, chỉ là không ngừng đưa thịt hăng ngày sản được đến chỗ Nam Tầm, lúc tỉnh cò thấy Nam Tầm thì cũng tránh né chạm mắt, có vẻ rất lúng túng.

Nam Tầm vốn không muốn nhận đồ của anh ta, nhưng cô phát hiện đó là thịt do bạn Sơ Tuyết đã nướng kỹ. Bạn Sơ Tuyết không chỉ rắc muối, còn thoa thêm một lớp nước trái cây ngoài thịt nướng, nước trái cây hòa quyện trong mỡ bị nướng chảy, mùi vị thơm khời phải nói, chất thịt tươi khôi phải nói!

Thế là Nam Tầm không tiết tháo mà nhận lấy thịt, mỗi lần A Ngu và Sơ Tuyết đưa bao nhiêu, cô liền nhận bấy nhiêu, ăn đến miệng đầy dầu mỡ.

Nam Tầm nhìn ra được, Sơ Tuyết đã hoàn toàn đem mình sát nhập vào bộ lạc này. Vậy nên cũng không lâu lắm, Sơ Tuyết bắt đầu dạy nhóm phụ nữ trong bộ lạc cách bện dây cỏ và may túi nhỏ. Túi nhỏ là dành cho cánh đàn ông buộc quanh hông, bên trong đựng ít hoa quả và thịt khô Sơ Tuyết làm, để tiện cho bọn họ ra ngoài săn bắn có thứ giải khát và bổ sung thể lực.

Sơ Tuyết còn tìm được đất sét để nung bình gốm. Ở lúc thành công nung ra chén gốm đầu tiên, các cô gái trong bộ lạc bắt đầu đồn dập gia nhập đội ngừ chế đồ gốm, ngay cả Nam Tầm cũng theo Sơ Tuyết nắn vài cái bát vài cái bình. Mấy người đàn ông dưới sự miêu tả của Sơ Tuyết đã xây một cái lò chuyên dùng để nung gốm

Bát gốm và bình gốm rất nhanh đã thay thế những vật vốn dùng đựng nước như vỏ dừa. Không chỉ vậy, muối cũng được các tộc nhân yêu thích.

Danh vọng của Sơ Tuyết trong bộ lạc càng ngày càng cao.

Mùa hè ở nơi này rất dài, đại khái tương đương với bốn đến năm tháng ở thế giới Nam Tầm, đây là kết quả Nam Tầm quan sát hồi lâu. Mỗi ngày cô vẫn sẽ mang các cô gái ra ngoài hái quả dại ngắt rau dại, thế nhưng chừng mấy ngày liên tiếp, cô đều chưa từng gặp lại A Mãng.

Điều này làm tâm trạng của cô rất tù rù.

Những cô gái khác không hiểu tại sao, chỉ có mình Sơ Tuyết biết.

Lúc không có người ngoài, hai người lại lén lút kể tai nói nhỏ.

"A Khê, ngay cả anh chàng kia ở bộ lạc nào cô cũng không biết sao?" Sơ Tuyết kinh ngạc: "Cô không biết người kia là ai mà cô còn.... với anh ta..."

Về sau Sơ Tuyết ngưng ngưng không muốn nói. Cô biết người viễn cổ khá là mở ra, cô cũng thường thấy đôi uyên ương nào đó ăn trộm trái cấm trong bụi cỏ cao cao. Nhưng không biết có phải A Khê cùng nói tiếng Quan Thoại với cô mà Sơ Tuyết luôn theo bản năng coi A Khê như người mình thân nhất, có lúc ngay cả A Ngu cũng phải rạt sang bên.

Nam Tầm than ngắn thở dài: "Lần sau mà đề tôi bắt gặp cái đồ lông lang dạ sói kia, tôi nhất định phải giết chết anh ta!"

Sơ Tuyết khẽ bật cười thành tiếng: "A Khê mới không nở đâu. Tôi thấy mấy hôm nay khẩu vị của cô giảm xuống, thật tội tự tay nướng cô cũng ăn không vô. Không phải là cô mắc bệnh tương tư rồi chứ?"

Nam Tầm cảm thấy rất xấu hổ. Cô biểu hiện rõ ràng đến thế sao?

Được rồi, cô thừa nhận, cô thực sự rất nhớ đã nhận kia.

"Tiểu Bát à, người có thể tiết lộ một chút đã nhận này là ai được không?" Nam Tầm quyết định xin giúp đỡ từ phần mềm hack Tiểu Bát.

Tiểu Bát: "Người đứng là khách du lịch đây nhì, mẹ nó còn nhờ ta tìm đàn ông cho người?"

Nam Tầm lập tức khen nó: "Tiểu Bát nhà ta soái nứt trời cao!"

Tiểu Bát biến dạng ngay tức khắc: "Ày dờ, không đến mức đấy, tuy rằng gia đúng là rất soái. Có điều thân ái ạ, thật không phải gia không muốn giúp người, mà là gia chỉ biết đầu mối chính của thế giới này, cũng chính là chuyện xảy ra xung quanh khi vận tử. Còn đã nhận lần trước, gia đúng thật không có ấn tượng. Người mà gia không ấn tượng chỉ có hai loại: Một, hẳn là người qua đường A B C; hai, hẳn là bia đỡ đạn A B C."

Nam Tầm hừ một tiếng: "Ta mới không tin đâu. Người như A Mãng sao có thể chỉ là người qua đường với bia đỡ đạn được."

Tiểu Bát ôi chao: "Không phải chứ, không phải người mới lần lần với đã nhận kia một lần thôi à, sao người đã hướng về hẳn như vậy rồi hả? Được rồi, gia thừa nhận, đáng người của hẳn số một số hai, độ kéo dài của hẳn cũng số một số hai, người nhớ mãi không quên là bình thường. Gia biết mà, thật sự, đều hiểu."

Nam Tầm...

Người hiểu cái CC.

Nam Tầm không muốn tâm sự với Tiểu Bát nữa, tâm mệt, vẫn là giao lưu với bạn Sơ Tuyết khá là thoải mái dễ chịu.

Có bạn Sơ Tuyết ở đây, Nam Tầm có đôi giày rom được may tinh tế nhất để xỏ, có áo lót dễ mặc, còn có quần lót, thắt lưng linh tinh. Bạn Sơ Tuyết quả thực quá trí kỷ!

Nam Tầm cảm thấy mình làm thủ công cũng được, thế nhưng hoàn toàn không cách nào so với bạn Sơ Tuyết.

Lúc chàng vạng, các cô gái thích nhất là tắm rửa bên dòng sông nhỏ gần bộ lạc, có điều Nam Tầm và Sơ Tuyết ngoại lệ. Hai cô đều rất xấu hổ.

Lúc các cô gái tắm gội, luôn có mấy người đàn ông trong bộ lạc đi ngang qua, còn thỉnh thoảng đùa giỡn vài câu. Tuy rằng các cô gái này thường thường đều để trần nửa người trên, núi non trập trùng gì đã thành nói quen, bị đàn ông xem cũng không cảm thấy gì. Nhưng đồ mờ nước sông trong vắt nha, Nam Tầm đứng trên bờ mà còn có thể nhìn thấy phong cảnh của các cô dưới nước. Đôi mắt đắm đắm ông lấp la lấp lánh thế kia, khẳng định có thể nhìn xa hơn cô!

Nam Tầm có đánh chết cũng không đi tắm lúc ban ngày mặt trời sáng choang!

Tối hôm nay mặt trăng chỉ còn dư lại hình lưỡi liềm, thế nhưng bầu trời đầy những ngôi sao sáng. Một mảnh xung quanh bộ lạc đều là đất trống được mở rộng, không có cây xanh um cao to che lấp, vì vậy Nam Tầm vừa ngẩng đầu là có thể nhìn thấy đầy trời sao trông như những viên kim cương lấp lánh.

Nam Tầm mang theo một miếng da thú sạch sẽ và cỏ thơm, đi một mình tới bờ sông nhỏ.

Để đề phòng có người quấy rầy, Nam Tầm còn đi dọc theo bờ sông một quãng lên phía thượng nguồn.

Hai bên sông mọc kín những loại cây không tính quá cao, có rất nhiều cành xò ra, bộ rễ đâm xuyên xuống thổ nhưỡng ẩm ướt thậm chí kéo dài tới trong sông, trôi lên độ cong xinh đẹp. Còn có những nhánh cây đan xen sum suê không ngừng vươn về hướng sông nhỏ, cứ như muốn hôn đại thụ bờ bên kia.

Bởi vì cây cối hai bên sông không tính quá cao to, để lộ ra một mảnh trời đêm rộng lớn, vừa lúc này đang hát bóng trên mặt sông.

Dòng sông chảy hiền hòa, những ngôi sao óng ánh trên trời đêm như sa vào đó lấp lánh trên mặt nước, dẹt thành một dải lụa màu lấp lánh long lanh.

Màn đêm làm màu nền cho con sông, vô vàn ánh sao điểm tuyết cho nó, mà sông nước dập dòn là hoa văn.

Nam Tầm bước một bước vào trong dải lụa rực rỡ, nhất thời đảo loạn một mảnh đáy sao.

Bây giờ đang mùa nóng bức, nước sông lại mát lạnh, ập vào da thịt vô cùng thoải mái.

Nam Tầm cúi áo ngực và quần lót cùng với váy da thú vắt trên đầu cành cây bên bờ sông, xúc cảm lạnh lẽo làm tâm trạng cô tốt hơn, vì vậy chui cả đầu vào trong nước.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 201: A Khê, cô thật đẹp

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Nam Tầm như một con cá nhỏ khuấy động bọt nước, thân mình cắt mở dải lụa đầy ánh sao lấp lánh.

Chờ đến bơi đã mệt, cô mới ngừng lại, một chân dẫm lên lớp đá bùn dưới sông.

Nước sông cũng không sâu, độ cao chỉ tới ngang ngực cô, vừa vặn che khuất chỗ nào đó khiến người xấu hổ.

Nam Tầm đi chậm rãi tới mồm dài nhỏ ra hướng mặt sông, trên đó đặt một ít cỏ thơm cô mang đến. Loại cỏ này dùng để cọ lên người, cọ lâu rồi sẽ tạo ra bọt. Tuy rằng không cách nào so với sữa tắm ở hiện đại, nhưng loại cỏ thơm tán ra hương thơm ngát tự nhiên này rất được Nam Tầm ưa chuộng.

Nam Tầm vừa xoa xong cỏ thơm tẩy sạch bọt biển, phía sau chọt vạng lên một tiếng bùm lớn như có vật gì nặng bị ném vào nước sông, sau đó là tiếng bọt nước bắn lên ào ào.

Nam Tầm bị dọa nhảy dựng lên, vội vã xoay người lại, có điều còn chưa nhìn rõ là thứ gì đã bị một bóng đen cao lớn áp tới.

Từng nụ hôn hùng hực không dứt che kín mặt cô.

"A Mãng!" Nam Tầm cá kinh.

"A Khê, tôi rất nhớ cô! Lần trước đi săn tôi cũng vẫn luôn nhớ cô, nhớ đến nỗi thiếu chút nữa bị thú hoang cắn mất một cánh tay." A Mãng vừa hôn cô vừa bày tỏ tình cảm nhớ nhung mãnh liệt của mình.

Nam Tầm vừa nghe lời này, lập tức ngẩng đầu muốn nhìn xem cánh tay của hắn.

A Mãng nở nụ cười trầm thấp: "Không sao, chỉ là suyt nữa thôi. Tôi là dũng sĩ lợi hại nhất trong bộ lạc của chúng tôi đấy, thú hoang cũng không làm gì được tôi. Tôi còn muốn nâng báo hoang nhỏ đến trên cổ tôi, A Khê tôi muốn cô, so với đồ ăn, cô còn khiến người ta mê mẩn hơn."

Nam Tầm bị lời âu yếm trắng trợn của hắn làm cho thẹn thùng.

Đồ, đồ, đồ cảm thú không biết xấu hổ.

Ngay sau đó, Nam Tầm liền thấy cả người nhẹ đi, vậy mà hắn lại thực sự nhấc cô lên cao cao...

Nam Tầm vội đỡ lấy đầu hắn gắt gao, gương mặt đã nghẹn thành đít khi.

"A Khê, cô thật đẹp..." Hắn răng kiếm lưu manh ca ngợi.

Thời gian sau đó trôi qua rất chậm, Nam Tầm cảm thấy não mình đã trống rỗng. Cô chỉ nhìn thấy được lớp mỡ hôi mòng trên trán người đàn ông cùng với gân xanh nổi lên phình phình vì dùng sức trên cổ hắn, còn có đôi môi mòng xinh đẹp thỉnh thoảng rên lên tiếng gào nhẹ.

Bóng đêm dường như trở nên càng mỹ lệ, trong tiếng côn trùng kêu vang có pha lẫn tiếng bọt nước đập dòn, trong sự êm tai lại tỏa ra một loại không khí khó nóng.

Nam Tầm bị hồ răng kiếm lưu manh ôm lên tầng đá lớn. May là tầng đá đủ lớn, hồ răng kiếm lưu manh ngồi trên tầng đá, còn cô thì ngồi trên người hắn, hai người ôm nhau như đôi trẻ sơ sinh liền thể, sau đó cùng nhìn lên bầu trời đầy sao trên đỉnh đầu.

"Bóng đêm thật đẹp." Nam Tầm hít một hơi. Trong đôi mắt đen nhánh của cô như mang theo một hồ xuân thủy trong suốt đập dòn, phảng phất như đang câu hồn.

Hầu kết A Mãng khẽ lặn lên một hồi, nhìn thẳng vào cô: "A Khê, trông cô còn đẹp hơn cả màn đêm. Ở trong mắt cô, tôi có thể nhìn thấy một mảnh sao trời, lộng lẫy cực kỳ."

Nam Tầm trực tiếp duỗi tay vỗ đầu hắn: "Anh đủ rồi nha, đừng có nói lời tán tỉnh nữa."

Khỏe miệng A Mãng hơi nhếch lên: "A Khê, mặt của cô thật là đồ, trông như thứ trái cây chín mọng nhất, làm người ta vừa nhìn đã muốn cắn một cái."

Nam Tầm...

Mẹ nó, còn nói thêm gì nữa là cô sẽ thực sự biến thành một con tôm hấp chín không lò đó.

Nói lời âu yếm gì đó, cô không ngờ người vẫn cô này lại lợi hại như vậy, mỗi một lời tâm tình đều nói trắng ra hùng hực làm gò má cô phát sốt.

Nam Tầm cảm giác mình không thể cứ đầu hàng như vậy, cô phải phản kích.

Thế là, Nam Tầm nâng lên đôi mắt cầu hôn liếc hắn, cũng học lần điệu của hắn mà ca ngợi vô cùng tào bạo: "Tôi thích đôi môi mòng của anh, tôi thích cơ bắp rắn chắc và cánh tay mạnh mẽ của anh, tôi còn thích..."

Kết quả chỉ cần tưởng tượng cũng biết, vô cùng thâm thiết.

Ánh mắt A Mãng trở nên nóng bỏng mãnh liệt. Hắn bắt đầu nhóm lửa, chờ lửa đã đốt rực trời, hắn liền gác con báo hoang nhỏ này lên lật nướng, nướng đến ngoài cháy trong chín, tùy tiện cắn là có thể ăn được một miếng đầy dầu mỡ.

Nam Tầm bị lật nướng cả đêm, cả người đều co quắp bất động.

Cô không thể không biết ơn Tiểu Bát đã tìm cho cô một cơ thể cường tráng, nếu không trong quá trình nướng cô có thể đã hoàn toàn cháy khét.

Vì phòng ngừa con hồ răng kiếm lưu manh còn đang nhìn chăm chăm lại làm ra chuyện lưu manh nào đó, Nam Tầm bất lực chạy như một làn khói về bên bờ, sau đó cũng không rảnh lo con hồ răng kiếm lưu manh có thể sẽ thấy hết cả người mình mà mau chóng dùng da thú lau khô cơ thể, lại túm lấy quần áo vắt trên cành cây mặc thật nhanh vào người.

A Mãng bật cười khê, trong giọng nói mang chút vị lười biếng sau khi đã ăn no nê: "A Khê, tôi thấy được hết rồi nha. Lưng của cô thật đẹp mắt, vòng eo của cô thật thon nhỏ, còn..."

Dưới chân Nam Tầm lảo đảo, thiếu chút đã ngã chống vó.

A Mãng không ngừng cười nhẹ, đôi mắt sắc bén như đã thú lập lờ về xung sườn dưới ánh sao, đang lười biếng dựa vào tầng đá lớn nhìn cô.

Đại báo hoang nhỏ đã bọc mình kín mít đến không thể thấy được gì nữa, hắn mới tiếc hận thờ dài, cầm lấy cái khổ da thú đã ướt đầm vừa vắt trên tầng đá lớn, cười toe toét đi tới chỗ Nam Tầm.

"Anh, anh anh anh mẹ nó mặc khó vào đấy!" Nam Tầm sốt ruột đã bật ra Quan Thoại trong vô thức.

Người đàn ông trong nước sừng sốt một hồi, nhưng hắn đã hiểu được đại khái ý của cô, cười đắc ý hai tiếng: "A Khê, không phải vừa rồi đã đề cô xem hết rồi sao, sao cô còn thẹn thùng như thế?"

Nam Tầm...

Đờ mờ không biết xấu hổ, một tên viên cổ không biết xấu hổ.

A Mãng thấy cô thực sự thẹn muốn chết, liền làm vế mặt khó xir giữ giữ tám da thú trong tay: "A Khê làm sao bây giờ? Khó ướt rồi."

Nam Tầm ho một tiếng: "Vậy thì mặc ướt đi. Anh mặc như thế đi một vòng, lập tức gió sẽ thổi khô ngay."

"Như vậy sẽ mắc bệnh." A Mãng tiếp tục nói.

Nam Tầm nhớ đến người vẫn cổ căn bản không có điều kiện chữa bệnh gì, nếu như bị cảm, hơi lo lắng là có thể đi toi. Lương tâm Nam Tầm run lên, lập tức lấy khăn lau người của mình nhét vào lồng ngực hắn: "Vậy dùng cái này trước, lúc nào nhớ trả lại cho tôi."

Cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận chính mình mang chút tư tâm, vì con hồ răng kiếm lưu manh này vừa biến mất là hết thật nhiều ngày, ai biết lần sau sẽ gặp lúc nào. Nếu cho hắn mượn đồ của cô, hắn khẳng định còn sẽ trở lại.

A Mãng không khách sáo nhận lấy miếng da thú Nam Tầm dùng để lau người, còn đặt dưới chóp mũi hít sâu một hơi, rồi thờ dài: "Da thú A Khê đã dùng qua đúng là khác biệt. Thật là thơm, thơm như mùi trên người cô vậy."

Nam Tầm thẹn sắp chết: "Là mùi của cô thơm, không phải mùi trên người tôi."

Tầm mắt A Mãng dính chặt trên người cô, lại hít thêm vài hơi trước mặt cô: "Không, ngoài mùi cô thơm còn có mùi khác, là một loại mùi khiến tôi mê mẩn."

Mặt Nam Tầm đã không cách nào nhìn, cho dù là màu da vàng nhạt đều đã biến thành sắc đỏ như đít khi.

"A Khê, cô chờ tôi một lát." A Mãng đột nhiên nói, miễn cưỡng quẩn tằm da thú kia quanh phía dưới. Hắn đi tới một cây đại thụ cách đó không xa, nhặt lên đồ vật vừa vứt tại đó.

Nam Tầm hơi ngần ngại nhìn món đồ hắn đưa.

Đó là một cái váy bằng da rắn được may khéo léo. Bởi vì eo cô khá là nhỏ, cho nên chỗ nối phải thu hẹp hơn người bình thường một chút, mà kích thước của cái váy da rắn này vừa nhìn đã biết là số đo của cô.

A Mãng nở nụ cười. Hắn cười lên luôn cho người ta cảm giác thật xấu xa không đúng đắn, nhưng bây giờ Nam Tầm lại thấy hắn cười quyền rũ cực kỳ, mê đến nỗi cô vô cùng muốn hóa thân thành sói nhào tới gặm một ngụm.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 202: Muốn chết, bị tán thành cầu

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Nam Tầm nghĩ như thế liền làm như thế, cô nhảy bật lên người A Mãng, ôm lấy đầu hắn, cắn mạnh mấy cái trên đôi môi mềm manh khiêu gợi kia.

Đội treu chọc đủ rồi cô lại trượt xuống từ trên người hắn.

Nhưng A Mãng sao chịu để yên, lập tức hung hăng nắm lấy cặp chân thon dài của cô quăn quanh hông mình, làm sâu hơn nụ hôn này.

Người nguyên thủy thật ra không quá thích hôn môi, có thể là do vấn đề hầu hết mọi người không đánh răng nên miệng thối. Thế nhưng A Mãng là một người rất chú trọng chi tiết đó, hắn có vẻ thường hay nhai ít có thể làm sạch khoang miệng, vì vậy trong miệng hắn không hề có chút mùi vị lạ nào, ngược lại mỗi lần đều mang mùi cỏ thơm dễ ngửi.

Nam Tầm quyết định lần sau sẽ làm cho hắn một cái bàn chải đánh răng. Cái bàn chải đánh răng đầu tiên là do bạn Sơ Tuyết làm ra, cô nàng chỉ đạo A Ngu vót que gỗ cho vừa tay, sau đó tìm được một loại cỏ mềm có lông quăn quanh một đầu. Trong cả bộ lạc, người có thể kiên trì dùng bàn chải đánh răng cũng chỉ có hai người cô và Sơ Tuyết, ngay cả A Ngu cũng vì không quen nên không hay dùng.

Nhưng Nam Tầm tin chắc rằng A Mãng chú trọng vấn đề vệ sinh như vậy nhất định sẽ thích món đồ này.

Chỉ thân mật đủ rồi, A Mãng mới buông cô gái quăn quanh người hắn xuống, hỏi: "A Khê, cái váy da rắn này là tôi nhờ một người phụ nữ có tay nghề tốt nhất bộ lạc làm, cô có thích không?"

Nam Tầm liền vội vàng gật đầu, đáp lại đầy vui mừng: "Thích, thích cực kỳ! Miếng da này có phải của con rắn to lần trước tôi đánh chết?"

A Mãng cười ôm eo cô: "Đúng, chính là con rắn đó. A Khê, tôi nhờ người ta làm hai cái. Cô một cái, tôi một cái."

Độ ẩm cực nóng vừa hạ nhiệt trên mặt Nam Tầm lại vụt lên ngùn ngụt.

Mẹ nó, cái tên trước mặt này là người nguyên thủy cơ mà, sao đã có tư tưởng đi trước thời đại như thế, còn biết làm đồ đôi!

A Mãng nói tiếp: "Loại da như của con rắn kia mặc rất mát mẻ, lúc này mặc cũng vừa lúc."

Nam Tầm hơi thẹn thùng đấm đấm ngực hắn: "A Mãng, tôi rất thích, cảm ơn anh."

A Mãng nắm chặt quả đấm nhỏ của cô, đưa lên mép thổi thổi: "Da tôi khá là cứng, đánh có đau không?"

Nam Tầm...

A Mãng tiến đến bên tai cô, nở nụ cười trầm thấp: "A Khê, miếng da thú tôi mặc lúc gặp cô lần đầu, chừng nào cô mới trả cho tôi? Cô muốn giữ lại làm cái gì? Đó là đồ tôi mặc qua."

Mặt Nam Tầm nóng hừng hực, chột dạ mà la hắn: "Hừ, cái gì mà giữ lại làm gì. Tôi để đó lau chân không được hả?"

A Mãng ồ lên đầy ý vị sâu xa: "Đương nhiên là được, chân A Khê cũng rất thơm."

Nam Tầm...

Muốn chết, cô bị một người nguyên thủy tán thành chó.

Mãi đến tận khi A Mãng đi xa, bóng lưng hắn biến mất trong rừng cây không nhìn thấy được nữa, nhiệt độ trên mặt Nam Tầm vẫn còn chưa giảm xuống.

Cô nhớ đến lời A Mãng nói trước khi đi, không nhịn được bật cười ngây ngô.

Hắn nói, lần sau gặp lại, hắn chắc chắn sẽ mang cô đi, còn có thể nghĩ được cách làm cho tộc nhân của cô đồng ý.

Tiểu Bát bỗng lên tiếng: "Mẹ nó cuối cùng cũng xong việc. Vừa nãy ta buông năm thức cũng không dám mở mắt hoàn toàn, chỉ hơi hí hí."

Nam Tầm nắm tay đặt bên môi già vờ ho khụ khụ.

Tiểu Bát dờ mờ một tiếng: "Làm thế nào mặt của người lại đỏ như ớt khi, rốt cuộc làm sao người làm được?"

Nam Tầm muốn cho Tiểu Bát một đám bẹp dí.

Có điều Nam Tầm còn chút chuyện muốn hỏi Tiểu Bát, cho nên cô thu lại suy nghĩ muốn đập Tiểu Bát thành bánh, giọng điệu trở nên rất dịu dàng: "Tiểu Bát, A Mãng vừa mới đi không xa. Người giúp ta một việc."

Tiểu Bát lập tức cảnh giác: "Việc, việc gì?"

Nam Tầm: "Càng thẳng như vậy làm gì, ta chỉ muốn nhờ người kiểm tra hộ giá trị hắc hóa và giá trị ác niệm của A Mãng."

Tiểu Bát ở một tiếng, hơi khó hiểu hỏi: "Người muốn biết cái này làm gì? Không phải gia đưa người đến để nghỉ phép sao, cho nên chọn thế giới này cực kỳ yên bình, căn bản không tồn tại đại boss giá trị ác niệm 100 gì, ngay cả kẻ ác giá trị ác niệm từ 80 trở lên cũng không có. Nhưng lần này người lại chủ động hỏi gia như thế, gia cảm thấy rất vui mừng."

Nam Tầm: "Cảm ơn người vui mừng, vì thế người mau đi kiểm tra đi."

Tiểu Bát ừ, sau đó im bặt.

Một giây, hai giây, ba giây... Trời ạ.

Trong nháy mắt nào đó, Tiểu Bát bỗng bùng nổ một tràng rít chói tai: "A a a, tại sao a a a a, tại sao nơi này lại xuất hiện đã nhân thổ dân giá trị ác niệm 95! Mẹ nó chuyện này thật vô lý a a a, lúc trước rõ ràng lão tử đã khảo sát qua thế giới này, căn bản không tồn tại kẻ ác giá trị ác niệm 90 trở lên, nhiều lắm thì tộc ăn thịt người có mấy tên tiêu tốt sát nghiệt tương đối nặng, nhưng giá trị ác niệm cũng không vượt qua được 70. Ôi trời ơi, rốt cuộc là vì sao?"

Tiểu Bát thậm chí nghĩ ngờ đã nhân kia vốn có giá trị ác niệm 100, chỉ có điều gần đây mới rút xuống 95!

Nam Tầm móc móc lỗ tai mình: "Được rồi cực cung, người có thể đi ngủ."

Tiểu Bát...

Tiểu Bát lặng lẽ ngồi xồm trong góc khóc, vừa dùng xong đã bị ném thật đáng ghét.

Nhưng điều chân chính khiến nó khổ sở chính là, thế giới này đã xảy ra biến hóa, đã không trong tầm điều khiển của nó nữa.

Hướng đi của thế giới này vốn là khí vận từ Sơ Tuyết dẫn dắt bộ lạc trở nên phồn vinh giàu có, từ bộ lạc này lại dần dẫn dắt những bộ lạc khác cùng trở nên hùng mạnh. Điểm công đức của khí vận từ là lấy được nhờ trợ giúp người viễn cổ giàu mạnh, căn bản không tồn tại vai ác giá trị ác niệm 100 cho cô nàng tiêu diệt.

Tiểu Bát thực sự không hiểu nói đại boss có giá trị ác niệm vô cùng có khả năng là 100 này là từ đâu nhỏ ra.

Dung lượng não Tiểu Bát có hạn, suy nghĩ nhiều liền đau đầu muốn chết.

Thế là nó không thèm nghĩ nữa.

"Vừa nãy hình như ta quên nói cho người gác trị hắc hóa của đã nhân này, chỉ mới có 30, vẫn tính là thanh niên tốt." Tiểu Bát nói.

Đã thấy rất nhiều giá trị hắc hóa siêu cao, vì vậy ngay cả giá trị hắc hóa 30 cũng làm Tiểu Bát chóng mặt.

Nam Tầm hiển nhiên không quan tâm chuyện này chút nào, nghe được thì thôi: "Tốt, cảm ơn Tiểu Bát."

Giọng điệu cao lên, tâm trạng tốt khỏi phải nói.

Trong đầu Tiểu Bát như có thứ gì bỗng trở nên rõ ràng, có chút không chắc mà hỏi: "Nam Tầm, không phải trước đó người đã biết giá trị ác niệm của đã nhân này cao như vậy rồi chứ?"

Nam Tầm vỗ tới a một tiếng: "Sao có thể có chuyện đó, ta cũng không có năng lực bá đạo có thể đo lường giá trị hắc hoá, giá trị ác niệm của nhân loại như Tiểu Bát người, vừa rồi ta chỉ tò mò hỏi thôi."

Tiểu Bát ồ lên, vẫn thấy không đúng chỗ nào, nhưng nó không nghĩ ra được.

Nam Tầm ôm cái váy da rằn A Mãng tặng vào trong ngực, trên miệng rên lên tiếng cười vui sướng: "Fa fi fa, fi fi fa, fi oh...." Sau đó hôn hờ nháy nhót về hướng bộ lạc.

Bên ngoài bộ lạc được vây lại bởi hàng rào bằng cọc gỗ đơn giản, trên chót hàng rào được vót nhọn dùng để phòng ngừa có mãnh thú đánh lên. Chờ đến lúc trăng tỏ sao lên, mấy người đàn ông trong bộ lạc sẽ đóng hàng rào lại, bất kỳ người nào cũng không được ra vào.

Nam Tầm tính toán thời gian đã hơi muộn, không khỏi bắt đầu chạy chậm, gương mặt vì chạy mà đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyen: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 203: Sự thật, người là kẻ siêu siêu lười

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

"A Khê, cô đi đâu vậy, tôi tìm cô đã lâu!" Sơ Tuyết vừa nhìn thấy Nam Tầm liền vội vàng tới đón.

Nam Tầm nghĩ đến chuyện vừa xảy ra trong sông, cũng không không biết xấu hổ nói mình mới vừa lần lần với một đã nam nhân, vì vậy nói mình xuống sông đi tắm, không cần thận ngủ quên.

Sơ Tuyết không khỏi thấp giọng quở trách: "Không được để dính lạnh, bị cảm thì làm sao bây giờ? Chỗ mấy người cũng chẳng có nổi một bác sĩ, một khi mắc bệnh thì xong đời."

Nam Tầm đuôi tay ôm lấy cô năng đi về hướng hang của mình, vui vẻ nói: "Biết rồi bé Sơ Tuyết, sau này đều nghe em"

Sơ Tuyết trừng cô: "Đã nói tôi lớn tuổi hơn cô, cô nên gọi tôi a tỷ."

Nam Tầm bật cười ha ha: "Trong mắt tôi, cô chính là em gái cần người chăm sóc."

Đợi hai người vào trong hang đá, Nam Tầm thả rèm bằng da thú xuống, rồi mới như cười như không nhìn về phía Sơ Tuyết: "Nói đi em gái Sơ Tuyết, có phải lại cãi nhau với A Ngu rồi không? Tên kia thật là không hiểu phong tình, ngay cả người phụ nữ của mình tức giận cũng không biết, thật đúng là cho rằng cô muốn ngủ với tôi đấy."

Sơ Tuyết nghiêm mặt nói: "Không chỉ đơn giản là giận, tôi còn phát hiện tôi và anh ta không cách nào thấu hiểu cho nhau. A Khê, nếu A Ngu có thể thông minh như cô thì tốt rồi. Tôi muốn dạy tiếng Quan Thoại chỗ chúng tôi, nhưng anh ta ngốc chết đi được, chỉ biết được vài câu."

Nam Tầm da mặt dày lại bị khen một hồi cũng nhận lấy, cười khanh khách nói: "Nghe a tỷ nói một câu. Đần ông có lúc đúng là không thể nuông chiều, nhưng cũng không thể vẫn luôn lạnh nhạt. Sơ Tuyết, cô đã ngủ mấy ngày liên tiếp ở chỗ tôi, còn tiếp tục như vậy thì A Ngu sẽ giận đó. Không hiểu được nhau, vậy vẫn phải có nói cho hiểu, đều sẽ tốt lên."

Sơ Tuyết trầm mặc, qua hồi lâu cô ấy mới gật gù: "A Khê, cảm ơn cô. Tôi hiểu rồi."

Hai người cười cười nháo nháo một trận, Sơ Tuyết đột nhiên phát hiện cái váy da rằn kia, không khỏi hô lên: "A Khê, miếng da rằn này trông thật quen mắt, nhìn như của con rắn độc lần trước chúng ta gặp vậy."

Bởi vì lần trước mọi người đều vội vã cứu A Khê, nên căn bản không ai chú ý con rắn độc kia đi nơi nào.

Sơ Tuyết hỏi phản văn: "Lần trước hình như cũng không thấy cô mang con rắn độc đã chết về nhà."

Nam Tầm cười khan: "Thực ra lần trước, lúc tôi gặp phải người trong lòng trước khi tộc nhân đến cứu, anh ấy hút độc cho tôi, còn mang đi con rắn. Tôi nay anh ấy chuyển tôi một chuyện để đưa cái váy da rằn này cho tôi."

Sơ Tuyết là người từng trải, rất nhanh đã hiểu trình tự sâu hơn gì đó, cười đến ý vị sâu xa: "Chẳng trách tôi nay cô tâm lâu như vậy."

Nam Tầm cảm thấy rất xấu hổ.

"Cố yên tâm đi A Khê. Đây là bí mật giữa hai người chúng ta, ở trước lúc vị dũng sĩ kia đến chào hỏi chính thức, tôi sẽ không để lộ bất cứ tin tức gì của anh ta." Sơ Tuyết nói bảo đảm.

Sơ Tuyết đi rồi, nhưng một câu vừa nãy của cô nàng xác thực khiến Nam Tầm lại bắt đầu lo lắng.

A đạt của cô tuyệt đối sẽ không gả cho người ở bộ lạc khác, dù sao tình hình số lượng phụ nữ trong bộ lạc mình đã rất căng thẳng, nên làm sao có thể vô duyên vô cớ làm người ngoại tộc bắt được của hời?

Trước khi đi A Mãng nói chắc chắn sẽ nghĩ cách khiến a đạt đồng ý để hần mang cô đi, còn dân cô nhất định phải đi núi A Lạp. Cô dường như đã đoán được ý đồ của A Mãng.

Ở đại lục dị thể này, người tôi cô đã có ý thức lấy vật đổi vật. Nghe nói mỗi mùa lá bắt đầu ngả vàng, cũng chính là cuối hè đầu thu, những bộ lạc xung quanh sẽ phái người đại diện đi tới bộ lạc núi A Lạp để trao đổi những thứ bộ lạc mình thiếu thốn.

Giao dịch thường thấy nhất là dùng đồ ăn hay da thú đổi phụ nữ, tiếp theo mới là vài món riu đá hay dao đá được mài giữa tương đối tinh tế, hoặc là những dây chuyền được xâu từ răng thú. Những thứ này đối với người tôi cô mà nói là thứ hàng xa xỉ.

Cho nên Nam Tầm nghĩ A Mãng định dùng đồ vật để đổi cô với a đạt.

Cô là con gái duy nhất của a đạt, nếu A Mãng thật muốn dùng đồ để đổi cô, phỏng chừng sẽ tán gia bại sản.

Mang suy nghĩ như vậy, nhưng mãi đến khi mùa hè dài dòng đã đi qua, Nam Tầm cũng chưa gặp lại được A Mãng.

Nam Tầm thật mất hứng, cái tên khốn này mượn miếng da thú cô dùng để lau người, vậy mà sao còn không mau trả lại cô.

Thực ra, cô chỉ là có chút nhớ hần.

Đám đàn ông trong bộ lạc không phải quá đút đắn, mà A Ngu chính là quá không đút đắn, tùy tiện tiện đùa giỡn với phụ nữ. Nhưng A Mãng là một ngoại lệ, hần đút đắn hay không đút đắn đều dừng ở mức độ vừa đúng.

Nam Tầm nhớ tới mỗi một lời âu yếm của hần, tất cả đều trắng trợn làm gò má cô đỏ lên, nóng bỏng như mang bệnh.

Mỗi buổi tối, Nam Tầm liền biến thành tiểu biến thái. Cô nằm trên miếng da thú lần đầu tiên trộm được trên người A Mãng, ngửi hương cỏ xanh nhàn nhạt trên đó để đi vào giấc ngủ.

Cô không dám giật. Cô sợ một khi đã giật nó thì hương cô xanh thoang thoảng cũng sẽ biến mất.

Mùa hè chẳng mấy chốc đã đến cuối, bầu không khí trong bộ lạc cũng dần trở nên khàn trượng.

Sơ với mùa hè và mùa đông dài đằng đằng ở nơi đây thì mùa xuân và mùa thu đều rất ngắn, đại khái chỉ có hai, ba tháng. Đám đàn ông cần săn bắn hết con mồi đủ cho bộ tộc qua được mùa đông trong khoảng thời gian ngắn ngủi, còn cần số lượng lớn da lông động vật để chống đỡ cái rét căm căm của mùa đông.

Có khí vận từ Sơ Tuyết ở đây, Nam Tầm cũng không cần lo lắng tộc nhân sẽ chết đói, bởi vì Sơ Tuyết ướp rất nhiều thịt muối có thể để được trong thời gian dài, còn triệu tập tất cả phụ nữ trong bộ lạc bắt đầu dự trữ khoai lang và các loại đồ ăn khác.

Sơ Tuyết còn chỉ đạo người đào hầm. Nhiệt độ trong hầm khá thấp, đến cuối hè là đám đàn ông có thể ném con mồi dư thừa vào trong mà không cần lo lắng đồ ăn biến chất.

Nam Tầm yên lặng giờ ngón tay cái trong lòng: "Khí vận từ đúng là khí vận từ nhà, ngay cả hầm cũng nghĩ ra được."

Tiểu Bát lập tức nói đầy châm chọc: "Ta cảm thấy ta đã gặp phải một người hiện đại giả. Người nói xem người cũng là người cùng thời đại với người ta, làm sao mà người lại không nghĩ ra há?"

Nam Tầm phản bác: "Ta cũng nghĩ rất nhiều nha."

Tiểu Bát không nói lời nào, rửa tai lắng nghe.

Nam Tầm: "Ví dụ như xây một ngôi nhà trên cây xa hoa, bên trong trái da thú có lông thật dày, mùa đông đến là ta có thể lăn lộn trên đó. Lại ví dụ như lần trước ta phát hiện dưới đáy sông vài hòn đá ấm tỏa được nhiệt, ta cảm thấy có thể dùng nó làm đồ giữ nhiệt, mùa đông dùng để bao tay thực sự là quá tuyệt vời."

Tiểu Bát...

"Thần ái à, ta cảm thấy người phải nhọc lòng nhất chính là đồ ăn. Dù sao đối với người nguyên thủy mà nói, đồ ăn là quan trọng nhất, đến mùa đông khi đồ ăn thiếu thốn, có rất nhiều người tôi cô không chịu được đã chết rồi."

Nam Tầm ngập một cái: "Câu chuyện này không phải có bạn Sơ Tuyết và đàn ông của cô ấy ở đây sao. Hai người bọn họ là nam nữ vai chính của thế giới này đây, theo bọn họ tuyệt đối sẽ không chết đói."

Vì vậy, cô chỉ cần nghĩ làm sao có thể sống càng thoải mái là tốt rồi.

Tiểu Bát vô lực phản bác. Nó cảm giác có thể cuối cùng nó đã nhìn thấu nội tâm Nam Tầm.

Nói êm tai một chút thì Nam Tầm là một người hiểu được hưởng thụ cuộc sống. Nói khó nghe chút thì cô chính là một kẻ siêu siêu lười!

Lười tới mức nào đây? Tới mức mà vài chuyện gì đó không cần cô bận tâm, hoặc là bản thân cô đều không thêm đề ý, chắc chắn cô sẽ không phí đầu óc để suy nghĩ.

Mẹ nó, tại sao có lúc thông minh có lúc vụng về, tất cả đều có giải thích.

Lúc cô động não biết suy nghĩ đương nhiên thông minh, lúc cô đầu óc cũng không muốn động thì có thể làm ra chuyện thông minh đến nỗi nào?

Tiểu Bát càng nghĩ càng tức chết thú, sao nó xui sao lại gặp phải một cái cô lười đến chẳng thèm động não thế này!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vài Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 204: Tộc ăn thịt người, A Mãng đến rồi

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Nam Tầm cũng không phải không tìm không phỉ như Tiểu Bát tưởng, trên thực tế cô vẫn luôn lo lắng cho A Mãng.

Không biết A Mãng ở bộ lạc của hân có được ăn no mặc ấm hay không?

Những bộ lạc khác cũng không có khí vận từ Sơ Tuyết, liệu bọn họ có thể sống được qua mùa đông giá rét hay không?

Đồ ăn của họ có đủ để qua mùa đông hay không?

Ngày hôm nay A Ngu lại dùng bữa rập mình bố trí thành công bắt được hai con heo lớn, hân càng ngày càng có uy vọng trong bộ lạc. Mà Sơ Tuyết cũng bởi vì các loại phát minh và khám phá của mình được các tộc nhân kính yêu ủng hộ.

Còn Nam Tầm thì sao, con gái tộc trưởng như cô trừ có cái danh hiệu dũng mãnh, thật sự không hề có cảm giác tồn tại nào.

Mùa hè đã đến cuối, lá cây trong rừng rậm chẳng mấy chốc sẽ ngả vàng, cảm giác căng thẳng vừa bắt đầu trong bộ lạc đã hòa hoãn xuống, các tộc nhân cũng không sốt ruột như năm ngoái nữa, mỗi người đều tràn đầy tin với mùa đông sắp tới.

Lá cây ngả vàng có nghĩa là ngày giao dịch lấy đổi vật giữa các bộ lạc xung quanh sắp bắt đầu. Tộc trưởng già rồi không muốn đi lại nhiều nên lần này lão không định tự mình đi mà phái A Ngu, A Thạch và mấy dũng sĩ đặc lực đi đại diện cho bộ lạc họ.

"A đạt, a huynh, con cũng muốn đi." Nam Tầm nói.

Về mặt A Thạch không tán thành: "Một cô gái như em đi làm cái gì, chỉ có phụ nữ bị đối chác mới có thể bị đàn ông mang đi núi A Lạp."

Lúc này, Sơ Tuyết đứng ra, địa vị của cô bây giờ trong bộ lạc làm đám đàn ông thấy cũng sẽ nượng bộ ba phần.

Sơ Tuyết nói: "A Thạch, A Ngu, tôi cũng muốn đi xem xem. Lần này chúng ta mang theo đồ gốm, muối ăn, còn có đồ bằng trúc đi trao đổi. Nhưng những thứ này bọn họ cũng chưa từng thấy, tôi sợ mấy người các anh ăn nói vụng về không nói được ưu điểm của chúng, cho nên tôi phải đi."

Cuối cùng, A Thạch và A Ngu bàn bạc với nhau, quyết định mang theo cả Sơ Tuyết và A Khê.

Sơ Tuyết là cần thiết, còn A Khê là nhân tiện. Bọn họ đi qua đi lại lần này cũng phải phí hết gần một tháng, hai cô gái làm bạn với nhau cũng tốt.

Đoàn người gồm tám người đàn ông cao to vạm vỡ và hai người phụ nữ, mang theo đồ gốm, muối ăn, cùng các loại rô sọt đi tới bộ lạc A Lạp Sơn.

Đó là bộ lạc lớn nhất quanh đây, có khoảng ba đến bốn trăm miệng ăn, địa điểm trao đổi hằng năm liền định ở nơi đó. Sau đó mấy bộ lạc to to nhỏ nhỏ xung quanh sẽ mang theo đồ mình muốn trao đổi đến tụ họp.

Nhóm người Nam Tầm đi rong rã mười hai ngày mới đến.

Người của bộ lạc A Lạp Sơn rất hào phóng nhiệt tình, còn chuẩn bị chỗ nghỉ chân cho đại diện mấy bộ lạc khác.

Thời điểm bọn họ đến, ở đó đã có bảy, tám bộ lạc khác đến trước, trong đó có vài bộ lạc đã trao đổi xong, chuẩn bị ở lại một hai ngày liền rồi đi.

Nam Tầm nhìn xung quanh, gần như nhìn kỹ từng người đàn ông một.

Cô không thấy A Mãng, A Mãng không có tới.

Trong lòng Nam Tầm dâng lên cảm giác thất vọng nồng đậm

Tiểu Bát cười khà khà: "Vừa nãy người không ngừng nhìn chằm chằm đám đàn ông kia, người ta còn tưởng người có ý với bọn họ đấy. Nhìn, mau nhìn, có thằng nhóc bộ lạc kia mắt đều dính trên người người, hẳn tuyệt bức cho là người bị dùng để giao dịch!"

Mục đích của mấy người A Ngu là dùng đồ gốm muối ăn còn có đồ trúc để đổi phụ nữ. Phụ nữ ở núi A Lạp là nhiều nhất, một người đàn ông trung bình có thể được phân đến hai, ba người phụ nữ.

Đồ gốm và mấy món đồ bằng trúc kì quái rất nhanh đã thu hút hứng thú của mấy người ở bộ lạc khác, nhưng muối ăn lại không ai hỏi thăm. Nam Tầm hiểu, dù sao bọn họ chưa chính miệng nếm được thịt nướng có muối ăn ngon đến cỡ nào.

Giữa khoảng thời gian đó, thằng nhãi Tiểu Bát nói quả nhiên mang theo rất nhiều đồ ăn đến để đổi Nam Tầm.

Sắc mặt A Thạch rất khó coi, suýt chút nữa lao tới đánh người.

A Ngu nói hai từ đơn giản rõ ràng: không bán. Sau đó thằng nhãi kia liền ôm về mặt tiếc hận rồi đi.

Nam Tầm...

Quan ngoại giao Sơ Tuyết làm việc không tồi, rất mau đã đổi xong đồ gốm muối ăn và đồ tre mang đến, đổi về hai cô gái.

Ngay lúc cuộc giao dịch tiến hành được một nửa, người canh gác ngoài bộ lạc A Lạp Sơn đột nhiên chạy vào vội vã, về mặt hoảng loạn hô lên: "Tộc trưởng không ổn! Tộc ăn thịt người đến!"

Lời này vừa cất lên, về mặt đám người mấy bộ lạc ở đây đều biến sắc.

Tộc ăn thịt người cũng là bộ lạc gần đây. Bộ lạc này tuy chỉ có chừng trăm đầu người, nhưng mỗi người bọn họ tính cách đều tàn bạo, thích ăn thịt tươi, còn thích ăn tộc nhân của chính mình!

Nghe đồn đã từng có một bộ lạc nhỏ xảy ra xích mích với Tộc ăn thịt người, sau đó cả tộc từ trên xuống dưới mấy chục mạng toàn bộ đều bị Tộc ăn thịt người giết chết, trừ bỏ phụ nữ, đến cả đứa trẻ cũng không tha, tất cả đều giết, sau đó chém thành mấy khúc nướng lên ăn.

Nghe nói như thế Nam Tầm thiếu chút nữa rơi nước mắt.

Thật hung tàn, tại sao thế giới tốt đẹp như thế này lại tồn tại một bộ lạc tàn bạo đến vậy?

Tất cả mọi người đều căng chặt thần kinh nhìn phía trước.

Nghe nói Tộc ăn thịt người vừa chọn tộc trưởng mới, không biết tộc trưởng mới này có càng hung ác tàn bạo hay không.

Nếu Tộc ăn thịt người muốn khai chiến, bọn họ sẽ kết hợp mấy bộ lạc to to nhỏ nhỏ xung quanh cùng xông lên diệt trừ bộ lạc hung tàn này!

Xa xa, có tầm gần ba mươi người đàn ông to lớn cầm theo cây giáo dài đang đi về bên này.

Loại giáo dài này không phải đơn giản là cây gậy gỗ vót nhọn, mọi người để ý đầu gậy gỗ còn buộc đầu giáo bằng đá được mài nhọn, trông vô cùng sắc bén.

Đám đàn ông các bộ lạc khác không phải không nghĩ tới chuyện bước dao đá vào đầu gậy gỗ. Nhưng dù sao đá quá nặng, cầm lâu rồi cánh tay sẽ nhức mỏi, chớ nói chi là nhắc loại giáo dài này đi săn mồi, như vậy sẽ làm ảnh hưởng tốc độ đi săn của họ.

Thế nhưng tộc ăn thịt người lại làm được, chân tay bọn họ còn mạnh mẽ hơn người bình thường, nghe nói mỗi người bọn họ đều có thể nhắc một con lợn nặng hơn hai trăm cân, tốc độ chạy của họ cũng nhanh hơn người bình thường rất nhiều.

Người đàn ông cầm đầu trông có vẻ còn rất trẻ, cơ bắp của hắn khỏe mạnh rắn chắc, mái tóc đen được xử lý gọn gàng, chứ không lù xù giống tổ chim như mấy dã nhân khác.

Dưới thân người đàn ông quần cái khó bằng da của loài mãnh thú khó săn nhất -- da vằn của loài hổ rừng kiếm lớn. Cây giáo dài có một đầu bằng đá còng kèn nhưng vô cùng sắc nhọn bị hắn cầm trong tay một cách dễ dàng.

Khỏe miệng hắn hơi nhếch lên, đôi mắt đen kịt mà sắc bén hơi nheo lại, làm cho người ta có cảm giác hết sức nguy hiểm

Nam Tầm theo mọi người cùng nhìn về phía Tộc ăn thịt người, thiếu chút nữa rút cả càm.

Người đàn ông này mẹ nó đúng là A Mãng a a a!

Đờ mờ đờ mờ, có sợ quá!

A Mãng là người của Tộc ăn thịt người? Còn mẹ nó lại là tộc trưởng mới?

Không trách được Nam Tầm chưa từng liên hệ A Mãng và Tộc ăn thịt người. Thực sự là miêu tả của các tộc nhân về Tộc ăn thịt người quá khoa trương, cái gì mà Tộc ăn thịt người đều trông xấu cực kỳ, làn da đen nùng như màn đêm, cơ bắp gồ lên như tòa núi nhỏ.

Nghe được miêu tả như vậy, cô có thể liên tưởng hai người với nhau mới là lạ.

Đôi mắt sắc bén của A Mãng quét qua đám người, đảo qua người Nam Tầm, lập tức dừng lại rõ ràng, sau đó trở nên vô cùng nóng bỏng. Đôi mắt kia tựa như một móc câu vô hình, không ngừng kéo Nam Tầm đến trên người hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 205: Cô gái này, tôi muốn

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Nam Tầm vội vàng rời tầm mắt.

Đồ, đồ lưu manh không biết xấu hổ này, lại dám làm trò dụ dỗ cô ngay trước mặt công chúng!

Tộc trưởng bộ lạc A Lạp Sơn đi ra, cả người đầy cảnh giác nhìn chằm chằm thủ lĩnh Tộc ăn thịt người.

A Mãng hơi nhếch khóe miệng: "Tộc trưởng A Lạp Sơn, tôi là tộc trưởng mới của Tộc ăn thịt người, nghe nói mọi người tới đây trao đổi đồ ăn cái mặc nên cũng muốn tới góp vui. Mọi người sẽ không từ chối chúng tôi tham gia chứ?"

Tộc trưởng mấy bộ lạc khác cùng trao đổi ánh mắt với nhau, tộc trưởng A Lạp Sơn hô lớn: "Nếu các người thực sự đến để trao đổi, vậy đương nhiên chúng tôi sẽ không từ chối. Nhưng nếu vì mục đích khác, vậy tất cả tộc nhân từ trên xuống dưới của chúng tôi, còn có những bộ lạc khác chắc chắn sẽ không tha cho Tộc ăn thịt người các người!"

A Mãng khẽ cười nhạt không bình luận gì thêm, chỉ hét to mấy anh em đằng sau nghiêng ngang đi vào nơi đổi chác.

Đám dã nhân này vừa đi qua chỗ nào, mọi người đều tránh còn không kịp.

A Mãng già vô chọn nhặt một lúc, rồi mới dẫn theo hai ba mươi tên to con đứng trước mặt A Ngu và A Thạch.

A Ngu và A Thạch gồng hết cơ bắp, cảnh giác mà nhìn hắn.

Khỏe miệng A Mãng vẫn cong lên cười có vẻ không hề có ý tốt, sau đó tay hấn chỉ vào Sơ Tuyết: "Tôi cảm thấy cô gái này không tồi, tình nguyện dùng hai mươi tám da thú trưởng nhưng* để đổi."

[*Da thú trưởng nhưng: loại da thú có bộ lông dài và dày.]

Lời này vừa ra, toàn bộ hiện trường yên tĩnh trong nháy mắt.

Nam Tầm cũng ngẩng ngăn cả người. A Mãng đang làm cái lông gì? Hắn muốn mua bạn Sơ Tuyết?

Sau sự yên tĩnh là tiếng xôn xao.

Mọi người đều sợ ngẩng người.

Hai mươi tám da thú trưởng nhưng!

Một tám da thú trưởng nhưng là đủ cho một tộc nhân vượt qua mùa đông buổi giá, hai mươi tám chính là hai mươi người!

Tuy rằng nơi giao dịch thường xuyên có người dùng đồ ăn và da thú để đổi phụ nữ, nhưng giá cả cao nhất chỉ là hai con thú hoang hơn hai trăm cân hoặc sáu tám da thú có lông mà thôi.

Nghe nói Tộc ăn thịt người thiếu đàn bà, vài tên đàn ông cũng có chung một phụ nữ. Nhưng là chưa đến nỗi như vậy chứ, lại đồng ý dùng hai mươi tám da thú, hơn nữa còn là da thú trưởng nhưng chỉ vì đổi một cô gái!

A Ngu nghe được lời này, sắc mặt lập tức trở nên xanh mét, lạnh lùng thốt: "Những cô gái chúng tôi mang đến không bán."

A Mãng mắt húng, không khỏi liếc về hướng tộc trưởng A Lạp Sơn: "Tộc trưởng A Lạp Sơn, ông tôi phản xử đi. Chuyện trao đổi này trong lòng mọi người đều rõ ràng, ngoài phụ nữ tộc A Lạp Sơn ở đây, phụ nữ do những bộ lạc khác mang đến đều dùng để trao đổi. Nhưng người này rõ ràng mang đến phụ nữ trao đổi, lại không đồng ý bán cho tôi, cho dù là hai mươi tám da thú trưởng nhưng cũng không chịu bán. Tộc trưởng, ông nói xem người này có phải đang coi thường Tộc ăn thịt người chúng tôi?"

Trán tộc trưởng A Lạp Sơn ứa ra mồ hôi lạnh, đối phương nói không sai. Hàng năm mỗi bộ lạc đến đều không mang theo phụ nữ, còn nếu là mang theo, vậy những cô gái đó nhất định là dùng để trao đổi. Nhưng A Ngu và A Thạch cũng đã nói trước, sẽ không đổi những cô gái bọn họ mang đến.

Vì vậy tộc trưởng bộ lạc A Lạp Sơn lập tức giải thích: "Bộ lạc của A Ngu cũng thiếu đàn bà, làm sao có thể bán được. Vừa nãy A Ngu còn mua từ bộ lạc A Lạp Sơn của tôi hai cô gái, cho nên bọn họ chỉ là ---"

A Mãng đột nhiên đâm mạnh cây giáo dài trong tay xuống để nỏ cắm thẳng trên đất đá, hấn dùng giọng điệu lạnh lùng cắt ngang lời đối phương: "Tộc trưởng A Lạp Sơn, có phải ông đang cấu kết với người mấy bộ lạc này cùng lừa phỉnh tôi? Tộc ăn thịt người chúng tôi tuy hung tàn một chút, nhưng chưa bao giờ đối xử tệ bạc với phụ nữ. Tôi đều đã tình nguyện dùng hai mươi tám da thú trưởng nhưng để đổi một cô gái, các người vẫn chưa thấy đủ?"

Tộc trưởng A Lạp Sơn cuống lên, vội nói: "Cậu xem như vậy có được không, bộ lạc A Lạp Sơn chúng tôi có không ít cô gái xinh đẹp, tuyệt đối không thua gì cô gái này. Cậu có thể ---"

"Không được! Tôi vừa ý cô gái này!" A Mãng nói chắc chắn như đinh đóng cột.

Hai mắt A Thạch như muốn phun lửa, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Mì đừng quá đáng! Sơ Tuyết là người phụ nữ của A Ngu, làm sao có thể bán lại cho mi?"

A Mãng thờ ơ nhún nhún vai: "Các anh em của tôi sẽ không để ý. Dù sao đàn bà đối với Tộc ăn thịt người chúng tôi mà nói quá quý giá, không cho phép chúng tôi chọn nhặt."

Các anh em..

Sắc mặt Sơ Tuyết tái xanh, nắm chặt tay A Ngu trong vô thức.

Tên dã nhân này thực sự quá đáng ghê.

A Ngu cũng nắm chặt tay cô nâng ngăn an ủi, sau đó đáp bằng giọng cực lạnh: "Tôi nói rồi, Sơ Tuyết đã là người phụ nữ của tôi. Tôi không thể đưa cô ấy cho các người. Nếu các người vẫn luôn đeo bám không dứt, chúng tôi sẽ hoài nghi Tộc ăn thịt người các người đang có ý khiêu khích."

Những người ở bộ lạc khác nghe xong lời này đều cảnh giác lên. Những bộ lạc bình thường đến trao đổi nhiều lắm chỉ phái bảy, tám người đến, nhưng như Tộc ăn thịt người lại kéo theo tận hai, ba mươi người, trong tay mỗi người đều cầm cây giáo dài đầu đá, rõ ràng là tới gây sự!

Bọn họ biết mà, sao Tộc ăn thịt người có thể hạo phóng tình nguyện dùng hai mươi tám da thú trưởng nhưng để đổi, nói bọn họ đi cướp còn đáng tin hơn.

Ngay thời điểm bầu không khí căng co không xong, A Mãng chợt làm vẻ mặt rất miễn cưỡng, ánh mắt cuối cùng dò đi từ trên người Sơ Tuyết, rơi trên người Nam Tầm.

"Được rồi được rồi, tôi không biết bộ lạc các người chú ý điều này. Nếu cô gái tôi nhìn trúng đã có đàn ông, vậy tôi đổi người khác là được rồi. Vậy cô này đi!"

Ngón tay A Mãng xoay nhẹ một cái, giống như tuý ý rơi trên người Nam Tầm, sau đó ánh mắt hấn nhìn về phía cô lập tức trở nên vô cùng nóng bỏng trần trụi.

Nam Tầm đã sớm nhìn ra con hổ rằng kiểm lưu manh này đang chơi trò gì, cô phải thần phục với người tôi cô cũng có trí tuệ đến vậy, còn biết dùng mưu kế.

Từ chối lần đầu, anh có lý do đầy đủ, tôi có thể thông cảm. Nhưng nếu là từ chối lần nữa thì sao, vậy thì không thể nói được.

Mấy người A Ngu, A Thạch, còn có Sơ Tuyết mừng bức, những người khác cũng đều mừng bức.

Ở lúc bọn họ đã nhận định Tộc ăn thịt người là chuyên đến để gây sự, đối phương lại sửa miệng dễ như trở bàn tay.

Sắc mặt A Thạch tái xanh, túm Nam Tầm ra phía sau mình, cá giận nói: "Em gái tôi càng không thể đổi! Em ấy là con gái tộc trưởng chúng tôi!"

Phụ nữ trong bộ lạc có thể đem ra trao đổi, nhưng người này tuyệt đối không thể là con gái tộc trưởng. Nếu cầm con gái tộc trưởng ra giao dịch, vậy chính là một si nhục đối với bộ lạc đó.

Lần này, ngay cả tộc trưởng A Lạp Sơn cũng không biết nên làm sao bây giờ. Theo lý thuyết Tộc ăn thịt người đã nhượng bộ, vì dựa theo tính cách tàn bạo của bọn họ, có thể bình tĩnh hòa nhã mà trao đổi như thế đã rất khó được. Nhưng có tình một cô gái khác lại là con gái tộc trưởng một bộ lạc.

Mấy dã nhân Tộc ăn thịt người đã bắt đầu ồn ào, cả đám đứng phía sau A Mãng đều dần chuyển về mặt dữ tợn, bọn họ cảm thấy đối phương là đang khiêu khích.

Hai mươi tám da thú trưởng nhưng cũng không đổi được một cô gái là kiểu quý đến nỗi nào? Dù là hai con gái tộc trưởng cũng đủ để đổi.

Người ở bộ lạc khác cũng không muốn khai chiến với Tộc ăn thịt người, đặc biệt là chủ nhà - bộ lạc A Lạp Sơn, bởi đại bản doanh của bọn họ ở nơi đây, mà Tộc ăn thịt người giết lên thì cũng mặc kệ già trẻ.

Mọi người đưa mắt đến trên người A Khê theo bản năng. Cô gái này quả thật rất đẹp, trông khỏe mạnh hơn nhiều cô gái nhỏ gầy vừa nãy. Máu thuần rõ ràng mờ ra xung quanh cô, vậy mà lúc này cô lại hết sức bình tĩnh, cứ như chuyện mọi người đang tranh luận không hề liên quan đến mình.

Ánh mắt A Mãng cũng dính chặt trên người cô, làm sao cũng không dời đi được, trong con ngươi tràn đầy dã tính như xẹt qua vẻ tình thế bất buộc.

Cô gái A Mãng hấn vừa ý, mặc kệ dùng thủ đoạn gì cũng phải đoạt được. Nếu như hai mươi tám da thú trưởng nhưng đều không đổi được, vậy thì.... Cướp.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206: Xấu hổ, cưới lên cổ

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

A Ngu như hồ rình mồi nhìn chăm chăm Tộc ăn thịt người, lại quay ra nhìn A Khê còn đang giữ vẻ mặt bình tĩnh.

Anh cũng không cho rằng Tộc ăn thịt người thật muốn dùng hai mươi tám da thú trường nhưng để đối A Khê, nhưng nếu anh từ chối thẳng thừng, tất cả mọi người sẽ cho rằng chiến tranh xảy ra là do bộ lạc họ gây ra.

A Ngu xoắn xuýt mà hung hăng nhìn lấy lông mày.

Mắt thấy chiến tranh sắp phải bùng nổ, mọi người bắt đầu siết chặt vũ khí theo bản năng. Nam Tầm đột nhiên bước một bước về phía trước.

"Anh hãy lấy hai mươi tám da thú trường nhưng ra cho chúng tôi xem trước, ai biết được các người nói có thật hay không." Nam Tầm nhìn về phía A Mãng, nói.

A Mãng nhìn thẳng vào cô, thâm ý trong mắt chỉ có Nam Tầm mới có thể xem hiểu.

"A Báo, mang đồ ra cho bọn họ nhìn." A Mãng hơi nhắc tay ra hiệu cho một người đằng sau.

Một người đàn ông bằng đại eo thô lập tức nhắc hai bó đồ gì đó được dùng dây cò buộc chặt đến giữa sân.

Dây cò được cời bỏ, lộ ra đồ vật bên trong.

Đúng là đủ mọi loại da thú trường nhưng! Những miếng da thú đó có bộ lông dày rậm, màu sắc tron loáng, có màu trắng, đen, lốm đốm. Mọi người chỉ nhìn là có thể tưởng tượng ra những da thú này mặc lên người sẽ ám áp cỡ nào!

Chẳng lẽ Tộc ăn thịt người tới là để trao đổi thật? Bọn họ thực sự chỉ đến để đổi phụ nữ ư?

Trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt mọi người nhìn về phía bộ lạc A Ngu, A Thạch đều mang theo nấy phần hâm mộ. Dù có là con gái tộc trưởng, dùng nhiều da thú chất lượng như vậy đổi cũng đủ rồi.

Sắc mặt A Thạch vẫn tái xanh, tuy anh nhìn những da thú đó cũng thực động lòng, nhưng A Khê là em gái của anh, làm sao anh có thể trao A Khê cho Tộc ăn thịt người hung tàn như vậy được!

Nam Tầm hơi liếc A Mãng: Thật đúng là không tiếc của.

"A huynh, em đồng ý trao đổi với anh ta." Nam Tầm đột nhiên nói.

A Thạch khiếp sợ nhưng không nói gì, A Ngu cũng mím môi không mở miệng, Sơ Tuyết lại cuồng lên: "A Khê, cô không thể đi! Bộ lạc chúng ta có thiếu gì những da thú này!"

Nam Tầm nắm lấy tay Sơ Tuyết, lên chớp chớp mắt ra hiệu với cô năng.

Sơ Tuyết bối rối một hồi, lời khuyên sắp ra khỏi miệng đều tắc lại trong cổ họng.

Nam Tầm nhìn A Mãng, cười nói: "Ngoài những da thú này, anh phải đồng ý với tôi vài điều kiện. Nếu không đồng ý, tôi tình nguyện đập đầu chết cũng không đi với các người."

Lời của Nam Tầm khiến mọi người cả kinh. Người tới cô không có lẽ nghĩa liêm si gì, không hiểu thế nào là trinh tiết liệt nữ*, chỉ cảm thấy đầu óc Nam Tầm có vấn đề.

[*Trinh tiết liệt nữ: Người con gái thà chết bảo vệ trinh tiết]

Không người nào nguyện ý chết, cho dù là người già không có sức lao động trong tộc cũng sẽ giãy giụa sống tiếp.

A Mãng nghe xong lời cô, không khí sắc bén quanh người đều rút đi, cười hài hước: "Cô nói đi, có điều kiện gì tôi cũng đồng ý với cô."

Nam Tầm liền nói từ tốn: "Nếu tôi đi theo anh, sau này tự nhiên tôi là người bộ lạc các người. Thế nhưng tôi không nỡ rời xa a đạt và a huynh, cho nên anh phải chấp thuận cho tôi về thăm nhà mỗi một, hai tháng một lần. Anh yên tâm, tôi sẽ không mang đi bất cứ thứ gì của bộ lạc, cũng sẽ không để lộ bất kỳ thông tin gì."

A Mãng nghiêm túc suy nghĩ, sau đó mặc kệ bọn đã nhân phía sau phản bác mà đồng ý luôn: "Có thể, thế nhưng lúc cô về, tôi muốn đi cùng."

Nam Tầm trộm vui vẻ trong lòng, sớm như vậy đã có tự giác con rể theo vợ hồi môn thăm viếng*, không tệ, giấc ngộ rất cao.

[*Hồi môn thăm viếng: Ở cổ đại Trung Quốc, con gái sau khi lấy chồng ba ngày sẽ về thăm nhà mẹ đẻ, gọi là hồi môn hay lại mặt.]

Nam Tầm nói tiếp: "Nghe nói chỗ Tộc ăn thịt người các người, một người phụ nữ phải hầu hạ thật nhiều đàn ông. Tôi không thích đàn ông khác, tôi chỉ thích anh, cho nên tôi chỉ thuộc về một mình anh."

A Mãng vừa nghe, trong mắt mím cười, khoe miệng nhoeen lên đôi cong mé người: "Đương nhiên, cô chỉ thuộc về tôi, sau này tôi cũng chỉ có một mình cô."

"Còn cô, sau này tôi trở thành người của anh, anh phải đảm bảo tôi được ăn no mặc ấm." Thực ra những yêu cầu này đó của Nam Tầm chỉ là để cho a huynh yên tâm

A Mãng nhướn mày, mặt mày nhuộm cười: "Người A Mãng tôi tuyệt đối sẽ trở thành người phụ nữ sống được tốt nhất trong cả bộ lạc."

Mới Nam Tầm giật gấu, dường như còn muốn nói thêm điều kiện gì. Đàm đàm em phía sau A Mãng đã sắp tức nổ phổi, chẳng qua chỉ là một người đàn bà mà thôi, còn dám coi mình là Thần Minh hay sao?

Nam Tầm chỉ cười khẽ một tiếng, vẫy vẫy tay nói: "Vây thôi, không còn nữa."

A Mãng tiến lên hai bước, cánh tay dài duỗi ra ôm lấy eo thon nhỏ kia, sau đó ra hiệu với đàn em đằng sau.

Hai bó da thú có lông này được ném tới trước mặt mấy người A Ngu và A Thạch.

"A Khê, em... đồng ý thật hả?" A Thạch hỏi, vẻ mặt có chút hồ thẹn.

Nói thật, anh không muốn đưa tới chiến tranh cho bộ lạc, huống chi đối phương còn là bộ lạc tàn bạo như Tộc ăn thịt người. Vốn cũng là lo A Khê đi qua sẽ bị tộc nhân Tộc ăn thịt người chà đạp, nhưng vừa nãy tộc trưởng tán nhiệm của họ lại cam kết trước mặt nhiều người như vậy, rằng sau này sẽ cho A Khê ăn no mặc ấm, cũng sẽ không để tên đàn ông nào khác chà đạp cô, hơn nữa sau này chỉ có một người phụ nữ là cô.

Vì lẽ đó, A Thạch đáng xấu hổ mà do dự.

A Ngu cũng trở nên trầm mặc, hoặc phải nói, không có ai sẽ từ chối điều kiện mẹ người như thế, đặc biệt là khi người trong cuộc cũng nguyện ý.

Nam Tầm nói với A Thạch: "A huynh, e tự nguyện. Đây là A Mãng, em cũng nhìn trúng rồi."

A Thạch theo bản năng nhìn sang A Ngu, lại nhìn thủ lĩnh Tộc ăn thịt người kia. Thủ lĩnh kia so với A Ngu chỉ có hơn chứ không kém, nhưng là không biết con người thế nào.

Bất kể xoắn xuýt thế nào, cuối cùng Nam Tầm vẫn là bị Tộc ăn thịt người dùng hai mươi tám da thú trường nhưng đổi đi rồi.

A Mãng đổi được cô gái mình muốn, cũng mất hết hứng thú với những vật khác. Những món đồ gốm và sọt ché tác từ trúc làm mọi người kinh sợ hẳn cũng không nhìn nhiều.

Tộc ăn thịt người đến oanh oanh liệt liệt, đổi được một cô gái lại hùng hổ rồi đi như một cơn mưa to gió lớn, thổi qua liền đi.

Mấy người A Thạch còn có chút mờ mịt.

Bọn họ vừa thực sự dùng A Khê để đổi hai mươi tám da thú trường nhưng cho mùa đông rồi hả?

Ánh mắt Sơ tuyết lóe lóe, cô không xác định vừa nãy có hiểu được đúng ý tiếp được từ trong mắt A Khê hay không? Nếu như là đúng, tên đàn ông làm A Khê canh cánh trong lòng vậy mà lại là tộc trưởng mới của Tộc ăn thịt người?

Nam Tầm bị A Mãng kéo đi một mạch, đi rồi đi, suýt chút nữa thì chạy lên như điên.

A Mãng cao hứng đến bật cười ha hả, nhắc Nam Tầm lên cao cao để cô ngồi trên cổ mình, sau đó quay ra nói với đám đã nhân phía sau: "Xem, đây chính là cô gái A Mãng tôi muốn, có ấy rất tuyệt đúng không?"

Nam Tầm hô lên hoảng sợ, vội ôm chặt lấy đầu hấn, xấu hổ quở trách: "Anh mau buông tôi xuống, nấy tộc nhân của anh còn đang nhìn đây!"

Da mặt A Mãng đủ đầy: "Tôi chính là muốn để bọn họ nhìn, nhìn xem cô gái A Mãng tôi dùng hai mươi tám da thú trường nhưng để đổi tuyệt vời đến thế nào."

Nam Tầm...

Cười lên cổ tên đàn ông này như đứa trẻ, thực sự là đáng xấu hổ.

"Nếu không thì tôi xuống, cẩn thận tôi sẽ gãy cổ anh!" Nam Tầm uy hiếp, làm bộ phải kẹp chặt hai chân.

A Mãng cười to sang sảng: "Có nghe thấy không, cô gái này muốn sẽ gãy cổ tôi, ha ha ha ha..."

Hon hai mươi đã nhân đi theo phía sau cũng cùng cười vang.

"A Mãng, ánh mắt anh thật tốt, cô gái này đủ đã!" Một người khen lớn tiếng.

A Mãng đắc ý mà nhướn mày: "Đây có là cái gì. Lần đầu tiên gặp mặt, A Khê còn một mình lột sạch treo tôi lên cây đấy."

Nam Tầm...

Chuyện thế này còn dám lấy ra nói?

Thật không biết xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 207: Về hang, cho em cưới đủ

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa, tranthayday

A Mãng khiến cả đám đã nhân bật cười nghiêng ngả.

"Trước đây chỉ tưởng A Mãng nói giỡn, bây giờ nhìn thấy được cô gái này, chúng tôi đã hoàn toàn tin rồi!"

Nam Tầm nghe những đã nhân này đùa giỡn với nhau, li gan nhất thời phình lên. Cô cười trên cổ A Mãng, nhẹ nhàng nhéo lỗ tai hấn, cười mắng: "Thật là không biết thẹn, chuyện như vậy mà cũng đi rêu rao khắp nơi."

A Mãng kéo lấy bàn tay đang làm loạn của cô đưa đến bên môi hôn một cái, cười to: "Tôi muốn cho tất cả tộc nhân biết, cô gái A Mãng tôi dùng hai mươi tám da thú trường nhưng đổi còn đắt giá hơn rất nhiều so với chúng nó!"

Nam Tầm lên nắm một nhúm tóc của hấn, mặt đỏ ửng lên.

Đoạn đường trống trải đã đi hết, nhóm người sắp phải tiến vào rừng cây cảnh là rậm rạp. A Mãng có chút không nở mà thì cô gái đang cười trên cổ mình xuống.

Nam Tầm véo cánh tay hấn, đến gần cười mắng: "Thật không sợ em cười gãy cổ anh hả?"

A Mãng khê cần tai cô, dùng giọng điệu trầm trầm khàn khàn nói: "Báo hoang nhỏ của tôi, em muốn cười gãy thật sao? Bao giờ về hang của tôi, tôi cho em cưới đủ."

Nam Tầm trực tiếp phun một chữ: "Cút ~"

Tổ chức cơ thể của Tộc ăn thịt người xác thực tốt hơn người bình thường nhiều. Bọn họ có thể chạy như bay trong rừng cây, tránh đi những nhánh cây đan xen một cách hoàn mỹ, cơ thể nhìn rất cường tráng lại vô cùng linh hoạt.

Đoàn người chỉ dừng sáu ngày để về Tộc ăn thịt người từ núi A Lạp. Nam Tầm không khỏi nghi ngờ nếu không phải bận tâm đến cô, lộ trình của bọn họ có thể sẽ càng nhanh hơn, dù cho Nam Tầm có cảm giác mình đã đi rất nhanh, nhìn qua giống như cũng không cản trở đến họ.

Mới vừa trở lại bộ lạc, đám người A Mãng lập tức nhận được sự tiếp đón nồng nhiệt của các tộc nhân Tộc ăn thịt người.

Tất cả đám đàn ông và số phụ nữ ít ỏi đều đồng loạt hướng tầm mắt rơi trên người Nam Tầm, đánh giá cô không hề kiêng nể gì.

Chuyện tân tộc trưởng trẻ tuổi dùng hai mươi tám da thú trường nhưng để đổi một cô gái đã sớm truyền khắp bộ lạc. Tất cả những tám da thú đó đều do tân tộc trưởng một mình bắt được khi ra ngoài săn thú, lúc ấy tân tộc trưởng thức khuya dậy sớm mà săn giết mãnh thú không ngừng.

Hấn là dũng sĩ lợi hại nhất trong bộ lạc, một mình có thể giết được thú hoang hung dữ nhất. Nhưng các tộc nhân không hiểu được vì sao đột nhiên tộc trưởng trẻ tuổi lại liều mạng săn giết thú hoang như vậy. Xác chết của những đã thú kia có rất nhiều còn chưa kịp ăn đã hư thối, thật sự là đáng tiếc.

Mãi đến khi tân tộc trưởng lột những miếng da thú trường nhưng rồi bỏ chết, các tộc nhân mới hiểu được ý đồ của hấn.

Bọn họ thực sự không thể nào tưởng tượng được, một người phụ nữ phải tốn quỹ đến mức nào mới có thể đáng để tộc trưởng dùng hai mươi tám da thú có lông đổi lấy!

Bây giờ bọn họ rốt cuộc thấy được. Có vẻ không có gì đặc biệt, cũng là một lỗ mũi một cái miệng, nhiều lắm thì xinh đẹp hơn những người phụ nữ khác. Ngực khá lớn, eo khá nhỏ, chân khá thẳng, màu da khá sáng trông rất khỏe mạnh cũng rất đẹp để.

A Mãng vung tay để các anh em đi nghỉ tạm, sau đó hấn ôm ngang Nam Tầm lên, hấp tấp chạy vào hang đá của hấn.

Phía sau truyền đến tiếng cười vang đầy ẩn ý của các tộc nhân, khiến Nam Tầm tức giận cắn mấy cái trên vai A Mãng.

Đờ mờ, da cứng quá, cần làm răng cô đau quá.

A Mãng vừa mới trở thành tộc trưởng Tộc ăn thịt người không lâu, nhưng cái hang hấn được phần rất lớn, bên trong còn có một tảng đá lớn được mài nhẵn có thể dùng làm bàn, trong góc bày mấy cái dao đá và rìu đá, còn có hai cây gáo dài, mà trên vách đá thì treo năm sáu tấm da thú bộ lông xù xù.

Một bên sát vách đá khác rồi một tảng có khô dày, được dùng ít nhất hai tám da thú mượt mà trải bên trên. Một đầu của giường da thú còn bày ba bốn cái khổ da thú có móng có đầy được gấp lại chỉnh tề.

A Mãng không thể chờ đợi được nữa mà đặt Nam Tầm trên giường da thú, bàn tay chỉ nhẹ nhàng gạt một cái, thất lúng nhò và vảy của Nam Tầm đã hoàn toàn rách nát.

"Khốn nạn, thất lúng và vảy của tôi đều bị anh xé nát --- A!"

Miệng Nam Tầm bị chặn lại gắt gao.

Con hổ rừng kiếm lưu manh vừa nói nướng thịt liền nướng thịt, cái bếp còn chưa đủ nóng đã ném hết củi lửa vào, vừa mới bắt đầu lửa còn chưa lên, nhưng mà không được bao lâu, một hồi lửa lớn liền bốc lên ngùn ngụt trong hang đá.

Hồ lưu manh nướng báo hoang nhỏ, lần qua lớn lại, đảo qua đảo lại, thêm củi lửa, tăng nhiệt độ, tiếp tục nướng, vòng đi vòng lại không biết thỏa mãn.

Hồ lưu manh ăn xong thịt nướng thì ôm lấy báo hoang nhỏ của mình, hài lòng mà nằm trên giường tận hưởng dư vị mùi thịt.

Nam Tầm một muốn chết, cả người mềm oặt đến ngay cả ngón tay cũng chẳng muốn động.

Qua hồi lâu, Nam Tầm mới nuốt một ngón chọc chọc: "A Mãng."

"Há?" Người đàn ông lười biếng đáp, đôi mắt vừa khép lại lại hơi hí lên.

"A Mãng, anh thực sự vì dùng da thú đổi em mà sẵn thú không màng ngày đêm há?" Nam Tầm hỏi, giọng nói rất nhẹ nhàng.

A Mãng phát ra tiếng rên rì nơi cổ họng, dường như buồn ngủ cực kỳ. Hắn gất gao ôm lấy Nam Tầm vào ngực, hơi thở nhẹ nhẹ phả vào trán Nam Tầm, theo đó là giọng điệu lười biếng của hắn: "Có một lần gặp phải hai con thú hoang bao vây, thiếu chút nữa tôi đã bị chúng nó cắn mất một chân, còn có một lần khác thì bị thú hoang cao phá tay. A Khê, em có biết tôi muốn lên đi gặp em đến nỗi nào không? Nhưng thời gian không nhiều lắm, tôi nhất định phải chuẩn bị đầy đủ trước khi buổi trao đổi tới, tôi muốn đảm bảo mình có thể đổi được em. A Khê, em đáng giá càng nhiều, so với hai mươi tấm da thú còn nhiều hơn..."

Nam Tầm vừa nghe hắn gặp nạn thì đầu lông muốn chết. Nhưng nghe được câu phía sau, ý cười trong mắt cô đông đậy, càng ngày càng đậm, như muốn tràn ra cả hang đá.

"A Mãng, trong lòng anh em quan trọng đến thế sao? Anh mới thấy em được mấy lần hà..."

A Mãng không hề trả lời Nam Tầm, nhịp thở của hắn dần trở nên đều đều, đã ngủ thiếp đi.

Nam Tầm nhìn gương mặt điển trai của người đàn ông, ngắm chăm chú hồi lâu, sau đó không biết nghĩ đến cái gì, không nhịn được lên cười lên.

Cô gác một chân lên eo, cuộn chặt lấy hắn, sau đó nhắm mắt lại, đuổi theo tiếng hít thở phập phồng của người đàn ông, từ từ đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Nam Tầm đã ngủ thấy hương trái cây tràn ngập trong hang đá.

Nam Tầm mở mắt ra, chậm rãi xoay người. Một cái chân da thú mỏng rơi từ trên người cô xuống bên hông. Trên làn da không tính là mềm mại tràn ngập dấu dâu tây xanh tím, qua một đêm đều không biến mất. Nam Tầm cảm thấy hôm nay mình không có cách nào gặp người, vì ngay cả trên cánh tay và bờ vai cũng có.

Người đàn ông bên cạnh đã biến mất từ lâu, trên bàn đá bày một cái lá đựng đầy thứ trái cây màu đỏ, bây giờ đang là mùa quả loại quả này. Tuy rằng ăn không giòn, thế nhưng lại cực kỳ ngọt. Bên cạnh trái cây màu đỏ còn có một khối thịt thú lớn được nướng chín, là thịt đùi tươi mới nhất.

Nam Tầm không khách sáo ăn hết toàn bộ miếng thịt, trái cây cũng ăn hơn nửa.

Tiểu Bát đột nhiên phun một câu: "Người ăn giỏi thật đấy, một tảng thịt lớn như vậy căn bản là lượng ăn của một tên đàn ông."

Nam Tầm "... Ăn được là phúc."

Tiểu Bát: "Chúc người sớm ngày ăn thành một tên béo phì, sau đó bị Tộc ăn thịt người cắt miếng mà ăn."

Tìm Nam Tầm giật bắn: "Tiểu Bát, là lừa người đúng không? Người của bộ lạc này thực sự ăn thịt người sao?"

Tiểu Bát cười khà khà: "Là thật đấy, không thì sao lại gọi là Tộc ăn thịt người chứ?"

Nam Tầm...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 208: A Khê, ăn no chưa?

Editor: Bánh Bao Không Nhân/ Beta: PaduC

Nam Tầm vẫn tin vào những gì chính mắt mình thấy, tộc nhân Tộc ăn thịt người nhìn rất lương thiện, không giống loại người hung tàn đến độ muốn ăn thịt người.

Không lâu sau, một người phụ nữ lên vén rèm thú ở cửa hang đá, nhìn thoáng vào bên trong. Sau khi thấy Nam Tầm đã tỉnh có ấy mới bước vào, cười giải thích: "Tộc trưởng và gần như tất cả đàn ông trong tộc đã ra ngoài săn thú rồi."

Nói xong cô ấy liền lo lắng nhìn mấy vết hồng hồng không che được trên người Nam Tầm, ánh mắt lộ ra vài phần hiểu rõ, nụ cười trên mặt mang theo chút vẻ ái muội.

Nam Tầm cười, gật đầu với cô ấy: "Tôi biết rồi."

Người phụ nữ này tên A Hoa, cũng được Tộc ăn thịt người mua về từ bộ lạc khác vào mấy năm trước, ngay lúc đó là gần thời điểm giá lạnh nhất, chỉ dùng một cái đầu heo đã đổi được. Hiện tại cô ấy sống chung với hai người đàn ông, sinh cho mỗi người một nhóc con.

Nam Tầm hỏi mượn A Hoa cốt chân* và dây cỏ mềm, một lần nữa may lại cái váy bị A Mãng kéo hư.

[*Cốt chân: Kim may làm bằng xương.]

Lúc A Hoa hỏi Nam Tầm có muốn đi hái trái cây không, Nam Tầm không chút do dự đồng ý. Cô cần phải cho phụ nữ trong tộc mở rộng tầm mắt về sức lao động của cô.

Ngoài những người phải chăm sóc con nhỏ, số phụ nữ còn lại đều ra ngoài.

Nam Tầm nhanh nhẹn leo cây, hái trái cây, hái rau dại, hái dứa, khiến một đám phụ nữ sợ ngây người.

Mấy người phụ nữ chỉ trong chớp lát đã hiểu rõ, A Khê là một người phụ nữ nhưng lại có thể làm việc không thua gì đàn ông, còn có thể sinh nhóc con. Tộc trưởng của bọn họ thật là quá tinh mắt!

Tới gần giữa trưa, mấy người đàn ông đã mang con mồi trở lại.

Nam Tầm phát hiện, đàn ông nơi này đã sắp trời cao*. Bọn họ không có vũ khí gì vượt trội, tất cả đều chỉ có một cây giáo đầu đá đơn giản, nhưng bọn họ lại rất am hiểu việc săn bắt, chỉ mới một buổi sáng mà đã thành công bắt được hai đầu thú.

[*Chỗ này bản convert để là "điều tạc thiên" (吊炸天) hoặc "điều tạc thiên" (屌炸天) đại khái là chỉ năng lực (sức mạnh) rất lợi hại, sắp sánh ngang trời đất.]

Buổi trưa, các tộc nhân được ăn chán chê một trận, đám phụ nữ thì lấy ra mấy quả dại mình hái.

Bởi vì số lượng quả dại lần này nhiều hơn hẳn bình thường, đám đàn ông không khỏi thấy ngạc nhiên. Sau khi nghe được đầu là A Khê hái, ánh mắt họ nhìn về phía tộc trưởng không khỏi mang theo vài phần trêu chọc.

A Mãng ôm chặt lấy A Khê đang nướng thịt, không biết xấu hổ nói: "Ha ha ha, A Khê của tôi thật lợi hại, không hổ là cô gái A Mãng tôi coi trọng."

Nói xong liền tới gần nâng mặt Nam Tầm hôn một cái. Nam Tầm lập tức đẩy bay đầu hắn, trừng mắt cảnh cáo.

A mãng cười ha ha: "A Khê giận rồi. Được rồi được rồi, chờ buổi tối chúng ta vào hang rồi nói"

Mấy người đàn ông đã có phụ nữ lập tức ngấm hiểu cười cười.

Nam Tầm rất muốn cho khuôn mặt đang cười to của A Mãng một quả đấm. Má nó, có thể hàm súc một chút được không? Có thể không!

Giữa trưa sau khi đã ăn chán chê, đám đàn ông lại ra ngoài săn thú, lần này thì trời tối mới về. Nhóm phụ nữ buổi sáng đã hái đủ trái cây, cho nên buổi chiều không ra ngoài mà ngồi khâu khâu vá và với nhau.

Mùa đông giá rét đã sắp tới, mấy người phụ nữ bắt đầu dùng da thú làm quần áo mùa đông. Mỗi nhà sẽ được phát một tấm da thú, tuy một số nhà vẫn chưa được phân đến, nhưng những người này không gấp chút nào. Bởi vì bọn họ tin vào năng lực của đám đàn ông, chắc chắn trước mùa đông sẽ sẵn đủ mồi, đạt được đủ lượng da lông.

Mấy người phụ nữ chỉ biết làm mấy bộ quần áo đơn giản. Rốt cuộc thì công cụ cũng có chút hạn chế, ví dụ như không có kéo, cốt châm cũng tương đối thô, phần lớn là men theo đường vân trên da thú để làm tay áo và dây áo đơn giản. Nhưng dù là như thế thì Nam Tầm đã cảm thấy các cô ấy đã rất ghê gớm rồi.

Nam Tầm nghĩ nghĩ rồi lấy ra tấm da lớn chưa được xử lý của con hổ rằng kiểm uy vũ A Mãng đặt trong hang ra. Ngay khi cô lấy ra tấm da, mắt của mấy người phụ nữ đều sáng hết lên, dính chặt lên miếng da hổ không dời đi được.

Một người hăm mộ nói: "A Khê, cô thật đúng là có phúc. Tộc trưởng là người đàn ông dũng mãnh nhất của Tộc ăn thịt người chúng ta, bất cứ người phụ nữ nào cũng muốn sinh con cho anh ta nhưng anh ta ai cũng không cần, chỉ cần cô."

Nam Tầm cho rằng chỉ có đồ lưu manh A Mãng mới nói trắng ra như vậy, nhưng cô phát hiện mình sai rồi, toàn bộ đàn ông phụ nữ Tộc ăn thịt người đều nói chuyện đều rất trắng trợn. Bọn họ nếu thích thì sẽ to gan nói thích, không thích cũng sẽ bày tỏ trực tiếp.

Như một người phụ nữ khác, ánh mắt cô ta nhìn về phía Nam Tầm tràn đầy ghen ghét, nói bằng giọng điệu quái lạ: "A Hương tôi cũng không kém gì cái cô này, vì sao A Mãng lại chuộng mắt tôi? Phụ nữ khác đều ngủ với rất nhiều đàn ông, tôi chỉ ngủ với mỗi A Báo, anh em tốt của anh ấy."

Người phụ nữ bên cạnh cười nhạo: "A Hương, sao cô vẫn còn nhớ thương A Mãng vậy? A Mãng nói anh ta không thích cô rồi, cô cũng nên hết hy vọng đi."

Nam Tầm bị A Hương kia làm tức nghẹn họng.

Đờ mờ, cô ta cũng đã ngủ với đàn ông khác rồi mà vẫn còn dám nhớ thương A Mãng nhà cô, mặt cô ta rốt cuộc là lớn bao nhiêu đấy?

Nam Tầm không để ý đến A Hương miệng đầy nước chua, tự mình sửa sang lại tấm da hổ, bắt đầu đo đạc kích cỡ. Cô phải làm cho A Mãng một chiếc áo khoác da hổ có thể giữ ấm lại thoải mái.

Mấy người đàn ông không thích mặc áo có tay, cho dù có là mùa đông. Vậy nên Nam Tầm định làm tay áo lửng, cổ thì làm vạt chéo kiểu cổ đại để tự thất. Da hổ dư lại thì làm quần dài có dây lưng. Làm xong áo khoác với quần, mấy miếng da vụn sẽ dùng làm ủng.

Ý tưởng của Nam Tầm vô cùng tốt, nhưng đến khi bắt tay vào làm thì cô lại muốn khóc. Cốt châm thật sự rất khó dùng, da hổ hoàn toàn không có chỗ thoát khí như vải, đâm cốt châm vào cũng rất vất vả mới đâm được một lỗ.

Chờ khi A Mãng và mấy người đàn ông khác trở về, Nam Tầm đến một cái tay áo cũng không làm được, ngược lại trên tay đã bị cốt châm đâm cho đầy lỗ. A Mãng nhìn thấy liền không nói hai lời, trực tiếp đi lấy một ít thảo dược nhai rồi đắp cho cô.

Thành quả chiến đấu của đám đàn ông vẫn rất lớn. Chờ đoàn người ăn no rồi thì đồ ăn dư lại sẽ được mấy người đàn ông khiêng vào một cái hang đá không có người ở.

Tuy rằng Tộc ăn thịt người không biết cái gì là "hầm", nhưng Nam Tầm phát hiện vị trí của cái hang đó tương đối thấp, vì vậy nhiệt độ bên trong cũng thấp hơn bình thường, dùng để dự trữ lương thực cho mùa đông quả thật là vô cùng thích hợp.

"A Khê, ăn no chưa?" A Mãng hỏi, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm cô.

Nam Tầm nuốt nước miếng ừng ực: "Ăn no rồi, nhưng mà ăn hơi nhiều, nên em muốn ra ngoài dạo một chút."

Đôi mắt A Mãng hiện lên một vệt sáng, lập tức lên tiếng: "Được, tôi đi với em."

Sau đó, hai người tay to kéo tay nhỏ ra ngoài tàn bộ. A Mãng tiện tay hái chút cỏ gì đó, đưa một nửa cho Nam Tầm: "A Khê, bỏ cái này vào miệng nhai chút đi, sau đó thì phun ra."

Nam Tầm cuối cùng cũng biết vì sao rằng hần lại trắng như vậy, trong miệng còn luôn có mùi cỏ xanh thơm mát. Thì ra hần thường nhai loại cỏ này, loại cỏ này dường như có thể loại bỏ mùi lạ và cao răng trong miệng, hoàn toàn có thể xem như kem đánh răng để sử dụng.

Tiểu Bát đột nhiên chen vào một câu vô cùng đều giả: "Thần ái, người nói xem hần đang êm đẹp tự nhiên đi làm sạch răng làm gì? Người không cảm thấy sau đó hần sẽ, à hi hi..."

Nam Tầm...

Nhờ Tiểu Bát nhắc nhở, Nam Tầm thật sự nhìn ra chỗ nào không đúng rồi. Ví dụ như bây giờ, bọn họ đang đi qua một bụi dương xỉ cao cao, nếu đi vào trong bụi cỏ, chỉ cần hơi cúi đầu thì cái gì cũng không thấy nữa. Thật là tiện cho việc yêu tinh đi chiến.

Lại ví như cái cây đại thụ to bên cạnh, hai người chỉ cần núp phía sau, A Mãng một tay ẩn cỏ trên cây, đẩy chân cô lên cao...

Cmn, Nam Tầm thấy cả người đều không khoẻ.

Cô cảm thấy chắc chắn là cô bị con thú đầu óc đầy phế liệu màu vàng* nào đó ảnh hưởng rồi.

[*Màu vàng là tượng trưng cho truyện sex bên Trung Quốcv]

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 209: Về sau, đừng tới nữa

Edit: Bánh Bao Không Nhân/ Beta: PaduC, tranthayday

Nam Tầm vẫn còn đang thấp thòm thì đã bị A Mãng kéo tới bên một dòng sông nhỏ.

Dòng sông nhỏ quen thuộc này làm cô không khỏi ngỡ ngàng. Cô nghi ngờ đây chính là con sông chảy qua bộ lạc A Khê, có điều nơi đây là thượng nguồn, bởi vì mặt sông nhìn có vẻ hẹp hơn.

Bỗng nghĩ đến gì đó, mặt Nam Tầm hơi phấp hờng. A Mãng vậy mà mạng đáng về chính nhân quân tử như lẽ đương nhiên, không chút chần chờ coi cái khổ da thú xuống, còn vươn tay về phía Nam Tầm: "A Khê, tới đây, xuống tắm nào. Bấy giờ nước sông còn chưa lạnh, nếu đợi đến lá cây khô hết rồi thì nước sẽ trở nên lạnh đấy."

Nam Tầm cảm thấy đáng về đúng đắn này của A Mãng khá giống đang già vờ, nhưng cô vẫn rất thoải mái coi áo ngoài và váy khó, thậm chí còn coi cả nội y và quần nhỏ. Bởi vì cô sợ lát nữa khi A Mãng muốn làm gì đó sẽ kéo hông nó mất.

Cô đã phải tốn cả đồng công sức mới may được như này, đặc biệt là hôm nay sau khi phát hiện cốt châm và da thú rất khó dùng, cô liền càng thêm quý trọng mấy thứ này.

Tầm mắt A Mãng cứ như dính chặt trên thân hình không một mảnh vải che thân của cô không dời đi được.

Chờ đến khi Nam Tầm đạp một chân xuống nước, lập tức thấy lạnh đến nỗi cô phải rụt phất chân về, không khỏi hô lên một tiếng: "A Mãng, anh là kẻ lừa đảo, nước rõ ràng rất lạnh!"

Nhưng mà không đợi Nam Tầm hoàn toàn lui về, A Mãng đã chạy vội tới túm chặt Nam Tầm kéo vào trong nước làm mặt nước bắn lên bùm bùm.

Nam Tầm bị dòng nước lạnh lẽo vây quanh, nhìn không được rùng mình một cái. A Mãng ngăn người, dường như có chút không tin: "A Khê, em thật sự thấy nước lạnh hả?"

Nam Tầm cạn lời, hóa ra đồ khôn này cho rằng cô giả vờ? Con mẹ nó, cô lạnh thật có được không!

"Anh da dày, đương nhiên là không cảm giác được!" Nam Tầm buồn bực nói.

A Mãng vội ôm lấy cổ gắt gao: "A Khê, vậy em ôm chặt tôi rồi thì sẽ không lạnh nữa, người tôi ấm lắm." Nam Tầm thật sự cảm nhận được, bởi vì A Mãng ôm cô rất chặt. Da thịt hai người dán vào nhau nên chẳng sợ cách một tầng nước lạnh cô cũng cảm giác được, trên dưới toàn thân người đàn ông đều nóng rực.

Tay A Mãng bắt đầu "tuần tra" khắp người Nam Tầm, không bỏ qua bất kỳ chỗ nào. Nam Tầm la lên mắng: "Khốn kiếp, anh sờ chỗ nào đó!"

"A Khê, em đừng lộn xộn, tôi đang tắm cho em đấy. Cả người từ trên xuống dưới đều phải tắm cho sạch, có vài chỗ em không với tới đâu, để tôi giúp em." A Mãng ôm chặt cô, giọng nói khàn khàn vang lên nặng nề bên tai cô.

Nam Tầmx...

Có ma mới tin anh!

Mẹ nó tắm rửa là tắm như anh thế này há? Tay đang sờ chỗ nào lại bóp chỗ nào đó!

Mất thấy sắp sửa phải "lau sừng cướp cò", thế nhưng A Mãng lại đột nhiên nói câu "đã tắm sạch rồi", sau đó liền ôm Nam Tầm lên bờ.

Mãi đến khi bàn thân bị ôm vào bờ, Nam Tầm vẫn trong trạng thái ngỡ ngàng. Hừm, Tộc ăn thịt sửa thành Tộc ăn chay ư? Thật kì diệu.

A Mãng dùng khó da thú của mình lau cẩn thận toàn thân Nam Tầm từ trên xuống dưới một lần, sau đó mặc áo ngoài và váy giúp cô.

"Áo con và quần lót của em còn chưa được mặc vào đâu." Nam Tầm nhắc nhở một câu.

A Mãng "ừ" một tiếng nhưng vẫn không quan tâm, tiếp tục mặc vào.

Chờ đến khi Nam Tầm mặc xong áo và váy rồi, A Mãng mới quần cho mình cái khó đã ướt một nửa kia. Sau đó một tay hấn nắm Nam Tầm, một tay cầm nộ y mà Nam Tầm không mặc, chậm rãi trở về.

Lúc đi ngang qua bụi dương xỉ, A Mãng đột ngột dừng bước, mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Nam Tầm.

Nam Tầm!

A Mãng dùng một tay gạt bụi dương xỉ, một tay nắm chặt Nam Tầm kéo cô vào trong đó.

Còn chưa đi được vài bước, hần đã bế Nam Tầm lên đẩy ngã xuống bụi cỏ, không nói hai lời liền đè lên.

"A Mãng!" Nam Tầm gấp gáp kêu một tiếng.

A Mãng cúi người chặn niêng cô, gấp không chờ nổi mà đi thẳng vào chủ đề chính. Gió đêm đã có chút lạnh, nhưng nhiệt độ không khí trong bụi cỏ thì lại không ngừng tăng cao, nóng hằm hập như muốn bỏng người.

Nam Tầm bỗng nhiên hiểu rõ vì sao vừa rồi lúc ở trong sông A Mãng lại phàn gáp. Hần chắc là sợ nếu cô ở lâu trong nước sẽ bị cảm lạnh.

Thời tới cô không thể có với hiện đại, nếu bị trúng gió mà mãi không khỏi có khả năng sẽ mất mạng như chơi.

Nam Tầm đi thẳng ra ngoài lại được A Mãng ôm ngang trở về. Trước đó tắm rửa coi như phí công, bây giờ cả người cô đều là mồ hôi nhót nhót dính dính.

Vào lúc cô còn choáng váng, hình như có người cầm da thú ướt lau người giúp cô. Người đó kêu có năng tay có liền năng tay, kêu cô nhấc chân cô liền nhấc chân, phối hợp đến không thể phối hợp hơn.

...

Ngày người ở bộ lạc ăn thịt người mười ngày, Nam Tầm cũng đã quen biết gần hết người ở đây. Sau đó có nhắc với A Mãng việc về thăm bộ lạc của mình.

A Mãng đồng ý rất sáng khoái, ngược lại mấy dũng sĩ trong bộ lạc lại không tánh thành cho lắm. Nhưng thái độ của A Mãng rất kiên quyết, những người đó cũng tiện nói gì thêm. Mấy ngày A Mãng không ở đây, bộ lạc sẽ tạm thời giao cho A Bảo dẫn dắt.

Ngoài cây giáo đầu đá, A Mãng không mang theo bất cứ thứ gì nữa, cứ như vậy cùng Nam Tầm về nhà mẹ đẻ.

Nam Tầm vốn muốn nhắc A Mãng mang theo chút quà gặp mặt, nhưng khi nghĩ đến hai mươi tám da thú của A Mãng lại đột nhiên cảm thấy đau lòng cho người đàn ông của cô, cho nên không mở miệng.

Khoảng cách với bộ lạc ngày càng gần, thế nhưng Nam Tầm lại không thấy vui vẻ như trong tưởng tượng.

Quả nhiên, cô và A Mãng cũng không nhận được sự hoan nghênh của các tộc nhân.

Trong ấn tượng của cô, phụ nữ là hàng hoá cao cấp. Cô đã bị người của bộ lạc khác dùng đồ vật đổi đi rồi thì cô chính là người của bộ lạc khác, không thể tiếp tục đưa gì với bộ lạc cũ nữa.

Lão tộc trưởng cũng không thèm nhìn mặt A Khê, chỉ có A Thạch, A Ngu, còn có Sơ Tuyết ra gặp cô.

"Em gái, là a huynh có lỗi với em. Nhưng khi đó nếu a huynh không đồng ý, Tộc ăn thịt người có thể đã..." Về mặt A Thạch áy náy, nói đến đây bỗng dầy phần hận hưng hăng trừng A Mãng đang chờ dưới gốc đại thụ xa xa.

Nam Tầm vội nói: "A huynh, A Mãng đối xử với em rất tốt. Tộc nhân của Tộc ăn thịt người cũng không tàn bạo như mọi người nghĩ đâu, bọn họ đều đối đãi với em không tệ."

A Thạch thờ dài, vỗ vỗ vai cô: "A Khê, em hãy sống thật tốt ở Tộc ăn thịt người đi." Hơi ngừng một chút, anh hạ giọng trầm xuống: "Về sau, đừng tới nữa."

Khoẻ môi Nam Tầm miễn cưỡng cong lên: "Em hiểu rồi, thật ra em chỉ đến thăm a huynh và a dạt thôi, không ngờ a dạt lại không muốn nhìn thấy em"

A Thạch giải thích: "Dù sao a dạt cũng là tộc trưởng, thái độ của ông đại biểu cho thái độ của toàn tộc, không tiện gặp em. Thật ra a dạt rất nhớ em"

Nam Tầm gật đầu, cũng không muốn tiếp tục đề đề tài này nữa.

Mặc dù đã biết thân tình* ở thời tới có này không thể sâu nặng như ở hiện đại. Nhưng như vậy cũng quá bạc bẽo đi, khiến cho lòng cô lạnh ngắt.

[*Thân tình: Tình cảm gia đình, tình cảm giữa người với người trong một gia đình.]

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 210: Khiếp sợ, người là Nam Tầm nhái sao?

Edit: Bánh Bao Không Nhân/ Beta: Paduc, tranthayday

Sơ Tuyết xách theo một cái tay nải lớn bằng da thú, có năng liếc mắt về phía Nam Tầm ra hiệu, hai người lập tức trốn qua một bên thì thầm to nhỏ.

"A Khê, đây đều là đồ của cô trong hang đá. Hiện tại cái hang kia đã nhường cho người khác, tôi cũng đã dọn hết đồ của cô trong động, hẳn là không sót lại cái gì."

Nói đến đây, cô nàng có chút không rõ hỏi: "A Khê, tôi có thấy một cái khó da thú của đàn ông, cái đó có phải của thủ lĩnh Tộc ăn thịt người không? Người trong lòng mà cô nói lúc trước có phải cũng là..."

Sơ Tuyết không nói thẳng mà lại liếc nhìn A Mãng ở phía xa.

Nam Tầm gật đầu: "Sơ Tuyết, cô giữ bí mật giúp tôi nha."

"Trời ạ, là thật sao!" Sơ Tuyết có chút khiếp sợ: "Người đàn ông này lúc đó phải chăng là cô ý? Ngay từ đầu mục tiêu của anh ta chính là cô!"

Nam Tầm cười xấu xa nói: "Không sai."

Rồi cho Sơ Tuyết một cái ôm thật chặt: "Về sau tôi không đến nữa rồi, cô và A Ngu phải sống thật tốt, sinh nhai con sớm một chút, đến lúc đó lại cho chúng nó nhận tôi làm mẹ nuôi." Hai người đều là nói tiếng phổ thông của quê nhà, cho nên cũng không sợ người khác nghe được.

Sơ Tuyết xấu hổ lại buồn bực trừng cô: "Tự cô đi mà sinh."

Nam Tầm và A Mãng đi rồi, trong tay nhiều thêm một cái tay nải lớn mà Sơ Tuyết mang đến.

Sơ Tuyết nhìn bóng dáng của Nam Tầm, nhin không được nép vào ngực A Ngu khóc rưng rức. Cô nghĩ, sau này chắc sẽ không thể gặp được một người chị tốt như A Khê nữa rồi.

Trên đường trở về, A Mãng dường như nhận thấy được cảm xúc của Nam Tầm hơi sa sút, hẳn cũng không nói gì, chỉ yên lặng làm bạn bên cô.

"A Mãng." Nam Tầm đột nhiên gọi hân: "Về sau em chỉ có một người thân là anh."

A Mãng chợt nắm chặt lấy tay cô, lại gần khê hôn lên mặt Nam Tầm: "A Khê, tôi sẽ luôn tốt với em."

Mấy ngày sau trở lại Tộc ăn thịt người, Nam Tầm nghĩ đây rất có thể là nơi thường trú sau này của cô, vì vậy không khỏi trở nên nhiệt tình hơn. Thời điểm tạm biệt Sơ Tuyết, cô đã cố ý hỏi qua cô ấy có thể đem mấy thứ như gốm sứ, muối ăn, cùng với sức tức vào Tộc ăn thịt người hay không. Sơ Tuyết cười đồng ý, chỉ bổ sung thêm một câu: Ngoại trừ vũ khí và bẫy rập là không thể.

Ban ngày, thời điểm đám đàn ông ra ngoài săn thú, Nam Tầm đã bắt đầu mang theo mấy cô gái trong bộ lạc đi tìm rừng trúc và muối thạch mới, còn dạy các cô ấy cách ngắt một ít rau dại và khoai lang.

Trong bộ lạc không thiếu người tay chân nhanh nhẹn nên khi tìm được cây trúc, cô cũng không phải tự mình làm, chỉ cần giải thích một chút về hình dạng của giò trúc và cái gùi là lập tức sẽ có người khéo tay làm ra được chúng.

Sau khi phát hiện ra đất sét mới, Nam Tầm lập tức kêu một đám trẻ con choai choai trong bộ lạc cùng nhau đi đào. Mười tuổi chính là thời điểm mấy cậu bé bắt đầu háo hức muốn đua nhau làm việc, nhưng trong tộc có quy định phải tròn mười hai tuổi mới có thể cùng nhau theo đi săn. Bọn họ ngày ngày ngày ngốc trong tộc cũng đã ghen hờng.

Nam Tầm tìm chuyện cho bọn chúng làm: Đào đất sét, xây lò nung. Nhóm phụ nữ thì đi theo Nam Tầm cùng nhau làm gốm, đất sét bùn loại tốt được nặn ra rất nhiều hình dạng bát và bình, sau đó lại được bỏ vào lò nung mà bọn nhỏ xây.

Một đám người, từ lớn đến nhỏ, từng đôi một đen lúng liếng chờ đợi thành phẩm trong lò. Ngoại trừ một số chén sứ bị mẻ miệng ra thì số còn lại đều không tồi.

Lò đồ gốm đầu tiên thành hình làm cho phụ nữ và trẻ em trong bộ lạc vui mừng đến hồ lên.

Nam Tầm rất thích cái cảm giác khuyến khích mọi người trong bộ lạc cùng làm việc này, như vậy sẽ khiến mỗi người đều thấy bản thân có ích, có thể vì bộ lạc mà cống hiến một phần sức lực.

Tiểu Bát cực kỳ ngạc nhiên: "Ta cảm thấy mình gặp được một Nam Tầm già, tại sao người lại bỗng dưng trở nên cần mẫn như vậy? Chẳng lẽ người không nên nằm trên tấm da thú A Mãng trải sẵn cho người, tìm một nơi phơi nắng, ăn chút hoa quả gì đó sao?"

Đối với việc Tiểu Bát đối biện pháp ngầm mĩa mai, Nam Tầm không chỉ không phản bác mà ngược lại còn dùng giọng điệu ôn hoà để giải thích: "Bởi vì đây là bộ lạc của A Mãng, ta làm nhiều một chút thì anh ấy có thể bớt nhọc lòng một chút."

Tiểu Bát "ây da" một tiếng: "Người đứng nói nữa, ta ề rằng, thật sự."

Nam Tầm đưa ra một cái đề nghị tuyệt vời: "Tiểu Bát, ta cảm thấy người có thể bề quan gì đó. Không phải thể giới này linh khí rất dày sao, lãng phí thì tiếc lắm nha."

Tiểu Bát "hử" một tiếng, nói: "Người cho rằng không gian sao trời của gia là để trang trí sao? Nếu nồng độ linh khí bên ngoài cao hơn trong không gian, linh khí sẽ tự động chảy vào. Hừ, nói nhiều như vậy, người còn không phải là sợ gia cản trở chuyện tốt của các người hay sao, hờ chút là đánh đã chiến, xấu hổ xấu hổ."

Nam Tầm...

Tiểu Bát nói tới nói lui, rốt cuộc nó cũng thật đúng là đi bề quan tu luyện, chẳng qua là nó chỉ định bề quan ngắn, cái loại mười ngày nửa tháng này. "Bể" xong rồi thì ra ngoài dạo một vòng, sau đó lại quay về bề quan tiếp.

Hơn nữa Tiểu Bát là một con thú rất coi trọng chữ tín, nó nói để Nam Tầm làm khách du lịch, thì sẽ thật sự để cô làm khách du lịch. Mặc dù biết A Mãng có thể là đại boss phản diện giá trị ác niệm 100, nó cũng vẫn im bất không nhắc tới việc tiêu trừ giá trị ác niệm. Nhưng như vậy cũng không ảnh hưởng tới việc nó thỉnh thoảng sẽ ngầm đo giá trị ác niệm của đại boss.

Sau khi A Mãng và những người khác mang thành quả chiến đấu trở về, liền thấy được cảnh tượng già trẻ lớn bé trong bộ lạc đang làm việc. Những người phụ nữ lớn tuổi khéo tay thì bận sọt trúc, còn lại thì tập trung hết vào một chỗ nặn gốm, mấy đứa bé thì canh giữ bên cạnh lò nung, lần da nặn đen cũng bị nung đến đỏ bừng, nhưng trên mặt bọn chúng lại tràn đầy sự phấn khích cùng nụ cười vui sướng.

Đám đàn ông lập tức ngây ngẩn cả người. Một bề gái vui vẻ đưa chén sành nhỏ tự làm tới trước mặt a đặt của mình, người đàn ông kia liền vui mừng sờ sờ đầu cô bé.

A Mãng đi đến trước mặt Nam Tầm, dùng ánh mắt nóng nực nhìn cô: "A Khê, đây đều là em dạy mọi người làm?"

Nam Tầm giải thích: "Hôm nay ra ngoài hái trái cây, may mắn phát hiện ra đất sét, sau đó em liền cô vũ mọi người cùng nhau chế tác đồ gốm, lò nung để nung gốm là bọn nhỏ xây, đồ gốm là phụ nữ nắn."

Dùng một chút, cô nở nụ cười: "A Mãng, về sau chúng ta liền có thể dùng đồ gốm để đựng nước đựng đồ ăn, còn có thể làm rượu trái cây và ướp dưa muối. Chờ anh rảnh rồi thì làm cho em một cái vạc sứ lớn được không? Sau này chúng ta dùng nó để đựng nước, không cần phải mỗi ngày đều đi lấy nước xa như vậy nữa."

A Mãng đột nhiên ôm cô lên khỏi mặt đất, bế cô lên cao, hưng phấn nói: "A Khê, tôi quá thích em! Em nói cái gì thì chính là cái đó, tôi sẽ lập tức nắn cho em một cái vạc lớn gì đó."

Nam Tầm ôm cô hân, cảm thấy thật xấu hổ: "Trời tối rồi, ngày mai anh trở về sớm một chút rồi giúp em nắn. Hiện tại để mọi người nường thịt ăn trước đã."

Các tộc nhân vui vẻ nổi lửa lên, vừa hát vừa nhảy.

Người phụ nữ tên A Hương là người duy nhất trong tộc biết hát biết nhảy, hơn nữa cô ta lớn lên khá xinh đẹp. Vào lúc Nam Tầm phát hiện cô ta liếc mắt đưa tình nhìn A Mãng lần thứ năm, Nam Tầm nói giận.

Mẹ nó, cô cũng có đàn ông, còn mơ ước đến người đàn ông của tôi?

Nam Tầm đứng phắt dậy, khiến A Mãng đang lật thịt nướng bên cạnh giật nảy mình: "A Khê, em làm sao vậy?"

Nam Tầm cúi đầu nhìn hân, con tức giận hơi giảm, đột nhiên cười tủm tỉm hỏi: "A Mãng, anh thấy A Hương kia nhảy có đẹp không?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 211: Nóng bỏng, múa bụng

Edit: Bánh Bao Không Nhân/ Beta: PaduC, tranthayday

A Mãng ngăn ra một hồi, nhưng chỉ trong nháy mắt đã hiểu. Hân cười phá lên, kéo Nam Tầm đến bên người mình lần nữa, thừa dịp mọi người đang mải ăn mừng mà vừa sờ trộm vừa hưng hăng hôn mấy ngụm.

"A Khê, tôi nói rồi, tôi chỉ thích mình em. Phụ nữ khác có tốt đến mấy thì cũng kém xa em!" A Mãng nóng bỏng nhìn cô chăm chú, đáng vẻ như là hận không thể nuốt ngay cô vào bụng.

Nam Tầm liền vừa lòng, cô vô cùng lớn mật ngồi xuống đùi A Mãng, ôm đầu hân hưng hăng cắn hai cái.

Hành vi táo bạo này khiến cho mấy tên đàn ông bên cạnh huyết sáo vang dội. Nam Tầm "hôn" thường đàn ông nhà cô xong thì đứng dậy đi vào giữa nhóm nam nữ đang nhảy múa, sau đó cô đột nhiên giang hai tay, uốn eo hát hổng lên, trình diễn một điệu múa bụng bốc lửa đến phun máu mũi.

Lắc eo, lắc lắc lắc; đánh hông, hát hát hát, lắc lắc bên, lắc theo quỹ đạo nhỏ, lắc theo quỹ đạo lớn, lắc nửa vòng trái phải.

Váy da thú ôm lấy đường mỏng tuyệt đẹp của cô gái, vòng eo thon thả, cặp mông tròn trịa. Điều mùa đông kích thích này đã phóng đại sự quyến rũ của cơ thể cô. Động tác đầy dã tính tràn ngập dụ hoặc làm cho xung quanh một mảnh yên tĩnh, chỉ có tiếng nuốt nước miếng ừng ực.

Nam Tầm đang nhảy đến nhập thần thì có cánh tay rắn chắc đột nhiên xuất hiện sau lưng nắm chặt lấy eo cô, vác cả người cô lên!

A Mãng tức giận đứng đững trừng mắt tên đàn ông vừa rồi dán mắt lên người Nam Tầm, cứ như vậy vác báo hoang nhỏ của hắn về động.

Mấy tên đàn ông nhìn tộc trưởng nào đó tức giận vác A Khê đi, tất cả đều cười lên ha ha.

"Eo A Khê thật dẻo dai, thật thon nhỏ, chắc chắn..."

Mấy tên đàn ông nói lời thô tục, nhưng cũng chỉ là nói cho đã miệng, bọn họ cũng không dám có ý đồ gì với người của A Mãng. Chỉ có A Báo, mắt gã sáng quắc nhìn chăm chăm cô gái bị A Mãng kiêng trên vai, cho đến khi người biến mất ở hang động mới thu lại ánh mắt đầy xâm lược.

A Báo kéo người phụ nữ của mình – A Hương qua, cứ như vậy bắt đầu giờ trò. A Hương rên rì ra tiếng, nhưng trong mắt lại tràn ngập ghen tị.

Nam Tầm bên trong hang cũng chẳng để chú gì, A Mãng tức giận mà thô lỗ kéo quần áo cô xuống, trực tiếp nhóm lửa nướng thịt. Hầm hung hăng cắn báo hoang nhỏ dưới thân, vừa nướng vừa yêu cầu bá đạo: "A Khê, về sau không được mùa trước mặt đàn ông khác nữa, có nghe không!"

Nam Tầm nâng chân quần lấy eo hắn, có lẽ do ăn nhiều thứ quả màu đỏ nên thấy hơi ngà say, liếc mắt đưa tình với hắn: "Em chỉ muốn nhảy cho mình anh xem."

Ánh lửa ngoài hang vẫn đang cháy hừng hực, trong hang cũng có ánh lửa bắn ra bốn phía, không ngừng đốt người.

Chờ đến khi hai người thu thập ổn thỏa ra ngoài, tiết trời vốn rất náo nhiệt đã kết thúc, các tộc nhân ăn xong thịt nướng thì trở về hang nghỉ tạm, chỉ còn lại tốp năm tốp ba người còn đang nói chuyện phiếm bên đồng lửa. Thấy A Mãng và A Khê đi tới, một phụ nữ lập tức cười to nói: "Thế lực của A Mãng tốt thật, lâu như vậy mới ra cơ đây."

Mặt Nam Tầm "bùm" một cái trở nên đỏ bừng.

Tuy rằng đã quen với sự trắng trợn của người tộc cổ, nhưng Nam Tầm vẫn cảm thấy rất xấu hổ.

"A Mãng, chúng tôi còn để dành thịt nướng cho anh và A Khê đấy, mau ăn đi." Một người chỉ vào cái đùi thú cạnh đồng lửa, đó là phần thịt ngon nhất, để dành cho tộc trưởng và người phụ nữ của tộc trưởng.

A Mãng kéo Nam Tầm ngồi xuống bên đồng lửa, làm nóng thịt lại một lát, sau đó mới xé chỗ nhiều thịt nạc nhất đưa tới bên miệng Nam Tầm.

Vừa lúc Nam Tầm không muốn bị bản tay nên cũng kệ hắn, trực tiếp há miệng ra ăn. Hai người phụ nữ bên cạnh lên lút nhìn, thì thào to nhỏ gì đó, rồi lại cười tươi như nở hoa.

Ăn xong thịt nướng, A Mãng yêu sạch sẽ mang Nam Tầm đến ven sông rửa sạch một phen. Có điều nước sông bây giờ đang càng ngày càng lạnh, A Mãng không cho Nam Tầm xuống nước, chỉ để cô dùng da thú lau qua một chút.

Sau khi hai người rửa sạch trở về, các tộc nhân đều đã đi nghỉ ngơi gần hết, Nam Tầm lấy ra bàn chải đánh răng tự chế mang về từ bộ lạc của cô, dùng ống trúc làm cốc; hai người bọn họ mỗi người cầm một ống trúc đựng nước, ngồi xôm bên ngoài hang động đánh răng.

Kem đánh răng là Nam Tầm tự chế, cô phát hiện loại cỏ A Mãng dùng làm sạch răng có thể nghiền ra chất lỏng, chờ thêm ba bốn giây, chất lỏng đó sẽ tự động đông lại.

Nam Tầm lấy rất nhiều cỏ, đâm nát toàn bộ, lọc hết nước trong đó ra rồi đổ vào một cái ống trúc. Đợi đến khi đánh răng, hai người sẽ dùng ngón tay vệt một chút "kem đánh răng" quệt lên răng cửa, sau đó dùng bàn chải từ cỏ lỏng mềm để đánh răng.

A Mãng rất thích kem đánh răng và bàn chải Nam Tầm chế tạo, mỗi ngày com nước xong đều sẽ kéo Nam Tầm cùng nhau ngồi xôm trước cửa động đánh răng.

Cuộc sống lặp lại mỗi ngày có thể khiến người ta buồn tẻ, nhưng Nam Tầm không cho là vậy. Cô thích nhìn bọn nhỏ trong bộ lạc nọ đùa náo nhiệt, thích nhìn mấy người đàn ông kiêng con mời trở về, các tộc nhân sẽ mừng rỡ nhảy nhót quanh đó ăn, càng thích nhìn những người phụ nữ ngồi cạnh nhau khâu khâu vá vá, người già ngồi một bên đan giỏ tre.

Nam Tầm cuối cùng cũng làm xong áo khoác và quần da hổ, chỉ là ủng da hổ trông không được đẹp lắm. Nam Tầm đầu tiên là dùng dây cỏ bện ra đế giày, sau đó lại dùng da rắn làm miếng lót đệm êm ái, da hổ thừa thì làm thành ống giày.

Nam Tầm đưa chân vào thử một chút, đi lại rất thoải mái, cũng không ảnh hưởng đến việc nhảy lên nhảy xuống, chỉ là mang vào có hơi cồng kềnh. Nghĩ nghĩ, Nam Tầm lại làm thêm một đôi da hổ ống ngắn, chẳng qua do ống ngắn nên phải làm thêm một cái quai, đến lúc đó cột vào trên bắp chân, miễn cho lúc chạy quá nhanh lại rơi xuống.

Vốn Nam Tầm còn lo A Mãng sẽ không thích áo khoác, quần và giày da hổ, nên thật không ngờ được lúc tới A Mãng mặc vào lại tỏ ra rất vui vẻ. Đặc biệt là một đôi ủng ống ngắn bằng da hổ đó, xắn xỏ vào rồi xoay qua xoay lại vài vòng trong hang, cuối cùng nhìn không được trực tiếp chạy ra khỏi hang, hết chạy rồi lại nhảy ở bên ngoài.

"A Khê, tôi rất thích hai đôi giày da hổ này!" A Mãng vui đến độ ấn Nam Tầm lên tấm da thú hôn điên cuồng.

Có ủng da hổ, A Mãng liền không phải sợ thực vật có gai trong rừng đâm vào chân; đế giày không tính là dày, sẽ không làm giảm ma sát giữa chân và mặt đất.

Nam Tầm thấy hân thích, bản thân cũng vô cùng vui vẻ. Cô quyết định lại làm cho A Mãng thêm vài đôi giày, mỗi mùa làm hai đôi, để A Mãng đổi qua lại.

Mùa thu đến còn nhanh hơn tưởng tượng của Nam Tầm, nhất thấy thời tiết càng ngày càng lạnh, lá cây cũng rụng hơn phân nửa, thời gian mấy người đàn ông ra ngoài cũng càng ngày càng dài.

Cánh phụ nữ cũng không nhàn rãi, có Nam Tầm dẫn đầu, các cô dự trữ rất nhiều khoai lang, phơi rau dại ướp thành rau khô, đến mùa đông có thể trộn với một miếng thịt khô rồi nấu ăn.

Tuy rằng trong bộ lạc có đồ gốm có thể đựng đồ và nước, nhưng món đồ này dù sao cũng không chịu được nhiệt độ cao, cho nên Nam Tầm tìm được một loại quả hạch lớn. Vỏ loại hạch này cực kỳ cứng rắn, dùng dao đá chặt hồi lâu mới có thể chặt thành hai nửa, thịt quả bên trong ăn không quá ngon nhưng xác của nó lại chịu được nhiệt, cho nên được Nam Tầm dùng làm nồi nấu nước, nấu đồ ăn.

Có nồi để nấu, Nam Tầm liền không cần phải dùng gác xuyệt rau dại và khoai lang trên lửa nướng như trước, cô có thể nấu rất nhiều rất nhiều thứ, còn có thể nấu mấy món canh ngon.

Tiểu Bát ngồi lên sau một thời gian bế quan ngẫm: "Thần ái, gần đây sắc mặt người tốt thật đấy, có phải được đã nhân kia "hầu hạ" cho để chịu phải không hả?"

Nam Tầm...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyen: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 212: Thực táng*, sợ phát khóc

*Thực táng: Mai táng bằng cách ăn, nghĩa là ăn người đã chết.

Edit: Bánh Bao Không Nhân/ Beta: PaduC, tranthayday

Mặc dù con thú nào đó ăn nói đơn giản lại thô bạo, nhưng tâm trạng Nam Tầm đang tốt nên không thêm chấp nhặt với nó, thế là cô khẽ cong khoé miệng nói: "Tiểu Bát à, thế giới này người chọn cho ta, ta vô cùng thích, cảm ơn người."

Tiểu Bát hừ hừ: "Cố lúc nào mà ta không tốt với người?"

Nam Tầm đột nhiên nhớ đến một chuyện, nhân lúc Tiểu Bát đang ở đây liền vội hỏi: "Tiểu Bát, tộc nhân của bộ lạc này thật sự ăn thịt người hả? Lần trước là người dọa ta đi? Ta đã ở đây lâu như vậy, còn chưa thấy bọn họ ăn thịt

người bao giờ, đến cả lời đồn ăn thịt sống cũng không đúng, bọn họ chỉ có một bộ phận là tương đối thích ăn nửa sống nửa chín mà thôi."

Tiểu Bát trầm mặc trong chốc lát, nói: "Gia thật sự không lừa ngươi, bọn họ ăn thịt người là thật. Hiện tại ngươi không thấy ăn chi vì chưa gặp được thời."

Nam Tầm lắc đầu: "Mấy ngày trước trong tộc có một bà lão bệnh chết nhưng mấy người A Mãng cũng chỉ mang đi chôn, hoàn toàn không ăn bà ấy."

Tiểu Bát đang do dự không biết có nên giải thích một chút về nguyên nhân vì sao Tộc ăn thịt người không ăn bà lão đó cho cô hay không, thì đúng lúc này nhóm A Mãng đã trở lại.

Nam Tầm và mấy người phụ nữ vợ vàng ra đón, nhưng còn chưa bước được mấy bước, sắc mặt mấy người phụ nữ đã thay đổi. Về mặt của đám đàn ông lúc này thật không bình thường, bọn họ đều cực kỳ nghiêm túc, thậm chí vài người đã đỏ cả mặt.

Có hai người nâng một người đàn ông đầy máu đến chỗ đất trống giữa bộ lạc. Người đàn ông kia hiển nhiên là bị đã thú nào đó cắn trúng, cánh tay phải bị đứt một nửa, chân trái cũng bị cắn một miếng thịt lớn, lúc này đã tắt thở.

Mọi người lẳng lặng nhìn người dùng sĩ đã chết đi kia, bầu không khí trở nên vô cùng u uất. Người phụ nữ và con của dùng sĩ đó gào lớn, cô ấy muốn nhào qua, lại bị người đàn ông khác của mình kéo về.

Cảm xúc của Nam Tầm cũng bị bầu không khí tang thương lúc này đè ép. Có lẽ là từ sau khi tôi đây cô chưa từng thấy thương vong, nên bỗng nhiên có người bị đã thú cắn chết, cái cảm xúc thương cảm này liền trở nên nặng nề gấp bội.

A Mãng nhìn một đám tộc nhân, chợt gơ cây giáo trong tay, cao giọng nói: "Dùng sĩ A Lôi của Tộc ăn thịt người chúng ta đã hy sinh trong lúc vật lộn với đã thú, cậu ta xứng đáng được nhận tang lễ tối cao của bộ lạc chúng ta —— Thực táng! Mỗi một ngày sau này, A Lôi sẽ sống mãi cùng chúng ta!"

Nam Tầm vừa nghe đến hai chữ "thực táng", trong lòng lập tức dâng lên dự cảm xấu. Sau đó, cô tận mắt nhìn thấy A Mãng "rắc rắc" chặt đầu A Lôi xuống, cái đầu bị hấn đặt trên một chồng đá, mà tay chân của A Lôi thì bị các tộc nhân cắt thành miếng đặt trên lửa nướng. Chờ thịt chín, mọi người liền chia nhau ăn sạch sẽ, ngay cả phụ nữ cũng ăn.

Hai mắt Nam Tầm trợn trừng, há hốc mồm. Dạ dày quay cuồng mãnh liệt, cảm giác buồn nôn xộc thẳng lên mũi. Nam Tầm chạy đến một góc ra sức nôn mửa. Cuối cùng đến cả dịch mật cũng ói ra, vậy mà cái cảm giác làm người có run lên lại không hề biết mất.

Tiểu Bát "khụ" một tiếng, bổ sung lời vừa rồi còn do dự không biết có nên nói hay không: "Thật ra là thế này, Tộc ăn thịt người không ăn tộc nhân chết già và chết bệnh. Bởi vì hai cách chết này không tính là oanh liệt gì, bọn họ rất sùng kính dùng sĩ hy sinh vì đồ ăn, nên chỉ ăn thịt dùng sĩ."

Nam Tầm còn đang nôn, nôn đến chân đều mềm nhũn.

"Tiểu Bát, ha ha, vậy mà ta thật sự thấy được cảnh người ăn người. Cái đầu đó cứ như vậy bị A Mãng chặt xuống rắc rắc, tay chân cũng nhanh chóng bị các tộc nhân cắt rời. Bọn họ đang nướng thịt của đồng loại, còn có thể gặm miếng thịt vẫn nhìn ra được là tay hay chân đến háng say. Thật ghê tởm, thật sự rất ghê tởm, ta không chấp nhận được!"

Nam Tầm thấy vừa rồi A Mãng trực tiếp gặm hơn phân nửa cánh tay người, cô quyết định nửa tháng tới đều không cho hấn hôn môi, cảnh tượng kia thật quá kích thích.

Tiểu Bát đồng tình sâu sắc: "Vốn là muốn cho người đi theo khí vận tử ăn ngon uống tốt, lại chẳng ngờ người và thù lĩnh Tộc ăn thịt người thông đồng với nhau. Chuyện này thật sự không thể trách ta."

Nam Tầm khóc lóc nói: "Ta không trách ngươi, ta trách A Mãng, tại sao anh ta lại là thù lĩnh Tộc ăn thịt người!"

Nam Tầm vốn tưởng rằng đã có thể bịp bợm qua ai, lại không biết tên khốn khiếp nào đột nhiên kêu tên cô.

Cô dấn dộn bước qua, thấy A Hương đang dùng về mặt kính thường nhìn mình mà nói với mọi người: "A Khê hình như còn chưa ăn đầu. Thế nào A Khê, cô kính thường dùng sĩ đã hy sinh vì đồ ăn đó à?"

Máy A Mãng nhần chặt, hấn đột nhiên đi tới kéo tay Nam Tầm, có chút do dự nói: "A Khê vừa tới không lâu, còn chưa thích ứng được với phong tục của Tộc ăn thịt người chúng ta. Lần này có ấy sẽ không ăn."

A Hương cười lạnh: "A Mãng, anh không thể vì cô ta là người phụ nữ của anh mà bắt công được. Ngày thứ hai A Hương tôi tới bộ lạc này đã gặp phải thực táng, lúc đầu tôi cũng không muốn, nhưng sao khi đó anh không để tôi không ăn?"

A Hương vừa dứt lời, A Bảo đã bồi thêm: "Đúng vậy đó A Mãng, anh không thể thiên vị A Khê được. Cô ấy bây giờ đã là tộc nhân của Tộc ăn thịt người chúng ta, đương nhiên là phải làm quen với phong tục của chúng ta."

Nam Tầm không muốn A Mãng khó xử, cô cũng muốn gật đầu đồng ý, nhưng bắt có phải ăn thịt người thì cô thật sự không làm được.

A Mãng nghe A Hương nói xong liền trầm mặc nhìn các tộc nhân. Về mặt của hấn cũng trở nên nghiêm túc, lập tức lấy một miếng thịt trên đồng lửa của mình, không nói hai lời liền nhét vào miệng Nam Tầm.

Nam Tầm không ngừng lùi về sau, miệng ngậm chặt. Cô tội nghiệp nhìn A Mãng, lắc mạnh đầu với hấn, về mặt vô cùng tủi thân. Nhưng A Mãng không dao động, một tay đã bắt được cảm ép cô há miệng.

Lúc này Nam Tầm thật sự sụp đổ. Nhưng càng làm cô khổ sở chính là, A Mãng vậy mà vừa nghe A Hương nói xong đã ép cô ăn thịt người. Nếu như hấn có thể ôn tồn dụ dỗ một chút cũng tốt, nhưng hấn lại không làm thế.

Lẽ thực táng trang nghiêm như vậy lại làm cho A Mãng trở nên ít nói ít cười. Nam Tầm mang theo về mặt chết lặng hé miệng, mấy mớ nhai miếng thịt người trong miệng.

Nhưng chỉ chốc lát sau, mắt cô đột nhiên lộ sáng, không dấu vết khê liếc A Mãng. Đối diện với đôi mắt của người đàn ông, cô thấy được vẻ dịu dàng ẩn sâu dưới sự lạnh nhạt đó.

A Mãng dứt cô ăn cắn bán không phải thịt người, mà là thịt thú!

Nam Tầm muốn cười, nhưng cô vẫn nhịn lại. Cô đã nói mà, sao A Mãng có thể ép cô như thế được.

Chờ đến khi thực táng kết thúc, các tộc nhân liền cúi đầu thật sâu trước đầu người trên đồng đá, rồi chôn hài cốt và đầu của dùng sĩ đó xuống đất.

Sau đấy, mọi thứ đều trở lại như cũ. Các tộc nhân bắt đầu xử lý đồ ăn sẵn bắt được để chuẩn bị com chiều cho mình, cứ như một màn máu me man rợ trước đó đều do Nam Tầm tự nghĩ ra.

Thịt nướng tới nay Nam Tầm ăn không nhiều, trận nôn mửa vừa rồi đã làm hư dạ dày của cô. Buổi tối, A Mãng ôm cô vào ngực, đặt bàn tay thô ráp áp lên bụng cô xoa nhẹ.

"A Khê, bữa thực táng này có phải dọa em rồi không?" A Mãng hỏi, trong lời nói mang theo chút áy náy.

Nam Tầm bao bàn tay của mình lên tay hấn, ý bảo hấn không cần xoa nữa, rồi dùng giọng điệu hết sức nhẹ nhàng nói: "A Mãng, em thật sự bị dọa rồi, cho nên một tháng tới anh đừng hôn em"

A Mãng vốn cho rằng sẽ nghe được lời khéo hiểu lòng người gì đó...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 213: Hoảng sợ, một con thật lớn

Edit: Bánh Bao Không Nhân/ Beta: PaduC, tranthayday

"A Khê, tôi đã đánh răng rồi." A Mãng vợ và nói, còn không quên tiếp tục xoa bụng cho Nam Tầm.

Nam Tầm cười ha ha: "Một tháng tới không được thân mật với em, trừ phi anh ới hết thịt ra."

A Mãng suy nghĩ nửa ngày mới giải thích: "Thực táng là phong tục đã được lưu truyền từ rất lâu trước đây của bộ lạc, người được thực táng sẽ coi đây là vinh dự, bởi vì người đó sẽ luôn sống mãi cùng mỗi tộc nhân. A Khê, em biết không, Tộc ăn thịt người* lúc đầu cũng không gọi như vậy, mà là Tộc người đá*. Ngụ ý là người trong tộc luôn cứng rắn, kiên cường như đá. Chỉ là bởi vì chuyện ăn thịt người bị truyền ra, người tộc khác mới gọi bọn anh là Tộc ăn thịt người, cảm thấy bọn anh trời sinh tàn bạo."

[*Thực nhân tộc = tộc ăn thịt người, Thạch nhân tộc = tộc người đá.]

Nam Tầm lờm ngượng hân: Con mẹ nó, ăn thịt người mà còn chưa tàn bạo hả?

A Mãng thật khó có dịp lại nhai không ngừng. Nam Tầm thừa nhận, nghe được chút sự tích của bộ lạc bọn họ xong thì cảm giác buồn nôn với thực tǎng đã hơi phai nhạt. Nhưng khi A Mãng nghiêm trang hỏi có thể hôn cô không, Nam Tầm vẫn quyết đoán từ chối.

Cái miệng vừa ăn thịt người lại còn muốn hôn cô?

Không có cừa đâu, cừa sỏ cũng không có!

A Mãng hơi thất vọng, nhưng hân tớn trọng ý kiến của Nam Tầm, không hề ép buộc.

Hạng dự trữ đồ ăn đã chất được hơn phân nửa nhưng mấy người đàn ông còn chưa thoả mãn. Chẳng sợ ngày hôm trước có một tộc nhân bị đã thú cắn chết, ngày hôm sau đám đàn ông vẫn cứ đi săn như thường.

Thời tiết này đã không còn trái cây gì rồi, mấy người phụ nữ cũng hiếm khi ra ngoài, bình thường đều tụ tập cùng nhau khâu khâu vá vá. A Báo bối vì có vài vết thương nên lần này không đi, ngay giữa ban ngày ban mặt liền ǎn A Hương vào động lǎn lộn, tạo ra tiếng động lớn kinh người, khiến đám phụ nữ nghe mà mặt đỏ tai hồng.

A Hoa thấy Nam Tầm xấu hổ liền nhỏ giọng mắng: "A Báo cũng thật là, hôm qua vừa bị thương, hôm nay lại còn như vậy..."

Một người phụ nữ khác cười mờ ám: "Theo lý thì A Hương có người đàn ông thương mình như vậy, nên cảm thấy đủ mới đúng, sao mà cứ luôn nhớ thương A Mãng. Thật là tham lam."

A Hoa dùng tay huých cô ta một cái: "A Khê còn đang ở đây, những lời như thế đừng nói nữa."

Người phụ nữ kia cười ha ha nhìn A Khê: "A Khê, cô đừng giận, mọi người đều nói chơi thôi. Chuyện A Hương thích A Mãng cũng chẳng phải bí mật gì."

Nam Tầm nhún nhún vai: "Không sao, tôi rất thích mọi người nói trước mặt tôi, như vậy vẫn tốt hơn nói sau lưng nhiều, có đúng không?" Hơi ngừng một chút, giọng cô trở nên lạnh lùng: "Nhưng A Mãng là của mình tôi, cho dù là người phụ nữ nào thì cũng đừng nghĩ đến việc mơ tưởng anh ấy."

Nói xong, Nam Tầm bỗng đứng dậy: "Tôi muốn đi dạo bờ sông nhặt chút đá ǎm. Mọi người có muốn đi với tôi không?"

Mấy người phụ nữ đã thấy qua đá ǎm mà Nam Tầm nói đến, đó là một loại đá nhỏ phát nhiệt, có thể dùng làm bao tay. Nhưng loại đá ǎm này tìm rất kỳ công, trong cả trăm viên mới nhặt được một viên. Trời nóng thì lại càng không dễ, bởi vì đá nhỏ đều được phơi ǎm ǎp dễ chịu, rất khó để nhận ra loại đá này. Bây giờ thì dễ phân biệt hơn, nhưng nước sông quá lạnh, không ai muốn xuống cả.

A Hoa hơi nhiu mày, nói: "A Khê, cô đừng đi. Bây giờ xuống nước rất dễ sinh bệnh."

Thật ra Nam Tầm chỉ muốn đi đâu đó một lát. Nếu không ai muốn, cô liền vẫy tay với mấy người phụ nữ, tự mình khoác túi da thú, sau đó cầm theo một cây giáo không có đầu đá đi luôn, để lại một đám phụ nữ quay ra nhìn nhau.

Nam Tầm không xuống nước, cô cũng sợ lạnh nên chỉ đi dọc theo bờ sông. Trên bờ cũng có đá nhỏ, nhưng số lượng tương đối ít, cô chọn nhặt nửa ngày cũng không tìm được một viên đá ǎm nào.

Những lời của mấy phụ nữ vừa rồi làm Nam Tầm rất không thoải mái. Đàn ông nhà mình bị người phụ nữ khác mơ ước, hơn nữa còn là chuyện tất cả mọi người đều biết, vậy mà họ lại có thể coi như lẽ đương nhiên, cái cảm giác này thật mẹ nó làm người ta khó chịu.

Nhưng A Hương kia lại không thật sự làm gì A Mãng, rốt cuộc thì Nam Tầm có muốn trực tiếp tấn người một trận để cảnh cáo cũng không ǎn.

Trên thực tế, đàn ông trong bộ lạc sẽ không từ chối mấy người phụ nữ liếc mắt đưa tình với họ. Dù là một người phụ nữ đã có đôi có cặp mà thể hiện hảo cảm với người đàn ông khác thì người đàn ông đó cũng chỉ sẽ cảm thấy hạnh diện.

Được đồng đạo giống cái thích, đối với giống đực mà nói cũng là một loại hư vinh.

Ánh mắt ái mộ kiểu này, Nam Tầm mỗi ngày đều phải chặn rất nhiều. Những người phụ nữ đó không hề kiêng nể gì nhìn chằm chằm cơ thể A Mãng, quả thật giống y như một đám bà lưu manh.

Tuy rằng đây là cách biểu lộ tình cảm của phụ nữ, đối với A Mãng mà nói cũng là một chuyện đáng để kiêu ngạo. Nhưng mẹ nó cô phản cảm nha.

Nếu đây là hiện đại, mấy người phụ nữ mà dám dùng ánh mắt ái mộ đó nhìn người đàn ông của cô thì chính là khiêu khích trắng trợn, cô nhất định sẽ đánh sùng mặt mấy người này.

Nam Tầm đang khom người chọn nhặt bên bờ sông thì đột nhiên nghe thấy tiếng "xi xi" gì đó. Cô chợt biến sắc, tức tốc nắm chặt cây giáo trong tay.

Rǎn!

Tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn đến con trăn lớn đang lắt lư quǎn trên một chạc cây thỏ to, Nam Tầm vẫn không có tiền đồ mà nuốt nước miếng.

Cô biết rǎn độc hay mãnh thú gì đó ở đây đều lớn hơn ở hiện tại rất nhiều, nhưng có cần phải lớn đến vậy không!

Đầu của nó cũng phải to bằng đầu cô rồi!

Trăn không có độc, không thể một ngụm cắn chết con mồi. Nhưng chúng sẽ dùng cái thân khổng lồ quǎn từng vòng siết chặt con mồi, làm nó ngạt thở rồi chết, cuối cùng chậm rãi nuốt trọn nó vào bụng.

Theo lý mà nói thì nhánh sông chảy đến khu vực nhỏ này của bộ lạc sẽ rất ít khi nhìn thấy mãnh thú gì đó, bởi vì thường xuyên có người trong tộc ra vào. Con trăn lớn như vậy cũng chỉ sẽ xuất hiện trong rừng sâu.

Nhưng con trăn lớn này lại giống như đã giấu mình trên cây rất lâu rồi, vẫn luôn chờ đợi có một tộc nhân nào đó lạc đàn.

Qua một thời gian nữa, rǎn rết sẽ phải ngủ đông, chắc chắn là nó dù phải mạo hiểm bị người trong tộc phát hiện rồi đánh chết cũng muốn ǎn núp trên cái cây này, chuẩn bị nuốt một người cho kỳ ngủ đông.

Lòng bàn tay nắm cây giáo của Nam Tầm đã toát mồ hôi lạnh. Con trăn kia da dầy thịt béo, Nam Tầm nghĩ rằng dù cô có đâm giáo xuống thì cũng hoàn toàn không thể tạo thành vết thương trí mạng cho nó.

"Tiểu Bát, người có thuốc bột gì có thể đối phó với rǎn và cón trùng hay không? Cho ta một ít đi." Nam Tầm vội vàng xin sự giúp đỡ từ Tiểu Bát.

Tiểu Bát không lên tiếng.

Mặt mũi Nam Tầm trắng bệch, dờ mờ Tiểu Bát lại đi về quan!

Nam Tầm thần kinh căng thẳng cao độ giǎng co với con trăn rất lâu.

Một người một trăn không ai nhúc nhích, đều đang chờ thời cơ tấn công tốt nhất.

Nam Tầm có chút lo sợ, cô cảm thấy dù cô có dùng hết sức bình sinh thì cũng chẳng thể đấu lại con trăn khổng lồ dài mười mấy mét này.

Trong nháy mắt, trong đầu Nam Tầm chợt loé lên một biện pháp tự vệ đã từng nhìn thấy trước kia, cô buông lỏng cây giáo trong tay rồi nhanh chóng nằm xuống, hai chân khép lại, lưng kề sát mặt đất. Sau đó cô móc từ trong túi ra một thanh thạch đao nhỏ tinh xảo A Mãng đưa cho cô, hai tay Nam Tầm ôm lấy đầu theo hình tam giác.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, con trăn lớn này sẽ trườn đến bên người cô, ý đồ chui vào dưới người cô từ mọi phương hướng nhằm cuốn cô lên. Vào lúc nó thật sự không cách nào quǎn nữa, nó mới có thể từ bỏ ý định giết chết con mồi trước mà chọn cách nuốt sống con mồi.

Dùng cánh tay ôm lấy đầu sẽ làm đầu cô lớn hơn đầu nó, cho nên nó sẽ bắt đầu nuốt từ dưới chân trước. Nam Tầm sẽ nhân lúc quá trình nuốt sống này diễn ra được một nửa để dùng thạch đao cắt mạnh dọc ven miệng nó.

Tất cả những điều trên đều là suy đoán. Con trăn lớn kia căn bản là không hề trườn tới.

Ở lúc Nam Tầm đang nằm trên mặt đất với tư thế ngu ngốc, nó chỉ là cái lười, quơ quơ cái đầu với cô. Sau đó, nó cứ như vậy quay đầu, trườn về phía bụi cỏ rồi đi.

Nam Tầm...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vài Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 214: Kinh hoàng, con trăn nuốt người

Edit: Bánh Bao Không Nhân/ Beta: PaduC, tranthayday

Nam Tầm lập tức ngáy ra như phồng. Cô đều đã làm tốt công tác chuẩn bị để liều mạng vật lộn với con trăn, lại không nghĩ đến chỉ trong chớp mắt nó đã cứ như vậy... đi rồi?

Nam Tầm ngồi dậy, vẫn giữ nguyên vẻ mặt dần thối. Tuy rằng Nam Tầm ở thế giới Huyền Vũ thứ nhất đã thấy qua thân thủ của Yêu Vương Huyết Đằng Xà lớn đến gần như che khuất cả bầu trời. Nhưng chỉ cần cô nghĩ đến đó là Huyết Minh thì lập tức không hề thấy sợ hãi nữa.

Nhưng con trăn vừa rồi là một trường hợp khác. Đờ mờ đó là một con trăn nha, không thể biến thành người nha, trăn lớn thì chỉ biết ăn ăn nha!

Nam Tầm vịn một tảng đá lớn ngồi xuống hồi lâu, cô nghĩ mãi cũng không thông, con trăn kia sao đã đi rồi?

Chuyện này thật không khoa học.

Nam Tầm đột nhiên nhớ tới thế giới có bạo quân Yến Mạch Hàn kia, lúc đầu hắn hận không thể giết chết cô, còn sai ám vệ thả rắn độc đến cắn. Khi đó đám rắn độc cũng quay đầu bỏ đi giống vậy, ngoan đến không ổn.

Nhưng mà lần trước cô với bạn Sơ Tuyết gặp phải rắn độc thì con rắn đó lại không phản ứng thế này, nó còn cắn cô. Nếu không phải có Tiểu Bát ở đó, cô đã chết thẳng cẳng không thể nghi ngờ.

Nam Tầm cảm thấy rất khó hiểu.

Chờ đến khi cái cảm giác tim đập nhanh vừa rồi trở lại bình thường, Nam Tầm mới cảm cây giáo quay về.

Chưa đi được bao lâu, cô bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân. Tiếng bước chân đó cách cô càng ngày càng gần.

Lúc đầu Nam Tầm tưởng rằng cô gái nào đó vì thấy cô đi lâu như vậy chưa về nên tới bờ sông tìm cô, nhưng rất nhanh cô liền phát hiện có điều không ổn. Tiếng bước chân kia rất nặng, giống như của một người đàn ông.

Quả nhiên, ngay khi tiếng bước chân nặng nề dừng lại, một bàn tay to lớn thô ráp đen nhem thình lình vạch bụi cỏ, một người đàn ông vạm vỡ đi ra từ trong đó. Ánh mắt gã ta đầy tính xâm lược mà trắng trợn nhìn chằm chằm Nam Tầm.

Ánh mắt Nam Tầm bỗng chốc biến đổi, trở nên vô cùng cảnh giác.

Là A Báo!

Cô không có hảo cảm gì với tên này. Bởi vì mỗi khi không có A Mãng, gã luôn dùng ánh mắt kiêu đó nhìn cô, ý đồ cực kỳ rõ ràng.

Nam Tầm tuy không thích A Báo, nhưng cũng chưa từng nói bậy với A Mãng về gã ta. Nghe nói A Mãng và gã cùng nhau lớn lên, tình cảm không tầm thường. Có lần A Báo còn vì cứu mạng A Mãng mà xém chút bị con mối cắn đứt cánh tay, mặc dù lần đó A Mãng vẫn có thể một mình né tránh công kích của dã thú.

A Mãng đối xử với người anh em này không giống những người khác.

A Báo không nói hai lời, lập tức đi tới nắm lấy tay Nam Tầm. Nam Tầm không ngờ gã ta lại lớn mặt như vậy, dám giữa ban ngày ban mặt đùa giỡn cô! Mặt Nam Tầm biến sắc ngay tức khắc, quát lên: "Đồ khốn kiếp, anh muốn làm gì? Mau thả ra!"

"Làm gì ấy hả? Trai đơn gái chiếc ở cùng nhau thì còn có thể làm gì?" A Báo nói oang oang, cười thật đáng khinh.

"Tôi là người của A Mãng, anh dám!"

A Báo cười càng to hơn, ngang nhiên để lộ phản ứng cơ thể cho cô xem: "Tôi vụng trộm chiếm lấy cô, A Mãng sẽ không biết. Cứ cho là cô nói với A Mãng, thì cậu ta cũng sẽ không tin cô. Tôi là anh em tốt nhất của cậu ta, mà cô cũng làm chỉ là một á đàn bà ngoại tộc dùng để sinh con."

Nam Tầm thảm bại, nhân lúc gã ta không chú ý liền trực tiếp nhấc chân, hung hăng đá vào giữa hai chân gã, thừa cơ giải vây cho cái tay của mình.

"Mì! Đồ đàn bà chết tiệt, ông phải làm chết mì!" A Báo gào lên một tiếng, nhào đến chỗ Nam Tầm.

Nam Tầm biết mình có chạy cũng không thoát, liền dứt khoát tiến lên nghênh đón. Cô vốn đã biết cầm nã thủ*, thế giới trước cũng đi theo anh cô Diêm La Vương học không ít ám chiêu. Cứ coi như sức lực không bằng A Báo thì cũng thắng ở chỗ linh hoạt, không ngừng đánh vào huyết đạo gã ta.

[*Cầm nã thủ: Cách đánh bằng mười ngón tay bằng cách chụm các ngón tay lại. Yếu thủ của cầm nã thủ gói gọn trong 8 chữ: Cầu, gạt, buông, bắt, chộp, điểm, khóa, đẩy.]

Nhưng sau vài hiệp, Nam Tầm phát hiện mình đã coi thường A Báo, tên dã nhân này xem ra còn lợi hại hơn nhiều so với Đạo Seo ở thế giới trước. Sức của gã ta rất lớn, da dày thịt béo, cho dù cô có liên tục ra ám chiêu chuyên đánh huyết đạo của gã thì cũng không thể tạo thành vết thương hiểm nào. Ví dụ như mấy cái ma huyết*, sau khi cô điểm được hai lần thì lần ba đã không còn tác dụng nữa rồi.

[*Ma huyết: Là những huyết khi bị điểm trúng sẽ sinh ra đau đớn, tê liệt, hoặc bất tỉnh nhân sự, nhưng tuyệt sẽ không gây chết người. Từ huyết mới có thể giết người.]

Mà lúc này, A Báo đã ăn đau vài lần cũng không dám khinh địch như lúc đầu nữa, gã đã hoàn toàn coi Nam Tầm thành con mồi.

"A Khê, thật không ngờ được nha. Vậy mà mì còn khờ dại hơn cả đàn ông." A Báo mang về mặt hung ác mà phun một bãi lên mặt đất, nhào tới phía Nam Tầm lần nữa.

Nam Tầm bỗng mượn lực hòn đá bên cạnh khiến cả người bay lên, vòng ra sau A Báo. Cô nhanh chóng nhặt lên cây giáo vừa rồi bị rơi một bên, đúng lúc này A Báo xoay người, Nam Tầm lập tức không chút do dự đâm mạnh vào ngực gã đàn ông này!

Thời gian tạm dừng một giây!

Giây tiếp theo, A Báo đột nhiên hét lớn, rút cây giáo cắm trước ngực ra bỏ nó thành hai nửa.

Mùi máu tươi đã hoàn toàn chọc giận A Báo, gã rít gào: "Mì dám làm ông bị thương, ông phải giết mì!"

Nam Tầm nhìn hai đoạn giáo bị bẻ đôi nằm chỏng chơ trên đất, lại nhìn về mặt dữ tợn sắp biến dạng của A Báo. Trục tiếp quay đầu, chạy.

Đờ mờ, thế mà lại không có việc gì!

Nếu dã nhân này không da dày thịt béo như vậy, hoặc là cây giáo có thể sắc bén hơn chút nữa, thì vừa rồi cô đã thắng rồi! Một kích này đối với A Báo mà nói căn bản không là gì cả, gã ta rút cây giáo ra mà chẳng bị cái rắm gì.

Nếu lại đánh tiếp, Nam Tầm chắc chắn là không thể chiếm được thể thượng phong, cho nên ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách*.

[*Tẩu vi thượng sách: Chạy là thượng sách.]

Nam Tầm vốn tưởng rằng hiện tại A Báo bị thương, hẳn là chạy không nhanh bằng cô, nào biết đối phương lại chạy nhanh như bay.

Mất thấy bàn tay của tên đàn ông sắp nắm được tóc của cô thì đúng lúc này, một con quái vật khổng lồ đột nhiên chui ra từ trong bụi cỏ. Nam Tầm cũng bất ngờ dừng lại.

Ờ ờ ờ, đây chính là con trăn cô gặp không lâu trước đó!

Con trăn trườn ra từ trong bụi cỏ, thể nhưng lại trực tiếp lướt qua Nam Tầm, chắn trước người cô, sau đó mở cái miệng lớn như bồn máu về phía A Báo.

A Báo hãi hùng không thôi, sợ tới mức hét lớn một tiếng.

Lúc gã ra ngoài không mang theo vũ khí, tay không mà đấu với loại mãnh thú này thì chỉ có nước bị ăn!

Lúc này A Báo đã không thể suy nghĩ được gì nữa, gã dùng tốc độ phản ứng nhanh nhất cuộc đời để xoay người bỏ chạy.

Nam Tầm thấy phản ứng của gã ta như vậy là biết gã chơi xong rồi. Nếu như ai đó không ở trong phạm vi công kích của con trăn thì có thể sai chân chạy, hơn nữa tốt nhất nên chạy theo hình chữ S. Nó còn phải kéo thêm thân rắn công kênh mười mấy mét, chắc chắn là không đuổi kịp.

Nhưng nếu đã nằm trong phạm vi công kích của nó thì ngàn vạn lần đừng chạy. Bởi vì tốc độ công kích của loài trăn cực kì nhanh, nó có thể cắn cơ thể con mồi trong vòng chưa đến một giây.

Quả nhiên, ngay lúc A Báo vừa mới xoay người, con trăn kia đã nâng đầu lên dò xét. Nó cắn một ngụm nhanh như chớp vào cánh tay A Báo, sau đó bắt đầu quấn quanh người gã ta.

Con trăn vừa quấn, A Báo rốt cuộc đã không thoát nổi nữa.

Thân rắn to dài quấn lấy A Báo một vòng lại một vòng, càng quấn càng chặt. A Báo bị siết đến không thở được, xương cốt đứt đoạn. Gã nhìn về phía Nam Tầm đang đứng ngây ngốc ở đằng xa như muốn cầu cứu, thể nhưng gã đột nhiên nhớ tới gì đó, tức khắc dùng vẻ khiếp sợ nhìn Nam Tầm.

Con trăn này vừa rồi không làm tổn thương cô ta!

Đối mặt với một giống cái nhỏ yếu và giống đực cường tráng, vậy mà con trăn này lại tha cho giống cái!

À đàn bà này cùng phe với con trăn? Bọn họ cùng một phe!

Nhận ra điều này làm A Báo càng thêm hoảng sợ, gã bị con trăn quấn lấy không thể thở được, không khỏi há miệng muốn hét lên gì đó, cuối cùng lại chẳng thốt lên nổi câu nào.

Cuộc đấu giữa người và thú cũng không dài, con trăn quấn chết A Báo đang sống sờ sờ ngay trước mặt Nam Tầm, sau đó quay đầu nhìn thoáng qua phía cô, rồi mở to cái miệng như bồn máu... nuốt A Báo từng chút từng chút một vào bụng.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215: Hung tàn, thiêu chết ả

Edit: Bánh Bao Không Nhân/ Beta: PaduC, tranthayday

Nam Tầm nhìn đến trợn mắt há hốc mồm. Tuy rằng trước kia từng xem qua đoạn clip trần nuốt trọn một đầu hươu, nhưng bây giờ tận mắt nhìn còn chấn động hơn nhiều!

Đoạn giữa bụng của con trần đã to phồng lên, trông thật kỳ dị.

Nam Tầm biết, chỗ đó chính là... A Báo.

Nam Tầm khiếp sợ xong liền bàng quan đứng nhìn toàn bộ quá trình con trần nuốt A Báo, vẻ mặt rất bình tĩnh, hoặc có thể nói là lạnh nhạt.

Cô đã không kịp ngăn cản mọi chuyện, mà từ sâu trong nội tâm cô cũng không muốn ngăn cản, loại người như thế rất đáng chết.

"A ——" Một tiếng thét chói tai đầy hoảng sợ làm Nam Tầm bỗng hoàn hồn.

Vừa rồi toàn bộ lực chú ý của cô đều đặt trên trận vật lộn của A Báo và con trần, nên không phát hiện có người đến gần nơi này.

Người phụ nữ thét chói tai kia là A Hương, A Hoa đứng cạnh cô ta, sắc mặt hai người đều tràn ngập vẻ sợ hãi.

Thấy Nam Tầm phát hiện, hai người lập tức quay đầu bỏ chạy như ma đuổi.

Nam Tầm há miệng thờ đốc, trực giác cho thấy không ổn, lập tức đuổi theo. Hai người đó quay đầu nhìn thoáng qua, thấy cô đuổi theo thì lại không ngừng thét chói tai, dùng tốc độ nhanh nhất cuộc đời chạy về bộ lạc.

Nam Tầm...

Lúc Nam Tầm chạy đến thì đám đàn ông đã sẵn thủ trở về, A Hương bỏ bỏ nói gì đó với mấy người đàn ông, Nam Tầm cách khá xa nên không nghe rõ. Đến khi cô tới gần thì mấy người đàn ông liền nhao nhao giơ giáo lên nhắm vào cô.

Nam Tầm khẽ nhủ thầm, cô quét mắt một vòng cũng không thấy A Mãng trong đám người.

"A Mãng đâu? Sao anh ấy chưa về?" Nam Tầm nhìn về phía đám đàn ông cùng ra ngoài săn thú, hỏi.

Sắc mặt mấy người đàn ông ngưng trọng nhìn cô, nửa ngày không trả lời, cuối cùng vẫn là người đàn ông của A Hoa giải thích: "A Mãng phát hiện một con hổ rừng kiếm lớn, đã đã thương được nó. Nhưng nó bỏ chạy, anh ta đuổi theo một mình, chúng tôi không đuổi kịp nên về trước."

Nam Tầm nghe xong lời này, trái tim lập tức chùng xuống.

Trước kia A Mãng bắt được mấy con hổ rừng kiếm nên đã có kinh nghiệm phong phú. Nam Tầm cũng không sợ hãi sẽ bị thương, cô chỉ lo A Mãng không về kịp thì có thể trong khoảng thời gian này, các tộc nhân của Tộc ăn thịt người sẽ làm gì đó với cô.

Quả nhiên, A Hương quý xuống "bịch" một tiếng, khóa tê tâm liệt phế. Cô ta một tay chỉ Nam Tầm, gào khóc: "Là ả ta đã sai con trần nuốt A Báo, tôi tận mắt nhìn thấy A Báo bị nó nuốt chập rải vào bụng. Ả đàn bà này chỉ đứng một bên nhìn, con trần lớn kia không ăn ả, bọn chúng là một phe! Thật đáng sợ, thật là đáng sợ. Chắc chắn ả là vu sử mà vu ma phải tới, ả sẽ lập tức giết hết tất cả đứng sĩ trong bộ lạc..."

Nếu chỉ có một mình A Hương thấy chuyện trần nuốt người này, thì các tộc nhân cũng sẽ không tin lời nói một phía của cô ta, bởi vì A Hương vẫn luôn ghen ghét việc A Khê là người phụ nữ của A Mãng. Tuy nhiên, A Hoa cũng thấy.

Ngay khi mọi người dừng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía A Hoa, sắc mặt cô ấy lập tức trắng bệch. Sau khi nhìn lướt qua A Khê, gian nan gật đầu một cái.

Các tộc nhân có được đáp án chắc chắn, ánh mắt nhìn A Khê thay đổi ngay tức khắc, trở nên xa cách mà cảnh giác, trong mắt còn phát ra hận thù và sát ý.

"Nhưng A Khê không giống vu sử nha. Chị ấy dạy chúng ta làm chén gốm, chị ấy tìm ra rất nhiều đồ ăn, chị ấy còn kể cho con rất nhiều rất nhiều chuyện xưa." Một đứa bé đột nhiên lên tiếng.

Đứa bé vừa dứt lời đã bị người nào đó bên cạnh bịt kín miệng. Nhắc đến chuyện vu sử như thế này thì không ai dám vì Nam Tầm đứng ra nói chuyện.

Ả vừa mới sai con trần nuốt đứng sĩ A Báo nổi danh của bộ lạc, có người tận mắt chứng kiến, vậy thì không thể sai được.

A Hương hung hăng trừng Nam Tầm, cả giận nói: "Những thứ đó chẳng qua chỉ là thủ đoạn vu sử như sử dụng đồ mê hoặc chúng ta mà thôi. Mục đích của ả chính là tiêu diệt hết đứng sĩ của Tộc ăn thịt người chúng ta, chỉ chứa lại người già và trẻ nhỏ cùng với phụ nữ để đợi chết. A chính là vu sử vu ma phải tới!"

Vu ma là Ma Thần mà người tới cô ở thế giới này tránh còn không kịp. Bọn họ luôn hết lòng tin rằng bệnh tật và già rét là do vu ma mang đến, nó không lúc nào là không muốn đoạt lấy tính mạng con người.

Đã từng có tộc nhân của một bộ lạc chỉ trong vòng mười ngày ngắn ngủi đã chết sạch. Có người nói là do vu ma phải vu sử đến tiêu diệt bộ lạc này.

Nam Tầm hiện tại vô cùng hối hận. Con mẹ nó, cái ả A Hương này thật sự nên giết sớm một chút.

"A Báo bị con trần kia giết là thật, nhưng không liên quan đến tôi." Nam Tầm nói, trên mặt cô mang vẻ khinh thường chán ghét không thêm che giấu: "Trên thực tế, A Báo hôm nay tới bờ sông thiếu chút nữa làm nhục tôi, nếu không phải con trần kia bỗng dưng xuất hiện thì hẳn đã thực hiện được. Loại đàn ông này có chết cũng đáng!"

A Hương hét lên một tiếng: "Mọi người đều nghe thấy rồi đó! Ả đàn bà này đã thừa nhận A Báo chính là bị con trần giết chết, mà con trần kia là do ả ta sai khiến! Con trần tránh ả, trực tiếp công kích A Báo! Ả là vu sử! Là vu sử!"

Nam Tầm...

"Tôi nói A Báo xem chút nữa làm nhục tôi! Có nghe không hiểu tiếng người ả? Con trần kia không phải tôi sai khiến! Là chính gã chọc giận nó cho nên mới bị nó ăn!"

Nam Tầm có ý muốn giải thích, nhưng toàn bộ trọng điểm của các tộc nhân đều dừng lại ở câu sau. Mặc kệ A Báo có phải muốn chiếm lấy cô hay không cũng không quan trọng, chuyện cô là vu sử mới khiến người ta tránh còn không kịp.

Con trần vì sao không ăn cô mà lại nuốt A Báo? Đáp án đã rõ ràng.

Lúc này, không biết là ai bỗng nhiên lớn tiếng kêu lên: "Thiêu chết vu sử!"

Sau đó, các tộc nhân khác cũng liên tiếp phụ họa: "Thiêu chết vu sử! Thiêu chết ả ngoại tộc này đi!"

Nam Tầm nhìn từng gương mặt dữ tợn đang kêu gào đòi thiêu chết cô. Rõ ràng trước đây không lâu còn cười đùa với nhau, lúc này lại muốn giết chết cô, ngay cả A Hoa tính tình dịu dàng cũng là vẻ mặt lãnh đạm.

Điều này làm cho Nam Tầm cảm thấy trái tim băng giá.

Có điều cô hiểu, cô nhận đều vô cùng ngu muội, huống chi đây còn là người tới cô.

Cho nên giãy tiếp theo, Nam Tầm đã đưa ra một quyết định vô cùng sáng suốt. Cô không nói hai lời, quay đầu liền bỏ chạy. Đây đã lần thứ hai trong ngày cô bị uất ức nhưng lại không thể làm gì rồi, Nam Tầm không thể đứng yên

để nấy người này bắt lấy sau đó cột vào cọc gỗ rồi thiêu được.

A Mãng chưa về, các tộc nhân đang oán giận rất có khả năng sẽ "hiền trăm hậu tấu"*, cô cần phải tìm cách giữ lại cái mạng nhỏ này trước đã.

[*Tiền trăm hậu tấu: Làm trước nói sau. Sát nghĩa là chặt đầu trước rồi mới tấu lại với cấp trên (vua).]

Tộc nhân của Tộc ăn thịt người không khỏi ngần ngại, bọn họ hiển nhiên không nghĩ tới người phụ nữ này nói chạy liền chạy, không có chút phong thái mà vu sừ nên có.

Mấy gã đàn ông lập tức cầm giáo đuổi theo.

Nam Tầm cảm thấy thật may mắn vì bây giờ trời đã tối rồi, người tối có còn chưa phát mình ra được. Cô cứ nương theo bóng đêm mà chạy nhanh vào bụi cỏ, lao một mạch vào rừng sâu.

Nam Tầm không biết mình đã chạy bao lâu, bởi vì ánh sáng mờ mịt, trên đường cô đã bị trượt chân mấy lần. Nhưng cô không dám dừng lại, vẫn luôn chạy không ngừng.

Dần dần, tiếng bước chân của đám đàn ông đuổi theo đằng sau càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng đã không còn nghe thấy tiếng kêu to rượt đuổi nữa, xung quanh chỉ còn lại tiếng mấy con côn trùng kêu vang.

Nam Tầm thờ hồn hển tìm một hang động để tị nạn, nhưng cô không đi vào ngay, mà cầm mấy cục đá ném vào hang đá đó.

Qua hồi lâu Nam Tầm cũng không thấy con nãnh thú nào nhảy ra, liền yên tâm chui vào động.

"Tiểu Bát? Tiểu Bát!" Nam Tầm vội kêu Tiểu Bát.

Tiểu Bát vẫn không lên tiếng, có vẻ còn đang bế quan.

Không gian nơi đây tối thui, Nam Tầm lại không có phần mềm hack Tiểu Bát có thể giúp cô lưu ý hoàn cảnh chung quanh. Mặc dù rất rất mệt, cô cũng không dám ngủ.

Đám người tối có ngu ngốc không chịu nổi này thật đáng sợ, vậy mà lại muốn thiêu chết cô!

Thật đáng giận. Rõ ràng trước đó còn niềm nở khách sáo, bây giờ nói lật mặt là lật ngay được.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hóa Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 216: A Khê, em làm rất tốt

Edit: Bánh Bao Không Nhân/ Beta: PaduC, tranthayday

Những gì xảy ra với Nam Tầm hôm nay cũng đủ để viết thành một bộ hiểm ký*.

[*Ghi chép về những chuyện nguy hiểm]

Đầu tiên là gặp được trần lớn khiến cả người căng thẳng cao độ. Tuy rằng con trần kia sau đó bỏ đi, nhưng tiếp theo lại đụng phải A Báo có ý đồ muốn phi lễ cô. Đã thế còn thêm một trận đánh nhau này nữa, hao phí không ít thể lực và tế bào não của cô. Bây giờ thì cô đang liều mạng chạy trốn, chạy đến quên cả đồng nam tây bắc.

Nam Tầm không những đói khát, mệt mỏi còn buồn ngủ, thật mẹ nó chưa có lúc nào uất ức như lúc này.

Nam Tầm thế, cô chỉ muốn chợp mắt trong chỗ lát. Thế nhưng lúc sau cô thật sự là mệt đến không mở mắt ra được, cứ như thế mà chìm sâu vào giấc ngủ.

Cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên xuất hiện tiếng bước chân buộc Nam Tầm phải bừng tỉnh khỏi cơn mơ. Cô thấy một cái bóng đen vừa cao vừa lớn xuất hiện trước cửa động.

Con người Nam Tầm co rút lại, lập tức lấy ra thanh thạch đao nhỏ trong túi.

Ngay khi bóng đen đó tới gần, cô dồn sức giơ thạch đao bỏ một kích bất ngờ vào ngực người nọ. Cô không muốn giết người, nhưng nếu không giết thì chính cô sẽ bị đối phương bắt về thiêu chết.

Nếu cô không thể chết được, vậy thì chỉ có thể đối phương đi tìm chết.

Nam Tầm cảm thấy một đao này của cô đã rất nhanh, nhưng không nghĩ tới người vừa đến chỉ trong chỗ lát đã bắt được cổ tay cô, nhẹ nhàng đánh rớt thanh thạch đao xuống.

Ngay sau đó, người đàn ông hung hăng ôm chặt cô vào ngực, giống như vừa tìm lại được trần bảo bị đánh mất. Nam Tầm đầu tiên là ngẩn ra, rồi lập tức vui mừng như điên: "A Mãng!"

Trong bóng đêm, cô không nhìn được vẻ mặt của đối phương, nhưng có thể cảm nhận được không khí bị đè nén cực độ quanh thân hân. Người đàn ông này đang ở ngay bên bờ vực của cơn "bão nổi".

"A Khê..." Hân trầm thấp kêu một tiếng, cánh tay càng thêm siết chặt.

Nam Tầm chờ được A Mãng tới, cô liền không hề thấy mệt nhọc nữa, đến lưng cũng thẳng lên. Cô vội vàng ôm lấy cổ đối phương gắt gao, tui thân hề hề mà mách lẻo: "A Mãng, các tộc nhân của anh muốn thiêu chết em. Em đánh không lại bọn họ, nên đã bỏ chạy."

"Tôi biết..." Giọng của A Mãng pha lẫn hai phần khản khàn, khẽ run lên trong gió.

Hân vốn hào hứng cỡ nào, bởi vì hân lại vừa săn được một con hổ rừng kiếm, tấm da hổ xinh đẹp đó vừa hay có thể dùng để làm cái váy cho A Khê. Thế nhưng khi hân vui mừng khiêng con hổ trở về lại không thấy bóng dáng A Khê đâu, chỉ thấy bầu không khí trong bộ lạc rất căng thẳng, vẻ mặt của các tộc nhân đều thật nghiêm túc.

Cái người phụ nữ tên A Hương kia khóc lóc kể về A Khê sai con trần nuốt mất A Báo, nói A Khê là vu sừ được vu ma phái tới, còn nói bọn họ muốn thiêu chết A Khê báo thù cho A Báo, có điều A Khê đã chạy thoát.

Vào lúc A Hương đang kêu khóc ôm đùi hân, kêu hân phân xử cho ra lẽ, hân một cước đá văng cô ta, lòng như có kiến bò chạy như bay vào rừng.

Trong rừng nhiều mãnh thú và côn trùng độc như vậy, đối với một cô gái như A Khê có biết bao nguy hiểm!

Lúc đó, trong đầu hân không có vu sừ, cũng không có A Báo, chỉ có duy nhất A Khê. Cô là người phụ nữ của hân, nếu đến người phụ nữ của mình mà còn không bảo vệ được thì hân còn tính là đứng sĩ gì nữa.

Chờ trái tim đang nhảy thình thình bình tĩnh lại, A Mãng mới buông A Khê trong ngực ra, chậm rãi kéo cô trở về.

Ra khỏi sơn động, tầm nhìn liền trở nên sáng sủa hơn. Sao hôm nay không lấp lánh như xưa, có lẽ vì bị trăng rằm cướp mất vàng hào quang. Bây giờ lại đúng thời điểm trăng lên cao nhất, mặt trăng vừa to lại vừa sáng, ánh trắng bạc chiếu xuống xuyên qua tầng tầng cảnh lá phủ thêm tấm lụa mỏng lên trên núi và cây cối xung quanh, khiến không gian tan mất về tới tâm trước đó.

A Mãng trầm mặc không nói đi phía trước, bàn tay nắm Nam Tầm rất to rất ra sức, mà cũng thật ấm áp.

Nam Tầm có hơi lo lắng: "A Mãng, chúng ta đang trở về bộ lạc sao? Nhưng mà mọi người muốn dùng lửa thiêu chết em"

"Không sợ, có tôi ở đây." A Mãng nói, tay nắm cô thoải mái hơn một chút.

"A Mãng, em không phải vu sừ gì hết. A Báo thực sự là bị con trần kia nuốt, nhưng nó không phải do em sai khiến."

"A Khê, cho dù em là vu sừ tôi cũng muốn em." A Mãng nói trịnh trọng

Khóc nện Nam Tầm khẽ nhoechn lên, nhưng vẫn muốn giải thích rõ ràng với hân: "Gã A Báo thừa dịp không có anh ở đó muốn ôm em hôn em, còn muốn làm nhục em. Nếu không phải con trần kia đột nhiên xuất hiện, em rất có thể đã ——"

Bước chân A Mãng đột nhiên dừng lại, Nam Tầm cũng im bất ngay tức khắc.

Nam Tầm tưởng hẳn muốn nói gì đó, nhưng không ngờ hắn chỉ dừng một chút rồi lại tiếp tục kéo cô đi.

Dưới ánh trăng, sắc mặt của người đàn ông sa sầm, ánh mắt u ám, môi mỏng mím thật chặt.

Nam Tầm giả vờ ho một tiếng, bỏ qua đề tài vừa rồi, tiếp tục nói: "Trong lúc vật lộn, em dùng giáo đâm vào ngực gã khiến gã nổi giận muốn giết chết em, đúng lúc đó thì con trăn xuất hiện. Nó không tấn công em, mà chọn A Báo, có lẽ là bởi mùi máu tươi trên người gã ta kích thích nó."

A Mãng "ừ" một tiếng, khẽ nhúc nhích đan ngón tay với Nam Tầm, thật lâu sau mới nói một câu: "A Khê, em làm rất tốt."

Ánh lửa trong bộ lạc sáng trưng, ngọn lửa lớn đã được nhóm lên, các tộc nhân cũng dựng xong cọc gỗ, chắt xong đồng củi, chỉ còn chờ thủ lĩnh của bọn họ bắt vu sừ kia về để cho một mối lửa đốt chết ả.

Bọn họ chắc chắn vậy đấy, chắc rằng đối với loại chuyện lớn liên quan đến an nguy của bộ lạc như thế này, tộc trưởng nhất định sẽ vì lợi ích của mọi người mà chọn thiêu chết ả đàn bà kia.

Ngay khi các tộc nhân trông thấy A Mãng quả nhiên mang ả đàn bà kia về, liền giờ cao cây giáo trong tay, đồng thanh hét lớn: "Thiêu chết ả đàn bà này! Thiêu chết ả!"

Nam Tầm bĩu môi, thật lòng cảm thấy người tới cổ này nọ quá hung tàn, hờch hợch là muốn phóng hỏa thiêu người.

A Mãng đột nhiên giờ ngọn giáo trong tay, ý bảo mọi người yên lặng.

"Vì sao các người lại chắc chắn A Khê là vu sừ do vu ma phái tới?" A Mãng hỏi.

A Hương mờ mịt, chất giọng thể thê đến chói tai: "À này sai một con trăn lớn nuốt A Báo – người đàn ông của tôi! À độc ác này là vu sừ do vu ma phái tới, chỉ có vu sừ mới có khả năng sai khiến mãnh thú giết người! Vu sừ sẽ giết chết toàn bộ tộc nhân của chúng ta, cho đến khi cả tộc không còn một mống!"

A Mãng lạnh lùng liếc A Hương, sau đó mặt vô cảm nhìn quét qua các tộc nhân, chất vấn: "Nếu A Khê là vu sừ, cô ấy sẽ dạy các người đàn sọt trúc, làm đồ gốm, còn dẫn các người đi tìm những loại rau mới và muối thạch u?"

Mọi người trầm mặc không nói, nhưng thái độ vẫn kiên định như cũ.

A Mãng "a" một tiếng, bỗng nhiên đi tới trước lò nung, cạnh đó bày mấy thứ đồ gốm đủ mọi kích thước mà các tộc nhân tốn rất nhiều công sức mới làm xong. Hắn không nói hai lời, trực tiếp giờ ngọn giáo trong tay... ra sức đập qua.

Tiếng kêu "loảng xoảng" vang lên liên tục, đồ gốm bể đầy đất. Mấy người phụ nữ đầu tiên là sùng sốt, tiếp theo là tuyệt vọng kêu to: "A Mãng, anh đang làm gì vậy?"

Đánh nát đồ gốm thì thôi không nói, A Mãng thậm chí còn ném toàn bộ sọt trúc và giỏ tre cùng các loại chế phẩm từ trúc trong bộ lạc vào đồng lửa.

Hắn vào hết hang đá này đến hang đá khác, đập vỡ toàn bộ bình muối trong đó.

Các tộc nhân hoàn toàn ngây dại, Nam Tầm cũng trợn tròn mắt.

Dờ, dờ mờ, tuy rằng có vẻ thật không lương thiện, nhưng Nam Tầm cảm thấy A Mãng lúc này đúng thật là... đẹp trai chết người!

Đập xong những thứ mình muốn đập, khoe miệng A Mãng nhếch lên, cười đến rất u là xấu xa: "Những thứ này kia đều là vu sừ dạy mọi người làm ra. Nếu vu sừ muốn diệt bộ lạc chúng ta, vậy mấy thứ này khẳng định cũng đã bị vu ma nguyên rủa. Không bằng cứ huỷ hết đi."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 217: Dứt khoát rời đi, không hề vương vấn

Edit: Bánh Bao Không Nhân/ Beta: PaduC, tranthayday

Làm xong chuyện xấu, A Mãng nhìn sang Nam Tầm bên cạnh: "A Khê, đi, đi dọn đồ của chúng ta."

A Mãng kéo Nam Tầm về hang của họ, không màng đến bộ dáng ngây ngốc của đám người đang ngạc nhiên hóa đá đằng sau.

"A —— đồ gốm của chúng ta! Sọt của chúng ta! Công sức của chúng ta ——" Mấy người phụ nữ vượt qua nỗi khiếp sợ ngăn ngại, liền phát ra tiếng khóc thét thống khổ.

Những món đồ bị đập rớt đều được làm nên từ tâm huyết các cô, sao A Mãng dám? Làm sao dám!

Trong động, A Mãng nói là làm.

Hắn kéo mấy miếng da thú và vỏ của mình treo trên vách đá xuống, nhanh chóng bọc lại, sau đó dùng dây cỏ buộc chặt cho vào sọt. Tiếp theo là mấy cây dao đá, mấy cây giáo dư lại và tất cả đồ vật trong hang đá cũng được đóng gói bỏ vào.

Nam Tầm còn đang ngây ra, một hồi lâu sau có mới bắt đầu thu dọn mấy món đồ linh tinh khác. Một bình muối ăn, một bình rau dại khô, còn có một bình rượu trái cây, thậm chí là một cái ống trúc đựng kem đánh răng cô làm, và một túi da ẩm nhỏ có cục khô tim được gắn dây, hay là mấy cây cốt chằm A Mãng chế cho cô, hay là đồng khoai lang trong góc, một thứ cũng không để lại.

A Mãng công sọt trúc đầy ắp, một tay nắm Nam Tầm, một tay cầm giáo, cứ như vậy đường đường chính chính bước qua đám tộc nhân. A Mãng không hề quay đầu, chỉ bỏ lại một câu: "Hiện tại tôi mang theo vu sừ rời khỏi bộ lạc, không bao giờ trở lại. Các người không cần phải lo vu sừ sẽ làm hại đến bộ lạc nữa. Vị trí tộc trưởng này các người chọn ai thì chọn, tôi từ bỏ."

Đến khi sắp ra khỏi bộ lạc, A Mãng đột nhiên nhớ ra gì đó, lại vòng về vài bước.

Hắn đến trước đồng mời tìm con hổ răng kiếm lúc trước tự hắn săn được, sau đó dùng một tay khiêng lên con mãnh thú cao gần bằng hắn.

"A Khê, đi." A Mãng đã không còn tay để nắm Nam Tầm, đành phải nghiêng đầu nhìn cô.

Mất Nam Tầm sáng quắc nhìn chăm chú người đàn ông của mình, khoe miệng không nhịn được nhếch lên. Cô đáp lại một tiếng "ừ" thật lớn, đi theo sát bên cạnh hắn.

Các tộc nhân cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, một người đàn ông giận dữ nói: "A Mãng! Anh lại dám vì vu sừ này mà vứt bỏ tộc nhân của mình? Anh không xứng là đứng sĩ của Tộc ăn thịt người chúng ta!"

A Mãng chẳng thèm quay đầu, chỉ dùng giọng điệu nhàn nhạt trả về một câu: "Tôi đã rời Tộc ăn thịt người rồi, tất nhiên là không phải đứng sĩ của Tộc ăn thịt người."

"A ——" A Hương tuyệt vọng hét âm lên: "A Mãng, anh không thể như vậy! À ta hại chết A Báo – anh em tốt của anh! Anh chẳng những không báo thù mà còn muốn vứt bỏ bộ lạc và anh ấy đi? A Mãng anh đang trúng vu độc của ả vu sừ này ——"

Mấy người đàn ông vừa nghe được lời này liền muốn chặn đường A Mãng, A Hương cũng chạy qua đó. Nhưng không ngờ bọn họ còn chưa tới gần, A Mãng đã đột nhiên ném tới một thanh thạch đao, suýt chút là bổ lên mặt A Hương, chém gương mặt xinh đẹp kia thành hai nửa.

A Hương sợ đến mức hai chân mềm nhũn, ngã ngồi ra đất.

Không còn người nào đến can nữa, tất cả tộc nhân của Tộc ăn thịt người, già trẻ gái trai hơn một trăm nhân khẩu, cứ như vậy tro mắt nhìn tộc trưởng trẻ tuổi của họ mang đi hết toàn bộ đồ vật của hắn, một tay khiêng hổ răng kiếm, một tay cầm giáo, dẫn theo vu sừ kia rời khỏi bộ lạc biến mất trong màn đêm rộng lớn, từ đầu đến cuối đều không quay đầu lại nhìn một lần.

Nam Tầm hưng phấn không thôi. Rõ ràng mới lúc này vừa một vừa buồn ngủ, bây giờ lại phấn chấn vô cùng.

Hai người bước đi trong bóng đêm, nương theo ánh trăng xuyên qua cành lá mà đi về phía trước.

Cho đến khi bụng Nam Tầm kêu lên "ùng ục", A Mãng mới nhìn về phía cô, có chút tự trách nói: "A Khê, tôi quên em còn chưa ăn cơm."

Nam Tầm cười cười: "A Mãng, anh cũng chưa ăn cơm."

Hai người đi đến hang đá Nam Tầm bị nạn trước đó, A Mãng thả đồ trên người xuống, nhóm lửa.

Bóng đêm quá tối, việc đánh lửa tốn không ít thời gian. Cho đến khi lửa bốc lên, A Mãng lập tức chặt hai chân trước của con hổ rừng kiếm, lột qua loa da lông bên ngoài rồi đặt lên lửa nướng.

Nam Tầm tiến đến bên hán, đoạt lấy đồ trong tay hán, nói: "A Mãng, để em nướng thịt, anh đi nghỉ chút đi."

A Mãng đồng ý nhưng hán cũng không đi nghỉ mà qua một bên xử lý con hổ rừng kiếm. Hán dùng thạch dao bắt đầu lột da hổ, rạch ở phần bụng sau đó lột qua hai bên.

Nam Tầm nướng thịt, thỉnh thoảng liếc nhìn hán, phát hiện động tác lột da thú của hán vô cùng thành thạo. Đến cả những chỗ vừa hóc hiểm vừa khó lột, có tay hán cũng có thể lột qua lại một cách linh hoạt tự nhiên, thanh dao trong tay không ngừng múa theo động tác của hán.

Qua không bao lâu, ngoài chân trước vừa bị cắt bỏ thì cả miếng da hổ, tính cả chỗ da hai chân sau cũng bị hán lột xuống hoàn toàn, hơn nữa còn không mang theo máu, đến rửa cũng không cần.

"A Khê, tôi nghỉ ngơi xong rồi." A Mãng khẽ hôn chớp mũi Nam Tầm, nhận lấy chân hổ trong tay cô, tiếp tục kiên nhẫn lột nướng.

Nam Tầm nhớ rõ mình đã ngã mấy lần, mặc dù ngã trên bìu có dây không đau lắm nhưng trên người cô chắc chắn toàn là bầm, trên mặt cũng không khá hơn chút nào, vậy mà A Mãng vẫn có thể hạ miếng được.

Nam Tầm cong cong mi mắt nhìn người đàn ông đang nghiêm túc nướng thịt, chỉ cảm thấy hán anh tuần bức người, liền lại gần hôn lên sườn mặt kia một cái.

A Mãng khẽ cười: "A Khê, đừng nháo."

Nam Tầm ôm eo hán từ phía sau, dựa đầu vào lưng hán, nhẹ giọng nói: "A Mãng, cảm ơn anh đã tin tưởng em như vậy."

A Mãng cười hài hước: "A Khê, đừng dụ dỗ tôi nữa. Hôm nay em đã quá mệt mỏi rồi, tôi không nhớ "giây vò" em."

Nam Tầm...

Đờ mờ, cô chỉ là thấy người đàn ông này có thể vì cô bỏ cả bộ lạc, trong lòng hán không thoải mái cho nên mới dùng thân mật để giúp hán giảm bớt muộn phiền. Nếu để cô nói, trong lòng cô tuy rằng cao hứng và cảm động, thế nhưng vẫn sinh ra một tia lo lắng.

Nam Tầm không nghĩ tới người đàn ông này nhìn qua không có vẻ gì khổ sở, tâm trạng còn giống như không tệ?

Cmn, là ảo giác đúng không?

A Mãng bị đáng về nguồn gốc của Nam Tầm chọc cười: "Bảo hoang nhỏ, em cho rằng tôi sẽ vì chuyện rời khỏi bộ lạc này mà khó chịu sao?"

Hán nhượng bộ: "Trên thực tế, tôi cũng không thích kiểu sinh hoạt quần cư này chút nào. Từ nhỏ tôi đã thuộc về rừng sâu, càng thích một mình chạy trong rừng. Sống quần cư chỉ bởi năng lực của bọn họ không đủ mà thôi, nhưng tôi thì không. Lúc ở bộ lạc, mỗi ngày tôi đều phải ngoài săn thú, không săn thú thì chính là săn thú, đến chút thời gian dành cho em cũng không có. Mà tất cả những việc đó cũng vì nuôi sống hơn trăm miệng ăn kia. Nhưng đêm nay, trăm miệng ăn được tôi nuôi sống lại muốn thiêu chết người phụ nữ của tôi, làm tôi không cách nào chịu được."

Nam Tầm nghe được lời này, mấy câu an ủi gì đó vốn đã chuẩn bị tốt lại bị cô nuốt hết xuống bụng.

Hoá ra A Mãng xem tộc nhân gì đó là phiền toái nha...

A Mãng tiếp tục nói: "Mấy ngày trước khi lão tộc trưởng sắp chết, tôi sợ bị đám tộc nhân chọn làm tân tộc trưởng nên mới một mình chuồn ra ngoài. Tôi gặp được A khê chính là vào lúc đó. Vốn tôi muốn cưỡng chế bắt em đi, nhưng em có vẻ không vui, còn bắt tôi phải lấy được sự đồng ý của tộc nhân em. Tôi nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn trở về bộ lạc. Sau đó tôi trở thành tân tộc trưởng, sau nữa là tập hợp đúng sĩ trong bộ lạc cùng đi đến núi A Lạp với tôi, dùng hai mươi tám trường nhung da thú tôi săn được đổi lấy em."

Nói đến đây, A Mãng lập tức nở nụ cười: "A Khê, bây giờ tôi rất sung sướng. Về sau chỉ có hai người chúng ta, chúng ta muốn làm gì thì làm. Chúng ta có thể ôm ôm ấp ấp bất cứ lúc nào, khi nào muốn vui về với em thì vui về."

Nam Tầm...

Cho nên, trọng điểm của anh thật ra là câu sau thôi có đúng không?

Cái đồ lưu manh

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218: Nhà mới, nhà trên cây và hang đá

Edit: Bánh Bao Không Nhân/ Beta: PaduC, tranthayday

Hai người ăn xong thịt nướng liền nằm lên miếng da hổ vừa mới lột. Bọn họ rúc vào nhau, cùng bàn bạc xây dựng cuộc sống tốt đẹp trong tương lai. Có điều Nam Tầm quá mệt mỏi, nói được một lát thì đã ngủ.

Ngày hôm sau khi Nam Tầm tỉnh lại, A Mãng đang dùng một miếng da ướt lau mặt và người cho cô, hai củ khoai nướng được để bên cạnh, còn có một ít trái cây, đây hiển nhiên là thành quả sáng sớm hán vào rừng hái.

Trái cây bây giờ cơ bản đều đã chín rụng dập nát, cũng không biết hán tìm bao lâu mới được mấy trái như vậy. Nam Tầm thấy ngọt trong lòng, cắn một quả, thuận tiện nhét hai miếng cho A Mãng, khoai lang thì mỗi người một củ.

A Mãng vốn không muốn ăn, nhưng Nam Tầm tay dứt đến bên miệng hán. Hán vừa ngẩng người, đã bị cô nhét củ khoai bóc sạch vỏ vào trong miệng. A Mãng ăn một củ khoai lang, còn nhân tiện cắn cắn mấy ngón tay A Khê.

Ăn xong bữa sáng đơn giản, hai người lại tiếp tục lên đường.

Hướng Bắc là bộ lạc của A Khê, hướng Nam là bộ lạc A Lạp Sơn không lồ. A Mãng hiển nhiên không có bất kỳ ý định "đầu quân" bộ lạc nào, mà trực tiếp mang Nam Tầm đi về hướng Tây Nam.

Hai người đi một thị tạm nghỉ, nghỉ xong lại tiếp tục lên đường. A Mãng khiêng theo một con hổ rừng kiếm to như vậy, nên tạm thời không cần phải bận va ví đồ ăn. Vì vậy sau khi bọn họ đi vô cùng hiệu suất được năm sáu ngày đường, cuối cùng cũng phát hiện ra một nguồn nước mới.

Đó là một con sông nhỏ nước chảy hiền hoà, tuy rằng kích thước bé hơn con sông lớn bên ngoài Tộc ăn thịt người nhưng cũng đã rộng đến gần sáu mét. Với hai người thì như vậy là đủ rồi.

A Mãng kéo Nam Tầm đi xuôi dòng thêm một đoạn, đến khi thấy con sông nhỏ kia rộng thêm hai mét thì rốt cuộc ngừng lại.

Hai người bắt đầu khảo sát địa hình gần đây, ý muốn tìm ra một nơi dừng chân lý tưởng. Bỗng nhiên, Nam Tầm nhìn thấy gì đó, hai mắt lập tức sáng lên, vội chỉ về phía một ngọn núi đá nhỏ, mừng rỡ không thôi nói: "A Mãng mau nhìn kia, trên núi đá nhỏ kia có một cái hang đá!"

Núi đá cũng không lớn, hoặc có thể nói nó chỉ là ngọn đồi, cao khoảng tầm bảy đến tám tầng lầu. Trên đồi mọc đầy cỏ dại xanh xanh vàng vàng, còn có hoa chuông màu tím nở khắp nơi. Loại hoa này chỉ nở rộ vào mùa thu, một lần nở liền nở cả chuỗi. Hoa chuông trên đồi rủ xuống mấy bóng nhẹ nhàng đung đưa trong gió, hương hoa nhàn nhạt dễ người hòa vào không khí, làm cho người ta thấy thật sáng khoái.

Nam Tầm có chút hưng phấn. Cái hang đá trên sườn đồi này cách mặt đất khoảng bảy - tám mét, ngoài hang còn có khối đá lớn nhô ra, tựa như một cái bàn công.

Nếu bọn họ dọn vào trong hang đá đó, thì tương đương với việc vào sống trong nhà hai tầng, cực kỳ hoàn mỹ!

Nhưng mà, làm sao vào được trong hang còn là một vấn đề. Bởi vì miệng hang đá kia ở một mặt sườn vô cùng dốc, gần như vuông góc với mặt đất.

Mất Nam Tầm đảo quanh, đứng trên một gốc đại thụ che trời cách hang đá không xa. Thân đại thụ kia to đến mức năm đến sáu người ôm mới xuể, nhánh cây cũng không lằng nhằng phức tạp, chỉ có mấy cành thô to. Chỉ cần chặt xuống vài nhánh ở giữa là hoàn toàn có thể xây một gian nhà trên cây có hành lang xa hoa. Những chạc cây phân nhánh chính là giá đỡ thiên nhiên cho căn nhà, vài chạc cây ở trung tâm thì có thể coi như cột chống để nó xuyên qua mái.

Sau đó, bọn họ có thể làm một cây cầu treo nối giữa căn nhà trên cây và hang đá kia.

Nhà trên cây có thể dùng đầu gỗ hoặc tre trúc dựng lên. Trúc thì tương đối mát mẻ, xây phòng trúc rất thích hợp để chứa đồ ăn thừa vào mùa hè, xây lên cũng nhanh.

Về phần làm sao lên cây, trên cái cây kia có rất nhiều dây leo thô dài rủ xuống, kéo một sợi bấy kỳ là có thể đu lên.

Nam Tầm vội vàng chia sẻ suy nghĩ của mình cho A Mãng. A Mãng tròn tròn mắt nhìn cô, giống như bị ý tưởng kỳ diệu của cô làm cho khiếp sợ.

A Mãng không biết nhà trên cây và cầu treo có đáng về gì. Nhưng sau khi nghe Nam Tầm giải thích thì những thứ mơ hồ gì đó cũng dần hiện rõ hơn trong đầu hần.

Lúc này hai người đi dọc dòng sông xuống đây, trên đường có thấy một mảnh rừng trúc. Mấy cây trúc đó vừa hay có thể dùng làm nhà trên cây và cầu treo.

Lâu nhất là nửa tháng nửa mùa đông sẽ đến, A Mãng và Nam Tầm không dám trì hoãn, nói làm liền lập tức làm.

A Mãng chặt trúc chẻ trúc, Nam Tầm thì bện dây cỏ. Hai người phân công hợp tác, một mới thì nghỉ tạm, đôi bụng thì cắt xuống chút thịt trên thân con hổ rừng kiếm nướng ăn.

Năng suất của A Mãng nhanh đến kinh người, mới chỉ qua năm ngày, hần đã làm ra hết mấy thứ trong suy nghĩ của Nam Tầm.

Nhà trên cây ước chừng phải lớn hơn 50m2, một phòng ngủ và một phòng khách. Trúc thô dùng để làm khung xương căn nhà, trúc tước tỉ mỉ thành miếng mỏng thì ốp mặt tường, bên ngoài lại đóng một tầng trúc, nóc nhà dùng nửa ống trúc lát hai lớp, còn phủ thêm một tầng cỏ khô để phòng bị đốt.

Nhà trên cây có một hành lang hình chữ L bao xung quanh, ngoài rìa hành lang còn xây thêm lan can, xa hoa vô cùng.

Cầu treo cũng đã xong. Nó dài gần chín mét nối liền khoảng cách giữa hang đá và căn nhà.

Quá trình làm cầu treo cũng không dễ dàng gì. A Mãng phải bò lên sườn đồi tương đối dốc kia, sau đó dùng sợi dây thừng đưa mình đến mỏm đá nhô ra, cố định được hai cọc gỗ trên đó xong mới có thể buộc cầu treo ở mặt trên.

Sau khi đã làm tốt mọi thứ, A Mãng lại dùng cây trúc còn dư xây một phòng nhỏ gần dệ dưới ngôi nhà, chuyên dùng để cất cùi gỗ.

"A Mãng, anh quá tuyệt vời!" Nam Tầm kích động nhảy lên người A Mãng, ôm lấy hần hung hăng hôn mấy ngụm.

Mấy hôm này hai người xây nhà trên cây đến quên mất ngày đêm, nên vẫn không có thời gian thân mật. Hiện tại báo hoang nhỏ đã chủ động tới cửa, A Mãng tự nhiên là không khách khí, dè báo hoang nhỏ trong phòng mới mà lẫn lộn.

Đã xây xong nhà trên cây, cầu treo cũng đã hoàn thành, A Mãng và Nam Tầm gấp không chờ nổi đi qua cầu treo tiến vào hang đá.

Trong lúc xây nhà hai người tạo ra tiếng động không nhỏ, vậy mà lại không thấy mãnh thú gì lui tới hang đá, hẳn là đã an toàn. Thế nhưng A Mãng vẫn cẩn thận để Nam Tầm ở ngoài trông cửa hang, còn hần thì mang theo giáo vào trong kiểm tra.

Không lâu sau, Nam Tầm bỗng nghe thấy tiếng A Mãng hô lên kinh ngạc. Tiếng kêu đó không phải kinh sợ, mà là ngạc nhiên vui vẻ.

A Mãng chạy ra kéo Nam Tầm vào trong.

Nhìn qua từ bên ngoài, cửa hang có vẻ chỉ cao bằng một người, rộng bằng hai người. Nhưng không nghĩ trong cái hang này còn có chỗ không gian kì diệu khác!

Bên trong hang đá rất lớn, cũng rất cao, gần như chiếm hơn phân nửa thể tích ngọn đồi. Ngoài cái hang chính, trên vách đá còn có hai cái hang nhỏ, quả thực chính là một cái biệt thự đá hai phòng ngủ một phòng khách siêu sang trọng!

A Mãng thích cái biệt thự đá này hơn rất nhiều căn nhà trên cây. Hần nhanh chóng dọn toàn bộ hành lý của hai người vào hang đá, sau đó dùng cỏ khô và da thú làm một cái giường lớn xa hoa, lớn đến mức Nam Tầm có thể lăn lộn trên đó.

Hần còn tìm được một tảng đá lớn ở trong hang, mài phẳng hai đầu của nó làm cái bàn.

Nam Tầm cũng bắt đầu chuyển đồ đạc chai lọ vại bình của mình vào.

Trong hang đá lớn có hai hang nhỏ, một cái có thể dùng để cất đồ ăn, cái còn lại có thể dùng để chứa đồ linh tinh.

Nghĩ đến đây chính là nhà của cô và A Mãng sau này, tâm trạng Nam Tầm liền có chút rối rắm. Thế giới của hai người gì đó, chặc, đúng là một loại phiền phức ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 219: Chia sẻ, phong cảnh trên cây

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Bánh Bao Không Nhân/ Beta: Paduc, tranthayday

"A Mãng, đã có chỗ ở rồi, chúng ta mau tranh thủ dự trữ đồ ăn thôi." Nam Tầm nói.

A Mãng kiêu ngạo ưỡn ngực: "A Khê không cần lo lắng. Cho dù là thời tiết giá lạnh, tôi cũng có thể bắt được con mồi. Sẽ không để em bị đói."

Sợ dĩ cứ đến mùa thu, bộ lạc lại phải liều mạng tồn trữ lương thực, là vì khi đông tới, dã thú trong rừng sẽ ít đi, hơn nữa cái rét sẽ làm tốc độ săn mồi của con người chậm lại. Rất có thể đảm ba bữa cũng không săn được một con đủ để phân cho các tộc nhân.

Nhưng A Mãng không giống vậy. Bất kể lúc nào thân thủ của hần cũng vô cùng nhanh nhẹn, cho nên việc khan hiếm đồ ăn của tất cả mọi người đối với hần mà nói lại căn bản không thành vấn đề.

Chỉ cần thời gian một ngày, A Mãng đã một mình săn được một con lợn to béo nặng gần ba trăm cân và một con chim cổ dài giống đà điểu. Mặc dù sức ăn của A Mãng rất lớn, nhưng hai con mồi như vậy đã đủ cho hai người ăn được hai tháng có thừa. Hơn nữa con hổ rừng kiếm chưa ăn hết còn được Nam Tầm ướp gia vị, nên ít nhất ba tháng tới sẽ không cần lo lắng cho việc ăn uống.

A Mãng không tiếp tục đi săn nữa, mà cùng Nam Tầm tìm muối thạch. Tuy rằng lúc rồi đi có mang theo một bình muối ăn đầy được bảo vệ, nhưng khi Nam Tầm ướp thịt hổ đã dùng rất nhiều. Cô cần nhiều muối hơn để bảo quản đông thịt thú này.

Hai người đi thật lâu cũng không tìm thấy muối ăn gì cả, nhưng A Mãng lại thuận tiện tóm được hai con chuột đất bự như thỏ vậy, Nam Tầm cũng đảo được mấy củ khoai lang.

A Mãng nhìn về mặt thất vọng của cô, đột nhiên thả sọt xuống, khoe miệng hơi nhếch lên nói với cô: "Báo hoang nhỏ, em chờ chút."

Sau đó Nam Tầm liền được mở rộng tầm mắt về bản lĩnh leo cây của A Mãng. A Mãng coi áo da báo và giày có cỏ làm cho hần, tìm một gốc đại thụ thoạt nhìn thô to nhất, không nói hai lời lập tức bò lên.

Nam Tầm nghỉ ngơi trên chân của hần có gấn hai cái móc, nếu không thì sao lại có thể dính lên thân cây chặt như vậy được? Còn có cánh tay của hần, tựa như không bao giờ dùng hết lực, ôm thân cây kia bỏ hai ba đợt đã lên được mười mấy mét.

Nam Tầm đứng dưới tàng cây ngẩng đầu nhìn hần, trở mắt nhìn bóng hình hần biến mất trong đám cành lá trùng trùng điệp điệp. Nếu không phải mấy cành khô vàng kia đang nhẹ nhàng đưa, cùng với tiếng lá ma sát xào xạt, còn có không ít lá vàng rụng xuống, thì Nam Tầm thật sự sẽ cho rằng A Mãng đã biến mất.

"A Mãng ——" Nam Tầm ngửa đầu hét to một tiếng.

Nam Tầm biết A Mãng chắc chắn sẽ không có chuyện gì, nhưng A Mãng không trả lời nên cô nhịn không được, máu của cô sôi lên sùng sục.

Sau khi cởi áo khoác da thú và váy dài, Nam Tầm chỉ mặc một cái áo bó ngực và quần lót bắt đầu leo cây. Cô thường xuyên trèo cây nên độ linh hoạt rất cao, chẳng qua đây là lần đầu tiên trèo một cây đại thụ cao như vậy.

Thời điểm bỏ lên đại khái hơn hai mươi mét, giọng nói khiếp sợ của A Mãng truyền đến từ phía trên: "A Khê! Em lên đây làm gì? Mau xuống đi!"

Hần hần đã bỏ được không dưới trăm mét, nhưng ngay khi nghe thấy tiếng động dưới chân liền bò xuống.

Nam Tầm cao hứng vẫy vẫy tay với hần: "A Mãng! Em muốn cùng anh trèo cây!"

A Mãng bị cô dọa rớt: "A Khê đừng nháo, em cần bàn là không leo được. Lần đầu tiên tôi gặp em, em còn ngã xuống từ trên cây xuống đấy."

Nam Tầm bật cười ha ha: "Đồ chỉ là vì anh hét to nên em mới giật mình thôi."

A Mãng đứng không nhúc nhích trên một chạc cây to, nhìn thấy động tác Nam Tầm leo cây còn coi như thuần thục mới không tiếp tục khuyên can nữa.

Nếu A Khê thật có thể làm được, hần cũng muốn chia sẻ với cô cảm giác đứng trên đỉnh đại thụ!

A Mãng lẳng lặng chờ Nam Tầm đuổi kịp tén đồ của hần, cho đến khi hai người rút cuộc sống vai, hần đề Nam Tầm bỏ ở trên. Nếu thật sự không cẩn thận trượt xuống thì hần còn có thể đỡ lấy cô.

Đại đại khái là một trong số ít việc ngược Nam Tầm từng làm, vẫn luôn không biết mệt mỏi mà trèo lên đến gần hai trăm mét.

A Mãng đang ở dưới cô, điều này làm cho cô có cảm giác an toàn trăm phần trăm.

Tuy rằng càng lên cao nhánh cây càng mảnh, nhưng đó chỉ là so với thân cây chính. Cành trên đỉnh cũng đủ to đủ vững chắc, vẫn có thể chịu được hai người đứng song song trên đó.

Nam Tầm không biết làm sao mình làm được. Vào lúc này cô đang đứng trên đỉnh của một cây đại thụ, thu hết cảnh sắc của khu rừng vào đáy mắt, cảm giác rung động đó làm cô nhịn không được cao giọng hô lên.

A Mãng đạp một chân lên, đứng trên cùng chạc cây với cô.

Chạc cây đang đưa làm Nam Tầm không khỏi la lên: "A Mãng anh đứng đứng chung một chỗ với em, anh qua cạnh bên cạnh đi!"

A Mãng cười ha ha, như trò đùa dai mà dùng sức đang đưa chạc cây bên cạnh hai người, làm Nam Tầm sợ tới mức không ngừng thét chói tai. Sau đó một tay hần cầm cành khô bên cạnh, một tay ôm lấy eo cô.

"A Khê, em xem kia." A Mãng cười dù rồi, đột nhiên kẻ sát tai Nam Tầm, giọng nói trở nên trầm thấp dịu dàng.

Nam Tầm nhìn theo tầm mắt hần. Cô nhìn thấy một mảnh rừng đại thụ rậm rạp đan vào nhau, nhìn thấy những sườn đá nổi lên tạo thành vài tòa núi nhỏ, nhìn thấy một mảng lớn bụi dương xỉ, còn nhìn thấy được suối nước và dòng sông chảy róc rách. Mà cô chỉ cần ngẩng đầu, là có thể thấy ánh chiều tà đã không còn chói lọi, mấy đám mây xung quanh bị nhuộm thành màu kim quất*, nhuộm đỏ hơn phân nửa đường chân trời.

Trên trời đủ loài chim lạ sải cánh bay qua, đều cùng hướng về phương Nam.

Nam Tầm hưng phấn ôm chặt eo A Mãng: "Đẹp quá! A Mãng, em rất thích!"

Cánh tay A Mãng đang ôm cô bỗng trượt lên, dừng trên gáy cô. Bàn tay hơi dùng sức, đầu Nam Tầm tức khắc bị kéo lại gần hần. A Mãng tình té hôn môi cô gái này, trong lòng thấy cực kỳ thoải mái.

Lúc hần phản kích nhất sẽ trèo lên một ngọn cây cao nhìn về phương xa, nhưng tộc nhân không hiểu được sở thích này của hần, luôn cảm thấy hần có chút không bình thường.

A Khê là người đầu tiên trèo lên ngọn cây với hần. Hần làm sao cũng không tưởng tượng được cùng làm loại chuyện ngu ngược này với hần sẽ là một cô gái, người con gái hần thích nhất.

Bọn họ trèo lên cây đại thụ cao nhất trong khu rừng này, đứng trên ngọn cây trao cho nhau những cái ôm hôn. Ánh chiều tà lúc chạng vạng hắt lên người họ, vô cùng ấm áp.

Người con gái quay về hướng đón ánh hoàng hôn, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người như được đeo một lớp khăn che mặt màu kim quất, diễm lệ cực kỳ.

"A Khê, em thật đẹp!" A Mãng tán thưởng.

Lời như vậy Nam Tầm đã nghe qua rất nhiều lần, nhưng lần này lại cảm thấy phá lệ êm tai.

Tuy rằng rất tiếc nuối nhưng hai người còn việc phải làm. Bọn họ nhìn thoáng qua quang cảnh đẹp để xung quanh một cái thật sâu, rồi mới một trước một sau leo xuống.

Dưới tàng cây, cái sọt và quần áo Nam Tầm đặt trên mặt đất vẫn còn đó. Hai người mặc xong áo ngoài bằng da thú thì bắt đầu đi tìm quần đá vừa rồi nhìn thấy.

A Mãng kéo Nam Tầm chạy băng băng trong rừng, càng chạy càng nhanh, thường xuyên cao hứng tru lên vài tiếng.

Quần đá không tính quá xa, hai người chạy khoảng chừng bốn mươi phút là tới rồi. Những cột đá cao cao cắm thẳng tắp trên mặt đất bị rừng cây che giấu thấp thoáng hình thành một mảnh quần đá nhỏ. Cột đá bày ra nhiều sắc thái khác nhau, có màu đỏ vàng đậm nhạt không đồng đều, có chút màu trắng ngà, vô cùng đẹp mắt.

A Mãng tìm được rất nhiều muối thạch trong quần đá, Nam Tầm lại phát hiện đá đánh lửa thiên nhiên màu vàng kem nữa trong suốt.

"A Mãng, A Mãng! Về sau chúng ta không cần nhóm lửa nữa rồi!" Nam Tầm vui sướng chà hai cục đá đánh lửa vào nhau, lập tức có tia lửa bắn ra làm A Mãng ngạc nhiên không thôi.

A Mãng chất đầy đá đánh lửa kia vào sọt, làm Nam Tầm dờ khóc dở cười.

*Kim quất:

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyen: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 220: Tới nha, tạo tác nha*

*Lời bài hát "Ngựa"

Edit: tranthayday/ Beta: PaduC

"Chúng ta chỉ lấy hai ba viên đá là đủ dùng rồi." Nam Tầm nói xong liền nhặt gần hết đá đánh lửa trong sọt dưới ánh mắt tiếc nuối của A Mãng, thay vào đó bằng muối thạch.

Hai người trở lại ngôi nhà trên cây lúc sắc trời đã sẫm tối, A Mãng gấp không chờ nổi lấy đá đánh lửa ra đất bắt đầu thử nghiệm.

Hắn gom cỏ khô cùng mấy cành cây chặt thành đống nhỏ, rồi lấy hai viên đá đánh lửa hướng chỗ đó đánh quẹt vài lần.

Quả nhiên, đống cỏ và vụn gỗ lập tức bén lửa, điều này làm hắn vui sướng không thôi.

Nam Tầm ngồi bên cạnh chống cằm nhìn hắn, thấy hắn như vậy thì không khỏi bật cười: "Thật là, giống y như trẻ con."

Lá cây trong rừng ngã vàng thực nhanh, nhưng còn chưa kịp tự khô héo hết thì trận tuyết đầu mùa đã tới.

Sau trận tuyết này, nhiệt độ giảm xuống nhanh chóng, nhiều loài động vật cũng tiến vào thời kỳ ngủ đông.

Một ngày trước khi trận tuyết đến, A Mãng vừa khéo bắt được một con báo hoa, con báo này nếu đứng thẳng lên chắc hẳn phải cao bằng Nam Tầm. Tuy rằng Nam Tầm đã có áo da hổ cho mùa đông, nhưng A Mãng vẫn đưa tấm da báo cho cô. Nam Tầm thích muốn chết, dùng nó làm một bộ quần áo ở nhà.

Phản bụng thì khâu lại, từ dưới móng thì cắt rời thành quần, chỗ chân tay cần rời rộng một chút. Đặc biệt là phần hai chân, Nam Tầm lấy thêm miếng da thú trường nhung khác nối vào mỗi bên ống quần.

Đến khi Nam Tầm mặc bộ đồ da báo hoa ở nhà lên người, lại đội thêm mũ, ánh mắt A Mãng nhìn cô lập tức thay đổi.

"A Khê, em thật sự biến thành báo hoang nhỏ!" Ánh mắt A Mãng dính chặt trên người cô không thể dời đi nổi.

Không nghĩ tới mặc tấm da thú lại có thể khiến đối phương động dục - Nam Tầm...

Tuyết vẫn rơi trắng xóa ngoài hang đá, còn trong hang, con hổ lưu nam hấp tấp kéo hai chân báo hoang nhỏ ra từ trong da thú, bộ quần áo ở nhà xinh đẹp bị vén lên trên bụng, sau đó hắn liền dè báo hoang nhỏ mà bắt đầu các loại tư thế áp chảo bánh nướng.

Trong hang động to lớn thoáng đãng, không khí đang không ngừng nóng lên, âm thanh vỡ vụn vang lên thành nhịp như bài hát.

Trận tuyết lớn này đổ xuống ước chừng cả một ngày, mãi đến khi trời sắp tối, tuyết mới dần dần nhỏ đi.

A Mãng và Nam Tầm cầm chổi quét sạch tuyết ở nhà trên cây cùng cầu treo phía trước, tiếp đó dọn dẹp mảnh đất trống bên dưới đại thụ và sườn đồi.

Dưới chân đồi có một cái bếp nhỏ được A Mãng xây từ đá và đất sét. Lúc tuyết rơi, A Mãng dùng cỏ khô che kín bếp để bảo đảm nó không bị tuyết làm ướt. Đến khi muốn dùng, A Mãng sẽ bỏ hết đống cỏ có tuyết đọng đó ra.

Nam Tầm đi vào phòng chứa củi lấy củi đốt, A Mãng thuần thục dùng đá đánh quẹt, rất nhanh đã nhóm được lửa.

Thịt thú được A Mãng dùng dao đá chặt thành nấy miếng ném hết vào nồi to làm từ vỏ quả hạch nấu lên. Nam Tầm còn bỏ thêm vào nước dùng chút rau dại khô mà mình làm, như vậy canh nấu ra sẽ ngon vô cùng.

Thịt của thú hoang tương đối dai, phải ninh ít nhất một giờ, Nam Tầm đợi không kịp liền vùi hai củ khoai lang vào bếp nhỏ.

Đợi khi nướng gần chín, Nam Tầm ghé trên lưng A Mãng, cười khanh khách nói: "A Mãng, khoai lang của em sắp được rồi, anh bóc vỏ dứt cho em được không?"

A Mãng nhướng mày, một lời vạch trần suy nghĩ của cô: "A Khê, thực ra em chỉ không muốn bị bẩn tay thôi đúng không?"

"Không phải, em chỉ sợ nóng thôi mà. Da người ta nồn nà mịn màng thế này, sao có thể so với da dày thịt béo như anh được." Nam Tầm lăm bằm nói.

A Mãng hơi cong khóe miệng, cũng không nhiều lời mà trực tiếp dùng que củi đào khoai lang, bóc vỏ rồi đưa tới bên miệng Nam Tầm, dứt cho cô từng miếng từng miếng một.

Nam Tầm đang ăn hăng say, trong đầu đột nhiên xuất hiện tiếng kêu khoa trương đầy ngạc nhiên của Tiểu Bát: "Ôi, trời ạ! Vừa mới mắt đã nhìn thấy cảnh ngáy ngáy như vậy, kỳ nghỉ lần này của người có vẻ không tệ lắm đâu."

Nam Tầm khẽ run rẩy khóe miệng: "Người có thể thông báo trước mỗi lần chuẩn bị xuất hiện không vậy?"

Tiểu Bát không thành ý mà "Ừ" một tiếng.

Nhưng giây tiếp theo Tiểu Bát bỗng phản chấn, cũng không biết đã phát hiện việc vui gì khiến nó sung sướng.

"Thần ái, nghỉ phép vui về nhà. Có việc thì gọi gia ba tiếng, gia đi ngủ một lát."

Nam Tầm: "Hóa ra trước đó không phải người đang ngủ?"

Tiểu Bát rít gào: "Lúc trước là già bế quan tu luyện, tu luyện! Đây là việc cần hết sức tập chung đó!"

Nam Tầm uể oải "ừ" một tiếng.

Tiểu Bát...

Không có Tiểu Bát nhìn coi, Nam Tầm tiếp tục không biết xấu hổ mà cùng A Mãng dính ngấy.

Tuy rằng mỗi ngày đều có đủ thịt ăn, A Mãng cũng thường đi săn bắt thêm một ít đồ ăn tươi mới, nhưng Nam Tầm vẫn muốn ăn thứ khác, vì thế cô nhờ A Mãng đan giúp một cái lưới đánh cá.

Hai người cẩn thận đi từ từ ra giữa dòng sông băng nhỏ, A Mãng dùng riu đã bỏ một hố lớn trên mặt băng, sau đó Nam Tầm buông lưới đánh cá xuống cái hố đó.

"A Khê, cá sông này không ngon đâu, anh và người trong tộc đã sớm thử qua, chúng nó rất nhiều xương, ăn vào rất dễ bị hóc ở cổ họng." A Mãng nhắc nhở. Tuy Nam Tầm muốn làm gì, hán cũng sẽ không hỏi nhiều thêm một câu, nhưng cá ở đây quả thật không thể ăn nha.

Nam Tầm cười mím nói: "Nếu xương quá nhiều, chúng ta có thể chỉ ăn đầu cá. Đầu cá sẽ không có xương, không những thế ăn vào còn bỏ nào đấy."

Nam Tầm phát hiện ở thời tới cổ này, lúc mọi người ăn bất kỳ loại động vật nào đều sẽ không ăn đầu, ngay cả đầu con lợn cũng vứt đi. Đây có lẽ là một tập tục nào đó.

Nhưng khi A Mãng nghe được cô nói muốn ăn đầu cá thì cũng chưa nói gì, chỉ có ánh mắt nhìn về phía của cô tràn đầy cung chiều: "Được rồi, A Khê muốn như thế nào cũng được."

Chỉ chốc lát sau, Nam Tầm thu lưới, vậy mà cô thực sự đã bắt được hai con cá lớn.

Nam Tầm dùng dao cạo vẩy cá, bỏ phần nội tạng, một con mang đi nướng, một con đem nấu canh.

Cá được nướng cháy vàng rụm, mùi thơm nức mũi khiến Nam Tầm thiếu chút nữa chảy nước miếng.

Nhưng mà, chờ đến khi Nam Tầm cắn thử một miếng, ngay tức khắc phun "phì phì" ra đất.

"Ha ha ha....." A Mãng không nhịn được cười to: "A Khê, tôi đã bảo em thử đó rất khó ăn mà, nhưng em lại cứ muốn thử cơ."

Nam Tầm liếc xéo hần: "Vậy nên A Mãng, anh chỉ chờ để cười nhạo em sao?"

Tuy phần thân qua thực rất nhiều xương không thể ăn được, nhưng Nam Tầm vẫn thử đầu cá, cảm thấy hương vị cũng không tệ lắm. Cô bảo A Mãng nếm thử một chút, A Mãng từ chối.

Nam Tầm chợt nổi lên ý xấu, càng muốn ép hán ăn, cuối cùng A Mãng nhượng bộ có cần một miếng cho xong, sau đó ánh mắt hán lại bỗng trở nên sáng bừng.

Dường như có một cánh cửa thế giới mới đang mở ra trước mắt A Mãng.

Khoảng thời gian sau, A Mãng ăn thử tất cả mọi loại đầu đã thử, làm Nam Tầm buồn nôn muốn ói ra, đành nhất quyết yêu cầu A Mãng chỉ được ăn đầu cá, không được ăn những loại khác.

Về tức hận trên mặt A Mãng làm cho Nam Tầm tiếp thu sâu sắc đạo lý "tự làm bậy không thể sống".

Thời tiết lạnh giá, Nam Tầm chán đến chết nằm trong hang động. Lúc mùa hè cô còn có thể đi ra ngoài hái chút trái cây rau dại gì đó, nhưng tới mùa đông, chuyện cô có thể làm quá ít.

Nam Tầm vẫn định ngồi ở trong hang may quần áo, nhưng từ khi A Mãng phát hiện ra tay cô bị cốt châm* đâm chảy máu thì về sau cũng không cho cô động tới cốt châm nữa.

[*Cốt châm: cây kim làm bằng xương động vật]

Ở thời tới cổ này, đàn ông sẵn lòng cầm kim may quần áo, có lẽ chỉ có một mình A Mãng quý hiếm mà thôi.

Nam Tầm ngồi bên cạnh chỉ huy, A Mãng dựa theo lời cô miêu tả làm ra các loại sản phẩm như bao tay, mũ đội, khăn quàng cổ. Tay nghề vô cùng tốt đến độ có thể lập tức "tốt nghiệp".

Tiểu Bát ngáp một cái, khinh thường nói: "Người quá lười, ngay cả công việc của phụ nữ bây cũng đẩy cho đã nhân này làm."

Nam Tầm: "Là do đàn ông của ta không nỗ cho ta làm, ta cũng đành chịu chứ sao ~"

Tiểu Bát: "Giọng điệu của người nghe rất nhộn nhạo đấy."

Nam Tầm lập tức hát lên, nhộn nhạo cho nó xent: "Tới nha, tạo tác nha ~ Có biết bao phong cảnh trên đời."*

[*Lời bài hát "Ngựa"-Hoàng Linh

Tham khảo bản dịch của Dạ Yết - Youtube]

Tiểu Bát....

Mẹ nó, đây là bài hát của nó cơ mà!

_____

*Thông báo   (⌘+⌥+⌘) ≡

Thế giới này kết thúc ở chương 227

còn 7 chương nữa là hết ợ ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 221: Ha ha, hai tên ngốc bức

Edit: tranthayday / Beta: PaduC

A Mãng đeo hai cái găng tay da hồ vờ mới làm xong cho Nam Tầm. Thấy cô rành rồi sắp mốc meo, liền lôi kéo cô ra bờ sông nhỏ.

"A Mãng, anh định làm gì vậy? Hôm nay chúng ta đâu có bắt cá." Nam Tầm khó hiểu nhìn hán.

A Mãng bế cô như ôm một đứa trẻ, chính cho cô ngồi xỏm xuống mặt băng, rồi đột nhiên nắm chặt hai tay Nam Tầm lao vun vút trên đó.

Nam Tầm kinh ngạc hô một tiếng, liền vùi về bật cười lớn: "A Mãng, nhanh lên, lại nhanh thêm chút nữa, vui quá đi, ha ha ha....."

A Mãng chạy như bay trên lớp băng dày, giữa đường suýt nữa bị trượt chân ngã sắp mặt, chọc Nam Tầm càng thêm vui vẻ.

Tiểu Bát: "... Hai kẻ ấu trĩ."

Có A Mãng và Tiểu Bát, cho dù là giữa mùa đông giá lạnh, Nam Tầm vẫn có rất nhiều niềm vui.

Mùa đông dài đằng đặc, nhưng Nam Tầm lại cảm thấy nó trôi quá nhanh, chỉ như một cái chớp mắt. Tuyết trong rừng đã bắt đầu tan, rõ ràng nhất chính là lớp băng trên sông nhỏ. Nam Tầm vừa mới bước lên đó chợt nghe thấy tiếng răng rắc, A Mãng vội vàng kéo cô lại.

Thời tiết ấm dần lên, mùa xuân đang đến.

A Mãng và Nam Tầm đều coi bỏ áo khoác ngoài bằng da thú trường nhung dày sụ, thay bằng quần áo ngắn hơn. Hai người cùng chạy như điên vào rừng, nhìn vạn vật sinh trưởng, còn hứng chí mà gào hú vài tiếng.

Tiểu Bát: "Nam Tầm, người thật sự đã bị hấn biến thành dã nhân mất rồi."

Nam Tầm: "Ta là người phụ nữ của dã nhân mà, phải trở thành dã nhân mới xứng đôi chứ."

Tiểu Bát cảm thấy đã không còn gì để nói.

Trước kia toàn là nó chặn họng Nam Tầm, nhưng không biết từ khi nào bọn họ đã hoán đổi vị trí cho nhau. Tiểu Bát có chút buồn rầu.

Lại qua vài ngày, tuyết đọng ngoài sườn núi đã tan hết, một số loài cây cỏ bắt đầu nhú chồi non.

A Mãng đi ra ngoài săn thú, Nam Tầm thì một mình lặn qua lặn lại trên giường.

"Tiểu Bát, người nói rằng thế giới viễn cổ này linh khí nồng đậm, nhưng vì sao không thấy ở đây có động vật thành tinh? Dù không có, thì ít nhất cũng phải có con vật nào đó khai chút linh trí* như thế giới thứ nhất mới đúng." Nam Tầm tò mò hỏi.

[*Khai linh trí: có trí khôn]

Tiểu Bát giải thích: "Không có tiền nhân thì sẽ không có yêu vật, vạn vật trong thế giới đều là tương sinh tương khắc. Nơi này đúng thật linh khí rất dày đặc, nhưng trí thức lại quá lạc hậu. Giống loài thông minh như nhân loại còn chưa phát minh ra chữ viết, thì làm sao mà hiểu được tu tiên đặc đạo. Động thực vật lại càng không cần phải nói, tuy nhiên thọ mệnh chúng nó sẽ tương đối cao."

Nam Tầm gật đầu: "Đã hiểu, chỉ có đường sinh mệnh dài còn nào thì 'ngắn'."

Tiểu Bát: "... Có thể nói như vậy."

Hơi ngừng lại, giọng điệu của Tiểu Bát bỗng xoay ngoắt: "Tuy vậy, thế giới này vẫn có một số động vật sơ khai linh trí, ví dụ như trong đám động vật chạy dưới đất có giống chó, còn trong đám chim thì ——"

Bỗng "xoẹt" một tiếng, âm thanh của thứ gì sắc bén cắt qua vài vốc cực kỳ chói tai, lời của Tiểu Bát bị đứt đoạn.

Nam Tầm quay đầu nhìn về phía cửa động.

Tầm mảnh da thú dùng để chắn gió ở cửa hang đã bị thứ gì đó sắc bén xé rách!

Nam Tầm vừa tập trung nhìn liền giật thót.

Đờ, đờ mờ! Một cái móng chim thật lớn! So với tay người thì phải to gấp đôi!

Móng vuốt sắc bén kia cắt qua hai ba lần khiến tấm da thú bền chắc nát tươm. Ngay sau đó, một cái đầu chim còn lớn hơn đầu người tiến vào, tiếp đó là thân chim béo tốt của nó.

Vốn cửa động kia có chiều rộng bằng hai A Mãng, nhưng hiện tại con chim lớn này lại đang chặt vật chen vào cửa hang, đủ để chứng minh thân hình nó lớn đến cỡ nào!

Chen vào xong con chim nhìn thấy Nam Tầm, nó tức giận rít một tiếng, lập tức bỏ nhào đến chỗ cô.

Nam Tầm kịp thời lặn một vòng trên đất tránh được.

Móng vuốt kia rất sắc bén, nếu như bị nó cào trúng một phát, có nhất định sẽ mất quá nhiều rồi chết.

Tiểu Bát cũng căng thẳng lên: "Đây chính là loài chim đã bắt đầu khai linh trí mà ta nói với người!"

A Mãng mới vừa đi không lâu, lúc này không thể chạy về ngay được, Nam Tầm phải nghĩ biện pháp tự bảo vệ mình.

Sau mấy lần Nam Tầm liên tục tránh thành công khỏi công kích của nó, con chim lớn đã hoàn toàn nổi giận. Mỏ chim mở ra, vậy mà lại phun ra một ngọn lửa.

Nam Tầm trừng to mắt, thêm một lần kinh ngạc.

Con mẹ nó, cái thế giới viễn cổ này lại còn có chim biết phun lửa!

Nam Tầm lặn một vòng tại chỗ, tránh thoát quả cầu lửa kia, nhưng cầu lửa thiếu chút nữa là đã đốt tới tấm da thú trên tường.

Nam Tầm giật thót, liền trực tiếp sử dụng thuật ngưng thú của gia tộc Túy Ly.

Tuy rằng không có huyền lực, nhưng cô có thể dùng bí pháp thả ra tinh thần lực.

Nam Tầm có ý muốn trao đổi cùng con chim lớn hung tàn này: "Ngài chim lớn, chúng ta có chuyện gì thì cứ từ từ nói!"

Con chim lớn đáp hai móng vuốt đứng trên mặt đất, cả thân chim cứng lại rồi.

Nó thực khiếp sợ, trong đầu nó lại có thể xuất hiện giọng nói của cô gái này, rõ ràng không phải điều quỷ* nhưng nó lại nghe hiểu!

[*điều quỷ: ngôn ngữ của loài chim, tiếng chim]

Sau sự ngạc nhiên qua đi, con chim lớn tức giận dùng điều quỷ: "Đây là tổ của ông, cô lại dám thừa dịp mùa đông ông bay về phương Nam mà chiếm nơi này. Đúng là tự mình tìm chết!"

"Tôi cũng không biết nơi này là tổ của ngài, bởi vì lúc tôi tới, ngài đã đi rồi." Nam Tầm kiên nhẫn giải thích, về mặt thành khẩn: "Ngài chim xinh đẹp, nếu tôi biết trước đây là địa bàn của ngài thì tuyệt đối sẽ không xâm phạm."

Hai con mắt tròn tròn của chim lớn trừng cô: "Hừ! Quên đi, nề tình cô quét dọn sạch sẽ bên trong hang như vậy, chỉ cần ngay lập tức rút đi, ta sẽ không ăn cô."

Nam Tầm nghe được từ "ăn" này, khỏe miệng không khỏi giật giật.

Hóa ra con chim lớn này thật sự là động vật ăn thịt.

"Ngài chim xinh đẹp, tôi có thể tò mò hỏi một câu, vì sao ngài ở trong hang đá mà không phải trên cây?"

Con chim lớn không kiên nhẫn trả lời: "Cô gặp qua con chim nào to như ta xây tổ trên cây chưa? Tổ chim trên cây cũng không thể che gió che mưa. Tuy cái hang này có lối vào hơi nhỏ, mỗi lần ta tiến vào đều phải tốn chút sức, nhưng nó lại ngăn được mưa gió."

Nếu không phải A Mãng rất thích hang đá này, Nam Tầm đã thực tính toán phải phải mông chạy lấy người. Cô suy nghĩ một lát rồi nói: "Ngài chim, cái hang này ở cũng chẳng được thoải mái, không bằng tôi làm cho ngài cái tổ chim, loại mà có thể che gió che mưa ấy?"

Nam Tầm chỉ vào ngôi nhà trên cây phía đối diện hang đá: "Giống như cái nhà đó, tôi sẽ làm cửa vào thật lớn, đến lúc đó ngài cũng không cần phí sức chui vào bên trong."

Chỉ số thông minh của con chim lớn vốn không cao, nghe được có chỗ thoải mái hơn cho nó ở liền lập tức đồng ý.

Không gian bên trong hang đá rất lớn, con chim lớn sau khi đã thỏa thuận xong với Nam Tầm liền ngoan ngoãn tìm một góc ngồi xuống, dường như đang nghỉ ngơi.

A Mãng sẵn thủ trò về, vừa nhìn thấy bên trong hang có thêm con chim lớn ăn thịt kia, sắc mặt đột nhiên thay đổi, lập tức giờ cây giáo lên đâm tới.

Nam Tầm vội kéo lấy tay hắn: "A Mãng, đừng chọc giận nó, con chim này biết phun lửa!"

Chờ Nam Tầm nói xong chuyện dừng tổ chim, ánh mắt A Mãng nhìn về phía cô có chút kỳ quái.

"A Khê, em có thể trò chuyện với mãnh thú, em thật là... Vu sư?"

Nam Tầm rất muốn đâm cho hắn một cú bẹp mặt, nhưng ngay sau đó cô liền phát hiện điểm không thích hợp. Nếu là người bình thường biết cô là "Vu sư", không phải đều sợ hãi cô rồi muốn thiêu chết cô sao? Thế nhưng sao ánh mắt A Mãng nhìn cô lại có vẻ nóng bỏng kỳ lạ?

"A Mãng, nếu em thật là vu sư, anh sẽ làm gì?" Nam Tầm chợt nổi hứng, bất thành linh thừa nhận "thân phận" của mình.

A Mãng dùng một tay ôm lấy cô, mạnh mẽ áp người vào trong lồng ngực mình, giọng nói thực sự rất phấn khích: "A Khê, tôi biết mà! Người phụ nữ A Mãng tôi nhìn trúng làm sao có thể bình thường, em quả nhiên là vu sư! A Khê, em khiến tôi vô cùng kinh ngạc!"

Nam Tầm...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 222: Hàng xóm mới, con chim lớn và con trăn khổng lồ

Edit: tranthayday / Beta: PaduC

Tiểu Bát khó hiểu thốt lên: "Nam Tầm, đầu óc đàn ông nhà ngươi có phải đã bị cháy hòng rồi không? Vu sư đấy nhè - là sư giả của ma quỷ mà người tôi cô cảm ghét và sợ hãi nhất nha, sao hắn không những không sợ ngược lại còn rất phấn khích?"

Nam Tầm: "Không được nói anh ấy như vậy, "tình nhân trong mắt hóa Tây Thi" mà. Anh ấy thích ta nên cũng không để ý đến thân phận của ta."

Nam Tầm ôm lấy cổ A Mãng, ghé sát vào bên tai hắn khẽ cười giải thích: "A Mãng, tuy rằng em là vu sư, nhưng em là vu sư tốt, mang đến niềm vui hạnh phúc cho mọi người."

A Mãng lập tức nói: "Tôi mới mặc kệ em là tốt hay xấu, dù sao đời này tôi đã nhận định chỉ có một người phụ nữ là em!"

Sau khi biết Nam Tầm thật sự là vu sư, A Mãng có vẻ rất hưng phấn, cả người như tràn trề năng lượng, vừa làm nhà cho chim lớn, vừa ngâm nga giai điệu nào đó.

Nam Tầm lấy đồ đưa cho hắn, lại bị hắn ôm qua một bên: "A Khê không cần làm, cứ để đó tự tôi đến lấy."

Nam Tầm đành ngồi nhìn, đôi bụng thì nhóm lửa nướng thịt ăn. Con chim lớn ngồi xõm bên cạnh, một đôi mắt to tròn nhìn chăm chú vào miếng thịt trên tay cô.

"Ngài chim, cảm ơn ngài vừa rồi giúp tôi nhóm lửa." Nam Tầm nhìn thoáng qua con chim lớn.

Chim lớn: "Về sau khi nào cô cần lửa, cứ trực tiếp nói cho ông đây, ông phun lửa cho."

Nói xong, chim lớn đột nhiên dùng cánh vỗ vai Nam Tầm: "Này con người, có thể cho ông nếm thử một miếng thịt này không? Trông ngon quá!"

Nam Tầm bị nó vỗ suýt thì ngã nhào vào đống lửa.

Đờ mờ, sức lực của con chim này thật lớn.

Nam Tầm nướng xong, liền chia một nửa thịt nướng cho nó, còn lại là phần cho A Mãng đã làm việc vất vả.

"Trừ, trừ trừ*, thịt được nướng qua lửa đúng là ăn rất ngon nha! Sau này việc nhóm lửa của cô cứ để ông lo tất!" Chim lớn khen ngợi.

[*Tiếng kêu của con chim]

Nam Tầm cảm thấy chỉ số thông minh của con chim này chắc là ngang ngửa với những đứa trẻ năm sáu tuổi chỉ biết ăn biết ngủ, một chút thịt nướng mà cũng đã thu mua được nó.

Nhà chim thiết kế rất đơn giản, hình dáng vẫn giống nhà ở, chỉ là cửa ra vào được làm to rộng, con chim lớn không cần cúi đầu cũng có thể chui vào.

Con chim vô cùng vừa lòng với chỗ ở mới của mình, độ hào cảm đối với A Mãng và Nam Tầm tăng lên vùn vụt.

Thế là, từ đó Nam Tầm và A Mãng có thêm hàng xóm mới là một con chim lớn.

Con chim lớn rất thích ăn thịt nướng do A Mãng và Nam Tầm làm. Vì muốn triển lãm năng lực nhập bọn, nó bay thẳng lên trời cao, không bao lâu sau, trên móng vuốt đã có hai con vật nhũn thò như mèo.

A Mãng đem thức ăn của con chim lớn xử lý rồi đặt trên lửa nướng, nó thì ngồi xõm bên cạnh nhìn đắm đuối.

Đến khi thịt nướng cháy mỡ tí tách, con chim đã không chờ nổi mà lao tới, cũng chẳng thèm quan tâm có nóng không, như một con quỷ chết đói liều mạng mổ tới.

Ăn được một nửa, con chim lớn đột nhiên duỗi dài cổ ra, đôi mắt chim nhìn chăm chăm đầy cảnh giác vào chỗ sâu trong rừng.

Ầm thanh ma sát "rạt rạt" được rừng cây yên tĩnh khuếch đại, kèm theo tiếng lửa cháy thỉnh thoảng vang lên "tách tách".

A Mãng đứng lên, lập tức kéo Nam Tầm ra phía sau. Hắn nắm chặt cây giáo trong tay, làm tư thế sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Đến khi thứ gì đó rớt cuộc hiện mặt, Nam Tầm gần như ngay lập tức nhận ra nó.

Đây chính là con trăn lần trước nuốt A Báo!

Nó trườn ra từ trong bụi cỏ, nhưng không có di chuyển tiếp, mà thè lưỡi hướng đầu về phía Nam Tầm.

A Mãng nhìn thấy là trăn thì thoáng thả lỏng, trong các loại mãnh thú, hắn không sợ nhất chính là loài rắn. Bởi vì loài này khi gặp phải hắn, động tác sẽ biến chậm, như trời sinh đã sợ hắn. Thời điểm a đạt của hắn còn sống nói, đó là vì hắn từ bé đã là dũng sĩ, làm cho rắn cũng phải kiêng dè...

Con trăn cũng không có ý xấu, từ kinh nghiệm đã trải qua trăm trận đấu A Mãng có thể nhìn ra nó đang thả lỏng.

Nam Tầm bỗng lại gần, chọc chọc cánh tay hắn: "A Mãng, con trăn này chính là con đã nuốt A Báo."

A Mãng quay đầu nhìn cô, rồi lại nhìn về phía con trăn khổng lồ kia.

Qua một hồi lâu, A Mãng mới mở miệng nói: "A Khê, em giúp tôi nói với con trăn một tiếng, việc lần trước tôi rất cảm ơn nó, bởi vì là nó đã xuất hiện kịp thời ăn A Báo, thế nên em mới không có xảy ra chuyện gì."

Nam Tầm ngăn người: "A Mãng, em tưởng chuyện A Báo chết sẽ ít nhiều sẽ làm anh buồn lòng."

A Mãng gạt mình nhìn cô: "A Khê, sao em lại nghĩ vậy? Hắn muốn làm hại em, đáng chết! Lúc trước nếu hắn may mắn không chết, tôi cũng sẽ giết chết hắn."

Nam Tầm.....

Mạch nảo của cô và A Mãng quả nhiên là khác biệt, vô cùng khác biệt.

Nam Tầm hướng con trần không lồ bày tỏ lòng biết ơn của mình và A Mãng.

Trong mắt con trần hiện lên vẻ hoàn toàn khiếp sợ, đầu nó rướn lên dò xét. Trong đầu Nam Tầm xuất hiện thanh âm rất kích động: "Cô có thể nghe hiểu xà ngữ! Chẳng lẽ... Cô là tổ tiên loài rắn của chúng ta?"

Giọng nói của nó có chút già nua, có vẻ tuổi tác đã lớn.

Nam Tầm khẽ co giật khoé miệng. Tổ tiên loài rắn?

Làm sao con trần ngu xuẩn này có thể đưa ra được kết luận như vậy? Cô với rắn rõ ràng là hai loài khác nhau mà!

Con trần không lồ giải thích: "Trên người của cô có hương thơm nhàn nhạt rất dễ chịu, làm cho loài rắn chúng ta rất muốn lại gần. Mà người đàn ông bên cạnh cô, trên người hẳn lại mang mùi khiến tất cả loài rắn phải sợ hãi."

Nam Tầm nhìn thoáng qua A Mãng, không biết nên trả lời như thế nào liền ồ một tiếng: "Cám ơn người đã thích."

Từ đó, con trần không lồ có chút ngốc nghếch đáng yêu cũng định cư tại cái hẻm dưới sườn đá, trở thành hàng xóm mới của Nam Tầm.

Đề tiện nói chuyện, Nam Tầm đặt tên cho con chim lớn là Đại Hôi còn con trần không lồ là Đại Hắc.

Con chim lớn có chút kiêu ngạo, thích tiếp xúc A Mãng tràn đầy sức lao động hơn, tuy nó và A Mãng không cách nào giao tiếp. Mà con trần cao tuổi kia lại khá gần gũi với Nam Tầm, luôn đưa cô đi dạo chơi khắp các bụi cỏ.

Nam Tầm ngồi ở trên người con trần không lồ, hai chân bắt chéo, hai tay ôm lấy cổ nó.

Con trần trườn cực nhanh trên cỏ, đưa Nam Tầm đi hóng gió hết sức vui vẻ.

Tuy nhiên, tâm trạng Nam Tầm đang tốt lại bị cắt đứt bởi mấy gương mặt quen thuộc, là tộc nhân của Tộc ăn thịt người. Có tất cả bảy người, trong đó có hai cô gái, Nam Tầm đều biết.

Nhìn thấy con trần không lồ cùng Nam Tầm đang cười lên nó, hai cô gái hét lên một tiếng, sợ tới mức ngã bệt xuống đất, mà mấy người đàn ông đều giơ giáo lên.

Nam Tầm không muốn dây dưa nhiều, liền vỗ vỗ đầu con trần không lồ: "Đại Hắc, chúng ta quay đầu về đi."

Con trần mất hứng liền nâng lên một phần ba cơ thể, Nam Tầm cũng được đưa lên cao, từ bên trên nhìn xuống bọn họ.

Sau một hồi giằng co, con trần không lồ mới quay đầu bỏ đi.

Đã đi được khá xa, nhưng Nam Tầm vẫn nghe lảng máng tiếng hét của A Hoa.

Cô ấy hỏi cô: "A Mãng vẫn còn sống phải không?"

Nam Tầm cũng đến quý, không còn sống thì chẳng lẽ bị cô ăn há?

Nam Tầm cũng không có nói cho A Mãng sự xuất hiện của nhóm người A Hoa, cô cho rằng bọn họ chỉ là khách qua đường. Nhưng không ngờ, ba ngày sau, bọn họ lại tìm tới cửa.

Bảy người này đều bị sốc nặng với cảnh tượng trước mắt.

Ngồi nhà trên cây tuyệt đẹp mà bọn họ chưa từng thấy trước đây, cả cây cầu treo giữa ngôi nhà trên cây và hang đá cũng rất kỳ lạ. Họ cũng thấy A Mãng và Nam Tầm, ngồi cạnh hai người là một con chim lớn, còn có một con trần đen không lồ đang cuộn tròn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vài Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 223: Vây quết, chém giết

Edit: tranthayday / Beta: PaduC

Vu sử A Khê so trước đây càng thêm xinh đẹp. Sau một mùa đông lạnh giá thế nhưng cô ta lại trở nên đầy đặn hơn, làn da cũng trắng lên, đôi lập rõ ràng với thân hình gầy guộc do đói khát của họ.

Mấy người có chút sợ hãi vu sử cùng con chim lớn và con trần đứng bên cạnh cô, nhưng niềm vui gặp lại A Mãng làm cho bọn họ lớn gan mà tiến lại gần.

Có lẽ phải nói, bọn họ đã không còn sợ hãi, khi vừa trải qua những chuyện còn đáng sợ hơn nhiều vu sử và mãnh thú.

Mấy người đàn ông nhìn A Mãng, một người mở miệng nói: "A Mãng, cậu trở về đi, hiện tại Tộc ăn thịt người đã không phải Tộc ăn thịt người trước kia nữa rồi. Mọi người trong tộc không hề đoàn kết, tân tộc trưởng vô năng, tiêu xài phung phí lương thực tích trữ, lại không thể dẫn dắt các nam nhân đi săn đủ con mồi trong mùa đông. Vào lúc khó khăn nhất, hẳn ta liền trực tiếp giết mất hai đấng sĩ bị thương trong bộ lạc, sau đó phân thành thức ăn cho mọi người, mà những người trong tộc khi đó đã đói bụng khó nhịn cũng thỏa hiệp!"

A Hoa cũng đỏ mặt nói: "Trước kia thực táng là dành cho các đấng sĩ sau khi chết trận vinh quang, nhưng hiện tại... Tộc trưởng, mấy người chúng tôi đã nghĩ kỹ rồi, nếu là anh đồng ý trở về, chúng ta sẽ đi theo anh trở về, nếu là anh không muốn, chúng tôi cũng không quay lại bộ lạc."

"Tôi không muốn quay về, tôi thích cuộc sống bên ngoài cùng A Khê." A Mãng lập tức chối không chút nghĩ ngợi.

Nam Tầm thấy khuôn mặt mấy người đều bầm đầy bụi bẩn, đoán rằng bọn họ chắc là đã đi lên mấy ngày đường để đến nơi này, vì thế nói với họ: "Sắc trời cũng không còn sớm, mấy người cứ ở chỗ này nghỉ tạm một đêm đi."

Mọi người đã đoán trước khi đến nơi sẽ bị A Mãng cự tuyệt, lại không nghĩ đến A Khê thể mà không hận bọn họ, còn chủ động cho bọn họ ở lại qua đêm.

A Mãng dùng thịt nướng chiêu đãi mấy tộc nhân, Nam Tầm cũng lấy ra rượu trái cây đã ủ từ lâu của mình. Mọi người ngồi thành một vòng tròn vây quanh đồng lửa, con chim lớn cũng ngồi lại, còn trần không lồ sợ lửa nên về hang của mình trước.

Đám đàn ông kể những chuyện xảy ra trong mấy ngày này của Tộc ăn thịt người, A Mãng không chút để ý, chỉ thờ ơ ngồi nghe.

Người khác sống chết thì có liên quan gì tới hắn? Cũng chẳng phải do hắn giết chết.

Hang đá nhường cho bảy tộc nhân nghỉ ngơi, sau khi bọn họ đi qua cầu treo tiến vào hang ở sườn núi kia, lại thêm một phen chấn động bởi sự tráng lệ của nó.

Sáng sớm hôm sau, A Mãng đi tiễn mấy người. Đến khi trời sắp tối, hắn mới trở về.

"Tôi tìm cho bọn họ hai cái hang đá, cách chỗ chúng ta chừng nửa ngày đường." A Mãng nói.

Nam Tầm có chút khó hiểu: "A Mãng, sao anh không để bọn họ ở lại đây? Nếu bọn họ muốn, có thể ở nhà trên cây mà."

A Mãng sờ đầu cô, nghiêm mặt nói: "Bởi vì bọn họ từng muốn làm hại em. Hơn nữa, tôi không hy vọng người ngoài làm phiền đến chúng ta."

Nam Tầm nghe câu phía trước xong thực cảm động, nhưng sau khi nghe nốt về sau, không khỏi trợn trắng mắt.

Tiểu Bát hi hi nói: "Ta hiểu, ta đều hiểu, có người ngoài ở đây sẽ không dễ làm "chuyện đó" đâu. Để ta kể thử nha, nào hang đá, nào nhà trên cây, sông nhỏ, trên đại thụ, trong bụi cỏ... Nếu không có gia ở đây, có khi người đã sinh

được mấy nhóc con! Một đám dã nhân nhỏ, ha ha."

Nam Tầm...

Mấy người A Hoa chỉ là "khúc nhạc đệm", Nam Tầm không để trong lòng, nhưng hai ngày nay Nam Tầm luôn có linh cảm không tốt.

"Tiểu Bát, mí mắt phải của ta cứ nháy liên tục, liệu có phải có chuyện gì không tốt sắp xảy ra?"

Tiểu Bát nói: "Người từ từ, đợi ta nhìn quanh một chút."

Vừa nói xong, Tiểu Bát liền gào lên: "Ta thấy một đám Tộc ăn thịt người, tầm gần ba mươi dã nhân hùng hổ mang theo giáo mác! Không biết là ai tiết lộ chỗ ở của người và A Mãng, bọn họ đang đi thẳng đến bên này, mục tiêu chính là hai người bọn người!"

Đúng lúc đó, Đại Hối vừa ra ngoài vào mỗi cũng vội vàng lao xuống dưới: "A Khê, không tốt rồi! Tộc ăn thịt người đang đi tới nơi này của chúng ta!"

A Mãng nghe Nam Tầm nói xong thì khá ngạc nhiên. Hắn không thể hiểu được vì sao hắn và A Khê đã rời khỏi Tộc ăn thịt người, những tộc nhân trước đây của hắn vẫn nhăm vào bọn họ.

"A Khê, về hang trước đi!" A Mãng đưa Nam Tầm vào hang đá, sau đó dùng đao chém đứt cầu treo nối với nhà trên cây.

Nam Tầm sợ hãi kêu lên: "A Mãng anh định làm gì?"

A Mãng xoay đầu lại nhìn cô, trầm giọng nói: "A Khê, em ở chỗ này đừng đi đâu cả."

Nói xong, hắn quay người, cứ như vậy nhảy từ hang ra ngoài.

Độ cao bảy tám mét không là gì với hắn, hắn dễ dàng đứng vững trên mặt đất, một tay cầm giáo, một tay nắm thạch đao.

Lòng Nam Tầm nóng như lửa đốt, thò đầu ra ngoài hét to với hắn: "A Mãng, anh trở về cho em! Có nghe thấy hay không!"

A Mãng không để ý tới cô, Nam Tầm đành phải nhờ chim lớn: "Đại Hối, cậu có thể chờ tôi bay xuống không?"

Con chim lớn kêu "trù trù" vài tiếng: "Cô cứ ẩn náu ở trong hang đi, ta và con rắn ngọc kia sẽ cùng nhau giúp người đàn ông của cô."

Con rắn không lộ nổi giận: "Con chim chết tiệt, mí nói ai là rắn ngọc?"

Nam Tầm...

Quả nhiên không bao lâu sau, tân tộc trưởng dẫn theo tám hai ba mươi dã nhân bao vây xung quanh nơi này.

"Nhìn xem, A Mãng đúng là sống cùng dã thú trong rừng!" Một dã nhân chỉ vào con rắn và chim lớn.

Một dã nhân khác hướng A Mãng gào lên: "A Mãng, hãy giao vũ sừ kia ra đây! Cậu có biết á ta đã làm gì với tộc nhân chúng ta hay không? Một nửa tộc nhân đều nhiễm bệnh, đến bây giờ hơn đã chết hơn hai mươi mạng!"

"Hắn đã sớm không phải A Mãng! Hắn đã bị vũ sừ đầu độc, trở thành vũ sừ khác rồi, chính hai kẻ này đã làm cho bộ lạc chúng ta lâm vào cảnh đói khổ bệnh tật!" Tân tộc trưởng quát to.

"Đúng! Giết A Mãng! Giết á đàn bà kia! Chỉ cần giết bọn họ, bộ lạc chúng ta sẽ được cứu!" Những kẻ đã từng là đồng sĩ của Tộc ăn thịt người đồng lòng hô to.

Nam Tầm nghe được mấy lời nói này, thậm chí đồ ngu dốt, giết bọn họ thì có ích cái lông gì á? Vừa nghe đã biết bộ lạc Tộc ăn thịt người bị nhiễm dịch bệnh.

Cô quan sát A Mãng đang đối địch với hai ba mươi dã nhân kia, trong lòng có chút lo lắng.

A Mãng không phải người liều lĩnh, có lẽ sức lực của bản thân hắn cũng đủ để đối phó nhiều người như vậy, huống chi còn có Đại Hắc và Đại Hối cùng hỗ trợ. Nam Tầm đang sợ hãi điều khác.

Nếu trong những người này đã có người nhiễm bệnh, khiến A Mãng bị lây bệnh thì phải làm sao bây giờ?

A Mãng không nói lời thừa thãi cùng đám người dã man này, lập tức cầm giáo xông lên, Đại Hắc và Đại Hối cũng gia nhập chiến đấu.

Nam Tầm không biết cảnh tượng A Mãng vật lộn với mãnh thú là như thế nào, nhưng hiện tại, cô bị người đàn ông trước mắt này dọa chết khiếp rồi.

Hắn giết người mà không máy may chớp mắt, có khi chỉ với một chiêu đã đoạt mạng. Cho dù những đồng sĩ trước mặt này đều từng cùng hắn kẻ vai chiến đấu, nhưng hắn đã hoàn toàn coi họ là kẻ thù ngay thời khắc bọn họ quay lưng lại với hắn.

Cuộc chém giết có phần tàn bạo đẫm máu, thi thể trên mặt đất đã sắp chất thành đống, máu chảy thành sông.

Mấy tộc nhân còn sót lại muốn chạy trốn, lại bị Đại Hối bay qua dùng móng vuốt cào nát lưng, cả người thiếu chút nữa thôi là bị xé đôi thành hai nửa.

Gần ba mươi dã nhân, không trừ một ai, tất cả đều chết tại nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 224: Thân ái, người thật là hư nha

Edit: tranthayday / Beta: PaduC

Nam Tầm lập tức ngăn cản con rắn đang định nuốt một xác chết. Cô còn nhớ Đại Hối phun mồi lửa, đem tất cả thi thể đốt thành tro bụi.

A Mãng sửa xong cây cầu treo, đến gần muốn thân mật với Nam Tầm, lại bị cô tát một cái bay đầu.

"A Khê..." Về mặt A Mãng có chút tức thân hiềm thấy. Hắn vừa mới chiến đấu kịch liệt xong, muốn cùng người phụ nữ của mình thân thiết thân thiết, kết quả cô gái giống báo hoang nhỏ của hắn lại dùng móng vuốt đẩy hắn ra.

Nam Tầm thờ ơ, bắt đầu thêm củi đốt lửa, A Mãng vội thò lại gần giúp đỡ.

Hai người đun một nồi nước sôi to, chờ nước nguội bớt, Nam Tầm nhanh chóng dùng nước sôi lau khắp người A Mãng, cũng xoa xoa cho cả thân rắn của Đại Hắc. Con chim lớn không có tiếp xúc những người này, suốt cả quá trình đều bay trên không, nên Nam Tầm bỏ qua nó.

"A Mãng, cời da thú trên người ra."

A Mãng nghe được lời này thì vô cùng kích động, đây là A Khê đang cầu "ái" với hắn sao?

Chờ đến khi A Mãng cơi sạch đứng trước mặt Nam Tầm, cô cũng chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó liền thả quần áo trên người hắn vào nước nóng để đun.

A Mãng đứng sừng sững trong gió hồi lâu, như một bức tượng điêu khắc bằng thịt người.

Nam Tầm dùng ánh mắt nhìn một kẻ ngờ ngẩn nhìn hắn: "A Mãng, sao anh chưa đi thay quần áo, hay là... Anh thích cời truồng?"

A Mãng...

A Mãng nhìn chăm chú cô thật lâu, cuối cùng xác nhận vừa rồi là chính mình nghĩ nhiều, có hơi tiếc nuối mà trở về hang đá thay một bộ da thú khác.

Nam Tầm giặt quần áo hai người bằng nước sôi để khử độc, những thi thể đã bị đốt thành tro đỏ cô cũng bảo A Mãng đi xử lý.

"A Mãng, anh có muốn về xem thử không? Tình trạng của bộ lạc có vẻ khá nghiêm trọng." Nam Tầm bỗng hỏi A Mãng.

A Mãng suy nghĩ một lát rồi nói: "A Khê, tôi nghe lời em."

Thật ra đối với A Mãng, có cứu hay không đều không sao cả. Bởi, cho dù là gần ba mươi tộc nhân quá khích tàn bạo vừa rồi, hay là những tộc nhân nhiễm bệnh còn dư chút ý tốt sót lại, bọn họ đều đã từng muốn thiêu chết A Khê của hắn. Nếu không phải A Khê thông minh, kịp thời trốn thoát thì có lẽ chờ đến khi hắn trở về, rất có thể đã nhìn thấy một khối thi thể cháy đen.

Mỗi khi nghĩ đến khả năng này, mặc kệ những tộc nhân đó đã từng làm yêu hắn đến cỡ nào, vậy quanh hắn ra sao, đều khiến hắn không cách nào tha thứ.

Đúng, nói hắn tàn nhẫn cũng được, nói hắn máu lạnh cũng tốt. Ở trong lòng hắn, những người này chết đều là đáng đời.

Nhìn mà xem, A Khê của hắn tốt bụng như vậy, chẳng sợ đám tộc nhân đó đã từng làm lòng cô đau đớn, cô cũng không so đo hiềm khích trước đây mà vẫn muốn cứu những người này.

Tiểu Bát có cùng suy nghĩ với A Mãng, nó không khỏi phải lau mắt mà nhìn Nam Tầm: "Thân ái, vậy mà người lại không so đo chuyện trước đây, còn đi cứu Tộc ăn thịt người, thật sự quá lương thiện nha ~ So sánh với người, ta tự cảm thấy thật xấu hổ."

Nam Tầm a một tiếng: "Thật ra ta chỉ lo Tộc ăn thịt người lây truyền vi khuẩn gây bệnh cho các động vật trong rừng. Đến lúc đó nếu toàn bộ động vật trong rừng mà nhiễm dịch thì ta và A Mãng cũng chơi xong rồi."

Tiểu Bát:...

Nam Tầm lại nói: "Không biết Tộc ăn thịt người xử lý những cái xác chết nhiễm bệnh như thế nào nhỉ? Nếu không hoá táng, ta sẽ nhờ A Mãng cưỡng chế đem thi thể đi thiêu."

Tiểu Bát:...

Nam Tầm: "Thật bực mình, những tộc nhân Tộc ăn thịt người này sở dĩ có thể tìm tới ta và A Mãng, chắc chắn là do bảy người nhóm A Hoa tiết lộ tin tức. Khó thân ta, vậy mà còn lấy rượu trái cây tự mình ủ bao lâu tiếp đãi bọn họ, đúng là nuôi đám bạch nhãn lang vong on bội nghĩa. Nếu biết trước như vậy, ta nhất định sẽ để Đại Hắc nuốt luôn bọn họ!"

[*Bạch nhãn lang: sói mắt trắng, chỉ những kẻ vong on bội nghĩa]

Tiểu Bát:...

Bây giờ nếu cuộc bộ tới Tộc ăn thịt người khẳng định là không kịp, cuối cùng Nam Tầm đã thuyết phục được Đại Hối, nhờ nó chở hai người đi.

Con chim lớn giống họ đại bàng chở Nam Tầm và A Mãng bay vút lên không trung, lao thẳng về hướng Tộc ăn thịt người dưới sự chỉ dẫn của Nam Tầm, còn Đại Hắc thì ở lại trông nhà.

Đại Hối thở hổn hển: "Nữ nhân á, dân ông nhà người nặng quá, chở cả hai người các người làm ông mệt sắp chết rồi."

Nam Tầm: "Bao giờ trở về, sẽ làm rất rất nhiều thịt nướng cho cậu nha ~ ~"

Đại Hối "ừ" một tiếng, lập tức tăng nhanh tốc độ.

Đại Hối tương đương với một chiếc máy bay thời viễn cổ, cảm giác bay lên cùng nó thật tuyệt vời.

Nam Tầm mãi không nghe thấy A Mãng nói chuyện, không khỏi quay đầu lại ngó hắn, nhưng vừa nhìn liền lập tức cười ra tiếng. Cả người A Mãng căng cứng, hai chân kẹp chặt thân chim của Đại Hối, hắn thoáng nhìn xuống phía dưới chân, rõ ràng có phần căng thẳng, nhưng từ trong đôi mắt hắn lại lộ ra chút vẻ hưng phấn.

Nam Tầm khẽ cong khóe môi, ở trong lòng có ba chữ nhảy ra: Đồ nhà quê.

Đại Hối rất nhanh đã đến Tộc ăn thịt người.

Khi một con chim xám uy vĩ bắt phẩm như chim ưng lớn đáp xuống bộ lạc, về mặt các tộc nhân đều trở nên cảnh giác. Những người đàn ông còn lại không nhiễm bệnh lập tức giờ giáo trong tay lên, nhắm vào con chim lớn để phòng nó muốn tấn công tộc nhân.

Nhưng ngay sau đó, bọn họ liền ngây người.

Sau lưng con chim lớn vậy mà có hai người đang ngồi trên đó!

Đến lúc Nam Tầm cùng A Mãng từ trên lưng chim nhảy xuống, mọi người mới hoàn hồn, tất cả đều mang vẻ mặt đầy khiếp sợ mà nhìn chằm chằm hai người.

Lúc bọn họ biết thủ lĩnh dẫn người đi bao vây diệt trừ A Mãng và vu sư, cũng đã đoán trước được kết cục chết thảm của hai người. Mặc dù trong lòng có chút phức tạp, nhưng bọn họ không có sức ngăn cản.

Tuy nhiên không có một ai có thể tưởng tượng ra kết quả thế này, A Mãng và A Khê vậy mà đều không chết!

Nếu bọn họ không chết, vậy những tộc nhân kêu gào muốn đi giết bọn họ đâu rồi?

Nam Tầm cũng không giải thích gì với bọn họ, vội vàng đi quan sát tình hình của bộ lạc.

Tình trạng của tộc so với tưởng tượng của Nam Tầm còn tệ hơn nhiều. Ban đầu bộ lạc có nhiều hơn một trăm người, nhưng hiện số còn sống chỉ còn không đến năm mươi, trong đó có hơn hai mươi người đã bệnh nặng sắp thất thăng căng.

Mà bọn họ lại chôn luôn những thi thể đã chết ở mảnh đất trống phía sau bộ lạc, những tộc nhân nhiễm bệnh cũng không được cách ly.

"A Mãng, những người đã chết kia cần phải dùng lửa đốt hết, bằng không sẽ khiến dịch bệnh này lây lan khắp rừng cho thú vật, đến lúc đó toàn bộ rừng cây đều sẽ xong đời." Nam Tầm nghiêm mặt nhìn về phía A Mãng.

A Mãng cũng không hỏi gì nhiều, lập tức gọi tộc nhân... Đào mộ.

Các tộc nhân nghe yêu cầu của hắn, biểu hiện đều là khiếp sợ mà tuyệt vọng.

Đào mộ? A Mãng lại nghe lời người phụ nữ này muốn đào mộ!

Sao bọn họ có thể làm như vậy? Những người kia chính là tộc nhân của bọn họ mà!

Nam Tầm thấy bọn họ mặt đầy phẫn hận trừng mình, về mặt có vẫn không thay đổi mà chỉ tay: "Không đào mộ thiêu hủy thi thể, các người sẽ theo chân bọn họ cùng chết. Chết hay đào mộ? Các người tự mình lựa chọn đi."

Tiểu Bát ây da một tiếng: "Thân ái, người thật hư nha."

Đối với lời của Nam Tầm, các tộc nhân nửa tin nửa ngờ, một người lớn mặt hỏi: "Nếu thiêu thi thể của bọn họ, chúng ta có thể sống sót sao? Vậy còn những người đang nhiễm bệnh thì làm sao bây giờ?"

Nam Tầm bình tĩnh nói: "Đương nhiên có thể sống, chỉ cần các người nghe tôi. Còn với những người nhiễm bệnh, cần tập trung bọn họ lại một chỗ, sau đó cách ly với người khác."

Các tộc nhân gầy gầy một phen, về mặt đau khổ mà đi theo A Mãng đào mộ, chôn đóng các thi thể lên nhau.

Còn không chờ bọn họ xếp cũi thổi lửa, Đại Hối đã phun một mồi lửa qua, hành động này đã làm cho tất cả tộc nhân hoảng sợ.

Chim, chim biết phun lửa? Bọn họ chưa từng gặp qua!

Những tộc nhân nhiễm bệnh chết đã bị thiêu thành tro tàn, còn những người chưa chết thì tập trung một chỗ, tạm thời cách ly với những người khác.

Những tộc nhân bị cách ly không khỏi cảm hận trùng Nam Tầm. Bọn họ cảm thấy là bởi vì lời nói của A Khê, mình mới bị tộc nhân vứt bỏ, A Khê là vì chuyện lúc trước bọn họ muốn phóng lửa thiêu cô mà trả thù bọn họ!

Tiểu Bát có chút bức bối: "Thật là đám người tối cổ ngu muội dốt nát! Người đã giúp bọn chúng, bọn chúng còn dám trách người! Thân ái, chúng ta đừng nên tức giận nha."

Nam Tầm thờ ơ nói: "Tại sao ta phải tức giận, bọn họ là cái thá gì?"

Tiểu Bát...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 225: Thiên thần, từ trên trời giáng xuống

Edit: tranthayday / Beta: PaduC

Nhân lúc tất cả mọi người đều đang đắm chìm trong đau đớn tột cùng, A Mãng trộm hỏi Nam Tầm: "A Khê, em có cách cứu bọn họ thật sao? Làm vậy em sẽ phải phí rất nhiều vụ lực đúng không?"

Nghe được hai từ "vụ lực", Nam Tầm giật gật khỏe miệng.

Đúng là cô nói cái gì, A Mãng liền tin cái đó.

"A Mãng, vừa rồi là lừa bọn họ thôi, tạm thời em vẫn chưa có biện pháp." Nam Tầm nói.

A Mãng mím môi, vẻ mặt đột nhiên trở nên ngưng trọng, cũng không biết có phải cho rằng Nam Tầm giấu diếm hay gì khác.

Bỗng, hắn đưa ra kiến nghị: "Hay là nhân lúc trời tối, để tôi trộm giết hết đám người đã nhiễm bệnh rồi thiêu hủy xác luôn. Như vậy bệnh tật sẽ không lây lan nữa."

Về mặt hấn cực kỳ nghiêm túc, tuyệt đối không phải đang đùa giỡn.

Tiểu Bát: "Đồ mờ, hu hu, hù chết báo báo rồi. Dã nhân này thật quá hung tàn, làm sao hờ chút là muốn giết người cơ chứ."

Nam Tầm an ủi nó: "Chẳng phải đây là thời tối cổ sao, con người muốn cái gì cũng viết trực tiếp ở trên mặt. Ta lại cảm thấy A Mãng thẳng thắn như vậy thật đáng yêu."

Tiểu Bát...

Nam Tầm không cho A Mãng làm chuyện đó, cô cũng không muốn A Mãng gánh nhiều sát nghiệp như vậy, sẽ ảnh hưởng không tốt tới con cháu đời sau.

Sau đó, Nam Tầm liền tính kế tới trên người Tiểu Bát: "Chỗ người có linh đan diệu dược nào có thể trị được ôn dịch không?"

Tiểu Bát biến cảnh giác ngay tức khắc: "Làm gì? Người muốn ta cứu những người này? Nói cho người biết, không có chuyện đó đâu, đan dược cũng chỉ có hạn thôi, hơn nữa đây cũng không phải chuyện chúng ta có thể nhúng tay vào."

Nam Tầm không có lại kỳ kèo Tiểu Bát không tha, cô bỗng cười khê: "Tiểu Bát, người đã nhắc nhở ta, những việc này đúng là chúng ta không có khả năng can dự, nhưng Sơ Tuyết có thể, cô ấy nhất định có biện pháp."

"A Mãng, chúng ta đi! Đi tới bộ lạc của em"

Ở lúc con chim lớn biết phun lửa kia chở một nam một nữ bay xa, mãi đến khi chỉ còn lại có một điểm nhỏ, các tộc nhân Tộc ăn thịt người vẫn đuổi dài cổ ngóng theo.

"Mấy người nói xem, A Khê là vụ sừ sao? Có ấy thật sự sẽ cứu chúng ta sao?" Một người đột nhiên hỏi.

Tất cả đều trầm mặc.

Nếu trận bệnh dịch này là do A Khê mang đến, thì tại sao cô lại muốn cứu bọn họ chứ?

Nhưng ai nói có thể ngư thủ thì chắc chắn là vụ sừ đâu, cô cũng có thể là Ô Thác thần mang cho nhân loại mùa màng bội thu cùng niềm vui hạnh phúc cơ mà! Mà con chim kỳ dị biết phun lửa kia có lẽ cũng không phải mãnh thú ăn thịt người gì cả, mà có khả năng là thần thú!

Chỉ nghĩ như vậy, về mặt của các tộc nhân tức khắc từ hoài nghi cảm hận biến thành kính sợ.

Ô Thác thần sừ! A Khê không phải vụ sừ, cô có thể mang đến hạnh phúc cùng mùa màng sung túc, là Ô Thác thần sừ!

Thời điểm Đại Hôi đến bộ lạc của Sơ Tuyết, lại không có mây mẫn như lần trước, nó còn chưa kịp đáp xuống đã bị đám đàn ông trong bộ lạc tới tấp bắn tên công kích.

Đại Hôi lura gần ngập trời, mò chim há ra định phun lửa về phía bộ lạc, Nam Tầm vội vàng trấn an nó.

Nam Tầm đứng lên, A Mãng cùng lúc đỡ lấy cẳng chân của cô, tránh cho cô đứng không vững mà ngã xuống.

"Sơ Tuyết, là tôi! Tôi là A Khê ——" Nam Tầm hướng bộ lạc hô to: "Sơ Tuyết, tôi có việc gấp tìm cô ——"

Nói xong lời này, Nam Tầm để Đại Hôi đáp xuống ở khu đất trống trước bộ lạc.

Không bao lâu sau, Sơ Tuyết và A Ngu cầm đầu, cùng ba bốn mươi dũng sĩ bộ lạc đi tới.

Sơ Tuyết nhìn thấy A Khê thì về mặt khó nén niềm vui sướng, cô nâng quay ra nói vài lời với A Ngu mặt đang đầy cảnh giác, sau đó gấp không chờ nổi mà chạy vội qua hướng Nam Tầm: "A Khê, tôi rất nhớ cô! Khoảng thời gian này, cô ở Tộc ăn thịt người sống có tốt không?"

Nam Tầm không có thời gian ôn chuyện với Sơ Tuyết, vội vàng nói mục đích lần này đến.

Sơ Tuyết thực kinh ngạc: "A Khê, cô đang nói đến dịch bệnh? Bộ lạc chúng ta khoảng thời gian trước cũng bạo phát bệnh dịch, nhưng tôi phát hiện ra một loại thảo dược có thể trị được bệnh đó, những tộc nhân nhiễm bệnh đều đã được cứu sống. Tôi cho rằng chỉ có bộ lạc chúng ta mới nhiễm bệnh, chẳng lẽ bộ lạc khác cũng..."

Nam Tầm gật đầu: "Tôi nghĩ rằng tất cả bộ lạc gần đây đều nhiễm loại bệnh dịch này. Tộc ăn thịt người đã chết hơn phân nửa, nếu không cứu chữa e rằng toàn bộ bộ lạc sẽ phải diệt sạch!"

Sơ Tuyết lập tức đem loại thảo dược có thể trị liệu ôn dịch đưa cho Nam Tầm: "A Khê có xem, chính là loại này, trên bộ rễ có lá cây dài nhỏ như này, cứ vào trong rừng là kiểu gì cũng thấy."

Nam Tầm ra sức ôm lấy Sơ Tuyết: "Cám ơn em gái, chúc cô sẽ luôn hạnh phúc."

Sơ Tuyết khê sừng sốt, ánh mắt chột loé, nhưng sau đó lại trở nên vô cùng kiên định: "Tôi sẽ, tôi sẽ nắm chặt hạnh phúc của chính mình trong tay."

Cô nhìn về phía sau, cách đó không xa là A Ngu hiện giờ đã tấn chức tân tộc trưởng, bên cạnh anh ta có một người phụ nữ xinh đẹp bụng nhỏ hơi gồ lên đứng ở đó.

Khi một bộ lạc cường đại lên thì sẽ có những bộ lạc xuống dốc đến nương tựa, tộc nhân của các bộ lạc đó sẽ "sôi nổi" tiến đến sáp nhập vào, đặc biệt là phụ nữ. Mà số lượng phụ nữ trong bộ lạc ngày một nhiều, thì tương đương với mỗi người đàn ông sẽ được phân thêm nhiều phụ nữ.

Vốn là A Ngu nhất quyết không cần, nhưng những cô gái đó đuôi cũng không đi, như nuôi bọ đĩnh ở bên người anh ta. Sơ Tuyết trước kia rất yên tâm với A Ngu, nhưng không nghĩ tới việc cô không lưu ý đã cho à A Hương này có cơ hội tính kế anh ta.

A Hương cho A Ngu ăn quả tình, hai người lăn lộn một đêm, hiện tại ả ta đang mang thai con của anh ta.

Nam Tầm cũng nhìn thấy A Hương, cô không ngờ tới ả đàn bà tưởng rằng đã chết kia thế nhưng đã sớm bỏ quên Tộc ăn thịt người mà gia nhập nơi này.

Quả đúng là âm hồn bất tán, mơ ước người của cô thì thôi, bây giờ lại dám gài bẫy anh chàng của Sơ Tuyết!

"Sơ Tuyết, cô phải cẩn thận cô ta." Nam Tầm đi lên nhắc nhở một câu.

"Yên tâm đi, dù sớm hay muộn gì tôi cũng sẽ giết chết ả." Sơ Tuyết trầm giọng nói.

Nam Tầmx...

Nguy hiểm quá, không cẩn thận đã gặp phải quá trình hắc hóa của đóa hoa trắng mon morn rồi.

Sơ Tuyết mang về mặt lạnh nhạt nói: "Tôi biết A Ngu chỉ yêu tôi, có thể không anh ấy phải có ý nhưng trong lòng tôi vẫn ghê tởm như nuốt phải ruồi bọ vậy, vì vậy tôi không còn lựa chọn nào khác. Nếu đem so sánh với tất cả đám đàn ông khác, anh ấy đã tính là dị loại. Ta không thể bói vì một lần sai lầm của anh ấy mà đẩy anh ấy cho tiện nhân khác."

Nam Tầm không có mặt mũi để nói: A Ngu của cô không phải dị loại, A Mãng của tôi mới là.

Sơ Tuyết đã đủ khổ sở, cô không thể lại xát thêm muối vào miệng vết thương của cô nàng.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của đám người, Nam Tầm và A Mãng cười Đại Hối bay lên trời cao.

"Trời ạ, A Khê là Ô Thác thần sử, cô ấy biết ngự thú!" Không biết ai bỗng hô lên đầy kinh ngạc, sau đó cả bộ lạc lập tức như nổ tung.

Mọi người quỳ rầm gối trên mặt đất, không ngừng lễ bái về hướng con chim lớn.

Đại Hối đã bay cao bay xa, nhưng Nam Tầm vẫn còn thấy được đám người nguyên thủy kia quỳ lạy, bọn họ lấy thái độ cung kính mà nằm rạp trên mặt đất, trông thật giống những con kiến bé nhỏ.

"Không nghĩ tới cũng có ngày Nam Tầm ta có thể hưởng thụ loại cảm giác được sùng bái này, chắc chắn." Nam Tầm ở trong lòng khoe khoang với Tiểu Bát.

Tiểu Bát...

Nam Tầm và A Mãng hái được rất nhiều thảo dược trong rừng cây, sau đó đưa tới Tộc ăn thịt người và những bộ lạc gần đó bị nhiễm ôn dịch.

Bọn họ giống như thiên thần rơi xuống, cứu vớt vài bộ lạc to to nhỏ nhỏ. Nam Tầm còn trở thành Ô Thác thần sử trong mắt mọi người, trong khoảng thời gian ngắn đã được tôn sùng.

Trở lại ngôi nhà trên cây, A Mãng liền ôm chặt cô vào trong ngực, dường như sợ cô sẽ chạy mất chỉ trong chớp mắt.

Thời điểm Nam Tầm nghĩ đến mơ mơ màng màng, nghe được người đàn ông khẽ lầm bầm bên tai cô: "A Khê, hóa ra em không phải vu sử, mà là Ô Thác thần sử. Mặc kệ em là ai, em đều là A Khê của tôi, em không được đi đâu cả..."

Đúng là vẫn bá đạo trước sau như một a!

Trong lúc ngủ mơ, Nam Tầm khẽ cong khóe miệng.

Hai người lại trở về cuộc sống gia đình bình tĩnh êm đềm. Nhưng ông trời giống như lại bị cái gì chọc giận, cho nên muốn hung hăng trừng phạt sinh linh của khu rừng này. Vừa mới bùng nổ trận bệnh dịch không bao lâu, giờ lại giáng xuống một phen lửa lớn thiêu đốt ngàn ngọn cỏ khu rừng.

Ngon lửa bốc lên cao, sương khói mịt mù.

~~~~~

2 chapters left ๕ (ồ ồ)๘

Bạn đang đọc truyện *Mau Xtyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 226: Bày trận, Tụ Linh Trận

Edit: tranhayday / Beta: PaduC

Nam Tầm đương nhiên biết việc này không phải do ông trời tức giận hay gì cả, mà là do thời tiết khô hanh, trong rừng lại toàn cây khô lá khô rất dễ cháy.

Nam Tầm vội vàng kéo A Mãng cùng nhau nhảy lên lưng Đại Hối để nó lượn vòng trên không, hai người có thể thấy rõ tình hình phía dưới.

Mảnh rừng rộng lớn hầu như đã bị ngọn lửa đi qua thiêu sạch. Sức lửa kinh người vẫn không ngừng cháy hừng hực lan tới chỗ Nam Tầm, người tới thì cô không có bình chữa cháy nên cũng chẳng có cách nào ngăn cản được.

A Mãng mang về mặt nghiêm trọng, trầm giọng nói: "Mùa này, cây khô vừa mới đâm chồi còn chưa kịp lấy lại sức sống, là lúc dễ bắt lửa nhất."

Rừng cây nơi họ sinh sống cứ như vậy bị biển lửa nhấn chìm từng chút một, mà họ lại chỉ có thể trở mắt đứng nhìn, không có cách nào chống lại thiên tai, cảm giác bất lực này thật khiến người ta rất khó chịu.

Đại Hối bỗng kêu lên tiếng khóc than thật dài.

Nam Tầm sờ sờ lông chim trên người nó thăm an ủi.

Nam Tầm không biết nghĩ đến cái gì, ánh mắt chợt lóe, vội hỏi Tiểu Bát: "Tiểu Bát, nếu ta dùng vu pháp bí thuật của gia tộc Tủy Ly để gọi mưa tới, chắc là sẽ không ảnh hưởng đến quỹ đạo của thế giới này chứ?"

Tiểu Bát lập tức trả lời chắc như đinh đóng cột: "Đừng có mơ, nhất định sẽ!"

Nam Tầm ngắt ra: "Con mẹ nó sao lại thế, ta có trêu chọc hay cản trở ai đâu?"

Tiểu Bát giải thích: "Trận lửa lớn này chính là tình tiết quan trọng nhất. Lửa lớn đốt sạch rừng cây, Sơ Tuyết sẽ dẫn theo những bộ lạc xung quanh đi về phía nam, cuối cùng đến một nơi bốn mùa như xuân xây dựng gia viên* mới, dẫn dắt mọi người cùng nhau phồn vinh thịnh vượng."

[*gia viên: nhà cửa vườn tược]

Nam Tầm không khỏi mím môi: "Chẳng lẽ chỉ có thể trở mắt nhìn biển lửa thiêu sạch rừng cây, sau đó thì ngón luôn nhà của ta và A Mãng?"

Tiểu Bát thật sợ rằng nếu có quá kích động sẽ trở nên bất chấp tất cả, vì thế liền đề xuất: "Người có thể thiết lập vòng bảo hộ để bảo vệ cho nhà của người và A Mãng nha."

Tiểu Bát thật ra cũng chỉ nói vậy thôi, không nghĩ tới Nam Tầm cho là thật.

Lúc sau trở lại ngôi nhà trên cây, Nam Tầm lập tức nói với người đàn ông của cô: "A Mãng, mau lấy cho em một chén máu động vật!"

Sắc mặt A Mãng âm trầm, đang đưa mắt nhìn phương xa, nghe được lời nói của Nam Tầm xong hần cũng không hỏi gì, rất nhanh đã mang tới con hươu sao săn được hôm nay để lấy máu.

Nam Tầm cắn đứt ngón tay, nhỏ vài giọt máu của mình vào chính giữa chén máu kia.

"A Khê, em làm gì vậy?" A Mãng nhủ mày, hẳn ngày thường còn không nỡ để Nam Tầm bị thương dù là một tẹo, chợt thấy cô bị chảy nhiều máu như thế, khó tránh khỏi có chút đau lòng.

Nam Tầm không giải thích, trực tiếp đưa chén cho A Mãng: "A Mãng anh mang chén máu này đi vòng vòng vẩy lại mảnh rừng xung quanh chúng ta, cứ mười bước thì nhỏ một giọt máu, đến khi dùng hết máu thì thôi. Đừng đứng gần người ở đó, mau đi đi!"

A Mãng nhìn cô một cái, thấy vẻ mặt cô rất nghiêm túc thì không khỏi có chút dờ dẩn. Hẳn chưa từng thấy A Khê như vậy.

A Mãng không hỏi nhiều, bưng bát máu động vật đi rồi.

Nhân lúc hẳn không có ở đây, Nam Tầm bắt đầu vẽ trận pháp trên mặt đất.

Cũng may thế giới này có linh khí dày đặc, chẳng sợ trong cơ thể nhân loại nơi đây không có huyền khí, Nam Tầm cũng có thể dùng trận pháp dẫn linh khí vào, lại lấy máu động vật và máu của mình làm chất dẫn để bày ra trận pháp cách ly.

Tiểu Bát hô lớn: "Hừ chết già rồi. Gia còn tưởng ngươi muốn tự lấy một bát máu của chính mình cơ đấy."

Nam Tầm "xì" một tiếng, nói: "Không phải chỉ là ngăn cách trận lửa thôi sao, cũng chẳng phải là ngăn cản huyền giả của đại lục Huyền Vũ, làm gì đến mức cần dùng máu có độ tinh khiết cao như vậy? Tiểu Bát dẫn."

Tiểu Bát dẫn...

A Mãng chạy một vòng lớn, dùng máu động vật vẩy hết xung quanh mảnh rừng nhỏ gần bọn họ. Hẳn mơ hồ đoán được cách làm của A Khê, trong lòng không có gì khác ngoài sự khiếp sợ.

Trong rừng, lửa lớn cháy suốt mấy ngày mấy đêm, khi đốt tới chỗ rừng cây Nam Tầm và A Mãng ở thì đột ngột vòng qua hai bên sườn.

A Mãng đi đến chỗ vòng vẩy nhỏ bằng máu động vật kia. Hẳn không thể tin được khi thấy cánh ngọn lửa lớn hung hăng lao tới chợt như bị chặn đứng lại, sau đó bắt đầu lan sang hai bên.

Hẳn thậm chí còn cảm nhận được nhiệt độ bóng râm của ngọn lửa ngập trời khiến không khí chung quanh đều trở nên "vận vận" phía bên kia.

Nam Tầm chỉ bảo vệ nhà của cô và A Mãng, toàn bộ phần rừng còn lại đều bị đốt sạch sẽ. Trong khoảng thời gian này, ông trời cũng tàn nhẫn, không chịu roi xuống một giọt mưa.

Chờ đến khi trận lửa lớn này cuối cùng ngưng hẳn, lọt vào trong tầm mắt là một vùng cháy đen, tiếng chim êm tai, tiếng côn trùng kêu vang cũng không còn, chỉ sót lại tiếng kêu oác oác ồn ào của lũ chim ăn thịt.

A Mãng ôm Nam Tầm vào ngực, trầm mặc không nói.

Rừng cây bị hủy, tất cả động vật và con người đều bắt đầu di tản về phía nam, A Mãng nhìn nhà cửa của bọn họ ở đằng sau, vài lần muốn nói lại thôi.

Nam Tầm nghĩ, hẳn đại khái là cũng không nỡ bỏ lại nơi này. Nhưng kể cả khi đã giữ được mảnh đất nhỏ này, mà lại không có thức ăn cung ứng thì hai người cũng sẽ chết vì đói, cho nên bọn họ không thể không rời đi.

Nam Tầm đột nhiên nắm tay hẳn, cười rất thần bí: "A Mãng, anh tin em không? Nếu anh tin em, chúng ta hãy tiếp tục ở lại nơi này."

A Mãng không hề do dự: "A Khê, bất kể em làm gì, tôi sẽ luôn sống cạnh em. Em là Ô Thác thần sử, cũng là vị thần chi thuộc về tôi..."

Hai người bình tĩnh quan sát từng nhóm từng nhóm động vật và bộ lạc từ nhà của bọn họ đi ngang qua trước mặt.

Nam Tầm còn gặp được Sơ Tuyết và A Ngu, hai người đang dẫn tộc nhân của mình đi về phía nam.

Khi những tộc nhân đó trông thấy trước mắt mình là một mảnh rừng nhỏ được bảo tồn hoàn hảo, về mặt bọn họ nhìn về phía A Khê không khỏi trở nên kính sợ lạ thường.

Nhưng mảnh rừng quá nhỏ, không có điều kiện để bọn họ sinh sống lâu dài. Cho dù là Ô Thác thần sử cũng không cứu được bọn họ.

Bọn họ đã chọc giận ông trời, cho nên bị lấy đi mảnh đất này.

Sơ Tuyết khuyên nhủ Nam Tầm cùng đi với mình, thuyết phục mãi không được, cho nên không nên nổi mà dỏ mắt.

Cô thậm nghĩ Nam Tầm và A Mãng có lẽ từng thể sống chết với khu rừng này, bọn họ hẳn đã chấp nhận cái chết.

Nhưng cô không thể, cô và A Ngu còn có nhiều tộc nhân như vậy, bọn họ cần phải sống.

Đầu xuân vốn là lúc cây xanh trở lại, nhưng Nam Tầm và A Mãng lại tro nát mà nhìn một nhóm rồi một nhóm các bộ lạc ra đi. Cho đến cuối cùng, cả khu rừng rộng lớn chỉ sót lại hai người bọn họ, còn có Đại Hối và Đại Hắc.

Đại Hối không bỏ được gian nhà xinh đẹp trên cây của nó, mà Đại Hắc thì già rồi không muốn đi đâu cả.

Nam Tầm lấy nhà trên cây và hang đá làm trung tâm, bày ra một Tụ Linh Trận khổng lồ.

Thời điểm cô bày trận, A Mãng ở bên cạnh nhìn cô, ánh mắt hẳn nóng rực như lửa, trong vẻ sùng nịch ấy ẩn hiện cả tia mê đắm điên cuồng.

Có Tụ Linh Trận khổng lồ này, linh khí ở ngoài phạm vi trảm diệt cũng đều có thể hội tụ lại đây.

Tiểu Bát bị cách làm của Nam Tầm dọa sợ: "Dờ mờ, ngươi không muốn sống nữa hả, Tụ Linh Trận lớn như thế, ngươi liệu có thể chống đỡ được bao lâu? Chẳng lẽ ngươi muốn lấy thọ mệnh ra trao đổi?"

Về mặt Nam Tầm rất bình tĩnh: "Ta đã tính qua, nếu chống đỡ đến khi khu rừng này hoàn toàn khôi phục sức sống, Tụ Linh Trận cần tồn tại ít nhất mười năm. Vì sinh linh mảnh đất này, mười năm, ta vẫn chịu được."

Tiểu Bát vốn đang muốn bàn bạc với Nam Tầm việc rời đi, dẫu sao kỳ hạn một năm nghỉ phép cũng sắp tới, nhưng nhìn thấy Nam Tầm vĩ đại thế này, nó bỗng nhiên nói không nên lời.

Vậy thì, sau mười năm nữa hẳn rồi đi?

~~~~~

1 chapter left ~*+.((°ω°)).:~+

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227: A Mãng, em thích anh

Edit: tranthayday / Beta: PaduC

Nam Tầm và A Mãng quả thật đã tiếp tục sinh sống ở đây suốt mười năm. Khi không có đồ ăn, họ sẽ cưỡi Đại Hối bay tới nơi xa hơn để săn thú. Một nhà hai người còn có Đại Hối và Đại Hắc quây quần bên nhau ăn cơm.

Bọn họ vui vẻ mà chạy băng băng trong rừng, cùng leo lên trên những thân đại thụ đã bắt đầu lấy lại sức sống để ngắm mặt trời mọc nức trời lặn, ngồi trên thân Đại Hắc đi tuần khắp rừng, ngồi trên lưng Đại Hối bay lượn trên không trung, thu hết toàn bộ rừng cây vào trong mắt.

Ở thời điểm cuộc sống của Nam Tầm càng ngày càng dễ chịu, Tiểu Bát bỗng chợt nhắc nhở cô: "Thân ái, sắp đến lúc cần phải rời đi rồi đấy."

Nam Tầm lập tức đáp: "Được, vậy đi thôi. Có điều Tiểu Bát à, bây giờ người đã hồi phục đến giai đoạn trưởng thành hay chưa? Thế giới này linh khí dày đặc, lại không có người ngoài quấy rầy, cơ hội tốt như vậy mà người không tận dụng để khôi phục về trạng thái đó luôn đi, còn muốn chờ đến khi nào nữa?"

Tuy rằng Tiểu Bát cảm thấy hành vi tận tình khuyên bảo của cô có che giấu chút tâm tư xấu xa gì đó nhưng lời này quả thực có lý. Mấy năm nay cho dù chỉ tu luyện đứt quãng cũng giúp nó gặt hái được tương đối phong phú. Nếu thêm mười năm nữa, nó tuyệt đối có thể phục hồi về thời kỳ trưởng thành cường thịnh nhất, đến lúc ấy đừng một lần mang Nam Tầm xuyên qua hơn mười hay hai mươi thế giới đều không thành vấn đề.

Vì thế, Tiểu Bát không có tiền đề mà thỏa hiệp, Nam Tầm cùng A Mãng lại ngọt ngào ngào tiếp mười năm.

Năm thứ hai mươi, bên cạnh ngôi nhà trên cây của họ có thêm một giàn nho đại, từng chùm nho xanh xanh tím tím rủ xuống dưới, mùi hương lan tỏa khắp nơi.

Hai người cùng nhau nằm trên ghế bập bênh, A Mãng ôm cô vào trong ngực nhẹ nhàng đu đưa.

Nam Tầm cảm thấy sinh mệnh của mình sắp đến cuối, Tiểu Bát nói với cô rằng bởi vì Tụ Linh Trận tiêu hao quá nhiều khiến cô giảm thọ. Ở thế giới viễn cổ, những người khác chỉ có tuổi thọ trung bình tầm ba bốn mươi tuổi thôi, cô giảm thọ mà vẫn còn sống đến bây giờ quả thật là kỳ tích, Tiểu Bát tỏ vẻ vô cùng kính ngạc.

Nam Tầm tức đầu vào trong ngực A Mãng, thấp giọng nói: "A Mãng, cảm ơn anh đã bầu bạn với em suốt thời gian qua. Cứ tưởng rằng hành trình dài như vậy sẽ buồn tẻ vô vị, thế nhưng em rất may mắn, đoạn đường này luôn có anh..."

A Mãng nhẹ nhàng vỗ lưng cô, tựa như đang ru cô chìm vào giấc ngủ, nghe xong lời này, hần ghé lại gần: "A Khê, nếu em thật sự có kiếp sau, kiếp sau của em chắc chắn vẫn là tôi. Bất kỳ kẻ nào cũng đừng hòng mơ tưởng chiếm lấy em, em chỉ thuộc về A Mãng thôi!"

Nam Tầm nghe được câu nói hết sức bá đạo này, khóe miệng kéo lên một đường cong thật đẹp, khẽ cười nói một câu: "Không muốn người khác chiếm em làm của riêng, vậy thì anh phải theo đuổi em nha."

A Mãng trả lời một tiếng "Tốt", sau đó nâng bàn tay to lớn thô ráp vuốt ve mặt cô, không tiếc lời tán dương: "A Khê, em vẫn xinh đẹp giống như lần đầu gặp tôi. Ngày em rơi từ trên cây xuống, đúng trùng không phải là lòng ngực tôi, mà là trái tim của tôi."

Nam Tầm "ừ" một tiếng: "A Mãng, em è rằng quá. Lâm sao đã một đồng tuổi rồi mà cái tật xấu cứ hờ tỵ lại nói lời âu yếm không những không sửa ngược còn càng ngày càng tệ hơn?"

A Mãng bật cười ha ha: "Kể cả khi em già đi, răng cũng rụng sạch, tôi sẽ vẫn mãi yêu em như lúc ban đầu."

Nam Tầm nở nụ cười theo, nghĩ đến điều gì đó, cô bỗng dừng hỏi: "A Mãng, em không sinh con cho anh, anh có cảm thấy tiếc nuối không?"

A Mãng nói: "Tất nhiên không, em là tất cả của tôi. Không có người khác đến làm phiền cuộc sống của chúng ta, tôi trái lại càng thêm vui sướng."

Nam Tầm hài lòng nhắm mắt, giọng cô cũng trở nên nhỏ hơn, yếu dần đi: "A Mãng, em thích anh..."

Những lời này hình như cô chưa bao giờ tự mình nói ra.

Hai người vẫn cứ nằm trên ghế bập bênh, từ ban ngày đến tận đêm tối.

Khi A Mãng nhận ra Nam Tầm không còn hô hấp, hần không có bi thương cũng không khổ sở, hần chỉ ôm chặt thêm người phụ nữ trong ngực, đỡ lấy cổ cô để trán hai người chạm nhau.

Dần dần, hần cũng rơi vào giấc ngủ say, sức sống của hần dường như bị rút đi trong nháy mắt, hơi thở từ từ yếu bớt, cho đến tiêu vô.

Tiểu Bát không mang Nam Tầm đi thế giới tiếp theo luôn, mà nó đem cô vào không gian sao trời của mình.

Lúc này đây, Nam Tầm không nhìn thấy một quả cầu Tiểu Bát lúc nhỏ nữa, mà gặp lại con ngựa trắng xinh đẹp tỏa hào quang khi mới gặp kia.

Con ngựa trắng đi vòng quanh người cô, bốn chân cao dài, đuôi to nhẹ nhàng vung vẩy như muốn ném đầy vụn sao xuống đất.

"Mau nhìn đi, ngắm gia đây này! Gia đã hồi phục đến trạng thái trưởng thành mạnh nhất, khả khả, thân thú của gia có đẹp không?" Con ngựa trắng miệng nói tiếng người, không ngừng thay đổi đủ loại dáng đứng trước mặt Nam Tầm, cái đuôi cũng phát pha phát phơ, giông một chiếc ô màu trắng cứ mở ra khép lại.

Nam Tầm...

Cho nên phải nói là, Tiểu Bát đem cô mang vào không gian sao trời chỉ để "triển lãm" thân hình của nó, khoe khoang với cô?

"Đẹp, cực kỳ đẹp." Nam Tầm khen.

Được khen đuôi Tiểu Bát tức khắc vênh lên trời.

"Nghe được lời này của người, vốn ban đầu tâm trạng gia có chút mất mát lập tức tốt lên nhiều."

Nam Tầm khó hiểu: "Người mất mát? Người mất mát cái gì?"

Tiểu Bát hừ hừ không thêm nói.

Nguyên nhân nó mặc kệ Nam Tầm ngây ngốc ở thế giới tồi cổ lâu như vậy, một phần vì bản thân muốn tu luyện, phần khác là nó còn ôm hi vọng may mắn.

Trong hai mươi năm ở đây, giá trị ác niệm của A Mãng vẫn luôn giảm dần, cho đến khoảnh khắc cuối cùng Nam Tầm chết, giá trị ác niệm của hần quả nhiên tụt xuống 0. Lòng Tiểu Bát tràn ngập mong chờ để được cộng thêm điểm công đức, vậy mà lại không có gì cả!

Điều này có nghĩa là gì?

Có nghĩa là ngay từ đầu giá trị ác niệm của A Mãng căn bản chưa từng đạt tới 100, có lẽ đạt 96, 97, 98, cũng có thể 99, nhưng chính là hần không đạt tới 100!

Tiểu Bát ngẫm lại cũng thấy đúng, quỹ đạo thế giới vốn không hề có vai phản diện giá trị ác niệm 100 xuất hiện, bây giờ coi như phát sinh chút biến hóa nho nhỏ, cũng không thể đụng chạm đến "váy ngược" của Thiên Đạo được.

Thật ra thì điều Tiểu Bát tò mò nhất là rốt cuộc giá trị ác niệm của A Mãng từ đâu mà có? Cả đời hần thuận buồm xuôi gió, cũng lắm lúc đi sai phạm sát nghiệt nhiều hơn chút, giá trị ác niệm chắc không phải có sẵn từ khi sinh ra chứ?

Lần này Tiểu Bát không hỏi ý kiến Nam Tầm, liền dứt khoát mang cô xé rách hư không.

Kỳ phép này Nam Tầm thật sự rất thoải mái, bất kể thế giới sau là gì, dù xuyên thành người như thế nào, cô đều sẽ vui vẻ chấp nhận.

Nhưng mà, khi Nam Tầm vừa mở mắt, phát hiện mình đang núp ở chuồng lợn của một hộ nông dân định tranh com với một đám lợn/súc vật, cô ngay tức khắc thu hồi lại suy nghĩ trước đó.

Cô cúi đầu nhìn xuống, thấy bản thân mặc một bộ quần áo rách rưới, đôi chân cẩu bẩn đen xỉ, không biết đã bao lâu rồi chưa tắm rửa.

Tiểu Bát chợt dạ cười trừ: "Thân phận mỗi lần không thể theo ý người hết được. Thế giới trước người chủ yếu chỉ ngồi chờ ăn uống, thế giới này xuyên thành ăn mày thì về mặt tình cảm cũng có thể tha thứ đúng không?"

Nam Tầm nghe xong Tiểu Bát nói, quả thật cạn lời.

Ý là thế giới trước lêu lổng đủ rồi nên thế giới này phải trở thành ăn mày đoạt com với lợn sao?

Cho dù là kẻ ăn mày, nhưng cũng đừng thăm đến vậy chứ!

~~~~~

Vậy là đã hết thế giới 6 yên bình, chúng ta hãy cùng tạm biệt thế giới động vật, à nhầm, thế giới viễn cổ để đến với thế giới mới nào~v

Spoiler thế giới mới: Quốc sư đại nhân và thùng com đồ đệ, cổ đại, sư đồ luyện, huyền huyền,...

Các bạn có nhu cầu spoil thêm thì comment nha.v hi hi hi

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 228: Thế giới 7, quốc sư đại nhân và thùng com đồ đệ

Edit: tranthayday/ Beta: PaduC

Giấy tiếp theo, Nam Tầm liền biết tại sao nhóc ăn mỳ này lại núp ở chuồng lợn nhằm nhe đoạt com với chúng nó. Bởi vì bụng nàng đang lép xẹp, nếu không ăn chút gì ngay bây giờ thì đoán chừng sẽ lập tức chết đói.

Mất thấy mồm com sắp bị mỳ con lợn béo chèn sạch, Tiểu Bát vội vàng nhắc nhở: "Người còn không mau qua đó tranh com đi, đợi tý nữa đám lợn thực sự ăn hết thì cơ thể gia vừa tìm cho người sẽ chết đói mất!"

Nam Tầm:"Tiểu Bát thân ái, có thể nhờ người cuộn tròn lại rồi... Lăn không?"

Tiểu Bát không lăn mà tiếp tục khuyên nhủ: "Để tìm được một cơ thể không bài trừ linh hồn của người khó lắm đấy, người đừng lãng phí nó."

Nam Tầm nhướn lông mày, cười khanh khách tiếp lời: "Đây không phải là chuyện quá đơn giản sao, ta nhớ rõ Tiểu Bát người hình như có Tích Cốc đan nha, ăn một viên sẽ không đói bụng nữa. Người mau cho ta một viên."

Tiểu Bát:!

"Không ngờ cũng có lúc trí nhớ của người tốt như vậy, gia không khỏi phải lau mắt nhìn người đó. Nhưng gia cũng rất tiếc phải nói cho người biết, loại đan được cấp thấp này gia chỉ có một viên, ở thế giới có ba ba Lê Sâm kia cho người ăn xong đã hết rồi."

Nam Tầm hơi nghi ngờ: "Sao người có thể chỉ có một viên?"

Tiểu Bát bực mình: "Sao gia lại không thể chỉ có một viên? Nếu gia có rất nhiều viên thì thế giới thứ nhất khi người bị nhốt trong tâm cung của Yêu Vương sắp chết đói, gia đã có thể thoải mái thưởng cho người một viên; còn có ở thế giới Phò Vũ, người cũng đã không cần phải tay xách nách mang túi lớn túi nhỏ đồ ăn đến nhà hân. Nếu không phải thế giới có ba ba Lê Sâm kia, thời điểm người bị cầm tù là khi nhiệm vụ sắp hoàn thành, một viên Tích Cốc đan duy nhất này của gia cũng không nỡ cho người ăn đâu."

Nam Tầm...

Được rồi, nàng tin.

Tích Cốc đan chính là đan được cấp thấp trong thế giới cấp cao, Tiểu Bát từng khoe khoang mình là một con thần thú trời cao ra sao, cho nên nó đúng là coi thường thứ này.

Tiểu Bát: "Vậy người có muốn ăn đồ ăn cho lợn không?"

Nam Tầm tròn trĩnh mắt nhìn rồi, nàng xoa xoa cái bụng trống rỗng, gian nan nhảy ra khỏi chuồng lợn, sau đó trịnh trọng gõ cửa một hộ nông gia.

Nông phu một thân áo vải thô ra mở cửa, vừa thấy là một nhóc ăn mỳ thì lập tức muốn đóng cửa lại. Nam Tầm liều chết bám chặt cánh cửa: "Đại thúc xin người rủ chút lòng thương xót, đã mấy ngày rồi cháu chưa có com ăn, lại tiếp tục như thế nữa sẽ chết mất. Cháu mà đói chết trước cửa nhà thúc thì đối với đứa nhỏ trong bụng thím cũng không phải chuyện tốt đâu."

Về mặt nông phu kia tức khắc như gặp phải quỷ, nhóc ăn mỳ này trước khi xin ăn lại còn nghe ngóng tình hình nhà bọn họ, đến việc nương tử hân sắp sinh cũng biết?

Nông phu vội vàng ném cho Nam Tầm hai củ khoai nướng rồi đuổi đi như tống cổ ăn mỳ. Mà cũng đúng, hiện tại Nam Tầm vốn chính là ăn mỳ, hơn nữa trông còn bần thiêu hơn mấy tên ăn mỳ khác, cả khuôn mặt nhỏ đều là bùn đen, hoàn toàn không nhìn ra dung mạo thật của nàng.

Nếu không phải Tiểu Bát nhiều lần bảo đảm nhóc ăn mỳ này mà tắm rửa sạch sẽ xong sẽ là một tiểu mỹ nhân, thì Nam Tầm đã định cứ như vậy đói chết luôn cho rồi.

Sau khi Nam Tầm bắt được hai củ khoai nướng, cũng không vội ăn ngay. Nàng bóc vỏ, ung dung thong thả nhai kỹ nuốt chửng.

Đợi đến khi hai củ khoai lang trôi xuống bụng, cảm giác đói đến độ hai mắt tối sầm kè bên lề từ vong lúc trước đã không còn, Nam Tầm dần hồi phục sức lực.

Nguyên thân tên Lý Vân Đóa*, tên thật tục. Nhưng Nam Tầm cảm thấy đặt cạnh mấy cái tên như Hắc Đản, Nhị Nha gì đó trong thôn này thì tên nàng đã vô cùng tao nhã.

[*Vân Đoá là đám mỳ]

Khi Lý Vân Đóa còn rất nhỏ, quê nhà nàng ở Bắc Vu Quốc xảy ra nạn hạn hán khiến mùa màng thất bát. Trên đường cha mẹ mang nàng chạy nạn tới Nam Vân Quốc lại gặp phải sơn tặc, bị sát hại. Nàng chỉ biết núp trong bụi cỏ trốn mắt nhìn cha mẹ bị bọn sơn tặc một đao chém chết, chút lương thực sót lại trên người cũng bị bọn chúng cướp đi.

Có bé Lý Vân Đóa nhỏ nhỏ dọc đường gặm rễ cây ăn cỏ dại, một mực dựa vào chấp niệm để đi đến quốc gia thịnh thế trong miệng cha mẹ - Nam Vân Quốc.

Nghe nói Nam Vân Quốc đứng đầu tứ quốc, hàng năm mưa thuận gió hoà, chưa bao giờ gặp hạn hán hay lũ lụt, đất nước hùng mạnh, bá tánh giàu có.

Mà hết thảy những điều này đều bởi Nam Vân Quốc có một vị Quốc sư thân phận tối cao chỉ đứng sau Hoàng Thượng - Cung Mặc Nhiệm.

Đây là một nhân vật trời cao chẳng khác gì một vị thần. Hân có vụ lực cường đại, có thể hô mưa gọi gió, có thể tùy thời khiến trời đất điên đảo, ngay cả Hoàng Thượng Nam Vân Quốc cũng luôn lễ độ cung kính đối đãi với hân.

Nếu Cung Mặc Nhiệm có đã tâm tạo phản, hân có thể dễ như trở bàn tay mà cướp đi ngôi vị hoàng đế, bởi vì một câu hân thuận miệng nói ra đều được bá tánh Nam Vân Quốc coi như lời tiên đoán của thần tiên.

Hân chính là thần của Nam Vân Quốc!

Nam Tầm tiếp nhận lời căn dặn của cha mẹ Lý Vân Đóa, trong lòng không khỏi tràn ngập sự hiếu kỳ với vị Quốc sư đại nhân trâu bò này.

Nếu vị Quốc sư đại nhân quá thật lợi hại như lời người ta đồn đại, có thể hô mưa gọi gió khiến trời đất điên đảo, thì Nam Tầm nghi ngờ hân biết dùng vu pháp.

Mặc dù vu pháp bí thuật của gia tộc Tủy Ly là đời đời lưu truyền nhưng nếu sử dụng nhiều lần ở thế giới cấp cao cũng sẽ giảm thọ, chứ đừng nói tới loại thế giới trung cấp đến cao huyền khi cũng không có này.

Không biết Quốc sư đại nhân năm nay đã bao nhiêu cái xuân xanh, mà cứ tiếp tục sử dụng vu thuật thường xuyên như vậy, chỉ cần không cẩn thận một chút là chẳng mấy chốc sẽ ngòm củ tỏi thôi.

Nam Tầm mới bèn thăm thông cảm với vị Quốc sư đại nhân được vạn người kính ngưỡng này, một bên hỏi Tiểu Bát: "Đại boss phân diện trong thế giới này là ai thế? Có phải là hoàng tử phản nghịch? Gian thần? Hay hạt nhân* của địch quốc không?"

[*Hạt nhân: người hoàng thất nước địch bị đưa sang làm con tin]

Tiểu Bát thiếu chút nữa là biến ra một bàn tay để gờ gợn cái cho nàng: "Trí tưởng tượng của người thật phong phú."

Nam Tầm không khách khí xua xua tay: "Ngày thường đọc nhiều thoại bản."

Tiểu Bát bật cười ha ha: "Xét thấy người càng ngày càng thông minh, lần này gia đã tìm cho người một đại boss siêu cấp trâu bò. Hân chính là người đức cao vọng trọng, xuất trần như tiên, anh tuấn phi phàm, được toàn thể nhân dân Nam Vân Quốc tôn sùng là thần linh - Quốc sư đại nhân."

Nam Tầm...

"Tiểu Bát à, người không nói đùa đúng không? Người nói xem một tên ăn mỳ như ta thì phải làm sao mới tiếp cận được Quốc sư đại nhân ngồi tít trên cao đây?"

Tiểu Bát lập tức trả lời: "Ta coi trọng người nha ~"

Nam Tầm không còn muốn đánh Tiểu Bát thành bánh nức, vì hiện tại thân thú của nó đã biến về đáng về con ngựa trắng trưởng thành, tuy nhiên dùng kéo cắt xoẹt một đoạn chiếc đuôi "ô" xinh đẹp đó cũng không tệ.

Muốn tiếp cận Quốc sư đại nhân, đương nhiên là phải vào hoàng thành, nhưng do Nam Tầm đang mặc quần áo ăn mày nên nàng bị thị vệ gác cổng không chút nể tình chặn lại ngoài cửa.

"Tiểu Bát, trong không gian của người có quần áo không, lấy cho ta một bộ đi."

Tiểu Bát liền dờ mờ một tiếng: "Có phải ở thế giới trước người bị A Mãng nuôi thành đồ lười biếng rồi không, vẫn còn cho rằng chỉ cần há mồm là có cơm đưa đến miệng hả? Cho dù gia có quần áo, cũng là quần áo dệt từ tơ tằm tuyết Thiên Sơn, từ lông Phượng, rõ ràng không thuộc về thế giới này. Người muốn Thiên Đạo chú ý tới hai chúng ta à? Người muốn hại chết gia hả?"

Nam Tầm cười "Xì" một tiếng: "Tiểu Bát dần, người cho rằng sau khi ta sử dụng các loại bí thuật vu pháp của gia tộc Túy Ly, Thiên Đạo còn chưa phát hiện ra hai ta ư?"

Tiểu Bát run lấy bầy: "Có, có ý gì? Người đừng làm ta sợ!"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 229: Trang bức, tuyệt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: tranthayday / Beta: PaduC, Bánh Bao Không Nhân

Nam Tầm nghiêm mặt nói: "Nếu đúng như lời người nói, thứ vốn không nên có mặt trên đời lại bỗng dưng xuất hiện sẽ khiến Thiên Đạo chú ý, vậy thì thế giới trước ta bảy Tự Linh Trận suốt mười năm mà người còn cho rằng chưa thu hút nổi sự chú ý của Thiên Đạo hay sao?"

Tiểu Bát óa lên khóc: "Ta không tin!"

Nam Tầm an ủi nó: "Không sao đâu, cũng không có gì mà, đừng sợ! Ta đã nhận ra một điều, chỉ cần không ảnh hưởng đến quỹ đạo của thế giới thì Thiên Đạo sẽ không quan mấy loại tiểu tốt như chúng ta đâu. Hơn nữa không phải người cũng đã nói với ta, tộc Hư Không Thú các người được trời cung nhất sao, Thiên Đạo xem người như con, là ba ba làm sao mà nỡ diệt con mình?"

Tiểu Bát nghe xong lời này thì lập tức thấy dễ chịu hơn nhiều. Nhưng nó vẫn không thể tin được rằng ba ba Thiên Đạo rất có khả năng đã sớm phát hiện ra nó và Nam Tầm, còn vẫn mắt nhắm mắt mở đối với cách làm của nó?

Có điều Tiểu Bát chỉ cần ngẫm một chút liền hiểu, bởi vì việc nó làm cũng chẳng phải chuyện xấu gì. Thiên Đạo chỉ muốn mỗi thế giới được duy trì trong trạng thái cân bằng, nếu xuất hiện một vai đại boss phản diện giá trị ác niệm 100 thì chắc chắn sẽ lập tức an bài khí vận từ đi tiêu diệt. Nhưng bây giờ đại boss đã bị người khác lên tiêu trừ giá trị ác niệm, dùng phương thức khác để giúp thế giới được cân bằng. Cho dù quá trình có bất đồng thì kết quả vẫn giống nhau, hiển nhiên là nó sẽ không sao cả.

"Nam Tầm, người nói xem, giữa gia và khí vận tử, Thiên Đạo sẽ chọn à?" Tiểu Bát có chút mong chờ hỏi.

Nam Tầm lập tức thỏa mãn nó: "Đương nhiên là người rồi. Người đã vài lần đoạt giá trị công đức từ Khí vận tử rồi mà đâu thấy ba ba Thiên Đạo xử phạt người."

Tiểu Bát cực kỳ cao hứng, ngay sau đó liền cấp cho Nam Tầm một bộ y phục vải thô.

Nam Tầm...

Quần áo dệt từ tằm tuyết Thiên Sơn và lông Phượng vừa nói đâu? Mà cho dù là dệt từ vải thô, thì cũng có cần phải đắp thêm mấy vụn vải vào như vậy không!

Tiểu Bát giải thích: "Người hiện tại vẫn là ăn mày mà, không thể quá OOC* được."

[**OOC: out of character, lạc vai*]

Nam Tầm tắm rửa sạch sẽ, ngồi bên bờ sông nhỏ soi bóng mình.

Quả thật đúng là mỹ nhân tiềm năng nha, có điều bây giờ chỉ mới mười ba tuổi chưa dậy thì xong. Nếu chờ tới khi nàng trưởng thành rồi thì còn không biết sẽ trở thành một đại mỹ nhân câu hồn nhiếp phách đến cỡ nào đây.

"Tiểu Bát, sao ta lại cảm thấy đôi mắt này trời sinh 'câu hồn' nhỉ? Người xem, khoe mắt tôi xech lên*", tùy tiện liếc ai đó một cái thôi là lập tức như hút hồn người ta luôn ấy."

[*Mắt phượng]

"Khả khả, bằng không người cho rằng vì sao gia lại chọn một nhóc ăn mày?"

Hiện tại Tiểu Bát vô cùng khoe khoang: "Ồ nguyên thế giới, sau này Lý Vân Đóa chính là hoa khôi đầu bảng của thanh lâu đệ nhất hoàng thành Nam Văn Quốc - Túy Nguyệt lâu đó. Sau lại, khu ~ sau lại bị Thất hoàng tử Đông Lâm Quốc thu mua thành người của hắn, chuyển phụ trách tìm hiểu tin tức ở Nam Văn Quốc. Cuối cùng nàng bị đại boss hạ cổ độc, chịu đựng vạn trùng cắn nuốt trái tim, thật sự là chịu không nổi đau đớn đó nữa liền một đao thọc chết chính mình."

Nam Tầm...

Thật thảm

Sự thật chứng minh, không có năng lực thì cũng đừng ham hố**, nếu không sẽ chết rất thảm. Không phải ai cũng có vốn liếng để đối nghịch với đại boss đâu.

Thay quần áo xong, rửa mặt chải đầu sạch sẽ, rốt cuộc Nam Tầm đã có thể thành công tiến vào hoàng thành.

Bây giờ Nam Văn Quốc đang mở rộng cửa thành, hoan nghênh dân chúng các quốc gia tới để du lịch hoặc làm ăn buôn bán. Nếu không phải vậy thì Nam Tầm cũng chẳng thể vào được.

Đã vào được kinh thành rồi nhưng mỗi quan tâm hàng đầu của Nam Tầm vẫn là no bụng. Nàng nay gầy khô như cùi thế này, xin vào khách điểm* bụng mồm thôi chắc người ta cũng chẳng thèm.

[**Khách điểm: nhà trọ*]

Tiểu Bát lập tức mách nước: "Người có thể đến thanh lâu bung trà đưa nước nha. Người là một tiểu mỹ nhân mà, từ bà nhất định sẽ thu người."

Nam Tầm kinh thường tròn trắng mắt: "Xong chờ bà ta nuôi lớn rồi mang ra 'thịt' hả?"

Nam Tầm một bên rối rắm làm thế nào kiếm sống, một bên đánh giá đường phố Nam Văn Quốc.

Nàng chưa từng thấy ba quốc gia khác nên không thể so sánh được, nhưng phố xá của Nam Văn Quốc thực sự rất phồn hoa, rất náo nhiệt, các cửa hàng san sát nối tiếp nhau, dòng người tấp nập.

Nàng hết nhìn đông lại nhìn tây, đáng vẻ rõ là người ngoài tới, song dân chúng Nam Văn Quốc cũng không lấy gì làm lạ.

"Tiểu nha đầu từ nơi khác tới à?" Một đại thẩm bán trống bỏi* lên tiếng, bộ dạng khá thân thiện, hiền lành.

[**trống bỏi: trống nhỏ bằng giấy cho trẻ con chơi, hai bên có hai sợi dây, đầu buộc một hạt nặng, đập vào mặt giấy thành tiếng khi lắc nhanh.*]

Nam Tầm đưa mắt nhìn sang, phụ nhân* này tầm bốn mươi tuổi, tướng mạo không tồi, là người đàn hoàng.

[**phụ nhân: phụ nữ đã có chồng*]

"Đại thẩm, cháu từ nông thôn Bắc Vu Quốc đến nhờ cậy thân thích, nghe nói Nam Vân Quốc phồn vinh giàu mạnh, hôm nay mới thấy quả thực là như vậy. Cháu còn chưa hiểu phong tục con người nơi đây, để không đụng chạm người khác, đại thẩm có thể nói sơ qua một ít cho cháu được không?"

Thấy Nam Tầm có vẻ ngoan ngoãn xinh đẹp, lời nói lại làm người khác yêu thích, đại thẩm liền cười vẫy tay với nàng, ý bảo nàng đến gần một chút.

Nam Tầm đi đến trước sạp của bà, lắc lắc một cái trống bỏi, tiếng "tùng tùng tùng" vang lên rất thú vị.

Đại thẩm kia cười ha hả: "Nha đầu, nông thôn Bắc Vu Quốc của con không thể mang ra so với hoàng thành này, đương nhiên là có chút quy củ cần tuân theo, nhưng con cũng không cần quá mức câu nệ. Có Quốc sư đại nhân của chúng ta ở đây, bá tánh sẽ không nhặt của rơi, đêm ngủ không cần đóng cửa, đường phố cũng không xuất hiện ác bá cường đoạt dân nữ gì đó."

Nam Tầm về mặt tràn đầy ngưỡng mộ mà cảm thán: "Quốc sư đại nhân thật lợi hại."

Đại thẩm cảm thấy có chung vinh dự, càng thêm thân thiện với nàng: "Nha đầu con lại gặp đúng ngày lành. Nghe nói hôm nay Quốc sư đại nhân muốn ra ngoài du hành một chuyến, con sẽ có cơ hội nhìn thấy kiệt của ngài! Con xem khách điểm hai bên đường đi, toàn bộ lâu hai đều đã được người ta đặt kín chỗ hết rồi, tất cả là vì chiêm ngưỡng phong thái của Quốc sư đại nhân đấy."

Nam Tầm ngược lên nhìn hàng quán hai bên đường, quả nhiên bất kể là trà lâu hay khách điểm thì cũng đều đã chật cứng người.

Đại thẩm nhắc nhở: "Nha đầu con hãy nhớ kỹ, khi kiệt Quốc sư đại nhân đi ngang qua nhất định phải thành kính nghênh đón, ngàn vạn lần không được ngẩng đầu nhìn. Nếu dám khinh nhờn ngài, kết cục tất thế thảm, sẽ phải chịu thần linh trừng phạt."

Nam Tầm "vâng vâng" gật đầu mấy cái, cảm thấy dân chúng Nam Vân Quốc quả nhiên đều đã bị Quốc sư tẩy não.

Nàng tưởng rằng Quốc sư đại nhân sẽ truyền bá "Thần lực" hay "Tiên thuật" gì đó, nhưng không ngờ bá tánh Nam Vân Quốc đều biết Quốc sư đại nhân am hiểu chính là vu pháp và cổ thuật. Họ không những không cảm thấy sợ hãi, mà thậm chí còn tôn sùng chuyện này.

Nghe đồn có người từng xúc phạm Quốc sư đại nhân, sau đó cả nhà liền chết không được từ tế. Đối với việc này bá tánh lại vỗ tay khen ngợi, cũng không cảm thấy có gì không đúng.

Trong mắt bá tánh Nam Vân Quốc, mạo phạm Quốc sư đại nhân thì chết là đáng đời.

"Ồ ——"

Nơi xa xa đột nhiên vang lên một tiếng kèn hiệu dài, dân chúng xung quanh vừa nghe thấy liền thay đổi sắc mặt, ngay cả vẻ mặt của vị đại thẩm ăn nói đông dặc khi này cũng chấn động.

Mọi người đồng loạt quỳ xuống, cúi đầu thật thấp, thái độ kính sợ.

Mới qua một cái nháy mắt, xung quanh đã trở nên lặng ngắt như tờ, chỉ có thể nghe tiếng hít thở gấp gáp bởi vì quá kích động của bá tánh.

Nam Tầm vội vàng chui vào trong đám người, ý vào thân hình nhỏ bé mà quang minh chính đại nhìn về phía đường phố qua kẻ hở giữa hai người phía trước.

Chỉ thấy xa xa, một đội ngũ cực dài có bốn hàng đại nội thị vệ mang bội đao đi ở vòng ngoài, đầu ngẩng cao rào bước về phía bên này.

Đi phía trong, có gần hai mươi nam tử trẻ tuổi đứng quanh một cỗ kiệu tám người nâng ở giữa, trong tay hoặc bụng chén cổ trùng mắt nhìn thẳng, hoặc cầm cờ lá dài nhúng nước trong bình vẩy về bốn phía.

Nam Tầmx...

Làm màu* đến độ thế này thì... Đúng là có một không hai.

[**Đoạn này trong cv là Trang bức, nghĩa là tình huống, làm màu, v.v*]

* Chú thích 1 điều thú vị trong văn hoá mình tra thử trên baike và tham khảo anh Gỏ, mình không biết người Việt Nam mình có làm trò này không nữa:v Các bạn có hứng thú thì tìm thử nhé:3 Đó chính là chỗ có dấu **

[** Không có năng lực thì cũng đừng ham hố] - câu này nguyên trong convert là [không có kia kim cương cũng đừng ôm đồ sứ sống], câu này đang nói đến việc hàn gắn đồ sứ.

Người Nhật ngày xưa có nghệ thuật Kintsugi, tức là lấy vàng để gắn đồ sứ đã vỡ. Câu trên cũng có nghĩa nôm na là không có cái chất đất tiền như vàng thì cũng đừng ham hố gắn đồ sứ vỡ:v

Trông đẹp ha?

***PaduC: Đây là thế giới cổ đại, mình cứ tưởng kết cấu nó dễ hơn hiện đại hay thế giới viên cổ trước đó, nhưng không ("᳚᳚᳚᳚"). Mình với hai bạn Tranthayday và Bánh Bao Không Nhân phải chỉnh sửa rất nhiều trước khi nó ổn để up lên đây. Các bạn thông cảm cho sự chậm rãi của bọn mình nha <3 <3

Vì chất lượng!!!!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 230: Đối diện, người này nguy hiểm

Mấy nam từ trẻ tuổi mặc áo bào thuần trắng thướt eo đứng xung quanh kiệu liền hẳn là đệ tử của Mặc Nhiễm Đường. Khuôn mặt của họ đều vô cảm, hay có thể nói là biểu cảm lạnh lùng, làm cho người khác không dám tiếp cận.

Chiếc kiệu tám người nâng ở giữa dùng tơ lụa trắng che đỉnh, trên đỉnh gắn một viên dạ minh châu cực lớn toả sáng lung linh. Bốn góc kiệu đều đính một viên hồng ngọc, còn có tua dài rủ xuống hết sức xa hoa. Chiếc rèm ở lối vào là một tầng lụa trắng dùng để ngăn chặn phong cảnh bên trong, nhưng vẫn khiến người bên ngoài nhìn được một bóng dáng mờ ảo xuyên qua đó.

Màu trắng quả nhiên là chân ái của mấy kẻ thích trang sức.

Mà Quốc sư đại nhân thật giống một tiểu yêu tinh, chỉ cho người ta thấy mơ hồ bóng dáng lại không thể thấy được khuôn mặt thật**, nhưng như vậy càng gọi lên lòng hiếu kỳ nhiều hơn.

Ngay lúc đội ngũ đến gần, bá tánh xung quanh càng thêm cung kính hạ thấp người cúi đầu gất gao, vẻ mặt đều là kính sợ.

Nam Tầm cảm thấy hai tiếng trong lòng. Cảnh tượng lão Hoàng Đế của Nam Vân Quốc đi du hành cùng lắm chắc cũng chỉ như vậy thôi.

Cỗ kiệu tám người nâng xa hoa đến thật sự khoa trương. Không biết Nam Vân Quốc này như thế nào nhưng dù sao ở ba quốc gia còn lại, chỉ có vua của một nước mới có tư cách ngồi kiệu tám người kiềng, nếu ai dám ngồi kiệu tám người kiềng thì đó chính là tội lớn phải bị tru di cửu tộc!

Đội phó trương của vị Quốc sư đại nhân này hiển nhiên đã sánh ngang Quốc quân* Nam Vân Quốc, nhưng từ phản ứng của bá tánh thì dường như chuyện này lại rất bình thường.

[*Quốc quân: nhà vua]

Một trận gió thổi qua, nhấc lên tấm rèm mỏng bằng lụa trắng.

Nam Tầm lập tức trừng lớn mắt nhìn qua khe hở vào bên trong. Nàng thấy được hai cánh môi hồng nhuận!

Đôi môi kia hơi ním thành một đường thẳng tắp, thoạt nhìn không có bất kỳ cảm xúc, cũng không biết là loại đậm nhạt vô tranh hay là loại bạc tình không coi ai ra gì.

Chỉ là nhìn thoáng qua nhưng Nam Tầm đã có thể tưởng tượng ra người nọ tuyệt đại phong hoa cỡ nào rồi.

Vị Quốc sư đại nhân này nhất định không hề già, hơn nữa tuổi còn rất trẻ.

"Tiểu Bát, Quốc sư đại nhân năm nay bao nhiêu tuổi rồi?" Nam Tầm hỏi Tiểu Bát.

Tiểu Bát thần bí cười ha ha: "Cái này à, gia tạm thời sẽ không nói cho ngươi, sợ dọa chết ngươi mất."

Nam Tầm...

Tiểu Bát không nói cho nàng thường sẽ có hai khả năng. Một là vị Quốc sư đại nhân này trẻ đến không ngờ, hai là Quốc sư đại nhân này... già đến không tưởng được.

Nam Tầm quyết đoán cho rằng, trước mắt vẫn nên không biết mới tốt.

Đội ngũ khoa trương đã chậm rãi đi đến chỗ Nam Tầm.

Nhưng vào lúc này, bóng người trong tấm rèm trắng hình như làm động tác gì đó, tốc độ đội ngũ lập tức dần chậm lại.

Không biết có phải ảo giác hay không mà Nam Tầm cảm thấy bóng người bên trong rèm bỗng quay đầu nhìn về phía mình, còn nhìn một lúc lâu.

Nam Tầm theo bản năng ngoái quanh bốn phía, lại không phát hiện ra người nào đặc biệt. Chẳng lẽ Quốc sư đại nhân này cách một tấm rèm cũng có thể nhận ra mình đang trộm ngắm hân?

Nam Tầm vội hỏi Tiểu Bát: "Quốc sư đại nhân đang nhìn ta phải không?"

Tiểu Bát nói: "Gia cho ngươi mượn đôi tuệ nhãn*, tự mình nhìn đi."

[*Tuệ nhãn: Mắt sáng, tốt (nghĩa đen); tình tường, sáng suốt (nghĩa bóng)]

Nam Tầm...

Giấy tiếp theo, Nam Tầm tức khắc cảm thấy năm thức được phóng đại trong nháy mắt. Tiếng hít thở và tiếng bước chân rõ ràng truyền vào trong tai; các loại mùi hương hỗn tạp tràn ngập lỗ mũi, đặc biệt là mùi mồ hôi của nam nhân, hun đến lỗ mũi nàng nuốn hồng mắt.

Nam Tầm nhìn vào trong kiệu qua khe hở giữa đám người.

Lúc này nàng quả nhiên đã thấy được ánh mắt trong kiệu đang nhìn mình. Mặc dù cách một tầng lụa che, thế nhưng nàng vẫn cảm giác được hơi thở quý dị của bóng người nọ. Nàng rất chắc chắn, người vừa rồi bị cặp mắt đó nhìn chằm chằm chính là mình!

Nam Tầm thầm run rẩy trong lòng. Người này hẳn là mắt mọc đầy đầu đi, nếu không thì sao nàng đã nấp kỹ như thế mà còn có thể phát hiện ra được?

Để xác nhận cảm giác này là đúng, Nam Tầm lại từ từ nâng mắt lên, dò xét nhìn về phía tấm màn buông.

Bởi vì cảm quan và thị giác đã được phóng đại mấy lần, cho nên mặc dù không nhìn thấy được cảnh tượng sau rèm thì Nam Tầm vẫn có thể thông qua tầm mắt chuẩn xác mà bắt được cặp mắt kia.

Nàng vừa nhấc đầu, lập tức chạm phải ánh mắt hồ hững không gợn sóng trong kiệu. Trong phút chốc, chớp giật đùng đùng, ánh lửa "xoẹt xoẹt" bắn ra khắp nơi.

Rất nhanh, Nam Tầm đưa ra được kết luận: Người này, nguy hiểm!

Nam Tầm vội vàng thu hồi tầm mắt, nhện không được nuốt nước miếng.

Người trong rèm cũng chậm rãi thu hồi tầm mắt, bóng người không còn động đậy nữa, tựa như một vị Phật được cung phụng, như một vật chết không biết động.

Lại một trận gió nữa thổi tới, rèm bị xốc lên một góc. Đôi môi hồng hào trong lúc lơ đãng lần nữa khắc sâu vào mắt Nam Tầm.

Nam Tầm vừa lúc quét thấy đôi môi đó đang nhếch lên một vòng cung, rất nhạt, cũng rất quý mị, khiến người ta sinh ra một loại cảm giác mao cốt tưng thiên*.

[*mao cốt tưng thiên: lông tóc dựng đứng]

Cho đến khi đội ngũ đã đi xa, trong lòng Nam Tầm vẫn còn chút e ngại.

Tiểu Bát thu lại tuệ nhãn của mình, cười hắc hắc nói: "Thế nào? Cảm nhận được rồi đi? Quốc sư đại nhân có phải là soái tửt trời cao không?"

Nam Tầm...

"Ta chỉ phóng đại năm thức, cũng không phải biến thành mắt thấu thị, làm sao biết được Quốc sư đại nhân này có soái tửt trời cao hay không? Chỉ là, ta có thể cảm nhận được quanh thân người này tản ra một loại hơi thở vô cùng quý dị. Ta tựa hồ nghĩ thấy được... mùi vị tử vong."

Tiểu Bát không phát biểu ý kiến, nó có chút hối hận khi giúp Nam Tầm mở năm thức. Có một số việc không cho nàng biết sẽ tốt hơn, ít nhất là bây giờ còn chưa được.

Nam Tầm không tiếp tục đề tài vào rồi, điều này làm Tiểu Bát lên tờ phảo nhẹ nhõm. Nó thiếu chút tưởng rằng đã bị đối phương phát hiện.

Nam Tầm hiện tại đang bị chuyện khác hút đi lực chú ý, nàng tò mò hỏi: "Tiểu Bát, Nam Vân Quốc này thật kì quái. Quốc sư đại nhân đi đạo phổ mang theo người còn có thể so với cả Hoàng Thượng, không, này tuyệt đối là vượt qua cả Hoàng Thượng. Người nói xem, trong lòng Quốc quân của Nam Vân Quốc không phản cảm sao? Thật sự không sợ Quốc sư đại nhân này đoạt Nam Vân Quốc của ông ta à? Nếu đối lại là ta, ta chắc chắn sẽ dễ phòng, không có lý nào lại mặc kệ thế lực như vậy tiếp tục mở rộng."

Hai mắt Nam Tầm vẫn còn nhìn về hướng cổ kiệu biến mất, trong lòng sinh ra hàng đống câu hỏi.

Con cháu Hoàng tộc của quốc gia nào mà không minh tranh ám đấu, công chúa hoàng tử Nam Vân Quốc nhiều như vậy, thật sự không ngại Quốc sư đại nhân chiếm nổi bật của bọn họ ư?

Không chỉ có Quốc sư đại nhân, đệ tử trong Mặc Nhiệm Đường cũng có địa vị cực cao. Bả tánh nghe đến thanh danh của Mặc Nhiệm Đường còn muốn tôn kính hơn khi nghe tục danh của con cháu hoàng thất nữa.

Tiểu Bát khó được thấy Nam Tầm không lười biếng mà tình nguyện động não, cảm giác vui mừng sâu sắc, liền chủ động giải thích: "Mặc Nhiệm Đường của Nam Vân Quốc này là một tồn tại rất đặc thù. Mặc Nhiệm Đường là tự hân sáng lập, đệ tử trong đó đều được chân truyền từ hân, mỗi người đều phải biết vu thuật và cổ thuật. Có điều, tuy rằng năng lực của bọn họ cường đại một cách tà hồ, nhưng bọn họ tuyệt đối sẽ không sinh ra dị tâm với hoàng thất. Đây cũng là nguyên nhân đòi hỏi Quốc quân tôn kính Quốc sư Cung Mặc Nhiệm"

Mắt Nam Tầm tròn tròn: "Từ từ! Đòi hỏi Quốc quân? Vị Quốc sư đại nhân này rốt cục là phụ tá mấy đời Quốc quân rồi?"

Tiểu Bát...

Đờ mờ, miệng không cẩn thận để lộ mất rồi!

Chú thích [**Không cho người ta nhìn thấy khuôn mặt thật] ở đoạn 4 trên cùng

Gốc [Không cho người nhìn thấy Lư Sơn chân diện mục]

Bài Đề Tây Lâm bích

Hoành khan thành lĩnh trúc thành phong,

Viễn cận cao đề các bất đồng.

Bất thức Lư Sơn chân diện mục,

Chỉ duyên thân tại thử sơn trung.

Dịch nghĩa

Nhìn ngang thành dãy, nghiêng thành ngọn

Cao thấp xa gần sẽ khác ngay

Hình dáng Lư sơn không thấy thật

Chỉ vì thân giữa núi non này

- RED

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 231: Ấy da, người ta tâm già nhưng thân không già

Edit: Bánh Bao Không Nhân/ Beta: PaduC, RED, tranthayday

Đối mặt với Nam Tầm ép hỏi, Tiểu Bát rất bình tĩnh trả lời: "Bắt đầu từ đời thứ hai cho đến bây giờ."

Nam Tầm há miệng thờ đốc, vô cùng kinh ngạc: "Nam Vân Quốc có từ khi nào, ít nhất cũng phải mấy trăm năm đi?"

Tiểu Bát tiếp tục bình tĩnh: "Từ lúc Đại Chu Quốc thống nhất thiên hạ bị chia ra thành Bắc Vu Quốc, Nam Vân Quốc, Tây Mặc Quốc, Đông Lâm Quốc như bây giờ thì đã qua... Không ít năm, Nam Vân Quốc tổng cộng cũng đã đời mười đời Quốc quân rồi."

Nam Tầm!

Coi như mỗi Quốc quân trị vì 30 năm, thì chín đời Quốc quân nghĩa là đã 270 năm!

Nam Tầm cảm thấy cả người đều không khỏe.

Tiểu Bát thăm thán một tiếng, thân thủ cũng có chút không khỏe. Vốn muốn giữ bí mật một thời gian chờ Nam Tầm tự mình phát hiện, kết quả bây giờ nó lại không cẩn thận tự mình nói ra mất.

"Người đừng nói với ta, Quốc sư đại nhân thật ra là một ông già nha?" Nam Tầm thấy nó không chịu hé răng liền rống lên: "Con bà nó, Tiểu Bát, người vậy mà dám để ta đi công lược một lão quái vật! Cái gọi là tương thân tương ái đâu?"

Tiểu Bát đột nhiên điếc tai, tỏ vẻ không nghe thấy, sau đó tiếp tục bình tĩnh: "Vậy rốt cuộc người có muốn nghe tiếp không?"

Nam Tầm bĩu môi, nhả ra một chữ từ trong kẽ răng: "... Muốn."

Tiểu Bát giải thích: "Mặc Nhiệm Đường của Nam Vân Quốc đã có từ rất lâu rồi, vào lúc Quốc sư phụ tá Quốc quân đời thứ hai thì thành lập, nhưng cuối cùng nhiều năm như vậy hân tổng cộng chỉ mới thu mười tám đệ tử, mỗi một thế hệ thu hai người. Chính là những "người trẻ tuổi" mặc đoán bảo trắng đạo phổ hóm nay người thấy đó.

Quốc quân đời thứ hai thời trẻ là người tầm thường nhất trong các hoàng tử, nhưng dưới sự trợ giúp của Quốc sư Cung Mặc Nhiệm, ông ta đã thành công đoạt được ngôi vị hoàng đế, Quốc sư cũng vì vậy mà được Quốc quân trọng dụng. Vì Quốc quân kia khi tại vị vô cùng yêu dân, lại siêng năng chính sự, bách tính kính yêu sâu sắc.

Nhưng cùng lúc đó, địa vị của Quốc sư Cung Mặc Nhiệm được đà càng ngày càng cao. Rồi rốt cuộc cũng có người tấu lên Hoàng Thượng, nói rằng Quốc sư đại nhân công cao cái chủ, hơn nữa còn sử dụng thuật vu cổ, không nên lưu lại tai họa cho con cháu, đề nghị hãy âm thầm trừ bỏ.

Quốc quân kia vẫn tính là một Thánh minh quân, không lập tức nghe theo đề nghị của người nọ. Về sau, văn võ bá quan cả triều bắt đầu đồng loạt dâng tấu, thậm chí có đại thần lấy cái chết ra để can gián.

Quốc sư đại nhân biết được chuyện này liền lấy mẫu tề rằng hân và các đệ tử Mặc Nhiệm Đường vĩnh viễn không được mơ tới vị trí Quốc quân của Nam Vân Quốc, mà sẽ giúp đỡ Quốc quân các đời bảo hộ tốt quốc gia này. Nếu làm trái lời tề này tất phải chịu thất khiếu* đổ máu mà chết.

[*Thất khiếu: bảy lỗ trên mặt, hai mũi, hai tai, hai mắt và miệng.]

Chắc, Quốc sư đại nhân là một người có năng lực siêu quần nha. Huyết thệ hân tự mình lập ra vô cùng lợi hại, hoàn toàn trời buộc chính hân và những đệ tử có tà tâm của Mặc Nhiệm Đường "

Nghe xong chân tướng từ miệng Tiểu Bát, Nam Tầm không còn lời nào để nói, chỉ muốn dựng ngón tay cái với đại boss Quốc sư: Ngài thật quá lợi hại.

Vì ngăn chặn sự nghi kỵ của Quốc quân Nam Vân Quốc các đời, mà có thể trực tiếp hạ độc chủ với bản thân, phản can đảm này thật tuyệt.

Cho đến khi đội ngũ khoa trương dần biến mất khỏi tầm mắt mọi người, hoàn toàn không thấy được đuôi nữa, bả tánh hai bên đường mới đứng thẳng người lên, khề xi xào bàn tán.

"Thật sự là khiếu liễn của Quốc sư đại nhân nha, cuối cùng hôm nay cũng được nhìn thấy rồi. Không uống công ta sáng sớm đã chờ ở đây!" Một vị đại gia nói, giọng điệu kích động không thôi.

"Đại gia, người còn chưa nhìn được đáng vẻ của Quốc sư đại nhân đâu. Vừa rồi trong lúc vô tình ngừng đầu, có gió thổi làm rèm mờ ra, ta vừa đúng lúc thấy được tiên dung* của Quốc sư đại nhân đó! Ngài còn cười với ta nữa. Trời ạ! Quốc sư đại nhân quả thực là phong hoa tuyết đại, tuyết thể vô song! Còn đẹp gấp trăm lần tiểu quan* đầu báng ở thanh lâu mà ta từng gặp!" Một nam nhân bộ dạng đáng kính bên cạnh bị vẻ đẹp làm choáng ngợp, liếm liếm môi.

[*Tiên dung: Nhan sắc của tiên, ý chỉ Quốc sư của chúng ta đẹp như tiên đó =>).]

[*Tiểu quan thanh lâu = kỹ nữ giới tính nam]

"Đồ khốn kiếp, người lại dám so sánh Quốc sư đại nhân với tiểu quan thanh lâu. Cũng không sợ mạo phạm đến Quốc sư đại nhân sao! Cần thận trọng nhà gấp tai họa đấy!" Đại gia kia phẫn nộ quát. Vị thần trong lòng mình bị mạo phạm làm hắn giận dữ không thôi.

Gã bị ỏi "hử" một tiếng, quay đầu rồi đi, hiển nhiên là không thêm đề bụng đến vị đại gia và mấy câu cảnh cáo về lời nguyên rủa, còn đang đắc chí vì mình coi được tôn dung của Quốc sư đại nhân.

"A ——" Cách đó không xa bỗng vang lên một tiếng hét thảm thiết.

Nam Tầm cả kinh, nghe tiếng nhìn qua. Vừa nhìn, đồng tử của nàng lập tức co rụt lại.

Là cô độc!

"Trời ạ, người này vừa rồi còn bình thường mà, sao lại chết bất ngờ như thế được!" Một người bị dọa đến không nhẹ bên cạnh nói.

"Hắn ta vừa rồi nói mấy lời ô uest mạo phạm Quốc sư đại nhân cho nên mới bị trừng phạt!" Vị đại gia lúc trước giải thích, trong mắt xoẹt qua một tia sùng bái nóng rực.

"Thì ra là như vậy, vậy thì chết cũng đáng!"

Gã đàn ông đáng kính lúc trước vừa so sánh Quốc sư đại nhân với tiểu quan hiện giờ đang miệng sùi bọt mép nằm trên mặt đất, cả người co giật, chỉ trong chốc lát đã tắt thở hoàn toàn.

"Tiểu tử này mạo phạm Quốc sư đại nhân, chết còn chưa hết tội. Mọi người mau mau cách xa người này một chút, đừng để hắn liên lụy!" Không biết là ai hô lên, mọi người đang vây xung quanh lập tức bỏ đi thật xa.

Có người còn ngại người chết đen đui mà ném lá cái úa và trứng thối trong tay vào thi thể.

Sau khi chết, quanh thân nam đáng kính tản ra mùi hôi, hơn nữa mùi trứng thối và lá cái úa còn lẫn vào trong đó, càng thêm nhức mũi.

Nam Tầm bỗng nhiên nghĩ đến gì đó, trái tim lập tức nhảy lên thành thịch.

Thật dọa người!

Nếu là bởi vì người này vừa rồi dám nhìn thẳng tôn dung của Quốc sư đại nhân. Chính mình cũng nhìn thẳng hắn, vậy chẳng phải cũng mạo phạm hắn?

"Tiểu Bát, người nói vì sao hắn không giết ta? Ta vừa rồi cũng nhìn hắn, còn thấy được hai cánh môi mỏng xinh đẹp kia nữa. Có phải vì ta không nói bậy hay không? Nguy hiểm thật, may là bảo bảo chỉ mắng lão quái vật trong lòng."

Tiểu Bát:...

"Lúc này rồi mà người còn không quên đánh giá cánh môi của người ta, gia thật là bội phục người. Hắn không giết người không phải là bởi vì người không mắng hắn, mà là vì hắn cảm thấy người ngu ngốc. Người ngu ngốc như thế thì không cần tự mình động thủ. Nói không chắc đợi lát nữa Quốc sư đại nhân sẽ phái một tên tiểu đồ đệ đến lấy cái mạng chó của người đấy."

Nam Tầm tròn trắng mắt nhìn trời: "Người mới ngu ngốc. Hắn không giết ta là bởi vì ánh mắt ta đơn thuần vô hại, không mang theo chút ý nghĩ xấu xa nào. Nhưng vừa rồi người nọ không giống vậy, gã không chỉ nói bậy về Quốc sư đại nhân mà còn dùng ánh mắt dâm tà làm nhục Quốc sư đại nhân."

Tiểu Bát: "... Người biết còn hỏi ta."

Nam Tầm: "Ta chính là muốn nhìn xem sau khi trưởng thành người có thông minh lên không. Kết quả là không có, ài... Thật làm ta thất vọng quá."

Tiểu Bát:...

"Cổ điều lại nói, thuật vu cô của vị Quốc sư đại nhân này thật lợi hại. Vu thuật bình thường đều cần ít nhất một sợi tóc hoặc một giọt máu làm đường dẫn, cổ thuật cũng cần một cơ hội để gieo cỏ trùng. Nhưng là vừa rồi ta không nhìn thấy hắn vén rèm lên, cũng không biết cổ độc kia là hạ lúc nào."

Tiểu Bát hắc hắc một tiếng: "Cho nên, Quốc như đại nhân thật trâu bò ha? Người có phải đang rất hưng phấn rất kích động hay không? Lần này ta đã tìm cho người một đại boss lợi hại như vậy đó!"

Nam Tầm trực tiếp làm mặt chết: "Cổ điều hắn là một ông già."

Tiểu Bát: "Ày da, người ta tắm già nhưng thân không già nha, trông còn rất soái mà."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 232: Thật ra, người là cái thùng com

Edit: Bánh Bao Không Nhân/ Beta: PaduC, RED, tranhayday

Nam Tầm than: "Vậy là tâm hồn ta sắp phải hứng chịu tổn thương nghiêm trọng rồi, thật muốn nghỉ phép tiếp quá đi ~"

Tiểu Bát vừa nghe được lời này liền lập tức xù lông: "Gia nói cho người biết, đừng có được voi đòi tiên nha. Mau vực tinh thần làm việc cho gia, đã hai thế giới không lấy được công đức rồi, thế giới này không thể lại sống uống phí nữa!"

Nam Tầm nghe xong cũng cảm thấy rất xin lỗi Tiểu Bát, để cảm ơn Tiểu Bát đã cho nàng nghỉ phép lâu như vậy, thế giới này cũng chỉ có thể thành công, không thể thất bại.

"Ục ục ——" Bụng lại kêu.

Nam Tầm gạt mình, vuốt vuốt cái bụng nhỏ nói: "Thân thể này là đồ tham ăn à, sao nhanh như vậy đã đói bụng rồi?"

Tiểu Bát có chút ngượng ngùng khụ một tiếng, trả lời: "Thật ra, thân thể này của người là cái... Thùng com."

Nam Tầm nghe được hai chữ "thùng com", khoé miệng giắt giắt: "Ta thật sự rất tò mò, cô bé Lý Văn Đoá này trên đường đều gặm rau dại và rễ cây, rốt cuộc phải gặm bao nhiêu mới không bị đói chết."

Tiểu Bát: "Không biết nữa, dù sao thì nàng ta cũng là một cái thùng com vô cùng ghê gớm"

Nam Tầm:...

Trước mắt tạm thời không có cách nào để tiếp cận Quốc sư đại nhân, vì vậy Nam Tầm quyết định giải quyết vấn đề mưu sinh của mình trước.

Sau khi hỏi thăm N khách điểm, rốt cuộc cũng có một khách điểm nhỏ nhận nàng làm mấy việc lao động chân tay như rửa chén, lau bàn. Nam Tầm cũng không có yêu cầu gì, bao nàng ăn ở là được.

Nam Tầm vốn ôm dự định làm việc lâu dài, cho nên luôn làm nhiều nói ít, làm đến cực kỳ hăng say. Nào ngờ còn chưa làm được một tuần, lão bản đã nói với nàng mấy lời thấm thía: "Vân Đoá này, đại thúc dù sao cũng chỉ làm buồn bán nhỏ, khách nhân tới ăn cơm mỗi ngày chỉ có ngần ấy, nhưng lượng cơm người ăn thật sự là... quá lớn. Thúc thật sự cũng không nổi."

Nam Tầm...

"Đại thúc, ta có thể ăn ít lại một chút." Nam Tầm tội nghiệp nhìn ông.

Đại thúc nhìn lảng qua chỗ khác, nói đầy vô tình: "Ăn không đủ no làm sao có sức làm việc. Ta cho người một ít bạc vụn, người vẫn là mau đi chỗ khác tìm việc đi."

Nam Tầm cảm thấy chua xót thay cho thân mình. Một chút tiền vốn nàng cũng chẳng có, muốn nuôi sống bản thân cũng không được.

"Nếu không thì, Tiểu Bát người ủng hộ cho ta ít bạc buồn bán đi? Nếu có một trăm lượng bạc, ta nhất định có thể tạo dựng một phen sự nghiệp kinh thiên động địa."

Tiểu Bát không chút lưu tình đánh vỡ mộng đẹp: "Thần, đừng mơ mộng hão huyền nữa. Trước khi người đói chết thì chúng ta vẫn nên nhanh chóng đi hoa lâu đi. Yên tâm, cũng không phải chỗ ăn thịt người gì, già đã sàng lọc cho người rồi. Đèn Tủy Nguyệt lâu vừa mới quật khởi kia đi, ở đó có thể bán nghệ không bán thân, còn có thể ký văn khế* cảm cổ. Phải biết rằng ba năm sau Tủy Nguyệt lâu sẽ trở thành hoa lâu đệ nhất Nam Vân Quốc, mà người, cũng sẽ trở thành tinh nhân trong mộng của các đệ tử hoàng thành. Chắc, cũng cấp bạc với ảnh hậu ở hiện đại đó."

[*Văn khế: hợp đồng]

Nam Tầm xoa bụng nhỏ của mình, thở dài: "Người bớt lừa ta đi. Cô nương thanh lâu ở cổ đại chính là tiện tịch*, nhưng mà có thể ký văn khế cảm cổ thì còn được, không muốn làm nữa là có thể trực tiếp phui mông chạy lấy người."

[*Tiện tịch: Giai cấp thấp nhất của thấp nhất.]

Tiểu Bát ừ một tiếng: "Cho nên rốt cuộc người có đi Tủy Nguyệt lâu hay không? Còn không đi nữa, người sẽ lập tức chết đói đó."

Nam Tầm liền hát ra thái độ của mình: "Tôi a ~ sung sướng a~ dù sao cũng còn cả bó thời gian ~"

Tiểu Bát...

"Sao người lại hát bài của ta, sao người không hát Fa Fi Fa của người?"

Nam Tầm: "Gi? Bài của người? Khi nào đã biến thành bài của người rồi? Mấy bài hát người biết có bài nào không phải ta dạy?"

Tiểu Bát hừ hừ.

Nam Tầm không chọc nó nữa, bắt đầu làm chính sự. Chỉ là năng đột nhiên phát hiện mình không biết đường.

Nam Tầm hỏi Tiểu Bát, Tiểu Bát nói no cũng không biết.

Tuy rằng cảm thấy việc hỏi thanh lâu ở đâu rất xấu hổ, nhưng da mặt Nam Tầm rất dày nha.

Vì thế, năng đi đến trước mặt một phụ nhân bán đồ ăn, cười cực kỳ ngoan ngoãn: "Đại nương, có thể hỏi người một nơi không?"

Phụ nhân kia thấy trước mặt xuất hiện một tiểu nha đầu lớn lên xinh đẹp, nói chuyện lại lễ phép, liền xoa tay cười nói: "Nha đầu có chuyện gì muốn hỏi cứ trực tiếp hỏi là được. Đờng khách khí như vậy, ha ha."

"Đại nương, người biết Tủy Nguyệt lâu không, Tủy Nguyệt lâu đi thế nào?"

Nam Tầm vừa hỏi xong, phụ nhân trước mặt giống như nghe được chuyện gì đó không thể tưởng tượng nổi, ánh mắt nhìn về phía nàng tràn đầy kinh thường: "Đi đi, tránh ra! Tuổi còn nhỏ lại không lo tu thân dưỡng tính, sao cha mẹ người có thể sinh ra thứ cam nguyên sa đoạ như vậy!"

Phụ nhân kia lập tức đồ ăn cũng không thêm bán, mang theo hai gánh hàng rồi đi, đi đến bên cạnh Nam Tầm còn phun một ngụm nước miếng: "Khó trách trời sinh đáng về như hồ ly tinh!"

May là Nam Tầm nhảy nhanh, chứ không một ngụm nước miếng kia đã phun đến trên mặt nàng.

Nam Tầm: "Đây là con đường ánh hậu mà người nói há? Ta đã thành hồ ly tinh rồi đây nè!"

Tiểu Bát giải thích: "Cho nên mới cần người tới thay đổi cái kịch bản này đó. Người có thể đi hình tượng thanh cao, làm một con hồ ly tinh cao nhã không kịch cỡm."

Nam Tầm: "Ta muốn cắt xoẹt cái đuôi ngựa của người."

Tiểu Bát tức khắc sửa lại lời năng: "Đã nói bao nhiêu lần rồi, gia không phải là ngựa, không phải là cái loại động vật cấp thấp trong thế giới của người. Gia là Hư Không Thú con cưng của trời, là Thần thú có thể xuyên qua các không gian, thế giới!"

Nam Tầm một lát than thở một lát tức giận. Sau khi nhận được vô số ánh mắt kinh thường cùng đáng khinh thì cuối cùng cũng thành công tìm được Tủy Nguyệt lâu.

Trương ma ma Tủy Nguyệt lâu vừa thấy cái khuôn mặt nhỏ này của nàng lập tức vui mừng đến mặt già như nở hoa. Lấy thang điểm của bản thân ra đánh giá: "Vưu vật trời sinh, mị cốt thiên thành."

Bởi vì Lý Vân Đoá tuổi còn nhỏ mà đã có một khuôn mặt xinh đẹp như thế cho nên Trương ma ma cực kỳ hài lòng. Cho dù Nam Tầm đưa ra điều kiện chỉ ký văn khế cảm cổ ba năm cùng với việc bán nghệ không bán thân, bà ta cũng nhanh chóng đáp ứng, còn trực tiếp sai người đi làm hai bản văn khế cảm cổ.

Nam Tầm chỉ liếc một cái đã phát hiện mấy lỗ hổng, liền mím cười nói: "Trương ma ma, sau khi văn khế này đến hạn, bà còn muốn lấy tiền giải khế, chuyện này có chút không ổn đâu? Ba năm này của ta chính là giúp bà hốt bạc không ngừng đây. Nếu thật sự muốn ta giao tiền giải khế thì bà cũng phải viết ra một con số rõ ràng chứ."

Trương ma ma sững sốt, bà ta không ngờ tiểu nha đầu nghèo đói từ thôn quê lại biết chữ, chẳng những vậy mà còn tìm ra được lỗ hổng bên trong.

Nam Tầm thấy bà ta do dự, ánh mắt đảo quanh, nói: "Ma ma đừng nghĩ rằng hiện tại ta còn trẻ tuổi mà không kiếm được ra tiền. Ta vốn là con cháu thế gia, chỉ vì cửa nát nhà tan nên mới đến tìm đường ra ở chỗ bà, vậy nên cảm ký thi họa gì đó ta đều tinh thông."

Trương ma ma còn chưa bắt đầu nghĩ ngợi, Tiểu Bát đã nghĩ trước: "Thần ái, sao ta lại không biết người tinh thông cảm ký thi họa vậy? Ta chỉ biết người biết đàn piano, biết kéo violin, về thi biết một chút, caro với cờ tướng cũng biết một chút, còn lại chính đánh nhau đánh người gì đó."

Nam Tầm cực kỳ tự lý luận nói: "Ta vốn là không biết, nhưng Tủy Ly Huyền và Tần Bộ Diêu biết nha. Con người của ta thật ra không có ưu điểm gì, chỉ có trí nhớ tốt. Mấy thứ các nàng học chỉ cần tua trong đầu ta một lần, ta liền có thể nhớ kỹ. Aiza aiza, thật là muốn quên cũng không quên được."

Vào lúc Tiểu Bát đang muốn đổi nàng thì Nam Tầm lại đột nhiên khiếm tốn: "Tuy nhiên biết là một chuyện, tự mình làm lại là một chuyện khác. Ta còn cần phải luyện trước một quãng thời gian rồi mới xuất đạo được."

Tiểu Bát...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 233: Đầu bảng, Tường Vi cô nương

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

[*Trang bức: làm màu, lòe thiên hạ, tỏ ra mình rất giỏi, nghĩa đen là diễn tình VL:D]

Edit: Bánh Bao Không Nhân/ Beta: PaduC, RED, tranthayday

Nam Tầm nhờ vào bản lĩnh trang bức cao siêu cùng với miệng lưỡi bá tặc không nát của mình đã thành công lừa được Trương ma ma của Tụy Nguyệt lâu ký hiệp ước ba năm bất bình đẳng.

Trương ma ma cung cấp năng ăn, mặc, ở, đi lại. Nàng còn cưỡng điệu một lần là nhất thiết phải cho nàng ăn no, hơn nữa Trương ma ma cũng không thể bắt ép nàng làm bất kỳ chuyện gì nàng không muốn. Nàng phải làm một người bán nghệ cao nhã không tiếp khách, hơn nữa mặt cũng không để lộ. Ba năm vừa đến, giải trừ văn khế xong là nàng có thể tùy thời cụp mông chạy lấy người.

Đương nhiên, Trương ma ma cũng không phải loại ăn chay. Phía dưới của hiệp ước bất bình đẳng này còn có một câu, trong ba năm Lý Văn Đoá buộc phải kiếm đủ năm trăm lượng bạc trắng cho bà ta, nếu không những nội dung phía trên của văn khế sẽ không được tính.

Phần tự tin này Nam Tầm vẫn phải có, lập tức đồng ý.

Còn về phần tại sao Nam Tầm lại muốn ký ba năm, thì việc này có liên quan đến một manh mối Tiểu Bát cung cấp. Ba năm sau đại boss Quốc sư sẽ dẫn bố cáo tuyên nhận một nhóm cỏ người.

Vì sao lại là cỏ người? Đó chính là những người chuyên môn làm "chuột bạch" để nghiệm cổ độc của chúng đệ tử Mặc Nhiệm Đường!

Nếu như mạng lớn mà nghiệm cổ độc hai mươi lần chưa chết thì sẽ có thể được Quốc sư đặc cách thu làm đệ tử ngoại môn của Mặc Nhiệm Đường. Nhưng theo nguồn tin đáng tin cậy Tiểu Bát, mấy người vào làm cỏ người căn bản là không ai có thể kiên trì đến cuối cùng. Hơn nữa cuối cùng không có ai từ trạng* là không thể thăm, hoặc có thể nói là ghê tởm.

[*Từ trạng: Trạng thái khi chết.]

Nhưng mặc dù kết cục thảm hại như thế, lại chỉ vì hy vọng xa vời kia, đến lúc đó chắc chắn sẽ có một đám fan nào tàn của Quốc sư vội vàng chủ động bước lên chịu chết.

Mục tiêu của Nam Tầm chính là loại hết đám đang muốn cướp vị trí chịu chết với nàng, thành công tiến vào Mặc Nhiệm Đường. Về phần sau này làm sao tiếp cận đại boss Quốc sư thì về sau hẵng nói, việc này có gấp cũng gấp không được, phải đi từng bước một...

...

Thời gian ba năm thoáng cái đã qua, Tụy Nguyệt lâu hiện giờ đã "xưa đầu bằng nay".

Giờ Dậu mới vừa đến, đại sảnh ở lầu một Tụy Nguyệt lâu đã không còn chỗ ngồi. Mấy nam nhân hội tụ ở đây đều không phải là hạng người tam giáo cửu lưu*, mà là các chi sĩ nổi danh phong lưu nho nhã trong hoàng thành. Các nhà gian lận hai thì càng khời phải nói, tất cả đều là mấy nhân vật lớn ghê gớm.

[*Tam giáo cửu lưu: Tam giáo gồm Nho giáo, Đạo giáo và Phật giáo. Cửu lưu gồm Nho gia, Đạo gia, Âm Dương gia, Pháp gia, Danh gia, Mặc gia, Tung Hoành gia, Tạp gia và Nông gia. (Nguồn: Biết Tất Tất Chuyện Trong Thiên Hạ)]

Chỉ trong vòng ba năm, Trương ma ma đã thành công nâng Tụy Nguyệt lâu lên một tầng cao mới, trở thành dòng nước trong trong giới thanh lâu. Người đến nơi này không chỉ để hưởng thụ sự vui sướng từ ham muốn xác thịt, mà càng là vì giao lưu thơ từ ca phú.

Hôm nay là ngày Tường Vi cô nương đầu bảng Tụy Nguyệt lâu có mặt mỗi tháng một lần.

Nói đến vị Tường Vi cô nương này, quả thật đúng là rất tuyệt. Chưa từng có ai thấy được gương mặt thật của Tường Vi cô nương, bởi vì trên mặt nàng luôn mang một tấm lụa mỏng.

Vị nữ tử mặc chiếc váy dài trắng tuyết dệt từ tơ tằm, dáng người uyển chuyển, tựa như tiên tử rơi lâm xuống thế gian.

Nhưng nếu người nói nàng là tiên tử, có tình nàng lại trời sinh có được một đôi mắt câu hồn. Chỉ cần vô tình chạm mắt với nàng thôi, sẽ lập tức có cảm giác linh hồn nhỏ bé bị câu đi mất.

Tường Vi cô nương xuất hiện một lần vào mỗi đầu tháng, lấy cảm kỳ thi họa để kết bạn, là một vị tài nữ cực kỳ có tài. Có đôi khi nàng ra vẻ trên, ngay cả nho sĩ nổi danh hoàng thành cũng đối không được!

Cách thời gian Tường Vi cô nương xuất hiện còn tận một canh giờ, nhưng mọi người đã chờ không nổi.

Chờ rồi lại chờ, trên đài rót cuộc cũng có động tĩnh. Một đám trắng đĩnh dọn nguyên bộ chuông khánh cổ** lên.

"Hay là Tường Vi cô nương hôm nay muốn đàn cho chúng ta một khúc?" Một người kinh hi hỏi.

"Thật tốt quá! Không uống công ta đi chuyện này!"

Giờ Tuất vừa đến, mọi người lập tức đuổi dài cổ hướng mắt vào trong đại sảnh.

"Trời ạ, mau nhìn chỗ kia kia!" Một người kinh hô ra tiếng.

Một cây cột trên lầu hai không biết đã bị một người buộc lên một đầu lụa trắng dài từ khi nào, một nữ tử bạch y tung bay nắm đầu còn lại của tấm lụa, bất ngờ nhảy xuống từ lầu hai.

Trên mặt nàng che một chiếc sa mỏng, cứ như vậy nắm lấy lụa trắng mà bay xuống, hướng về phía đại sảnh lầu một bên này. Ngay khi tới gần đài ở đại sảnh, nàng liền buông tay, thân mình nhẹ nhàng nhảy lên rồi vung văng đáp trên đó.

Đám người bỗng nín thở, vẫn còn chưa phục hồi lại tinh thần từ một màn vừa rồi.

Nữ tử dáng người uyển chuyển vừa rơi xuống từ lầu hai hết như tiên tử hạ trần, quá đẹp! Chỉ là, cũng quá nguy hiểm!

Đôi mị nhãn như tơ của tiên nữ khẽ cong, dùng giọng nói êm tai như hoàng oanh nói: "Đề mục hôm nay của ta là, ai có thể đuổi kịp hợp tấu với ta một khúc, ta sẽ cùng người đó vui vẻ trò chuyện một canh giờ."

Nữ tử vừa dứt lời, thân hình như yển đột nhiên xoay vài vòng, đôi tay nhấc lên bắt đầu chơi hai hàng nhạc cụ trên đài cao.

Nàng một bên nhẹ nhàng một bên linh hoạt mà di chuyển bên trên các loại nhạc cụ trong chuông khánh cổ, tấu vang một khúc tựa như tiên âm.

Mọi người yên lặng lắng nghe như si như say. Chờ đến khi nhạc khúc lại được chơi lần thứ hai, từ một nhà gian lầu trên bỗng truyền ra tiếng đàn, hòa âm hoàn mỹ với tiếng chuông khánh của nữ tử, khiến cho tiên âm càng tăng thêm vài phần tiên khí.

Cánh môi đầu dưới khẽ che mặt của Tường Vi cô nương khẽ hé, bỗng nhiên ngân nga.

Không có bất kỳ ca từ tục tĩu gì, chỉ là nhẹ nhàng ngâm lên. Chất giọng lành lốt như oanh vàng kia chỉ cần tùy tiện hử hử vài tiếng cũng có thể bắt được phương tâm người khác, chứ đừng nói gì đến tiếng hát nhỏ nhẹ êm tai như thế này.

Một khúc tấu xong, nhưng đám người vẫn còn chưa thoát ra được cảm giác bản thân đang đứng ngay bên ngoài thiên cung mà dòng tai nghe tiên âm. Đến lúc bọn họ hoàn hồn thì đã không thấy tiên tử trên đài đầu nữa rồi.

"Hay! Hay lắm! Có thể nghe được một khúc như vậy của Tường Vi cô nương thì chết cũng đáng!"

"Quá thật là tiên âm, danh bất hư truyền mà. Ta đây không hiểu rõ lắm về âm luật mà cũng đã nghe đến như si như say!"

Trương ma ma của Tụy Nguyệt lâu thấy mọi người liên tục ngạc nhiên cảm thán không ngừng thì mừng rỡ đến mặt gà sấp nở một đóa hoa, nhanh bước chân ra giải hoà: "Các vị công tử, màn biểu diễn của Tường Vi cô nương nhà ta hôm nay đến đây là kết thúc. Người vừa rồi cùng hoà tấu chính là một vị công tử trên nhà gian lầu hai, Tường Vi cô nương đã đi gặp vị công tử đó rồi. Xin lỗi, các vị công tử chỉ có thể chờ tháng sau."

Trên thực tế, Nam Tầm vừa mới trang bức xong cũng không đi nhà gian của khách nhân gì đó, mà là về phòng mình trước.

Tiếng tán thưởng của Tiểu Bát bật ra thao thao bất tuyệt như nước sông Hoàng Hà: "Thần ái, người trang bức càng ngày càng giỏi nha! Người nhìn đám nam nhân kia đi, đều chẳng có tiền đồ mà chảy nước miếng. Người thật sự là tiêu yêu tinh muốn mạng người mà ~"

Nam Tầm mỉm cười nói: "Chưa ăn thịt heo thì sẽ chưa thấy qua heo chạy sao? Mấy con đường này đó ta đã thấy nhiều rồi, hiện tại chỉ mới phát huy một phần nhỏ thôi."

Nếu không phải còn nhiệm vụ, Tiểu Bát thật muốn xem thử Nam Tầm còn có thể biến ra trò hoa hòe hoa sòi gì nữa.

Chỉ chốc lát sau Trương ma ma đã chạy đến đây: "Ai da, tiểu tổ tông của ta ơi, sao con còn vẫn chưa đi gặp khách?"

Nam Tầm kéo tấm lụa mỏng trên mặt xuống để thông khí, tức giận nói: "Lần này lại là vị Kỳ công tử kia phải không?"

Trương ma ma tuy đã nhìn khuôn mặt xinh đẹp này vô số lần, nhưng trong mắt vẫn không khỏi xẹt qua một tia kinh diễm.

Thấy đối phương không vui, Trương ma ma vội khuyên nhủ: "Vị Kỳ công tử này có chỗ nào không tốt? Đáng vẻ có thể nói là tuân tú lịch sự, ra tay lại hào phóng. Con chỉ ngồi cùng hắn nói chuyện là có thể kiếm một đồng bạc trắng, có sao mà không làm? Lại nói, chính con cũng đã đồng ý rồi, đâu thể nuốt lời nha."

Nam Tầm liếc bà ta một cái: "Đã biết. Trương ma ma, bà có thể làm cho ta một con gà nướng lấp đầy bụng trước hay không? Ta sợ hôm nay trò chuyện đến mờ hai mắt mà hôn mê mất, nếu đang lúc nói chuyện lại đói quá ngất đi thì phải làm sao bây giờ?"

Trương ma ma nghe xong những lời này, khoé miệng hung hăng co giật.

**Chuong Khánh cổ (钟馨鼓):

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 234: Gặp lại, cổ kiện trắng trang bức

Edit: Bánh Bao Không Nhân/ Beta: PaduC, RED, tranhayday

"Được rồi, cô nãi nãi của ta, ma ma sai phòng bếp làm ngay." Trương ma ma thoả hiệp nói, hiện tại đây chính là cây rặng tiền của bà, tiểu tổ tông nói cái gì chính là cái đó.

Lúc trước khi biết Nam Tầm là một thùng com, Trương ma ma cũng thật khiếp sợ. Cái bụng nhỏ xíu đó sao có thể ăn được nhiều đồ như vậy? Nhưng về sau Trương ma ma chỉ có thể chết lặng, đối với lượng com của thùng com Nam Tầm đã không còn thấy kinh ngạc nữa. Chỉ cần nâng có thể giúp mình kiếm bạc, một ít đồ ăn như vậy bà vẫn cung nôi.

Sau khi Nam Tầm ăn xong một con gà kho tàu to béo mới đến nhà gian gặp Kỳ công tử gì kia.

Đáng người nam nhân trong phòng đình đặc, dung mạo tuấn mỹ, tài hoa hơn người lại còn ra tay rộng rãi. Đây hoàn toàn là những tiêu chuẩn của nam chính.

Nếu Tiểu Bát không nói nhân phận của người này cho Nam Tầm, nàng còn có khả năng khách khí với hắn vài phần. Nhưng bây giờ, nàng thật sự không muốn có bất kỳ dính líu gì với Thất hoàng tử Đông Lâm Quốc.

Lý Văn Đoá thực sự của thế giới này vốn để lạc trái tim trên người Thất hoàng tử Kỳ Hành Khanh, có thể vì hắn vượt lửa vượt sông không hối tiếc, để rồi rốt cuộc lại rơi vào một kết cục thể thảm như vậy.

Mà vị Thất hoàng tử này biết rất rõ tâm tư của Lý Văn Đoá nhưng lại để tùy nàng ta lên núi đao xuống biển lửa vì mình. Cuối cùng mỹ nhân hương tiêu ngọc vãn*, hắn cũng chỉ than một tiếng tiếc hận.

[*Hương tiêu ngọc vãn: Hương tan ngọc nát. Ý chỉ cái chết của người đẹp ấy.]

Nhìn từ góc độ của Lý Văn Đoá thì khí vận từ lần này chính là một tên đàn ông cận bại.

Nam Tầm quét mắt nhìn dáng vẻ nam nhân kia, không đợi hắn mở miệng đã tự mình ngồi xuống, lấy một chén trà rót nước uống.

Kỳ Hành Khanh đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo liền nở nụ cười: "Tuồng Vi cô nương quả nhiên là người có cá tính."

Nam Tầm đặt cái ly "cạch" một tiếng lên bàn, cười từ từ nhìn vào nam nhân đối diện: "Kỳ công tử, hôm nay ngoại muốn nói chuyện gì đây? Tháng kia nói cảm kì, tháng trước nói thi họa, tháng này công tử muốn nói chuyện gì với ta?"

Kỳ Hành Khanh nhìn nàng nửa ngày, tựa như đang suy nghĩ gì đó, qua hồi lâu hắn mở miệng đáp: "Vậy nói chuyện quốc gia đại sự thì sao?"

Nam Tầm biết được mục đích của hắn, lập tức lắc đầu trả lời: "Xin lỗi công tử, Tuồng Vi ta chỉ là một nữ tử, đối với quốc gia đại sự gì đó không có hứng thú."

Ánh mắt Kỳ Hành Khanh chợt trở nên nghiêm túc, trầm giọng nói: "Tuồng Vi là người thông minh. Ngoại không phải là không có hứng thú, mà là đã sớm đoán được ý đồ của ta khi đến đây."

Nam Tầm cũng lười giả bộ với hắn, liền đi thẳng vào vấn đề: "Kỳ công tử, ngài không giống người Nam Văn Quốc. Mỗi lần ta gặp ngài, thái độ của Trương ma ma đều rất khác thường mà giục ta. Cái này, lão bản phía sau Túy Nguyệt lâu này sẽ không phải... là ngài đi?"

Ánh mắt Kỳ Hành Khanh chợt lóe, sau khi trầm mặc một lúc vậy mà trực tiếp thừa nhận: "Quả nhiên không có gì có thể qua khỏi pháp nhãn của cô nương. Túy Nguyệt lâu này thật sự đã là do ta xây từ bốn năm trước, là để thu thập tình báo ở Nam Văn Quốc. Ta thật ra là ——"

"Stuyt ~" Nam Tầm ra hiệu cho hắn im lặng: "Kỳ công tử, không cần nói thân phận của ngài cho ta đâu, ta không có hứng thú. Hơn nữa, ta sẽ rời Túy Nguyệt lâu sớm thôi."

Sắc mặt Kỳ Hành Khanh hơi đổi: "Cô nương vội rồi đi như vậy có phải là do có nỗi khổ gì chăng?"

Nam Tầm thấy không thú vị mà thường thức chén rượu trong tay, nói nhàn nhạt: "Kỳ công tử lo lắng quá rồi, ta đến Túy Nguyệt lâu mới là vì có nỗi khổ. Bởi không một xu dính túi cho nên mới phải bắt đầu đi chọn con đường này. Lúc trước ký vẫn khế cam cố với ma ma cũng là vì tiện cho việc thoát thân."

Mỗi Kỳ Hành Khanh giặt giũ, tựa hồ muốn nói gì đó, rồi lại bị hắn nuốt trở vào. Hắn vẫn còn uống rượu, Nam Tầm yên lặng ngồi một bên rót rượu cho hắn.

Đợi đến khi Kỳ Hành Khanh uống đến hai má phềm hồng, khuôn mặt tuấn tú ngà ngà say, hắn đột nhiên nắm lấy tay Nam Tầm: "Tuồng Vi cô nương, thật ra ta ——"

Bịch.

Nam Tầm cho hắn một đấm vào mặt.

Kỳ Hành Khanh bị nện đến choáng váng ghé ra bàn, vẫn không nhúc nhích, từ mũi chảy bỗng ra hai hàng... máu.

Nam Tầm chọc chọc đầu hần mấy cái, thấy hần không phản ứng mới tiêu sái vỗ mông chạy lấy người.

Tiểu Bát cá kinh: "Đờ mờ, sao ngươi lại đánh hần?"

Nam Tầm: "Hần phi lễ ta, nắm bàn tay nhỏ của ta, hần còn muốn nói thích ta. Hừ, ngươi cho rằng ta đánh hần hôn mê thật hả? Đó chỉ là ta cho hần một bậc thang thôi, hần hiểu ý ta cho nên mới thuận theo già bộ té xỉu, bằng không thì người xấu hổ chính là hần."

Quả nhiên, Nam Tầm vừa đi, Kỳ Hành Khanh vốn đang ngắt xiu lại chậm rãi mở mắt nhìn về hướng Nam Tầm vừa rời đi. Hần dúi tay lau sạch hai hàng máu mũi đã chảy tới miệng, ánh mắt trở nên có chút phức tạp.

Hần không hề nhìn lầm, nữ nhân này quả nhiên có thể gánh được việc lớn. Đáng tiếc là hần không dùng được. Hơn nữa, bây giờ nàng đã biết Túy Nguyệt lâu này do hần dựng lên, cũng không biết có thể tạo thành ảnh hưởng gì đến đại sự của hần hay không.

Kỳ Hành Khanh nhú mày một lát rồi giãn ra.

Hần có thể tạm thời lưu lại độ số này, ai biết được về sau nàng có khả năng vì hần làm việc hay không chứ?

Sau khi đuổi được Kỳ Hành Khanh, Nam Tầm chán muốn chết trở về ổ nhỏ của mình.

"Tiểu Bát à, cách thời gian Mặc Nhiễm Đường tuyển nhận cổ người không còn xa nữa, có phải ta nên cuốn gói chạy lấy người rồi không?"

Tiểu Bát hơi ngạc nhiên: "Ngươi gần đây thật kính chức kính nghiệp nha. Theo như tính tình trước kia của ngươi, không phải là có thể thoải mái được ngày nào hay ngày đó sao?"

Nam Tầm mặt không đổi sắc nói: "Chẳng lẽ ngươi không biết giá thị trường hả? Có biết bao nhiêu người đang vội đi Mặc Nhiễm Đường tìm chết, chỉ cần ta không chú ý một chút thôi, không cần thận danh sách cổ người hết chỗ thì phải làm sao bây giờ? Bỏ lỡ cơ hội này, lúc sau muốn tiến vào Mặc Nhiễm Đường sẽ vô cùng khó khăn."

Tiểu Bát nghe xong rất tán thành.

Ngày thứ hai Nam Tầm đã bắt đầu đóng gói đồ, định rời khỏi cái động vàng bạc nàng ở ba năm này.

"Ai... Sau ba năm, ta vẫn là một kẻ nghèo hèn." Nam Tầm cảm thán.

Tiểu Bát ha ha: "Trách ai đây, vì muốn tò ra mình đạo đức tốt mà mấy khách nhân lúc trước thường bạc cho ngươi người một đồng cũng không cần. Sau khi ra ngoài, cái thùng cơm như ngươi lập tức sẽ phải uống gió Tây Bắc."

Nam Tầm...

Một người một thú còn đang đầu võ mồm, ngoài cửa đột nhiên có tiếng người đập "tùng tùng!": "Tuồng Vi tỷ tỷ! Tuồng Vi tỷ tỷ! Tỷ mau ra đây đi, hôm nay Quốc sư đại nhân dạo phố đó!"

Nam Tầm vừa nghe lời này, ngay tức khắc mở cửa xông ra như bay: "Mẫu Đơn, Quốc sư đại nhân thật sự đi về bên này?"

Nữ nhân kiểu điểm ngoại cửa cười khúc khích: "Là thật đó, muội biết tỷ ngưỡng mộ Quốc sư đại nhân đã lâu nên vừa có tin tức là lập tức tới báo cho tỷ đấy."

Nam Tầm ba năm nay âm thầm tìm hiểu rất nhiều chuyện về Quốc sư, người có tâm đầu có thể nhìn ra nàng thực ngưỡng mộ Quốc sư đại nhân, cho nên Nam Tầm vẫn chưa nghĩ nhiều.

Mẫu Đơn trực tiếp đưa Nam Tầm đến một nhĩ gian nào đó có tầm nhìn tốt trên lầu hai. Nam Tầm thò đầu ra khỏi cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy hai bên đường đều đã đầy áp người.

Đội ngũ khổng lồ quen thuộc kia đang chậm rãi đi về hướng này, Nam Tầm nhìn thấy cổ kiệu trắng đỉnh ngọc treo tua tám người nâng của ba năm trước đây, xuyên qua rèm lụa trắng, ánh mắt nàng đăm đăm dừng trên bóng người trong kiệu.

Hai bên đường đều là người, nàng không tin lần này Quốc sư vẫn có thể cảm nhận được nàng đang nhìn hần.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 235: Ngụy hiêm, ân cứu mạng

Edit: Bánh Bao Không Nhân, tranthayday / Beta: PaduC

Mất thấy đoàn kiệu sắp đi qua Túy Nguyệt lâu, Nam Tầm bỗng phát hiện khung cửa sổ nàng đang dựa vào chợt Dunkel đưa. Nàng giật mình, vội đứng thẳng người thu phần thân rướn ra ngoài, thế nhưng không ngờ có kẻ từ phía sau đột nhiên đẩy mạnh nàng một cái.

Vách gỗ khắc hoa dưới khung cửa sổ vốn đã lung lay sắp đổ, Nam Tầm lại bị người đẩy làm cửa sổ đổ ầm một tiếng, sau đó thì cả người nàng trực tiếp... Ngã xuống từ lầu hai.

Khi bị rơi xuống, Nam Tầm quay đầu lại nhìn lướt qua, vừa vận trông thấy vẻ mặt đồ kỵ đến vận vẹo của Mẫu Đơn.

Chắc, nơi này quả nhiên không thể thiếu chuyện đầu đầu với nhau, nàng cũng sắp chuẩn bị chạy lấy người, vậy mà vẫn còn bị người ta tính kế một phen.

Nam Tầm cảm thấy người ngã xuống từ chỗ cao tâm đó không chết được, nhiều lắm thì bị gãy tay gãy chân thôi. Đến lúc đó xin Tiểu Bát một viên linh đan diệu dược là ngày hôm sau nàng liền có thể tung tăng nhảy nhót.

Cho nên, bạc y nữ từ rơi xuống từ nhĩ gian lầu hai Túy Nguyệt lâu trừ bỏ ban đầu ngạc nhiên hô một tiếng, lúc sau không những không có phát ra tiếng hét thất thanh, mà tư thế ngã còn rất xinh đẹp. Váy trắng bay bay, gió thổi ba ngàn sợi tóc đen làm chúng nhảy múa uốn lượn, hết như tiên nữ hạ trần.

Nam Tầm không có sợ tới mức hét chói tai, bá tánh hai bên đường lại bị dọa tới mức kinh hãi kêu ra tiếng.

Toàn bộ quá trình chỉ xảy ra trong nháy mắt. Thời điểm Nam Tầm sắp chạm đất, cả người nàng đột ngột dừng lại.

Ngay khi cách mặt đất còn mười phân, cứ như vậy ngưng lại giữa không trung!

Mọi người đều sợ đến bay cả hồn vía.

Nam Tầm tạm dừng vài giây giữa không trung rồi mới rơi xuống trên mặt đất. Không, không nên nói là rơi, mà là nhẹ nhàng nằm ở trên mặt đất.

Nàng đứng lên một cách tao nhã, hành lễ với kiệu tám người nâng trước mặt: "Tạ ân cứu mạng của Quốc sư đại nhân."

Bóng người sau màn lụa trắng im lặng, không hề nhúc nhích.

Bỗng nhiên, từ nơi Nam Tầm mới vừa ngã xuống truyền ra tiếng kêu bén nhọn đầy thảm thiết.

Ngay sau đó, một nữ nhân mặc váy lụa tím từ phía trên đập mạnh xuống đất.

Mọi người ngã ra trong chớp mắt, nữ nhân kia đã nằm bẹp trên đất, thất khiếu đỏ máu mà chết.

Lúc nàng ta chết mắt vẫn mở to, người xung quanh còn có thể nhìn thấy bên trong đó tràn ngập vẻ thống khổ cùng kinh hoàng.

Chung quanh lặng ngắt như tờ.

Nam Tầm nhìn lướt qua Mẫu Đơn vừa chết thảm, ánh mắt không khỏi chột lóc, dừng trên bóng người trong kiệu kia.

Không cần nghĩ ngợi, đây nhất định là do hấn làm

Sau đó, trong tiếng truyền ra một giọng nam lạnh lạnh trong trẻo: "Có ý định hại người, đáng chết."

Chất giọng đó giống như dòng suối sắp đóng băng vào mùa đông, thông thả chảy chậm, thanh lạnh dễ nghe nhưng lại lạnh đến xương tủy.

Tiếng động bốn phía đều ngưng bật, ngay cả tiếng hít thở của bá tánh cũng biến mất.

Chỉ đến khi xe Quốc sư đại nhân đã đi khá xa, các bá tánh mới dám thở mạnh trở lại, sau đó đưa mắt dừng trên xác chết nữ khó coi kia.

Đó là Mầu Đơn cô nương ở Tỷ Tỷ Nguyệt lâu, rất nhiều người đều nhận ra được, mà vị bạch y nữ tử mang khăn che mặt rơi xuống trước đó hẳn là Tường Vi cô nương rất hiếm khi xuất hiện.

Tường Vi cô nương nhờ Quốc sư đại nhân mà sống, Mầu Đơn cô nương lại vì Quốc sư đại nhân mà chết, liên hệ với lời của Quốc sư đại nhân vừa nói xong, các bá tánh đã đoán được đại khái.

"Hừ, loại nữ nhân độc ác này, chết vậy đáng đời!"

Các bá tánh nhao nhao nhỏ nước bọt lên thì thể Mầu Đơn.

Nam Tầm nhìn theo đội ngũ kiểu đi xa, đến khi hoàn toàn không nhìn thấy mới thu hồi tầm mắt.

Đối với Mầu Đơn, trong lòng nàng cũng chẳng nảy sinh mấy may đồng tình. Người có thể ghen ghét ta thông minh hơn người, tài hoa hơn người, nhưng ghen ghét đến mức muốn ta chết, vậy thì không được.

Tiểu Bát tặc lưỡi: "Dám tính kẻ người, chết cũng xứng đáng."

Nam Tầm hơi nhếch khóe miệng, tâm trạng rất tốt nói: "Ta đang lo lắng không biết lấy cớ gì tiến vào Mặc Nhiệm Đường làm người nghiệm cổ, như thế này vừa khéo. Ân cứu mạng lớn như trời bể, lý do này lại là chính Quốc sư đại nhân đưa đến trước mặt ta."

Nam Tầm ôm bọc đồ nhỏ của mình đến cáo từ Trương ma ma. Nàng chưa từng quan tâm các tỷ muội khác trong Tỷ Tỷ Nguyệt lâu, tuy nhiên xảy ra chuyện Mầu Đơn lần này đã giúp nàng nhận thức rõ ràng, người tươi cười sáng lạn nhất với người có thể chính là kẻ tâm tư ác độc nhất.

Trương ma ma khóc đến nước mắt giàn giụa: "Tường Vi à, con thật sự muốn bỏ ma ma mà đi sao? Nếu như con ở lại, ta bảo đảm con sẽ được ăn sung mặc sướng, con đừng đi, ha!"

Nói xong, bà ta liền ôm chặt đùi Nam Tầm.

Nam Tầm...

"Tiếp tục ở lại sẽ chết người nha, bà không thấy Mầu Đơn tàn nhẫn thế nào lúc đây ta sao? Nếu không có Quốc sư đại nhân ra tay cứu giúp, ta đã ngã chết. Cho nên ma ma đừng giữ ta. Về sau có cơ hội ta sẽ trở về thăm các người, như vậy được rồi chứ? Ma ma, bà mà mà không buông tay, ta cũng sẽ không khách khí nữa đâu."

Trương ma ma thảm run lên, Quốc sư đại nhân tự mình ra tay cứu Tường Vi, quả thật khiến bà ta kinh ngạc.

Nếu Quốc sư tự tay cứu người, vậy quên đi, bà vốn định dùng sức mạnh cưỡng chế.

Lúc sau, Trương ma ma không những không giữ Nam Tầm, còn chuẩn bị cho nàng một ít bạc vụn.

Nam Tầm cũng không khách sáo mà giờ tay nhận lấy: "Cảm ơn ma ma, ta luôn biết bà là tốt nhất mà!"

Sau đó nàng mang bọc quần áo nhỏ quay đầu rời đi, bóng lưng vô cùng tiêu sái.

Trương ma ma nhìn theo bóng nàng, lần này gào lên khóc thật sự, trong lòng có đôi chút thể lương, nha đầu này đúng thật là chẳng có lương tâm.

Nam Tầm tìm một khách điểm để dừng chân, cho tiểu nhị một ít bạc vụn và tiền thưởng, nhờ hấn mua giúp một bộ trường bào kiểu nam.

"Thần ái, người định làm gì thế? Nữ cái trang nam?" Tiểu Bát hỏi.

Nam Tầm: "Đương nhiên."

Tiểu Bát tức khắc bọc phát một trận cười to rợn tóc gáy: "Người thật sự không nói giỡn? Đáng người "đôi núi trập trùng" như người kể cả buộc ngực cũng không giấu được đầu ha ha ha. Da thịt trắng nõn như vậy, eo thon nhỏ như vậy, lông mi cong vút như vậy, người tưởng tất cả mọi người đều mù sao ha ha ha. Trong TV nữ giả nam không bị nhận ra toàn là gạt người cả, người vậy mà lại tin là thật ha ha ha ha..."

Nam Tầm...

Cuối cùng, Nam Tầm báo tiểu nhị khách điểm cầm trường bào kiểu nam đi đổi.

Đến nỗi đổi thành cái gì, qua về mặt ngu si của Tiểu Bát là có thể đoán ra đây tuyệt đối không phải thứ gì tốt.

Nam Tầm không ra khỏi cửa mà vẫn ngồi ngốc trong khách điểm năm ngày. Ngày thứ sáu, nàng rốt cuộc chờ được Mặc Nhiệm Đường dán bố cáo.

Nam Tầm như một con gố dùng nước bùn đen lau quanh toàn thân, sau đó thay một bộ quần áo và đụp còn tàn ra các loại mùi chua khó ngửi, cả đôi hài trắng cũng đổi thành giày rom rách nát.

Tiểu Bát cảm động đến bật khóc: "Thần ái, không ngờ người kinh nghệ yêu nghiệp đến nhường này. Thế mà trước kia ta còn nói người không có đầu óc, thật rất không phải."

Nam Tầm không rành xử lý nó, nàng lập tức phóng tới nơi dán bố cáo, chuẩn bị đi "Chịu chết".

Khi Nam Tầm đến, quả nhiên đã có một hàng dài người đứng xếp hàng. Đại đa số đều là bá tánh gia cảnh bình thường, chỉ có một hai fan nảo tàn của Quốc sư là gia cảnh không tồi, cuối cùng còn bị chính người nhà của mình phát hiện đến kéo về.

"Ta không muốn đi, ta không muốn! Ta phải làm trâu làm ngựa cho Quốc sư đại nhân, a a a buông ta ra ——"

Nam Tầm...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xiên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 236: Liều chết đuổi theo, Mao Toại tự tiến*

[*Mao Toại tự tiến, nghĩa là tự tin vào khả năng đảm đương trách nhiệm quan trọng mà mình dạn tự tiến cử. Dựa theo tích: Khi quân đội nước Tần bao vây nước Triệu, Bình Nguyên Quân nước Triệu phải đi cầu cứu nước Sở. Môn đệ Mao Toại của ông tự đề xuất được đi cùng. Ở đó, may nhờ tài năng của Mao Toại mà Bình Nguyên Quân mới thu được thành công như ý muốn]

Edit: tranthayday/ Beta: PaduC, RED

Tiểu tử khóc long trời lở đất kia bị cha hấn quát mồm, lão nổi giận gầm lên: "Lão tử còn muốn người cho lão tử nổi đời tông đường! Đứng ở chỗ này mắt mắt xấu hổ nữa, còn không mau theo lão tử lên về ——"

Còn có một người là vì trong nhà túng tiền mà đến, bị con ôm đùi, vợ ôm tay: "Trưởng công, chàng thật sự muốn bỏ lại hai mẹ con thiếp ư? Có người của Mặc Nhiệm Đường thấp tử nhất sinh*, chàng đi vào đó, mẹ con thiếp chẳng phải là... Hu hu hu..."

[*Thập tử nhất sinh: mười phần chết, một phần sống; ý nói khả năng sống sót rất thấp (Nguồn: baodanang)]

Con hân cũng khóc thét lên: "Cha, cha đừng đi mà ——"

"Xuân Hương, mẫu thân ta đánh nhờ nàng chăm sóc. Là do ta vô dụng, không nuôi sống được các người. Nhưng nếu thành cô người, Quốc sư đại nhân sẽ cho mỗi người một trăm lượng bạc, về sau hai mẹ con nàng cũng không phải lo cái ăn cái mặc!"

Vài màn sinh ly tử biệt diễn ra như vậy.

Nam Tầm không biết là bởi bản thân trời sinh máu lạnh, hay do nhìn quen mấy cảnh thế này rồi, mà ngoài việc trong lòng thoáng sinh ra một tia đồng cảm, lại chẳng có cảm xúc dư thừa gì khác.

Đội ngũ tổng cộng xếp thành năm hàng thật dài, mỗi hàng gần sáu mươi người, tính như vậy ước chừng có không dưới ba trăm người tới tranh cướp làm cô người.

Con số này so với tường tượng của Nam Tầm còn lớn hơn nhiều.

Mặc dù toàn thân Nam Tầm mang mùi hôi chua khó ngửi, quần áo thì rách rưới tai tơi sắp sánh kịp tên ăn mày, nhưng tố chất của bá tánh trong hoàng thành vẫn khá cao, trừ bỏ vài người dùng ánh mắt ghét bỏ trộm đánh giá rồi lánh xa nàng, cũng không ai đánh chửi nàng.

Quần áo rộng thùng thình che giấu thân hình thướt tha là lướt của Nam Tầm, hơn nữa người nàng bốc lên mùi khó ngửi nên không có ai thèm nhìn kỹ. Nam Tầm đứng thật là giấu được giới tính của mình.

Mọi người đợi từ buổi sáng tới tận trưa, rốt cuộc cũng chờ được năm đệ tử Mặc Nhiệm Đường.

Cả năm đều mặc trường bào trắng bó eo, diện mạo mỗi người trông thật thanh tú, nhìn còn rất trẻ.

Nhưng Nam Tầm biết, trong mấy người bọn họ rất có thể đã lên hàng ông nội mình.

Còn như Quốc sư, chắc, chắc chắn đã... Vào hàng tổ tông.

Mọi người thấy có người tới, không khỏi lộ vẻ mặt sùng kính, có một vài người nhất gan thậm chí còn gục đầu xuống không dám nhìn, sợ bản thân mạo phạm cao nhân.

Năm đệ tử Mặc Nhiệm Đường, mỗi người phụ trách một hàng, bắt đầu tuyển chọn cô người.

Tốc độ bọn họ chọn lựa cô người nhanh hơn Nam Tầm nghĩ, chỉ cần đảo mắt một cái, liền trực tiếp nhặt ra năm nam nhân cơ thể cường tráng từ mỗi hàng.

Trơ mắt nhìn không nổi đối phương xẹt qua người mình không thèm dừng lại quá một giây - Nam Tầm...

"Được rồi, tất cả giải tán đi." Một người có vẻ là bồi phận cao nhất nói nhàn nhạt.

Có người không được chọn lộ vẻ thất vọng, cũng có người thờ phào nhẹ nhõm, nhưng không có ai như Nam Tầm chạy thẳng đến trước mặt đệ tử Mặc Nhiệm Đường hô to: "Đại ca, cầu ngài tuyển ta! Ngài đứng thấy ta nhỏ gầy liền bỏ qua. Ta tuy vậy nhưng thân thể bách độc bất xâm*", tuyệt đối là cô người tốt nhất mà ngài tìm được! Không tin ngài có thể thử rắn độc tới cắn ta!"

[*bách độc bất xâm: trăm độc không thể xâm nhập, miễn nhiễm với mọi loại độc]

Mọi người còn chưa đi hết không khỏi lộ ra vẻ mặt hóng kịch vui.

Đệ tử Mặc Nhiệm Đường nói cái gì chính là cái đó, người chỉ cần ngoan ngoãn tiếp thu thôi, vậy mà lại dám chất vấn đối phương nữa. Chắc, tên tiểu tử toàn thân bốc mùi, mặt đầy bùn đen này sẽ không bị thất khiếu đỏ máu ngay tại chỗ chứ?

Một bạch y đệ tử thoáng liếc nhìn nàng: "Nói khoác mà không biết ngượng. Thiên hạ này làm gì có kẻ nào bách độc bất xâm?"

Nam Tầm khề chop mắt, tức khắc sửa lời nói: "Ta không biết mình có phải bách độc bất xâm không. Có điều khi còn nhỏ lên núi đón củi, gặp phải rắn độc đều né xa ta ba thước, chúng nó không cắn ta!"

Về mặt Nam Tầm thành khẩn, giống như sắp phải moi cá tìm ra cho hân xem.

Một đệ tử khác đứng cạnh vị bạch y đệ tử kia đột nhiên cười hai tiếng ha ha: "Nhị sư huynh, nếu như vị tiểu huynh đệ này đã "Mao Toại tự tiền", không bằng huynh cứ thử một lần, có khi rắn độc không cắn hân thật thì sao."

Người được gọi là Nhị sư huynh kia nghiêng người nhìn lại: "Đại nhân đã dặn phải hạn chế gây chuyện không cần thiết. Đệ đây là muốn khiến đại nhân tức giận?"

Vừa nghe lời này, người nọ lập tức thành người câm, về mặt các đệ tử khác càng thờ ơ, không có chút hứng thú nào với Nam Tầm.

Mấy đệ tử Mặc Nhiệm Đường trực tiếp coi Nam Tầm như không khí, dẫn đám cô người rời đi.

Trong lòng Nam Tầm rất bức mình: "Ta đã nhẫn nhục phụ trọng* nhiều năm như vậy, bây giờ còn vội vàng chạy tới đây chịu chết, bọn họ lại không thu ta. Tiểu Bát người nói xem có tức không cơ chứ?"

[*nhẫn nhục phụ trọng: (thành ngữ), dần lòng chịu đựng những điều cực nhục để đạt thành việc lớn. Từ tích "Tam Quốc chí - Ngô chí - Truyện Lục Tồn" (nguồn: maxreading)]

Tiểu Bát khó hiểu hỏi: "Người nhẫn nhục cái gì, vác trọng trách gì?"

Nam Tầm: "Đến nữ tử thanh lâu ta cũng đã làm, người còn nói ta không có nhẫn nhục phụ trọng?"

Tiểu Bát hừ một tiếng: "Không biết ai cả ngày ăn sung mặc sướng, một ngày có thể chén tám con gà nướng nguyên con! Gia từng gặp qua thùng cơm, nhưng quả thật chưa thấy thùng cơm nào như người."

Nam Tầm: "... Đây là do nguyên nhân thể chất, không phải ta."

Tiểu Bát: "Lý do lý trấu, người vốn có thể ăn, gia đây chỉ gián tiếp thành toàn người thôi."

Nam Tầm cảm thấy không cần cùng một con thú tính toán chi li, nàng đứng tại chỗ ngẩn ra chốc lát, sau đó chạy nhanh đuổi kịp đám người phía trước.

"Này, các vị đại ca, cầu xin các ngài thu ta làm cô người đi. Ta là người chăm chỉ, được việc, không sợ chịu khổ, còn có, rắn độc thật sự không cắn ta đâu ——"

Đám người phía trước không thêm đoái hoài gì đến nàng, vì vậy Nam Tầm vẫn cứ đi theo tới bên ngoài hoàng cung.

Nam Tầm cho rằng Mặc Nhiệm Đường gọi làm cũng chỉ ở ngay cạnh cung nơi phổ xá phồn hoa nhất là cùng, nhưng không ngờ bọn họ vậy mà lại tiếp tục đi thẳng vào trong hoàng cung!

Không những thế, mỗi đệ tử Mặc Nhiệm Đường đều có một tấm lệnh bài có thể tự do ra vào.

Hoàng Thượng ban cho quyền lợi này cũng quá lớn rồi.

Nam Tầm đương nhiên bị cản lại.

Mất thấy đám người sắp tiến vào cửa cung, Nam Tầm nôn nóng, lại lần nữa la to tự đề cử mình.

Một đệ tử Mặc Nhiệm Đường phía trước thật sự không nhận được, trực tiếp đi tới, xách cổ áo Nam Tầm kéo vào trong: "Tiểu tử, đây chính là người tự tìm chết, đến lúc đó gào khóc kêu trời kêu đất cũng vô dụng!"

Trong mắt người này hiện lên tia ý xấu bốn cột, cũng không biết nghĩ đến điều gì mà ánh mắt nhìn về phía Nam Tầm giống như đang quan sát một vật chết.

Nam Tầm thoáng rung mình.

Thằng nhóc chết tiệt này tuyệt đối vừa suy nghĩ nên dùng biện pháp nào để đưa chết nàng.

"Thập Thát, nếu đại nhân biết đệ nhặt một kẻ vô dụng, trở về muốn trách tội, đến lúc đó bọn ta cũng sẽ không giúp đệ cầu tình." Nhị sư huynh mặt lạnh vô tình mà nhắc nhở.

Cung Thập Thất xì một tiếng: "Đại nhân sẽ không trách đệ đâu. Ban nầy các huynh đều nghe thấy rồi đó, tiểu tử này chẳng cần cái gì cả, lại không sợ chết, vậy chẳng phải ta nhặt được của hời sao."

Nam Tầm cứ như vậy đi một mạch vào hoàng cung Nam Vân Quốc, tiếp đó đi theo đám cổ người tiến vào tòa cung điện nguy nga tráng lệ —— Mặc Nhiễm Đường.

Thập hạ gọi Mặc Nhiễm Cung mới chuẩn xác nhất, nhưng không biết có phải do chữ "Cung" phạm điều gì Quốc sư kiêng kỵ hay không, cho nên mới đổi thành "Mặc Nhiễm Đường".

Mặc Nhiễm Đường là một đại viện vô cùng phổ trương, chính điện xa hoa không thua gì tầm cung của Hoàng Thượng, mà hai trắc điện* bên cạnh, mỗi điện có mười phòng. Nếu là mỗi đệ tử Mặc Nhiễm Đường ở một gian thì hiện còn thừa hai gian.

[*trắc điện: điện phụ]

Nam Tầm tự tin mỉm cười: "Ta cảm thấy hai gian cuối cùng này về sau nhất định sẽ có một gian là của ta."

Tiểu Bát: "Cứ tiếp tục tự tin như vậy nữa đi, bệnh người không nhẹ đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 237: Quá đẹp, không giống người phàm

Edit: tranthayday Beta: PaduC, RED

Quốc sư đại nhân đang đi gặp Quốc quân Nam Vân Quốc nên lúc này không ở chính điện. Đám đệ tử trừ Cung Đại và Cung Thất cùng đi với ngài, còn lại toàn bộ mười sáu người đều ở đây, cùng nhìn chăm chăm quan sát đám cổ người.

"Nhị sư huynh, đại nhân đã dặn hai người làm người là đủ rồi, sao huynh tuyên tận hai mươi sáu?" Một người trong đó khó hiểu hỏi.

Nhị sư huynh nhàn nhạt trả lời: "Do tiểu tử này cứ kháng kháng đuổi theo, chúng ta cũng đành chịu."

"Người này không tồi, thân cường thể tráng, các huynh đừng có tranh với đệ!" Cung Thập Bát, đệ tử nhập môn gần đây nhất cười nói, ngón tay chỉ một người to con trong đám.

Cung Thập Thất vui vẻ: "Thập Bát à, đừng trách ca ca không nhắc nhở đệ. Thịnh thoảng có những cơ thể nhìn thì khoẻ mạnh, nhưng mới hạ loại cổ độc đầu tiên đã không chịu nổi chết ngay đấy."

Những người này nói chuyện không hề kiêng kỵ. Nam Tầm quan sát nhóm cổ người bên cạnh, phát hiện có người lộ vẻ mặt sợ hãi, thân thể trông nhũn ra, có vài kẻ đã bắt đầu hồi hận.

Nam Tầm đang thất thần, người tên Cung Thập Thất kia về mặt cực kỳ đặc ý đột nhiên kéo nàng lại gần: "Tin hay không cái tên tự mình đưa đến cửa này lại là kẻ chịu đựng giới nhất?"

Nói xong, Cung Thập Thất chợt sững sờ: "Tiểu tử, tay người mềm thật đó, nhão nhão, nhéo thật là thoải mái."

Nam Tầm rất muốn cho hắn một nắm, nhưng nàng nhịn, không những thế còn cười "hi hi" hời ngáy ngớ: "Đại ca, huynh không chê ta hời, huynh thật tốt."

Cung Thập Thất vừa nghe được lời này tức khắc đẩy bay nàng, khiến những đệ tử khác đứng xung quanh không khỏi bật cười ra tiếng.

Cung Thập Thất tức giận trừng Nam Tầm, rồi quay ra phản phô hạ nhân: "Lão Triệu, lập tức dẫn hắn đi tắm, sau đó lấy bộ quần áo cũ đã rách của ta cho hắn mặc vào. Toàn thân tiểu tử này mùi quá khó ngửi, đợi lát nữa nhất định sẽ mạo phạm đại nhân."

Nam Tầm vừa nghe thấy hai từ "tắm gội", lòng bỗng giật thót, vội nói: "Thập Thất ca ca, ta không muốn đi tắm, chờ ta gặp được Quốc sư đại nhân rồi hẵng tính!"

Cung Thập Thất nghe được cách xưng hô thân mật từ miệng nàng, ngăn ra một lúc liền gần tím mặt, nói câu: "Ta nhò vào, một kẻ ăn mày ti tiện lại dám gọi ta là Thập Thất ca ca, có tin lão tử đánh vỡ miệng người không?"

Cung Thập Bát không hề nề mặt chút nào cười nhạo hắn: "Thập Thất, đệ thấy tiểu tử này đúng thật là rất thích huynh đấy. Hay huynh thu người ta làm đệ đệ luôn đi."

Nam Tầm nói với Tiểu Bát: "Mấy hôm trước đạo phổ, những người này quả nhiên đều chỉ làm lòe mắt thiên hạ. Người nhìn xem, hiện tại bộ mặt đáng ghét hoàn toàn lộ ra hết."

Tiểu Bát...

Mặc kệ Nam Tầm có nguyên ý hay không, nàng vẫn bị hạ nhân kêu lão Triệu lôi đi tắm rửa.

Cũng may lão Triệu chỉ ném nàng vào bồn để cho nàng tự tắm, cũng không có đứng trông.

Nam Tầm nghĩ dù sao giấu không được thân phận nữ nhi, thế là liền dứt khoát tắm rửa sạch sẽ, sau đó mặc vào bộ đoàn bào trắng bị thùng hai lỗ của Cung Thập Thất.

Đang lúc chuẩn bị vấn tóc, Nam Tầm bỗng nhận thấy có điều bất thường.

Sao bỗng dưng mới chớp mắt mọi âm thanh đã im bật?

Nam Tầm khẽ rón rén đi tới cửa, chọc một lỗ trên ô cửa sổ giấy, định trộm ngắm tình hình bên ngoài xuyên qua lỗ nhỏ.

Thế nhưng, khi nàng vừa mới đặt tay lên cánh cửa để nhìn ra bên ngoài, cánh cửa vốn phải đang đóng chặt lại thỉnh linh không gió tự mở ra. Nàng bị mất điểm tựa, cả người lao về phía trước, ngã lăn xuống... Như cầu găm phàn.

Nam Tầm đột nhiên ngẩng lên, vừa nhấc đầu liền gặp phải một cặp mắt đậm mạc không gọn sóng.

Đó là một đôi mắt thế nào đây? Lần đầu nhìn qua phảng phất như thấy được tinh hoa của trời đất, thâm thúy mê người đến cực điểm, nhưng lần thứ hai nhìn lại, trong đôi mắt kia lại trở nên mờ ảo trống rỗng. Đinh đầu là trời xanh mây trắng, phía sau là chúng đệ tử cùng với vài tên cổ người nằm trên mặt đất, thế nhưng trong đôi mắt ấy chẳng có gì hết, trống trơn một mảnh, tinh mạch thâm trầm, không hề có chút dao động.

Hiện giờ, đôi mắt tinh mạch không gọn sóng ấy đang nhìn chăm chú vào nàng.

Nam Tầm quý rập trên mặt đất ngắm người này, mà những người khác lại đang xem nàng.

Bởi vì củ ngã nên mái tóc dài đen nhánh thác tựa thác nước bị bung ra rơi loạn loạn trên mặt đất, mà tư thế nằm sắp xuống của nàng lại làm bộ quần áo rộng thùng thình lộ ra xương quai xanh xinh đẹp như ẩn như hiện. Quả thực làm người ta muốn... Phun máu mũi.

Cung Thập Thất trừng lớn mắt, chỉ tay vào nàng, lắp ba lắp bắp: "Người, người người người... Người là... Nữ nhân!"

Một giây kinh ngạc qua đi, Cung Thập Thất bỗng dưng nhớ ra gì đó mà trở nên hết sức sợ hãi, quý "bộp" một tiếng xuống đất: "Đại nhân thứ tội, Thập Thất cũng không biết nàng là nữ nhân. Khi đệ tử mang người về, nàng một thân chưa thổi, mặt mũi đen nhẻm, còn ăn mặc trường bào kiểu nam rộng thùng thình. Đệ tử, đệ tử..."

Biện giải một lúc, cuối cùng Cung Thập Thất đành phó mặc cho số mệnh: "Thập Thất biết sai."

Nam Tầm chẳng hề nghe được gì cả, chờ đến khi nam nhân kia thoáng dời tầm mắt, nàng mới thoát ra được từ trạng thái mơ hồ như vừa bị bắt đi mọi sự chú ý.

Cặp mắt đó tựa một phòng giam khép kín, một khi sa vào, sẽ bị hấn cầm tù vĩnh viễn ở bên trong, kết cục là hít thở không thông mà chết.

Nam Tầm thở hổn hển, xương quai xanh như ẩn như hiện cũng theo đà nhấp nhô lên xuống.

Thoát khỏi "hơi đó", rút cuộc nàng cũng có thể nhìn sang nơi khác. Mà nơi đầu tiên nàng ngắm đương nhiên là gương mặt của nam nhân kia rồi.

Sau khi xem xong, Nam Tầm không tiền đồ nuốt "ưc" một tiếng, nói với Tiểu Bát: "Thân ái, đây là người thật sao? Đẹp cứ như tấm da người ấy, không phải yêu tinh hút máu người trong thâm sơn cùng cốc nào hóa thành đấy chứ?"

Đờ mờ, quá đẹp, đẹp đến mức vốn từ nghèo nàn của Nam Tầm không thể diễn tả, tóm lại đây chính là kiểu khiến người khác phải quý liêm.

Mặc một thân bạch y cũng mặc ra được khí chất của tiên nhân, mà không, là phong thái của vị thượng thần nơi chín tầng mây. Còn có mái tóc đen vậy mực tựa tấm lụa thượng hạng thả dài đến tận eo.

Nam nhân này chỉ cần tùy tiện đứng một bên thôi cũng đã thành một bức họa, là một bức họa!

Tiểu Bát cũng nuốt nước miếng: "Nhìn gần trông còn đẹp hơn. Tuy nhiên người yên tâm, đây tuyệt đối không phải yêu quái, là người thật đó."

Một người một thú còn đang tấm tắc trầm trồ trong lòng, một đệ tử đứng sau mỹ nam đột nhiên hướng Nam Tầm quát to: "Hỗn xược, kè như ngươi có tư cách gì mà nhìn thẳng Quốc sư đại nhân!"

Nam Tầm không thèm quan tâm người nọ mà tiếp tục chăm chú quan sát mỹ nam này, một đôi mắt quyền rũ ngập nước cứ như vậy nhìn thẳng hần.

"Yêu nữ to gan, ai phải ngươi tới, còn không mau khai ra!" Đệ tử kia vô cùng tức giận, chỉ thiếu điều phóng cổ độc giết chết nàng.

Nam Tầm nghiêng đầu nguyệt người kia một cái, bất mãn hừ hừ: "Xen vào chuyện người khác, Quốc sư đại nhân còn chưa nói lời nào đâu."

Đệ tử kia: "Ngươi! Ngươi cần rồi!"

Thấy mỹ nam lại nhàn nhạt liếc nhìn mình, Nam Tầm lập tức bỏ lên, đập đầu đầy quy củ với hần: "Đại nhân, tiểu nhân tên Lý Văn Đóa, muốn làm cô người cho đại nhân."

Lời này vừa ra, xung quanh bỗng trở nên lặng ngắt.

Đệ tử vừa mới răn dạy nàng cũng biến sắc.

Tuy nói lần này tuyến không ít cô người, nhưng tất cả đều là để các đệ tử dùng nghiệm cổ. Cổ độc do chúng đệ tử luyện chế ra đương nhiên không mạnh bằng một phần nghìn so với sự lợi hại của Quốc sư đại nhân.

Nữ nhân kia đã cài trang trà trộn vào đây, còn dám yêu cầu làm cô người cho Quốc sư đại nhân?

Đây đúng thật là... Chán sống.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 238: Đau quá, đau đến quên cha quên mẹ

Edit: tranthayday / Beta: RED, PaduC

Không phải Nam Tầm chán sống, mà là nàng có hậu trường vững chắc, có một con thần thú Tiểu Bát có thể tùy thời giúp nàng che chắn cảm giác đau, ít nhất nàng cũng không phải lo bản thân sẽ sống sờ sờ mà đau chết.

Nam Tầm rất tự tin bỗng thấy một đôi giày bó tuyết trắng bắt ngờ xuất hiện trước mặt, cùng với góc áo màu trắng thấp thoáng.

Bộ trường bào kia nhất định là được may từ gấm hoa tốt nhất Nam Văn Quốc, bởi chất vải thoát nhìn vừa mỏng vừa mềm mại, tưởng chừng chỉ một màu thuần trắng, nhưng nhìn kỹ lại thấy mặt trên có thêu một tầng tường vân chìm. Nếu đây không phải tác phẩm của vị nghệ nhân thù thừa siêu quần nào đó, hẳn cũng không ai có thể làm được.

Quốc sư đại nhân không biết đã đi tới trước mặt nàng từ lúc nào, bàn tay để hồ chạm rải nâng lên, duỗi về phía nàng.

Cái tay thật xinh đẹp, trắng nõn thon dài, từng ngón từng ngón tựa cây trúc, ngay cả móng tay cũng sáng bóng, khiến Nam Tầm ngấm đến mê mẩn.

Nam Tầm ngây ngốc nâng tay lên, nào ngờ bàn tay xinh đẹp kia làm lơ tay nàng, hai ngón tay hần gấp lại, đột nhiên làm động tác bắn nệ ngay giữa trán nàng.

Có thứ gì chui vào từ trán.

Sau một giây ngẩn người ngẩn ngui, đồng tử Nam Tầm chợt co rút lại!

Tiếng hét chói tai đầy thống khổ sắp thoát ra bị nghẹn lại ở cổ họng, bởi vì Tiểu Bát đứng lúc giúp nàng che chắn đau đớn.

Nhưng vừa rồi, tuy chỉ trong nháy mắt đó, cảm giác đau đớn do có thứ găm cần tủy não cũng khiến toàn thân nàng run rẩy không thôi.

Cung Thập Thất trừng mắt, đại nhân ngài ấy... Đây chính là Thực não cô* do đại nhân tự luyện chế!

[*Thực não cô: sâu độc ăn não]

Nam Tầm chỉ là hạng nữ tử, thế nhưng bị trúng Thực não cô Quốc sư đại nhân tự mình luyện chế lại có thể không hề rên một tiếng nào, vẻ mặt thấy chết không sờn, ánh mắt vô cùng kiên định.

Mọi người tận mắt chứng kiến sắc mặt nàng từ vừa rồi hồng hào đầy sức sống chuyển thành trắng bệch như tuyết. Mồ hôi trên trán cũng lăn xuống từng giọt trượt theo khuôn mặt tuyệt mỹ, rơi xuống biến mất trong cổ áo rộng mở.

Cung Thập Thất ngây ra nhìn nàng, bỗng dưng cảm thấy phải lau mắt mà nhìn với nhóc ăn mày thôi hoặc này, ý định muốn giết chết nàng lúc trước cũng phai nhạt đi rất nhiều.

Qua một hồi, bàn tay Quốc sư khẽ phất qua trán Nam Tầm, Thực não cô bỏ hần thu về.

Một giây cuối, Nam Tầm suýt chút nữa không nhận được mà kêu ra tiếng, nhưng nghĩ tới trước đó nàng đã già bộ làm con người kiên cường lâu như thế, nàng mới cố gắng nhận xuống.

"Đờ mờ Tiểu Bát, ngươi thu lại che chắn nhanh như vậy làm gì? Không biết đau đớn cũng có dư âm hả?"

Tiểu Bát trả lời đầy vô tội: "... Ta đã cho ngươi ngưng lại vài giây mà."

Nam Tầm: "Thật không? Sao lại có thể đau đến thế cơ chứ, đó quá thực không phải đau đớn người bình thường có thể chịu đựng được!"

Tiểu Bát thờ dãi: "Mới ăn chút 'hành' đó đã chịu không được, tháng ngày sau này ngươi phải làm thế nào đây?"

Nam Tầm lập tức nói: "Không phải ta còn có người sao?"

"Nếu che chắn đau đớn nhiều lần, về sau năm thứ của ngươi sẽ chịu ảnh hưởng, có khả năng mất mù tai điếc. Thật đó, gia không lừa ngươi đâu."

Nam Tầm rất bình tĩnh: "So với việc đau đến quên cha quên mẹ, ta tình nguyện mất mù tai điếc."

Tiểu Bát...

Một thoáng yên lặng, vị Quốc sư đại nhân không dính bụi trần kia bỗng mở miệng: "Tạm được, về sau ngươi coi như cô người chuyên dụng của bốn tọa."

Thanh âm bình đạm không gọn sóng mang theo chút hàn khí truyền tới tai Nam Tầm đã thành tiên âm, tiên âm a.

Nam Tầm đập đầu thật mạnh với hần: "Tạ Quốc sư đại nhân thành toàn!"

Quốc sư phân phó xong một câu như vậy, liền đi trước trở về chính điện nghỉ ngơi, việc phân phối cô người giao cho Cung Đại xử lý.

Cung Đại hỏi ý kiến mỗi đệ tử, nếu không xung đột thì phân luân cổ người mà họ nhìn trúng, nếu có xung đột thì dựa theo bồi phận, bậc cao hơn có quyền tuyển trước.

Mỗi đệ tử được phân một người, những cổ người còn dư lại thì phụ trách vẩy nước quét sân hoặc chạy việc vặt trong điện, để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Cung Thập Thất sắc mặt "héo úa" tùy tiện chọn một người.

Tiểu tử kia, không, tiểu nha đầu kia rõ ràng do hấn phát hiện trước cơ mà, sao đã bị đại nhân cuốn đi rồi. Hấn không khỏi có chút không cam lòng khó tả.

Hon nữa Mặc Nhiệm Đường cũng không thu nữ nhân, hôm nay đại nhân thế nhưng phá lệ!

Cung Thập Thất hung hăng trừng Nam Tầm: "Nữ nhân chết tiệt, chúng ta chờ xem."

Nam Tầm trực tiếp tặng hấn một ánh mắt khinh khinh.

Bệnh tâm thần!

Bởi vì hạ nhân chạy việc ở Mặc Nhiệm Đường không nhiều lắm, cho nên cổ người trúng tuyển ngoài dùng để thí cổ độc, còn phải làm việc vặt. Vì cho tiện sai sử, đệ tử ngu ở trong thiên điện, cổ người của họ thì ngu ngay dưới nền đất ở bên ngoài. Nhưng đến trường hợp của Nam Tầm, Cung Đại khó xử.

Chính điện của đại nhân không cho phép người ngoài bước vào. Kể cả là mấy đệ tử bọn họ, nếu không được cho phép cũng không được đi vào, mà có đi vào thì cũng chỉ có thể đứng bên ngoài điện bảm báo.

Cung Đại không biết nên an bài cổ người này ở nơi nào.

Cân nhắc mãi, Cung Đại vẫn quyết định đi hỏi Quốc sư đại nhân.

Cung Đại đứng bên ngoài cửa đại điện, mặc dù vị trong điện kia nhìn không thấy, hấn vẫn duy trì tư thế hơi khom người, về mặt cung kính dò hỏi: "Đại nhân, tên cổ người ngài vừa mới thu nên sắp xếp ở nơi nào ạ? Đại nhân không thích người ngoài làm phiền, chỉ bằng an bài ở chỗ của đệ tử?"

Khi Cung Đại nói lời này, giọng cũng không lớn. Thứ nhất hấn sợ làm phiền đến Quốc sư đang nghỉ ngơi trong điện, thứ hai trong lòng hấn đã có tính toán.

Dựa theo thói quen làm việc và nghỉ ngơi của đại nhân, ngài tuyệt đối sẽ không đồng ý cho một cổ người ở ngoài điện của mình. Hiện tại hấn chẳng qua là làm cho phải phép, tò vè trung cầu qua ý kiến của đại nhân.

Đây là thể hiện tôn trọng với ngài.

Cung Đại nói xong, quả nhiên không nghe thấy bên trong truyền đến bất cứ âm thanh nào. Thời điểm đang muốn lui, bỗng ngoài ý muốn truyền đến một giọng nói hờ hững, đạm bạc trước sau như một: "Để nàng nghỉ ở ngoài điện của bốn tọa."

Cung Đại đột nhiên giương mắt ngẩng phắt đầu lên, khó thể tin mà nhìn chằm chằm cửa điện trước mắt, ánh mắt hấn không thể xuyên thấu qua cánh cửa gỗ khắc hoa này nhìn vào nội điện, xem xem về mặt đại nhân khi nói câu này rốt cuộc là như thế nào?

Sao ngài lại cho phép một tên cổ người, không những vậy còn là nữ nhân nghỉ ở ngoài điện? Vinh dự này mười tám đệ tử cũng chưa từng được hưởng!

Nhưng Cung Đại rất nhanh thu hồi về mặt khiếp sợ vừa rồi, cung kính đáp lại bằng ngữ điệu bình thường: "Đệ tử đã hiểu."

Nam Tầm biết được mình được vào ở ngoài chính điện thì tâm trạng hết sức vui sướng, trái ngược hoàn toàn với năng là ánh mắt tràn ngập tìm tòi nghiên cứu và khó hiểu của Cung Đại.

"Đại nhân ngủ không sâu, buổi tối nghỉ ngơi đừng gây tiếng động quá lớn." Cung Đại nhắc nhở.

Nam Tầm gật đầu: "Chuyện này huynh yên tâm, một khi ta ngủ sẽ ngủ say như chết, một chút tiếng động nhỏ cũng không có!"

Cung Đại:..

Tiểu Bát hiềm khi mới hòa theo một câu: "Cái này gia đồng ý, người ngủ rồi sẽ giống như lợn chết, sét đánh dùng đoàng bên tai cũng không tỉnh."

Nam Tầm cho rằng bản thân đã có một bước tiến dài trong lịch sử, nhưng không ngờ hoàn toàn là năng tự mình nghĩ nhiều.

Từ sau khi trở thành cổ người chuyên dụng của Quốc sư đại nhân, từ ngày đầu tiên, năng căn bản là không có nhìn thấy mặt mũi Quốc sư.

Hon nữa vào ban ngày, năng còn bị mấy đệ tử Mặc Nhiệm Đường tùy tiện sai sử việc này việc nọ, nếu năng tỏ ra chút bất mãn, đối phương sẽ trực tiếp hạ cổ độc. Đặc biệt là Cung Thập Thất kia, nơi nói gây khó dễ cho năng, bụng dạ thật hẹp hòi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyen: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 239: Rắn đáng yêu, người đùa ta hả?

Edit: PaduC/Beta: tranthuyday

Xét thấy Tiểu Bát nói che chắn cảm giác đau nhiều về sau sẽ có khả năng biến thành người mù hay điếc, Nam Tầm cảm thấy vẫn là tránh được lần nào thì hay lần đó.

Nói là vậy, nhưng mỗi ngày Nam Tầm không những không thấy được đại boss Quốc sư, mà còn có một đồng việc làm mãi không xong.

Tuy rằng Mặc Nhiệm Đường tuyển cổ người vào thời điểm này, mười tám đệ tử kia lại cũng không để những người đó thử cổ độc ngay, mà mỗi ngày họ đều dành để cung phụng báo bồi của mình -- một đám sâu ghê tởm ăn ngon uống tốt.

Nam Tầm có ký ức truyền thừa của gia tộc Túy Ly, cho nên cũng vô cùng tinh thông mấy thứ như cổ độc vu thuật. Nhưng gia tộc Túy Ly có rất ít người luyện cổ, đại đa số đều khuynh hướng tu hành vu thuật. Bởi ngoài việc luyện chế cổ độc cần phí thời gian chờ nó lớn lên, còn có một nguyên nhân rất lớn chính là, cổ độc quá ghê tởm.

Trước hết cần dùng các loại độc vật và được vật nuôi nấng không dưới trăm con sâu, đợi được thời cơ chín muồi phải cho những con sâu này vào trong chung cổ, để chúng nó cắn nuốt lẫn nhau. Con cuối cùng còn sống sót chính là cổ trùng ban sơ, sau đó lại phải dùng các loại độc được và máu của chủ nuôi nấng, mãi đến khi nó trở nên càng ngày càng lợi hại rồi biến thành cổ độc chân chính.

Đương nhiên khi cổ trùng còn sống là vô hại, nhưng nếu để nó chui vào cơ thể người cần xệ nội tạng lại là một chuyện khác. Nếu nó chết trong cơ thể người, kịch độc trong mình nó sẽ phóng thích ra ngoài, hoàn toàn có thể độc chết ký chủ chỉ trong vài phút, thậm chí mấy giây.

Nam Tầm "Trời ạ, càng nghĩ càng mắc ói. Ta ghét nhất loại sinh vật nhúc nhua nhúc nhích này, nếu mà so sánh, vẫn là xà báo đáng yêu hơn."

Tiểu Bát: "Rắn đáng yêu á? Người không đùa ta thật đấy chứ? Có phải vì người sinh xà báo bảo ở thế giới thứ nhất cho nên người mới có thể sinh ra loại ý nghĩ này không hả?"

Mới vừa nói xong, Tiểu Bát đã có chút hối hận.

Nó nói cái gì chẳng được mà cứ thích nhắc đến xà báo bảo ở thế giới thứ nhất chứ.

Tiểu Bát đang nghỉ ngơi có nên vụng về đánh trống lảng hay không, Nam Tầm đã cong cong môi cười: "Tiểu Bát, sao người không nói nữa? Người cho rằng nhắc tới xà báo bảo sẽ dùng tới chuyện đau lòng của ta sao? Làm sao có thể chứ, ta và con trai Đan Đan có rất nhiều hồi ức tốt đẹp đó. Trên thực tế, ta thường hay mơ tới đáng về sau khi trưởng thành của nó. Nhất định nó sẽ soái như cha nó Huyết Minh vậy, hoặc là càng soái hơn hấn, dù sao còn có gien của ta mà."

Tiểu Bát nghe lời này đột nhiên không ảo não cũng không chột dạ.

Thật là tự luyến.

"Nam Tầm, kỳ thực có lúc gia rất lo lắng cho ngươi, gia luôn sợ ngươi sẽ chìm đắm quá sâu trong thế giới nào đó. Tuy đây là lần đầu tiên gia mang ngươi làm nhiệm vụ kiểm điểm công đức, nhưng gia đã sớm nghe từ các huynh đệ tỷ muội những hệ quả lợi hại trong đó. Người thất bại liên tục mười hai lần nhiệm vụ có rất nhiều, thành công lại rất ít.

Ngươi biết tại sao không? Bởi vì trải qua vô số lần xuyên qua, trong số bọn họ đã có người phân không rõ thế giới hiện thực và thế giới nhiệm vụ, họ cảm thấy thế giới bản thân đang ở là thế giới mình muốn dừng lại, không muốn trở về!

Nghiêm trọng hơn, có người còn gặp phải thần kinh thác loạn, lẫn lộn người giữa thế giới này và thế giới kia..."

Tiểu Bát thao thao bất tuyệt xong rồi, lại dứt canh gãi* cho Nam Tầm "Có điều giờ đây gia đã biết, ngươi là khác biệt, ngươi nhất định sẽ thành công! Chờ gia tích góp đủ điểm công đức phá Thần thành Thánh, gia chính là Thánh thú trong vạn Thần thú có thể sánh ngang Thiên Đạo, mà ngươi chính là công thần tối cao của Thánh thú!"

[**dứt canh gãi: an ủi*]

Nam Tầm phụt cười ra tiếng: "Yên tâm đi Tiểu Bát, những điều ngươi nói ta đều rõ ràng, cũng sẽ không dễ xảy ra những chuyện như vậy. Mỗi một thế giới đối với ta mà nói đều là một hành trình mới, nhưng dù phong cảnh trong lộ trình mà ngươi đến cỡ nào, cuối cùng ta vẫn phải về nhà mà. Sau khi về nhà, ta còn muốn đi thăm con trai Đán Đán đấy."

Dừng một chút, ánh mắt nàng hơi lập lờ, đột nhiên nói một câu: "Nếu như mang cảm xúc từ thế giới trước đến thế giới tiếp theo cũng không công bằng với đại boss thế giới sau, có đúng không? Đối với ta, mỗi người bọn họ đều độc lập với nhau."

Tiểu Bát thấy lời này của Nam Tầm thật kỳ lạ: "Bọn họ vốn là cá thể độc lập mà."

Nam Tầm ừ một tiếng, không nói gì nữa.

"Lý Văn Đóa, nước trà của gia đâu? Sao ngươi còn chưa mang tới --" Cung Thập Thất từ nơi xa xa rống một tiếng như quý gào.

Nam Tầm tròn trắng mắt nhìn trời, mang theo một âm trà ngon vừa pha chạy chậm tới.

"Thập Thất ca ca, nước trà ca muốn đến rồi." Nam Tầm cười ngọt ngào với hần.

Cung Thập Thất hơi liếc nàng, khoe miệng lại khẽ cong lên: "Gọi ai là ca đấy, bậc thân phận như ta há là ngươi có thể trèo cao sao?"

Nam Tầm ha ha một tiếng trong lòng, lập tức sửa lời: "Thập Thất gia, mời ngài dùng trà. Nếu như không có chuyện khác, ta đây liền đi phòng bếp hỗ trợ."

Cung Thập Thất vừa nghe lời này thì tức khắc cười không có ý tốt: "Vật nhỏ, bí mật của ngươi ta đã sớm phát hiện. Cái gì mà đi phòng bếp hỗ trợ, thật ra ngươi muốn đi tìm com thừa để ăn chứ gì? Cái thùng com nhỏ như ngươi, nếu như bị đại nhân phát hiện ăn được nhiều như thế, có tin hay không lão nhân gia dùng một đầu ngón tay ấn chết ngươi?"

Nam Tầm...

"Mặc Nhiễm Đường còn chưa đến mức cung không nổi một chút đồ ăn như vậy chứ?"

Cung Thập Thất xì mũi tiếng khinh bỉ, mĩa mai không thôi: "Ngươi thân phận gì? Dù Mặc Nhiễm Đường không thiếu tiền, nhưng dựa vào cái gì phải nuôi một thùng com thân phận thấp hèn như ngươi?"

Nói xong, khoe miệng hần cong lên nụ cười xấu xa: "Chỉ cần mỗi ngày ngươi ngoan ngoãn châm trà rót nước cho ta, ta sẽ không nói ra chuyện ngươi là thùng com, như vậy ngươi vẫn có thể lên kút đi phòng bếp tìm com thừa để ăn, nếu không thì --"

Nam Tầm không có bị hần uy hiếp thành công, ngược lại tròn trắng mắt lườm hần: "Cung Thập Thất, ngươi có bệnh."

Sau đó ném ấm trà lên cái bàn nhỏ cạnh đó, quay đầu chạy lấy người.

"Nha đầu thú, ngươi dám đi! Có tin ta dùng cổ độc độc chết ngươi không!" Cung Thập Thất phẫn nộ trừng to mắt.

Nam Tầm quay đầu lại, cong môi cười với hần: "Không tin--"

Cung Thập Thất...

Chờ Nam Tầm đi xa, Cung Thập Thất vẫn còn ngây ngốc nhìn bóng lưng nàng rời đi.

Mới vừa rồi nữ tử quay đầu mỉm cười, khiến trái tim hần hình như bất ngờ lơ mất vài nhịp.

Nghe nói lão hoàng đế Nam Vân Quốc sắp không qua khỏi, cho nên mấy ngày nay Quốc sư đại nhân đều ngủ lại trong cung. Mãi đến tận mười ngày sau, Nam Tầm mới nhìn thấy hần một lần nữa.

Trên mặt của hần vĩnh viễn đều không có biểu cảm, ánh mắt cũng là tĩnh mạch không gợn sóng. Điều này làm Nam Tầm cảm thấy hần như một vật chết biết nói biết đi, làm cho năng sinh ra một loại cảm giác cổ quái.

Nam Tầm thật vất vả mới chờ được hần, đương nhiên phải dùng sức tăng cảm giác tồn tại của mình, vì thế tung tăng mà đi pha một bình trà nóng.

Thái độ của nàng cung kính tuyệt đối, trước khi tiến vào nội điện còn biết lễ ăn cần thăm hỏi một tiếng.

Cung Mặc Nhiễm không cho nàng đi vào, chỉ nói nhàn nhạt: "Đặt trên bàn ở ngoại điện đi."

Nam Tầm ngoan ngoãn vâng một tiếng, nghĩ ngợi một lát lại hỏi: "Buổi tối đại nhân có cần dùng com trong điện không ạ? Tiểu nhân đi báo phòng bếp nhỏ làm vài thứ lót dạ cho đại nhân?"

"Không cần." Nội điện truyền tới giọng nói tẻ ngắt.

Nam Tầm vội vã ngậm lại cái miệng nhỏ.

Lãnh đạm vô tình như thế, sao ngươi không dứt khoát thẳng thiên thành tiên thật luôn hả?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 240: Ban đêm, thí cổ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Bảnh Bao Không Nhân/ Beta: PaduC, RED, tranthayday

Tiểu Bát có chút cuồng lên: "Đã mấy ngày rồi mà ngươi vẫn chưa chính thức mặt đối mặt nói với hần được mấy câu. Vị đại Boss này sao mà khó chơi vậy hả?"

Nam Tầm ngược lại rất bình tĩnh: "Ngươi trông cậy một lão nhân đã chứng kiến hết thấy bãi bề nương dâu* mới quen đã thân một nhà đầu non choẹt như ta ư? Từ từ thôi, đậu phụ nhỏ cũng đâu có ăn ngay được. Nếu ngay từ đầu ta đã thể hiện bản thân quá sôi sảng sẽ rất dễ khiến hần phản cảm. Chờ đến lúc nào đó khi hần đã dần quen với sự có mặt của ta thì cũng xem như thành công bước đầu rồi."

[**Bãi bề nương dâu: chỉ những thay đổi lớn trong cuộc đời, xã hội. Bắt nguồn từ thành ngữ gốc Hán "Thương hải tang điền" (nguồn: hoavouu.com)*]

Mỗi ngày vào một thời gian cố định, Nam Tầm đều rất bền lòng vững chí dâng trà tới cửa nội điện. Sau đó sẽ đứng giờ đứng chỗ bưng đồ ăn để lên bàn hồng mộc khắc hoa ở bên ngoài. Liên tục mấy ngày như vậy mà cái vị trong phòng kia vẫn chưa từng động đến mấy thứ nặng bưng tới.

Mãi đến một tuần sau, bình trà Nam Tầm dâng lên rốt cuộc cũng xuất hiện dấu hiệu đã bị động qua!

Nam Tầm có chút kích động.

Nàng cho là về sau đại Boss đều sẽ uống nước trà, ăn đồ ăn nặng bưng tới, thế nhưng từ sau lần đó, mấy thứ kia giống như vẫn còn nguyên. Hắn không hề động tới nữa.

Chuyện này khiến tâm trạng Nam Tầm lên xuống như tàu siêu tốc, cả người đều không thoải mái.

Ở đây không có giường chiếu mềm mại, không có đệm lông da thú, đại Boss lại là một bộ mặt người chết, giống như ai thiếu nợ hán 250* vậy, cuộc sống cũng sắp mốc meo cả lên.

[*250: nói lái của đồ ngọc. Cái này là câu chửi thề]

Nam Tầm trải chân đệm ở ngoại điện, sau khi hít một hơi thật sâu liền nằm xuống tấm đệm trên mặt đất cứng rắn đi ngủ.

Từ trước đến nay nàng vẫn luôn ngủ như chết, nhưng dù có như vậy, ở lúc nàng đang chìm sâu trong giấc ngủ lại vẫn có thể cảm nhận được một đợt cảm giác lạnh lẽo đột nhiên xuất hiện bao quanh nàng, khiến nàng không khỏi rùng mình.

Nam Tầm đấu tranh một lúc lâu mới mở được hai mí mắt trông chừng như dính chặt vào nhau, mơ mơ màng màng ngồi dậy. Nhưng giây tiếp theo, sáu ngù trên người nàng ngay tức khắc bị dọa chạy hết.

Đờ mờ, ngay chỗ cách nàng ba bước có một bóng trắng đang đứng, thân hình cao lớn đó vừa khéo chặn ánh sáng bạc chiếu vào từ ngoài cửa sổ làm cho cả ngoại điện càng thêm tối tăm không thoi.

Nàng gạt dậy mình, hô hấp bỗng trở nên dồn dập. Bóng trắng cao lớn vốn đang đứng đưa lưng về phía nàng khẽ động, nghiêng người qua một bên.

Ánh trắng lúc này đã có thể tiến vào từ cửa sổ, phác họa sườn mặt hoàn mỹ không tí vết của nam nhân. Sống mũi cao thẳng, đôi mắt khép hờ tôn lên hàng mi lười nhác rũ xuống, còn có cánh môi mỏng hồng nhuận khác thường.

Một thân trường sam màu trắng được hán mặc hết sức tùy ý, vật áo mở rộng lộ ra một mảng lớn da thịt trước ngực, phảng phất như phủ một vầng sáng do tấm mình dưới ánh trắng.

Nam nhân nghiêng đầu liếc nhìn Nam Tầm, sau đó lại nhàn nhạt thu hồi tầm mắt.

Hắn hơi ngừng mặt đón lấy ánh trắng sắp đến ngày rằm ngoài cửa sổ, môi mỏng khẽ mấp máy, tựa như thờ dài: "Sắp tới trăng tròn."

Nam Tầm về mặt ngọc ngệch nhìn hán lăm bằm, đoán rằng chính mình có khả năng bị hán xem như không khí, hoặc là từ đầu đến cuối đều chỉ là một vật chết trong mắt hán?

Nam Tầm cảm thấy bản thân vừa vô tình thấy được chân tướng.

Bấy giờ nàng nên tiếp tục nằm xuống ngủ, hay là chờ đại Boss về điện rồi mới ngủ tiếp?

Nam Tầm ngáp một cái, từ từ nằm xuống tấm đệm dưới đất.

Chỉ chốc lát sau, nàng nghe được tiếng bước chân cực khẽ, đại Boss đã về chính điện.

Nhưng không bao lâu sau, hán lại đi ra. Lần này hán đứng trước mặt Nam Tầm, ánh mắt tĩnh mịch dừng trên mặt nữ nhân, giọng nói vẫn bình thản như cũ: "Nha đầu, đến thì cò độc."

Nam Tầm!

Nam Tầm bỗng nhiên tròn tròn mắt, quả nhiên thấy lúc này khi ra từ trong điện thì trên tay hán có thêm một chung cò* độc tính xảo làm bằng bạc.

[*Chung cò: Chén đựng cò độc.]

Bên trong cái chung đó là cái gì nàng rất rõ.

"Tiểu Bát, còn nhớ những gì ta từng nói với ngươi không?" Nam Tầm vội hỏi Tiểu Bát.

"Nhớ kỹ! Chỉ che cho người 90% đau đớn, miễn cho người diễn giả quả bị hán phát hiện ra manh mối!"

Nam nhân đứng bên người nàng đáng người thẳng tắp như trúc, hán hơi khom lưng, cặp mắt không có bất kỳ dao động kia khó được mới nhìn chăm chăm Nam Tầm hồi lâu.

"Nha đầu, vron tay ra." Hán nói, cánh môi hồng nhuận vậy mà có chút cong lên.

Trong màn đêm yên tĩnh, lời nói của hán dường như được bọc một lớp đường ngọt ngào, khiến người ta có ảo giác thật ôn nhu.

Nam Tầm lại bị dọa sợ quá chừng.

Mẹ nó, nụ cười này quả thật là phong hoa tuyết đại, nhưng càng làm cho người ta rợn cả tóc gáy!

Nam Tầm hơi gạt mình xong liền lập tức ngoan ngoãn vén tay áo rộng thùng thình của mình lên, lộ ra một đoạn cánh tay nữ tử tinh tế như bạch ngọc.

Sau đó, Nam Tầm còn chưa kịp chớp mắt một cái, đã thấy một con cò trùng vô cùng nhỏ nhanh như chớp chui từ cổ tay nàng vào máu thịt!

Một giây sau, hai mắt Nam Tầm đột nhiên trừng lớn, tròn mắt đều trừng đến muốn nứt ra!

Đờ mờ đau quá, thật sự quá đau!

Mặc dù đã được Tiểu Bát che chắn 90% cảm giác đau đớn, nhưng 10% còn lại này vẫn có thể tra tấn nàng đến muốn đâm đầu ngất đi.

Nam Tầm bỗng nhiên hiểu được vì sao ở nguyên thể giới Lý Văn Đoá lại một đao đâm chết mình. 10% đau đớn đã làm nàng đau đến cuện mình thành một con chó, mười ngón tay hung hăng cắm vào trên mặt đất. Nếu là 100% thì tuyệt đối sẽ sống sờ sờ mà đau chết!

Nàng cảm nhận được con cò trùng kia đang cắn xé nội tạng của mình, từng ngum từng ngum một, thông thả ung dung.

Một khắc rào đó, Nam Tầm chỉ muốn bất chấp tất cả mà thi triển vu thuật nhanh chóng bức con tiểu trùng này ra khỏi cơ thể.

Thật sự là quá đau.

Loại thống khổ này không biết kéo dài bao lâu, nhưng đến khi đại Boss thu hồi Phệ tâm cô kia, Nam Tầm cảm thấy mình đại khái đã mất nửa cái mạng nhỏ.

Nam nhân chỉ hơi hững hờ qua nàng liền cảm chung cò của mình về phòng. Lúc rồi đi hán còn như lăm bằm một câu: "Vẫn là không được sao."

Nam Tầm khóc thút thít: "Vừa rồi thật sự là đau muốn chết."

Tiểu Bát vội an ủi nàng: "Thân ái đừng sợ, người sẽ không bị hán đùa chết đâu. Có ta mà, chỉ cần người còn sót lại một hơi thở, ta nhất định có thể cứu người về!"

Nam Tầmx...

Bốn ngày sau đó đối với Nam Tầm mà nói giống như một con ác mộng.

Vị Quốc sư đại Boss tiên đến sắp thăng thiên kia mỗi đêm đều mang nàng ra thí cò độc, làm nàng đau đến chết đi sống lại, sống lại chết đi. Chỉ thiếu điều nhào lên cắn chết đối phương!

Rốt cuộc vào ngày thứ năm, đại Boss không tiếp tục tra tấn nàng nữa. Suốt buổi tối hôm đó, hán chưa từng ra khỏi phòng.

Nam Tầm nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện đêm nay là trăng rằm.

Nàng ngủ không ngon lắm, luôn lo lắng đại Boss không biết thương hoa tiếc ngọc sẽ đột nhiên xuất hiện bất thành linh.

Trong lúc đang mơ màng màng, Nam Tầm nghe được tiếng thở dốc đè nén của nam nhân truyền đến từ trong điện, tựa hồ rất thống khổ.

Nam Tầm giật mình tỉnh giấc.

"Tiểu Bát, đại Boss làm sao vậy?"

Tiểu Bát trầm mặc một hồi: "Không có gì, chỉ là bệnh cũ tái phát thôi. Không chết được."

Nam Tầm gât gât đầu liền tiếp tục nhắm mắt ngủ.

"Người bình thường chẳng phải đều không nhịn nổi tò mò rồi trực tiếp vọt vào sao? Sao ngươi không giống vậy?" Tiểu Bát ngạc nhiên nghi ngờ hỏi.

Nam Tầm ngáp một cái: "Ta buồn ngủ, muốn ngủ, dù sao thì đại Boss cũng không chết được."

Tiểu Bát:...

Má nó, nó nên sớm đoán được mới phải.

Một nó còn do dự muốn giải thích thế nào, đến mấy lời khuyên ngăn nàng đừng có rình coi cũng đã nghĩ kỹ rồi, kết quả lại là như vậy.

Sáng sớm ngày hôm sau, không biết có phải Nam Tầm bị ảo giác hay không mà nàng luôn cảm thấy số lần Quốc sư đại Boss nhìn nàng nhiều hơn bình thường.

T lên mạng tra cái Chung (cổ), thì nó ra cái này nhá: =]]]]]]

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 241: Nha đầu, ngươi cầm cho bốn toạ ăn

Edit: Bánh Bao Không Nhân/ Beta: PaduC, tranthayday

Bắt đầu từ hôm đó, Nam Tầm luôn cảm thấy Quốc sư đại Boss đang âm thầm quan sát nàng, thế nhưng chờ nàng bắt thành linh quay lại chỉ thấy được mắt đại Boss đang nhìn thẳng. Đôi mắt xinh đẹp kia vẫn tĩnh lặng tựa hai hồ nước sâu, một chút gợn sóng cũng không có.

Chẳng lẽ là bởi vì vào đêm trăng tròn nàng không tỏ ra nửa phần tò mò với sự bất thường của hắn nên hắn cảm thấy nàng có chút kỳ quái?

"Tiểu Bát, vừa nãy rốt cuộc có phải đại Boss đang nhìn ta không?" Nam Tầm hỏi.

Tiểu Bát rất bình tĩnh trả lời: "Đừng vậy, vừa nhìn ngươi đó. Một ngày nhìn không dưới ba lần đâu."

Nam Tầm đột nhiên kích động lên: "Đồ mờ, chuyện quan trọng như vậy sao lại không với ta!"

Tiểu Bát hừ một tiếng: "Một chút giá trị ác niệm đều không giảm, có gì hay mà nói cho ngươi?"

Nam Tầm lập tức héo.

"Lại nói, cái kiểu nước ấm nấu ếch* này của chúng ta thật sự dùng được sao? Có khi nào nấu một nồi liền nấu đến mười, hai mươi năm không đấy?" Tiểu Bát do dự nói.

Nam Tầm chỉ thiếu vổ ngực thề thốt: "Khẳng định sẽ không!"

Dù cho Cung Mặc Nhiễm không ăn đồ ăn Nam Tầm chưng tới, không uống trà nàng tự tay pha thì Nam Tầm vẫn trước sau như một làm vậy. Trà lạnh liền pha lại; cơm không ăn nàng liền tự mình xuống phòng bếp nhỏ làm một ít điểm tâm đủ loại kiểu dáng, mùi thơm ngào ngạt đặc biệt câu người.

Cứ như vậy qua mấy ngày, vào lúc Nam Tầm lại lần nữa bụng điểm tâm vừa làm đặt ở ngoài điện, nỡ nam đang nghỉ ngơi trong điện đột nhiên rảo bước đi ra.

Nam từ bước đi tựa đạp mây, tiếng động cực nhẹ, ưu nhã mà thông dong.

Cung Mặc Nhiễm nhàn nhạt quét mắt nhìn qua nàng, tầm mắt chậm rãi dừng trên đĩa điểm tâm, giọng nói bình đạm không gọn sóng đường như cao hơn một chút: "Bánh hoa hoè?"

Nam Tầm cười khanh khách nói: "Bẩm đại nhân, là bánh hoa hoè ta tự tay làm."

Ở trước mặt Quốc sư đại nhân địa vị trác tuyệt, có rất ít người dám tự xưng "ta", nhưng hình như Cung Mặc Nhiễm lại không thấy xưng hô của nàng có gì không ổn. Hắn nhìn bánh hoa hoè thơm nức mũi kia một lát, đột nhiên đuổi lấy một miếng đưa tới bên miệng mình.

Nam Tầm nhìn hắn nhẹ nhàng nhai điểm tâm, trong lòng than một tiếng. Đến động tác nhai cũng xinh đẹp tao nhã như vậy, xem ra ngày thường hắn không phải làm màu, mà vốn dĩ chính là một người chỗ nào cũng tỏa ra tiên khí.

Cung Mặc Nhiễm ăn xong một miếng, không ngờ lại ăn thêm một miếng nữa. Điều này làm cho Nam Tầm cảm thấy khá ngạc nhiên.

Nam Tầm kích động nói với Tiểu Bát: "Ta biết tay nghề của mình tốt, nhưng không nghĩ tới đã tốt đến mức trâu bò như thế này. Đường đường là Quốc sư đại nhân cũng ăn hai miếng!"

Tiểu Bát có chút hoài nghi: "... Vị giác của đại Boss thật sự không có vấn đề đấy chứ?"

Sau khi Cung Mặc Nhiễm ăn hai miếng thì không ăn tiếp nữa. Hắn nghiêng đầu nhìn về phía Nam Tầm, lần đầu tiên nghiêm túc đánh giá nàng.

Qua một lúc, thế nhưng hắn nhàn nhạt tán thưởng một câu: "Nha đầu, tay nghề của ngươi không tồi."

Giây tiếp theo Tiểu Bát liền kích động gào lên: "Hú hù! Giảm giảm! Ngay vừa này, giá trị ác niệm của đại Boss vậy mà giảm 1 điểm!"

Nam Tầm...

"Lăn lộn nửa ngày, hóa ra Quốc sư đại nhân là đồ tham ăn?" Nam Tầm hết đối kính ngạc.

Bắt đầu từ hôm đó, Nam Tầm thường thường đi làm các loại điểm tâm, thiếu chút bóc lột cạn kiệt trí não của chính mình.

Nhưng trừ lần đầu tiên ăn bánh hoa hoè ra, về sau Cung Mặc Nhiễm ăn cái gì cũng không giảm giá trị ác niệm nữa, điều này khiến cho con đường công lược của Nam Tầm bị trì trệ.

Đáng vui mừng chính là, thái độ Cung Mặc Nhiễm đối với nàng đã thay đổi rõ rệt. Ví dụ như lúc đầu là hắn tự mình ra ngoài dùng điểm tâm, về sau hắn lại trực tiếp cho Nam Tầm đem vào nội điện.

Lần đầu tiên Nam Tầm đi vào, hắn đang nằm nghiêng trên chiếc giường nhỏ, mái tóc đen nhánh xỏa tung rơi trên tấm đệm mềm. Mái vạt áo trường bào tuyết trắng của hắn cũng mở rộng có chút lộn xộn, cả người tản ra khí chất lười biếng bừa bãi hoàn toàn không giống đáng vẻ thường ngày.

Nam Tầm bùng điểm tâm đến trên bàn gỗ nhỏ cạnh hắn, thấy được trên bàn bày một cái lư hương. Làn khói mang theo mùi gỗ đàn lượn lờ quanh người nam nhân, càng khiến hắn giống vị Thần cao thâm khó đoán nơi Thiên cung.

"Nha đầu, giờ nào rồi?" Nam từ trên giường đột nhiên khẽ mấp máy đôi môi mỏng, hỏi.

Hắn không mở mắt, đôi mắt vẫn lười biếng đóng lại như vậy, lấy một tư thế thoải mái nằm lệch trên giường.

Nam Tầm nhẹ giọng đáp: "Đại nhân, vừa đến giờ Thần."

"Chỉ mới giờ Thần, bôn toạ ngồi thấy mùi thơm của bánh hoa hoè thế nhưng lại thấy có chút đói bụng." Nói rồi hắn chậm rãi mở mắt, vẫn là dáng vẻ lười nhác.

Sau đó, hắn hơi nghiêng đầu nhìn về phía Nam Tầm, hồ hững nói: "Nha đầu, bôn toạ còn chưa rửa tay, ngươi đến cầm cho bôn toạ ăn."

Nam Tầm "a" một tiếng, bị dọa không nhẹ.

"Đờ mờ, còn ngăn người làm gì! Cơ hội tốt đó đó đó! Còn không mau đi dứt đại Boss ăn điểm tâm!" Tiểu Bát kích động rít gào trong đầu nàng.

Nam Tầm cố nhớ lại xem nàng đã rửa tay hay chưa, đáp án vậy mà là "chưa".

Nhưng đại Boss không biết nha, mặc kệ nó.

Nam Tầm chọn một miếng nhỏ đưa tới bên miệng Cung Mặc Nhiễm, như thường thức cảnh đẹp mà nhìn cảnh môi mỏng hồng nhuận kia khẽ cắn miếng điểm tâm trên ngón tay nàng.

Miếng bánh chỉ cách tay nàng có chút xíu, hắn chỉ cần cắn thêm một miếng nhỏ nữa là có thể cắn gọn tay nàng rồi.

Thật là... muốn mệnh mà.

Nếu không phải biết nữ nam trước mắt là một người đạm mạc vô tình thì Nam Tầm đã cho rằng đối phương đang dụ dỗ nàng phạm tội!

Nam nhân để Nam Tầm dứt ba miếng mới thôi, sau đó lại tiếp tục nghiêng đầu nghỉ ngơi.

Nam Tầm nhẹ tay rón rén bùng điểm tâm ra ngoại điện rồi mới quay lại ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng cầm cây quạt nhỏ phe phẩy cho hắn.

Lông mi Cung Mặc Nhiễm khẽ rung, qua một lúc lại tiếp tục không nhúc nhích. Nam Tầm nghe được hô hấp của hắn trở nên đều đều liền bắt đầu không kiêng nể gì mà đánh giá khuôn mặt đang ngủ của hắn.

Ây da, thật là đẹp quá đi. Nhìn cặp lông mày như vẽ kia, sống mũi cao thẳng kia, hai phiến môi mỏng hồng nhuận bởi vì đang ngủ mà hơi mở ra một chút kia, còn có làn da bóng loáng, vô cùng mịn màng kia nữa.

Chặc.

Nam Tầm cảm thấy người trước mắt đã đẹp tới một cảnh giới mới, làm nàng dù có nhìn chăm chăm một ngày một đêm cũng không thấy chán.

Kết quả là, Nam Tầm quả thực cứ như vậy dùng ánh mắt sáng quắc nhìn Cung Mặc Nhiễm chăm chú vài canh giờ. Tay vẫn luôn phẩy nhẹ cây quạt nhỏ, mặc dù đã tê mỏi mềm nhũn.

Mỹ nam trên giường ước chừng đã ngủ được hai canh giờ, một mực ngủ thẳng đến giờ Tuất.

"Ứng ục ——" Bụng Nam Tầm lại kêu, đây đã là lần thứ tám kể từ khi đại Boss ngủ.

Nam Tầm không nỡ rời khỏi Cung Mặc Nhiễm. Mãi đến khi đói đến vàng đầu hoa mắt, nàng mới có chút tiếc nuối mà đứng dậy đi ngoại điện.

Trên bàn nhỏ ở ngoại điện còn dư lại bánh hoa hoè Cung Mặc Nhiễm ăn thừa, Nam Tầm mau chóng nhét sạch đống bánh thừa vài miếng, chẳng mấy chốc đã ăn hết.

Nàng tuy là cô người thân phận đề tiệt, nhưng cũng là cô người bên cạnh Quốc sư đại nhân, bọn hạ nhân trong phòng bếp nhỏ đều vô cùng khách khí với nàng, cơm thừa canh cặn gì đều mặc nàng ăn thoải mái. Nàng nói phải làm điểm tâm cho Quốc sư đại nhân, bọn họ liền nghĩ Quốc sư đại nhân chính miệng nói muốn ăn, lập tức đồng ý trong kinh sợ. Chỉ là vẫn sợ nàng làm chuyện xấu gì đó nên đều đứng một bên nhìn.

Vì vậy lúc này đây Nam Tầm vì làm điểm tâm mà đến cơm thừa canh cặn cũng chưa kịp ăn, điểm tâm thì càng đừng nói, ăn vụng thôi cũng không có cơ hội. Thật là đói đến ngực đều dán vào lưng.

Tiểu Bát than một tiếng: "Ngươi cái thùng cơm này nha. Cũng may đây là Mặc Nhiễm Đường đó, không thiếu người chút thức ăn này, nếu đổi lại là gia đình bình thường thì chắc đã nuôi không nổi ngươi rồi!"

Vào lúc Nam Tầm đang ăn ngấu nghiến bên ngoại điện, Cung Mặc Nhiễm trong điện bỗng mở bừng mắt. Đôi mắt thanh kia tỉnh đến cực điểm, chỗ nào giống đáng vẻ vừa mới tỉnh ngủ.

*Nước ầm nầu ếch: Là một câu chuyện ngụ ngôn của Trung Quốc. Khi bò con ếch thẳng vào nồi nước ầm nó sẽ lập tức nhảy ra, nhưng khi bỏ vào nước lạnh rồi từ từ đun lên thì nó sẽ ở yên đó mà từ từ... chết. Còn có ngụ ý mỉa mai quá nên khỏi ghi vào nhé.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 242: Khiếp sợ, bị ôm

Edit: Bánh Bao Không Nhân/ Beta: PaduC, tranthayday

Vào tháng thứ ba Nam Tầm ngồi ở Mặc Nhiễm Đường, đảm cô người được cho ăn ngon uống tốt rồi cuộc cũng có dịp phát huy công dụng. Hôm nay là đại hội khảo giáo, ngày mà Quốc sư kiểm tra trình độ mười tám đệ tử của hắn.

Quốc sư cho mười tám vị đệ tử rông rãi ba năm để luyện chế ba loại cô độc và học thuật hô mưa gọi gió. Mà hôm nay, chính là lúc nghiệm thu thành quả.

Mỗi đệ tử dẫn theo cô người của mình đứng ở giữa sân theo thứ tự, trước mặt họ dựng một cái bàn nhỏ, trên bàn đặt ba chung cô độc bằng đồng nằm ngang nhau.

Nam Tầm đứng đằng sau cách Cung Mặc Nhiễm hơn ba bước. Vốn nàng còn muốn len lén đến gần một chút, nhưng nàng vừa mới nhích được non nửa bước thì vị bạch y nữ nam nào đó ở phía trước đã quay đầu nhìn lướt qua.

Nam Tầm lập tức bất động, biến thân thành cọc gỗ.

Cung Mặc Nhiễm nhìn một đám đệ tử ở giữa sân, hơi nâng tay lên ra hiệu, nhân nhạ nói: "Thí cô đi."

Cung Đại gạt đầu, đứng dậy cao giọng tuyên bố: "Thí cô bắt đầu. Loại thứ nhất, Hút cô."

Các vị đệ tử nghe vậy, đồng loạt lấy ra một con cô trùng màu da lòn bằng ngón tay út từ trong chung cô thứ nhất.

Cung Mặc Nhiễm liếc mắt nhìn qua, nhân nhạ nói: "Ti lệ không tệ, Cung Đại và Cung Lục là tốt nhất."

Trong mắt Cung Đại và Cung Lục xẹt qua vẻ kiêu ngạo, Cung Đại tiếp tục cao giọng hô: "Loại cô*."

[*Loại (種): trồng, cấy. Loại cô tức cấy cô vào trong người]

Chúng đệ tử nghe vậy, lập tức thả con trùng nhỏ màu da vào giữa cánh tay của cô người.

Nam Tầm tận mắt chứng kiến cảnh mười tám người thí cô thân cường thể tráng bị Hút cô bò vào, chỉ trong thời gian chưa đến một chén trà mà cánh tay họ đã xẹp xuống bằng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, biến thành da bọc xương!

Mà trên cánh tay bọn họ còn phồng lên một bao thịt. Bao thịt kia di chuyển nhanh chóng trên cánh tay, nếu không phải bị người cấy cô hạ cấm chế, chi sợ là nó hận không thể hút sạch cả người ký chủ.

Tiểu Bát bật khóc rưng rức: "Thật hung tàn, vì sao trên đời này lại có thứ như cô độc chứ? Vừa dã man vừa ghê tởm. Nam Tầm, người nói đúng, xà bảo bảo đáng yêu hơn cái thứ này nhiều."

Nam Tầm cười khẽ trong lòng: "Ta phát hiện rồi nha, Tiểu Bát người sợ sâu."

Tiểu Bát...

Những người thí cô không một ai là không đau đến thét chói tai liên tục; có người còn đập mạnh cánh tay của mình xuống đất như muốn đập nát nó.

Mới loại thứ nhất mà đã có người đau đến chết. Nam Tầm quay qua ngó, đứng là cô người của Cung Thập Thất.

"Phế vật, mới đau một chút như vậy mà cũng không chịu được!" Cung Thập Thất bực bội không thôi, hung hăng đạp mấy cái lên thí thể kia, sau đó lập tức chọn một người từ trong đám dự phòng.

Thực nào cô và Phệ tâm cô tiếp theo càng đáng sợ hơn. Thực nào cô chuyên hút tủy não của người, lúc nó mới chui vào ký chủ sẽ không đau nhiều, nhưng khi nó trườn tới trườn lui trong đầu óc thì có thể đau đến lăn lộn quần quai.

Phệ tâm cô càng không cần phải nói, trực tiếp cắn nuốt trái tim của người. Tuy rằng một miếng cắn của nó rất nhỏ, nhưng chỉ bị kim đâm một chút thôi đã không chịu được, chớ nói chỉ là một con trùng nhỏ ở đó cắn từng ngụm.

Nam Tầm không khỏi vỗ về trái tim nhỏ của mình, nàng cảm thấy bản thân cần phải ăn tìm heo tìm gà gì đó để bồi bổ. Dù đã dùng viên thuốc bổ đa năng của Tiểu Bát mà đến bây giờ trái tim nhỏ của nàng vẫn còn hơi ngấm ngấm đau.

Hiện trường quá mức thảm thiết, Thực nào cô và Phệ tâm cô vừa thả ra, những người thí cô đều đau đến lăn lộn đầy đất. Thậm chí còn có người đập đầu xuống đất kêu cha gọi mẹ.

Qua đợt thí cô, tổng cộng đã chết mười người, từ trạng hết sức đáng sợ. Trên mặt đất loang lổ vết máu những người thí cô vừa đập ra, còn có cô trùng trực tiếp chết bên trong cơ thể ký chủ, khiến cho thí thể còn mới đã tàn ra mùi tanh tươi nồng đậm.

Nam Tầm cảm thấy mình mà còn nhìn nữa thì buổi tối có khả năng sẽ chẳng được ngủ yên. Đây tuyệt đối là cảnh tượng chỉ có thể xuất hiện trong phim kinh dị!

Cung Mặc Nhiễm hơi hơi gạt đầu, tựa hồ thực vừa lòng.

Thí cô kết thúc, đệ tử lần lượt cất đi ba cái chung cô trên bàn nhỏ, đổi thành đạo cụ khác: Một cái lô đỉnh*, một thanh trường kiếm và mấy tờ giấy vàng.

[*Lô đỉnh: Vạc ba chân dùng để luyện đan]

Nam Tầm ngẩn ra, đây là muốn... Sử dụng vu thuật?

Vị bạch y nữ nam phía trước đột nhiên mở miệng: "Thuật hô mưa gọi gió là vu thuật tối cao của Mặc Nhiễm Đường. Bốn tọa sẽ làm cho các người xem một lần cuối cùng, về sau học được đến trình độ nào dựa cả vào thiên phú của các người."

Dứt lời, Cung Mặc Nhiễm đi tới cái bàn nhỏ trước mặt Cung Đại. Nam Tầm cho rằng không có chuyện gì liên quan đến mình, nào ngờ vị tiên hăng hái kia bỗng quay đầu lại, vẫy vẫy tay với nàng như gọi cún: "Nha đầu, người lại đây."

Nam Tầm "a" một tiếng mới chạy chậm qua đó, chớp chớp đôi mắt to nhìn hân: "Đại nhân đang khát nước ạ? Ta đi pha cho ngài một ly trà nha?"

Cung Mặc Nhiễm nhìn dáng vẻ chân chó này của nàng, đôi mắt tinh mịch không gọn sóng vậy mà hơi co giật: "Nha đầu, người tới gần đây thêm chút nữa."

Nam Tầm thấp thỏm nhích vài bước đến trước mặt hân, dừng lại ở khoảng cách chỉ cần duỗi tay ra là có thể bóp gãy cổ nàng.

"Làm sao bây giờ Tiểu Bát, ta có linh cảm có chuyện không hay sắp xảy ra."

"Ây da không có chuyện đó đâu. Yên tâm, già ở đây mà."

Chò Nam Tầm đi tới, Cung Mặc Nhiễm đột nhiên túm tay nàng kéo đến trước bàn nhỏ. Sau đó hân đứng ở phía sau cách nàng không quá nửa tấc, tay trái đặt trên mép bàn, người thoáng nghiêng về phía trước, bao lấy cả người Nam Tầm vào trong ngực. Tiếp theo, hân nâng tay phải lên, duỗi đến cầm tay phải Nam Tầm.

Chúng đệ tử lập tức trừng to hai mắt, tròn mắt như muốn rút cả ra ngoài. Nam Tầm cũng không khác là bao.

Ờờ mờ!

Thật gần!

Nàng biết trên người hân có huân hương gỗ đàn nhân nhạ, lại không nghĩ đến ở khoảng gần, mùi hương này gần như tràn ngập khoang mũi, khiến cho nàng có chút mê mẩn.

"Á ~"

Cảm giác đau nhói bất ngờ ập tới khiến Nam Tầm bỗng hoàn hồn. Tất cả bong bóng màu hồng vừa nổi lên trong lòng tức khắc tan vỡ "bụp bụp bụp bụp".

Tên khốn này lại dám dùng mũi kiếm cứa ngón tay nàng, sau đó nắm đầu ngón tay nàng về bừa lên tờ giấy màu vàng kia.

Nam Tầmx...

Tiểu Bát chửi một tiếng "Đồ mờ": "Gia vừa rồi không cần thận đã suy nghĩ nhiều. Ta nói mà, sao hần có thể thân mật với người trước mặt mọi người như thế chứ."

Nam Tầm không có mặt mũi nói, thật ra khi này chính nàng cũng nghĩ nhiều.

Cung Mặc Nhiễm mượn tay nàng vẽ hết ba lá bùa, máu trên một ngón không đủ, hần liền không chút khách khí cứa thêm một ngón tay khác.

Nam TẦmx Khốn khiếp!

Cung Mặc Nhiễm dùng Nam Tầm xong liền vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nàng, mặt không đổi sắc nói "Xong rồi, qua bên kia đứng đi."

Nam TẦmx...

Nam Tầm ôm cái cây đại thụ bên cạnh, vô cùng ai oán dùng bàn tay còn lành lặn cào cào vỏ cây.

Nam Tầm không biết chính là, tuy chỉ là một cái đụng chạm nho nhỏ vừa rồi cũng đã đủ làm đệ tử Mặc Nhiễm Đường suyệt đui mù con mắt.

Quốc sư đại nhân không thích có người đụng vào hần, đây là chuyện toàn bộ Mặc Nhiễm Đường thậm chí người trong cung cũng đều biết. Thế nhưng vừa nãy, đại nhân lại ôm nữ nhân này, còn nắm tay nàng!

Mặc dù đó là vì mượn máu của nữ nhân này vẽ bùa, nhưng vẫn là đụng chạm nha a a a!

Nhiều người đứng ở đây như vậy, Cung Đại còn đứng gần như thế, vì sao đại nhân không dùng máu của Cung Đại chứ!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại yWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 243: Tới đây, cùng nhau hứng mưa

Edit: Bánh Bao Không Nhân/ Beta: PaduC, RED, tranthayday

Có điều rất nhanh, chúng đệ tử đã phải tập trung tinh thần vì thấy đại nhân sắp bắt đầu bày trận thi pháp.

Trên bàn bày ba lá bùa mới ra lò: Lá thứ nhất, bùa chiêu phong vân; lá thứ hai, bùa chiêu sấm sét; lá thứ ba, bùa chiêu mưa.

Cung Mặc Nhiễm cầm một nén nhang ở đỉnh lò, tay phải chấp kiếm đi tới trước mặt Nam Tầm.

Nam TẦmx?

Hần cảm trường kiếm trong tay vẽ một trận pháp dưới chân nàng.

Đợi khi Nam Tầm thấy rõ trận pháp thì lập tức cá kinh.

Tự Linh Trận!

Đại Boss thế nhưng biết dùng Tự linh trận?

Nam Tầm cup mắt, che giấu vẻ kinh ngạc dưới đáy lòng.

Vẽ xong trận pháp, Cung Mặc Nhiễm bỗng nhiên dùng kiếm nhắc tám bùa thứ nhất đặt trên đỉnh lò. Bùa chú không lửa cũng tự cháy, rất nhanh đã cháy thành tro tàn.

"Phong vân tới." Nam tử hô một cách hồ hững, trường kiếm trong tay chỉ thẳng lên trời.

Ngay sau đó, xung quanh Nam Tầm liền có trận gió ma quái thổi tới, khiến đầu tóc nàng bay lung tung rối loạn. Nam Tầm ngẩng mặt, thấy phía trên đầu mình là một đám mây đen, nhưng trên đầu người khác không có.

Cung Mặc Nhiễm lại đốt tám bùa thứ hai, miệng nói: "Lôi điện khởi."

Đám mây đen trên đầu Nam Tầm bắt đầu phát ra tiếng "đùng đùng", từng tia chớp xẹt qua chiếu khuôn mặt kiểu điển của Nam Tầm đỏ bừng, khi sáng khi tối.

"Rắc rắc", một đạo sấm chớp đánh tới, vừa vụn bỏ cây đại thụ Nam Tầm đang ôm thành hai nửa.

Nam Tầm sợ tới mức nhảy bật lên tại chỗ, thiếu chút nữa đã nhảy ra khỏi trận pháp.

"Ngoan, đứng đi chuyển." Cung Mặc Nhiễm nhìn nàng nói, ánh mắt nhàn nhạt, lại mang theo vẻ uy nghiêm không cho phép kháng cự.

Nam Tầm muốn nhào lên cắn chết hần.

Người bảo ta bất động ta liền phải bất động sao? Dù gì bị lôi điện đánh trúng cũng không phải người!

Nam Tầm suy nghĩ một hồi lại thật sự không nhúc nhích nữa.

Chờ đến khi Cung Mặc Nhiễm hoàn thành bước cuối cùng là "Mưa đến", khoe miệng Nam Tầm khề cong lên, đột nhiên nghiêng người ra túm chặt tay nam nhân, thừa dịp hần còn ngầy người mà kéo hần vào trận pháp.

Một giây ngay sau đó, khoảng trời nhỏ trên đầu Nam Tầm giáng mưa xuống tầm tã.

Thật đúng là mưa to tầm tã, chỉ trong chớp mắt đã xối nam nhân trong trận ướt như chuột lột.

Mái tóc dài đen nhánh của Cung Mặc Nhiễm nhỏ nước tí tách dấp trên lưng hần, một thân áo gấm màu trắng cũng biến thành... nửa trong suốt.

Nam Tầm đã sớm có chuẩn bị. Ở lúc mưa to vừa trút xuống, nàng liền chui vào ngực Cung Mặc Nhiễm, còn không quên kéo vạt áo ngoài đang mở ra của hần trùm lên đầu mình. Một loạt động tác này nhanh như chớp, dọa cả đám đệ tử ngây người.

Cung Mặc Nhiễm vẫn mang vẻ mặt vô cảm, nhưng trong đôi mắt ám trầm như chết lại tựa hồ xẹt qua vẻ mặt mờ.

Không sai, Quốc sư đại nhân đang choáng váng.

Nếu không phải hần chủ động, trên thế gian này khẳng định không tồn tại người dám chạm vào hần. Nam Tầm chạm vào người hần thì thôi, đằng này nàng còn dám đem đường đường Quốc sư đại nhân ra thay nàng chắn mưa. Thực sự là... chán sống.

Cung Mặc Nhiễm hơi rù mắt, tầm mắt dừng trên cái đầu nhỏ tròn tròn trong ngực mình.

Nàng bọc bản thân lại kín mít, nhưng là dùng ngoại bào của hần.

Qua một hồi lâu, Cung Mặc Nhiễm cúi tay vỗ vỗ cái đầu nhỏ trong ngực, môi mòng khẽ động, nhân nhạ nói "Ra đi, hết mưa rồi."

Nam Tầm nghe vậy mới ngẩng đầu lên, cười hi hi với hấn: "Cảm ơn đại nhân đã che mưa cho ta. Đại nhân thật tốt."

Cung Mặc Nhiễm...

Chúng đệ tử hoàn hồn, Cung Đại giận tím mặt: "Làm càn! Đồ tỳ nữ ti tiện này, sao ngươi dám cả gan mạo phạm đại nhân như thế! Giết ả!"

Nam Tầm bủi môi, lặng lẽ trốn sau lưng Cung Mặc Nhiễm, hai tay nhỏ còn khẽ len lên nắm vạt áo bên hông hấn.

Ngay khi chúng đệ tử đang muốn xông lên thảo phạt, Cung Mặc Nhiễm lại đột nhiên liếc qua họ, lạnh lùng nói: "Bốn toạ không ngại." Lúc nói chuyện còn đưa mắt nhìn thoáng qua tiểu nha đầu đang làm động tác mờ ám sau lưng hấn.

Cung Đại đi theo hấn lâu nhất lập tức hiểu ý, nổi khiếp sợ trong lòng càng không ngừng dâng lên.

Lời này của đại nhân rõ ràng đang gián tiếp bảo vệ nữ nhân này, ngài đang bảo vệ một kẻ thí cô đề tiện!

Nhiều năm như vậy, hấn có từng thấy qua ngài bảo hộ người nào? Nữ nhân này ngoài một khuôn mặt mỹ diễm câu nhân thì còn điểm nào đáng để đại nhân coi trọng?

Bọn họ đã sống gần ấy năm tháng, có mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành nào mà chưa gặp qua, vì sao nữ nhân này lại khác biệt?

Cung Đại yên lặng che giấu khiếp sợ trong lòng, cung kính khom người với Cung Mặc Nhiễm: "Đại nhân, quần áo ngài đã ướt hết cả rồi, có cần hồi diện đổi bộ mới không ạ?"

Cung Mặc Nhiễm thoáng gật đầu: "Các người ôn lại thuật hô mưa gọi gió trước đi, lát bốn toạ sẽ tới kiểm tra."

Nói xong lời này Cung Mặc Nhiễm liền chuẩn bị rời đi. Lại không nghĩ tới tiểu nha đầu to gan lớn mật vừa rồi bất ngờ nói một câu: "Đại nhân, chẳng lẽ ngài không biết loại vu thuật nào trực tiếp hong khô quần áo sao? Ta còn cho rằng đại nhân không gì không làm được cơ đấy."

Giọng nói kia là thật sự tò mò, còn mang theo một tia ngăm thất vọng.

Chúng đệ tử!

Nha đầu chết tiệt này rốt cuộc có biết mình đang nói cái gì hay không? Sao nàng ta dám nghi ngờ năng lực của Quốc sư đại nhân?

Cung Mặc Nhiễm bỗng dừng bước, Cung Đại thể nhưng lại có thể nhìn ra được dấu vết rạn nứt trên khuôn mặt quanh năm không có biểu cảm gì kia.

Trán Cung Thập Thất đã đỏ một tầng mờ hôi lạnh. Hấn thật vất vả mới tìm được một người thú vị, nhưng không nghĩ là nàng sẽ phải chết sớm như vậy nha!

Nha đầu này sao lại ngu xuẩn thế cơ chứ!

Nhưng ngay sau đó, mười tám vị đệ tử tức khắc trọn trừng mắt.

Quốc sư đại nhân của bọn họ khẽ nhấp máy môi mòng niệm gì đó, tay phải vẽ ra trận pháp phức tạp giữa không khí. Chỉ trong nháy mắt, trường bào màu trắng đang dán trên người hấn liền không gió tự khô.

Trời à, hôm nay bọn họ thể nhưng nhờ một tiểu nha đầu mà lại lần nữa được may mắn chứng kiến vu pháp thần bí khó lường Quốc sư đại nhân chưa bao giờ thi triển!

Nhất thời, chúng đệ tử vừa mừng vừa sợ, thật không biết nên trách tội nha đầu kia hay là nên cảm tạ nàng.

Sau đó nha đầu không biết sống chết kia còn nhìn chăm chăm Quốc sư đại nhân của bọn họ với vẻ mặt chờ mong: "Đại nhân, ngài không thuận tiện giúp ta hong khô quần áo sao? Vừa rồi sau lưng ta có bị dính ít mưa."

Chúng đệ tử...

Cung Mặc Nhiễm nhân nhạ quét mắt qua Nam Tầm, không đáp lại.

Nam Tầm bủi môi tỏ vẻ đáng thương: "Đại nhân, ta chỉ có mỗi bộ quần áo này thôi, còn là đồ cũ Cung Thập Thất đã mặc rách nữa. Ngoài nó ra, ta chẳng còn gì để mặc cả."

Cung Thập Thất nghe được lời này liền nổi giận đùng đùng: "Nha đầu thú, cái giọng điệu ghét bỏ này của ngươi là sao hả? Nếu không nhờ ta thì ngươi có quần áo để mặc không?"

Nam Tầm cãi lại: "Chẳng qua là do ngươi chê ta thú thôi."

Cung Mặc Nhiễm nhìn hai người đang đầu võ mồm, ánh mắt khẽ động, đột nhiên nhìn về phía Cung Đại phản phó: "Ngày mai ngươi đi cầm trang* mua cho nha đầu này vài bộ váy."

[*Cầm trang: cửa hàng gấm vóc]

Nam Tầm vừa nghe lời này, hai mắt tức khắc sáng ngời, nhanh nhẩu nói: "Cảm ơn đại nhân. Đại nhân, ta cũng muốn mặc đồ trắng!"

Cung Mặc Nhiễm hơi mỉm môi, lại nhân nhạ đính thêm một câu: "Mua váy tơ lụa trắng."

Cung Đại dờ dẩn trả lời: "... Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 244: Hoa tâm đại củ cải

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Bánh Bao Không Nhân/ Beta: PaduC, RED, tranthayday

Sau khúc nhạc đệm nho nhỏ, đại hội khảo giáo lại tiếp tục. Mười tám vị đệ tử đồng loạt lấy máu của mình vẽ bùa, đốt hương, về Tụ Linh Trại; tiếp đó là kêu mây, gọi sấm.

Tụ Linh Trại của bọn họ được vẽ trên chỗ đất trống nhỏ cạnh bàn, độ lớn tất nhiên là không thể so với Quốc sư đại nhân được. Chờ thực hiện xong các bước, Cung Đại và mấy người đệ tử có tư chất không triệu hoán ra mưa vừa, mà bộ phận còn lại chỉ gọi ra được mưa nhỏ.

Nam Tầm nhìn thấy Cung Thập Thất gọi ra mưa phùn thì không chút lưu tình mà cười nhạo hấn, làm cho Cung Thập Thất tức đến dậm chân tại chỗ.

Thấy Cung Mặc Nhiễm đi tới, Cung Thập Thất tức khắc kính hải cúi thấp đầu: "Thực xin lỗi đại nhân, đệ tử khiến ngài mất mặt."

Cung Mặc Nhiễm bình đạm nói: "Không sao. Người đến Mặc Nhiễm Đường trẻ, dĩ nhiên là so không được các sư huynh của ngươi."

Nam Tầm lập tức phá đám: "Ây da đại nhân, ngài đừng an ủi Thập Thất. Ngài xem Thập Bát kia, còn gọi được mưa lớn hơn cả hấn đấy."

Cung Thập Thất...

Cung Thập Thất hận chết Lý Văn Đoá, trong lòng hung hăng đâm hình nhân nằng.

Khảo giáo kết thúc, Cung Mặc Nhiễm sờ sờ đầu tiểu nha đầu rồi mang theo năng chạy lấy người, để lại một đám đệ tử mặt đối mặt nhìn nhau.

PaduC
28.3.2019

Chương 245: Người nói xem, chấp niệm là gì?

Edit: Bánh Bao Không Nhân/ Beta: PaduC, RED, tranthayday

Về phần đến cùng Nam Tầm có phải hoa tâm đại cú cái hay không, đại khái chỉ có chính nàng rõ nhất.

Mỗi lần Quốc sư đại nhân ra vào hoàng cung đều sẽ mang theo Cung Đại tự lịch cao nhất cùng với Cung Lục thiên phú tốt nhất bên người. Nhưng hiện tại không thấy hai người này đâu, mà lại đổi thành một nữ nhân.

Đây là một nữ tử vô cùng xinh đẹp. Nàng mặc một thân váy dài màu trắng, mái tóc dài đen nhánh được vấn thành búi tóc đơn giản. Thời điểm đứng chung một chỗ với Quốc sư đại nhân, hai người giống như đôi tiên đồng ngọc nữ bước ra từ trong tranh, cực kỳ đẹp mắt.

Sau khi Nam Tầm thay quần áo, cả đám đệ tử Mặc Nhiễm Đường đều tò ra cực kỳ khiếp sợ.

Quả đúng là người đẹp vì lụa. Tuy rằng chúng đệ tử đều đã biết cô người ti tiện tên Lý Văn Đoá này rất đẹp, nhưng không thể ngờ được khi nàng mặc lên một thân váy trắng lại như nhiễm chút tiên khí, biến thành một người hoàn toàn khác.

Không, Tiểu Bát vô cùng thấu hiểu Nam Tầm thật ra rất muốn nói: Nàng chỉ là đang làm màu mà thôi.

Mặc vào váy áo màu trắng, Nam Tầm liền bắt đầu diễn trong vô thức. Dùng lời nàng nói thì màu trắng là biểu tượng cho sự thuần khiết tuyệt đối, mỗi cái gợn tay nhấc chân, mỗi nụ cười đều phải tương xứng với cái màu sắc trang bức này mới được, nếu không đó chính là đập hư nó.

Đối với lý lẽ làm màu của Nam Tầm như thế, Tiểu Bát tỏ vẻ nghe một chút coi như trò cười là được rồi. Ha ha.

Người không biết rõ cảm thấy rất tò mò với thân phận của bạch y mỹ nữ này. Bọn họ vẫn luôn cho rằng Quốc sư đại nhân là tiên nhi, là thần chi, cao không thể với. Cung Đại và Cung Lục trước kia đứng bên người hần chi như hai thị đồng, thế nhưng nữ nhân này lại không giống, bọn họ đứng chung một chỗ... Đờ mờ, đó quả thực chính là một đôi thần tiên quyền lữ, quá mãn nhãn!

Nam Tầm đối với chuyện này cũng rất kinh ngạc. Nàng đi bên cạnh Cung Mặc Nhiễm, chỉ cách hần một bước về phía sau. Vốn là kém ba bước, thế nhưng lúc nàng len lén đi về phía trước hai bước, Cung Mặc Nhiễm cũng chỉ liếc mắt nhìn nàng một cái nhưng vẫn chưa nói gì, thế nên lá gan của nàng lập tức phồng to lên.

"Đại nhân, sao ngài phải mang theo ta?" Nam Tầm tò mò hỏi.

Nàng đảo mắt, không đợi đôi phương trả lời đã "à" một tiếng đầy ý vị thâm trường: "Ta biết rồi, có phải là liên quan đến vị Điều công chúa vừa rồi hay không? Đại nhân đây là muốn để ta chấn hoa đào cho ngài?"

Cung Mặc Nhiễm nhàn nhạt nói: "Chớ nói bậy."

Nam Tầm cười khanh khách: "Ta mới không nói bậy đâu. Vừa rồi trên đường đụng phải vị Điều công chúa kia, nàng nhìn thấy ngài rồi thì đôi mắt đều dính chặt trên người ngài không rời ra được. Chắc, trên mặt còn rõ ràng viết ba chữ, ta thích chàng."

Cung Mặc Nhiễm búng lên trán nàng, nhắc nhở một câu: "Nàng ta kém bốn toạ mấy cái bối phận."

Đối với vài động tác nhỏ ngẫu nhiên xuất hiện như là đang cung chiêu đang đùa yêu nàng của đại Boss, Nam Tầm đã tập mãi thành quen. Nếu không phải có Tiểu Bát thường xuyên báo cáo tiến độ công lược thì nàng cũng không biết rằng, được che giấu dưới những biểu hiện giả dối này vẫn là một trái tim lạnh lẽo cứng rắn như đá.

"Đại nhân không biết rằng mình chính là thần tiên trong lòng biết bao nữ tử khuê các ở Nam Văn Quốc sao? Thần là gì? Tất nhiên là sự tồn tại chỉ có thể đứng nhìn từ xa, không thể dám loạn đùa bỡn. Nữ tử tâm thường sẽ không dám sinh ý niệm gì đó với ngài. Nhưng vị Điều công chúa vừa rồi lại thật là một người đặc biệt, không chỉ có thích ngài, mà còn viết rõ chuyện này lên trên mặt." Nam Tầm nói, ánh mắt hơi âm đạm, tựa hồ có chút hâm mộ thân phận của nàng ta.

Phản ứng của nàng bị Cung Mặc Nhiễm thu hết vào đáy mắt, đôi phương nhẹ nhàng xoa xoa đầu nàng: "Người là người của bốn toạ, thân phận không hề kém hơn Điều công chúa kia."

Nam Tầm "à" một tiếng: "Cảm ơn đại nhân đã an ủi ta như vậy. Nhưng vị trí của bản thân ở đâu, ta hiểu rất rõ."

Cung Mặc Nhiễm nhìn nàng một cái, cũng không nói thêm gì cả.

Giữa hai người lại không một lời, Nam Tầm an tĩnh đi bên người hần, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm đôi vành tai sáng óng của nam nhân. Đây đã là lần thứ n nàng nhìn rồi.

Đôi vành tai kia thực sự là trắng bóc, cái gì cũng không có, như bạch ngọc vậy.

Một cái tai thôi đã có thể mê hoặc tâm trí người khác như thế.

Nam Tầm khẽ thu lại tầm mắt, bỗng dưng thờ dãi trong lòng: "Tiểu Bát, người nói xem... chấp niệm là gì?"

Tiểu Bát "à" một tiếng: "Người nói gì? Chấp niệm? Cái quý gì vậy? Tự dưng người hỏi cái câu không liên quan này làm cái gì?"

Nam Tầm nói: "Tiểu Bát, người nói xem, một nam nhân có chấp niệm rất sâu với một nữ nhân, cái loại vô cùng biến thái, vô cùng có chấp ấy. Hần nguyên vì nữ nhân này bốn ba khắp nơi, bởi vì nữ nhân kia bị "mù" mắt, hần thậm chí còn khắc trên người mình dấu vết chỉ thuộc về nàng ấy, chỉ vì để nàng có thể liếc mắt một cái là nhận ra được mình. Rốt cuộc có một ngày, hần có được cả thể xác lẫn tinh thần của nữ nhân đó, còn ở cùng nhau mấy năm, có thể nói là kết cục viên mãn. Sau đó bọn họ lại trở về vạch xuất phát, hết thảy đều bắt đầu lại từ đầu. Thế nhưng lúc này đây, lạc ấn nam nhân kia để lại cho nữ nhân đột nhiên không còn nữa. Người nói xem, đây là vì sao?"

Tiểu Bát không biết tại sao Nam Tầm muốn hỏi cái vấn đề quý quái này, nhưng nó đang nhàn tới mức meo, cho nên nghiêm túc nghĩ ngợi một lát rồi trả lời: "Cái này còn cần phải nói sao? Chẳng lẽ người chưa từng nghe qua một câu, "đàn ông một khi có được thì sẽ không quý trọng nữa". Thôi hừ tất xấu của đàn ông chính là như thế, gia thấy nhiều rồi. Cứ cho là tên nam nhân này không phải loại người đó thì hần cũng đã ở với người mình yêu được mấy năm, có thể nói là kết cục hoàn mỹ, vậy thì còn gì để tiếc nuối nữa? Không có tiếc nuối, chấp niệm tự nhiên cũng sẽ phai nhạt thôi."

Nam Tầm hơi mím môi, nhàn nhạt nói: "Ta bỗng nhiên cảm thấy người nói rất có lý."

Tiểu Bát cười rộ lên: "Gia chính là thần thú đã sống mấy vạn năm, đã gặp qua rất nhiều chuyện rồi."

Giọng Nam Tầm cao lên, có vẻ như rất kinh ngạc: "Ài dò, hóa ra Tiểu Bát người đã già như vậy rồi!"

Tiểu Bát cá giận nói: "Nói hươu nói vượn. Gia không già chút nào, Hư Không thú chúng ta không có cái gì gọi là già. Bởi vì chúng ta là thần thú đồng thọ với thiên địa! Giống như Yêu Vương ở thế giới thứ nhất, hần chính là yêu thú thượng cổ cùng thiên địa đồng thọ. Sau khi trưởng thành, yêu lục của hần sẽ vẫn luôn duy trì ở thời điểm cường thịnh nhất, dung mạo cũng sẽ duy trì ở thời kỳ tuổi trẻ nhất, căn bản là sẽ không già."

Nam Tầm nhàn nhạt "ờ" một tiếng, đưa ra một kết luận: "Chính là tâm già nhưng mặt không già."

Tiểu Bát...

Nam Tầm đột nhiên ngửa đầu nhìn vầng thái dương chói lọi trên bầu trời, chói đến có chút gay mắt. Nàng neho mắt lại nhìn trong cốc lát, bỗng có một khác, trong lòng lại sinh ra cảm giác khủng hoảng chưa từng có.

Tiểu nuôi không còn, chấp niệm phai nhạt. Vậy về sau thì sao? Chờ đến khi chấp niệm đã biến mất hầu như không còn nữa, người này chẳng phải là sẽ vĩnh viễn biến mất...

Tiểu nha đầu bên cạnh an tĩnh lâu như vậy, làm Cung Mặc Nhiễm có chút bất ngờ. Hần nghiêng đầu nhìn thoáng qua, phát hiện tiểu nha đầu đã tụt lại phía sau vài bước, đang thần thờ nhìn lên không trung.

"Nha đầu, đi đường cẩn thận, chớ nhìn đông nhìn tây." Cung Mặc Nhiễm thà chậm bước chờ nàng.

Nam Tầm bỗng nhiên hoàn hồn, nhìn nam nhân sắc mặt thanh lãnh kia, khoe miệng chọt khẽ cong, chạy chậm qua: "Đại nhân, trước kia ta ngã ngốc trong Mặc Nhiễm Đường chưa từng ra ngoài, cũng không biết phong cảnh trong hoàng cung lại đẹp như thế, ngay cả bầu trời cũng như xanh hơn bên ngoài nữa."

Cung Mặc Nhiễm khẽ lắc đầu: "Lần này cần gặp mặt Hoàng Thượng. Nếu lần sau bốn toạ rảnh rồi sẽ dẫn người dạo chơi hoàng cung"

Nam Tầm nghe xong, lập tức lộ ra một gương mặt tươi cười thật xinh đẹp với hần: "Cảm ơn đại nhân! Quân tử nhất ngôn, khoái mã nhất tiên". Đại nhân không được quên đầu đó."

[*Lão Tử viết: "Nhân chi hữu tính như xa hữu luân/ Quân tử nhất ngôn, khoái mã nhất tiên. Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy."]

Bạn đang đọc truyện *Mau Xayên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 246: Cắm thuật, lấy mệnh tục mệnh*

[*Lấy mệnh tục mệnh: dùng sinh mệnh của kẻ này để kéo dài sinh mệnh của kẻ khác]

Edit: tranthayday/ Beta: PaduC, RED

Tâm cung Hoàng đế cách Mặc Nhiễm Đường cũng có một quãng. Cung Mặc Nhiễm thân phận cao quý vốn có thể ngồi kiệu liễn trực tiếp đi tới đó, nhưng vị Quốc sư này dường như luôn cấp đủ thể diện cho hoàng đế, rất ít khi ngồi kiệu trên đoạn đường tới tâm cung.

Hai người bước đi chậm rãi thong thả, phần lớn thời gian là Nam Tầm ở bên thao thao bất tuyệt nhăng quậy gì đó, Cung Mặc Nhiễm thì thoáng đáp lại một hai câu.

Nhìn từ xa, một nam một nữ lại như đang ghé đầu thì thầm to nhỏ, trông vô cùng thân thiết. Nhưng cứ chỉ của hai người đều vô tư ưu nhã, dù cho động tác có thân mật thì vẫn là cảnh đẹp vui tai vui mắt.

Trong lúc vô tình bất gặp hết thấy, Điều công chúa vô thức bấm gậy hàng móng tay mài giữa chính tì của mình, tư thái đoan trang hiền thực đã không còn duy trì được nữa, khuôn mặt trang điểm tinh xảo cũng bắt đầu trở nên vụn vẹo.

Đại cung nữ bên cạnh thấy mà kinh hồn bạt vía, lập tức kiến nghị: "Công chúa, hay là chúng ta đem á tiện nhân cầu dẫn Quốc sư này..."

Điều công chúa cười lạnh một tiếng: "Trung lai còn dài, bốn cung vẫn có rất nhiều cơ hội giáo huấn con tiện tỳ phóng đảng này!

...

Tới tâm cung của lão hoàng đế Nam Văn Quốc, Nam Tầm liền đứng chờ ngoài cửa, không đi theo vào trong.

Quốc quân Nam Văn Quốc đã qua tuổi nửa trăm, từ hai mươi lăm tuổi đăng cơ xưng đế thì trong suốt hơn hai mươi năm lão tại vị, Nam Văn Quốc đều mưa thuận gió hoà quốc thái dân an. Lão là một minh quân, nhưng minh quân cũng có một ngày sợ chết. Lão Quốc quân không cam lòng cứ như vậy đã vào quan tài, lão ta cảm thấy mình vẫn còn muốn sống thêm hai mươi năm nữa.

Trông thấy nam tử một thân bạch y như thần tiên tiến vào, lão Quốc quân gắng gượng đứng dậy.

Đại nội tổng quản hầu hạ bên cạnh sợ hết hồn, vội đưa tay ra đỡ.

"Ái khanh, cuối cùng ái khanh đã đến rồi. Trăm nghìn ngày không thấy khanh, trong lòng vẫn luôn hoảng hốt vô cùng. Lại đây, Quốc sư mau đến ngồi bên cạnh trẫm." Lão Quốc quân vươn cánh tay gầy guộc ra muốn kéo người tới bên mình.

Cung Mặc Nhiễm khẽ cúi đầu hành lễ với lão, sau đó tiến lên bước ngồi xuống mép giường, giải thích: "Vài ngày trước thần bần khảo giáo mười tám tên đệ tử, cho nên không có thời gian đến thăm Hoàng Thượng. Hoàng Thượng mấy ngày qua sức khỏe đã khá lên nhiều rồi chứ?"

Lão Quốc quân đầu tóc hoa râm nắm tay thành quyền che miệng ho khan vài tiếng, có chút suy yếu nói: "Quốc sư không ở bên cạnh, trẫm sao mà khá lên được?"

Cung Mặc Nhiễm nhàn nhạt trả lời: "Hoàng Thượng là chân long thiên tử được trời cao phù hộ, long thể sẽ từ từ chuyển biến tốt thôi."

Lão Quốc quân nghe vậy thì cười khổ một tiếng: "Thân thể Trẫm như thế nào, trẫm so với kẻ khác rõ hơn cả, Quốc sư không cần phải an ủi trẫm."

Nói xong, lão nhìn thoáng qua lão thái giám: "Người lui xuống trước đi, trẫm có một số việc muốn bàn riêng với Quốc sư."

Lão thái giám kia "Dạ" một tiếng, hành lễ lui xuống.

Chờ trong điện chỉ còn lại mỗi Quốc quân và Cung Mặc Nhiễm, Quốc quân bắt thỉnh lĩnh ra sức bắt chặt lấy tay hắn, trong mắt hiện ra ham muốn sống sót hết sức mãnh liệt.

"Quốc sư, trẫm không muốn chết, trẫm thật sự không muốn chết a. Trẫm còn muốn sống thêm mấy năm nữa, Quốc sư khanh nhất định có cách phải không? Trẫm khi còn bé gặp Quốc sư, khanh từ khi đó đến giờ vẫn luôn là đáng về này, nhất định khanh biết bí thuật để trường sinh bất lão! Nếu Quốc sư chịu giao bí thuật này cho trẫm, trẫm nguyện ý đưa cho khanh một nửa Nam Văn Quốc!"

Cung Mặc Nhiễm nhẹ nhàng phát tay một cái, bàn tay của lão Quốc quân đang nắm chặt gấu gao liền buông ra.

Con người hẳn không gọn sóng, ánh mắt nhàn về phía lão Quốc quân bắt chợt thâm trầm đến quý dị, hai cánh môi mỏng hồng nhuận bỗng cong lên.

"Hoàng Thượng, ngài thực sự muốn sống thêm mấy năm?" Hắn hỏi.

Lão Quốc quân vừa nghe ra hắn đúng là có biện pháp, đôi mắt lão đột nhiên sáng bừng lên: "Trẫm muốn!"

Cung Mặc Nhiễm đứng dậy, đi qua đi lại vài bước ưu nhã cạnh mép giường. Suy nghĩ một lát, hắn mới nói: "Hoàng Thượng có biết vì sao thần có thể vẫn luôn duy trì dung mạo lúc trẻ, cũng có thể sống từng ấy năm tháng như vậy không?"

"Tất nhiên là do Quốc sư biết được Trường sinh và trú nhan chi đạo*!"

[*Trú nhan: bảo lưu nhan sắc, trường sinh: sống lâu, đạo có thể hiểu như con đường, cách thức.]

"Cũng không phải là trường sinh hay trú nhan chi đạo gì, mà là lấy mệnh tục mệnh."

Lão Quốc quân ngẩn ra, lẩm bẩm nói: "Lấy mệnh tục mệnh?"

Khi đề cập đến việc này, sắc mặt Cung Mặc Nhiễm băng lãnh khác thường: "Năm đó khi Đại Chu Quốc nhất thống thiên hạ, toàn bộ gia tộc của thần trên dưới gần ngàn người đều chết oan uổng. Vốn mệnh bọn họ còn chưa dùng hết, thần liền dùng bí pháp chuyển dời phần thọ mệnh ấy lên người mình."

Hai mắt lão Quốc quân bỗng trợn lên: "Nếu như mỗi người còn một năm để sống, ái khanh lấy thọ mệnh bọn họ dời đến trên người khanh, ái khanh chẳng phải là có thể sống ít nhất... Một ngàn năm!"

Đây mới là con số nhỏ nhất, nếu là mệnh chưa đến cuối thì kiểu gì cũng còn trăm mười, hai mươi năm thọ mệnh a. Hơn một ngàn năm khẫu, tất cả đều dời cho một người, Quốc sư kia há chẳng phải có trên vạn năm thọ mệnh sao?

Trời ạ!

"Quốc sư, Quốc sư! Khanh giúp, giúp trẫm với. Trẫm không cần quá nhiều, chỉ cần giúp trẫm sống lâu thêm mười năm là tốt rồi! Không, năm năm cũng được!"

Cung Mặc Nhiễm khẽ nhích khóe miệng, đôi mắt trước nay chưa từng gọn sóng vậy mà lại xẹt qua vẻ trào phúng.

"Mấy lời thần vừa nói, Hoàng Thượng có thật sự đã hiểu? Tục mệnh có thể, nhưng chỉ lấy được từ vài người trong số có quan hệ huyết thống với ngài. Hoàng Thượng có thể lấy từ trên người mỗi vị hoàng tử một năm, cũng có thể lấy từ vị nào đó cả mười năm hay hai mươi năm. Nhưng thần phải nhắc nhở Hoàng Thượng, bởi vì Hoàng Thượng là chân long thiên tử, mệnh của kẻ khác không tôn quý bằng ngài nên số tuổi dời được sẽ giảm đi rất nhiều. Tỷ như số mạng bình thường, rất có khả năng phải dùng hết mười năm thọ mệnh mới có thể dời cho Hoàng Thượng được một, hai năm."

Lão Quốc quân ngo ngẩn, lăm vào trong trạng thái đầu tranh tư tưởng.

Cung Mặc Nhiễm làm như không hề để ý mà buông thêm một câu: "Bọn họ đều là những đứa trẻ được Hoàng Thượng nuôi dưỡng như con của chính mình, nếu biết có thể giúp Hoàng Thượng tục mệnh, đại khái sẽ tranh nhau đi làm thôi."

Nghe được lời này, ánh mắt lão Quốc quân lập tức trở nên kiên định.

Không sai, năm vị hoàng tử đều là lão tận mắt nhìn thấy lớn lên, bọn chúng đều rất hiếu thuận. Nếu biết có thể cứu lão, bọn chúng nhất định sẽ tranh nhau để giúp lão tặc mệnh.

Lão Quốc quân tự ngẫm như vậy, tâm trạng tức khắc trở nên yên tâm thoải mái hơn nhiều.

"Quốc sư, trăm nghĩ kỹ rồi, tất cả hoàng tử của trăm thân thể đều khoẻ mạnh, cứ lấy mỗi đứa một năm đi."

Cung Mặc Nhiễm lắc đầu: "Thần sớm đã xem qua số mạng của mấy vị Hoàng tử. Trên người Nhị hoàng tử và Ngũ hoàng tử đều có long khí, Ngũ hoàng tử long khí dày nhất, Hoàng Thượng nếu không ngại cứ trực tiếp lấy từ trên người Ngũ hoàng tử sáu năm, như vậy có thể vị Hoàng Thượng tặc mệnh thêm ba năm. Trên người Nhị hoàng tử lấy sáu năm thì Hoàng Thượng tặc mệnh được hai năm nữa. Còn ba vị hoàng tử khác, mỗi người lấy ba năm coi như thể hiện tâm ý, nhưng trên người bọn họ không có chân long chi khí, thêm chín năm có khả năng cũng chỉ giúp tặc mệnh được một năm. Như thế là Hoàng Thượng sẽ có thể sống thêm sáu năm."

Lão Quốc quân không khỏi nuốt nước miếng, giọng khàn khàn: "Lấy đi tận sáu năm thọ mệnh... Có phải hơi nhiều quá không?"

"Thần chẳng qua là đưa ra kiến nghị của mình, mọi quyết định đương nhiên là Hoàng Thượng làm chủ." Cung Mặc Nhiễm nhàn nhạt nói.

Lão Quốc quân thể nhưng chỉ do dự trong chốc lát, trái tim liền rét lạnh nói: "Vậy cứ dựa theo lời Quốc sư nói mà làm đi."

Nam Tầm đứng ở cửa thông qua Tiểu Bát biết được nội dung cuộc nói chuyện giữa đại BOSS và Quốc quân.

Nam Tầm có chút khiếp sợ.

Thuật tặc mệnh? Đây chính là đại cấm thuật nghịch thiên sửa mệnh!

Chẳng lẽ Cung Mặc Nhiễm hẳn không sợ bản thân bị cấm thuật phản phệ hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 247: Kết cục, vạn tiễn xuyên tâm

Edit: tranthayday / Beta: PaduC

Tiểu Bát nói: "Bây giờ người đã hiểu vì sao hẳn lại sống lâu như thế rồi chứ? Vu thuật gì đó, người hiểu rõ hơn gia nhiều."

Nam Tầm nhũu mày, lạnh lùng thốt: "Người có biết sử dụng loại bí thuật nghịch thiên này cần phải trả giá đại giới* gì không? Đoạn tử tuyệt tôn, không được chết từ tế vẫn còn là nhẹ!"

[*Đại giới: giá đắt]

Giọng Tiểu Bát hơi run run: "Đã mạn vậy sao? Khó trách..."

Ánh mắt Nam Tầm chợt thay đổi: "Khó trách cái gì? Tiểu Bát, ở nguyên thế giới kết cục của đại Boss sẽ như thế nào?"

Tiểu Bát có chút đồng tình: "Cuối cùng Đại Boss sẽ bị khí vận từ vừa thôn tính Nam Vân Quốc giết chết, vạn tiễn xuyên tâm mà chết! Mịa, thật lòng rất thê thảm!"

Nam Tầm đột nhiên siết chặt hai tay, ánh mắt trầm xuống.

Tiểu Bát vội vàng bỏ sung thêm: "Tuy nhiên sau đó vì để an ủi bà tánh Nam Vân Quốc, Kỳ Hành Khanh vẫn cho sai người an táng Quốc sư đại nhân thật long trọng."

Nam Tầm cười lạnh một tiếng đầy mỉa mai: "Người đã chết rồi, còn an táng cái khí gì."

Tiểu Bát nức nở nói: "Người đừng nói mấy lời như vậy, thực sự rất dọa người đó!"

Nam Tầm không nói nữa, ánh mắt nặng lạnh lùng âm trầm, Tiểu Bát cũng không biết năng suy nghĩ điều gì.

...

Lão Quốc quân đau ốm trên giường của Nam Vân Quốc bỗngưng khỏi bệnh, sống lại càng thêm tinh thần phấn chấn. Chuyện này khiến cho đại thần hai bên vẫn vô cá triều đều vô cùng ngạc nhiên, mấy vị hoàng tử đang tranh đấu gay gắt cũng là như thế.

Việc đầu tiên lão Quốc quân làm sau khi khôi phục sức khỏe chính là xử lý vài thần tử không biết an phận. Hơn nữa biết được mấy vị hoàng tử đang đấu đá quyết liệt thậm chí còn mong lão sớm chết, một chút áy náy lão Quốc quân còn sót lại lúc trước cũng hoàn toàn biến mất.

"Năm ngày nữa sẽ có sứ thần tam quốc tới thăm, vừa đúng ngày Nam Vân Quốc chúng ta tổ chức đại điển tế thiên cầu phúc hằng năm, Quốc sư thấy thế nào?" Lão Quốc quân nhìn về phía bạch y nam tử bên phải mình.

Nam tử khép hờ hai mắt ngồi trên một chiếc ghế mạ bạc nạm đá quý lót đệm mềm, tựa như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Mà cũng chỉ có vị Quốc sư đại nhân này mới có vinh dự đặc biệt được ngồi xuống trong triều như vậy.

"Hoàng Thượng, ngày đại điển tế thiên cầu phúc là ngày lành thần đã tính tốt, không thể tùy ý sửa đổi." Cung Mặc Nhiễm nhàn nhạt nói.

Tả tướng lập tức đứng dậy: "Khởi bẩm Hoàng Thượng, tế thiên cầu phúc là đại sự của Nam Vân Quốc. Thần cho rằng, nếu sứ thần tam quốc đến vừa khéo vào ngày này, sao không để bọn họ cũng tận mắt chứng kiến thuật pháp thông thiên của Quốc sư Nam Vân Quốc ta, lấy đó mà chấn nhiếp tam quốc."

"Thần tán thành."

"Phụ hoàng, nhì thần cũng tán thành."

...

"Đại nhân, ngài thật sự phải thực hiện buổi lễ trước mặt các sứ thần sao?" Nam Tầm có chút lo lắng hỏi.

Cung Mặc Nhiễm uống trà do nàng bưng tới, hơi hơi gật đầu.

"Đại nhân, ta lo cho ngài lắm, đến lúc đó hãy dẫn theo ta đi cùng đi."

Cung Mặc Nhiễm cầm hai miếng bánh hoa hộc ăn, sau đó đẩy phần dư lại đến trước mặt Nam Tầm: "Ăn."

Nam Tầm nhìn nhìn hẳn, lại nhìn nhìn mám điểm tâm, sau đó thành thạo xử lý toàn bộ, quai hàm hơi phình ra.

Ăn xong rồi, Nam Tầm lại tiếp tục năn nỉ i ôi: "Đại nhân, ngài mang ta đi đi mà. Nếu ngài không dẫn ta theo, đến lúc đó ta liền lên đi theo."

Cung Mặc Nhiễm nhìn nàng, đột nhiên cúi tay đến bên khố miệng nàng, dịu dàng gạt nhẹ mấy mẩu vụn điểm tâm còn sót lại.

Nam Tầm đưa ra toàn tập, dẫn độn mà nhìn hẳn.

Chương 248: Có ngài ở đây, ta cần gì tiền đồ

Edit: tranthayday / Beta: PaduC, RED

Cung Mặc Nhiễm nghe xong lời này, đôi mắt lại như thấp thoáng vẻ mỉm cười, giống một hồ nước lặng bỗng có gió thổi qua, dậy lên từng gợn sóng lăn tăn dập dờn. Tuy rằng chỉ trong chốc lát, nhưng vẫn đẹp đến chấn động lòng người.

"Nha đầu, mấy ngày nay ngươi gây đi kha khá." Hắn nói, hơi ngừng lại: "Nên béo thêm chút mới đẹp."

Nam Tầm...

Cho nên nói, đại Boss đã sớm biết nàng là cái thùng com?

Nàng cũng cảm thấy gần đây nàng óm không ít đâu, mỗi ngày đều ăn chưa đủ no, không gây xuống mới là lạ.

"Về sau muốn bao nhiêu thì ăn, không cần phải ngại." Cung Mặc Nhiễm lại nói.

Nam Tầm có chút mong chờ ngược mắt nhìn hắn, giọng mặt khó được mà ứng đó: "Đại nhân, có thật là ăn bao nhiêu cũng được không ạ?"

Cung Mặc Nhiễm nhìn khuôn mặt nhỏ thẹn thùng của nàng, không khỏi hơi nghiêng người, thay đổi tư thế thoải mái hơn nằm lệch trên trường kỷ, phong thái càng thêm lười biếng tùy ý, giọng nói cũng trở nên có chút lười nhác: "Đương nhiên, về sau ngươi không phải gò bó bản thân. Trong điện này của bốn tọa thứ khác thì không nhiều, nhưng bạc và bảo bối không hề thiếu, không cần giúp bốn tọa tiết kiệm lương thực."

Nam Tầm gật gù đầu như gà mổ thóc: "Đại nhân, ngài chính là com cha áo mẹ của ta! Đại nhân ta thích ngài quá!"

Cung Mặc Nhiễm nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng qua âm mũi, giọng điệu cực kỳ quyến rũ: "Nha đầu, nhìn dáng vẻ không tiền đồ của ngươi này."

Nam Tầm mặt mày hớn hơ: "Có ngài ở đây, ta cần gì tiền đồ, dù sao ngài sẽ luôn che chở ta mà."

Mới mong Cung Mặc Nhiễm đột nhiên hơi hơi cong lên.

Khác với những kiểu cười dựng tóc gáy Nam Tầm hay tình cờ nhìn thấy, đây lại là một nụ cười nhạt tuyệt đẹp xuất phát từ đáy lòng.

Nhìn thấy được hắn cười, hai mắt Nam Tầm đột nhiên mở lớn, giọng reo lên hết sức kích động: "Đại nhân, đại nhân, ngài vừa mới cười này! Ngài cười lên thực sự quá đẹp, cứ như một bức họa biết động vậy, thật sự đẹp, rất đẹp, rất đẹp!"

Cung Mặc Nhiễm lúc này đây bị nàng chọc đến cười lên thành tiếng, giọng hắn trầm thấp, giống như bầu rượu thơm tinh khiết ủ lâu năm say lòng người.

"Đại nhân, hóa ra ngài biết cười! Sau này ngài hãy cười nhiều thêm nữa đi. Ta thấy ngài cười, hẳn là có thể sống thêm thật lâu đó!" Nam Tầm cười tủm tỉm, cả người nghiêng về phía trước như muốn xích lại gần để nhìn được rõ ràng hơn, chỉ thiếu bước là không trực tiếp bỏ nhào lên người mỹ nam.

Cung Mặc Nhiễm hơi nhướng mày: "Bốn tọa lại không phải mặt than, sao có thể không biết cười, chỉ là bình thường không có chuyện gì đáng để buồn cười thôi."

Nam Tầm nghe xong lời này thì vô cùng mừng rỡ, miệng nhỏ sắp ngoác tới tận mang tai: "Đại nhân, về sau mỗi ngày ta đều sẽ chọc ngài cười!"

Cung Mặc Nhiễm bất ngờ duỗi tay nhẹ vỗ vỗ đầu nàng: "Nha đầu, ngươi đi với bốn tọa."

Dứt lời, hắn đứng dậy khỏi trường kỷ, quần áo xộc xệch buông xuống hẳn cũng không thêm chỉnh trang, vẫn mang dáng vẻ lười nhác kia đi về phía giường lớn xa hoa sát tường trong điện.

Nam Tầm tò mò đi theo sau hắn, tận mắt nhìn thấy hắn vén đệm giường lên, duỗi tay gõ ba cái vào nơi nào đó ở đầu giường.

Thoát một cái, vậy mà lại có một cái nút hình đầu rắn bắn ra từ dưới đó!

Nam Tầm không khỏi tròn tròn mắt. Cơ quan? Cửa ngầm?

Ai ya, Quốc sư đại nhân được ví như thần linh mà cũng chơi trò này sao?

Cung Mặc Nhiễm cảm nút đầu rắn kia xoay trái ba vòng, xoay phải tiếp một vòng lại vặn trái nửa vòng, trên mặt đất vang lên vài tiếng rắc rắc, hẳn là tiếng cơ quan bị mở ra.

Cuối cùng, Nam Tầm nghe thấy một tiếng ầm vang, giường lớn trước mắt thể nhưng lồm xồm một khoảng vuông vức lộ ra đường ngầm phía dưới!

Nam Tầm cho rằng mấy thứ như cơ quan gì đó trong TV đều là diễn quá lên, nhưng hiện tại nàng chính mắt nhìn thấy, thiết tình cảm thấy không hề khoa trương một chút nào!

Thời điểm Nam Tầm còn đang sửng sốt, bên hông đột nhiên bị siết chặt, Cung Mặc Nhiễm bỗng duỗi tay ôm lấy eo nàng, mang nàng cùng nhảy vào ám đạo kia.

Hai chân vừa chạm đất, cánh tay bên hông liền thu lại, giọng nói của Cung Mặc Nhiễm vang lên trong ám đạo: "Nha đầu, theo ta."

Cung Mặc Nhiễm mới bước hai bước, Nam Tầm liền đột nhiên tiến lên bắt lấy bàn tay hắn, đáng thương hề hề nói: "Đại nhân, nơi này thật tối quá, ta không nhìn thấy được đường đi. Ta sợ."

Cánh tay Cung Mặc Nhiễm bị Nam Tầm bắt lấy kia có một thoáng bỗng cứng đờ.

Nam Tầm nắm lấy gấu gao nhất quyết không buông, cuối cùng còn dứt khoát dùng cả hai tay mà túm chặt bàn tay ấy.

Cung Mặc Nhiễm bất đắc dĩ than một tiếng: "Không cần nắm chặt như vậy, bốn tọa sẽ dắt ngươi."

Nam Tầm cười hi hi, lúc này mới buông lỏng một bàn tay, để lại tay trái nắm tay hắn.

Cung Mặc Nhiễm quả nhiên cũng nắm lại tay nàng, dẫn nàng đi chậm rãi về phía trước.

Không biết là do lo Nam Tầm không thấy rõ đường rồi ngã xuống hay thế nào mà Cung Mặc Nhiễm đi rất chậm, một đoạn đường ngắn ngủn nhưng hai người dõng dõng dài dài tốn khá nhiều thời gian.

Chờ đến khi hai người đi qua khúc cua, cảnh tượng trước mắt bắt đầu rộng mở trở nên rõ ràng.

Nam Tầm kêu lên "Quào" một tiếng rất to, đôi mắt tròn tròn, nàng tung tăng chạy đến phía trước, vừa hô vừa nhảy.

Cung Mặc Nhiễm hơi rù rù mắt, tầm mắt rơi trên bàn tay trống rỗng, trong lòng thể nhưng sinh ra một loại cảm giác kỳ lạ.

Hắn chấp tay ra sau lưng, nhìn tiểu nha đầu trước mặt phần khích đến độ hai mắt sáng lên thì mới mừng khê giường, trong mắt xuất hiện một tia cười nhợt nhạt.

Nam Tầm thật con mẹ nó kích động nha.

Mới vừa rồi vẫn là một cái lỗ nhỏ đen thui, nhưng rẽ ngoặt một cái, nàng liền thấy được một tòa đại điện!

Trên tường hai bên trái phải được khảm vô số viên đá minh châu lớn bằng nắm tay, ánh sáng xanh lấp lánh hội tụ chiếu sáng bừng cả tòa cung điện nguy nga tráng lệ này.

Ở giữa đại điện chất đống vô số vàng bạc châu báu như: ngọc như ý, san hô, tác phẩm điêu khắc phi thúy, đá mã não,... Tùy tiện lấy bừa một thứ cũng đều là bảo bối có giá trị liền thành*!

[*Giá trị liền thành: trị giá mấy tòa thành (nghĩa đen)]

Dưới ánh sáng xanh mờ ảo của đá minh châu, những bảo bối này cũng tự tỏa ra nhiều màu sắc khác nhau, tạo nên một thế giới quá thật là quá rực rỡ quá lóa mắt, tuyệt đối có thể lóa mù mắt người.

Nam Tầm kích động nói với Tiểu Bát: "Nếu có thể nhét toàn bộ chỗ báo bối này vào trong trong không gian sao trời của ngươi là ngươi lập tức phát tài nha!"

Tiểu Bát ngất lòi, khinh khỉnh đáp: "Chỉ phạm nhân mới hiếm lạ châu báu, ngươi cảm thấy gia sẽ dễ mất sao? Gia hiếm lạ chính là Thần Khí Thánh Khí hay đan dược cao cấp. Mấy thứ này, tặc."

Nam Tầm bĩu môi: "Ngươi không thích ta thích, ta chỉ là tặc nhân nên ta vui."

Tiểu Bát: "Hừ, mấy thứ này dù tốt đến mấy cũng không phải của ngươi, có gì mà vui?"

Nam Tầm nghe xong lời này thì hút xì xụp nước miếng thiếu chút nữa chảy xuống. Nàng nhảy về bên cạnh Cung Mặc Nhiễm, cười tủm tỉm bắt lấy cánh tay hắn lắc lắc hai cái, giọng điệu cũng mang theo vẻ nũng nịu mềm mại trong vô thức: "Đại nhân, có thể thưởng cho ta vài món báo bối ở đây được không?"

Cung Mặc Nhiễm búng trán rằng, nói: "Ngươi cảm thấy vì sao bốn tọa phải làm trò mờ ám đạo trước mặt ngươi, rồi còn tự mình mang theo ngươi tới đây? Chính là để ngươi biết dù ngươi có ăn nhiều thế nào đi chăng nữa, bốn tọa cũng nuôi được ngươi. Nếu ngươi thích báo bối ở đây thì cứ lấy thoải mái đi."

Nam Tầm ngơ ngác nhìn hắn, bỗng bất ngờ gào lên "oa" một tiếng, bỏ đầu vào lồng ngực hắn, ôm lấy eo hắn gắt gao.

Cung Mặc Nhiễm hơi nhăn mày lại, đang lúc đang muốn đẩy nàng ra, Nam Tầm lại ôm chặt hơn nữa, gào khóc hết sức thương tâm: "Đại nhân, ngài thật tốt với ta quá! Cha mẹ ta chết sớm nên từ sau khi họ qua đời, không còn có ai tốt với ta như vậy nữa, hơn nữa ngài còn cho ta ăn uống thoải mái, ăn bao nhiêu cũng được. Tất cả mọi người đều ghét bỏ ta là cái thùng com! Đại nhân, đại nhân, ta thật sự vô cùng vô cùng thích ngài, ngài chính là phụ mẫu tái sinh* của ta!"

[**Tái sinh phụ mẫu: ân nhân cứu mạng, người có ơn như cha mẹ sinh ra một lần nữa*]

Cung Mặc Nhiễm...

Vì thế, bàn tay hắn vừa mới nâng lên chuẩn bị đẩy Nam Tầm ra lại chậm rãi buông xuống. Một lát sau, hắn chợt vươn tay, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 249: Cây trâm này, ngươi cài lên rất đẹp

Edit: tranthayday / Beta: PaduC, RED

Tiểu Bát ngậm chặt lưỡi: "Thần ái, ngươi diễn giỏi quá đi, đến gia nghe xong cũng suýt cảm động phát khóc."

Nam Tầm khịt mũi: "Ta cảm động thật mà. Đối với một cái thùng com mà nói thì mỗi ngày có thể ăn no chính là chuyện hạnh phúc nhất trên đời. Đại Boss chẳng những không chê ta là thùng com mà còn cho ta mặc sức ăn. Vì để chứng minh hẳn có thể nuôi được cái thùng com này, ngay cả quỹ đen của bản thân hắn cũng mang ra cho ta xem, thật cảm động quá~"

Tiểu Bát...

Nhưng giây tiếp theo, Tiểu Bát liền chuyển ngoắt từ trạng thái cạn lời sang phấn khởi: "Đại Boss vừa rồi giảm 5 điểm giá trị ác niệm!"

Nam Tầm vừa nghe vậy liền gào khóc càng thêm hăng say.

Cung Mặc Nhiễm là một người cực kỳ có kiên nhẫn. Ở trước lúc Nam Tầm gào khóc đủ, hắn vẫn cứ đứng yên không hề nhúc nhích, cánh tay cũng không ngừng vỗ nhẹ nhẹ, một hồi lại một hồi.

Nam Tầm cọ cọ khuôn mặt nhỏ trong lồng ngực hắn, cho đến khi ăn đậu hủ lâu đủ rồi mới ngừng đầu lên, có chút ngượng ngùng nói: "Khiến đại nhân chê cười."

Cung Mặc Nhiễm sờ sờ đầu nàng, cười nhạt trả lời: "Không sao, bốn tọa vốn là trường bối của ngươi."

Nam Tầm hết sức vui vẻ, đến độ hai mắt híp lại thành một đường thẳng.

"Đi thôi. Không phải ngươi vừa thấy được thứ mình thích sao, hửm?" Cung Mặc Nhiễm nói.

Vì thế Nam Tầm lập tức đi đến đồng báo bối tìm một cây trâm bạch ngọc, sau đó đưa nó cho hắn, cười khanh khách nói: "Đại nhân, ta thích cây trâm này."

Cung Mặc Nhiễm có chút bất ngờ: "Nha đầu, ngươi chỉ cần một cây trâm? Cây trâm này chất liệu cũng không tệ, nhưng chưa phải là thứ tốt nhất ở đây."

Nam Tầm ra sức gật đầu: "Đúng vậy, ta rất thích nó. Đại nhân giúp ta cài lên có được không? Như vậy, ta sẽ coi nó là món quà ngài tự mình tặng cho ta."

Cung Mặc Nhiễm nghe được lời này, ánh mắt thoáng lóe lên.

Hắn cúi tay nhận lấy chiếc trâm bạch ngọc kia, tự tay cài nó vào giữa búi tóc của thiếu nữ.

Nam Tầm cao hứng xoay một vòng trước mặt hắn: "Đại nhân, cây trâm này hợp với ta không? Ta cài nó lên đẹp không?"

Cung Mặc Nhiễm gật đầu, trong mắt mang theo chút vẻ sùng nịch: "Ngươi cài rất đẹp."

Tiểu Bát lại "Ngao" một tiếng: "Vừa rồi giá trị ác niệm lại giảm thêm 2 điểm!"

Khóc miệng Nam Tầm nhếch lên, vô cùng vô cùng cao hứng.

Sau khi phô bày chút tài lực của mình cho tiểu nha đầu xem, đại Boss lại dẫn tiểu nha đầu trở về theo đường cũ. Lúc này đi vào hành lang tối tăm, không cần tiểu nha đầu chủ động đến gần, hắn đã nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại kia.

Tới nơi lúc trước nhảy xuống, Nam Tầm nhìn lối ra trên đỉnh đầu, mặt liền xám xịt.

Con mẹ nó, thảo nào cho nàng đi ngấm đồng châu báu này. Bởi vì trên đầu quá cao, dù nàng muốn lên vào trộm vài món báo bối mang ra ngoài cũng chẳng được. Cứ cho là khi nàng nhảy xuống may mắn chưa gãy chân, nhưng đến khi muốn tẩu thoát thì phải làm sao? Nàng không biết khinh công căn bản không thể nào phi ra được!

Cung Mặc Nhiễm ôm eo Nam Tầm cùng bay lên, thật sự là chỉ vào một cái.

Cơ quan ngầm kia bị hắn đóng lại, giường đệm cũng được hắn trải lại một lần nữa.

Đêm đó, Nam Tầm liền tài đại khí thô* để đầu bếp ở phòng bếp nhỏ làm cho nàng một con gà nướng, một con vịt nướng, một con cá sốt chua ngọt, thêm với năm món khác và một chậu canh.

[**Tài đại khí thô: có tiền thì có tự tin*]

Bởi vì Nam Tầm và Cung Mặc Nhiễm ở cùng một chỗ, nên đương nhiên thức ăn sẽ được bung vào chính diện.

Nhưng mà chính diện của Quốc sư đại nhân, bọn hạ nhân lại không dám đi vào. Vì thế tất cả đều bưng các loại đồ ăn trong tay xếp thành một hàng dài trước cửa, chờ Nam Tầm tự mình loay hoay bưng đồ vào trong.

Mùi đồ ăn thơm ngào ngạt tỏa ra đưa tới tất cả đệ tử Mặc Nhiễm Đường đệ cùng bọn hạ nhân. Cung Đại vẻ mặt khiếp sợ mà nhìn thật cả được tiểu sư muội bưng hết đĩa này đĩa nọ vào trong điện, buột miệng hỏi: "Thập Cừu, chẳng lẽ trưa nay đại nhân không dùng bữa cùng Hoàng Thượng?"

Bình thường nếu đại nhân tiến cung, nhất định sẽ được Quốc quân giữ lại dùng bữa. Hôm nay cũng là như thế, sau khi lâm triều, Quốc quân liền để đại nhân ở lại hồi lâu, qua buổi trưa mới trở về.

Chúng đệ tử đều cho rằng tất cả đồ ăn này là đại nhân muốn, mặc dù bọn họ cảm thấy chuyện đại nhân muốn nhiều đồ ăn như vậy có chút không thể tưởng tượng nổi.

Nam Tầm cười hi hi nói với mọi người: "Chư vị sư huynh quá lo lắng rồi. Đại nhân, ngài ấy không đói bụng, mấy thứ này đều là sư muội ta muốn ăn."

Ngoại trừ Cung Thập Thất, toàn bộ những người còn lại đều trừng lớn mắt.

Cung Đại lập tức cau mày: "Thập Cửu, tuy rằng Mặc Nhiễm Đường chúng ta không thiếu mấy thứ này, nhưng đại nhân không chủ trương các đệ tử phò trương lãng phí quá mức. Người bảo phòng bếp nhỏ làm nhiều thức ăn như vậy, có hơi quá."

Nam Tầm không cao hứng, hừ nhẹ một tiếng: "Ai muốn lãng phí, những món này ta sẽ ăn thật sạch sẽ không thừa chút nào đâu. Các người bình thường mua sắm được liệu cũng tiêu tốn không ít tiền bạc, mà ta chỉ ăn hơi nhiều đồ ăn hơn một tý thôi, các người đã bắt nạt như vậy?"

Sau khi Nam Tầm nhận hết tất cả đồ ăn liền thẳng tay đóng sầm cửa lớn ngoại điện, ngăn cách tầm mắt giặt mình của một đám đệ tử.

Cung Thập Thất nhìn chằm chằm cái cửa vừa đóng chặt, trong mắt xẹt qua một tia cảm xúc bị tổn thương.

Vốn tưởng rằng đây sẽ là bí mật chỉ thuộc về hắn và tiểu thùng cơm, ai ngờ được hiện tại lại biến thành chuyện mọi người đều biết.

Bí mật giữa bọn họ không còn, về sau hẳn sẽ chẳng có gì để uy hiếp tiểu thùng cơm nữa rồi. Đại nhân dường như cũng không hề để ý đến chuyện này, chẳng những không ngại, còn rất cưng chiều nàng.

Cung Thập Thất có chút héo ủa, giải thích với mọi người: "Đừng nhìn chằm chằm như vậy, mấy thứ này nhà đầu thú kia tuyệt đối sẽ ăn hết. Nàng thật đúng là một tiểu thùng cơm, ta đã sớm được tận mắt chứng kiến rồi."

Nói xong lời này, hắn liền như người mất hồn rời đi, bóng lưng thoát nhìn thật cô đơn.

"Thập Thất đây là bị làm sao vậy?" Cung Thập Bát tò mò hỏi.

Cung Đại đã thấy nhiều việc dối lưc này chỉ bắt đầu đi lắc lắc đầu, thảm thán một tiếng "hồng nhan họa thủy". Không biết nghĩ đến điều gì, hắn đột nhiên nhủ chặt mày nhìn về phía chính điện.

Chắc là do hắn suy nghĩ nhiều.

Đại nhân là ai chứ? Dù nàng ta thật sự có ý đồ gì, đại nhân cũng tuyệt đối sẽ không bị nàng dụ dỗ, ngược lại, kết cục nàng ta tất sẽ rất thảm.

Trong chính điện, động tác Nam Tầm mau lẹ lại không mất ưu nhã mà ăn từng miếng thật lớn. Một nồi cá kho, nàng khoảng ba bữa xong chỉ sót lại xương cá, còn có gà nướng và vịt quay, ăn đến miệng nhỏ bóng loáng.

Nam Tầm vừa ăn vừa nhìn Cung Mặc Nhiễm ngồi đối diện nàng, không ngừng dụ dỗ hắn: "Đại nhân, ngài không nếm thử một miếng thật ả? Thật sự ăn rất ngon đấy. Con vịt này được nướng ngoài giòn trong mềm, cá con gà nướng này nữa, mỡ bên trong đều được nướng chảy ra thơm qua đi mất. Mấy món khác cũng không tệ nga. Còn có bát canh kia nữa, nếm vào miệng thì thanh mát vô cùng, mệ vị cực kỳ!"

Cung Mặc Nhiễm mặt mày nhuộm cười, khoe miệng hơi kéo lên một đường cong nhỏ: "Bổn tọa không đói bụng, người cứ ăn đi."

Nam Tầm thật đúng là xử lý sạch sẽ toàn bộ bàn thức ăn đầy ắp ngay trước mặt hắn.

Ở một khắc nào đó, trong mắt Cung Mặc Nhiễm tuyệt đối xuất hiện chút vẻ khiếp sợ.

Ăn nhiều đồ như thế, vậy mà bụng nhỏ của Nam Tầm chỉ hơi hơi nhỏ lên một chút mà thôi, cũng không biết đồng thức ăn đã bị nàng nhét đi nơi nào.

Nếu không phải Cung Mặc Nhiễm biết trên người nàng không có bất cứ một loại cô độc gì, hẳn đã cho rằng dối phương là bị kẻ khác hạ Bạo thực cổ*.

[*Bạo thực cổ: cổ trùng khiến ăn uống quá độ]

Bạo thực cổ tiến vào cơ thể người sẽ làm ký chủ sinh ra cảm giác đói khát cực độ, dẫn đến điên cuồng mà ăn cơm. Nhưng toàn bộ những thứ ký chủ ăn đều sẽ vào bụng cổ trùng, cho nên ký chủ càng ăn càng không ngừng được, lại đói càng lúc càng nhanh, cuối cùng sẽ bị sống sờ sờ đói chết.

"Nha đầu, có muốn ăn thêm chút nữa không?" Cung Mặc Nhiễm thử thăm dò hỏi.

Nam Tầm xoa bụng nhỏ của mình, vẻ mặt thỏa mãn nói: "Đại nhân, ta đã ăn no, sợ ăn thêm sẽ bị trương bụng."

Cung Mặc Nhiễm gật đầu.

Biết no là được, chứng tỏ cơ thể không có vấn đề. Thật sự chỉ là sức ăn hơi lớn... Một xiu.

~~~~~

~ Cảm ơn các bạn đã chúc mừng thi tốt ạ

(((o(*▽*o)))≡

Mình vừa thi xong môn thứ 2 nên ngồi lên đăng 2 chương.

Mình xin được lặn tiếp cho đến môn cuối tuần sau ạ

ngheh ngào vậy tay~

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.